

TRUYỆN
VÔ HIỆP
TRUNG HOA

Thiệt Thù Trước Kiếm

TẬP 1

NGUYÊN TÁC:
BẠCH NGỌC THẠCH

NGƯỜI DỊCH:
HÙNG PHƯƠNG

NHÀ XUẤT BẢN VĂN NGHỆ
THÀNH PHỐ HỒ CHÍ MINH

HỒI THỨ NHẤT

Kẻ thù lại là người thân

Đêm ấy một mùa đông!

Gió lạnh mưa rơi!

Từng cơn mưa nối tiếp nhau trút nước tường không bao giờ dứt!

Càng âm đạm hơn nữa, trên đỉnh “Phi Lai sơn trang” gió rít từng hồi, những ngọn cây cao vun vút rung đầu từng đợt trong màn đêm, như giận hờn, như căm tức, như đang thóa mạ nhau vậy.

Mọi vật đắm chìm trong khung cảnh đêm cuồng! Ngoài những vệt chớp ngang trời, chốc chốc xé rách tấm màn đen ướt đầm ấy thì dưới chân núi Phi Lai lại còn có mấy đóm lửa lập lòe.

Những đóm lửa này là do những ánh đèn phát ra từ một ngôi nhà đứng thu hình dưới chân núi.

Ánh đèn xuyên qua khe cửa, lay động từng cơn, lúc mờ lúc tỏ.

Ánh đèn thần bí đó chưa làm cho chúng ta chú ý bằng những tiếng hét lạnh lạnh từ trong ngôi nhà vắng kia vang ra:

- Lỗ hạ!... Cơ... toàn!... Ồ!... Cứu vĩ!...

Cái gì đã xảy ra trong ngôi nhà hoang vắng kia?

Một cuộc thám sát?

Không!

Trong căn nhà đó có một thiếu niên, mình mặc quần chèn, tay cầm đoản kiếm đang múa tung tăng, vừa hét vừa đâm vào ba cái hình nộm bằng da thú để dựng đứng, trước mắt nó.

Thiếu niên chỉ trạc mười ba, mười bốn tuổi, nhưng mặt vuông hàm én, mày rậm, môi son, trông rất uy nghi tuấn tú.

Đặc biệt, đôi mắt sáng ngời, tỏ ra một đứa bé thông minh hiếm có.

Mặc dầu trời mưa gió lạnh, nhưng quần áo thiếu niên ướt đầm mồ hôi, chứng tỏ chàng đã đâm chém vào ba cái hình nộm kia không ít.

Tuy nhiên, chàng chưa thấy thế làm vừa lòng, đôi mắt đen đăm chiêu thẳng vào ba hình nộm như đang gườm ba địch thủ, cây đoản kiếm múa phẳng phẳng, tỏa ra một vùng hào quang sáng rực. Cứ mỗi bước chàng lại la hét tên một huyết đạo, rồi mũi kiếm đâm thẳng vào huyết đạo ấy không trật ra một ly.

“Set! Set!” hòa lẫn với tiếng hét của thiên nhiên không ngớt. Ánh kiếm dọc ngang như những luồng điện chớp luôn luôn vạch trên mình ba hình nộm ấy.

Bên ngoài, mưa vẫn rơi, gió vẫn rít, sấm chớp không ngừng. Thế mà thiếu niên cứ mãi mê luyện công như không hề để ý đến.

Bỗng sau lưng thiếu niên có một tiếng động!

Rồi cánh cửa nhỏ bên trong căn phòng hé mở!

Tiếp đến lại có một lão nhân râu tóc rối bù, chân cụt mất một giò, mắt chỉ còn một con, tay cầm cây thiết trượng, chống từng bước một tiến ra.

“Cọc! Cọc! Cọc!”

Chi loáng mắt, lão già một mắt một chân đã nép mình núp sau bóng tối trong xó vách.

Không thấy lão đâu nữa nhưng nếu ai nhìn vào xó vách thì sẽ thấy nơi đó phát ra một đóm lửa đỏ rực.

Đóm lửa đỏ là nhãn quang của lão quái. Ông ta chỉ còn một mắt, nhưng con mắt đó lại sáng đến khiếp người.

Cũng như lão chỉ còn một chân, nhưng nhờ cây thiết trượng, lão đi đứng còn lanh lẹ không thua những võ lâm cao thủ đương thời.

Luồng độc nhãn của lão quái chiếu thẳng lên thiếu niên không chớp.

Trong lúc đó, thiếu niên vẫn say sưa trong việc luyện kiếm, không hề để ý đến. Thân chàng quay cuồng quanh ba cái hình nhân như một chiếc bánh xe quay quanh một cái trục.

Chàng rít lên:

- Tận huyết!... Kiên cảnh!... Ngọc chấn!... Trung!...

Mũi kiếm chàng đang điểm vào các huyết đạo ấy thì bỗng nhiên có một tiếng hét vang lên:

- Ngừng tay!

Tiếng hét làm chấn động cả căn phòng!

Tiếp đó, tiếng đầu thiết trượng nện xuống đất:

“Bộp!”

Ánh nền rung rinh như bị một cơn gió lộng, tức thì ông lão một chân một mắt đã xuất hiện như một thần tượng, đứng trước mặt ba hình nhân, nhìn chòng chọc vào mặt thiếu niên, cất giọng nghiêm khắc hỏi:

- Thiên Hiệp! Những đường kiếm vừa rồi kẻ nào đã dạy cho người đây? Hãy nói mau!

Giọng nói của lão nhân the thé như tiếng xé giấy, làm cho căn phòng lạnh lùng kia thêm khủng khiếp.

Thiếu niên vừa được lão nhân gọi là Thiên Hiệp bất giác giật mình nhảy lùi lại hai bước, ôm đống kiếm trước ngực, nhìn lão nhân với vẻ sợ sệt.

Chàng nói:

- Thân phụ chưa ngủ sao?

Giọng nói của thiếu niên có vẻ thiết tha thân mật, nhưng nét mặt lão quái lại không có vẻ gì trù mẫn, luồng độc nhãn của lão sáng rực thêm, chiếc thiết trượng nện trên mặt đất hai tiếng “Bộp! Bộp!” như cày cú giận dữ.

Lão lướt nhìn tới hỏi một giọng gay gắt:

- Ta hỏi ngươi đường kiếm vừa rồi do ai dạy, tại sao ngươi không trả lời mà hỏi chuyện khác.

Thiên Hiệp đưa đôi mắt đượm buồn nhìn thái độ lạnh nhạt của phụ thân chàng nên rụt rè đáp:

- Không... ai dạy cả! Những đường kiếm vừa rồi con đã chiếu theo “Ngũ hành quyền” của thân phụ mà biến chế thành những chiêu kiếm để luyện cho vui...

Sắc diện lão quái có hơi dịu lại. Lão chớp độc nhãn mấy cái rồi uốn cong vành môi thè lưỡi ra liếm quanh trông có vẻ nghĩ ngợi.

Qua một lúc, chẳng hiểu lão đã nghĩ thế nào, mà lão lại gác cái chân què lên gậy sắt rồi gượng mạnh xuống đất một cái.

“Bạch”

Đồng thời, tay áo của lão phát quanh một làn gió thổi vút ba ngọn đèn dầu tắt lịm.

Bóng tối tràn ngập cả căn nhà!

Tất cả đều nhuộm màu đen, chỉ trừ một đốm đỏ, nhấp nháy chiếu lên mình thiếu niên, đó là ánh mắt của lão nhân độc nhãn đỏ.

Bên ngoài trời vẫn mưa, gió vẫn gào, thỉnh thoảng vào luồng chớp băng vào khe cửa làm cho thiếu niên kinh khủng, khi nhận ra thân phụ chàng đứng lù lù trước ba chiếc hình nhân như những pho tượng huyền bí.

Bỗng Độc nhãn lão nhân hét to xé tan cảnh yên lặng:

- Thiên Hiệp! Mày luyện lại mấy thế kiếm vừa rồi ta xem thử.

Trời tối, Thiên Hiệp làm sao thấy được vẻ mặt đầy căm phẫn của lão nhân chàng chỉ nghe giọng nói của ông ta chứa đầy nộ khí.

Tim Thiên Hiệp bỗng rung lên. Chàng đoán chừng thân phụ chàng giận chàng võ học chàng chưa được tinh thông.

Chàng ứng tiếng đáp:

- Xin tuân lệnh!

Vừa dứt tiếng, cánh tay chàng trẻ tuổi Thiên Hiệp lại vung ra, luồng kiếm quang nhấp nháy, chạy ngang chạy dọc trên ba pho hình nhơn bằng da thú.

- Trung đình!... Khà kiên!...

Cứ mỗi tiếng hét là một mũi kiếm điểm đến huyết ở đúng y như lời nói không sai một mảy mai nào.

Chàng thiếu niên lấy làm hứng thú, tưởng rằng công biểu diễn của chàng sẽ làm cho phụ thân

chàng khen ngợi.

Ngờ đâu, lúc chàng thu kiếm lại, bước đến gần phụ thân chàng thì nghe thiết trượng nên xuống mặt đất một cái hộc:

“Bịch! Bịch”

Thiên Hiệp ái ngại, lùi lại một bước, miệng van lơn:

- Thân phụ! Kiếm pháp con vừa biểu diễn có gì sơ xuất làm phật ý phụ thân chăng?

Không có tiếng lão quái đáp lời, mà chỉ có tiếng thiết trượng nện trên đất mạnh hơn, bực dọc hơn.

- “Bịch! Bịch!”

Thiếu Hiệp lùi lại thêm hai bước nữa trở mắt nhìn người cha khát khe của chàng, nhưng trong tối đen nghịch ấy chàng không hề nhận ra khuôn mặt của lão quái, chỉ thấy ánh sáng độc nhãn của ông tỏ ra đồ rục nhấp nháy vài cái, rồi chiếu thẳng vào mặt chàng một cách khủng khiếp!

Thiên Hiệp không chịu được cử chỉ quá hà khắc của một người cha như vậy vội nói to:

- Thân phụ!

- Câm miệng, đi ngủ mau! Từ nay ta không cho ngươi luyện

võ nữa.

Chàng thiếu niên ngen ngào.

- Thân phụ... tại sao...

Tiếng thét của lão quái làm át hẳn giọng nói run rẩy của chàng trẻ tuổi:

- Không sao cả! Hãy đi ngủ! Nghe chưa?

“Vu! Vu!”

Trong bóng tối, Thiên Hiệp cảm thấy như có một luồng cuồng phong ép đến chàng. Chàng vội lùi lại hai bước.

Rầm! Rầm!

Hai tiếng sét điếc tai xé màn đêm rơi vào căn phòng.

Thiên Hiệp rùng mình, vì chàng nhận thấy phụ thân chàng mặt mày giận dữ, hàm râu dựng ngược lên, tay đưa cao cây gậy phía chàng như muốn hạ xuống.

Kinh khủng quá Thiên Hiệp hét to:

- Thân phụ! Tại sao như vậy?

Tiếng ré của chàng đã làm cho lão quái đổi hẳn thái độ! Lão từ từ bỏ thiết trượng xuống, và nghiêng rằng nói:

- Đi ngủ! Đêm đã quá canh hai rồi!

Ta cảm ngại không được thức khuya để luyện võ nữa.

Dứt lời đầu thiết trượng nện lên mặt đất mấy cái “Bộp! Bộp!” có vẻ khoan hòa hơn.

Và bóng lão nhân đã biến sau cánh cửa vào đại thính.

Thiên Hiệp trút một hơi thở dài thườn thượt, nhìn theo cánh cửa đen ngòm, và liên tưởng đến một người cha khắc khe đối với chàng không có một chút tình phụ tử.

Từ thuở bé Thiên Hiệp đã sống voi lão quái này được lão nuôi nấng, và chàng gọi lão quái bằng thân phụ.

Tuy nhiên, bên trong hình như một ẩn tình gì khiến cho Thiên Hiệp một thiếu niên thông minh đĩnh ngộ, không thể nào không nghi ngờ được.

Chàng lúc nào cũng thấy thân phụ chàng nhìn chàng với nét mặt hờn căm, lẽ ra phải yêu thương trìu mến!

Chàng giắt đoản kiếm vào vai, lúng lẳng về phòng nhưng không sao ngủ được!

Đã nhiều đêm chàng cảm thấy đời cô đơn, quạnh quẽ! Mà tình cha con giữa chàng và lão nhân sống chung hiện tại như có cái gì giả tạo.

Nếu quả thật là thân phụ của chàng tại sao lại xem chàng như thù hận?

Còn thân mẫu của chàng đâu?

Có nhiều lần chàng hỏi đến, nhưng thân phụ chàng khỏa lấp và cấm chàng không được tò mò tìm hiểu việc đó!

Tại sao có chuyện lạ lùng như vậy?

Thiên Hiệp trần trọc, miên man suy nghĩ một lúc rồi ngủ thiếp đi lúc nào không hay.

Thời gian trôi qua không biết đã bao lâu.

Bỗng ngoài sân thính đường vang lên mấy tiếng động, làm cho Thiên Hiệp giật mình tỉnh dậy.

Với linh tính, chàng đoán biết có chuyện không hay, vội đề tai nghe ngóng, thì quả nhiên cứ chốc chốc lại có tiếng thiết trượng của thân phụ chàng nện mạnh xuống đất tiếng nện hằn học bực tức mà thường ngày chàng đã thường nghe.

Thiên Hiệp liền chồm dậy, bước ra khỏi phòng, rón rén đến núp vào một xó tối nhòm ra.

Bên ngoài trời vẫn mưa nặng hạt ánh sáng tờ mờ.

Thân phụ chàng đang đứng đối diện với hai bóng người, con mắt sáng quắc gần giọng nói từng tiếng:

- Hừ! Các ngươi định đến đây mua chuộc ta để bắt thằng bé ấy! Ta không cần một điều kiện trao đổi nào cả, trừ phi chiếc đầu ta bị rơi thì các ngươi mới có thể thực hiện nổi ý nguyện đó.

Lại nghe một trong hai bóng người kia cất tiếng lạnh lùng nói:

- Nhiệm trang chủ: Tại sao lão lại tìm cái khổ mà buộc mình? Chúng tôi đến đây là vâng lệnh trên, đem quyền lợi trao đổi. Nếu Nhiệm trang chủ không bằng lòng thì...

Không đợi cho người đó nói dứt, lão quát “hừ” một tiếng, nện mạnh cây thiết trượng xuống mặt đất rồi nói:

- Hai người đến đây phải giữ phép tắc một chút. Dầu cho Thiệu La Dục Đại Cương thân hành đến trước mặt cũng chưa dám dùng lời lẽ như vậy. Ta không cần một điều kiện trao đổi nào cả. Nhiệm Tử Huệ này tuy tàn phế nhưng võ công chưa đến nỗi hủy hoại đâu.

Lão quát đó chính là Nhiệm Tử Huệ trang chủ Phi Lai Sơn.

Tuy lão đã bị tàn phế, nhưng võ công của lão trong giang hồ ai nghe đến cũng phải khiếp vía.

Thiên Hiệp nghe đến đây cảm thấy như câu chuyện này liên quan đến thân thể của chàng. Chàng lần mò đến núp một chỗ gần hơn, để nghe thấy cho tường tận, hầu khám phá những thắc mắc trong lòng từ bấy lâu nay.

Trời vẫn mưa nặng hạt! Gió rít từng cơn, sân thính đường chìm trong ánh sáng mờ mờ không sao thấy rõ mặt hai người đối diện với Nhiệm Tử Huệ là ai.

Cả ba bóng người đều đứng trong mưa, và nước mưa đã làm cho họ ướt đầm cả áo quần.

Qua một lúc, một trong hai người kia cất giọng ôn hòa, nói Nhiệm Tử Huệ:

- Nhiệm đại ca...

Nhưng lão quát không để cho gã đó dứt câu, vung tay thiết trượng lên quát:

- Cái gì? Người gọi ta là đại ca?Ồ! Chúng bây không đáng gọi như vậy!

Về mặt và giọng nói của lão quát có vẻ hách dịch, khinh khi, tuy nhiên người kia lại không thấy thế làm giận dữ, cứ một mực năn nỉ:

-Ồ, Nhiệm trang chủ! Dù sao chúng ta cũng đã hiểu biết nhau, cần gì phải khách khí! Chúng tôi vâng lệnh giáo chủ đem bảo vật đến đổi lấy thăng bề, nếu Nhiệm trang chủ thỏa thuận thì muôn việc sẽ tốt đẹp. Với báu vật này tôi tưởng cũng xứng đáng lắm rồi!

Dứt lời, người ấy thò tay vào bụng lấy ra một vật đen đen, đưa cao lên trước mặt rung mạnh hai cái:

“Keng! Keng!”

Vật đó phát ra hai tiếng kêu như hai tiếng thiết chạm vào nhau.

Thiên Hiệp đoán biết vật đó gồm có nhiều tấm sắt mỏng ráp lại.

Chàng đang trở mắt nhìn thì người ấy lại cất giọng nói tiếp:

- Sao? Nhiệm trang chủ không phản đối chứ! Đổi một bảo vật võ lâm lấy một đứa bé đại khờ đâu phải để cho Nhiệm trang chủ bị thiệt thòi?

Nhiệm Tử Huệ trợn ngược mắt lên nói lớn:

- Đừng có lảm nhảm! Ý định của lão già Nhiệm Tử Huệ này đã cố định rồi, dầu cho vàng bạc châu

báu cũng không làm lay chuyển được. Tốt hơn người đi đi!

Người kia lại bước tới một bước, rung báu vật cầm trên tay phát ra hai tiếng “Keng! Keng!” và nói:

- Lễ nào Nhiệm Từ Huệ trang chủ lại không biết “thiết thư” là một báu vật võ lâm xưa nay đã lừng danh giang hồ?

Hùng phong vạn lý Nhiệm Từ Huệ quét cây thiết trượng qua một vòng, và hét:

- Các người có biết dụng ý của ta nuôi dưỡng thằng bé đó để làm gì không?

Thiên Hiệp đứng trong nhà nghe câu nói ấy quả tim đập thành thịnh. Chàng lảng rình để tai nghe.

Một trong hai người kia nói:

- Đành rằng chúng tôi không biết, nhưng bộ giáo chủ của chúng tôi có lẽ cũng đã thừa nhận nên mới sai chúng tôi đem báu vật quý này đến thương lượng chứ!

Nhiệm Từ Huệ cười lớn:

- Nếu đã biết mục đích của ta đối với đứa bé thì dù “thiết thư” ta cũng chẳng màng! Các người nên biết điều một chút đem báu vật về giao lại cho Thúc Mạng Thiên La Dục Đại Cương.

Gã kia lại hỏi:

- Ô! Đến như báu vật đệ nhất võ lâm mà trang chủ còn không chịu, hẳn mối thù của Trang chủ đối với thằng bé sâu sắc lắm phải không?

Nhiệm Từ Huệ cười ha hả:

- Phải! Chính ta muốn món nợ máu tự tay ta phải báo thù! Vì chính thằng bé mang trong mình giòng máu của kẻ thù: phải gánh chịu. Ta sẽ trừng phạt hắn, sẽ móc hắn một mắt, chặt hắn một chân để hắn chịu một kiếp sống đau đớn như ta.

Thiên Hiệp nghe đến đây giật nảy người, đôi má lạnh toát. Trong lúc ấy trời đêm gió lạnh nhưng mồ hôi chàng tháo ra ướt áo quần.

Chàng có ngờ đâu kẻ mà lâu nay chàng gọi là thân phụ là người thù của chàng.

Ôi! Một kẻ thù nham hiểm, độc ác! Nhiệm Từ Huệ cố nuôi Thiên Hiệp đến tuổi thành nhân mới đem ra hành hình để rửa một nợ máu mà trước kia do cha mẹ Thiên Hiệp đã gây nên.

Còn độc ác hơn! Thiên Hiệp run lên bần bật, thở ra một hơi dài đứng cắn môi suy nghĩ:

- Hùng Phong vạn lý Nhiệm Từ Huệ không phải là thân phụ của mình, thế thì phụ thân của mình là ai? Phụ thân của mình là cừu nhân của Nhiệm Từ Huệ! Ô!...

Chàng vừa nghĩ đến đó đã nghe một người trong kia cất nói:

- Nhiệm trang chủ có biết vị giáo chủ của tôi định đối lấy thằng bé đó để làm gì không?

Nhiệm Từ Huệ cảm đầu gậy xuống đất một tiếng “bộp” và đáp:

- Cũng không ngoài mục đích trả thù! Thúc Mạng Thiệu La Dục Đại Cương muốn trả lại nhất kiếm cừu hận thuở xưa ngay trên mình thằng bé đó...

Thiên Huệ giật nảy người:

- Ô! Té ra hai bên đều là cừu nhân của mình cả! Họ giành lấy mình cốt để rửa mối hận truyền kiếp! Nhưng... thân phụ mình là ai, do đâu lại gây thù chuốc oán với nhiều người như vậy?

Một trong hai người kia cất tiếng cười vang nói:

- Thế thì tốt lắm! Hai bên đều giành bắt đứa bé với mục đích trả thù. Trang chủ giao đứa bé ấy cho vị giáo chủ tôi là phải! Làm như thế, trang chủ vẫn trả được thù còn được thêm “thiết thư” báu vật võ lâm nữa chẳng lời hơn sao?

Nhiệm Từ Huệ lắc đầu lia lịa rít lên:

- Không không! Cừu nhân của ta quyết không để chết vì tay của kẻ khác! Hắn phải bị tự tay ta hành hình mới được. Ta đã có công nuôi thằng bé đến lớn để chịu lấy cực hình, các người đừng lăm lòi vô ích.

Thiên Huệ toàn thân run lấy bầy! Mặc dù chàng là một đứa bé can đảm, thông minh đến đâu cũng không thể nào bình tĩnh nổi trước sự bất ngờ này.

Nhưng chàng lại nghĩ rằng:

- Thằng bé mà họ đang giành nhau có phải mình không?

Rồi chàng tự trả lời:

- Không còn ai khác nữa! Cứ xét về thái độ của thân phụ mình đã xử với mình xưa nay thì nhất định đứa bé ấy là mình rồi! Ô chao! Nếu mình còn ở đây thì nhất định không trách khỏi vạ.

Chàng muốn lén lén thoát ra ngoài trốn.

Nhưng bỗng có một tiếng hét vang lên, đình tai điếc óc. Nhiệm Từ Huệ, quái nhân độc nhãn ma đã đưa cao thiết trượng lên nói:

- Ta đã nói rõ chủ định của ta rồi, lẽ nào hai người còn chờ đuổi đi sao?

Hai người kia cũng nổi nóng, cùng một lượt phóng mình tới, nói:

- Hay lắm lão Lão Nhiệm Từ Huệ! Đừng phách lối! Hữu sơn nhị qui đã đến đây rồi quyết không chịu về không!

Hùng Phong vạn lý Nhiệm Từ Huệ ngửa mặt lên trời, cười một tràng dài, hàm râu ướt đầm rung rinh trong mưa gió trông ngạo nghễ làm sao! Tiếng cười của lão lại the thé trong không gian nghe thật rùng rợn.

Lão nói:

- Chúng bây là lũ tiểu bối, không hiểu trời cao biển rộng là gì cả! Hãy xem thiết trượng của lão phu đây.

Con độc nhãn của lão nhấp nháy một cái, thân mình lão đã vọt lên cao, cây thiết trượng của lão vọt tới Hữu sơn nhị qui tiếng vun vút như cây ngã đá lăn.

Hữu sơn nhị qui cũng không tỏ ra yếu ớt.

Cả hai hét lên một lượt, né mình sang một bên, đồng thời mỗi người rút trong lưng ra một sợi “huyền tử phi trảo” mà múa lên.

Hai vũ khí này uốn cong như hai con linh xà vùng vẫy trong không gian, chặn làn kinh phong của cây thiết trượng lại.

Mưa vẫn rơi! Gió vẫn rít không ngừng! Tiếng vũ khí chạm nhau liên hồi, hòa lẫn với tiếng sấm sét trông rất kinh khủng.

Ba người trở hết tài năng diễn ra một trận ác chiến.

Hùng phong vạn lý Nhiệm Tử Huê tuy độc nhãn, độc cước, song võ công đã đến mức siêu quần. Cây thiết trượng của ông ta múa vèo vèo đến nỗi nước mưa không xuyên qua được tầm gây của lão.

Những tia nước bị thiết trượng đánh tạt ra, bắn thẳng vào khung cửa sổ, chỗ Thiên Hiệp đang núp làm cho áo quần chàng ướt hết.

Thiên Hiệp từ nhỏ giờ chưa thấy trận nào ác liệt như vậy nên đứng trở mắt nhìn say sưa.

Qua một hồi giao đấu, cây thiết trượng của Hùng phong vạn lý Nhiệm Tử Huê đã ép Hữu sơn nhị qui vào một góc sân, khiến hai người này lính quỳnh không còn đủ lạnh lẽo như lúc đầu.

Trong lúc đó thì thiết trượng của Nhiệm Tử Huê lại hung hăng hơn.

Một luồng kinh phong vũ động đánh bạt cả gió mưa bao trùm cả hai đối thủ.

Nhiệm Tử Huê nghiêng răng hét:

- Nạp mạng đây!

Tức thì một tiếng rú kinh hồn tiếp theo, một xác người ngã gục!

Một trong Hữu sơn nhị qui, người cầm “thiết thư” lúc nãy đã nằm dài dưới đất, óc vỡ tung toé, toàn thân đầm máu.

- Á!

Một tiếng rú thất thanh lại vang lên! Một trong hai qui còn lại thấy bạn mình đã bỏ mạng, không còn đủ bình tĩnh giao đấu nữa hấn đưa sợi “phi trảo” quất xéo qua một đường, rồi thừa kế cơ giở nhảy phốc lên mái nhà toan tẩu thoát.

Hùng phong vạn lý Nhiệm Tử Huê quyết không tha, nghiêng răng rít lên.

- Ngươi chạy đi đâu! Đừng hòng ra khỏi Phi Lai Sơn trang này!

Tiếng hét chưa dứt tiếng thiết trượng đã nện xuống một tiếng “bộp”.

Rồi nhanh như một vệt khói lão nhân độc nhãn đã phóng mình nhảy lên mái nhà, đuổi theo đối thủ.

Thấy hai người đuổi đánh nhau mất dạng, trong sân thánh đường chỉ còn một xác chết nằm lạng trong mưa, Thiên Hiệp rón rén bước ra, thầm nhủ:

- Nhân cơ hội này, ta không thoát thân còn đợi lúc nào nữa. Nếu đợi thân phụ mình trở về thì tất mình không khỏi trở thành một đứa bé “độc nhãn độc cước”.

Nghĩ vậy, Thiên Hiệp liền xô cửa chạy ra.

Chàng hơi do dự, liếc mắt nhìn về phía xa xa thì thấy hai bóng người đang quần nhau giao đấu kịch liệt.

Biết hai bóng người đó là thân phụ chàng và một trong “Hữu nhị qui, chàng thăm nhủ:

- Cứ như tình trạng này thì thân phụ ta còn bận tay chưa trở về ngay được sẵn đây ta xem thử báu vật mà chúng đem đến đây đổi lấy ta là báu vật gì.

Nghĩ đến cái vật bằng sắt “leng keng” lúc nãy khá hấp dẫn chàng quên cả việc trốn chạy, lần mò đến bên xác chết.

Mưa rơi tầm tã, bóng tối mờ mờ! Xác người chết ướt đầm, bùn đất trộn với máu bê bết, Thiên Hiệp lồm cồm bò tới, đưa tay lật ngửa xác chết ra.

“Leng keng”.

Hai tiếng động từ trong bụng xác chết vang ra.

Chàng lập tức thò tay rút vội vật ấy.

Ồ! Té ra “Thiết thư” bảo vật đệ nhất võ lâm lại là tám tấm sắt mỏng, khâu dính vào nhau như một quyển sách, chàng cầm đến thì thấy lạnh ngắt, và đen ngòm, không có gì kỳ lạ cả.

Chàng đưa lên tận mắt, lật qua lật lại mấy tấm, không thấy bên trong có ghi chữ nghĩa gì cả.

Có điều là trời mưa như trút nước mà “Thiết thư” vẫn khô ráo như không, một giọt nước cũng không đọng vào đây.

Gọi tánh tò mò, Thiên Hiệp nhoẻn một nụ cười đắc ý nói:

- Ủ! Đã gọi là bảo vật thì chí ít ra cũng phải có một vài nét đặc biệt đi chứ.

Chàng mãi mê xem đi lật lại “Thiết thư” không còn để ý đến mọi vật xung quanh nữa.

Bỗng bên tai chàng nổi lên hai tiếng:

- Hừ! Hừ!

Giọng như tiếng giẻ rách xé ra! Chàng giật nảy người, nhảy trái sang một bên rồi trở mắt nhìn.

Thì ôi thôi! Lão quái độc nhãn, độc cước đã đứng sau lưng chàng rồi! con mắt đỏ rực của lão đang chiếu thẳng vào thân hình bé bỏng của chàng.

Toàn thân Thiên Hiệp run lập cập.

Lão Nhiệm Tử Huê đã bắt thần trở lại đây thì Thiên Hiệp còn chạy đâu cho thoát được nữa.

Nhưng vốn là đứa bé đa mưu túc trí, Thiên Hiệp lấy lại được bình tĩnh, giả vờ như chưa hay gì cả. Cất giọng thân mật gọi:

- Thân phụ!

Tuy nhiên, Hùng Phong vạn lý Nhiệm Tử Huệ là một kẻ già kinh nghiệm, dễ gì làm kẻ xảo trá của Thiên Hiệp.

Lão gầm lên một tiếng như sấm:

- Câm miệng, thằng nhỏ, mày định thỉnh gạt tao sao? Hừ. Mày là đứa điều ngoa bực nhất!

Thật vậy, Thiên Hiệp là đứa bé thông minh, mẫn tiệp, Nhiệm Tử Huệ đã nuôi chàng ngót mười năm, làm gì lão không biết.

Lão bước tới một bước, đưa cao cây thiết trượng lên:

Thiên Hiệp cũng đã từng biết võ công của người mà chàng từng gọi là thân phụ rồi! Dẫu mười đứa bé như Thiên Hiệp cũng không chịu nổi được một gậy của ông ta huống hồ một mình chàng.

Chàng vội lùi lại ba bước, cất giọng van nài:

- Thân phụ! Nếu con có điều gì sơ xuất xin thân phụ chỉ dạy...

Không đời nào nói dứt câu, lão quát quát lớn:

- Thằng nhỏ! Đừng lấy vải thưa che mắt thánh. Câu chuyện ta vừa nói với Hữu sơn nhị qui mày đã nghe cả rồi. Đừng giả bộ yêu quái với ta nữa.

Thiên Hiệp vẫn một mực rên ri:

- Thân phụ!

- Hừ! Ai là thân phụ ngươi? Ta biết chắc ngươi thừa dịp bỏ trốn, nên ta đã tha chết cho Điều tử Qui mà trở lại đây đón bắt ngươi! Hừ hừ... không ngờ ngươi lại còn tham đoạt lấy “Thiết thư” mà chưa chạy trốn.

Chưa dứt lời lão quái đã đưa thiết trượng lên cao, dùng thế “quái xà xuất động” toan vút tới.

Thiên Hiệp không dám chậm trễ, vội nhảy lùi lại đằng sau mấy bước rồi lẹ làng lách mình ẩn vào cột nhà để tránh.

Rầm!

Cây thiết trượng của lão quái đánh không trúng Thiên Hiệp mà đập gãy tiện một cây cột nhà, làm cho mái đồ tường xiêu, gạch đất bắn ra tung tóe.

Thiên Hiệp nhảy chồm vòn như một con thỏ, chạy quanh sân thính đường nhìn về mặt hậu hực của lão quái mà sợ hãi. Chàng nghĩ rằng chỉ còn cách đem “Thiết thư” ra mua chuộc lão quái may ra mới thoát chết.

Vì vậy, chàng đưa cao “Thiết thư” lên nói:

- Thân phụ! Xin thân phụ bớt giận! Con định lấy Thiết thư dâng cho sư phụ mà!

Lão quái nghiêng răng hét:

- Xảo ngôn! Ta lấy mạng ngươi chứ không cần Thiết thư làm gì.

Vừa nói lão vừa cầm thiết trượng đuổi theo.

Vì đánh hụt một gậy, nên mặt lão bây giờ còn hậm hực hơn.

Thiên Hiệp cố chạy lanh quanh ẩn vào các chân tường để tránh né.

Chàng vừa chạy vừa nói:

- Thân phụ! Thiết thư đây con không dám.

Hùng phong vạn lý Nhiệm Từ Huệ vinh râu nạt:

- Ta không phải là thân phụ của ngươi, ta cấm không cho ngươi gọi ta là thân phụ nữa.

Chàng ghen ngào:

- Thế thì thân phụ con là ai?

- Là kẻ móc mắt chặt chân ta. Ta nuôi ngươi đến nay đã mười năm. Còn một tháng nữa ta sẽ trả mối huyết thù này nào ngờ mạng ngươi lại ngắn ngủi. Ha...ha...

Thiên Hiệp thất kinh muốn chạy trốn cũng không được, muốn đứng đó cũng không xong, trước cây thiết trượng của lão quái, chàng thấy sanh mạng của chàng không thể nào giải được.

Tuy nhiên, trước giờ chết không thể chàng chịu bó tay, chàng đành cứ quanh quẩn nơi các chân tường, tay đưa cao “Thiết thư” lên nói luôn mồm:

- Thân phụ! Lão gia! Con xin dâng “Thiết thư” đây.

Hai người một già một trẻ đuổi nhau chạy vòng quanh sân đại thính trong gió mưa tầm tã, sấm chớp âm ầm...

Lão quái vừa vung thiết trượng, vừa ngửa mặt lên cười.

Tiếng cười nghe rùng rợn làm sao! Luồng độc nhãn của lão luôn luôn chiếu thẳng vào người Thiên Hiệp.

Rầm!

Rầm! Rầm!

Thiết trượng của lão quái đã đánh tung ra, một luồng kinh lực ghê hồn, phát ra như vũ bão.

Thân xác Thiên Hiệp bay bổng lên!

Một góc tường sập đổ!

Gạch đá sập xuống thành đống như núi lở đất nghiêng!

Thật là phút kinh hoàng!

Mối thù mười năm, Hùng phong vạn lý Nhiệm Từ Huệ ung đúc trong cú đánh này!

HỒI THỨ HAI

Trong tai nạn gặp kỳ nhân

Nhưng, hỡi ôi! Vì quá nóng giận Hùng phong vạn lý Nhiệm Từ Huệ vung thiết trượng đánh vương vào chân tường, làm cho một góc tường bị sập đổ, gạch nát tuôn xuống âm ẩm.

Cũng nhờ đó mà. Thiên Hiệp mới tránh khỏi cái chết thảm bại.

Kình phong của thiết trượng đánh tạt Thiên Hiệp bay bổng lên trời như chiếc lá khô.

Chàng cứ nhắm mắt chờ chết, không ngờ thân chàng tung bay lên rồi lại rơi xuống.

Chàng cảm thấy toàn thân tê đi, và ngất lịm không còn biết gì nữa.

Mưa vẫn rơi! Gió gào! Sấm chớp vẫn âm ẩm không ngớt.

Bây giờ trên sân thính đường không phải như trước kia nữa, gạch đá sập xuống thành đồng, ngổn ngang, dày hơn một thước, văng ra xa ba trượng.

Thời gian Thiên Hiệp ngất đi không biết đã bao lâu..

Bỗng một luồng chớp long trời nổ tung lên, làm cho chàng mơ hồ tỉnh lại.

Chàng thăm nhủ:

- Ta chết hay sống thế này?

Chàng đưa tay sờ vào mặt, vào ngực có cảm giác đau đau...

Chàng hé mắt nhìn quanh! Trong bóng tối lờ mờ của đêm mưa không còn thấy Nhiệm Từ Huệ đâu nữa cả!

Chàng lắng tai để ý thì trong tiếng mưa rào rạc, nơi chỗ chân tường chưa sập lại có tiếng rên vọng đến:

- Hừ... hừ...! Hừ... hừ...!

Chàng giật nảy người, lom còm đứng dậy đưa mắt về phía ấy, với ý nghĩ:

- Ô! Có lẽ người mà chàng gọi là thân phụ đã bị tường đè trọng thương rồi chăng?

Chàng bước vội đến.

Bỗng chân chàng vướng phải một vật làm cho chàng té quy xuống.

Chàng đưa tay mò mẫm, thì vật ấy là cây thiết trượng của lão quái.

Chàng buộc miệng kêu lên:

- Đúng là ông ta bị thương rồi! Ôi! Ta đã có cơ hội thoát thân!

Chàng quay mình toan bỏ chạy. Nhưng tiếng rên trong góc tường kia mỗi lúc một to hơn, và một nhọc hơn:

- Á! Hừ... hừ! Hừ...! Hừ...!

Lòng từ tâm của Thiên Hiệp không cho phép chàng bỏ chạy, chàng dùng chân nghĩ thầm:

- Nhiệm Từ Huệ tuy đối với mình là một cừu nhân, lão đã ác tâm muốn hại mạng mình. Tuy nhiên, dù sao lão cũng nuôi dưỡng mình mười năm trời, nay lão đã bị thương thì không còn đủ sức hại mạng mình nữa. Mình cũng nên đến cứu lão để đền ơn trong muôn một.

Thiên Hiệp tuy là một đứa bé từ nhỏ đã không có mẹ cha, nhưng tính tình lại trung hậu.

Chàng lần mò về phía có tiếng rên:

Dưới chân tường quả có một bóng người đang còn nằm một đống, trông có vẻ đau đớn lắm.

Thiên Hiệp lặng lẽ đến quỳ trước mặt gọi:

- Thân phụ...

Một luồng chớp xé trời loáng lên!

Thiên Hiệp thất kinh nhảy trái lại đằng sau hai bước, ré lên một tiếng thất thanh:

Thì ra, người đó không phải là người mà chàng gọi “thân phụ” mà lại là một lão Đầu đà, mặt vuông, mũi sư tử, tóc rối bù xù, cát bụi bết dính đầy mặt mày trông như một quái vật.

Tuy nhiên, đôi mắt lão nhãn quang sáng rực, chứng tỏ là một võ lâm cao thủ.

Lão mặc bộ áo cà sa đã rách nát để lộ hai cánh tay gân guốc nổi đầy, hàm răng lão nghiêng qua nghiêng lại ken kết như đang có một điều gì đó tức giận lắm.

Cảnh ấy vẫn là ban ngày, ai trông thấy cũng rợn người, huống hồ trong đêm mưa gió.

Thiên Hiệp “á” lên một tiếng, nằm mộp dưới đất.

Lão Đầu đà đưa mắt nhìn chàng, nói với giọng rên rỉ:

- Tiểu tử! Đừng sợ hãi đỡ ta vào trong nhà đi!

Giọng nói run run, yếu ớt và lạnh lùng khiến cho Thiên Hiệp không dám đến gần.

Chàng bỏ ra xa hơn, lảo bẫm:

- Không... không! Tôi... sợ...

Lão Đầu đà cất giọng nói:

- Tiểu tử! Ngươi còn sợ gì nữa! Lão Nhiệm Từ Huệ đâu còn nữa mà ngươi sợ!

Câu nói ấy làm cho Thiên Hiệp động tánh tò mò:

- Lão quái Nhiệm Từ Huệ tại sao mất tích?

Còn vị Đầu đà này từ đâu đến?

Chàng bò tới bên Đầu đà hỏi:

- Phụ thân tôi đâu rồi?

Lão Đầu đà nhe hàm răng trắng toát, rên hừ ...hừ..., mấy tiếng rồi run rẩy chỉ tay vào một đồng gạch trên sân thích nói:

- Kết cuộc lão ta được một chỗ chôn thân, như thế cũng đã là tốt lắm rồi.

Thiên Hiệp trở mắt nhìn đồng gạch vụn, lòng hoài nghi, thăm nghĩ:

- Người mà mình gọi thân phụ là một trong “tam kỳ nghĩa hiệp”, võ công đệ nhất giang hồ, có lý nào lại tự vùi thân trong bức tường sập như vậy được.

Chàng ngáp ngừng nói:

- Thân phụ tôi... chết rồi... sao...?

Lão Đầu đà mở to đôi mắt, nhìn Thiên Hiệp như có cái gì lạ lùng lắm! Qua một lúc, ông ta nói:

- Tiểu tử! Người luyện tiếu lão quái ấy lắm sao? Cây gậy của lão quái ấy không đâm thủng ngực người kẻ là người cũng tốt số lắm rồi! Con ơi! Đừng luyện tiếu, hãy đỡ ta vào nhà ta sẽ nói cho con nghe nhiều chuyện lạ.

Lão Đầu đà nói dứt tiếng lại gắng gượng chồm mình lên, nhưng lão lại nhăn mặt tỏ ra đau đớn lắm.

Thiên Hiệp thấy vậy động lòng, không cần suy nghĩ gì khác hơn là việc cứu giúp người. Chàng vội bước đến sau lưng đưa tay đỡ vào lão Đầu đà nọ.

Bỗng chàng ngạc nhiên “á” lên một tiếng, ngáp ngừng nói:

- Kìa! Chân... của lão tiền bối...

Lão Đầu đà thở hổn hển, rên hì hì, đưa lưng vào dựa bé, chỉ vào đồng gạch nói:

- Ta bị thằng Nhiệm Tử Huệ đánh một gậy, gãy gụi cả hai chân.

Thiên Hiệp đưa mắt nhìn thấy hai xương ống chân của lão bị gãy tiện, lòi ra ngoài hai bắp thịt dính lũng lảng hai bàn chân, máu me bị nước mưa chan hòa, chảy xuống đất đọng thành vũng đỏ ối!

Chàng vừa thương hại cho lão Đầu đà, mà cũng vừa thương xót cho người mà chàng gọi là thân phụ, đã chôn vùi dưới đồng gạch.

Chàng nói:

- Lão tiền bối bị gãy chân mà còn sống, kẻ ra cũng may mắn hơn kẻ bị vùi thân dưới nấm mồ.

Lão Đầu đà trợn mắt nhìn Thiên Hiệp nói:

- Hừ! Nếu trong mình ta không bị hơn ba mươi vết thương thì lão Nhiệm Tử Huệ sao có thể đánh một gậy gãy cả hai giò được.

Thiên Hiệp nghe nói bất giác rợn người! Chàng nhìn sững vào mặt lão Đầu đà hỏi:

- Trước khi đến đây lão tiền bối đã bị trên ba mươi vết thương rồi?

Lão Đầu đà gật đầu:

- Dĩ nhiên! Nhưng thôi, câu đó người không cần hỏi đến hãy đỡ ta vào nhà đã.

Thiên Hiệp chẳng qua là đứa bé mười bốn mười lăm tuổi, thân thể còn yếu ớt, trước đây tuy chàng có tập luyện qua loa về môn “Hoạt huyết ký khí” nhưng cũng chỉ với trình độ sơ đẳng mà thôi.

Và lại, những công phu non kém ấy chưa đủ chống lại với gió mưa đêm trường có đâu đủ sức mang nổi vị Đầu đà có thân vóc to lớn như vậy.

Chàng bồng lão Đầu đà lê đi được vài bước rồi chệch choạng quy xuống đất.

Lão Đầu đà cảm thông được sức yếu đuối của thằng bé, nên lắc đầu, chống hai tay xuống đất, “hừ” một tiếng nói:

- Vô dụng! Thôi hãy đỡ lấy đôi chân gãy của ta đẩy tới trước để ta tự đi vào cũng được.

Thiên Hiệp nghĩ thầm:

- Ô! Lão bị thương đến mức này, hai chân gãy lìa đi mà còn có thể tự mình nhảy vào nhà được sao? Nếu vậy tài nghệ của lão này cũng không kém gì Nhiệm Tử Huệ.

Chàng hết sức ngạc nhiên thì lão Đầu đà đã chống hai bàn tay xuống đất đầu hạ thấp xuống, dít giương cao lên giống như một con ech sắp nhảy đi.

Thấy Thiên Hiệp còn trầm ngâm, chưa chịu đỡ hai khúc chân gãy của ông ta, nên ông ta hăm hừ:

- Thằng nhỏ! Mưa gió thế này chưa đủ thấm lạnh hay sao mà mày còn chệnh chệ như vậy?

Thiên Hiệp vội đưa tay đỡ hai bàn chân lủng lảng của Đầu đà.

Chàng mới cúi mình xuống đã cảm thấy hai tay chàng có một sức nặng và loáng mắt, thân hình lão Đầu đà đã bay vụt lên, bắn vào cánh cửa thính đường một tiếng “rầm”.

Cánh cửa bị chiếc đầu của ông ta tông vào mở bật ra, thân lão lọt vào trong rơi xuống đất nghe một tiếng “bình”.

Thiên Hiệp vội chạy vào, thì thấy lão Đầu đà đang nằm im, miệng rên một tiếng đau khổ, hai hàm răng rít chặt.

Thiên Hiệp cảm thấy trong tiếng rên ấy chứa đầy gan dạ anh hùng trong lúc thế cùng lực tận.

Chàng cảm cảnh, vội đi lấy củi khô đốt lửa để sưởi ấm.

Ánh sáng tràn ngập cả căn phòng nơi chính điện.

Lão Đầu đà sau cơn mệt nhọc, gắng gượng ngồi dậy lau những vết bùn dính lên mặt.

Hơi ẩm đã làm cho thần sắc lão bình phục dần.

Thiên Hiệp thấy quả nhiên trên ngực trên bụng lão có hơn ba mươi vết thương rạch ngang rạch dọc do nhiều thứ vũ khí bén nhọn đâm chém vào, vết còn rỉ máu vết đã tím bầm chứng tỏ cách đây không lâu lão đã lâm vào một trận chiến rất ác liệt.

Thiên Hiệp thấy vậy cũng phải le lưỡi rùng mình. Chàng chạy đến trước mặt lão Đầu đà nói:

- Thưa đại sư! Tôi đi tìm chút thuốc để đại sư trị thương nhé!

Lão Đầu đà lắc đầu.

- Không cần!

Vừa nói lão vừa đưa tay vuốt mấy sợi tóc ướt dính trên vàng trán.

Tay lão đưa lên thì bỗng có mấy tiếng “keng keng” phát ra.

Thiên Hiệp biết ngay đó là tiếng của bảy chiếc vòng vàng lão đeo trên cổ tay mặt chạm vào nhau.

Lão tròn đôi mắt, nhìn Thiên Hiệp một lúc rồi “á” một tiếng, nói:

- Tiểu tử! Ngươi bị nội thương rồi!

Thiên Hiệp lắc đầu nói:

- Tôi không bị thương tích gì cả! Chính đại sư mới là kẻ đang bị thương nặng.

Lão Đầu đà hét lên như sấm, làm rung động cả thính đường.

- Hừ! Thành nhỏ! Mày dám dối gạt ta sao? Ấn đường của ngươi tím đen, hai bên “thái dương huyết” cũng bầm đi, mà ngươi dám bảo là không bị thương. Hãy ngồi xuống trước mặt ta cho mau.

Thiên Hiệp còn lưỡng lự, chưa hiểu lão Đầu đà định bảo chàng ngồi xuống để làm gì.

Lão Đầu đà lại đưa tay chỉ xuống đất cách chỗ ông ta ngồi ba thước, rồi tròn đôi mắt sáng quắc, nhìn Thiên Hiệp hét:

- Ta bảo ngươi ngồi xuống đây, ngươi không nghe sao?

Giọng nói như truyền lệnh như tức bực, khiến cho Thiên Hiệp không dám trái lời chàng vừa ngồi xuống vừa nghĩ thầm.

“Ông này đang bị thương rất nặng, lại què cả hai chân thế mà không lo cho mình lại đi lo cho kẻ khác”.

Chàng vừa ngồi xuống thì bàn tay to như cánh quạt của lão đầu đà đã dè nặng lên huyết “ngọc trản” của chàng.

Tiếp đó, lại có một luồng nhiệt khí chạy thẳng vào trong thân thể của chàng, từ huyết “trong quan” đến “hạ trung” rồi đến “đang điền”.

Cứ mỗi lúc, luồng nhiệt khí ấy càng tăng thêm sức nóng bức rồi cả mình Thiên Hiệp như muốn bốc cháy lên, khiến cho chàng không chịu nổi.

Lại nghe lão Đầu đà lẩm bẩm:

- Ô! Lão Nhiệm Tử Huệ thật thâm độc! Nuôi nấng nó từ tấm bé mà vẫn không truyền cho thằng tiểu tử này một chút luyện công nào.

Thiên Hiệp nghe nói cãi lại:

- Không! Thân phụ tôi có truyền dạy cho tôi lối tinh tọa luyện khí mà...

Không đợi chàng nói hết câu, lão Đầu đà ngắt lời, gắt:

- Tiểu tử, hãy câm miệng! Sở dĩ hẩn luyện cho ngươi chút ít nội công là sợ cơ thể yếu ớt của ngươi không đủ sức chịu đựng lấy cực hình móc mắt chặt chân của hẩn! Cái luyện “công” mà hẩn dạy cho ngươi chỉ là để cho ngươi đủ sức chịu đựng lấy sự trả thù...

Lúc đó Thiên Hiệp cảm thấy hơi nóng bốc vào người chàng như thiêu đốt, ngũ tạng như chín đi, thất khiếu như muốn phun ra lửa.

Chàng ngộp quá vội há họng ra để hít hơi vào. Mình chàng mở hơi toát ra ướt đầm. Những ngón tay chàng đặt trên đầu gối cong quắt lại, như muốn bóp thủng vào thịt của chàng vậy.

Ngột ngạt và đau đớn quá, chàng định mở miệng van xin lão Đầu đà dừng tay, đừng “chữa thương” cho chàng nữa, nhưng chàng mới cất giọng lên thì như có một luồng hơi bên ngoài ủa vào cổ, làm cho chàng nghẹn họng.

Thế là chàng phải cắn răng chịu đựng, và há mồm thở hồng hộc, không sao nói được.

Đến một lúc nữa thì chàng Thiên Hiệp lại cảm thấy xương thịt trong người chàng muốn toét ra đau nhức vô cùng.

Chàng “á” lên một tiếng toan vùng lên bỏ chạy, nhưng lạ lùng làm sao, bàn tay lão Đầu đà như có một sức mạnh vô hình. Ông ta chỉ đè nhẹ vào mệnh môn huyệt mà Thiên Hiệp không tài nào nhúc nhích, hoặc xô dịch được.

Chàng muốn kêu lại không kêu được, muốn thoát chạy cũng không chạy nổi.

Bởi vậy, dầu đau đớn đến đâu buộc lòng chàng cũng phải cắn răng, chẳng mất mà chịu đựng.

Qua một lúc lâu, bỗng vang lên một tiếng “thạch”. Nơi huyệt “ngọc trâm” của Thiên Hiệp không còn sức ép nữa. Bao nhiêu đau đớn trong người chàng cũng biến mất.

Chàng quay lại thì thấy lão Đầu đà đang té xỉu trên mặt đất thân hình tái nhợt, đôi mắt bất thần, hơi thở hỗn hển.

Thiên Hiệp không hiểu đó là lý do gì cả nên buộc miệng “á” lên một tiếng rồi phóng mình nhảy đến định đỡ lão Đầu đà dậy.

Nào ngờ chàng chỉ búng chân một cái nhẹ nhẹ mà toàn thân chàng đã nhảy vọt lên gần chục sào nhà, tí nữa đã vọt ra ngoài.

Một hiện tượng kỳ lạ như vậy làm cho Thiên Hiệp thất kinh.

Tuy nhiên, chàng vốn cơ mẫn, nên đoán biết vừa rồi lão Đầu đà chẳng những trị thương mà truyền công lực cho chàng mới có được nội lực dường ấy.

Chàng “hừ” một tiếng rồi lại thu mình lướt về chỗ lão Đầu đà nằm.

Chàng toan đưa tay đỡ lão thì bất gặp đôi mắt lão phát ra hai luồng nhãn quang sáng chói. Nhưng sói thịt trên mặt lão nhúc nhích, và hàm răng của lão nhô cao lên!

Ồ! Lão cười! Lão cười một cách quái gở và chứa đầy vẻ vui sướng.

Bây giờ, da mặt lão lần đỏ lại, thần sắc đã bình phục.

Thiên Hiệp mừng quá, không kịp hỏi nguyên do vì đâu mà chàng lại có được sức mạnh khác thường vừa rồi. Chàng ôm lấy lưng lão Đầu đà, đỡ dậy hỏi:

- Lão tiên bối! Trong người của lão tiên bối ra sao rồi?

Lão Đầu đà nhúu đôi mày, nhe răng nói:

- Ta không sao cả! Trên ngực của ngươi còn đau nữa không?

Nghe nhắc lại vết thương lúc này Thiên Hiệp vội hít vào mấy hơi, thấy trong mình mạnh mẽ khí lực rạc rão.

Chàng nói:

- Cảm ơn tiên bối đã phí công lực mà trị thương cho tiểu tử.

Lão đầu đà nói:

- Chẳng những trị thương mà ta còn truyền cho ngươi ba mươi năm công lực đó.

Thiên Hiệp trở mắt nhìn lão Đầu đà đầy cảm tình. Chàng đã có nghe trong giang hồ nói về môn thí thân truyền công lực. Thế mà hôm nay bất ngờ chàng được một người xa lạ hy sinh cho chàng như vậy!

Chàng áp ứng nói:

- Lão tiên bối! Vì trị thương và truyền công lực cho tiểu tử mà lão tiên bối mệt mỏi như vậy tiểu tử xin phép đi lấy chút nước nóng để tiên bối dùng nhé!

Dứt lời, chàng không đợi lão Đầu đà thuận ý, đứng dậy nhanh bước đi về phía sau thính đường.

Nhưng chàng vừa quay mình bước đi thì hai tiếng “keng keng” từ trong bụng chàng phát ra, tiếng sắt chạm vào nhau âm thanh trong vắt!

Lão Đầu đà tròn mắt nhìn chàng hỏi:

- Vật gì vậy? Ngươi có bọc trong người “Ám Thanh Từ”.

Thiên Hiệp quay mình lại.

“Keng, Keng”

Hai tiếng “Keng, Keng” lại vang lên. Thiên Hiệp ôn tồn đáp:

- Không! Tôi không có dùng ám khí, và cũng rất ghét những kẻ dùng ám khí.

Lão Đầu đà trở mắt nhìn chàng:

- Hừ! Tại sao?

Thiên Hiệp nói:

- Đại trượng phu hành động phải thanh cao, kẻ đã dùng ám khí không thể dùng là thanh cao...

Mặt lão Đầu đà tươi hẳn lên các bắp thịt trên mặt lão giật lia lịa, lão cất giọng cười lớn:

- Ha ha! Thằng nhỏ cao thượng! Đáng là một trang hán tử. Như vậy ba mươi năm công lực ta hy sinh truyền lại cho người không uổng!

Thiên Hiệp vòng tay cúi đầu cảm tạ.

- Ôn của lão tiên bối tiểu tử biết ngày nào đền đáp được...

Lão Đầu đà trợn mắt hét:

- Chớ nói đến ân huệ! Trong người của người có món đồ chơi gì vậy?

Thiên Hiệp biết không thể giấu được lão quái Đầu đà này, nên đáp:

- Đó là “Thiết thư”.

Lão Đầu đà mình chồm tới mắt sáng quắc nhìn chăm chăm vào mặt thằng bé hỏi gần:

- Sao? Người nói cái gì?

- Thiết thư!

- Thiết thư?

- Phải! Thiết thư là một báu vật võ lâm!

Lão Đầu đà tưởng mình nằm ở trong một cơn mộng. Ông ta lết dần lại bên đứa bé hét to:

- Hãy lấy ra cho ta xem!

Thiên Hiệp bước ra hơn một bước, nói:

- Thiết thư hiện đang ở trong mình tiểu tử, mất đi đâu mà vội. Để tiểu đệ đi đem trà cho lão tiên bối dùng đã.

Lão Đầu đà như quá nóng lòng:

- Thằng nhỏ! Mày phỉnh ta sao? Thiết thư là một kỳ lang bảo vật! Trước đây ta nghe người ta nói đã rơi vào tay “Huyết quan giáo” Thúc Mạng Triệu La Dục Đại Cương, có sao lại về tay Nhiệm Tử Huệ được?

Thiên Hiệp nói:

- Không phải của “thân phụ” tôi, mà là do Hữu sơn nhị qui đem đến đây. Tiểu tử đã nhặt được trong lúc họ giao đấu...

Đôi mắt của lão Đầu đà trợn lớn thêm lên, tinh quang loáng ra xa cả hơn một trượng. Lão cất giọng mừng rỡ nói:

- Hữu sơn nhị qui! Phái! Hữu sơn nhị qui! Như vậy là phải rồi! mau lấy báu vật trao cho ta xem.

Thiên Hiệp liền thò tay vào bụng, rút ra một vật đen ngòm, gồm có tám tám sắt, hai tay trao lại cho gã Đầu đà, và nói:

- Đây! Thiết thư đây, xin lão tiền bối xem thử.

Lão đầu đà giật mạnh lấy, lật qua lật lại xem từng tám sắt, nét mặt của lão thay đổi khác thường. Ánh mắt của lão chớp lia lia. Trong ánh mắt Thiên Hiệp cảm thấy lão vừa mừng rỡ vừa lo lắng kinh dị vừa lo buồn!

Đôi tay lão chốc chốc lại run lên, làm cho tám tám sắt chạm vào nhau phát ra những tiếng “keng keng” không ngớt.

Bỗng nhiên, lão đưa hai tay xấp mạnh Thiết thư lại!

Tám tám sắt úp vào nhau phát ra một tiếng “rụp”!

Đôi mắt lão mơ màng nhìn ra ngoài sân thính đường.

Đêm càng khuya mưa càng tầm tã, bóng tối tràn ngập không gian. Trong cái màu đen dày đặc đó như chứa đựng hàng ngàn việc khủng khiếp của trần gian.

Đôi mắt lão lúc sáng lúc mờ, vành môi lão lúc cong lên, lúc quặp xuống, chân mày lão nhíu qua nhíu lại không ngừng!

Lão ngồi yên lặng! quyền Thiết thư lão ôm chặt trên ngực!

Có lẽ giờ phút này lão đang nghĩ ngợi một việc khá quan trọng.

Thiên Hiệp thấy thế không hiểu gì cả, tuy nhiên, chàng cũng không dám khua động, cứ đứng trân trân nhìn vào sắc mặt nặng nề, thay đổi bất thường của lão.

Nhưng lâu quá vẫn không thấy lão Đầu đà nói gì, chàng nóng lòng muốn hỏi, nhưng lại không dám. Vì chàng cảm thấy khuôn mặt trầm trầm quái quái của lão Đầu đà ma, nếu chàng nói sai một tí nào hình như có thể làm cho lão nổi khùng lên được.

Qua một lúc, lão Đầu đà buông một tiếng thở dài.

Tiếng thở dài ấy như nói lên tâm nguyện của lão, khi lão quyết định một việc khá quan trọng.

Lão lẩm bẩm:

- Thôi được! Đã vậy thì cứ làm như vậy thôi!

Dứt lời, lão lại đưa cao Thiết thư lên, quay lại nói với Thiên Hiệp:

- Thiên Hiệp, ngươi có biết rằng “Thiết thư” này là một kỳ bảo võ lâm không?

Thiên Hiệp cúi mình đáp:

- Có! Tiểu bối có nghe Hữu sơn nhị quý nói với “phụ thân” tiểu bối, nhưng tiểu bối không tìm thấy cái quý báu ở chỗ nào cả.

Lão Đầu đà hé môi cong ra, lách mạnh Thiết thư vang lên mấy tiếng “Keng keng” rồi lộ vẻ vui mừng nói:

- Thằng bé khờ khạo! Đây là bộ “Thiên tàn thiết bảo khí hư” vật lưu truyền trên võ lâm hàng mấy thế kỷ, làm cho cao thủ võ lâm bỏ mạng không biết bao nhiêu chỉ muốn đoạt được nó. Nó đã gây không biết bao nhiêu sát kiếp và cũng tạo ra không biết bao nhiêu kỳ nhân, kỳ tích.

Thiên Hiệp thấy lão Đầu đà tán tụng Thiết thư một cách say sưa lòng chàng cảm mến nói:

- Lão tiền bối! Nếu lão tiền bối thích bảo vật ấy thì xin tiền bối giữ lấy mà dùng.

Nghe chàng nói vậy, lão Đầu đà tròn to đôi mắt lên, ngửa mặt cười một tràng dài, khen:

- Tiểu tử! Ngươi thật là đứa bé tốt, lòng quảng đại ít kẻ sánh được.

Đoạn lão đưa tay chỉ vào hai chân gãy của lão nói tiếp:

- Ha... ha...! Ta lấy Thiết thư mà làm gì? Hai chân của ta đã tàn phế thì dù có được báu vật để nhất võ lâm cũng vô ích.

Thiên Hiệp không biết lời nào để an ủi lão nữa.

Thật ra chàng vì mang ơn lão thí công điều thương, nên muốn tặng cho lão báu vật để đền ơn! Cứ như ba mươi năm công lực của lão truyền cho thì dù chàng có tặng lão “Thiết thư” cũng chưa đền đáp nổi.

Nghĩ như vậy, chàng lễ phép nói:

- Vãn bối thành tâm trao tặng vật này cho tiền bối đây! Báu vật này dù vãn bối có giữ lấy cũng không sử dụng được.

Lão Đầu đà khẽ gật đầu nói:

- Phải, báu vật cần phải biết sử dụng mới đem lại lợi ích. Tuy nhiên, muốn sử dụng không phải là chuyện dễ, cần có một nội lực uyên thâm mới được. Ta sẽ giúp cho ngươi.

Thiên Hiệp chưa hiểu lão Đầu đà muốn nói gì cả, đứng ngơ ngác nghe một lúc rồi hỏi:

- Lão tiền bối! Thiết thư có công dụng như thế nào?

Lão Đầu đà cất tiếng cười vang.

- Thằng nhỏ dại dột! Mà y vốn thông minh linh hoạt bát, tại sao không hiểu điều này! Thiết thư là một quyển sách dĩ nhiên nó không phải là một môn binh khí rồi!

Thiên Hiệp xen vào:

- Thế thì cuốn sách dạy về võ học?

- Phải! Đúng vậy! Một cuốn sách dạy về môn võ học rất tinh kỳ. Nó còn lợi hại hơn là những món linh khí sắc bén nữa! Kẻ học được sẽ có một võ công vô định.

Thiên Hiệp nghe nói đến đây thích thú quá, vì chàng vốn tánh ham học.

Lão Đầu đà vụt hỏi:

- Tiểu tử! Ngươi đọc sách có mau thuộc không?

Thiên Hiệp thưa:

- Văn bối ít được đọc sách từ nhỏ giờ văn bối có lên xem được một vài quyển vũ thư của “thân phụ” văn bối mà thôi... Nhờ trời cũng mau nhớ.

Lão Đầu đà hỏi:

- Một trang sách ngươi đọc qua mấy lần thì thuộc?

- Nếu đọc chậm rãi thì chỉ một lần, còn đọc hối hả thì phải hai lần.

Lão Đầu đà cười ngất:

- Hay lắm! Thế thì thông minh lắm! Tiểu tử, lão hãy ngồi xuống bên ta, ta giúp cho ngươi học được bao nhiêu hay bấy nhiêu.

Thiên Hiệp ngơ ngác:

- Trong “Thiết thư” có chữ nghĩa gì mà học.

Lão Đầu đà cười lớn:

- Hừ! Cứ ngồi xuống đây! Thằng bé khờ khạo! Ngươi sẽ đọc được chữ. Hãy để tâm chú ý vào nhé!

Thiên Hiệp tuân lời, ngồi sát vào cạnh lão Đầu đà.

Lão Đầu đà lại dặn:

- Tiểu tử! Đôi mắt của ngươi không được rời khỏi Thiết thư nghe chưa! Ta hy sinh tánh mạng cho ngươi đó!

Thiên Hiệp không hiểu lão nói gì cả, đưa mắt nhìn vào mặt lão Đầu đà.

Chỉ thấy sắc mặt ông ta có vẻ thận trọng, hai bàn tay đỡ lấy Thiết thư, để ngửa ra hai trang đầu.

Tay ông ta có hơi run run!

Thiên Hiệp không giám lơ đãng, chăm chăm nhìn vào hai trang sách.

Bỗng chàng ngạc nhiên, vì màu sắc của Thiết thư thay đổi. Từ màu đen bóng đổi qua màu ửng đỏ.

Chàng giật mình muốn la lên, nhưng lão quái Đầu đà đã nghiêng răng hét.

- Chú ý vào!

Thiết thư từ màu đỏ bầm tiến sang màu đỏ đậm, rồi đỏ loét, đỏ như máu!

Xung quanh Thiết thư rực sáng lên vì màu đỏ sáng ra như một ngọn đèn lớn.

Thiên Hiệp không dám sơ ý, đôi mắt nhìn chăm chăm, và chàng cảm thấy có một hơi nóng

bốc ra!

A! Té ra lão quái Đầu đà đã vận dụng hơi nóng trong người truyền qua Thiết thư, nung Thiết thư đỏ rực như những tấm sắt!

Công lực này nếu là kẻ võ công tầm thường không thể nào làm được.

Thiên Hiệp thấy trong màu đỏ rực kia lại từ từ nổi lên những chấm chấm vàng ấy nối nhau kết thành những hàng chữ chỉ chít.

Trước sự lạ lùng ấy Thiên Hiệp không thể nào bình tĩnh nổi.

Tim chàng rộn lên! Chàng để mắt đọc từ đầu đuôi suốt hai trang sách sách.

Cuối trang thứ hai, chàng thấy có bốn chữ lớn đề: “Lôi hành cửu chuyển”.

Với sự thông minh trời sanh của Thiên Hiệp, chàng vừa đọc qua đã rõ ngay đây là một môn võ công thuộc về huyền cơ ảo diệu, dạy về thuật khinh công, uyên học du tẩu.

Chàng liền tịnh tâm xem lại một lượt nữa từ đầu đến cuối trang sách thứ hai.

Nhưng, lúc chàng vừa đọc hết một loạt nữa thì bỗng Thiết thư đổi màu. Từ màu đỏ biến thành màu đỏ nhạt rồi trở về màu đen huyền như cũ.

Những chữ trên trang sách cũng biến mất, ánh sáng đỏ màu đỏ quyền Thiết thư phát ra cũng không còn nữa.

Chàng cảm thấy hai bàn tay của lão đầu đà rơi xuống đất.

Lão Đầu đà buông một tiếng thở dài mệt nhọc:

- Hừ... hừ...!

Thân mình lão té xiu, mặt trắng nhợt, toàn thân run lên như cây sậy, đôi mắt lão thất thần.

HỒI THỨ BA

Tà tâm hắc đạo

Thiên Hiệp kinh hãi cúi xuống nắm vai Đầu đà lay qua lắc lại và gọi lớn.

- Lão tiên bối! Lão tiên bối!

Toàn thân lão mồ hôi toát ra ướt như tắm, mặt mày tái ngắt, hai tay chơi vơi như nín thở không khí; lão há hốc mồm thờ hồn hển đôi môi cong của lão mấp máy như muốn nói gì nhưng không nói được nữa.

Qua một lúc lâu, cố gắng hết sức mới thoát ra được mấy tiếng:

- Chặn... lên... mạng... môn.

Đứng trước thân hình quần quái của Đầu đà Thiên Hiệp quá thương tâm, chàng cảm thấy lão là ân nhân và cũng là sư phụ mình không hơn không kém vì trong lúc lão bị thương đến nỗi tàn phế mà còn có thể phí sức để trị thương cho chàng và lại còn truyền công lực nữa. Chỉ có thể lão cũng chưa vừa lòng, lão còn đem hết tàn lực vận vào Thiết thư để cho chàng học hỏi võ công. Thật là một cử chỉ cao quý từ thuở bé đến giờ chàng chưa từng thấy.

Thiên Hiệp nắm lấy bàn tay lạnh ngắt của Đầu đà nói:

- Thừa sư phụ! Để đệ tử tiếp sức cho!

Vừa dứt lời Thiên Hiệp vận khí ở đan điền tập trung lên cánh tay mặt rồi chặn lên huyết mạch môn của Đầu đà. Nhiệt lực từ trong người chàng tuôn lên cánh tay nóng như lửa đốt. Chàng thấy rõ công lực của chàng bây giờ quá dồi dào, so sánh với công lực trước kia của chàng chẳng khác gì nước sánh với đại dương.

Thiên Hiệp cảm rằng vận chân khí, nhiệt lực truyền sang Đầu đà một lúc thì thấy sắc mặt lão trở hồng hào. Đôi mắt lão từ từ mở ra, tay chân không còn run rẩy nữa. Bây giờ toàn thân lão ấm áp như cũ. Đầu đà ngồi phất dậy nhìn nở một nụ cười sung sướng.

Lão gạt đầu mấy cái nói:

- Tiểu tử! Thế là được rồi!...

Đây là lần thứ nhất mà Thiên Hiệp có thể tiếp khí dẫn lực cho một người khác, mà người này lại là ân nhân của chàng nên lòng chàng rất sung sướng.

Tuy Đầu đà bảo chàng thôi, nhưng chàng vẫn ấn tay lên mạch môn tiếp tục truyền nhiệt lực mà nói:

- Xin sư phụ hãy điều dưỡng một lực nữa đã!

Đầu đà hất cánh tay chàng ra như không cần thiết nữa.

Keng! Keng! Keng!..

Lão phất cánh tay đeo vòng của lão một cái rồi đưa mấy ngón tay ngoắc ngoắc nói:

- Tiểu tử! Hãy xích lại trước mặt ta đây!

Dứt lời, lão mở cuốn Thiết thư ra để lên hai bàn tay lão hai luồng nhãn quang sáng lóe chiếu lên Thiết thư, lão cắn chặt hai hàm răng.

Thiên Hiệp lạnh mình bước lùi lại một bước, vì chàng biết lão định vận công lực nung đốt Thiết thư lúc này. Công lực ấy sẽ làm cho Thiết thư hiện lên võ công tuyệt học, chàng có thể nhìn vào đó mà học hỏi. Nhưng chàng không thể tiếp nhận sự hy sinh cao cả ấy vì chàng không muốn lão vì mình mà phải chịu kiệt sức và có thể chết đi được!

Thiên Hiệp nói:

- Sư phụ! Công lực của người mới hồi phục kia mà!

Lão tròn tròn đôi mắt gườm chàng một cái:

- Tiểu tử! Chớ nên chậm trễ một giây phút nào nữa cả. Mi không muốn học nữa hay sao?

Thiên Hiệp quá cảm động chàng ngập ngừng nói:

- Đệ tử chỉ sợ... sư phụ bị trọng thương!

Quái Đầu đà cau đôi mày ra vẻ tức giận. Lão quay mặt nhìn ra ngoài, trông thấy bình minh sắp ló dạng, lão lại càng bức tức hơn nữa “hừ” một tiếng hét:

- Trời đã gần sáng rồi, mi còn chờ gì nữa?

Thiên Hiệp cũng nhìn ra ngoài cửa, quả nhiên trời đã gần sáng tiếng gà trong xóm thôn dưới chân núi đã gáy đang lên bất giác chàng vỗ tay cười ha hả nói:

- Sư phụ ôi! Phải lắm, phải lắm! Hiện giờ trong Phi Lai Sơn trang này ngoài chúng mình ra thì không còn ai nữa cả. Chúng ta hãy nghỉ ngơi một lát rồi hãy học hỏi cũng chẳng muộn.

Đầu đà tròn xoe mắt quét lên mặt chàng nghiêng răng hét lớn:

- Tiểu tử mi điên rồi sao?

Tiếng hét như sấm của quái Đầu đà khiến cho Thiên Hiệp giật mình; chàng ngạc nhiên nhìn lão sững sốt. Qua lúc lâu, chàng cũng không dám nói gì cả.

Đầu đà nghiêm giọng nói:

- Mi có biết tại sao trên mình ta có cả mấy mươi chỗ thương tích không?

Thiên Hiệp cung kính đáp:

- Thưa sư phụ đệ tử không biết!

Lão ôn tồn nói:

- Ta tin cho mi biết, vừa rồi trên đường Đồng quan ta đã đánh nhau mấy chục tay cao thủ hắc đạo. Cuộc chiến đấu này đã hai ngày nay, tuy ta đã diệt chúng nó hơn hai mươi mấy người song ta cũng phải thọ thương bỏ chạy qua Phi Lai Sơn này...

- Ô mấy người cao thủ của hắc đạo?

Đầu đà nói tiếp:

- Phải đấy, chúng nó thừa hiểu trong mình ta bị thương quá nhiều nên không thể bỏ ta qua được. Chắc chúng sẽ đuổi đến ngay.

Thiên Hiệp suy nghĩ một lúc rồi nói:

- Nhưng đã lâu rồi mà chúng chưa đến thì có thể chúng đã lạc đường rồi!

Đầu đà lắc đầu đáp:

- Không thể lạc đâu! Vì trên đường ta có để lại vết tích mà đối với bọn giang hồ khét tiếng này lại khờ khạo lắm sao? Sở dĩ chúng không đuổi theo đến ngay là hàng ngũ chúng còn phân tán, chỉ một đôi người nên chưa dám đuổi đến. Chúng phải chờ tập trung số đông, hơn nữa thuật khinh công của chúng không đồng nhau nên bị chậm chạp. Ta tin chắc trời sáng lên chúng sẽ đến ngay đây!

Thiên Hiệp nghe nói hai hàm răng cắn chặt vận công lực lên hai cánh tay múa qua múa lại, đôi mắt sáng quắc chăm chăm nhìn ra cửa như sẵn sàng chờ đợi để đối phó.

Chàng đồng dục nói:

- Sư phụ hãy yên tâm! Tôi bình sanh rất ghét bọn tà đạo hạ lưu, nếu chúng đến đây đệ tử sẽ ra tay cự địch cho!

Đầu đà đang tức giận nghe Thiên Hiệp nói bỗng cười xòa và nói:

- Ta cũng khá khen cho long can đảm của mi đấy! Nhưng rõ thật mi còn khờ khạo quá. Mi nói như thế chẳng khác nào ech nằm dưới giếng xem trời bằng cái vung.

Câu nói của Đầu đà hình như chạm lòng tự ái của Thiên Hiệp. Chàng nghiêng răng vỡ ngực ra vẻ nghĩa hiệp nói:

- Công lực của đệ tử tuy không đủ sức, nhưng lòng nay đã bất bình thì dù chết có xá chi?

Đầu đà nghe nói lão gật đầu mấy cái “hừ” lên một tiếng rồi ôn tồn nói:

- Tiểu tử mi chớ tự cao mà cũng không nên tự ti. Công lực của mi được ta truyền thụ thì khá dĩ lắm đấy chớ. Nhưng phải ngồi xuống đây học cho được vài chiêu tuyệt học trong Thiết thư này rồi hãy nói đến việc đánh đấu!

Ôi! Một lời nói quá dịu ngọt mà từ thuở bé đến giờ chàng chưa từng nghe. Chàng chỉ được nghe những lời dạy nghiêm cấm đoán của phụ thân chàng. Hôm nay lần đầu tiên chàng tiếp nhận lời lẽ thân mật bảo sao chàng không cảm động?

Thiên Hiệp toan nói; nhưng mới vừa hở miệng thì Đầu đà bỗng nghiêm sắc mặt gằn giọng:

- Tuyệt đối không được phân trần gì nữa cả! Phải ngồi xuống xem Thiết thư trong tay ta đây!

Giọng nói quá khác khiến Thiên Hiệp bỗng thấy sợ hãi liền cúi đầu chịu phục tùng ngay.

Cuốn Thiết thư bỗng từ từ biến thành màu vàng rồi đỏ rực. Sắc mặt Đầu đà cũng bất thần bầm tím lên, hai cánh tay lão nổi lên những thớ thịt và những làn gân trông rất dễ sợ.

Đầu đà trợn đôi mắt lấy gân hai vành môi và hét lớn:

- Hãy nhìn kỹ! Đây là “Thăng thường bát kiếm”.

Đôi mắt của Thiên Hiệp cũng nhìn sừng lên Thiết thư. Quả nhiên hiện lên bốn chữ “Thăng thường bát kiếm” và phía dưới có một người tay cầm kiếm doi múa chậm chậm. Người trong Thiết thư đánh từng động tác một và cứ mỗi thức lại dừng tay, để cho người xem đủ thì giờ chiêm nghiệm.

Thiên Hiệp vốn vẫn có trí thông minh và chàng lại ưa thích võ công nên thấy thế chàng chăm chú nhìn không sai lảng một động tác nào.

Khi chàng học được bốn thức thì màu sắc trong Thiết thư bỗng loe dần và trắng hẳn lại không còn thấy gì nữa.

Keng!

Thiết thư đã rời khỏi tay Đầu đà rơi xuống đất. Chàng quay lại nhìn Đầu đà thì lúc ấy mồ hôi từ trên trán lão đã tuôn xuống như mưa. Sắc mặt của lão vàng khè rồi tái nhợt. Ánh sáng trong phòng lúc bấy giờ không còn sáng sủa như lúc nãy nữa, vì Thiết thư đã nguội hẳn.

Thiên Hiệp chỉ học được bốn thức mà thôi, nếu đem kết hợp lại cũng chưa đủ một chiêu.

Lão quái Đầu đà lắc đôi vai vài cái rồi không rục rịch nữa, thân hình to lớn mập mạp của lão bỗng co rúm vô khô đét như con nhái; đôi mắt bỗng sâu hóm vào hình như đôi tròng mắt biển dâu mắt chỉ còn hai cái lỗ hồng như hai cái hang, hai má hõm vào, hàm răng nhô ra chẳng khác một chiếc đầu lâu gớm ghiếc.

Thiên Hiệp thất kinh lay động đôi vai lão và khẽ gọi lớn:

- Sư phụ! Người sao rồi?

Đầu đà cố gắng uốn éo đôi vành môi và lúc lắc hai vai.

Thiên Hiệp phải để tai vào miệng lão mới nghe lão thì thào:

- Phải... đi... gấp... và... giữ kỹ... thiết... thư!

Lão sợ trời sáng hẳn thì bọn cao thủ hắc đạo sẽ đuổi đến nguy hiểm đến tính mạng chàng nên muốn cho chàng rời khỏi nơi đây, và lão cũng sợ bọn hắc đạo đoạt mất Thiết thư một báu vật của võ lâm.

Nhưng Thiên Hiệp, một kẻ giàu tình cảm lại có một chí khí anh hùng, chàng không thể bỏ ân nhân của mình ra đi như thế được!

Thiên Hiệp nói lớn:

- Đệ tử công sư phụ đi!

Quái Đầu đà nghe chàng nói, lão quá cảm động uốn cong vành môi một lúc mới có thể điểm một nụ cười khô héo, rồi thì thào:

- Không được... đâu!... Phải... nghe... lời... ta!

Lão còn nói gì nhiều nữa nhưng chàng không còn nghe được nữa Thiên Hiệp quá lo lắng, chàng vận khí độn điền lên đôi tay toan trị thương cho lão.

Bỗng nghe đằng xa có tiếng la ó vang trời, tiếng la ó này không phải năm ba người mà chắc hẳn có cả hai ba mươi người chứ không ít.

Tiếng la ó này còn xa lắm, nếu âm thanh này vào ngày hôm qua thì Thiên Hiệp không thể nào nghe được, nhưng sau khi được quái Đầu đà trị thương và truyền cho ba mươi năm tu vi nên lỗ tai chàng mới thính như vậy.

Thiên Hiệp giật nảy người nói lớn:

- Quả thật, chúng nó đến rồi!

Lúc bấy giờ công lực của Đầu đà đã tiêu tan, thân xác của lão như ngọn đèn sắp tắt thì làm thế nào lão có thể nghe được tiếng đó đằng xa ấy?

Lão nghe tiếng nói của Thiên Hiệp liền giật mình vận hết tàn lực nhặt lấy Thiết thư nhét vào trong lòng Thiên Hiệp và xô chàng một cái rồi nói ra tiếng:

- Hãy đi gấp! Thiết thư là võ lâm kỳ bảo, ngươi mới học được một điểm nhỏ trong ấy mà thôi. Hãy giữ kỹ và ráng khổ luyện lúc thành công chớ nặng sát kiếp!

Thiên Hiệp bước tới nắm tay áo của Đầu đà khẩn thiết:

- Đại sư phụ! Xin hãy vui lòng đề đệ công đi!

Chàng vừa nói vừa kề vai vào, quái Đầu đà liền nổi giận xô chàng ra vừa thở vừa hét:

- Tiểu tử! Mi không nghe lời ta sao?

Lúc ấy, tiếng la ó của người đuổi theo nghe đã đến gần. Thiên Hiệp nóng lòng kéo áo Đầu đà, lão liền ghì lại nên mất một miếng áo. Chàng thấy sắc mặt của Đầu đà bây giờ đã mệt mỏi và thở hổn hển như lúc nãy, chàng quá động lòng thăm nghĩ:

- Mình đã từng sống với Nhiệm Tử Huê đã mười mấy năm mà chỉ học sơ đôi chút pháp kiếm hộ thân mà thôi, còn công phu thì chưa biết gì cả. Giờ đây mình lại luyện được “Lôi hành cửu chuyên” và “Thường thắng bát kiếm”. Tuy võ công tuyệt thế này đã ghi sẵn trên Thiết thư, nhưng nếu không có Đầu đà này thì làm sao mình hiểu được cái bí ẩn ấy?

Nghĩ như thế, chàng cúi xuống gọi lớn:

- Ân sư!...

Chưa dứt lời, trong đôi lỗ mắt của Đầu đà bỗng loáng ra tinh quang, sắc mặt trắng nhợt, đôi môi run run, lão lắc lư chiếc đầu không nói được gì cả.

Thiên Hiệp thấy thế quá lo lắng cho tính mạng của lão nên hỏi vội.

- Xin ân sư cho lão đệ biết pháp danh!

Tuy quái Đầu đà không nói được nhưng lão cũng cố gắng lấy ngón tay vẽ xuống đất.

Thiên Hiệp thấy thế chàng đoán chắc lão dùng ngón tay làm bút để viết tên ra, nhưng chàng dòm xuống chỉ thấy lão viết ba con số “1, 2, 3” rồi dừng tay lại. Thiên Hiệp không thể đoán được lão muốn nói gì.

Bỗng vang lên tiếng la ó từ phía “Phi Lai Sơn trang” tiếp theo là tiếng chân “bộp bộp” tiếng gió

“ào ào” hòa lẫn với tiếng trống ngực của chàng đánh “thình thịch”

Quái Đầu đà cố gắng nhắc cánh tay ra hiệu, ý lão muốn bảo Thiên Hiệp phải đi gấp ra ngoài. Thiên Hiệp bỗng nhớ lại việc gì quan trọng bèn hỏi:

- Ân sư là bậc tiền bối trên giang hồ, vậy người có biết rõ Nhiệm Tử Huệ có phải thật là phụ thân của tôi không?

Lão lắc đầu.

Thiên Hiệp lại hỏi.

- Vậy thì phụ thân của tôi là ai?

Quái Đầu đà lúc bấy giờ đã kiệt sức rồi, lão há hốc mồm ránh hết sức mới nhỏ ra được một tiếng:

- Cừu!...

Bỗng ngoài cửa có mấy tiếng hét lớn như sấm nổ hòa lẫn với tiếng cười khanh khách, tiếng vũ khí khua động ren ren.

Vút vút!

Ba hán tử mặc áo vân vân như cộp từ ngoài bay vào như tên bắn họ đáp xuống giữa nhà ngược mặt nhìn lão quái Đầu đà cười như nắc nẻ.

Người đứng trước đôi mắt xéch ngược hình tam giác, đôi lông mày thưa thớt chỉ có vài cái lông dài thưa thưa phát phơ theo chiều gió. Chiếc mũi như một con cóc ngồi dòm xuống cái miệng rộng như hòa lò.

Lão vươn đôi lông mày lên rồi lắc lư chiếc đầu trọc lóc mấy cái, đưa tay chỉ vào mặt quái Đầu đà hét lớn:

- Thái Linh Quan! Ta không ngờ mi mà cũng có lúc cùng đường. Ha... ha... ha..

Bộp, bộp!

Tiếng cười chưa dứt, hai chân hán tử đã nện mạnh dưới đất, đôi mắt phóng ra hai luồng nhãn quang. Hán tử vươn tay lên toan đánh xuống lão Đầu đà một chưởng.

Thiên Hiệp thấy sự xuất hiện đột ngột của ba cao thủ hắc đạo chàng lưỡng lự muốn ra tay nhưng vì từ bé đến giờ chàng chưa hề đánh với ai, hơn nữa chàng vừa mới nghe Đầu đà ca tụng võ công của bọn hắc đạo này nên chàng đành bước trái sang một bên đứng nhìn sững.

Chàng vừa trông thấy lão chân mày thưa vươn tay lên, chàng định nhảy ra cản trở thì bỗng ngoài cửa có người hét lớn:

- Hãy khoan!

Dứt lời, có hai võ lâm lùn tịt như hai thằng tí hon lướt vào nhẹ như bay.

Hai hán tử lùn này chỉ bằng đứa trẻ năm sáu tuổi, nhưng mặt đã nhăn nheo, râu dài đến bụng, hai chân bé tí nhưng cái đầu to tướng, đôi mắt óc bư hai hàm răng chỉ vòn vện có năm sáu cái răng xia ra ngoài như những ống điều trông rất quái dị.

Gã hán tử có đôi mắt tam giác nghe tiếng hét giật mình hạ tay xuống, sầm nét mặt hỏi:

- Sao? Nhị lão Hàn sơn Yên có ý kiến gì chẳng? Hay là có lòng thương xót hán?

Lão lùn đứng trước cười gằn một tiếng đáp:

- Ô! Chúng ta không đội trời chung với hán sao người dám bảo là ta thương xót? Họa may khi nào mặt trời mọc từ hướng tây thì mới có thể như thế được!

Lão hán tử đôi mắt xéch ngược chu miệng lại ra vẻ không vui vì bị cản trở chương lực. Lão lạnh lùng nói:

- Thế sao lại còn bảo ta dừng tay? Hay là các người không căm thù Thái Linh Quan?

Lão lùn khoác tay áo qua một cái rồi ôn tồn đáp:

- Trảo Tam Gia! Người chó có nông cạn mà hiểu lầm chúng ta đây! Người nên biết tên Thái Linh Quan này trên giang hồ hán được liệt vào hạng “Nhất tắng, nhị cái, tam kiếm khách”. Bởi thế hán có coi người trong hắc đạo chúng mình ra gì đâu!...

Lão có đôi mắt xéch ngược tức là Trảo Tam Gia liên ngắt ngang nói:

- Thế thì ta cho hán một chương để trả thù cái thâm đại hận mà hán đã giết mất nhị qui trong số ngũ “Trảo” của ta sao cóc người cản trở là ý gì?

Lão lùn cười ha hả nói:

- Thế thì cái chết của hán xuôi thuyền mát mái quá, chưa đủ để trả mối thâm thù kia! Phải làm sao cho hán đau đớn quằn quại trước khi chết mới khoái chứ! Trảo tam gặt đầu mấy cái ra về đắc ý rồi nói cười ngắt ngào nói:

Hay! Hay lắm! Thế thì tôn huynh đệ thật là cao kiến. Vậy thì ý kiến của tôn huynh nên hành hạ hán bằng cách nào đây?

Lão lùn trợn mắt, nghiêng răng kệt kệt nói:

- Theo ý của chúng thì nên chặt đi cánh tay mặt đeo kim hoàn của hán trước, vì chính tay ấy hán thường dùng để giết những hắc đạo lão hán của chúng ta!

Nghe nói Trảo Tam Gia mừng rỡ há hốc cái miệng hóa lò ngửa mặt lên trời cười một chuỗi cười như qui lúc nghe rất rung rợn.

Trảo Tam Gia nói:

- Bích lão đại! Người chính là một bậc đa mưu tốt kế, hèn chỉ trong giang hồ người ta thường truyền tụng là “âm tứ tứ tài” hôm nay ta giết hán rồi sẽ cải tên hắc là “Huyết bích Đầu đà Thái Oan Qui”.

Vừa dứt lời cả bọn nhe răng cười híp mắt.

Đoạn, Trảo Tam Gia thò tay vào túi rút ra một con dao găm tỏa ra hào quang sáng lóe xăm xăm bước tới.

Tất cả đều vỗ tay vỗ đùi cười đắc chí. Chúng nó xem “Kinh bích Đầu đà Thái Linh Quang” như một con chuột nằm trên miệng mèo mặc cho chúng muốn làm gì cũng được vậy!

Lúc này giờ Thiên Hiệp vẫn đứng yên không nhúc nhích chàng nhìn qua gương mặt của bọn chúng, ai nấy đều có một thân hình ghê tởm chẳng khác gì quỷ dạ xoa, lại có một tâm địa độc ác. Chúng cố sức nghĩ ra đủ mọi cách để hành hạ một kẻ tàn phế cho thỏa mãn lòng muôn dạ thú.

Từ tiếng cười cho đến cử chỉ của bọn chúng, chàng có cảm tưởng bọn này là lũ quỷ ở dưới địa ngục mới lên dương trần để tác oai tác quái.

Thiên Hiệp quay lại nhìn ân sư của chàng thì thấy người vẫn ngồi nhắm mắt như một nhà sư đang nhập định không biết gì sự vật xung quanh cả.

Lúc đó Trảo Tam Gia bước tới trước mặt Thái Linh Quang giờ con dao găm lên cao nói lớn:

- Thái Linh Quang! Hôm nay ta “Trảo lão tam” muốn xin mi một cánh tay để rửa hận cho bạn bè của ta. Vậy thì sang năm tới vào ngày này là ngày giỗ của mi. Nếu mi có oan ức điều gì thì hãy xuống thập Diêm Vương mà kêu kiện.

Dứt lời lão than hạ thủ thì ngoài cửa bỗng có tiếng la lớn:

- Trảo ca! hãy coi chừng!

- Á! Á!...

Nghe nói Trảo Tam Gia liền thụt tay ré lên một tiếng la lớn thất thanh rồi nhảy sải ra cửa.

- Tại sao thế?

Bàn tay của Thái Linh Quang đã làm cho bọn hắc đạo tán đờm kinh tâm, đến nỗi nay người bị trọng thương gần chết ngồi đó mà hấn cũng còn khiếp oai. Khi hấn đưa dao lên trong lòng hấn đã hồi hộp mà lại có người dọa hấn nữa thì làm sao hấn không hoảng hồn?

Khi Trảo tam Gia hoảng sợ nhảy ra cửa thì gặp ngay một phu nhân có đôi chân mày cạo sắc lẹm từ ngoài bước vào.

Trảo Tam Gia nhìn phu nhân cười hi hí run giọng nói:

- Hồ cô nương! Có phải cô nương đoán biết Thái Linh Quang giả ngộ ngồi như thế để chờ cơ hội hạ thủ tôi sao?

Ngộ hiệp yêu đào Hồ My Dung trừng mắt một cái rồi nói:

- Đó là lòng tốt của tôi đấy!

Trao lão Tam như mắc cở với thái độ hèn nhát của mình liền gườm gườm lên nói:

- Lòng tốt?

- Cô nương định hù nhát tôi phải không?

Lão phu nhân “hừ” một tiếng và nói:

- Tôi kêu người coi chừng là vì tôi xem Thái Linh Quang chắc chắn có âm mưu gì rồi! Không biết chừng hấn ngồi im đó rồi đột nhiên ra tay thì nguy hiểm lắm. Nếu người không tin thì cứ việc làm đạn đến thử xem nào!

Trảo Tam Gia nghe bà ta phân trần, lão cảm thấy lạnh mình rón rén liếc nhìn Thái Linh

Quang với vẻ mặt sợ hãi.

Lão nói:

- Đúng đây! Thằng Đầu đà này hấn dám làm vậy lắm chó chẳng chơi đâu!

Lúc bấy giờ Hàn Sơn nhị lùn và Trảo gia nhị qui đều tin lời Hồ My Dung thôi lui ra cửa đứng thủ thế, các luồng nhơn quang đều quét lên mình Thái Linh Quang nhưng không thấy lão cử động chút nào cả.

Hồi lâu, người ta thấy ở ngoài sân đã chạy tới có cả mười mấy cao thủ hắc đạo nhưng ai nấy đều lấp ló ngoài cửa không dám vào vì họ sợ luồng chương phong bất thành linh trong đánh ra thì nguy hiểm.

Thiên Hiệp thấy vậy mừng thầm. Chàng rất hãnh diện với cái uy phong của ân sư chàng, và cũng hy vọng may ra bọn ác tinh này quá sợ sệt rút lui thì ân sư sẽ thoát khỏi nạn.

Nhưng những tay ma đầu ác qui này đâu có thể chịu bỏ qua một cách dễ dàng như thế được?

Bỗng có người trong số ấy nói lớn:

- Hãy lấy “Ám thanh tử” ra!

- Đúng đây! Đúng đây!

Hu... hu... hu... hu...

Từ ngoài cửa bắn vào vô số ám khí nhắm thẳng thân mình Thái Linh Quang tổng tới.

Phịch, phịch, phịch!

Các luồng ám khí đã trúng chỉ dính lên mình Thái Linh Quang nhưng người vẫn không rọc rịch.

Lão đại của Hàn Sơn nhị lùn ré lên một tiếng thất thanh hoảng hốt nói:

- Ô! Chúng ta bị hấn gạt rồi! Thái Linh Quang đã tự bế huyệt đạo, chúng ta đánh ám khí cũng vô ích.

Bỗng có tiếng nói lớn:

- Chưa chắc!

Vụt! Vụt!

Hai cây “bạch hổ đinh” từ ngoài cửa phóng vào lẹ như tên.

Phập! Phập!

Hai binh khí ác hiểm này đã cắm lút vào thái dương huyệt của Thái Linh Quang nhưng vẫn không thấy Thái Linh Quang cử động.

Lúc bấy giờ mọi người mới biết rõ lão tất thờ đã lâu rồi. Trảo Tam Gia thấy thế nổi giận nói:

- Đây cũng bởi Hồ cô nương hù nhát cho nên ai nấy đều sợ sệt cả.

Đôi má của Hồ cô nương bỗng đỏ lên ra vẻ khó chịu tự miệng nói:

- Tính tôi lo xa cho nên muốn cho các người phải đề phòng thế thôi, ai bảo các người sợ sệt làm gì?

Trảo Tam Gia cau mày “suyt” một cái rồi nói:

- Lão đã chết tám mươi đời mà ai nấy đều sợ rút gân thật xấu hổ quá!

Vừa nói lão vừa nhảy vào cầm con dao găm nhắm chính giữa ngực Thái Linh Quang mà đâm tới.

Thiên Hiệp thấy thủ đoạn tàn ác của hán chàng quả nóng lòng quên hẳn sự nguy hiểm, chàng la lớn:

- Hãy khoan!

Vừa hét, chàng vừa nhảy đến trước mặt Thái Linh Quang cản Trảo tam Gia lại nói:

- Đối với người đã chết thì thù hận phải tiêu tan! Người ta đã chết rồi, sao người còn nhẫn tâm hạ độc thủ?

Lúc này giờ lữ giang hồ ma đầu tuy cũng thấy Thiên Hiệp đứng đó, nhưng ai nấy đều cho là kẻ trong “Phi Lai Sơn trang” đứng xem nên không để ý. Bây giờ chàng lại thình lình nhảy ra cản trở nên ai nấy đều sửng sốt.

Thế công của Trảo Tam Gia đã bị chàng xô bật qua, nên lửa giận của lão bùng lên. Lão thấy Thiên Hiệp là một thằng bé không nghĩa lý gì nên lão trợn đôi mắt tam giác lên nói:

- Tiểu qui! Mi muốn chết sao?

Thiên Hiệp nghiêng răng nói:

- Đâm một người đã chết rồi thì anh hùng lắm sao?

- Mi chớ nhiều chuyện! Hãy tránh ra!

Chàng cười ha hả nói:

- Đâm một người chết không những đã mất thanh danh mà còn tàn nhẫn nữa!

- Tiểu tử! Mi nên biết từ xưa đến nay ta giết người chưa từng nghĩ đến việc tàn nhẫn hay không. Nếu mi dám chọc tức ta thì mi cũng bị tan xương nát thịt ngay.

Dứt lời lão nhìn vào mặt chàng cười hi hi.

Thiên Hiệp cười khúc khích nói:

- Hễ làm dữ cuối cùng sẽ phải gặp quả báo đó là luật trời đã định tránh sao cho khỏi!

Trảo tam Gia rướn đôi mày thưa.

Vụt!...

Lưỡi dao loáng ra hào quang khiếp người đâm thẳng đến Thiên Hiệp.

Hai người đứng cách nhau không được hai bước, mà Trảo Tam Gia lại ra tay một cách lạnh lẽo và độc đáo thì Thiên Hiệp khó mà tránh khỏi.

Ngờ đâu sự việc lại xảy ra không phải như mọi người ước đoán. Người ta thấy Thiên Hiệp loáng một cái, thân chàng đã biến ra sau lưng Trảo Tam Gia. Lưỡi dao găm đành phải đâm trong không khí.

Thế đánh bị hụt nên lão mất thăng bằng lão đảo mấy cái cơ hồ ngã chúi xuống đất.

Mấy mươi cao thủ hắc đạo thấy thế, ai nấy đều giật nảy người nhìn sững lên mặt chàng. Họ không ngờ một thằng bé thế kia lại có thủ pháp lạnh lẽo đến thế!

Thiên Hiệp đứng sau lưng Trảo Tam Gia nói lớn:

- Ta với ngươi không thù không oán đột nhiên lại hạ độc thủ thế sao?

Trảo Tam Gia quay lại nắm con dao đứng thủ thế. Lão quá ngạc nhiên, không biết thằng bé này đã dùng thủ pháp gì mà có thể tránh ngọn dao một cách lạnh lẽo quá.

Lão rống lên một tiếng vang cả căn phòng và nói lớn:

- Tiểu tử! Mi là người hay là qui hiện hình hãy nói mau!

Ta quyết sẽ giết mi, nếu ta giết không được mi thì sẽ không làm người đấy!

Vừa dứt lời, lão quay dao phóng mình lên đánh ra một chiêu “Trục đảo huỳnh long” hào quang nhấp nháy như điện chớp. Cả người lẫn dao quay tròn phóng tới Thiên Hiệp. Thật là một chiêu thế quá rùng rợn.

HỒI THỨ TƯ

Túi tham không đầy

Thiên Hiệp lấy làm lạ, chàng tự xét không có một thái độ gì khiêu khích đối phương. Chàng chỉ dùng lời lẽ phải trái để ngăn cản bớt lòng thù hận của con người còn sống đối với một người đã chết mà thôi. Thế mà lão cứ hần học muốn giết chàng cho được.

Hay là bọn hắc đạo này xem việc giết người như việc ăn uống chẳng?

Chàng nhìn thẳng lên mặt lão Trảo Tam cau mày hỏi:

- Người thích giết người lắm sao?

Tên Trảo qui này đã bị đánh hụt mấy cái nên quá tức giận, lão cắn răng phì lỗ mũi khịt khịt mấy cái rồi lao mình tới vùng tròn ngọn đoản đao sáng lóe cổ đâm thẳng vào đại huyệt của chàng. Với thủ pháp của một tên qui hắc đạo khét tiếng giang hồ này đâu phải tầm thường. Cả bọn hắc đạo đứng xem gật gật đầu ra vẻ đắc chí, chúng định ninh rằng lần này thằng bé kia không thể trốn tránh được nữa.

Lưỡi dao chỉ còn cách thân mình Thiên Hiệp vài tấc thì bỗng thấy Thiên Hiệp đầu mất. Bọn cao thủ hắc đạo chỉ thấy bóng chàng vụt qua như một làn khói. Chúng ngơ ngác nhìn bốn phía thì thấy chàng đứng chắn ngang sát vách tường cách Trảo qui chỉ gần ba trượng.

Cả bọn đều giật nảy người trở mắt nhìn Thiên Hiệp. Chúng không hiểu thằng bé này áp dụng thân pháp nào mà tránh né kỳ diệu đến thế!

Chiêu thế mà Trảo Tam mới vừa đánh ra đó tức là chiêu “trục đao huỳnh long”, một chiêu thức vô cùng độc đáo trong hắc đạo, xưa nay ai gặp phải cũng đều táng đờm kinh tâm thể mà hôm nay không thể hạ thủ một thằng bé mười lăm tuổi thì bảo sao họ không ngạc nhiên?

Bấy giờ đôi mắt tam giác của Trảo Tam lại trợn lên to hơn nữa và đỏ ngầu như hai cục máu, lão rống lên một tiếng khiếp người và nhảy chồm tới cắn răng đâm mạnh một đao quyết không để hụt nữa. Lực đạo của ngọn đao bây giờ lại tăng thêm gấp bội.

Phập!

Bốp!

Ai nấy đều giật mình, vì lưỡi dao kia đã không đâm trúng Thiên Hiệp mà còn đâm thủng cây cột lút đến cán. Bị quá trớn, Trảo qui đâm sầm vào cột ấy rung rinh cả nhà. Lão ôm đầu xuýt xoa chệnh choạng như muốn ngã quỵ xuống đất. Thằng bé Thiên Hiệp kia đã đứng bên vách tường bên kia, thật là một việc không thể tưởng tượng được.

Lão bị rêm cả óc, nhưng vì quá tức giận không kể gì đau đớn nữa. Lão đứng phất dậy vận công lực “hự” lên một tiếng rút lưỡi dao ra rồi đứng gờm Thiên Hiệp.

Người ta thấy trên trán lão bị sưng vù như một quả cam sành và rướm rướm máu. Sắc lão bấy giờ tím ngắt dù biết lão đã giận đến mức nào rồi!

Trảo lão tam giờ ngọn đoản đao lên trời hét lớn:

- Tiểu tử! Ta quyết không tha mi được!

Lão vừa lao mình tới thì bỗng Hồ My Dung gọi lớn:

- Trảo Tam ca!

Lão liền đứng sững lại trợn mắt ngó Hồ My Dung, lão hát hàm như muốn hỏi ý kiến.

Hồ My Dung nói:

- Hãy coi chừng! Tôi thấy thân pháp của hán kỳ quái lắm đấy!

Câu nói của Hồ My Dung không những làm cho lão tam thoái chí mà còn làm cho bọn hắc đạo đều kinh nghi nhìn sững Thiên Hiệp. Chúng muốn tìm hiểu thân pháp của thằng bé này do đâu mà có.

Sự thực Thiên Hiệp cũng không ngờ mình lại có thể tránh né tài tình như thế. Lúc này, chàng học được “Lôi ảnh cửu chuyển” trên Thiết thư, tuy chàng nghe Thái Linh Quang bảo là võ công tuyệt thế nhưng chàng không rõ công hiệu của chiêu thức này ra sao và nên áp dụng trong trường hợp nào. Chàng cũng ngờ lão Trảo qui này lại cố sát chúng như vậy. Trong lúc nguy biến chàng đành áp dụng một cách liều lĩnh, ai ngờ “Lôi ảnh cửu chuyển” trên Thiết thư có một tác dụng phi thường như vậy.

Nghĩ như thế chàng vừa mừng vừa giận. Mừng là vì chàng học được võ công kỳ bí và chàng quá giận bọn người đầu trâu mặt ngựa lòng dạ độc ác không kể gì đến lời phải lẽ trái.

Lúc ấy, lão đại của Hàn Sơn nhị lùn lắc mình một cái rồi bước tới trước mặt Thiên Hiệp, đưa cánh tay tí hon lên vuốt hàm râu dài thườn thượt rồi cười ha hả nói:

- Thằng bé, mi tên họ chi sao lại can thiệp vào việc này?

Câu hỏi của lão tí hon này có vẻ ôn tồn, chàng muốn đáp lại nhưng biết nói làm sao? Vì Nhiệm Từ Huệ không phải là thân phụ của chàng thì biết họ gì mà nói?

Bỗng chàng nhớ lại lúc nãy chàng hỏi Thái Linh Quang người quá kiệt sức chỉ nói lên được một tiếng “cừ” thì chắc thân phụ chàng là họ Cừ rồi!

Chàng đồng dục đáp:

- Tôi họ Cừ tên Thiên Hiệp!

Nghe cái tên Cứu Thiên Hiệp ai nấy đều ngơ ngác trở mắt nhìn nhau. Họ cố tìm tòi trong ký ức để xem thử tên này là đồ đệ của ai và thuộc môn phái nào nhưng lạ thật cái tên này tuyệt đối không trong hàng cao thủ giang hồ.

Lão Trảo tam quả quyết rằng gã thiếu niên này không phải là nhân vật thành danh, nhưng lão còn sợ cái thù này có thể liên hệ đến môn phái bèn trợn mắt hỏi:

- Mi là đồ đệ của ai và thuộc môn phái nào?

Cừ Thiên Hiệp lắc đầu thật thà đáp:

- Tôi không thuộc môn phái nào cả! Sư phụ tôi tức là người kia kìa!

Vừa nói chàng vừa đưa tay trở về phía Kim Bích Đầu đà Thái Linh Quang, người đã tắt thở ngồi trong góc phòng đó.

Nghe chàng nói, mấy mươi cao thủ hắc đạo đều giật mình, cả đến lão Trảo qui đang tức giận, cũng phải kinh ngạc bước lùi hai bước nhìn đăm đăm vào mặt chàng.

Lão đại của Hàn Sơn nhí lùn ngược mặt lên cười ha ha, trầm giọng nói:

- Ô! Thằng bé này quá ranh mãnh hẳn cũng biết hù nhát chúng ta đấy chứ! Suốt đời Thái Linh Quang chỉ làm bạn với Nhị Cái và Tam Kiếm Khách mà thôi, hẳn cũng không trú ngụ một nơi nào quá nửa tháng và cũng không nghe hẳn có một đệ tử nào cả thể mà mi dám đặt điều xưng là đệ tử của Thái Linh Quang. ha ha ha...

Lão Trảo tam nghe nói liền sấn tới một bước trợn mắt hét lớn:

- Tiểu tử! Mi định đem cái uy danh của Nhất Tăng, Nhị Cái và Tam Kiếm Khách ra dọa hăm lão tử này sao?

Cừ Thiên Hiệp ôn tồn đáp:

- Thật đấy! Tôi không dối trá với các người đâu!

Lão đại vuốt râu hỏi:

- Mi bảo rằng mi là đệ tử của Thái Linh Quang vậy mi biết bá sư môn tại núi nào, và ai đã giới thiệu mi làm đệ tử cho hẳn?

Cừ Thiên Hiệp vẫn thật thà đáp:

- Tôi chỉ tôn người làm sư phụ tôi lúc nãy tại nơi đây, khi trời còn chưa sáng. Tôi phỉnh gạt các người để làm gì chứ.

Lão Trảo Tam cười khúc khích nói:

- Tiểu tử! Thế thì họa đến cho mi rồi. Thái Linh Quang đã sát hại mất hai người trong ngũ Trảo qui của chúng ta, nay lão đã chết rồi chỉ còn mi là đệ tử thì phải đền mạng đây.

Dứt lời Trảo qui vung đoản đao đâm tới đồng thời đánh một chương sát thủ. Ánh đao loang loáng, chương lực ào ào trông rất nguy hiểm.

Lúc bấy giờ Cừ Thiên Hiệp đã bình tĩnh trở lại, chàng cố tình biểu diễn cho đầy đủ “Lôi ảnh cửu chuyển” một tuyệt thế võ công để xem thử uy lực của chiêu thức này đến mức nào. Chàng không đợi lão Trảo Tam tiến sát đến như trước nữa, chàng đã tung mình bay nhanh. Người ta chỉ thấy thân chàng biến thành một làn khói khi ẩn khi hiện như bóng ma khiến đối phương không biết đường nào tấn đánh cả.

Cừ Thiên Hiệp lớn tiếng:

- Tôi nói thật cho người biết, tôi chỉ nhấn nhục đến thế là cùng.

Lão Trảo Tam là một trong ngũ Trảo qui rất có tên tuổi trong bọn hắc đạo, giờ đây thua tiếp ba chiêu mà vẫn không chạm được một mây lông của thằng bé mười lăm tuổi khiến cho lòng lão tràn ngập lửa căm hờn.

Lúc bấy giờ lão đại mới thấy rõ thân pháp của Cừ Thiên Hiệp quả là phi phàm. Lão sợ ông bạn Trảo Tam bị xấu hổ nên gọi lớn.

- Trảo Chấn Lễ! Thôi, đừng đánh hẳn nữa làm gì, để ta hỏi hẳn thử nào!

Dứt lời lão đại lùn bèn nhảy tới trước mặt lão Trảo Tam tức là Trảo Chấn Lễ nhìn thẳng vào mặt Cừ Thiên Hiệp hỏi:

- Kìa, ông bạn nhỏ ơi, cứ theo thân pháp của người thì đâu có phải là đệ tử của Kim Bích Đầu đà Thái Linh Quang?

Cừ Thiên Hiệp, một thiếu niên thật thà chất phác, chàng đâu có hiểu được sự xảo trá của bọn hắc đạo này. Chàng chỉ thấy lão đại dùng lời lẽ ôn tồn để hỏi, chàng đoán chắc lão già lùn này tính tình không hung dữ như lão quỉ kia. Chắc là lão muốn giải nguy cho mình thì phải.

Nghĩ thế chàng vội đáp:

- Tôi đã nói thật như thế mà lão tiên bói không tin tôi sao?

Lão nhe mấy chiếc răng ông điều cười rắc rắc nói:

- Ta có lạ lùng gì cái thuật khinh công “Phật môn khứ thiên” của Thái Linh Quang, nhưng ta đã xét kỹ thuật khinh công của mi không giống như thế.

Cừ Thiên Hiệp vui vẻ đáp:

- À, thì ra vì thế mà tiên bói thất mắc. Thật ra thủ pháp ấy không phải tôi học của sư phụ tôi.

Lão ngạc nhiên hỏi:

- Vậy mi học ở đâu mà được?

Cừ Thiên Hiệp có thiện cảm với lão nên không giấu giếm gì cả. Chàng đáp:

- Tôi được học trên “Thiết thư chi bảo” đấy!

Câu nói của chàng như tiếng sét đánh vào tai bọn hắc đạo. Cả bọn thì thào với nhau không ngớt.

Trảo Chấn Lễ cau mày hót:

- Nói bậy! Thiết thư đã rơi vào tay Huyết Quang Giáo chủ rồi, mi tưởng ta không biết sao?

Lão đại lùn nắm tay Trảo Chấn Lễ kéo lùi ra sau rồi bước tới bên Thiên Hiệp cười mon tron hỏi:

- Nếu quả mi nói thật thì bây giờ Thiết thư ở đâu chắc mi biết rồi chứ?

Thiên Hiệp không do dự gì cả. Chàng đáp ngay:

- Thiết thư hiện ở trong người tôi đấy!

Để chứng tỏ lời nói của chàng là sự thật, chàng đưa tay vỗ vào bụng, mấy tờ Thiết thư chạm nhau kêu “reng reng”.

Chàng lại hỏi:

- Người có nghe gì không? Bây giờ người đã tin rồi chứ!

Bọn hắc đạo không ngờ một bảo vật võ lâm lại rơi vào tay một đứa bé thật thà chất phác. Bởi

thế, lòng tham của chúng nổi lên. Ai nấy đều nghiêng răng kẹt kẹt lo sợ cho kẻ khác chiếm đoạt mất Thiết thư, nên trong lòng của người nào cũng nghĩ ra trăm mưu nghìn kế để tiêu diệt kẻ xung quanh, hòng chiếm đoạt.

Lúc bấy giờ về mặt người nào cũng hiện lên sát kiếp vận công lực chuẩn bị sẵn sàng để ra tay giành giật.

Lão đại lùn quay mặt qua nháy hai bạn lùn rồi sau quay người qua cười nói nói với Cừ Thiên Hiệp:

- Tiểu bằng hữu! Hãy vui lòng đem Thiết thư ra cho chúng ta xem thử có được không? Có như thế mới chứng tỏ lòng thành thật chứ!

Cừ Thiên Hiệp ngoan ngoãn gật đầu đáp:

- Nếu cần, tôi sẵn sàng cho xem đây!

Dứt lời, chàng liền thò tay vào lấy cuốn Thiết thư.

Bỗng nhiên ba bóng người từ sau nhảy tới bộp bộp lão đại lùn sang một bên nhìn thẳng vào mặt Cừ Thiên Hiệp hét lớn:

- Khoan đã!

Ba bóng người này chính là ba Trảo qui, họ sợ chàng lấy Thiết thư ra thì sẽ vào tay lão đại lùn ranh mãnh này mất nên chúng quyết không để mất.

Cả ba đều rút binh khí ra đứng thành ba góc chuẩn bị chiêu thế “tỷ phát qui” rồi hét lớn:

- Quý vị nên biết rằng Thiết thư hiện ở trong mình thằng bé này là sự thật hiển nhiên, không ai có quyền dùng lời lẽ phỉnh gạt để chiếm đoạt cả. Đã có huynh đệ lão gia ở đây và cũng có rất nhiều cao thủ thành danh nữa, chẳng lẽ đứng đây chúng kiến cho một lão đại dùng ba tác lược chiếm đoạt bảo vật võ lâm một cách bất công như thế được!

Vừa dứt lời thì trong bọn có người phụ họa:

- Đúng đấy! Nói như thế là công bằng hợp lý đó.

Trảo Chấn Nhân là một trong ngũ Trảo qui đứng ra trình trọng nói:

- Theo ý kiến của ta thì Thiết thư này nên giải quyết bằng hai cách: Một là chúng ta đem hết tài võ công ra mà đánh đấu nhau, nếu ai thắng thì người ấy sẽ chiếm đoạt Thiết thư, còn lẽ thứ hai là trong hắc đạo chúng ta hãy luân phiên nhau mà cất giữ.

Ngừng một lát lão nói tiếp:

- Sự thay phiên nhau để chiếm giữ này thì phải căn cứ theo công trạng đấu với Thái Linh Quang mà phân bổ. Trong cuộc đánh với Thái Linh Quang ai có công nhiều hơn, tức kẻ ấy được quyền chiếm giữ trước tiên.

Sở dĩ lão Trảo qui này đưa ra hai điều kiện như thế là vì lão thiết tưởng đối với công lực của tam qui có thể trội hơn trong bọn và so sánh công trạng đánh nhau với Thái Linh Quang thì ngũ Trảo qui có công nhiều hơn cả. Nếu mọi người bằng lòng điều kiện nào thì Trảo qui cũng vẫn được lãnh phần ưu tiên.

Hàn Sơn nhị lùn nghe nói chỉ cười gằn không đáp, vì lão tự xét bản lùn của lão không phải là đối thủ của Trảo.

Còn số người kia thì dĩ nhiên không ai tán thành ý kiến ấy cả, nhưng họ đoán biết kẻ nào ra tay trước sẽ bị thiệt thòi, vì họ rất rành câu phương ngôn “dục bần tương trì, ngư ông đắc thắng”. Bởi thế ai nấy đều im lặng khần trương vô cùng.

Trảo Chấn Nhân thấy mọi người không ai nói gì cả, lão tưởng mọi người đã khiếp sợ oai danh của Trảo qui, bèn xoay lại quét đôi mắt nẩy lửa vào mặt Cừ Thiên Hiệp hét lớn:

- Thăng bé! Hãy lấy Thiết thư ra mau!

Hai lão qui kia cũng vận công lực lên hai cánh tay giơ lên trước mặt chàng dọa nạt:

- Lấy ra mau.

Trước thái độ hung hăng của ba ác qui, chàng cảm thấy rùng rợn run rẩy đáp:

- Để tôi lấy ra cho, nhưng chỉ xem thôi chứ không được cướp giật đấy nhé.

Chàng vừa thò tay vào bụng thì cả mấy mươi người liền rùng rùng chạy tới vây Tam qui và Cừ Thiên Hiệp vào giữa.

Lúc bấy giờ không khí trong Phi Lai Sơn trở nên khàn trương vô cùng. Mọi người đều cắn răng nín thở nhưng chắc chắn rằng cuộc đổ máu sẽ diễn ra không phải tầm thường.

Cừ Thiên Hiệp rút rờ rút Thiết thư ra, đưa mắt nhìn qua mọi người ra vẻ nghi ngờ. Chàng không dứt khoát lấy ra mà chỉ lấp ló trong chéo áo cốt để cho mọi người thấy mà thôi.

Thấy thế Tam Trảo qui đồng hét lớn:

- Lấy lệ đi!

Trước sự áp bức, Thiên Hiệp quá bức tức nhưng đứng trước lòng tham của số đông người chàng không dám có cường đành ấp úng nói:

- Để ... tôi ... lấy...

Bỗng nhiên có ba đạo hào quang bắn thẳng tới sau óc của Tam Trảo qui xẹt xẹt!...

Lúc bấy giờ ba lão Trảo Tam qui tuy cùng quay mặt về hướng Cừ Thiên Hiệp để dọa nạt song luôn luôn đề phòng phía sau lưng vì hấn sợ thủ đoạn hại lén của người trong hắc đạo.

Khi vừa nghe tiếng gió cả ba đều hét lên một tiếng nhảy trái ra ngoài hơn một trượng rồi la lớn:

- Vị cao thủ nào dám cả gan hả!...

Chưa dứt lời đã có tiếng “hừ” vang lên và tiếp nói:

- Ta, Cổ Vạn Niên đây chứ còn ai nữa?

Sau tiếng nói lạnh lạnh như chuông ấy, có một hán tử cao lớn từ trong đám hắc đạo ấy bước ra với vẻ mặt hầm hăm sắc giận; một tay cầm cây “hồ vĩ” một tay cầm ám khí?

Trảo Chân Nhân cười gằn nói:

- Ta biết lắm, chỉ trừ Cổ Vạn Niên ra thì chắc chắn không ai có thể bắn tiếp ba viên ám khí cùng một lúc cả, nhưng tiếc thay thủ đoạn độc ác ấy có nghĩa lý gì đối với Tam Trảo gia của chúng ta.

Cổ Vạn Niên bữu môi nói:

- Các người chớ phách lối. Họ Cổ này sẽ không tha thứ cho những kẻ tự cao như chúng bay đâu.

Trảo Chân Lễ trợn to đôi mắt tam giác của lão và hét lớn:

- Mi không nể ta sao?

Cổ Vạn Niên rút cây hồ vĩ vung lên trời kêu vùn vụt ra về tự đắc và hét lớn:

- Ta đã không nể mi mà còn đánh cho toét thêm cái miệng hóa lò nói “độc” của mi nữa chứ là khác.

Ba Trảo qui cả giận nhảy tới chỉ vào mặt Cổ Vạn Niên hét:

- Nếu mi không nể, ta cũng buộc mi phải nể ta. Thiết thư ấy coi như của chúng ta rồi đó. Nếu kẻ nào còn co cường hãy ném thử mùi “Ngũ qui âm công chương” của chúng ta.

Cổ Vạn Niên cười hăng hắc nói:

- Đáng tiếc là ngũ qui đã chết mất hai, chỉ còn Tam qui sợ e thực hành không nổi nữa, ha ha ha...

Trảo Chân Nhân quá tức giận, lão trợn mắt hét:

- Thằng họ Cổ kia, hãy coi...

Tiếng “chương” còn chưa thốt ra khỏi miệng lão, thì bỗng Thiên Hiệp “á” lên một tiếng. Cả bọn quần ma đều quay lại thì thấy hai lão lùn thừa cơ Thiên Hiệp đứng ngó sừng Tam Trảo qui và Cổ Vạn Niên nên sơ hở. Lão liền nhảy tới để cướp đoạt Thiết thư.

Tuy “Lôi ảnh cửu chuyển” lạnh lẽo vô song, nhưng vì quá đột ngột thì làm sao chàng tránh khỏi. Cả hai lão lùn mỗi người một bên đè mạnh cánh tay trên hai vai Thiên Hiệp và khẽ hét:

- Hãy đưa Thiết thư đây, nếu chậm trễ chúng ta sẽ vận chương lực, thân xác mi nát như tương bây giờ.

Sự việc xảy ra bất thành linh khiến trong trận trở nên đại biến. Bên kia, Tam Trảo và Cổ Vạn Niên cũng dừng tay. Tất cả đều nhìn sững hành động ranh mãnh của hai lão lùn ấy.

Lúc bấy giờ Cừu Thiên Hiệp đã bị mắc dưới tay của hai cao thủ hắc đạo, chỉ cần trái ý là hai bàn tay kia có thể làm cho chàng nát xương lập tức, nếu có giỏi lắm thoát khỏi chết cũng phải bị tàn phế chung thân.

Thiên Hiệp chỉ phải nói:

- Để tôi lấy ra cho, các người cần gì phải làm như vậy?

Hàn Sơn nhị lùn vừa giữ cánh tay trên vai Thiên Hiệp vừa quay mặt qua nói với quần ma.

- Này các vị! Chúng ta đều là kẻ thân thuộc nhau cả, để chúng tôi lấy được Thiết thư rồi hãy định liệu sau. Nếu chúng ta đánh đấu giành giật nhau thì hỏng việc mất, sau khi chúng tôi lấy được Thiết thư rồi mà muốn phản bội bỏ chạy cũng không được nào. Xin các vị nghĩ kỹ xem, mọi việc chỉ thương lượng là hay nhất.

Tuy đã phân trần như thế nhưng hai lão lùn cũng còn sợ bọn quần ma ra tay độc thủ nên lão lắc vai chàng hết:

- Mau! Mau!

Lúc bấy giờ Cừu Thiên Hiệp ngoan ngoãn như một cái máy, chàng thò tay vào bụng lấy cuốn Thiết thư ra, hào quang chiếu sáng lòe cả bọn quần ma.

Bỗng nhiên vang lên hai tiếng:

Bịch! Bịch!

Hai lão lùn đều bị chấn lui hơn trăm bước, lão đảo mấy cái đứng vững lại, mặt mày tái ngắt.

Và tiếp theo là một giọng nói như một nhát búa đóng vào đầu bọn hắc đạo:

- Hai thằng lùn kia! Ta đồ bậy dám lấy Thiết thư ấy!

Một giọng nói không lớn lắm nhưng nó mang theo cả một công lực khiếp người.

Hai lão lùn vừa thấy mặt kẻ ấy thì bỗng rú lên một tiếng thất thanh chạy ra ngoài một trượng mặt mày hơ hải, tay chân run rẩy chẳng khác chuột thấy mèo.

Mọi người đang ngơ ngác thì người ấy đã xuất hiện. Nhân vật này chính là một lão ăn xin mặc chiếc áo vá đụp trăm mảnh. Lão bay đến như một luồng gió nhẹ, một tay kẹp cây trúc trượng, còn tay kia cầm một đóa hoa sen màu vàng... Lão đứng trước mặt Cừu Thiên Hiệp như một thiên thần.

Một số người biết danh lão ăn xin đều sợ hãi lùi dần núp mặt sau lưng kẻ khác. Còn một số khác không biết rõ lão là nhân vật như thế nào nên nhao nhao lên nhưng không dám hành động gì cả, vì họ thấy vẻ sợ sệt của Hàn Sơn nhị lùn cũng đoán biết, lão này không phải là nhân vật thường.

Trên khuôn mặt xương xẩu của lão, hiện lên những đường gân kỳ quặc, đôi mắt sâu ấy loáng ra hai luồng nhơn quang chiếu sáng hơn một trượng chẳng khác hai chiếc đèn của thợ săn.

Lão nhìn Cừu Thiên Hiệp gật đầu rồi quay qua Hàn Sơn nhị lùn cau mày nói:

- Hai vị hãy tránh xa một chút đi!

Hàn Sơn nhị lùn liền ứng tiếng dạ rồi chạy vòng ra sau chót đứng yên, như những kẻ đã bị xử tử bỗng được ân xá vậy.

Lão ăn xin đưa tay ra lấy cuốn Thiết thư trên tay Cừu Thiên Hiệp lật qua lật lại xem xét.

Thấy thế đám ma đầu hắc đạo nhao nhao nhìn thẳng vào mặt lão ăn xin ra vẻ thèm thuồng. Ai nấy đều tức tối, nếu không giành dứt nhau thì Thiết thư này đã về tay hắc đạo rồi có đâu để cho lão ăn xin tác oai tác quái.

Nhưng lão ăn xin xem xong liền trao lại cho Cừu Thiên Hiệp và ôn tồn căn dặn:

- Thằng bé! Hãy cất kỹ đi! Vì đây chính là võ lâm chi bảo, muốn học được võ công tuyệt nghệ trong ấy, cũng phải gặp một võ lâm kỳ tài mới có thể phát dương quang đại được!

Ngừng một lát lão nói tiếp:

- Mi hãy yên tâm! Đã có ta, khi lão ăn xin đến đây thì Thiết thư này kể như là của mi rồi đấy!

Dứt lời trong đám hắc đạo quần ma bỗng vang lên một tiếng “hừ” lạnh ngắt.

Lão ăn xin vẫn không lộ vẻ tức giận, lão bước tới trước thân thể của Kim Bích Đầu đà Thái Linh Quang chấp tay nghẹn ngào nói:

- Thái ca ca! Trước thân thể của người, Quế Cung Đăm này quá đau lòng ước ao chết thay cho người mới đành dạ.

Ba tiếng Quế Cung Đăm ấy lọt tay vào tay quần ma khiến cho những kẻ chưa biết mặt lão đều giật gân, vì cái tên Kim bản trúc trượng Quế Cung Đăm đã lừng danh khắp thiên hạ. Chính lão là một trong Nhị Cái mà trên giang hồ đã truyền tụng sáu vị chúa tể võ lâm Nhất Tăng, Nhị Cái” và Tam Kiếm khách.

Lúc bấy giờ cả bọn hắc đạo đều đứng im lặng không dám nhao nhao như trước nữa.

Kim bản trúc trượng Quế Cung Đăm liền quay lại nói Thiên Hiệp:

- Thằng bé! Chúng ta gồm sáu người tức là Nhất Tăng Nhị Cái và Tam Kiếm Khách đã kết giao với nhau và có lời thề rằng. Sinh tiền bất liên thù, Tử hậu bất tầm hận” Do đó nay sự phụ bị sát hại, trong chúng ta không được báo thù. Bởi thế mối thù này do mi trả lấy.

Cừ Thiên Hiệp nghe nói vội chấp tay cung kính đáp:

- Việc này lẽ dĩ nhiên vẫn bối phải đảm nhiệm dù chết đi vẫn bối cũng cam; song vì võ công của vẫn bối quá kém coi sợ không đủ sức để đảm đương.

Kim bản trúc trượng Quế Cung Đăm nói:

- Tuy nói thế, nhưng việc đó còn xa xôi, bây giờ nên giải quyết cuốn Thiết thư này trước đã!

Bọn quần ma nghe lão nói giải quyết cuốn Thiết thư liền nhao nhao đưa mắt nhìn đăm đăm vào mặt lão chờ xem lão giải quyết bằng cách nào.

HỒI THỨ NĂM

Một ý nguyện trước khi lên đường

Hai tiếng “giải quyết” của Quế Cung Đấm nói ra khiến bọn hắc đạo quần ma nhao nhố như nước thủy triều. Cả bọn đều lùi vài bước vận công lực thủ thế chờ nghinh địch.

Cả mấy mươi đôi mắt nẩy lửa đều quét lên mình Quế Cung Đấm ra vẻ khâm trọng vô cùng.

Quế Cung Đấm cười ha hả bình tĩnh nói:

- Các người chớ tưởng lão ăn xin này động lòng tham muốn chiếm đoạt Thiết thư. Các người định hợp sức đối chọi với ta phải không? Thế thì lắm rồi!

Lão đại lùn thấy đám quần ma hắc đạo lúc bấy giờ có vẻ đoàn kết liền lớn tiếng nói:

- Kẻ nào muốn dùng võ công để ăn hiếp người thì hãy xem tấm gương của Kim Bích Đầu đà Thái Linh Quang ấy!

Quế Cung Đấm nổi giận trợn mắt hét:

- Thằng lùn kia! Mi dám cả gan hả

Lão đại lùn thấy thế liền lướt nói lớn:

- Nếu bảo rằng không tham lam sao không giải quyết gấp đi.

Kim bản trúc trượng Quế Cung Đấm cố gắng nhẫn nhục ôn tồn nói:

- Phương pháp giải quyết của ta rất đơn giản. Thiết thư này đã là của Cừu Thiên Hiệp, nếu các người có tài năng thì cứ việc cướp đoạt mà lấy đi; muốn dùng lời lẽ phỉnh gạt hay dùng võ lực cũng được. Lão ăn xin này sẽ đứng ngoài xem chơi nhất thiết không nhúng tay vào.

Câu nói của Quế Cung Đấm khiến cho mọi người quá bất ngờ. Ai nấy đều tưởng rằng lão sẽ dùng võ công tuyệt nghệ của lão để chiếm đoạt Thiết thư, nhưng trái lại lão chịu đứng thị chứng cho mọi người ra tay cướp giật, đó là một việc không ai ngờ được. Do đó, mọi người ngơ ngác không dám tin.

Cừu Thiên Hiệp nghe lão nói liền thất kinh biến sắc mặt vội vàng nói:

- Lão tiên bối chớ nên làm như thế, tôi đâu có đủ sức đảm đương!...

Quế Cung Đấm nghiêm sắc mặt nói:

- Xưa nay lão ăn xin này đã nói thì không bao giờ nói trái lại được.

Trảo Chấn Nhân cười ha hả nói:

- Chúng tôi biết lắm, xưa nay Nhất Tăng, Nhị Cái, Tam Kiếm Khách đã nói ra thì luôn luôn giữ lời hứa. Vậy chúng tôi xin phép ra tay ngay bây giờ đây.

Dứt lời Trảo Chấn Nhân lao mình ra trước vận công toan đánh tới Cừu Thiên Hiệp, còn bao nhiêu người kia cũng nhảy tới định bao vây chàng.

Bổng Quế Cung Đăm hét lớn:

- Hãy khoan đã! Ta chưa hết lời kia mà.

Tất cả đều dừng lại, Trảo Chấn Lễ rướn đôi mày thưa lên nói:

- Sao đây? Định thay đổi ý kiến phải không?

Quế Cung Đăm nói:

- Lão phu không bao giờ thay đổi ý kiến đâu; nhưng phàm làm việc gì cũng phải có kết cuộc. Khi nào ta ném hết tiền mà các ngươi phải chưa giựt được Thiết thư trên tay của Cừ Thiên Hiệp, tức là coi như Thiết thư ấy các ngươi không có phần phước để chiếm đoạt, và sau đó các ngươi không có quyền giành giựt nữa.

Dứt lời lão thò tay vào túi hốt ra một nắm tiền giơ lên cho quần chúng xem.

Bọn hắc đạo quần ma, ai mà không muốn tuyệt thế kỳ thư ấy?

Bây giờ đã có kẻ làm trọng tài cho mình cướp đoạt thì còn gì sung sướng hơn nữa?

Tất cả đều vẻ đồng thanh reo lớn:

- Tốt lắm! Cứ làm theo vậy đi!

Cừ Thiên Hiệp rất lo ngại quay lại nói với lão ăn xin:

- Vãn bối làm thế nào chịu nổi số đông kia?

Kim bản trúc trượng Quế Cung Đăm cười ha hả nói:

- Ai bảo mi có cuốn Thiết thư? Trong giang hồ này kẻ nào mạnh người ấy hơn, chớ nói năng gì cả.

Dứt lời lão vừa kể tai Thiên Hiệp khề nói:

- Chớ nên sợ sệt! Mi cứ việc dùng thân pháp “Lôi ảnh cửu chuyển” lúc nãy đó thì cũng đối phó với chúng đủ rồi.

Lão sợ mọi người nghi ngờ nên nói lớn:

- Mi đã là đệ tử của Nhất Tăng thì chắc chắn không phải tầm thường. Vậy việc gì mà phải khiêm nhượng?

Lúc bấy giờ mấy chục cao thủ hắc đạo đều rút binh khí ra, la ó vang rền trận thế vô cùng hỗn độn và khẩn trương. Họ chỉ chờ đồng tiền ném ra là họ ra gấp rút.

Kim bản trúc trượng Quế Cung Đăm liền kéo tay Cừ Thiên Hiệp xô ra ngoài sân và la lớn:

- Ở trong nhà này hẹp, hãy ra ngoài sân cho rộng rãi.

Bọn quần ma sợ lão âm mưu đẩy Cừ Thiên Hiệp tẩu thoát nên ai nấy đều phóng mình ra ngoài sân nhanh như chớp quyết không để mất miếng mồi ngon ấy.

Lúc bấy giờ bầu trời quang đãng, mặt trời đã lên vài con sào, ánh nắng ban mai chiếu lên

mình mọi người. Quế Cung Đăm đồng dạc tuyên bố:

- Các vị hãy để ý đây! Ta sẽ ném tiền vào tấm bia bên sân này khi bắt đầu nghe tiếng “keng” thì quý vị có thể ra tay và khi ta đã ném hết sáu mươi đồng tiền rồi mà còn thấy có kẻ không dùng tay thì ta sẽ lấy mạng đấy!

Vừa dứt lời Quế Cung Đăm ném đồng tiền lên tấm bia phía cuối sân, chương ném của ông rất lẹ làng và tỏa ra một ánh sáng vàng trông rất ghê rợn.

Keng!...

Đồng tiền chạm vào tấm bia tóe lửa ra, tức thì bọn hắc đạo quần ma đồng thanh rống lên một tiếng vang trời và nhảy bổ tới Cừ Thiên Hiệp.

Mấy chục người này đều là cao thủ võ lâm cả nên chương lực tổng tới như gió to bão lớn.

Cừ Thiên Hiệp từ thuở bé đến giờ chưa thấy trận ác chiến nào ghê tởm như vậy, chàng thất kinh la lớn.

- Á!

Thân hình của chàng run lay bầy...

Đồng tiền từ trong tay Kim bản trúc trượng Quế Cung Đăm bắn ra không ngớt.

Bỗng có tiếng Quế Cung Đăm la lớn:

- Thằng bé! Mi chờ chết sao?

Trong tiếng hét ấy đã có năm cánh tay chớp tới Thiên Hiệp. Năm cánh tay của bọn hắc đạo này quả là những cánh tay sắt, nếu bị một cánh tay nào chớp trúng cũng phải nát xương.

Cừ Thiên Hiệp đứng trước tình thế nguy cấp chàng lại nghe tiếng hét của lão ăn xin khiến lòng chàng bỗng rộn lên. Chàng liền vụt một cái biến mình đi nơi khác chỉ để lại một làn khói trắng.

Lúc bấy giờ chàng mới thấy rõ “Lôi ảnh cửu chuyển” là thân pháp kỳ tài có thể tránh khỏi mấy mươi luồng chương lực và những cái chớp độc đao kia là một điều không thể tưởng tượng.

Chiêu thế của họ mới phát ra thì trước mặt họ không thấy Thiên Hiệp đâu nữa, họ liền rống một tiếng vang trời dậy đất rồi mạnh ai nấy đánh, đổ xô tới chương đánh, kiếm đao trông rất ác liệt.

Cừ Thiên Hiệp vừa phi thân sang phía trái thì chạm phải sức tấn công mãnh liệt ấy, chàng cố gắng nhớ lại thủ pháp đã dạy trên Thiết thư để biểu diễn không cho sơ xảy. Hễ gặp phải sức gió thì phi thân, gặp phải lực đao thì tránh né.

Ban đầu chàng cũng còn bờ ngỡ nên quần ma hắc đạo còn ủa chạy theo chàng, đến khi chàng biểu diễn được vài lần, thủ pháp đã thuộc lòng, chàng bắt đầu biểu diễn quá lanh lẹ.

Lúc bấy giờ bọn hắc đạo đều ngờ ngác không thấy chàng đứng đâu nhất định cả. Chỗ nào họ cũng thấy bóng chàng.

Bóng dáng Cừ Thiên Hiệp khi ẩn khi hiện như bóng ma khiến bọn hắc đạo đều lòa mắt không biết đánh vào phía nào và chỗ nào. Thật là một thủ pháp kỳ bí vô cùng.

Cửu Thiên Hiệp chỉ nghe tiếng “keng keng” của đồng tiền ném vào tấm bia, trước mắt chàng hàng trăm nghìn ánh hào quang và vô số lưỡi kiếm, nhưng chàng không cần để ý đến. Chàng cứ việc biểu diễn đúng theo chiêu thức của “Lôi ảnh cửu chuyên” thì chàng không thấy động vào thân chàng một mảy lông.

Lúc này chàng sợ sệt mất tinh thần bao nhiêu thì bây giờ chàng lại càng hứng thú bấy nhiêu. Chàng không ngờ bỗng dưng chàng lại học được một thứ võ công quý giá như vậy. Chàng cương quyết giữ kỹ cuốn Thiết thư để sau này trở thành tuyệt nghệ.

Bọn hắc đạo hăng đánh chừng nào thì chàng lại càng biểu diễn nhanh lên chừng nấy, chàng cảm thấy thân thể của chàng nhẹ như tờ giấy, dù chàng có biểu diễn bao lâu đi nữa cũng không thấy mệt và chàng cũng đoán chắc rằng dù cho bọn hắc đạo cố tình rượt theo đánh chàng bao lâu đi nữa cũng không làm gì chàng nổi.

Qua một lúc lâu, chàng thấy bọn hắc đạo người nào mồ hôi đã toát ra ướt đầm cả áo và há hốc mồm ra thở hổn hển, có kẻ đã nản chí đứng yên không buồn rượt theo bóng dáng của chàng nữa, thế mà chàng vẫn chưa thấy mệt nhọc gì cả.

Bỗng nghe tiếng hét của Quế Cung Đằm vang rền:

- Đủ sáu mươi đồng tiền rồi! Hãy ngừng tay!

Bộp! Bộp!

Lão nện cây trúc trượng dưới đất hai cái, rồi phi thân vào giữa trận. Lão vung cây trúc trượng, tức thì phát ra một luồng kinh lực ép lui mấy chục cao thủ hắc đạo qua một góc sân.

Lão trợn mắt hét:

- Đã ném đủ sáu mươi đồng tiền rồi, kẻ nào mà gan ra tay nữa thì ta quyết không tha mạng.

Nói dứt lời lão lại động gây trúc trượng dưới đất, hăm dọa, mọi người đứng yên không dám nhúc nhích.

Tuy thế bên hắc đạo còn uất ức, vì họ muốn lấy cho kỳ được cuốn Thiết thư bảo vật ấy. Họ không ngờ với số đông như thế này mà không làm gì được gã thiếu niên trẻ tuổi, ai nấy đều hàm hàm sắc giận, ước chừng không có lão ăn xin khét tiếng võ lâm kia, thì họ sẽ đánh cho đến lúc nào kiệt sức mới thôi.

Cửu Thiên Hiệp tươi tỉnh sắc mặt cười ha hả nói:

- Ô! Chơi một cặp vui quá!

Quế Cung Đằm “suyt” một cái rồi nói:

- Thằng bé khờ quá! Đó là chơi với tánh mạng đấy!

Lão quay lại nghiêm giọng nói với bọn hắc đạo:

- Sáu mươi đồng tiền lão phu đã ra tay cả rồi thế thì việc cướp đoạt Thiết thư xem như đã kết thúc.

Bọn hắc đạo quần ma chỉ lấy mắt nhìn nhau; nhưng trong ấy có rất nhiều người sắc mặt còn tức giận vì họ còn chưa thỏa mãn.

Thấy thế Quế Cung Dã quay cây trúc trượng trong tay quét đôi nhãn thần lên mặt các quần ma hắc đạo.

Lão gần giọng nói:

- Các ngươi còn nhiều người chưa thỏa mãn sao? Nếu không tin cứ việc đếm thử các đồng tiền in trên bìa kia thử xem có đủ không?

Quần ma hắc đạo nghe lão nói đều đưa mắt nhìn lên tấm bìa bắt giặc đều giật mình cả, vì những đồng tiền lão ném vào bìa đều lún sâu vào trong đá gần một tấc. Có một điều lạ lùng là những đồng tiền in vào bìa đá vẽ thành một hình người và các nơi đại huyết huyết trên hình người ấy đều bị một đồng tiền bắn trúng không sai sảy chút nào cả.

Quế Cung Dã thấy bọn quần ma hắc đạo còn do dự liền nện cây trúc trượng xuống đất và nói:

- Nếu các ngươi không đếm được thì để lão lấy số tiền này ra cho mà xem.

Vừa dứt lời, lão bước tới trước bìa đá, tay trái kẹp cây trúc trượng, tay mặt đưa ra vuốt tấm bìa đá thì tấm bìa đá nát bấy như bùn, số tiền này rớt ra đếm lại không thiếu một đồng.

Bọn hắc đạo quần ma tuy võ công không phải là tuyệt nghệ nhưng cũng đứng vào hạng cao thủ giang hồ mà trước công lực phi thường của lão cũng phải rùng mình rợn gáy.

Đây là Quế Cung Dã chỉ dùng lực mấy ngón tay mà có thể làm nát tấm bìa thành bột huống hồ chỉ lão vận hết công lực mà đánh chường ra thì đường nào nữa?

Nghĩ như thế ai nấy đều dần dần rút lui không dám co cường để đòi hỏi việc giành giật Thiết thư nữa.

Lúc bấy giờ những người đứng sau đã bỏ chạy cả rồi còn những người đứng trước, khi quay lại họ nhìn thấy trống trơn liền vội vã bỏ chạy theo hết.

Chẳng bao lâu nơi Phi Lai Sơn trang trở lại im lặng chỉ còn lại hai người là Cừ Thiên Hiệp và Quế Cung Dã mà thôi.

Cừ Thiên Hiệp thấy Quế Cung Dã diễn ra tuyệt học ấy khiến cho bọn hắc đạo bỏ chạy cả, chàng rất đổi vui mừng và thăm

thán phục.

Chàng ước sao chàng có thể luyện võ công đến mức đó thì thích thú biết bao.

Cừ Thiên Hiệp bước tới chấp tay chào lão ăn xin một lễ và cung kính nói:

- Thưa lão tiên bối! Không biết nội công của tiên bối luyện bằng cách nào mà có được như vậy? Tiên bối có thể vui lòng dạy cho vãn bối không?

Quế Cung Dã thấy tánh tình chàng dễ thương, lão mỉm cười nói:

- Đó chính là nội công tu vi do sự khổ luyện mà có. Muốn được như thế phải đòi hỏi sự luyện tập qua một thời gian khá lâu mới được.

Cừ Thiên Hiệp tò mò hỏi:

- Văn bối có luyện đến mức đó hay không?

Quê Cung Đăm liền nghiêm sắc mặt nói:

- Những điều ghi chép trên Thiết thư tức là tuyệt học đấy, nó là thần công chi cao vô lượng. Nếu có thể tìm tòi nghiên cứu thì công lực đâu phải chỉ có chừng đó thôi!

Nghe lão nói lòng chàng rạo rức, chàng cảm thấy nửa mừng nửa lo.

Mừng là vì bỗng dưng chàng lại được cuốn Thiết thư một võ lâm chi bảo. Biết đâu, sau này chàng có thể nhờ Thiết thư ấy mà trở thành một võ lâm đệ nhất giang hồ để phi chí tang bồng hồ thi.

Còn lo là vì Thiết thư ấy là bảo vật nên ai ai cũng muốn cướp đoạt. Biết đâu cũng vì nó mà chàng phải bị hại!

Nghĩ như vậy chàng vội hỏi:

- Xin lão tiên bối xem thử văn bối phải tốn bao nhiêu năm mới có thể học được võ công trên Thiết thư này!

Lão ăn xin nhìn thẳng vào mặt chàng một lúc như nhận xét điều gì lão đáp:

- Đối với mi quả là một đứa bé thông minh đỉnh ngộ, hơn nữa các huyết đạo của mi to lớn hơn người thường, thì muốn thành một võ lâm kỳ tài chỉ một thời gian ngắn thôi, tuy thế cũng phải cần một sự bền chí để chịu đựng sự khắc khổ mới được.

Nói đến đây lão liền đổi giọng:

- Cừu Thiên Hiệp!

- Dạ!

- Mi muốn luyện tập võ công tuyệt học để làm gì chứ?

Cừu Thiên Hiệp không suy nghĩ gì cả. Chàng đáp:

- Văn bối muốn dùng võ công để chế ngự những kẻ tà tâm tiêu diệt kẻ thù trừng trị những kẻ ác hiểm.

Chàng vừa nói vừa rướn đôi mày lên trong mắt của chàng loáng ra tinh quang, nét mặt ẩn hiện đầy vẻ sát khí.

Thấy thế lão ăn xin trầm nghĩ: “Thằng bé này quả là một kỳ nhân, mới chừng đó tuổi mà quang huy đã phát lộ ra ngoài thật không phải tầm thường”.

Suy nghĩ một lúc lão nói:

- Ta không thể ở lâu đây được, vì cái chết của Thái lão ca rất bất ngờ nên chưa ai hay biết, ta cần phải đem tin buồn này đến cho Nhị Cái và Tam Kiếm Khách biết. Còn mi phải có nhiệm vụ chôn cất người cho tử tế, vì dù sao một ngày cũng nghĩa sư đệ mi chứ nên sơ xuất.

Nói tới đây đôi mắt lão hơi ửng đỏ, hiện lên mấy đường nhăn nhúm trên gương mặt xương xẩu trông rất thê thảm.

Cừ Thiên Hiệp đáp:

- Lão tiền bối có thể cho vãn bối đi theo với có được không?

Lão ăn xin Quế Cung Đăm lắc đầu đáp:

- Ta, bốn bề không nhà thì theo ta có ích gì? Chẳng lẽ mi muốn làm thằng tiểu ăn xin sao?

Dứt lời, lão lắc đôi vai một cái, chỉ nghe tiếng gió nhẹ thoảng qua, đã thấy lão đứng trên nóc nhà rồi!

Cừ Thiên Hiệp vội vàng gọi lớn:

- Lão tiền bối, hãy khoan đã! Vãn bối xin thưa chuyện tí nữa!

Lão ăn xin lại nhảy xuống, nhẹ nhàng như một chiếc lá rơi.

Lão mỉm cười nói:

- Thằng bé! Còn muốn nói gì nữa?

Cừ Thiên Hiệp cau đôi mày liễu kiếm đượm vẻ u buồn nói:

- Thưa lão tiền bối! Trước khi sư phụ tôi chết có cho tôi biết tôi mang họ Cừ. Vậy lão tiền bối có biết rõ trên giang hồ này có ai đó mang họ Cừ không?

Quế Cung Đăm suy nghĩ một lúc rồi đáp:

- Ta lặn lội quá nhiều trên giang hồ, phạm kê có tên tuổi thì ta biết cũng nhiều. Theo ta họ “Cừ” thì chỉ có hai người mà thôi!

Cừ Thiên Hiệp nghe nói mừng rỡ nắm tay lão thân mật hỏi:

- Thì ra hai người họ Cừ như tôi đều có tên tuổi cả. Vậy xin lão tiền bối chỉ hộ cho!

Lão suy nghĩ một lúc rồi lắc đầu lia lịa nói:

- Ô! Khó lắm không thể chỉ được.

Cừ Thiên Hiệp biến sắc nói:

- Trên thế gian này ai mà không có cha mẹ? Cho nên dù khó khăn đến đâu vãn bối cũng phải tìm cho ra, dù cho vào hang cọp vãn bối cũng chẳng từ nan.

Lão ăn xin cau mày nói:

- Khó mà chỉ cho mi biết là vì hai họ Cừ ấy trước đây mười năm bỗng dưng mất tích và từ đó đến nay không còn thấy xuất hiện trên giang hồ nữa và cũng không nghe tin tức gì nữa.

Cừ Thiên Hiệp lấy làm lạ nói:

- Ô! Lại có thể như vậy sao?

Lão trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Một người tên là “Thần châu nhất kiếm Cừu Vô Kỵ” còn người kia là “Nộ thiên trụ Cừu Phi Hồng”. Hai người này đều là nhân vật chánh phái cả, về kiếm thuật của họ đều là quán tuyệt, uy chấn tứ phương!

Cừu Thiên Hiệp lăm bằm đọc lại hai tên ấy cho nhớ rồi thắc mắc hỏi:

- Hai người này đều có võ công tuyệt thế, tại sao lại bỗng dưng mất tích cùng một lúc

Lão lắc đầu nói:

- Đó chính là một việc quá bí mật, không ai có thể tìm hiểu nổi. Mười năm về trước, hai người này rất ít giao du với người trong võ lâm, nhưng tánh tình họ rất căm thù những kẻ làm ác. Bởi thế, những kẻ có ác tâm mà gặp phải một trong hai người ấy thì không ai thoát khỏi đường kiếm họ. Cho nên sự mất tích của họ trong giang hồ rất có nhiều người mừng rỡ, vì nếu họ có mặt là một chướng ngại cho những kẻ tà tâm.

Lão nói đến đây bỗng im lặng thở một hơi dài rồi nói tiếp:

- Hành động của kẻ võ lâm dù phải hay trái cũng đều gây ra rất nhiều ân oán khó mà lường được. Ta lấy thí dụ như Nhất Tăng Nhị Cái và Tam Kiếm Khách mà bình phẩm thì biết. Sự thật, lâu nay chúng ta không tranh giành với ai cả thế mà Thái ca ca ta lại kết cuộc như vậy có ai mà đoán trước được?

Cừu Thiên Hiệp vội hỏi:

- Vì lý do gì mà ân sư tôi lại phải kết thù với bọn hắc đạo

Lão ăn xin đưa mắt nhìn về phía chân trời xa buồn bã nói:

- Mi mới bước chân vào giang hồ, ta không muốn gọi nhiều ân oán mi vì sợ mi phải chịu nhiều việc rắc rối!

Cừu Thiên Hiệp đáp:

- Vẫn biết, ở đời không nên gây thù kết hận, song đây là nghĩa vụ của sư môn văn bối cần phải tận tâm chứ!

Tâm lòng trung hậu của Cừu Thiên Hiệp khiến cho lão cảm thấy động lòng nói:

- Cái chết của sư phụ mi chỉ vì một lưỡi thần kiếm thượng cổ mà thôi! Nghe đồn rằng lưỡi thần kiếm ấy xuất hiện ở cao sơn Hồng Hoa Lĩnh và rơi vào trong tay của một người đàn bà.

Cừu Thiên Hiệp nói:

- Thế thì có quan hệ gì với ân sư tôi?

- Cũng bởi bọn quần ma ác đạo tập trung cả trên cao sơn Hồng Hoa Lĩnh cố đoạt cho được lưỡi kiếm thần ấy, nên sư phụ mi mới đến đó chứ.

Chàng ngạc nhiên hỏi tiếp:

- Sư phụ tôi cũng muốn đoạt cho được cây kiếm thần ấy sao?

Lão lắc đầu đáp:

- Không phải thế đâu! Sư phụ mi chỉ sợ cây kiếm thần ấy mà rơi vào tay bọn hắc đạo thì chắc chắn sẽ gây thêm nhiều sát kiếp trên giang hồ nên mới cản trở. Ngờ đâu cây thần kiếm đâu không thấy mà lại làm cho bọn quần ma hắc đạo tức giận, chúng hợp lực lại quá đông nên sư phụ mi bị hại.

Cừ Thiên Hiệp nghe nói nghiêng chặt hai hàm răng, vẻ mặt đầy sát khí trầm giọng nói:

- Vãn bối chỉ mong linh hồn của ân sư phò hộ cho vãn bối tập luyện thành công những chiêu thức trên Thiết thư; để rồi có đoạt cho được cây thần kiếm ấy mới có thể trừng trị những kẻ ác tâm!

Nghe mấy câu nói của Cừ Thiên Hiệp, lão ăn xin cảm thấy rờn rợn. Lão gượng cười nói:

- Đó là việc thuộc về tương lai xa xôi quá không nên bàn sớm

Cừ Thiên Hiệp bỗng sực nhớ đến việc gì, bèn hỏi vội:

- Lúc này lão tiền bối có nói đến hai vị đại hiệp họ Cừ đã bị mất tích trước đây mười năm đó, không biết họ mất tích tại nơi nào vậy?

- Nghe nói có một người vào “Hạc Long Sơn” rồi mất tích ở đó còn người kia lại mất tích ở “Vân Quý”.

Nói đến đây lão nghiêm giọng nói tiếp:

- Chúng ta gặp nhau đây thì kẻ cũng có duyên đây! Ta có vài lời căn dặn ngươi nên tạc dạ chớ quên.

Cừ Thiên Hiệp thấy vẻ mặt nghiêm khắc của lão, chàng đoán biết lão sẽ căn dặn một điều quan trọng, vội nghiêm trang cúi đầu nói:

- Xin tiền bối chỉ giáo!

Kim bản trúc trượng Quế Cung Đâm từ tốn nói:

- Muốn chiếm đoạt thần kiếm để chế ngự kẻ ác tâm đó là một điều nên làm, nhưng nếu may ra được thành công như ý nguyện thì nên lấy lòng từ tâm mà cải hóa tà đạo, vạn bất đắc dĩ lắm mới dùng võ lực để trách sát kiếp và tránh khỏi hận thù truyền từ lưu tôn. Ta chỉ có bấy nhiêu lời, thôi ta đi đây!

Cừ Thiên Hiệp còn định nói gì, nhưng khi ngược mặt lên thì không còn thấy tầm dạng của Quế Cung Đâm nữa.

Chàng vội vã đi chôn cất thi thể của ân sư chàng và đồng thời cũng đem thi thể của Nhiệm Từ Huệ chôn cất tử tế, vì chàng nghĩ dù sao người cũng là dưỡng phụ của mình.

Đứng trước hai nấm mộ, chàng buồn bã tuân hai dòng lệ châu rồi bái biệt ra đi.

Chàng lưỡng lự không biết đi về hướng nào, nhìn quanh mình chàng cảm thấy quá cô đơn không biết đâu mà nương tựa. Chàng chỉ còn hy vọng hai người họ Cừ ấy thôi. Nhưng bây giờ nên đến Hạc Long Sơn hay là Vân Quý? Trong hai người này ai là kẻ thân thuộc của ta.

Bao nhiêu câu hỏi miên man nhưng đều không giải đáp được. chàng mãi thơ thẩn không biết nên đi về đâu.

Bỗng trong lòng chàng nảy ra một ý, chàng muốn nhờ trời định đoạt.

Nghĩ như vậy, chàng nhặt lên một miếng ngói vụn và thành tâm ngửa mặt lên trời khấn vái:

- Xin trời đất chi về cho tôi! Sau khi tôi ném miếng ngói này ra nếu mặt láng nằm trên tức là tôi sẽ đi đến “Hạc Long Sơn”, bằng trái lại thì tôi sẽ đến “Vân Quý”.

Khấn vái xong, chàng vươn tay ném mảnh ngói mục lên không trung.

HỒI THỨ SÁU

Chón rừng hoang gặp mỹ nữ

Nơi núi đá bị trời tay

Bịch!...

Miếng ngói rơi xuống đất, mặt lảng ngửa lên trời, chàng gật mấy cái rồi bước vào nhà...

Cừ Thiên Hiệp mở tủ lấy ra một số tiền lộ phí và một lưỡi kiếm nhỏ buộc vào lưng rồi bước thẳng ra khỏi “Phi Lai Sơn trang”. Chàng đi về hướng bắc để tìm đến “Hạc Long Sơn” vì trời kia đã bảo chàng như thế mà!

Mặt trời đã gác non tây. Chim chóc đã bay về tổ. Thế mà Cừ Thiên Hiệp vẫn còn lững thững trong khu rừng già. Đêm nay chàng nghỉ nơi đâu? Tuy thân hình chàng vạm vỡ. Da thịt hồng hào nhưng vẻ mặt vẫn còn trẻ măng mà nơi đây bọn tà đạo võ lâm thường hay qua lại, hơn nữa chốn này hễ đêm đến mãnh hổ đi tìm mồi gặm thết vang rừng, chàng có đủ sức chống cự lại bao nhiêu điều nguy hiểm này không?

Có lẽ Cừ Thiên Hiệp cũng biết thế, nên vội bước đi thoăn thoắt, vì hễ ra khỏi khu rừng này thì đến một thị trấn, chàng có thể vào lữ quán nghỉ ngơi qua một đêm rồi ngày mai sẽ lên đường. Từ bé đến giờ Cừ Thiên Hiệp chưa bao giờ ra khỏi “Phi Lai Sơn trang” hôm nay trên bước giang hồ rộng thênh thang chàng cảm thấy nao nao tắc dạ.

Thời gian qua gấp rút, quãng rừng còn dài dằng dặc chàng đang bước vội. Bỗng bên mé rừng có một bóng đỏ thoáng qua, tức thì trước mặt chàng xuất hiện một thiếu phụ áo quần lòa lẹt, môi son má phấn. Nàng đứng ngay ở lộ liễu đưa tình miệng điểm một nụ cười như hoa đào hé nhụy.

Cừ Thiên Hiệp nhìn kỹ thì quả thi là Ngô hiệp yên đào Hồ Mỹ Dung. Chàng vội vã tránh sang một bên để đi gấp kéo trời sắp tối, nàng vội nắm tay chàng kéo lại tha thiết nói:

- Ông bạn trẻ của tôi ơi! Tôi có lòng chờ đợi người ở đây đã muốn đứt hơi thế mà gặp nhau chưa kịp mừng rỡ chàng đã bỏ đi sao mà bạc tình vậy.

Nói đến đây, nàng sa sầm nét mặt, hai hàng nước mắt chảy ròng ròng.

Cừ Thiên Hiệp tuy đã đến tuổi cập kê, nhưng chàng đâu có biết được cái liếc đưa tình, những cử chỉ dâm loạn và giọt nước mắt giả nhơn giả nghĩa ấy.

Cừ Thiên Hiệp thật thà hỏi:

- Bà chờ tôi để làm gì? muốn giật Thiết thư sao.

Đứt lời chàng đưa tay giữ chặt Thiết thư trong bụng và bước một bước thủ thế, đề phòng bất trắc.

Đứng trước một chàng trai còn măng trẻ chưa thạo phong tình nhưng nàng không nản chí, vẫn điểm một nụ cười khiêu dâm mơn trớn:

- Ô! Làm gì mà sợ tôi đến thế! Tôi không phải là người đáng thương sao?

Lúc bấy giờ Cừ Thiên Hiệp đã có một cảm giác thẹn thùng má chàng đỏ rực lên và vội lách đi

sang mé rừng.

Chàng nói:

- Mặc kệ bà, tôi đi đường tôi.

Bỗng bóng đồ ấy lướt nhẹ một cái.

- Ai đấy!

Nhưng trong rừng vẫn lặng lẽ không tìm thấy ai cả. Chàng quay lại thì thấy Hồ My Dung đuổi theo và gọi lớn:

- Á! Chân của tôi đau... mà người nhẩn tâm...

Cừ Thiên Hiệp là một kẻ thông minh đỉnh ngộ, một bài học, mà chàng đã thông cảm được bảy tám phần rồi lẽ dĩ nhiên chàng có thể hiểu hết. Chàng còn lạ lòng gì âm mưu đê tiện của Hồ My Dung nữa?

Lúc bấy giờ chàng không thèm để ý đến lời kêu gọi tha thiết của nàng nữa, chỉ vội vàng diễn ra thân pháp “Lôi ảnh cửu chuyển”. Thân chàng nhẹ như chiếc lá chạy bay ra khỏi khu rừng già và tiến tới thị trấn.

Đây là thị trấn nhỏ đếm đi đếm lại cũng chỉ có mấy trăm căn nhà. Tuy thế cũng có rất nhiều lữ quán và tửu lầu.

Ngắm nghía hồi lâu, chàng vào một tửu lầu tương đối sạch sẽ, chàng thuê một căn phòng về hướng đông để cho có gió mát.

Sau khi cơm nước xong, chàng lên giường ngủ ngon lành.

Á!...

Thình lình có một tiếng ré thất thanh và tiếp theo một tiếng “ự” từ ngoài cửa sổ đưa vào. Chàng giật mình ngồi dậy thì ra cửa sổ đã bị mở toang. Chàng vội cất giấu Thiết thư rồi phóng nhanh ra ngoài và nhìn bốn phía để xem động tĩnh.

Lúc bấy giờ trăng trung tuần đã ngay đỉnh đầu nên sáng như ban ngày. Chàng cố đưa tầm mắt nhìn xa nhưng không tìm thấy bóng dáng gì cả, cũng không nghe một tiếng động khả nghi nào. Chàng chỉ nghe trống điểm canh ba vang một hồi rồi im bật.

Bỗng chàng thấy bên phòng đối diện có một ánh đèn lọt khỏi cửa hình như người trong phòng này còn chưa ngủ.

Cừ Thiên Hiệp đang cúi đầu suy nghĩ, chợt chàng thấy dưới đất, bên cửa sổ của căn phòng có một vũng máu.

Quá kinh ngạc, chàng bước tới xem xét thì quả nhiên vết máu còn tươi, chàng đoán biết có kẻ vừa mới bị thương nơi đây.

Chàng đưa mắt nhìn lên cửa sổ thì chợt thấy trong phòng chàng có có bóng đen lướt động rõ ràng là có người đã vào trong phòng rồi.

Cừ Thiên Hiệp hét lớn:

- Ai!

Vừa dứt tiếng hét, chàng liền lao vào phòng.

Nên biết rằng tuy Cừ Thiên Hiệp chưa được luyện qua nội công, nhưng chàng chuyên tâm tĩnh tọa nên đã có cơ bản về võ nghiệp. Thêm vào đó chàng được “Kim Bích Đầu đà” Thái Linh Quang tặng cho ba mươi năm công lực hợp với thiên tài luyện võ của chàng. Hơn nữa chàng được “Lôi ảnh cứu chuyển” một thân pháp tuyệt thế và kỳ bí trên Thiết thư thì không đáng sợ lắm.

Vừa nhảy vào phòng, chàng đã thấy có hai hán tử bay vọt ra cửa sổ sau.

Cừ Thiên Hiệp tròn xoe đôi mắt quát:

- Tại sao vô cớ mà vào phòng ta làm gì.

Chưa dứt lời bỗng nghe phía sân sau rú thất thanh tiếp theo là một tiếng hét chát chúa rồi im bật.

Chàng vội vàng nhảy vọt ra phía sau thì không thấy bóng người nào cả, nhưng chỉ có một điều làm cho chàng thất kinh sững sốt, vì ở dưới đất ngay cửa sổ phía sau phòng ấy lại còn một vũng máu tươi và trong vũng máu tươi lại có một vật tròn tròn dễ sợ.

Cúi xuống, chàng hắt qua hắt lại nhặt xem thì chính là một cái vành tai người.

Bấy giờ bóng trắng đã ném về tây, bóng đen của căn nhà chiếu xuống sân, chàng chợt thấy trên nóc nhà cũng có một bóng người in xuống nền sân gạch.

Ngước mắt nhìn lên rồi lẹ như chớp chàng tung mình nhảy phóc lên nóc nhà thì lạ thay, chàng không tìm thấy hình bóng người ấy đâu nữa cả, chàng chỉ nghe vắng vắng đâu đây có tiếng cười phì rồi im bật.

Cừ Thiên Hiệp đứng sững trên nóc nhà như mất một vật gì tìm không ra vậy.

Chàng lặng lẽ nhìn xem bốn phía và lắng tai nghe ngóng thì bỗng dưới chân chàng có tiếng. Chàng cúi xuống nhìn kỹ thì quả nhiên tiếng động này chính ở căn phòng chàng ở.

Cừ Thiên Hiệp giật mình lao mình xuống rồi nhảy vào cửa sổ sau chui vào phòng. Chàng thấy đèn chớp một cái thì có một bóng trắng lách qua cửa sổ trước và thoát ra ngoài.

Lúc bấy giờ chàng muốn đuổi theo bắt gặp người ấy thì cũng không khó gì, nhưng chàng đã phát hiện được trên bàn có viết mấy dòng chữ lớn. Nhưng chữ này lại viết bằng nước trà của ly nước thừa mà chàng uống lúc này. Vì vậy chàng sợ nếu để lâu thì sẽ bị khô mất.

Những chữ này chỉ dùng ngón tay chấm viết nhưng thật là đẹp chẳng khác rồng bay phượng múa.

Chàng khẽ đọc:

Bốn bề nhiều kẻ trộm

Bảo vật có trong lòng

Ngày sau thành tuyệt thế

Tại sao không đề phòng?

Bốn câu này cũng không thành một bài thơ nhưng ý tứ rất rõ ràng. Cừ Thiên Hiệp xem xong rất ngạc nhiên.

Chàng tự hỏi:

- Đó là ai vậy?

Há... há...

Lại một tiếng cười the thé bên ngoài cửa sổ.

Cừ Thiên Hiệp bị người ta chọc ghẹo liên tiếp nên tức giận chàng gần giọng nói:

- Mi là người hay quý?

Dứt lời, chàng liền bay ra ngoài cửa sổ đưa tay ra chụp. Chàng thoáng nghe một mùi hương thơm dịu dịu, chàng lại chụp hụt mất. Bóng trắng ấy lòn qua nách chàng rồi lướt qua nhẹ như khói.

Cừ Thiên Hiệp vì thiếu kinh nghiệm chiến đấu nên vì quá tức giận chàng chụp tới quá mạnh, đến khi hụt phải bị mất trớn chụp lên khung gỗ của cửa sổ.

Xẹt!...

Một miếng gỗ cửa sổ bị chét văng ra, lại bị mất thăng bằng nên người chàng chệnh choạng mấy cái rồi mới đứng vững.

Há! Há!

Lại một tiếng cười the thé từ căn nhà dưới điện đưa ra giống y tiếng cười lúc nãy không khác chút nào cả. Chắc chắn là chỉ có một người áo trắng ấy cười mà thôi.

Cừ Thiên Hiệp quá giận liền nhảy tới đứng ngoài cửa nói lớn:

- Ai mà lại nhút nhát như vậy? Nếu có gan hãy ra đây coi thử!

Rẹt! Rẹt!

Bên trong có người xô cánh cửa mở toang ra.

Cừ Thiên Hiệp không ngăn được nổi tức giận chàng tông vào cửa sổ một chương. - Á!

Người trong phòng kêu lên một tiếng rồi thối lùi hơn bảy tám thước mới có thể tránh khỏi chương lực của chàng.

Một giọng nói khe khẽ từ trong vọng ra:

- Nửa đêm lại đến kêu cửa la hét, mới vừa mở cửa lại ra tay ngay là nghĩa gì chứ?

Đưa mắt nhìn vào cửa sổ, ánh đèn rọi sáng cả căn phòng thấy rõ kẻ nói ấy là một thiếu nữ đẹp tuyệt thế.

Lửa giận của chàng bỗng lắng dịu xuống, chàng thối lui hai bước ôn tồn nói:

- Xin lỗi cô nương!

Thiếu nữ bước tới cửa sổ, chiếc áo xanh của nàng phản chiếu ánh đèn làm tăng thêm vẻ giận dữ trên nét mặt nàng.

Nàng gần giọng:

- Ở đây tuy là lầu quán, cũng có pháp luật, tại sao người lại xâm phạm đến đây?

Cừu Thiên Hiệp cảm thấy rất áy náy. Chàng ngượng cười nói:

- Xin lỗi cô nương! Sự đường đột của tôi như thế này thật là thất lễ...

Ret! Ret!

Chàng nói chưa dứt lời thì hai cánh cửa đã đóng chặt và ánh đèn trong phòng lại tắt lịm.

Há! Há!

Lại một giọng cười the thé...

Cừu Thiên Hiệp đứng sững giữa sân lòng rất hoài nghi. Tiếng cười ấy quả thật là nàng chứ không ai khác hơn cả

Chàng bóp trán suy nghĩ:

- Vững máu lần trước ta không thấy rõ là ai, tiếp đến vững máu ở sân sau và một lỗ tai người, chính mắt ta thấy hai bóng đen thì chắc chắn không phải là nàng. Còn bóng người nào phóng viết chữ rồi vụt ra ngoài cửa sổ cười the thé lại là bóng người áo trắng, mà nàng này lại mặc áo xanh thì nghi ngờ sao được? Nhưng cứ theo giọng cười thì không khác gì cả thật là một điều lạ lùng quá.

Suy nghĩ một lúc nhưng chàng không tìm hiểu được bèn trở về phòng, nhưng chàng thao thức mãi không thể ngủ được nữa.

Cừu Thiên Hiệp suy nghĩ miên man nhưng không sao nghĩ ra những sự việc đã xảy ra trong đêm nay.

Bình minh vừa xuất hiện chàng đã vội vã sửa soạn lên đường. Chàng gọi tên từ bảo lên để tính tiền.

Tên từ bảo lon ton chạy lên nhìn mím cười rồi nói:

- Thưa khách quan! Tiền phòng và tiền ăn của người đã có kẻ trả rồi!

Cừu Thiên Hiệp hỏi:

- Ai? Ai lại trả tiền cho ta?

Tên từ bảo đưa tay chỉ căn phòng đối diện mím cười rồi nói:

- Vị nữ khách ở bên phòng kia đã trả hộ cho khách quan đấy!

Cừu Thiên Hiệp cau mày đáp:

- Thế là nghĩa gì? Tại sao nàng lại phải trả tiền phòng cho tôi?

Tên từ bảo nhún vai cười hí hí nói:

- Việc ấy khách quan còn không hiểu thì ai mà biết được?

Chàng vội hỏi:

- Thế, nàng đâu rồi?

Hắn đáp:

- Nàng đã đi từ hồi chưa sáng kia!

Cừ Thiên Hiệp toan hỏi thêm thì tên tửu bảo đã bước ra khỏi phòng chàng. Ôi! Quả là một việc vô cùng bí mật

Chàng lăm bắm:

- Đối với nàng, ta tuyệt nhiên không quen biết gì cả, khi hôm ta đến kêu cửa làm rách lòng khiến cho nàng giận dữ, nhưng tại sao nàng lại trả tiền cho ta là nghĩ gì chứ?

Thật tình chàng không sao khám phá được màn bí mật ấy, đành lặng lẽ bước ra khỏi tửu lầu rồi vươn mình bỏ chạy.

Lúc bấy giờ mặt trời đã mọc, chim chóc líu lo trên cành, ngoài đường đã có nhiều người qua lại. Chàng nhắm hướng bắc chạy như bay.

Chạy hồi lâu, trước mặt chàng bỗng hiện lên một hòn núi đá nho nhỏ. Dưới chân núi có một túp lều tranh trống trải. Chàng liền ghé vào đó để nghỉ chân một lát rồi tiếp tục lên đường.

Vừa bước vào, chàng thấy trong lều đã có hai người khách bộ hành ngồi nghỉ chân. Một người có đôi mắt chuột, hình vóc trung bình, còn người kia vừa ốm vừa đen đui, lưng gù mắt ốc nhồi trông dị kỳ lắm.

Cừ Thiên Hiệp bước vào đứng nghỉ chân nhìn ra ngoài nhưng không thèm để ý đến họ.

Bỗng nhiên, hai người đều đứng phắt dậy đăm đăm nhìn chàng cười ha hả nói:

- Quả nhiên ta đoán không sai!

Vừa dứt lời, cả hai đều vươn hai cánh tay lên chụp đến Cừ Thiên Hiệp.

Hành động này quá bất ngờ lại lạnh lẽo vô cùng, nếu chàng có tránh khỏi cánh tay của người khòm thì lại không thoát khỏi cánh tay người mắt chuột. Thế là bên vai trái của chàng bị đối phương nắm chặt cứng.

Đôi tay người mắt chuột cứng như sắt, khóa chặt cánh tay trái của chàng và nói:

- Mi chớ hoảng hốt! Ta là Lãnh Diện Phi Hồ lâu nay không bao giờ hại người vô cơ đâu. Còn ông bạn này là Tuyết Sơn Đà Duyên cũng là một kẻ từ bi bác ái. Chúng ta chỉ cần mi ngoan ngoãn nghe lời chúng ta sẽ không xảy ra việc gì cả?

Tuy chàng bị thất thế nhưng chàng vẫn trợn mắt hét:

- Các ngươi muốn gì?

Bỗng Tuyết Sơn Đà Duyên nhảy đến chụp cánh tay mặt của chàng và nói lớn:

- Không có gì lạ cả! Lâu nay nghe đồn Thiết thư là bảo vật võ lâm, nên chúng ta định xem thử!

Đôi tay lão Lãnh Diện Phi Hồ bỗng siết chặt lại rồi hét:

- Lấy ra mau! Chúng ta lấy Thiết thư chứ không lấy mạng người đâu!

Chàng nghe nói, lửa giận bùng, cổ vùng vẫy nhưng không thoát khỏi mấy cánh tay sắt của hai người kia.

Cừu Thiên Hiệp liền nhảy vọt lên mang cả hai người kia lên cao hơn tám thước, đôi chân chàng co lại rồi đá thẳng vào đầu gối của hai người.

Thấy thế cả hai tên này đều phi thân vọt cao hơn chàng.

Tuyết Sơn Đà Duyên hét lớn:

- Nếu mi không biết điều thì chúng ta hạ độc thủ đây!

Dứt lời, hai người đều vận lực định quăng chàng vào đá nhọn hoắc kia.

Lúc bấy giờ đôi chân của Cừu Thiên Hiệp đã rời khỏi mặt đất nên không có chỗ tựa để mượn sức thật là nguy hiểm.

Lãnh Diện Phi Hồ “hừ” lên một tiếng rồi nói:

- Chớ trách lão tử này lòng dạ ác độc đây!

Bỗng nhiên có tiếng gió ào ào và một chấm đỏ từ xa bay đến. Phập!

Một mũi tên mang theo một lá cờ máu đỏ rực từ xa bắn đến cắm lên trên cột lều gió thổi phất phơ.

Cả hai người đều giật mình biến sắc.

Bỗng một tiếng hét lớn:

- Hãy thả người ra mau!

Tiếng hét như sấm sét dội vào hốc đá vọng ra âm thanh nghe rùng rợn.

Vừa dứt tiếng, trên tảng đá lớn phía trước đã xuất hiện một người cao to như thiên thần.

Người ấy có một chiếc đầu sư tử, miệng rộng mắt to, thân mình cao hơn một trượng, mình mặc áo đỏ, tay cầm thiết táng đen lóng lánh. Diện mạo trông rất hùng dũng.

Lãnh Diện Phi Hồ và Tuyết Sơn Duyên đưa mắt nhìn nhau với vẻ mặt kinh hãi, tuy thế họ vẫn không buông chàng ra mà vẫn nói:

- Có phải Hộ Pháp là thủ tọa của Huyết Quan giáo không?

Người ấy trầm giọng nói:

- Cần gì phải hỏi! Mi không thấy Huyết kỳ lĩnh đó sao?

Tuyết Sơn Đà Duyên gượng cười quay lại nhìn lá cờ ba góc đỏ tươi trên cây cột bay phấp phơ

theo chiều gió.

Lão nói:

- Phải, chúng tôi đã thấy rõ Huyết kỳ lĩnh rồi, nhưng đến như Hộ pháp Lôi Thanh Minh mà cũng ra mặt, thật là một việc quá bất ngờ.

Hộ pháp Lôi Thanh Minh trề môi ra vẻ khinh bỉ nói:

- Không thả hãn ra còn chờ cái gì nữa.

Thật là một giọng nói phách lối của kẻ bề trên, khiến cho Lãnh Diện Phi Hồ nổi giận, nhưng lão co nén lòng lạnh lùng cười nhạt rồi nói:

- Lôi Hộ pháp! Tại hạ không được lòng danh như các hạ, nhưng cũng không là đứa bé ba tuổi. Thật tình chúng tôi đã ăn trên ba mươi năm cơm gian hồ rồi ạ!

Lôi Thanh Minh trợn đôi mắt nẩy lửa hét:

- Câm miệng! Chúng bây muốn đòi co với ta sao?

Dứt lời, lão bung thiết táng ra kêu “xẹt xẹt” rồi xoay tròn kêu “vo vo” tức thì thiết táng tỏa ra một khoảng hào quang xanh rợn người.

Đây là một thứ khí giới vô cùng lợi hại khiến cho Lôi Thanh Minh được thành danh trên giang hồ.

Thiết táng loáng ra hào quang mỗi lúc một loang dần rồi tạo nên một luồng kinh phong dữ dội.

Tuyết Sơn Đà Duyên sợ hãi vội buông tay nhảy ra ngoài hơn một trượng và la lớn:

- Ra tay như thế là trái lẽ quá.

Lãnh Diện Phi Hồ cũng không chịu nổi đành buông tay nhảy xéo ra ngoài hét:

- Ô! Lại muốn dùng độc thủ để bắt nạt người hã!

Lôi Thanh Minh từ trên tảng đá bay vút xuống lều đưa tay vịn trên vai Cừu thiên Hiệp:

- Hãy đứng đây chờ một lát, để ta đánh đuổi hai thằng qui này đã.

Dứt lời lão trợn đôi mắt nỏ lửa và phóng tới tay vung thiết táng, ánh hào quang lại tỏa ra và cuốn tới một luồng kinh lực phi thường.

Lão hét lớn:

- Hãy nộp mạng đây!

Vừa dứt tiếng hét, một tiếng rú thất thanh vang lên chưa thấy lão ra tay như thế nào, thân mình của Lãnh Diện Phi Hồ đã bắn tung lên cao hơn hai trượng rồi rớt “bịch” xuống đất. Toàn thân đều bị lũng lổ như tổ ong máu tuôn lại lảng chết ngay lập tức.

Tuyết Sơn Đà Duyên thấy thế kinh hãi rống lên một tiếng rồi bỏ chạy như bay, chỉ trong nháy mắt đã mất dạng Lôi Thanh Minh không rượt theo.

Lão lâm bẩm:

- Đồ vô dụng! Chịu không nổi một chiêu của ta, một mạng đã chết toi, còn một mạng chạy dài ha ha...

Dứt lời, lão xếp thiết tăng lại rồi từ từ bước tới bên Cửu Thiên Hiệp giờ bàn tay to lớn như cánh quạt ra rồi quạt lớn:

- Đưa đây, mau!

HỒI THỨ BẢY

Song lệnh giao hoan

Cừu Thiên Hiệp tuy bị đối phương dùng công lực rợn người áp đảo, nhưng chàng không chút sợ hãi. Có lẽ đứng trước một võ lâm cao thủ hùng tâm của chàng lại càng tăng lên.

Vì vậy, chàng chỉ lùi lại nửa bước rồi cất giọng cười khách khí, nói:

- Làm sao mà hồ đồ thế?

Sắc mặt Kiều Dương Táng Lôi Thanh Minh bỗng dung trầm lại trước thái độ kiêu hùng của chú bé.

Lão nói:

- Bộ thiên tàng thiết bấu khí thư của bốn giáo đâu?

Cừu Thiên Hiệp mỉm cười ngạo nghễ nói:

- Thiết thư của quý giáo tại sao lại đến đây đòi tôi?

Lôi Thanh Minh cau đôi mày rậm, ngược mắt cười ha hả, giọng cười như hăm dọa, như thịnh thị. Lão chỉ vào thi thể nát bấy của Lãnh Diện Phi Hồ nằm bên đồng đá và nói:

- Thằng nhỏ! Mày có thấy cái gì đấy không?

Cừu Thiên Hiệp cũng rướn đôi mày kiêu lên, thần thái vẫn trầm lặng đáp:

- Ô! Chẳng lẽ ai cũng yếu đuối như thế cả hay sao. Đến như Tuyết Sơn Đà Duyên ma... còn chưa...

Câu nói của chàng chưa dứt thì Kiều Dương Táng Lôi Thanh Minh đã rống lên:

- Thằng bé to gan!

Vốn là một kẻ nóng tính Lôi Thanh Minh không làm sao kiên nhẫn được nữa.

Thấy không còn cách nào hơn là đấu chiến, Cừu Thiên Hiệp mím môi lại, đôi mắt sáng quắc, thò tay vào bụng rút ra một cây đoản kiếm, rồi trầm giọng nói:

- Đừng quá phách lối! Hãy xuất thủ đi...

Lôi Thanh Minh chưa từng thấy một đứa bé cao ngạo như vậy, lão bất giác rú lên một tràng cười lạnh như tuyết đổ, và nói:

- Khờ khạo như người chắc chưa biết được trời cao đất rộng đến đâu. Ngươi có thể tưởng tượng được cây thiết táng của ta lợi hại đến mức nào không!

Cừu Thiên Hiệp bước tới một bước nhấp nháy đôi mắt đáp:

- Chắc ngươi cũng chưa được biết cây đoản kiếm của ta lợi hại đến bậc nào?

Lôi Thanh Minh Quân đến điên người, mặt mày tái ngắt, lão cười như điên dại và có cảm tưởng trước mặt lão mọi người đều điên cuồng cả.

- Ha...ha...ha...ha...!

Cười một lúc dường như đã thỏa mãn lòng tự phụ, Lôi Thanh Minh bỗng nhiên lắc đôi vai một cái, cây thiết táng trên tay lão vương ra, tức thì một luồng kinh phong ồ ạt ép tới Cừ Thiên Hiệp như sóng gào gió táp.

Quả thật không phải tay vừa! Lão chi vũ đông cây thiết táng mà công lực phát ra thế ấy thì trên giang hồ ai dám khinh lão?

Thế mà Cừ Thiên Hiệp vẫn thản nhiên, chú bé gan dạ này thật hiếm có.

Chàng tung đoàn kiếm lên! Cây kiếm chàng cụt lùn yếu ớt! Tuy nhiên, chàng đã học qua bốn thế kiếm trong “Thường thắng bát kiếm” trên cuốn Thiết thư nên tay chàng vừa vung ra thì một đạo kiếm quang phát hiện.

Chàng hét lớn:

- Hãy tiếp chiêu!

Kiều Dương Táng có coi chàng ra gì, lão vung thiết táng qua một cái rồi lớn tiếng nói:

- Ô! Đừng có làm trò múa rối. Cây đoàn kiếm xất thịt trâu ấy mà cũng đem ra múa máy trước mắt ta. Bốn pháp nhường cho mi công trước mười chiêu cũng chẳng ăn thua gì.

Thật là một điều làm lẫn!

“Thường thắng bát kiếm” là một kiếm học đệ nhất võ lâm, được lưu truyền hàng mấy thế kỷ. Trong đó có tám chiêu, nhưng Cừ Thiên Hiệp mới chỉ học qua được có bốn chiêu mà thôi.

Mặc dù vậy với sức thông minh của Cừ Thiên Hiệp, chàng đã lãnh hội được, và còn có thể sử dụng bốn chiêu thức ấy theo ý muốn không hề ngưng ngập.

Vì vậy, tiếng nói của Lôi Thanh Minh vừa dứt thì Cừ Thiên Hiệp đã hét lên một tiếng.

Chỉ thấy mũi kiếm chàng vừa vung lên thì hàng trăm luồng hàn tinh phát xuất, gió lộng vì vù. Lôi Thanh Minh cảm thấy như hàng trăm mũi kiếm cùng một lượt đâm vào các huyết!

Một việc quá bất ngờ! Một thằng con nít lại có thể sử dụng kiếm pháp phi thường chưa từng thấy như vậy sao?

Mặt lão tái ngắt, lão đưa cây thiết táng lên ngăn lại.

Nhưng, một tiếng “Keng” phát ra, lão bị cây đoàn kiếm đánh văng ra xa ba trượng.

May thay, Cừ Thiên Hiệp chỉ đánh ra một chiêu rồi dừng tay không đánh nữa.

Chàng cất tiếng cười ha hả nói:

- Lão quái, mới một chiêu mà chịu không nổi thì đừng phách lối đòi đến mười chiêu.

Lôi Thanh Minh đứng sững như một pho tượng trước một đứa bé oai hùng.

Thật ra, cây thiết táng của Lôi Thanh Minh thuở nay đã đứng vào hàng vô địch.

Dù cho một võ lâm cao thủ cũng chưa chắc trong mười chiêu mà có thể đánh bật cây thiết táng của lão ra ngoài được.

Thế mà sự việc đã ra ngoài tưởng tượng của lão thì bảo sao lão khỏi kinh ngạc.

Trái lại, Thiên Hiệp đẩy một cây thiết táng của lão ra vừa mừng vừa thích chí. Mừng là vì chàng đã có đủ sức đương đầu với một võ lâm cao thủ, thích chí là vì chàng sử dụng được môn võ mà chàng mới học qua.

Kiều Dương Táng Lôi Thanh Minh đứng nhìn chàng một lúc mặt đỏ gay, hàm râu rung chuyển vì giận dữ, đôi mắt xéch ngược lên. Là một kẻ đã từng vang danh trong võ lâm thì thà chết chứ đâu được phép chịu nhục.

Lão nghiêng răng hét như sấm:

- Thăng nhỏ! Mi là đồ đệ của ma đạo nào, hãy đỡ lấy chiêu của ta đây.

Cây thiết táng vừa lướt đến, tức thì một luồng gió tạt ra như một luồng sóng thần đẩy vào bờ vậy. Ba mươi sáu cây cốt sắt xung quanh cũng đồng thời tung ra một lượt xoe tròn như một cây lọng, hợp thành ba mươi sáu mũi dao, bắn thẳng vào mình đối phương.

Thật là một thứ vũ khí lạ đời!

Cừ Thiên Hiệp lại một lần nữa vùng đoản kiếm, thực hiện chiêu thế trong “Thường thắng bát kiếm”. Hàng trăm mũi tinh quang lại loáng ra, đánh bật cây thiết táng của Lôi Thanh Minh.

“Keng”

Rầm! Rầm! Rầm!

Một tiếng động vang tai, tiếp theo mấy tiếng dội kinh khủng!

Thì ra, Lôi Thanh Minh đã nộ khí đánh nhằm một chiếc cột lều, làm cho mái ngói sập xuống, gạch đá đổ tung xuống, cát bụi bay ngập trời.

Cừ Thiên Hiệp kịp thời dùng thuật kinh công lướt mình ra ngoài ba trượng. Tuy nhiên, những gạch đá vụn vẫn còn bay tung vào người chàng.

Kiều Dương Táng không ngờ thân pháp của Cừ Thiên Hiệp lại lạ lùng đến mức ấy.

Lão toan phóng mình theo nhưng không kịp nữa, một cây kèo nhà đã xập xuống đập vào vai trái của lão.

Lão rống lên một tiếng, đưa cây thiết táng lên đỡ.

May nhờ thiết táng là thứ vũ khí hạng nặng, và lão lại có sức nội công ghê hồn, nên mới đánh bật được cây kèo nhà ấy.

Lão vội thu mình nhảy ra ngoài, râu tóc áo quần đều dính đầy bụi cát.

Bị đánh hụt, lại làm sập mái nhà suýt vong mạng, lão nổi giận gầm lên như hổ dữ:

- Thăng con nít, hãy nạp mạng đây!

Vừa nói lão vừa giơ cây thiết táng lên trông rất khủng khiếp.

Cừ Thiên Hiệp chỉ dùng có một thế kiếm mà hai lần đẩy lui được Lôi Thanh Minh, chàng vui mừng tiến tới nói:

- Lão quái, đừng trách tôi! Vì lão quái áp bức tôi quá nên buộc lòng tôi phải sử dụng võ lực đó.

Lôi Thanh Minh bây giờ cơn tức giận đã như điên lên, lão không cần nói phải trái gì nữa vung thiết táng đánh tới.

Cừ Thiên Hiệp lại ra tay. Chàng múa đoản kiếm vun vút. Cứ một chiêu kiếm của chàng là đẩy lùi Lôi Thanh Minh lại ba bước.

Chàng liền tiếp đánh bốn chiêu. Lôi Thanh Minh tối cả mặt mày như không còn biết đường nào đỡ nữa.

Muốn nhìn ánh kiếm bao phủ lấy ông ta làm cho cây thiết táng, một vũ khí lợi hại dường ấy mà cũng phải hóa ra vô dụng.

Cừ Thiên Hiệp đánh đủ bốn chiêu kiếm thì đã ép Lôi Thanh Minh lùi ra mười hai bước dài, và làm cho tay chân của Lôi Thanh Minh rối loạn.

Nhưng khổ thay, chàng chỉ mới học được có bốn chiêu, đến chiêu thứ năm thì bỗng tay chàng yếu xụi, bị cây thiết táng của lão quái đánh bật trở lại.

Biết tài nghệ của mình chỉ dường đó, Cừ Thiên Hiệp không đại gì để cho đối phương biết được, nên chàng vội dừng tay lùi lại, cao giọng nói:

- Thế nào! Lão quái! Ngươi còn dám đòi Thiết thư nữa không?

Kiều Dương Táng Lôi Thanh Minh không những là một nhân vật số một trong Huyết Quan giáo, chỉ thua có vị giáo chủ mà thôi, lão còn là một võ lâm cao thủ trong giang hồ tên tuổi ai cũng biết.

Bởi vậy, lão không thể nào chịu nổi giọng nói khích của Cừ Thiên Hiệp được.

Lão dậm chân ré lên:

- Thằng tiểu qui! Ai dạy mi ăn nói ngạo nghễ như thế. Lão phu không giết được mi thì chịu chết chứ không chịu nhục.

Cừ Thiên Hiệp cố dùng lời khích làm cho lão giận dữ để lão mất bình tĩnh hầu tìm cách thoát thân vì chàng đoán biết với bốn chiêu kiếm của chàng chưa thể hạ lão được.

Chàng tiến tới, và bắt đầu trở lại bằng chiêu thứ nhất ép Lôi Thanh Minh quay tròn như một con gù.

Tuy vậy, chàng cũng chỉ đến chiêu thứ tư rồi lùi lại, và bắt đầu bằng chiêu thứ nhất nữa.

Lúc này Kiêu Dương Tán đã quen với thế kiếm kỳ diệu của chàng. Vì tuy ta là một võ lâm cao thủ, dầu cho những chiêu thế độc hại đến đâu mà chỉ dùng mãi thì tất ông ta phải khám phá được cái bí quyết bên trong mà tránh né.

Ấy vậy, qua một lúc giao tranh Lôi Thanh Minh không còn sợ sệt nữa, tuy ông ta vẫn phải thoái lui.

Đội cho Cừ Thiên Hiệp đánh qua đến bốn chiêu, lão mới vênh râu lên hét:

- Tiểu qui! Ngươi định dùng mãi bốn chiêu kiếm ấy để nhát ta sao?

Tuy la hét vang trời mà lão vẫn sợ sệt không dám tiến tới.

Cừ Thiên Hiệp thấy nguy, vì nếu như cứ như thế đánh mãi chẳng khác nào đem chiêu thuật của mình cho đối phương nghiên cứu.

Chàng giả vờ đổi cách, tung đoản kiếm ra trước mặt rạch bảy một chiêu để lờ đối phương.

Nhưng khổ thay ngoài bốn chiêu kiếm trong Thiết thư thì những võ học của chàng đã thụ giáo nơi Nhiệm Tử Huê toàn là những đồ bỏ.

Chàng vừa tung tay lên thì đã bị cây thiết táng của Lôi Thanh Minh ép tới, sức gió ào ào làm cho cây đoản kiếm của chàng muốn vụt ra khỏi tay.

Keng!

Cây đoản kiếm trong tay Cừ Thiên Hiệp bị thất thủ. Chàng không còn cách nào sử dụng được nữa.

Cây thiết táng của đối phương đã khóa chặt thanh kiếm của chàng, và đưa ngay giữa ngực như sắp đâm trúng con tim chàng.

Cừ Thiên Hiệp toát mồ hôi lạnh, đứng trân trân không dám nhúc nhích.

Lôi Thanh Minh ngửa mặt lên trời cười đắc ý:

- Tiểu qui! Ngươi còn dám phách lối với lão phu nữa không? Hãy mau lấy Thiết thư ra!

Cừ Thiên Hiệp tuy bị trị, nhưng vẫn không kém khí phách. Chàng nẩy ngực ra trước hứng lấy mũi thiết táng và nói:

- Muốn lấy Thiết thư thì cứ việc hủy mạng tôi trước.

Lôi Thanh Minh đỏ mặt:

- Tại sao ngươi ương ngạnh đến thế.

- Tôi chẳng bao giờ chịu để ai bức hiếp.

- Nhưng ngươi không còn đủ sức bảo vệ Thiết thư nữa?

- Nhưng tôi chưa chết thì quyết không để cho ai xâm phạm đến nó.

Lôi Thanh Minh “hừ” lên một tiếng lớn:

- Thằng nhỏ! Ngươi tưởng ta không dám giết ngươi sao?

Đôi mắt lão lóe ra hai luồng hung quang sáng rực. Đôi tay vừa nhếch lên, toan đâm thiết táng vào ngực Cừ Thiên Hiệp thì bỗng dưng xa có tiếng “lốp lốp” làm cho lão dừng tay quay đầu lại.

Tiếng “bốp bốp” từ xa vang lại chính là tiếng vó ngựa nện phía đầu trường.

Trên lưng con bạch mã lại có một thiếu phụ, mặc xiêm y trắng toát lướt gió như một vùng mây bạc.

Tiếng thiếu phụ ngồi trên lưng ngựa hét lạnh lạnh như ngọc rót.

- Hãy dừng tay! Chớ làm bậy!

Âm thanh nàng vừa dứt thì con bạch mã đã dừng vó trước mặt hai người.

Người đàn bà áo trắng từ trên ngựa phóng mình xuống phơi phới như một đóa hoa lìa cành lượn theo chiều gió.

Kiều Dương Táng Lôi Thanh Minh trông thấy người đàn bà ấy vội thu thiết táng về và cung kính cúi đầu thủ lễ:

- Té ra là Phó Giáo chủ! Tại hạ thất lễ không kịp nghênh đón.

Thiếu phụ áo trắng nhếch đôi môi đỏ mọng nói:

- Hộ pháp chớ quá lễ nghi! Xin cho biết tại sao lại có chuyện xảy ra ở đây?

Lôi Thanh Minh tung mình đến nơi đầu cột bị ngã sập lúc nãy, lấy cây cờ tam giác nhỏ màu đỏ tươi, cầm nơi tay, rồi cung kính đáp lời:

- Tại hạ theo lệnh của Giáo chủ đến Phi Lai Sơn trang để tìm lại Thiết thư không ngờ nơi đó không có ai cả. Trên đường đi, tại hạ lại nghe được Thiết thư lọt vào tay thiếu niên này, vì vậy mới có việc chạm trán nơi đây.

Bạch y thiếu phụ mỉm cười nói:

- À! Thế thì việc đòi lại Thiết thư xin Hộ pháp giao lại cho tôi.

Dứt lời, nàng khoắc tay áo một cái ra lệnh cho Lôi Thanh Minh trở về.

Lôi Thanh Minh ngập ngừng, đưa tam giác kỳ màu cờ đỏ rực phát phơ trước gió, lão nói:

- Thưa Phó Giáo chủ, tại hạ tuân hành theo huyết kỳ lệnh, việc này...

Bạch y mỹ nữ nhướn đôi mày liễu lên, làn thu thủy nổi sóng như bất bình, như tức giận. Nàng đưa tay lên mái tóc rút mau đóa hoa hồng thiếc chạm trở rất tinh vi, ném dằm trước mặt Lôi Thanh Minh và nói:

- Giữ lấy vật ấy!

Không nghe một tiếng động nào, thế mà cuống đóa hoa hồng đó lại cắm vào đồng đá trông rất kỳ quái.

Cừ Thiên Hiệp bắt giác sững sờ, chàng buộc miệng khen thầm:

- Ô! Nội lực quá mức uyên thâm!

Kiều Dương Táng Lôi Thanh Minh nhìn sững đóa hoa hồng rồi lễ phép nói:

- Phó Giáo chủ, việc Thiết thư này không phải việc nhỏ...

Bạch y mỹ nữ trên mặt thoáng qua nét giận dữ, hai làn mi nhún lên nhún xuống, đôi môi mím chặt.

Nàng trầm giọng bảo:

- Hộ pháp là một môn hạ có chức vị lớn nhất trong bốn giáo lễ nào không hiểu quyền lực của “song lệnh giáo”.

Lôi Thanh Minh nghe đến ba tiếng “song lệnh giáo” mặt biến đổi. Ông ta lùi lại ba bước rồi cong mình xuống nói:

- Tại hạ làm sao không biết song lệnh giao hoan, chỉ có điều việc này...

Bạch y mỹ nữ tức giận, không đợi lão nói dứt câu, hét:

- Nếu ngươi đã biết thì nên chiếu theo lệnh mà hành sự, còn đợi ta giải thích nữa sao?

Lôi Thanh Minh cúi mặt nói ú ớ.

- Thưa Phó Giáo chủ...

Bạch y mỹ nữ “hừ” một tiếng:

- Hộ pháp! Ngươi coi quyền lực Phó Giáo chủ không ra gì cả.

Vừa dứt lời thì “set” một tiếng, Bạch y mỹ nữ với tay ra sau lưng rút ruột cây kiếm lưỡi dài bảy tấc, đưa ra phía trước mặt kiếm quang chói lòa, khí thế của nàng trông uy dũng vô cùng.

Lôi Thanh Minh liền quăng cây thiết táng của ông ta đang cầm trên tay thiết táng cách ra ba trượng, và hồi hã:

- Thưa... thưa Phó Giáo chủ, môn hạ không dám ra lệnh!

Tiếp đó, lão lại cúi đầu đưa cao cây tam giác huyết kỳ lên khỏi đầu và đọc mấy câu giáo lệnh:

Huyết quan lệnh kỳ hoa hồng hoa

Hồng hoa lệnh xuất phiên thiên ái!

Uy động giang hộ song lệnh hội.

Mãn thiên phong vũ biến vân hà!

Sau khi đọc xong bốn câu giáo lệnh của Huyết Quan giáo, lão lại xoay mình bước tới đồng đá, lễ mễ nhặt đóa hoa hồng lên một tay nâng “tam giác kỳ” một tay nâng “Hồng hoa lệnh” đưa cao khỏi đầu, từ từ bước tới trước mặt bạch y mỹ nữ, và nói lớn:

- Huyết quan giáo thủ hạ hộ pháp Lôi Thanh Minh xin trao Phó Giáo chủ huyết kỳ lệnh.

Bạch y mỹ nữ đưa tay đỡ lấy cây tam giác kỳ, và nói:

- Tham lệnh!

Lôi Thanh Minh lại cất cây Hồng hoa lệnh vào bọc rồi cúi mình lui lại ba bước, đưa mắt liếc xéo Cừu Thiên Hiệp một cái tỏ ra căm tức vô cùng.

Cừu Thiên Hiệp mới bước chân vào giang hồ đối với luật lệ các bang hội võ lâm chàng đều mù tịt.

Tuy nhiên, sự việc vừa biến trước mặt chàng làm cho chàng hứng thú không ít.

Chàng không nghĩ đến an nguy hiện tại của sinh mạng chàng mà cứ đứng nhìn sững.

Bạch y mỹ nữ nói với Lôi Thanh Minh:

- Lôi Hộ pháp! Phiền người thuận đường đưa con bạch mã của ta về Huyệt Quan giáo luôn một thể.

Câu nói ấy như một mệnh lệnh, buộc Lôi Thanh Minh phải trở về ngay.

Hai lỗ mũi trâu của lão Lôi Thanh Minh cử động mấy cái như uất lòng, và đôi mắt xéch của lão từ từ đưa về phía con bạch mã đang đứng.

Rồi, lão búng nhẹ đôi chân một cái, toàn thân lão đã phóng lên cao, bay thẳng lên lưng con tuần mã, cách xa năm trượng.

Cứ như thân pháp của lão, dù là cao thủ võ lâm cũng phải lắc đầu khen ngợi.

Trước khi ra cương cho tuần mã cất vó, lão còn nhìn Cừu Thiên Hiệp, dùng giọng mũi “hừ” một tiếng thật dài và thật kêu để trút vào chàng những gì căm phẫn đang tràn ngập trong lòng lão.

Tuần mã lướt trên mặt cỏ như một vùng mây trắng trôi theo gió. Phút chốc, người ngựa đã mất dạng.

Bấy giờ Bạch y mỹ nữ mới cử động. Nàng nhẹ bước đến trước mặt Cừu Thiên Hiệp nói:

- Thiếu hiệp! Người nhìn gì mà sững sờ như vậy. Có phải vừa rồi người bị cây thiết táng của hắc áp đảo đến loạn trí đi chăng?

Cừu Thiên Hiệp đang sững sờ trông theo bóng ngựa, nghe nói bỗng giật mình quay lại trở mắt nhìn Bạch y mỹ nữ.

Chàng hồi giờ chưa từng nói chuyện với đàn bà ở nơi hoang vắng, mà trước đây chàng lại chạm phải thái độ dâm dục của Ngô hiệp yêu đào Hồ Mỹ Dung, nên hiện giờ, đối với đàn bà chàng có một thành kiến đáng ghét.

Vì vậy chàng mím một nụ cười nhạt nói:

- Buồn cười quá!

Bạch y mỹ nữ không để ý đến thái độ của chàng mà chỉ ngập ngừng hỏi:

- Ô! Lạ thật! Nghe nói Thiết thư đã bị Hùng Phong Vạn Lý Nhiệm Từ Huệ đoạt rồi, tại sao lại về tay thiếu hiệp?

Nàng nhắc đến tên Hùng Phong Nhiệm Từ Huệ làm cho Cừu Thiên Hiệp sực nhớ đến thân thể hiện tại của chàng.

Chàng tự nhủ:

- Nhiệm Từ Huệ là kẻ thù của mình, cầm giữ mình để báo oán, còn mỹ phụ này lại là Phó Giáo

chủ Huyết Quan giáo, cũng lại là kẻ thù nữa. Cứ như lời của Hữu sơn nhị qui nói thì Huyết Quan Giáo cũng muốn bắt mình để trả mối thù truyền kiếp. Như vậy mình phải cẩn thận, không nên làm lời du hoặc.

Chàng mỉm môi nói:

- Cô nương không cần tìm hiểu đến việc ấy?

Bạch y mỹ nữ nhìn chàng:

- Hừ! Thiếu hiệp quá phách rồi! Thiếu hiệp có thể cho tôi biết danh hiệu không?

Cừ Thiên Hiệp đáp ngay:

- Có gì phải giấu! Cừ Thiên Hiệp là tên họ của tôi đây.

Bạch y mỹ nữ đôi mắt đăm chiêu qua một phút suy tư nàng tự nhủ:

- Việc này hơi lạ! Theo ta biết thì Nhiệm Từ Huệ chưa hề nghe thành hôn với ai, và lại lão ấy luyện về môn “đồng tử công” thì làm sao có con được? Theo lời đồn đại của võ lâm giang hồ thì Thiết thư đã bị đứa con của lão đoạt lấy và đem đi, nếu phải là người này thì chàng cũng không là con của Nhiệm Từ Huệ đâu!

Lắm bầm một lúc, nàng bỗng buột miệng nói:

- A tôi hiểu rồi! Thiên Hiệp là đệ tử của Nhiệm Từ Huệ?

Cừ Thiên Hiệp ngạo nghễ lắc đầu nói:

- Nhiệm Từ Huệ là kẻ thù của tôi.

Bạch y mỹ nữ như đoán ra được một điều gì quan trọng, nàng gật gù nói:

- Phải rồi! Thế nghĩa là Thiếu Hiệp đã giết đệ tử của Nhiệm Từ Huệ mà đoạt lấy Thiết thư?

Câu nói này làm cho Cừ Thiên Hiệp ngạc nhiên. Mỹ nữ này là Phó Giáo chủ của Huyết Quan giáo mà lại không rõ được lai lịch của chàng ư? Ồ! Như vậy nàng đã tưởng chàng là môn hạ của một phái giáo nào rồi.

Nghĩ như thế, chàng cũng không muốn cãi lại, lơ đãng đáp:

- Cô nương muốn nghĩ sao cũng được cả. Còn việc cô muốn lừa phỉnh tôi để lấy Thiết thư thì nhất định không thể được.

Thái độ lạnh nhạt, kiêu hùng của Cừ Thiên Hiệp làm cho mỹ nữ khó chịu. Nàng toan hỏi nữa thì Cừ Thiên Hiệp đã quay mình bỏ xuống núi. Mỹ nữ lại cố nhịn nhục, nổi gót đuổi theo sau, và hỏi:

- Thiếu hiệp! Tôi muốn hỏi Thiếu hiệp đồng bọn của Thiếu hiệp đâu?

Cừ Thiên Hiệp lộ vẻ bức tức, quay lại đáp:

- Đồng bạn? Tôi có ai là đồng bạn đâu?

Đôi má mỹ nữ nhúm hai đồng tiền duyên dáng, tuy nhiên, trong nụ cười duyên dáng mà lại

chứa đựng một cái gì bất mãn không vui.

Nàng nói tiếp:

- Cừu Thiên Hiệp! Tôi có cảm tưởng Thiếu hiệp là kẻ khí phách. Thật thà, ngờ đâu Thiếu hiệp cũng là kẻ dối gạt.

Cừu Thiên Hiệp chạm tự ái gắt:

- Tôi chưa bao giờ dối gạt ai một gì cả.

Mỹ nữ được lời vội hỏi tiếp:

- A! Nếu vậy đêm vừa rồi ai đã đã thương ba người trong số ngũ quỷ, và xẻ tai lão Tam quỷ.

- Việc đó...

Cừu Thiên Hiệp lúng túng không biết trả lời ra sao cả.

Mỹ nữ cười khúc khích:

- Thế thì Thiếu hiệp bảo là không có đồng bạn sao được.

Bị lâm vào chỗ bí không thể nói ra được, Cừu Thiên Hiệp vùng vằng giận dữ:

- Cừu Thiên Hiệp này không biết gì về việc đó cả. Tôi phải đi thôi.

Dứt lời, chàng sử dụng “Lôi ảnh cừu chuyển”, phóng người qua lại như gió, bắn thẳng ra ngoài sườn núi đá.

Bạch y mỹ nữ không ngờ bất thần chàng lại vụt đi như vậy. Gọi lớn:

- Hãy khoan đi đã, tôi còn nhiều chuyện để nói với Thiếu hiệp mà!

Nhưng “Lôi ảnh cừu chuyển” là môn pháp khinh công tuyệt thế. Chỉ thoáng mắt, thân hình Cừu Thiên Hiệp như một vệt khói đã đi ra ngoài hai mươi trượng rồi.

Bạch Y mỹ nữ tức giận mím môi nói:

- Ô! Ta phải đuổi theo người mới được!

Nàng phát tay áo một cái, thân hình nàng cũng lướt nhanh như một làn mây bạc cuốn trôi.

Cừu Thiên Hiệp giờ ra môn khinh thân “Lôi ảnh cừu chuyển” đi vun vút, mặc dầu mỹ nữ có một thân pháp tuyệt học nhưng cũng không sao theo kịp. Hai người vẫn cách xa nhau trên mười trượng.

Cừu Thiên Hiệp lại lựa các con đường hẻo lánh mà đi, nên rất mau.

Qua một lúc, trước mặt chàng xa xa đã nổi lên một bức thành trắng xóa.

Đó là thành Tương Dương!

Trời còn sớm, bên trong phố xá nhộn nhịp vô cùng.

Cừu Thiên Hiệp nghĩ thầm:

- Mỹ nữ cứ đuổi theo ta mãi, nếu ta không lợi dụng đám đông người mà lẩn tránh thì cũng khó thoát khỏi tầm mắt của nàng. Và lại ta đã có ý định đêm nay nghỉ lại thành Trương Dương, như vậy cũng nên thừa cơ hội ấy.

Nghĩ như vậy, chàng phi thân tiến nhanh về phía cửa thành, lẩn lộn với đám dân chúng.

Quả nhiên như dự đoán của chàng, mỹ nữ không còn tìm thấy chàng đâu nữa.

Mừng rỡ, Cừu Thiên Hiệp rào bước tìm một lữ quán thuê một phòng ngủ kín đáo.

Sau khi đã xếp đặt xong, Cừu Thiên Hiệp nghĩ:

- Lâu nay nghe tiếng đồn Trương Dương thành là một nơi phồn hoa đô hội mà ta chưa có dịp để gót dạo chơi... Nay nhân dịp qua đây cũng nên nhân du cho biết.

Nghĩ như vậy, chàng tắm rửa, rồi khóa chặt cửa phòng đi ra ngoài dạo phố.

Nơi đây quả thật là chỗ đô hội anh tài, nhà cửa như úp bát, phố xá đầy dẫy, ngoài đường đủ hạng người sang hèn lịch lãm.

Chàng mãi mê đi từ phố này sang phố nọ cho đến khi đến phố sáng rực, chàng mới quay gót trở về phòng trọ.

Vì đêm qua chàng mất ngủ, nên đêm nay trời chưa khuya lắm chàng đã lên giường tĩnh tọa điều dưỡng.

Chàng hành công xong thì đã đến canh hai rồi. Tinh thần chàng bảy giờ rất khoan khoái và công lực dồi dào.

Tuy nhiên, chàng mãi nghĩ đâu đâu, không sao ngủ được. Bỗng nhiên chàng chợt nhớ đến trách vụ của chàng. Từ đây đến Hạc Long Sơn có trên ngàn dặm, nếu công phu chàng không được cao thâm tất chàng phải gặp nhiều trở ngại trong việc truy tâm song thân. Bằng chứng trong mấy ngày qua đã là một bài học khiến chàng lưu ý đến võ công.

Nghĩ như thế, vội thò vào túi, móc quyển Thiết thư ra.

Trước mắt chàng, Thiết thư vẫn là mấy tấm sắt đen nhẵn. Tuy nhiên, hiện giờ chàng đã rõ cách sử dụng rồi.

Chàng bắt chước theo phương pháp của Kim Bách Đầu đà Thái Linh Quan vận hành công lực, tập trung sức nóng vào hai bàn tay nung đỏ Thiết thư.

Từ nhỏ đến giờ, Cừu Thiên Hiệp theo Hùng Phong Vạn Lý Nhiệm Tử Huệ chỉ học lấy công phu “tĩnh tọa” trong mười năm

Mười năm công phu ấy tuy có hàm chứa một căn bản nội lực, song chỉ như là một giếng nước, không dùng được gì, vì Nhiệm Tử Huệ có bao giờ dám truyền võ công cho chàng để chàng có thể sử dụng nội lực ấy.

Nay được thêm vào ba mươi năm tu vi nội công của Thái Linh Quang, và học qua vào chiêu thế kỳ do trong Thiết thư, những cái đó như một vùng ánh sáng chiếu vào chỗ thâm u đen tối, khiến cho tim lực nội công của chàng bỗng nhiên dâng cao, và tương lai của chàng sáng láng.

Bấy giờ chàng lật Thiết thư để lên hai bàn tay, và vận tập công lực, đôi mắt chăm chăm nhìn lên trang sách.

Chàng biết, dù sao nội công chàng cũng chưa phải đã sung mãn, nếu có sử dụng được Thiết thư cũng chỉ trong chớp nhoáng là kiệt sức, bởi vậy, chàng không dám tham lam, chỉ lật đến trang hai, để học tiếp thế kiếm thư năm và sáu trong “Thường thắng bát kiếm” mà thôi.

Tinh thần chàng đã tập trung duy nhất, nhiệt khí từ đan điền chuyển lên rồi phát ra hai lòng bàn tay.

Quả nhiên Thiết thư đổi màu, từ miếng sắt đen nhánh đổi sang màu đỏ sậm, phát ra một luồng sáng.

Tiếp đó, từ từ biến thành màu đỏ tươi. Cả phòng sáng rực lên như ánh tường vân chiếu sáng.

Đôi mắt Cừu Thiên Hiệp không hề lơ đãng. Chàng để ý xem những chữ vàng nối tiếp nhau nổi lên, và chàng chỉ chú trọng đọc từ chiêu thứ năm trở về sau.

Chàng vừa đọc được hai chiêu thứ năm và sáu thì nội lực của chàng đã yếu đi, và Thiết thư cũng mờ dần.

Giữa lúc đó, bỗng bên ngoài cửa sổ có một giọng nói thanh tao vọng vào:

- Gan to nhỉ! Dám cả gan đem Thiết thư ra sử dụng!

Lòng chàng bất giác rộn lên! Chàng vội thu hồi công lực, xếp Thiết thư lại rồi bước xuống giường.

Chẳng ngờ ngay lúc ấy lại có một giọng nói nữa, vang lên lạnh lạnh:

- Ô! Chuyện này đâu có quan hệ gì đến ngươi mà ngươi xen vào!

Cả hai giọng nói đều là đàn bà.

Cừu Thiên Hiệp dứt vội Thiết thư vào học rồi ứng tiếng hỏi:

- Các người là ai vậy?

HỒI THỨ TÁM

Thiên nam song tinh

Bên ngoài không có tiếng đáp:

Chỉ nghe một luồng gió đánh “tạt” một cái.

“Phục!”

Với tiếng gió bạt ấy Cừu Thiên Hiệp đoán biết cả hai người đàn bà đều một loạt nhảy lên mái ngói.

Tuy không rõ hai người đó ai là bạn, ai là thù, song Thiên Hiệp không thể không lo lắng.

Chàng đưa tay đẩy cánh cửa sổ, rồi lòn người ra ngoài, đánh bật một cái, thân chàng đã bay ngược lên trên, chân chàng nhẹ nhàng đáp lên như một chiếc lá khô.

Chàng vừa chiêu dưỡng xong nên tinh thần của chàng khỏe khoắn, nội công của chàng rào rạc khiến chàng lạnh lẽo vô cùng.

Lúc chàng đánh thoắt lên mái ngói thì bốn bề vắng tanh, không có tiếng động.

Đưa mắt nhìn về phía xa xa, ngoài hai chục trượng, chàng mới nhận ra có hai bóng người đuổi nhau như hai vệt khói mờ trong bóng tối âm u.

Đoán biết hai bóng đó là hai người đàn bà vừa đối thoại với nhau cạnh cửa sổ phòng ngủ của chàng liền cong mình lại định diễn ra thuật “Khinh thân thần tốc” đuổi theo. Nhưng rắc rối làm sao, chàng chưa kịp thoát đi thì từ phía đông lại có hai bóng đen khác phi thân về phía chàng.

Lối phi hành của hai người này cũng thần tốc không kém. Chỉ loáng mắt, hai bóng đen lớn dần, và Cừu Thiên Hiệp nhận ra đó là hai hán tử trung niên.

Cừu Thiên Hiệp giật mình, không ngờ nơi thành Tương Dương trong lúc nửa khuya lại có nhiều cao thủ võ lâm xuất động như vậy?

Chàng vội lách mình núp vào một bóng tối để do xét hành động của hai người mới đến. Chàng vừa núp núp xong thì hai người kia cũng đã đến cách chàng không bao xa.

Người đi trước là một quái nhân mình ốm như một bộ xương khô, đôi mắt sâu húp vào như hai cái lỗ. Tuy nhiên, hai cái lỗ sâu ấy lại chiếu ra hai luồng tinh quang sáng rực. Đằng sau lưng người đó có đeo lưng lẳng một cây trường kiếm.

Người đi sau, mặt vàng, bên trái có một vết sẹo đỏ như máu to bằng bàn tay, bên hông có quần một cái gân bao.

Cả hai đều có vẻ dè dặt, nên họ lần từng bước một, không phát ra một tiếng động nào.

Khi đến chỗ mái ngói, gần Cừu Thiên Hiệp núp, người cao ốm quay đầu lại khề hỏi đồng bọn:

- Quý hữu chắc chắn thằng bé ấy trú tại nơi này sao?

Người mặt vàng có vết sẹo đỏ ứng tiếng ngay:

- Chính vậy! Lúc này tôi thấy rõ hắn đi trên các đường phố rồi lên vào đây trú ngụ.

Người cao ốm nói:

- Thế thì chúng ta lục soát mấy căn phòng này, thế nào cũng phải gặp mặt hắn.

Vừa nói, hai người dắt tay nhau nhảy sân khách sạn tiếng dần đến nơi căn phòng mà lúc này Cừ Thiên Hiệp thoát ra.

Cừ Thiên Hiệp đứng trên cao nhìn xuống trông thấy rõ ràng từng cử động của hai người.

Họ rón rén đến bên cánh cửa sổ mà chàng vừa mở cả hai dứt đầu vào.

Bỗng nhiên, cả hai đều giật mình, bắn người lui ra ba bước mặt lơ lảo, liếc nhìn nhau một cái rồi đứng trân trân như hai con gà gỗ.

Cừ Thiên Hiệp lấy làm lạ, không hiểu việc gì xảy ra?

Tại sao họ vừa nhìn vào phòng ngủ của chàng lại thất kinh hồn vía như thế?

Đứng sững một lúc, hai người kia lại rón rén lui ra phía sân khách sạn, rồi đánh thoắt lên mái ngói.

Cả hai tiến dần đến bên chỗ chàng núp cách không bao xa và họ tìm một bóng tối ẩn thân.

Lúc này Cừ Thiên Hiệp không trông thấy hai người kia nữa, nhưng vẫn nghe được tiếng của họ thầm thì trò chuyện.

Một người nói:

- Quý hữu trông thấy rõ chứ?

Có tiếng đáp lại:

- Sao lại không? Màu lục lóng lánh của chiếc “Trắng đơn lệnh” cắm ngay ở cửa sổ ai mà không thấy?

Người kia lại thở dài, than:

- Đêm nay chúng ta khó hành động rồi! Nếu chúng ta làm kinh động đến vị “sát tinh” đó thì chúng ta mất mạng ngay.

Người nọ ứng tiếng đáp.

- Tại Bão Sơn mà chúng ta không đoạt được Thiết thư, để hắn mang ra khỏi Hoàng hà thì còn khó khăn hơn nữa.

Lúc bấy giờ Cừ Thiên Hiệp mới biết hai nhân vật võ lâm này vì muốn giết Thiết thư của chàng mà đến đây.

Bất giác lòng chàng cảm thấy tức giận không sao dằn được nữa.

Ồ! Lại có kẻ theo rình rập để mưu đoạt Thiết thư của chàng sao?

Chàng không thềm nghe hai người đàm đạo nữa.

Từ trong bóng tối, chàng phóng mình nhảy ra, cất giọng nói:

- Cừ Thiên Hiệp ở đây, và Thiết thư cũng ở đây. Các người có giỏi thì tranh đoạt đi.

Thái độ ương ngạnh của chàng thiếu niên này thật đáng tức cười.

Tuy nhiên, sự việc xảy ra bất ngờ như vậy khiến cho hai người kia kinh khủng!

Chẳng hiểu nghĩ sao, cả hai đều cong mình xuống van vĩ:

- Cô nương!... Bẩm cô nương!... Chúng tôi...

Cừ Thiên Hiệp nghe họ nói cũng không hiểu gì cả. Tại sao họ lại gọi chàng là cô nương?

Chàng nhóng cao người lên, nhìn đối phương đang đứng sát vào nhau, mặt đầy vẻ sợ sệt nói:

- Hừ! Ai là cô nương! Các người điên rồi sao hãy mở mắt mà nhìn kỹ xem ta là con trai hay con gái?

Bấy giờ hai người kia như sực tỉnh, bốn mắt sáng quắc nhìn chàng chăm chăm một lúc.

Người cao ốm như bộ xương khô hét lên một tiếng, nói:

- A! té ra là người! Tốt lắm! Vậy thì người quả là đứa bé gan dạ chưa từng thấy.

Cừ Thiên Hiệp cười khúc khích:

- Ta không gan dạ gì cả nhưng quyết không có những hành động dâm hèn, rình rập để mưu đoạt báu vật của kẻ khác.

Người mặt vàng có vết sẹo đỏ xen vào:

- Thiết thư là của giang hồ, đâu phải của người. Kẻ nào đủ sức thì đoạt lấy nó.

Cừ Thiên Hiệp đồng dục nói:

- Được nếu các người đủ sức thì cứ đoạt lấy xem sao.

Giọng nói cứng rắn của một gã thiếu niên chưa từng góp mặt trên giang hồ, khiến cho hai người kia cũng lo sợ.

Họ nghĩ rằng:

- Thằng bé chưa ráo máu đầu, võ công dù cao diệu đến đâu cũng không thể ngạo nghễ như vậy. Có lẽ là một nhân vật lừng danh nào hiện đang theo phò hộ hắn là phải.

Nghĩ như thế, cả hai đều mất liếc về phía lữ quán có vẻ kinh sợ.

Cừ Thiên Hiệp nói:

- Các người cứ ra tay cướp đoạt đi.

Người cao ốm như bộ xương nói:

- Chúng ta ra ngoài thành nói chuyện.

Cừ Thiên Hiệp hỏi:

- Tại sao không giải quyết nơi đây

- Người mặt vàng có sẹo đỏ quát mắt nói:

- Nếu mi có gan thì cứ theo chúng ta mà đi, đừng hỏi lý do tại sao cả. Như thế mới gọi là anh hùng.

Cừ Thiên Hiệp vốn là kẻ tự cao tự đại, nên nghe câu nói ấy rất khó chịu. Chàng ứng tiếng đáp ngay:

- Đại trượng phu làm việc gì cũng sáng sủa không sợ ai bắt nạt cả. Nếu thế các người cứ đi trước đi.

Hai người kia thấy Cừ Thiên Hiệp làm kẻ của họ, cả hai mừng rỡ, coi như báu vật trong tay liền cất mình đi trước.

Cừ Thiên Hiệp nói gót theo sau!

Khinh công của hai người kia không phải tầm thường, chỉ loáng mắt họ đã chuyển qua hơn mười nóc nhà rồi.

Cừ Thiên Hiệp cũng không chịu để đối phương khinh bỉ, chàng lắc đôi vai một cái, đã đuổi theo hai người kia bèn gót.

Cả hai đều thoát ra khỏi lữ quán rẽ vào một khu rừng vắng, cách thành Tương Dương hai mươi dặm.

Lẽ ra nơi đây cũng có thể nói chuyện được rồi, nhưng hai người kia cứ tiến bước đi mãi vào rừng sâu.

Đêm khuya vắng, gió rít rạc rào khu rừng càng âm u tịch mịch, nhưng Cừ Thiên Hiệp không chút e dè.

Phải chăng vì chàng ý lại thuật phi hành và mấy thế kiếm của chàng đã học được trong Thiết thư khiến cho chàng tự phụ?

Không! Cừ Thiên Hiệp là đứa bé gan dạ và liều lĩnh. Chàng tự tin ở lòng khẩn khái và trí thông minh của chàng. Chàng đoán biết võ công của chàng hiện nay không đến nỗi dễ cho giang hồ bắt nạt, chạm đến danh dự của chàng.

Khi đã tiến sâu vào một nơi hoàn toàn vắng lặng, người gầy ốm như bộ xương dừng chân quay đầu lại nhìn Cừ Thiên Hiệp, các gân mặt giật mấy cái trước khi hắt cất giọng the thé giới thiệu:

- Ta là Bạch cốt âm sát Sa Lương, còn người này là Châu sa qui diện Vạn Thắng. Chắc các người cũng đã nghe danh khi nhỏ của hai anh em ta rồi chứ?

Cừ Thiên Hiệp chỉ nhếch mép cười qua một cái rồi nói:

- Chưa! Ta chưa từng nghe qua những cái tên kỳ dị đó.

Vết sẹo đỏ của Châu sa qui diện bỗng tím bầm lên, gã thét lớn:

- Tiểu tử! Tên tuổi của Thiên nam song tinh mà mày chưa nghe qua vậy thì mày là đứa nhóc từ

lại dám lẫn lộn trên giang hồ sao?

Cừ Thiên Hiệp thân nhiên đáp:

- Ta hồi giờ không có ý định lẫn lộn trên giang hồ!

Châu sa qui diện Vạn Thắng lại càng tức bực, quai mồm hét như sấm:

- Thằng nhỏ! Mày lại dám dùng lời “Xóc hông” với Vạn gia gia! Hừ! Ta coi bộ mày có số chết yểu rồi đấy.

Dứt lời, một tiếng “sét” vang lên, vòng dây gân nai quấn nơi lưng của gã tung ra, gã thuận tay quét vôi một cái trên không như để hăm dọa.

Bạch cốt âm sát Sa Lương lướt mình tới chẳng đôi mắt ra cản lại nói:

- Quý hữu! Hãy khoan! Chờ tôi hỏi nó vài câu đã. Chúng ta lời được hán đến đây rồi thì không còn sợ hán chạy đi nữa.

Tiếp đó, Sa Lương lại quay qua nhìn Cừ Thiên Hiệp, hỏi:

- Có phải ngươi hiện đi chung với một đồng bọn không?

Cừ Thiên Hiệp, “hừ” một tiếng đáp:

- Ha...ha! Ta không có ai là đồng bọn cả. Các ngươi làm gì phải bận tâm điều ấy?

Bạch cốt âm Sa Lương cau mày suy nghĩ. Nhưng châu qui diện Vạn Thắng lại nhe răng cười hi hi nói:

- Sa huynh! Thiết tưởng chúng ta hỏi hán điều ấy cũng bằng thừa. Hán là đứa con nít làm sao có thể là đồng bọn của đóa hoa “Độc trắng đơn” được?

Bạch cốt âm Sa Lương thấy lời nói của Châu sa qui diện cũng có lý, nên khẽ lắc đầu, rồi rút kiếm ra nghiêng răng hét lớn:

- Chúng ta nói thật cho ngươi biết, từ Thiên Nam đến đây chúng ta chỉ vì quyền Thiết thư của ngươi hiện bọc trong mình đó. Nếu biết điều hãy đưa Thiết thư ra thì chúng ta tạm tha cho mạng sống.

Cừ Thiên Hiệp không ngờ chỉ vì một quyền Thiết thư mà trên đường đi của chàng lại gặp nhiều rắc rối như vậy, chàng nổi giận hét:

- Thì ta đã bảo chúng ngươi nếu có tài thì cướp. Chẳng những ta không để mất Thiết thư mà còn lấy mạng bây để làm gương cho những quân cướp khác.

Dứt lời, chàng không đợi cho Thiên nam Song tinh đánh trước, chàng xuất thủ, vận dụng đôi chưởng phát ra hai luồng lực ép chàng tới song tinh.

Cừ Thiên Hiệp tuy chưa tập luyện về công phu chưởng phi nhưng nhờ được lão Đầu đà truyền cho ba mươi năm tu vi sức chưởng của chàng hiện giờ cũng không phải tầm thường.

Chưởng lực vừa phát động thì bụi cát tung lên, xoáy tròn, đánh tạt vào mặt Song tinh.

Thiên nam Song tinh lách mình sang hai bên, chia chưởng phong ra làm hai, rồi tiến lên dùng

trường kiếm và sợi gân nai cựa chiến.

Công lực của Song tinh quả thật phi phàm. Chúng vừa xuất thủ đã đánh bật luồng chương phong của Cừ Thiên Hiệp, và song song tiến tới ba bước.

Rồi trường kiếm và roi gân hợp lực nhau tấn công tới tấp.

Cừ Thiên Hiệp chỉ dùng tay không, không có vũ khí, tuy vậy nhờ bộ pháp “Lôi ảnh cửu chuyển” mà chàng có thể né tránh được những đòn sát thủ tối độc của song tinh.

Đánh nhau được một lúc, Cừ Thiên Hiệp thiếu kinh nghiệm về giao đấu, nên bị song tinh áp đảo, chàng chỉ còn có nước né tránh, không phản công được chương nào cả.

Bên kia, Song tinh được thế càng trở tài thao túng, roi gân nai và trường kiếm vũ động như gió táp mưa sa.

Châu sa qui diện Vạn Thắng vận sức vào đan điền xuất ngón độc, hét lớn:

- Nạp mạng!

Tiếng hét kịp theo một sức gió, roi gân nai vụt ngang qua một đòn tường như kết thúc trận đấu.

Từ đâu, bộ pháp “Lôi ảnh cửu chuyển” là một môn khinh công diệu phi thường.

Thấy Cừ Thiên Hiệp lác mình một cái, thân chàng đã bắn tới lần roi của Châu sa qui diện.

Gã này thấy đối phương thân pháp cao cường như vậy, lòng tự ái dâng tràn, gã lướt mình tới bồi thêm một roi nữa, trong khi đó đối phương chân chưa kịp chấm đất.

Thật là một kẻ “độc chi nhân”.

Cừ Thiên Hiệp chưa từng gặp những nguy hiểm trên chiến trận như vậy, nên chàng thất kinh ré lên một tiếng, phóng mình nhảy lên cao và tránh được tầm roi của địch thủ.

Tuy nhiên, đầu chàng lại chạm phải một cành liễu phát phơ gần đấy, khiến cho chàng đau điếng cả người.

Lanh trí, chàng với tay níu lấy cành liễu, đu mình nhảy vọt lên!

Đầu roi da của Châu sa qui diện liên tiếp quét lấy mấy cái, nhưng người chàng đã ở trên cây liễu rất an toàn.

Bạch cốt âm sát cầm trường kiếm toan phóng lên, thì “ào” Một tiếng, một cành cây gãy xuống.

Thì ra Cừ Thiên Hiệp đã bẻ gãy một cành cây ném xuống ngay đầu Bạch cốt âm sát Sa Lượng.

Sa Lượng thất kinh, đưa đường kiếm chặt ngang qua một đường.

“Phụt”.

Cành cây liễu vừa ném xuống bị đứt tiện đi, chỉ còn lại một khoảng dài hơn bảy thước, nhả nhui roi “bịch” dưới đất.

Song tinh thấy Cừ Thiên Hiệp có vẻ hài hước, mặt hầm hầm phóng mình lên cây liễu, quyết giết cho được chàng thì giữa lúc ấy, Cừ Thiên Hiệp đã từ trên đọt cây phóng xuống nhẹ nhàng như một chiếc lá khô.

Chàng reo lớn một tiếng:

- Hay quá!

Và chàng cúi lượm lấy cành liễu múa vun vút, nói lớn:

- Thiên nam Song tinh, hãy coi kiếm của ta đây!

Thiên nam Song tinh thấy Thiên Hiệp múa cành liễu mà gọi là “kiếm” bất giác cười lên một tràng dài.

Bạch cốt âm Sa Lượng nói:

- Thằng nhỏ! Mày định làm trò hề trước cái chết của mày ư?

Dứt lời, song tinh lại kẻ roi người kiếm hiệp lực tấn công Cừ Thiên Hiệp.

Bây giờ Cừ Thiên Hiệp được cành liễu trong tay khác nào cọp thêm vây. Chàng không dùng “Lôi ảnh cửu chuyển” để tránh né nữa mà áp dụng chiêu thế “Thường thắng bát kiếm” trong Thiết thư.

Chàng tung mình lên, vung cành liễu đánh thẳng vào tầm vũ khí của kẻ địch.

Châu sa qui diện thấy vậy cười lên một tiếng rồi quất đầu roi quán thẳng vào cành liễu của Cừ Thiên Hiệp.

Với lối đánh này, Châu sa qui diện cảm chắc ưu thế trong tay, nên gã hét to:

- Thằng nhỏ! Mày tự đi tìm cái chết!

Tiếng hét gã chưa dứt, thì một tiếng “set” nổi lên!

Đầu cành liễu đã quất trên cánh tay của Châu sa qui diện làm cho cánh tay của gã tê cứng đi, và sợi roi gân nai bị cành liễu hất bay ra xa năm trượng, uốn éo trên không trung như một con rắn dài, rồi rơi xuống đất.

Châu sa qui diện “á” lên một tiếng, bắn mình ra xa bảy thước, mặt biến sắc...

Trong lúc đó thì Bạch cốt âm sát vung trường kiếm chém bỏ qua một đường quyết chặt đứt cành liễu của Cừ Thiên Hiệp, cứu nguy cho đồng bọn, ngờ đâu kiếm hấn vừa vung lên thì hấn lại rú lên một tiếng, mặt biến sắc, nhảy lùi lại đằng sau như bị điện giật vậy.

Hắn đứng nhìn Cừ Thiên Hiệp trân trân như một pho tượng đá.

Về mặt kinh dị của hắn lại càng làm cho hắn xấu xí hơn, khiến cho Cừ Thiên Hiệp không thể nào nhìn cười được.

Sự việc xảy ra không những làm cho Song tinh mất vía, mà ngay cả Cừ Thiên Hiệp cũng phải ngạc nhiên.

Chàng trầm nhủ:

- Ta chỉ đánh Châu sa qui diện một chiêu trong “Thường thắng bát kiếm” sao lại có thể làm cho cả hai cùng một lúc bị bắn ra như vậy. Hay là chúng thấy thể kiếm của ta quá lợi hại nên khủng khiếp đi chăng.

Dù sao, đã thắng được địch thủ một chiêu, chàng đại gì không nhân cơ hội kết thúc trận đấu.

Chàng tung mình nhảy tới, vùng càn liễu áp dụng kiếm thứ hai, đâm bổ vào Châu sa qui diện.

Châu sa qui diện vừa mới tỉnh hồn lại đã thấy trước mắt bóng càn liễu loang loáng đâm đến trước ngực. Lúc đó, gã tay không rời gân nai mất rồi, không biết cách nào đối phó được nữa. Gã muốn lách mình né tránh, nhưng lại không kịp đành phải đưa hai tay ra chụp lấy càn liễu của Cừu Thiên Hiệp.

Nào ngờ, Cừu Thiên Hiệp vận dụng thể kiếm trong “Thường thắng bát kiếm” uy mãnh vô biên.

Châu sa qui diện Vạn Thắng rú lên một tiếng, máu tươi bắn tung ra như mưa.

Tiếng rú của Châu sa qui diện làm cho Bạch Cốt âm sát thất kinh hấn không còn tinh thần nào để đương cự với Cừu Thiên Hiệp nữa, vội tung mình nhảy đến trước mặt Châu sa qui diện, hỏi:

- Vạn huynh! Sao vậy.

Vạn thắng máu méo nói như khóc:

- Sa huynh! Tay... của tôi...

Máu tươi nhuộm cả thân mình Vạn Thắng. Té ra đôi tay của gã đã bị càn liễu của Cừu Thiên Hiệp đập nát ra, chỉ còn là hai cục thịt lỏng thông trông rất ghê rợn.

Thấy đồng bọn thảm hại như vậy, Bạch Cốt âm sát Sa Lương nổi khùng, quay lại dùng trường kiếm đâm vào Cừu Thiên Hiệp tới tấp, miệng hét.

- Tiểu qui! Mi dùng loại ám khí nào mà hại bạn như vậy?

Cừu Thiên Hiệp cũng không ngờ thể kiếm của chàng mạnh đến như vậy. May mà càn liễu, chứ nếu là kiếm thật thì đôi tay của Châu sa qui diện đã đứt lìa rồi, không phải chỉ dập xương mà thôi.

Thấy Bạch Cốt âm sát liều lĩnh, Cừu Thiên Hiệp hét lớn:

- To gan! Người cũng muốn bỏ mạng sao

Bạch cốt âm sát cố trả thù cho đồng bọn không kể gì nguy hiểm nữa, hấn một mặt xông vào đâm chém, buộc Cừu Thiên Hiệp phải vùng càn liễu để nghênh chiến.

Chàng bước tới ba bước, đánh tạt ra một đòn, gài cây trường kiếm của đối phương lại.

Rồi chỉ trong loáng mắt mũi càn liễu đã đâm vào yếu huyệt trên cánh tay Bạch cốt âm sát làm cho cánh tay hấn té cứng đi, trường kiếm rơi xuống đất.

Hấn thất kinh, rú lên một tiếng nhảy trái ra đằng sau hơn bảy bước.

Cừu Thiên Hiệp toan lướt tới thì nơi mé rừng bỗng có tiếng vỗ tay khen:

- Hay lắm, kiếm pháp tuyệt trần!

Chàng ngạc nhiên vừa quay lại, đã thấy bóng một thiếu nữ màu lục xuất hiện.

Thiếu nữ đẹp như hăng nga giáng trần, trên đôi môi còn đượm nụ cười chưa phai.

Nàng nhẹ nhàng lướt tới, gót sen uyển chuyển tỏ ra một kẻ phong lưu đài các.

Cừ Thiên Hiệp giật nảy người, nhớ lại thiếu nữ áo xanh này đúng là người con gái mà trước đây chàng đã gọi lộn cửa. Chàng buột miệng hỏi:

- Lại là cô nương?

Thiếu nữ áo xanh nhoèn một nụ cười tươi đáp ngay:

- Phải chính là tôi! Thiếu hiệp thật là một cao nhân không lộ chân tướng. Kiếm pháp như vậy trên đời ai còn bì kịp?

Cừ Thiên Hiệp bị thiếu nữ táng tưng mấy câu, bất giác đỏ mặt lên vì hổ thẹn. Chàng thu cảnh liễn lại, lòng rất khó chịu khi phải dùng cảnh liễn thay cây kiếm trước mặt mọi người.

Lục y thiếu nữ như thông cảm, nhe răng ngọc chữa thẹn cho chàng:

- Dùng kiếm bằng cây mà hại được đôi thủ còn hay hơn là dùng kiếm thép.

Cừ Thiên Hiệp lại quay về phía Bạch cốt âm sát Sa Lượng cất giọng lạnh lùng nói:

- Thiên nam Song tinh vì đâu dám chường mặt vào Trung nguyên mà tác yêu tác quái như vậy?

Bạch cốt âm sát bình nhật rất sợ Lục y thiếu nữ này, nên hấn run giọng đáp:

- Thừa Hoa Qui lệnh chủ! Anh em chúng tôi sở dĩ đến đây là vì...

Thiếu nữ áo xanh không đợi hấn nói dứt lời, đôi mắt phát ra hai luồng tinh quang sáng rực, nàng hét to:

- Câm mồm! Ai cho chúng bây gọi ta là “Hoa Qui lệnh chủ”. Ta rất ghét người đời gọi ta bằng cái tên ấy. Tên ta là Bích Lệ Hồng sao các ngươi không gọi?

Bạch cốt âm sát nghe hét, chân run cầm cập, đứng không vững.

- Xin lỗi Bích cô nương! Kẻ ngu dốt này không ngờ Bích cô nương đã có lệnh cấm như vậy. Chính chúng tôi đã trông thấy “Trang đơn lệnh” của cô nương rồi.

Câu nói này làm cho Cừ Thiên Hiệp sực nhớ lại câu chuyện song tinh đàm đạo lúc nãy ở trước phòng ngủ của chàng, chàng buột miệng nói:

- A! té ra là cô nương! Tôi biết rồi!

Thiếu nữ áo xanh không hiểu Cừ Thiên Hiệp muốn nói gì cả, nàng mở to đôi mắt nhìn thẳng vào mặt chàng, hỏi:

- Sao? Thiên hiệp biết tôi?

Không do dự, Cừ Thiên Hiệp đáp ngay:

- Phải! Người ta gọi cô nương là “Độc trang đơn” phải không?

Mặt Bích Lệ Hồng bỗng nhiên biến sắc và cả đến Bạch cốt âm sát cũng giật nảy người lùi lại ba bước.

Cừ Thiên Hiệp trái lại ngơ ngác, không hiểu tại sao chàng nói ra cái tên “Độc trang đơn” lại làm cho thiếu nữ giận đến tái mặt, còn Bạch cốt âm sát lại khiếp người đi như vậy?

Chàng liền hỏi thêm một câu nữa:

- Có phải như thế không? Tôi đoán không sai mà.

Bích Lệ Hồng lùi lại một bước, mím chặt đôi môi nhìn Cừ Thiên Hiệp hỏi:

- Việc đó ai nói cho người biết?

Mặt Cừ Thiên Hiệp vẫn thản nhiên, vì chàng không hề hiểu sự việc bên trong có quan hệ thế nào cả.

Chàng chỉ vào mặt Châu sa qui diện đang nằm mọp dưới đất cách ngoài ba trượng nói:

- Lúc này chính hần đã nói với Bạch cốt âm sát như vậy.

Bạch cốt âm sát Sa Lượng mặt tái mét như chàm đỏ xoa tay chối lia lịa.

- Không không! Chúng tôi đâu có gan lớn mặt đến đâu cũng không dám vô lễ như vậy. Xin Bích cô nương đừng nghe theo lời hần.

Thiếu nữ áo lục từ từ bước đến trước mặt Châu sa qui diện hai tay nắm chặt lại, tỏ ra giận dữ đến cực độ.

Nàng hét lớn:

- Hừ! Người dám nhục mạ kẻ khác rồi giả chết nằm đó hay sao?

Bây giờ, Cừ Thiên Hiệp mới biết cái danh hiệu “Độc trang đơn” là danh hiệu giang hồ dùng để chỉ thiếu nữ áo lục là một thiếu nữ độc ác. Nếu không phải thế thì sao nàng lại giận dữ cho là đã nhục mạ nàng?

Châu sa qui diện bị cụt hết hai bàn tay đau đớn quá, nằm thiếp đi, nhưng khi nghe thiếu nữ áo xanh nói như vậy cũng cố gắng cất đầu lên van xin:

- Lệnh chủ... Ồ! Bích cô nương! Tôi xin thề có đất trời tôi thật không...

Cừ Thiên Hiệp thấy hần chối quanh hèn hạ như vậy, nên nạt lớn:

- Đồ hèn, chẳng lẽ ta nói dối cho người hay sao?

Bích Lệ Hồng hét to:

- Người không nói thì sao hần biết được. Ta đã từng nghe trong hai đạo hắc bạch giang hồ gọi là “Độc trang đơn”. Ta đang định đi tìm vài người hỏi thử ta độc ở chỗ nào mà chúng dám gọi như vậy?

Bạch cốt âm sát sợ thay cho bạn, vội nói:

- Bách cô nương! Chúng tôi thực không dám...

Nàng giận dữ hét:

- Câm miệng! Các người đã thấy “trang đơn lĩnh” tại sao không rời xa khỏi ba mươi dặm, mà lại dám lẩn quẩn nơi đây. Như thế các người có ý khinh dể ta rồi.

Châu sa qui điện nói:

- Chúng tôi thấy “trang đơn lĩnh” đã có ý định lánh mặt đi nơi khác rồi, không ngờ thằng bé này lại ép chúng tôi đến đây giao đấu.

Thiếu nữ áo xanh đưa tay lên nói:

- Thì giờ không còn bao nhiêu nữa, bốn cô nương không thể để cho người nói nhiều lời, hãy lên đường cho sớm!

“Bùng!”

Tiếp theo một tiếng rú kinh hồn! Thân thể của Châu sa qui điện bị chưởng phong của Bích Lệ Hồng đánh nát ra như tương, máu thịt tung tóe, trông rất khủng khiếp!

Cừ Thiên Hiệp bắt giặc rợn người, chàng nhủ thầm:

Thủ đoạn như vậy người đời là “Độc tráng đơn” cũng đã đáng lắm rồi, tại sao nàng còn trách thiên hạ?

Chàng cảm giác cô nàng áo lục này đúng là một nữ ma đầu cực độc, tuy chàng không nói ra.

Thái độ và hành động của nàng chứng tỏ nàng đã từng tác yêu tác quái trên giang hồ, mà ai cũng phải khiếp sợ.

Bích Lệ Hồng đập chết Châu sa qui điện xong, nhưng nét mặt nàng không có một chút thái độ nào cả.

Nàng quay lại nói với Bạch cốt âm sát Sa Lượng:

- Sa Lượng! Người thấy lệnh mà không tránh đi, tội ấy người định sao?

Mặt của Sa Lượng tái nhợt! Hắn quy xuống đất run rẩy nói:

- Cô nương! Chúng tôi là hạ lưu bất tài, xin cô nương lưu tình tha tội.

Thiếu nữ khinh bỉ nói:

- Phải! Chúng bây chỉ là bọn hạ tiện không có một khí tiết nào là võ lâm anh hùng cả. Tuy nhiên, đã thấy lệnh mà không tránh tức là phạm tội rồi! Ta có thể tha chết cho người, nhưng người phải tự đi một mất, rồi cút đi nơi khác cho mau.

Nàng vừa dứt lời thì nơi mé rừng lại có một giọng nói lạnh lạnh vang lên:

- A! oai quá nhỉ! Xem như dưới mắt không người.

HỒI THỨ CHÍN

Thà chịu chết, không chịu mất võ công

Hoa Qui lĩnh chủ Bích Lệ Hồng vươn đôi mày liễu lên quát lớn:

- Nghiêm Như Ngọc! Nếu mi có gan thì hãy ra đây!

Dứt lời bỗng nghe có tiếng đáp lại ngay:

- Mi tưởng ta không dám sao?

Tức thì, một thiếu nữ mặc áo trắng như tuyết từ trong rừng bay vụt ra. Ôi! Thật là một thiếu nữ đẹp tuyệt sắc. Dưới ánh trăng huyền diệu người ta có cảm giác như tiên nữ hạ trần gian, hằng nga lỵ nguyệt điện.

Cừ Thiên Hiệp nhìn kỹ thì quả nhiên thiếu nữ ấy chính là Phó Giáo chủ của Huyết quan giáo mà chàng đã từng gặp giữa ban ngày tại núi đá.

Chàng trầm nghĩ:

- Sao mà oan gia cứ theo ta đầy dẫy như vậy? Ta mới ra đao mà hình như một kẻ đã bị phạm đào hoa tinh, nên đàn bà cứ theo khuấy rối mãi!

Nghĩ như vậy, vừa tức giận vừa buồn cười, chàng lẩm bẩm:

- Ta bỏ đi cho xong chuyện.

Chàng không thèm lo đến việc chết sống giữa Phó Giáo chủ của Huyết Quan giáo và Hoa Qui lĩnh chủ Lệ Hồng nữa. Chàng chỉ lắc động đôi vai một cái là diễn ra thân pháp “Lôi ảnh cửu chuyển” phi thân nhanh như chớp vào thành Trương Dương.

Trên đường đi, chàng liếc mắt nhìn hai bên mé rừng có vô số bóng người lay động, xa xa trời lên tiếng la hét vang trời, chàng cảm thấy xung quanh chàng toàn là một mối đe dọa hãi hùng.

Khi chàng bay tạt qua thành Trương Dương thấy mấy bóng người cũng dùng thân pháp lẹ như sao băng chạy thẳng vào trong thành, chàng đoán biết bọn người này không phải là kẻ tầm thường.

Cừ Thiên Hiệp chạy thẳng về lữ quán rồi nhảy lẹ vào trong phòng.

Vừa bước chân vào trong phòng, linh tính cho chàng biết nơi đây có một không khí ghê rợn khác thường, chàng cảm thấy lạnh mình.

Đưa mắt quan sát tứ bề, bỗng chàng nhận ra được trên giường chàng nằm, chiếc mùng lại thả phủ xuống. Bước tới vén mùng ra xem bỗng chàng giật nảy người.

Cừ Thiên Hiệp quá sức kinh hãi...

Trên giường nằm sòng sõi một lão già đầu tóc rối, râu ria xồm xoàm, đôi mắt lờn như hai quả trứng và phóng ra hai luồng nhồn quang trông dễ sợ.

Sắc mặt của lão tái dợt và lạnh như tiền, tay chân duỗi thẳng như người chết. Lão nhìn chàng chòng chọc không một cử chỉ hay một hành động gì cả.

Cừu Thiên Hiệp nhìn sững một lúc rồi hét lớn:

- Người là ai?

Đôi trông mắt lồi của lão liếc qua một cái, luồng nhồn quang quét thẳng vào mặt chàng khiến chàng giật thối lùi một bước.

Lão cố gắng nhấc hai bàn tay chìa ra ngoài mùng và nói:

- Mi xem đây!

Thì ra hai bàn tay của lão bị đứt rất nhiều ngón tay. Chàng đếm đi đếm lại tổng cộng hai bàn tay chỉ còn năm ngón mà thôi.

Cừu Thiên Hiệp cau mày nói:

- Ông là người bị tàn phế?

Sắc mặt lão bỗng lạnh lại rồi trầm giọng nói:

- Mi đã từng nghe tên Hiến Bá Vong chưa?

Cái tên ấy chàng đã từng nghe Nhiệm Tử Huệ thường hay ca tụng nhưng chàng đâu có biết rõ người ấy ra sao; nhưng chàng cũng gật đầu tỏ ra có nghe biết.

Sắc mặt lão bỗng lạnh lại và nói:

- Mi đã biết được thân thế rồi, ta cũng không cần đấu với mi. Năm xưa, phụ thân mi đã dùng một trường kiếm quá độc hiểm đã thương chín cao thủ cùng một lúc, trong đó có ta. Bởi thế ta bị đứt mấy ngón tay này là một mối hận thù.

Nói chưa dứt lời, lão đã nghiêng răng ken két và mặt đầy căm phẫn.

Cừu Thiên Hiệp giật mình vì chàng đã biết rõ chàng là kẻ thù của lão, tuy thế nhưng chàng muốn chờ cơ hội này để biết thân phụ chàng là ai nên bình tĩnh lại hỏi:

- Thân phụ tôi là...

Lão không để cho chàng nói hết câu, vội hét:

- Thằng bé! Hãy xích lại gần đây!

Chàng cắn răng vận công lực lên hai cánh tay hùng dũng nói:

- Nợ cha con trả là lẽ thường, nhưng hãy nói rõ lý do phụ thân tôi đã kết thù như thế nào? Nếu xét ra là việc to tát Cừu Thiên Hiệp nay có thể đảm nhiệm cho! Hãy nói đi.

Lão bức tức đập tay lên cạnh giường lập lại câu nói của lão:

- Ta đã bảo mi xích lại đây mà!

Chàng cắn răng tiến tới một bước nữa rồi gằn giọng:

- Người muốn gì?

Vừa nói, chàng vừa nhìn chăm chăm vào mặt lão để đề phòng lão có hành động gì bất ngờ, chàng còn có thể kịp thời đối phó.

Nhưng lạ thay, sắc mặt lão bỗng dịu lại rồi ôn tồn nói:

- Không sao đâu, mi cứ yên tâm! Mối thù ấy, họ Hiến này đã đành chịu bỏ qua rồi! Hãy xích lại đây, ta có việc cần mi.

Sắc mặt lúc giận dữ, lúc ôn hòa của lão khiến cho chàng quá ngạc nhiên không thể nào đoán biết tâm trạng của lão được.

Hiến Bá Vong trầm tư nghĩ ngợi một lúc rồi lẩm bẩm:

- Phải lắm, ta cứ làm như vậy đi!

Dứt lời, lão vệt mừng nhảy phóng ra lẹ như tên bay, Cừ Thiên Hiệp chưa kịp diễn ra thân pháp “Lôi ảnh cửu chuyên” thì đôi cánh tay chàng đã bị lão nắm giữ chặt cứng.

Cừ Thiên Hiệp biến sắc mặt hết lớn:

- Ô! Làm như vậy đâu phải là kẻ anh hùng hảo hớn?

Lão không nói năng gì cả, chỉ lôi chàng lại rồi vật ngồi “Phịch” xuống giường, lão nhìn thẳng vào mặt chàng nói:

- Tiểu tử! Thiết thư có phải rơi vào tay mi không?

Chàng lạnh lùng đáp:

- Đúng! Nhưng muốn cướp đoạt Thiết thư cần phải dùng tài năng đánh đấu chứ hành động tiểu nơn như thế này thì ta không phục chút nào cả. Ta quyết bảo vệ Thiết thư cho đến hơi thở cuối cùng.

Hiến Bá Vong cười gằn mấy tiếng rồi trầm giọng nói:

- Họ Hiến này mà gặp mi trước đây hai giờ thì chắc chắn là lấy mạng mi và cướp đoạt cho kỳ được Thiết thư ấy, nhưng bây giờ thì... thì... thì... dù Thiết thư có quý giá đến đâu cũng không thêm nữa.

Dứt lời da mặt lão bỗng co rúm lại, tay chân lão bỗng nóng bừng lên, hai luồng nhõn quang chiếu sáng như đèn.

Cừ Thiên Hiệp lấy làm lạ hỏi:

- Như thế nghĩa là gì?

Hiến Bá Vong hét:

- Chớ nói nhiều lời, hãy cúi xuống mau!

Lão vừa nói vừa đề đầu chàng xuống rồi thuận tay chặn lên đại huyệt linh đài của chàng hành động ấy lẹ như chớp.

Cừ Thiên Hiệp cảm thấy một luồng nhiệt lực chạy vào ngũ tạng và cần rút như kim châm.

Chàng thâm than:

- Thôi, thế là nguy đến nơi rồi!

Chàng liền vận khí đơn điền tỏa ra khắp châu thân để kháng cự lại.

Lão hét lớn:

- Dừng đại đột! Mi muốn chết sao?

Lúc bấy giờ chàng cảm thấy đã đến giờ phút nguy cơ nhất, nên chàng không còn kể gì cả, chàng vẫn tiếp tục vận công thí lực tập khí để chống cự lại mà thôi.

Bồing Hiên Bá Vong giật nảy người ra vẻ kinh ngạc và nói:

- Tiểu tử! Ai đã truyền cho mi ba mươi năm công lực như vậy?

Chàng vẫn im lặng không đáp chỉ cắn răng vận khí để kháng mà thôi.

Lão quát lớn:

- Thằng bé! Chớ nên đại đột! Để cho ta tiếp dẫn công lực cho, nếu mi kháng cự lại thì ngũ tạng mi sẽ bị thổi nát hộc máu ra chết tức khắc.

Tiếng hét vừa dứt, lão liền lẩm bẩm đọc to:

- Đơn điền tập khí tấn tuyến phương

Chấn khí thủ lâu tại trung ương

Khí lưu thượng hải tề khai phóng

Cánh bễ trung đình mặc hoán tương.

Cừ Thiên Hiệp lấy làm lạ, vì chàng thừa hiểu mấy câu này là khẩu quyết chỉ thượng bí quyết của nội công tu vi, dùng để truyền công lực cho kẻ khác. Chàng vội vàng nhắm mắt tĩnh tâm không dám nhúc nhích.

Bồing nhiên chàng cảm thấy một luồng nhiệt lưu nhỏ như sợi chỉ chạy thẳng vào huyết đạo của chàng tỏa ra khắp huyết quản rất thông suốt. Luồng nhiệt lưu ấy chảy mãi vào người chàng không ngớt mỗi lúc một mạnh mẽ hơn.

Chỉ trong một lát, chàng cảm thấy ngũ tạng lục phủ như muốn nứt rạn, trong người chàng tất cả cái gì cũng bị căng thẳng đúng mức. Toàn thân chàng mồ hôi toát ra như tắm. Chàng quần quai đau khổ vô cùng.

Cừ Thiên Hiệp nhắm mắt nghe lão lẩm bẩm:

- Tổ sư lon hạ tạo hóa công

Thất tinh bác mệnh bất như phong.

Tâm tạng bế môn tình mặc động.

Trùng tu khai thù “nhiệm đốc” thông!

- Xẹt!...

Một luồng khí lực tổng thẳng vào màng mon chang hòa lẫn với nhiệt lực tạo thành một sức nóng nung đốt mãnh liệt. Chàng cảm thấy tê liệt tứ chi rồi dần dần tê liệt cả thân mình, thân mình chàng như bay bổng lên không trung, thế là chàng mê man như sa vào cơn ác mộng.

Bay cao lên...

Và bay đến vô tận!...

Không biết qua bao lâu, chàng tỉnh dậy, vừa cựa mình một cái thì các khớp xương trong người kêu răng rắc, toàn thân đau như dằm, chàng mở mắt ra thì thấy đang nằm dưới đất phía trước chiếc giường ấy.

Chàng uể oải đứng dậy thì thấy Hiến Bá Vong thân hình bị co rúm lại, da mặt tái ngắt, cả tóc râu đều biến thành màu vàng, đôi mắt lão sâu húp vào, há miệng thở hổn hển như một người sắp chết...

Cửu Thiên Hiệp vịn cạnh giường mon men xích lại, chàng thấy đôi môi lão mấp máy, liền kề tai vào nghe lão nói.

Tiếng nói của lão bây giờ như muỗi kêu và ngập ngừng rất khó nghe.

- Lão phu... truyền cho mi... một giáp tử tu vi đó!....

Bỗng chàng giật mình lắm bầm:

- Ô! Một giáp tử tu vi sao! Nghĩa là những sáu mươi năm công lực, làm gì có việc dễ dàng như vậy?

Nghĩ như vậy lòng chàng sanh nghi bèn trợn hét lớn:

- Đừng giả vờ! Họ Cửu này xưa nay không muốn chịu ơn của ai cả! Người muốn đổi công lực để lấy Thiết thư của tôi sao?

Lão cố gắng xê lại một chút rồi thì thào:

- Ta không... Có ý định... đó đâu! Nhưng, thời gian... Gấp rút.... Không nên... Nói nhiều! Hãy nhận... vật này!

Dứt lời lão lấy ra một cái bọc màu vàng trao cho chàng.

Cửu Thiên Hiệp đưa tay ra nhận, nhưng không ngờ cánh tay chàng đau đớn quá và nhận thấy không còn một chút công lực nào nữa cả.

Chàng thất kinh nói:

- Ô! Lão già này...

Chàng vừa thốt ra lão đã hiểu ngay nên vội nói:

- Mi bị... Đau nhức... phải không? hãy yên tâm! Vì... công lực còn... phát tán...

Cửu Thiên Hiệp vừa kinh hãi vừa tức giận nên không thềm nghe lão nói gì cả và cũng không mở bọc giấy ra xem thử cái gì trong ấy.

Chàng cắn răng nói:

- Lão quái! Ngươi hại ta, thật là tồi bại.

Lúc ấy bỗng nghe đằng xa có tiếng hét vang rền. Lão liền giật mình cắn răng ngồi dậy và nói ra tiếng:

- Chúng nó đuổi theo gần tới rồi trốn mau lên!

Chàng thấy lão quá sợ hãi liền nói:

- Chúng nó là ai? Việc gì can hệ đến tôi mà phải trốn

Hiển Bá Vong nói:

- Chúng nó là kẻ thù hai mươi năm về trước của ta. Khi nãy, ta không may bị chúng dùng âm thủ điểm vào “phản huyết” của ta. Ta ráng sức đến đây, nên bây giờ chúng nó...

Nói đến đây, lão thở một hơi dài chán nản.

Chàng lạnh lùng nói:

- Kẻ thù của ngươi, lại có quan hệ gì đến tôi

Lão nói trong hơi thở:

- Phản huyết mà ta bị điểm... Sau ba tiếng đồng hồ công lực... Bị tiêu tan mất hết... thành người tàn phế... vì vậy...

Tiếng la hét mỗi lúc một gần hơn, số người này có lẽ đông lắm. Mặt mày lão ra vẻ khẩn trương chỉ xuống giường nói:

- Hãy mau mau, chui xuống gầm giường này núp đi!

Chàng cau mày nói:

- Tôi, đường đường nam tử mà lại chui nấp dưới gầm giường sao?

Lão biết rõ chí khí của chàng, bèn ôn tồn nói:

- Bây giờ công lực của mi chưa phục nguyên, huyết khí hỗn loạn. Cần phải nghe lời ta. Sở dĩ ta thí công lực truyền cho mi cũng chỉ vì hy vọng mi có thể... báo thù cho ta!...

Lúc bấy giờ chàng mới hiểu rõ hành động của lão chàng gật đầu nói:

- Lão tiên bói! Tôi sẽ nghe lời...

Chưa dứt tiếng la hét đã đến quá gần. Lão liền bước xuống giường đẩy chàng chui vào trong xó.

Chàng muốn vùng vẫy, nhưng không còn chút sức lực nào nữa cả, đành ngoan ngoãn chui trốn dưới gầm giường.

Bịch! Bịch!

Tiếng chân người nhảy vào...

Két!

Cửa phòng mở toang ra. Bảy tám luồng nhõn quang rọi thẳng vào phòng. Hiến Bá Vong nằm yên trên giường không nhúc nhích.

- Hì hì! Ha ha!...

Tiếng cười rùng rợn nhuộm đầy sát kiếp nghe khiếp người.

Cừu Thiên Hiệp nằm dưới gầm giường hé mắt nhìn ra chỉ thấy hai bàn chân to lớn bước vào, và hét lên như sấm:

- Hiến Bá Vong! Dù thân pháp mi có lạnh lẽo đến đâu cũng không thể thoát khỏi bàn tay độc thủ của lão phu đâu!

Hiến Bá Vong ngồi dậy bước xuống giường cố gắng đứng vững rồi nghiêng răng nói:

- Lão ma đâu! Mi đã điểm huyết đạo của ta rồi, còn muốn gì nữa?

Đối phương “hừ” một tiếng rồi nói:

- Thuở nay ta chưa tha chết cho mi bao giờ. Ta đến đây để buộc mi phải trao “ma lệnh” và lấy mạng mi, ha... ha... ha...

Tiếng cười của tên ma đầy như qui khóc chứa đầy hăm dọa.

Hiến Bá Vong cười nhạt nói:

- Mi sẽ thất vọng đấy!...

Phịch!...

Hiến Bá Vong nói đến đây cố gắng không nổi nữa nên ngã xiu trên giường rồi hà miệng thờ hồn hèn.

Tên ma đầu thấy thế gần giọng:

- Hiến Bá Vong! Mi chó giả vờ! Tuy mi bị điểm “phân huyết trung” nhưng chưa được mười hai tiếng đồng hồ thì làm gì có thể như vậy? Mi định phình gát ta để thoát chết sao? Hì... hì... Mưu kế của mi dễ biết quá! Hãy trao “ma lệnh” đây và chịu chết cho rồi!

Lúc bấy giờ hơi thở của Hiến Bá Vong chỉ còn thoi thóp toàn thân lão quần quai một cách đau khổ.

Tên ma đầu thấy thế, vừa tức giận, vừa ngạc nhiên liền bước tới xách Hiến Bá Vong lên rồi hét lớn:

- Hiến bá Vong! Mi có trao “ma lệnh” ra không?

Hiến Bá Vong ráng hết sức nói:

- Khi mà mi tìm được “ma lệnh phủ” thì mi cũng không còn ha... ha... ha...

- Bốp!

Tên ma đầu tức giận tát vào ót Hiến Bá Vong và cười khanh khách.

Sau đó, Cừu Thiên Hiệp lắng tai nghe nhưng bây giờ không có tiếng rên hoặc hơi thở nào của Hiến Bá Vong nữa, quả là lão đã chết rồi!

Tên ma đầu xem xét huyết đạo của lão thì biết lão đã chết thật, bèn lục soát trong mình nhưng không tìm thấy “ma lệnh” đâu cả, hấn lấy làm lạ quăng Hiến Bá Vong lên giường rồi nói lớn:

- Lạ quá! “Ma lệnh” hấn giấu đâu rồi?

Tức thì bốn bóng đen từ ngoài cửa nhảy vào. Người vào trước nói:

- Nếu “ma lệnh” không còn trong người hấn thì chắc chắn hấn đã trao cho người khác rồi, và hấn cũng mới trao tức thì đây chứ không lâu đâu!

Người thứ hai nói:

- Thế thì người mang “ma lệnh” chắc cũng còn đâu đây chúng ta thử lục soát xem nào!

Cừu Thiên Hiệp nghe chúng đề nghị lục soát, chàng biết không thể trốn núp được. Khi mà chúng bắt gặp, thì còn mặt mũi nào nhìn thấy võ lâm trong giang hồ?

Nghĩ như thế chàng định xuất hiện ngay, nhưng lại nghe một người trong số khẽ nói:

- Tên Hiến Bá Vong mảnh khỏe rất xảo quyệt, hấn đã trao “ma lệnh” cho người khác thì tất nhiên người nhận lệnh ấy đã đi xa rồi. Sở dĩ Hiến Bá Vong nằm nơi đây tức là mưu kế để cho kẻ ấy có thể chạy thoát. Theo tôi đoán thì người mang “ma lệnh” đã đi được một đoạn đường rồi. Chúng ta hãy đi gấp!

Bọn này vội vã ra đi, nhưng không muốn thi thể Hiến Bá Vong còn nguyên vẹn, nên hấn quay lại đánh một chưởng rồi mới bằng lòng bỏ đi.

Bây giờ tiếng la hét đã xa dần, chàng mới bò ra, cả mình dính đầy máu thịt và đất cát trông rất gớm ghiếc.

Bỗng ngoài kia lại có tiếng người xôn xao, chàng đoán biết những người trong lữ quán đã dậy, họ đã biết nơi đây có việc bất trắc xảy ra, nhưng trời còn tối, họ không dám đến. Chờ khi trời sáng họ sẽ truy hô đến quan phủ. Thế thì mình ở lại đây bất tiện lắm.

Nghĩ như thế, chàng liền bước ra cửa rồi cong mình phóng ra.

Á!

Chàng định phóng mình ra giữa sân, nhưng công lực bây giờ rất phi thường, cũng với thế nhảy ấy mà bây giờ lại bay xa quá mức, tí nữa là va đầu vào bức tường phía bên kia sân. Thế thì lời nói của Hiến Bá Vong là đúng sự thật chắc chắn công lực chàng đã thêm một giáp tử rồi.

Chàng ré lên một tiếng rồi đưa tay ra đỡ bức tường. Đoạn chàng nhảy phóc lên mái nhà không tốn một tí sức lực.

Bây giờ không những thân thể chàng đã hết đau đớn mà còn nhẹ như bông, tinh thần rất sáng khoái, nhồn quang thánh lực đều sáng suốt hơn xưa.

Chàng mừng rỡ chạy bay trong nháy mắt đã ra khỏi thành Tương Dương.

Khi trời vừa sáng thì chàng đã đi xa hơn năm mươi dặm đường rồi, bên vệ đường có cái quán nhỏ đã mở cửa, thằng bé làm công đang nhúm lửa thổi “phù phù”.

Cừ Thiên Hiệp bước vào xin nước để rửa tay rồi kêu vài món ăn lót lòng.

Bỗng chàng nhớ lại cái bọc vải mà Hiến Bá Vong đã trao cho chàng lúc nãy, vì gấp rút chàng không mở ra xem nên không biết gì trong ấy, chàng chỉ nghe bọn ma đầu chúng gọi tên “ma lĩnh” mà thôi.

Nghĩ như vậy, chàng cặm cùi mở ra xem thì chàng chỉ thấy một chiếc mặt nạ do một tay thợ lành nghề điêu khắc tài tình, giống hệt như cái mặt người sống, vẻ mặt hồng hào, đôi mắt sáng sủa tinh vi. Nếu đem bịt lên mặt thì đồ ai biết được lớp mặt giả tạo ấy!

Chàng đoán biết đây là một đồ chơi quý báu, bèn bỏ vào bọc và cột trong bụng cùng với Thiết thư.

Bỗng có tiếng chân lộp cộp từ ngoài đi vào và xuất hiện trước cửa quán bốn trung niên đạo sĩ đứng sắp hàng ngay thẳng. Tất cả đều mặc đạo phục màu vàng, lưng đeo trường kiếm.

Nhìn thẳng vào mặt chàng, cả bốn người đều chấp tay lên ngực mỉm cười và niệm Phật hiệu.

- A Di Đà Phật!

Cừ Thiên Hiệp thấy thế liền đứng dậy lễ phép nói:

- Xin mời bốn vị đạo trưởng ngồi!

Bốn vị đạo trưởng nhìn nhau, rồi một người trong bọn nói:

- Hình như không phải hần!

Một người nhỏ nhất trong bọn đáp:

- Chắc chắn không sai. Nghe nói hần là đứa bé mới xuất đạo. Hãy hỏi hần thử nào.

Dứt lời, người ngồi trước đứng dậy chấp tay cung kính hỏi chàng:

- Các hạ có phải từ “Phi Lai Sơn trang” đến đây không?

Nghe lời nói của chúng, chàng sanh nghi, nhưng không thể nói dối được. chàng đồng dạc đáp:

- Đúng đấy! Tại hạ chính là Cừ Thiên Hiệp từ “Phi Lai Sơn trang” đến đây.

Vừa dứt lời bốn người nhẩy qua bốn phía rút kiếm “leng keng” vây chàng vào giữa.

Đạo sĩ nhỏ vác kiếm lên vai rồi chấp tay cười dài nói:

- Bần đạo chúng tôi tuân theo lệnh chương môn ở đây chờ các hạ đã hai ngày rồi. vậy xin mời các hạ hãy theo chúng tôi gấp đi.

Cừ Thiên Hiệp cười ha hả nói:

HỒI THỨ MƯỜI

Dưới chân núi võ đang

Bốn vị đạo trưởng tu tại núi nào? Tại sao quý chương môn lại đoán chắc tại hạ đi ngang qua đây mà đón mời?

Đạo sĩ ốm nghiêm sắc mặt nói:

- Chúng tôi đều ở Võ Đang Sơn Thanh Khư Quan!

Cừ Thiên Hiệp biết rõ võ đang Sơn Thanh Khư Quan là nơi phát nguyên của danh môn chánh phái. Kiếm thuật quán tuyệt võ lâm, nhưng chàng vẫn giả vờ nói:

- Quý chương môn là vị nào?

Nghe nói, đạo sĩ ốm cau mày ra vẻ khó chịu rồi trao kiếm sang tay mặt trầm giọng nói:

- Võ Đang chương môn chúng tôi, tuyệt thế võ lâm, uy danh vũ hội ai mà không biết cái tên Vân Tiên đạo trưởng? Tại sao các hạ lại hỏi ngớ ngẩn như vậy?

Cừ Thiên Hiệp cười khúc khích đáp:

- Thế mà tại hạ không biết được, thật đáng trách!

Kiểm dài của bốn đạo sĩ bỗng khua đông “leng keng” đạo sĩ trẻ tuổi ưỡn ngực nói lớn:

- Nhị sư huynh! Chớ nên đôi co nữa, hãy mời đi!

Đạo sĩ ốm vung lưỡi kiếm chỉ ra ngoài cửa và nói:

- Xin mời các hạ đi!

Chàng nheo đôi mắt lại “hừ” nhẹ một tiếng rồi ngồi xuống bàn vừa nói vừa rót nước ra chén vừa nói:

- Lâu nay tại hạ không quen biết gì với quý chương môn, hơn nữa tại hạ quá bận việc nên không tiện đi theo quý đạo trưởng. Nếu cần, hẹn ngày khác tại hạ sẽ đến đây.

Dứt lời chàng nâng chén nước uống một cách tự nhiên như không có việc gì xảy ra xung quanh vậy.

Thấy thái độ của chàng coi thường họ nên cả ba đạo sĩ kia siết chặt cây kiếm trong tay ra vẻ giận dữ.

Một người trong số nhìn thẳng vào mặt đạo sĩ ốm gắt:

- Nhị sư huynh!...

Tiếng nói như nhắc nhở việc gì, đạo sĩ lớn liền chớp đôi mắt rồi lạnh lùng nói với Cừ Thiên Hiệp:

- Xin mời các hạ hãy đi một lượt với chúng. Vì các hạ không muốn đi cũng không được.

Cừu Thiên Hiệp cau mày hỏi:

- Tại sao thế?

Đạo sĩ trẻ tuổi cười hăng hắc nói:

- Tại vì đã có bốn người trong tám đại kiếm thủ của Võ Đang đã đứng trước mặt các hạ rồi.

Cừu Thiên Hiệp đặt mạnh ly nước xuống bàn rồi cười ha hả nói:

- Dù cho có đủ mặt tám đại kiếm thủ của Võ Đang nơi đây đi nữa, việc đi hay không cũng đều do tôi quyết định, không ai có quyền ép buộc tôi cả.

Vừa dứt lời, đạo sĩ trẻ tuổi lúc lắc đôi vai rồi tiến đến bên bàn nhìn thẳng vào mặt chàng quát lớn:

- Ô! Tự cao quá! Người có biết nơi đây là thuộc địa phận của ai đây không?

Cừu Thiên Hiệp nổi giận đứng dậy vỗ bàn và quát lớn:

- Người đòi có quyền đi trên đường đời, không cần biết là địa phương của ai cả và cũng không ai có quyền cản trở.

Gã đạo sĩ liền lướt tới cầm lưỡi kiếm lên bàn gần giọng nói:

- Ta không ngờ người lại không biết điều đến như vậy! Dưới chân núi Võ Đang này xưa nay chưa có người nào dám trái lệnh cả?

Hai đạo sĩ kia cũng ứng tiếng nói lớn:

- Nếu người không vâng lời thì buộc lòng chúng tôi phải ra tay vậy!

Cừu Thiên Hiệp quá tức giận, chống hai tay trên bàn nhún một cái, thân chàng đã bay vụt ra ngoài sân, giờ tay chỉ vào mặt bốn đạo sĩ nói lớn:

- Ta, Cừu Thiên Hiệp không thù oán gì với các người nên không muốn ăn thua làm gì, nhưng đến nước này không ra tay cũng không được. Vậy thì các người cứ đánh đi để ta xem thủ kiếm pháp quán tuyệt giang hồ của Võ Đang ra thế nào.

Bốn đạo sĩ đều lần lượt bay ra sân, ai nấy đều vận công đưa ngang kiếm thủ thế chờ cơ hội ra tay.

Cừu Thiên Hiệp thấy sắc mặt của họ nổi lên sát kiếp nhãn quang loáng ra sáng ngời, chàng cười hăng hắc nói:

- Võ Đang kiếm thủ lại chậm chạp như thế sao? Ra chiêu đi!

Đạo sĩ ồm hét:

- Người hãy lấy binh khí đi!

Chàng giờ hai cánh tay nói:

- Tại hạ chỉ dùng hai cánh tay này thôi! Các người cứ việc đem hết sức lực mà đánh đi.

- Được rồi! Thằng bé, mi cũng quá kiêu ngạo.

Đạo sĩ trẻ tuổi rống lên một tiếng nói rồi nhảy tới đánh ra một chiêu “Bạch hạt triển chí” đường kiếm bay vun vút quả nhiên kiếm chiêu của Võ Đang thật phi phàm.

Bấy giờ công lực chàng đã tăng thêm gấp bội, tuy chưa đến mức thân tâm hợp nhất, nhưng chàng biết có thể diễn “Lôi ảnh cửu chuyển” để tránh né cũng không đến nỗi gì.

Do đó chàng rất vững tâm, bình tĩnh lách sang rất lanh lẹ tránh khỏi đường kiếm rồi dùng hai ngón tay đâm thẳng lên cánh tay của đạo sĩ trẻ tuổi, luồng chi phong tổng ra ghê tởm.

Đạo sĩ trẻ tuổi mới đánh ra một chiêu thì thấy chàng biến đâu mất, nên rất ngạc nhiên bèn thâu kiếm trở lại. Nhưng vừa mới rút kiếm, bỗng nghe trên cánh tay có một luồng chi phong công đến. Đạo sĩ ré lên một tiếng thất thanh rồi nhảy ra ngoài hơn một trượng mặt mày hớt hải lập cập nói:

- Ô! Tiểu tử...

Cừ Thiên Hiệp không ngờ mình đánh tằm bậy như vậy mà lại có uy lực khả dĩ, chàng phấn khởi cười ha hả nói:

- Ta tha chết cho ngươi một lần đây!

Đạo sĩ ôm thế liên quát kiếm nhảy tới nói lớn:

- Ngươi hãy đỡ thêm chiêu nữa của ta đây.

Đường kiếm của đạo sĩ này quả nhiên tinh vi hơn đạo sĩ kia nhiều. Chiêu kiếm biến hóa thành muôn vạn lưỡi kiếm, ánh tỏa ra sáng ngời thế công mãnh liệt.

Cừ Thiên Hiệp đã có một công lực gấp năm lần tuổi tác của chàng lại còn thêm tuyệt thế thần công trên Thiết thư, giờ đây chàng chỉ còn thiếu kinh nghiệm chiến đấu mà thôi. Thì làm sao nhị đại đệ tử của Võ Đang với chàng được.

Người ta thấy bóng chàng bay lượn như một làn khói nhẹ bốn lưỡi kiếm chém tới như mưa nhưng không làm sao có thể động đến vạt áo của chàng.

Lúc ấy, khách qua đường có rất đông người đứng xem, ai nấy trầm trồ khen ngợi không ngớt.

Qua hồi lâu, chàng cảm thấy hứng thú vận công lực lên hai cánh tay rồi hét lớn:

- Hãy buông tay hết.

Keng! Keng! Keng!

Tiếng hét của chàng vừa dứt thì bỗng bốn cây trường kiếm đều văng ra xa hơn một trượng, bốn đạo sĩ liền kinh hãi ré lên, kiếm trong tay đã văng mất mà còn ngã lăn dưới đất, mặt mày dính đầy tro bụi.

Chàng không đánh tiếp mà chỉ đứng đó cười khanh khách nói:

- Chỉ có hai chiêu xuất qui nhập thần ấy mà cũng định bắt nạt người khác sao?

Bao nhiêu khách bộ hành đứng ngoài xem bỗng vỗ tay reo lớn:

- Hay lắm, hay lắm!

Bốn đạo sĩ trở mắt nhìn nhau sắc mặt tím ngắt. Trong đó có hai người bị sưng mắt lẹm mũi lại càng làm cho những người đứng xem tức cười nôn ruột.

Chàng nhịn cười, chỉ vào mặt bốn đạo sĩ nghiêm sắc mặt trầm giọng nói:

- Hãy nhớ lấy bài học hôm nay, và từ nay đừng có ý sô đông mà hòng bắt nạt kẻ cô đơn đây nhé!

Trong đám quần chúng bỗng vang lên tiếng con gái cười the thé, và nói:

- Hí hí! Bài học vỡ lòng hay lắm! Hay lắm! Hôm nay Võ Đang kiếm thủ lại bị nhục ở nơi đất mình, thật không thể ngờ được!

Bốn đạo sĩ liền bỏ mặt đứng phắt dậy quét tám luồng nhõn quang về phía phát ra giọng nói móc họng đó.

Cừ Thiên Hiệp cũng cau mày nhìn sang phía quần chúng. Thì ra người nói ấy không ai khác hơn là Hoa Quý lệnh chủ Bích Lệ Hồng, mà chàng đã gặp được ở ngoài thành Tương Dương, vào đêm ác chiến với Thiên nam Song tinh ấy.

Thấy thế, chàng định xoay mình bỏ đi. Ngờ đâu tám con mắt của đạo sĩ không thèm để ý đến chàng mà chỉ hăm hăm muốn ăn thua với thiếu nữ kia.

Chàng liền dừng chân lại nói với bốn đạo sĩ:

- Nếu cần cứ đến tìm ta (Cừ Thiên Hiệp), chớ đừng đi gây chuyện với người khác.

Đạo sĩ ồm nhìn trừng trừng gằn giọng nói:

- Thanh sơn bất cái, lục thủy trường lưu! Chúng mình hôm nay cứ yên tâm đi. Rồi đây đạo gia chúng tôi sẽ không quên món nợ hôm nay đâu.

Cừ Thiên Hiệp cười ha hả đáp:

- Họ Cừ này nếu được trời nuôi sức khỏe thì lúc nào cũng sẵn sàng lãnh giáo.

Bích Lệ Hồng bước tới nheo đôi mày liễu, lạnh lùng nói:

- Quân tử báo thù, ba năm không trễ, ha ha ha...

Một câu nói đầy mỉa mai chế nhạo, khiến cả bốn đạo sĩ dừng chân lại áp tới vây quanh Bích Lệ Hồng.

Đạo sĩ ồm vung tay nạt.

- Bích Lệ Hồng! Chúng ta không can phạm gì đến mi, tại sao mi muốn sanh chuyện với chúng ta sao?

Thì ra họ đã quen biết nhau rồi!

Hoa Quý lệnh chủ Bích Lệ Hồng lạnh lùng nói:

- Các ngươi đánh đấu như thế thì ai mà không tức cười? Tất cả những người ở đây đều cười hết

chứ đâu phải một mình ta?

Nàng đưa tay trò đám quần chúng nói tiếp:

- Các người xem kia! Có ai không cười đâu nào? Ha ha...hi hí...

Dứt lời nàng cười ngất nga ngất nghèo, khiến bốn đạo sĩ giận tái mặt. Đạo sĩ ôm nghiêng rằng ken kết nói:

- Mi quên rằng Bích Lão Ma và chương môn bốn phái là đôi bạn giao du thân thiết sao?

Bích Lệ Hồng nghe nói biến sắc mặt quát lớn:

- Nay Tri Huyền! Tiểu Tạp Mao! Mi nói ai là lão "ma lịnh" hả!

Vừa nói, nàng vừa chống nạnh lướt tới vươn cánh tay mặt lên như muốn đánh bốn đạo sĩ.

Cừu Thiên Hiệp thấy thế thâm nghĩ:

“Hòa khí của cô nương này thật không vừa, người ta nói lỡ lời một tiếng là định ra tay ngay, thế thì khách giang hồ gán cho cái hiệu “độc trắng đơn” là phải lắm mà!Ồ! Thật là danh bất hư truyền”.

Đạo sĩ ôm cũng nộ khí xung thiên lướt tới đứng sát trước mặt nàng nói lớn:

- Bích cô nương muốn phá tan hòa khí thì cứ việc ra tay đi!

Tuy đạo sĩ ôm làm ra vẻ giận dữ nhưng trong lòng cũng hơi ngại, căn cứ trên tiếng gọi Bích cô nương thì cũng đủ biết trong thâm tâm có phần sợ hãi.

Hoa Quý lệnh chủ Bích Lệ Hồng vẫn còn chưa bớt giận, nàng trở vào mặt đạo trưởng trẻ tuổi nạt nộ:

- Lúc nãy Tri Huyền Tiểu Tạp Mao, hần dám buông lời xác lảo gọi lão ma kia, lão ma nọ. Phải gọi hần giải quyết cho xong câu nói ấy, nếu không ta quyết không nghe đấy!

Đạo sĩ ôm dịu giọng nói:

- Bác sư đệ tuổi còn trẻ nên nói còn chưa đúng đắn lắm!

Nghe nói, nàng lại càng thêm giận dữ hơn và nói:

- Chẳng lẽ bác đại kiếm thủ mà còn trẻ tuổi hơn tôi sao chính như tôi đây mà còn bị gán cái hiệu “độc trắng đơn” thì để cho công bằng hơn, trong Võ Đang Huyền của các người thì bắt đầu hôm nay phải liệt thêm vào một chữ “bối” tôi mới nghe, vì một người trong bọn dám buông lời ngạo mạn một kẻ bề trên.

Ngừng một lát nàng tiếp:

- Sao? có bằng lòng như thế thì cho biết ý kiến đi! Nếu không hôm nay tất cả bốn người đều phải ở lại đây hết, nhất thiết ta không cho về Thanh Khư Quan đâu!

Cừu Thiên Hiệp nghe nàng nói, chàng cảm thấy lạnh mình và thâm nghĩ:

“Võ Đang và Thiếu Lâm là hai danh môn chánh phái đệ nhất của võ lâm mà Bích Lệ Hồng lại

dám buông lời không kiêng nể gì cả. Thật là quá lễ vậy!”.

Tức thì, đạo sĩ trẻ tuổi lách mình một cái lướt tới trước mặt Bích Lệ Hồng cắn răng nói:

- Độc trắng đơn! Trí Huyền này hôm nay cũng liều chút tu vi, để xem thử cái độc của mi như thế nào cho biết!

Bích Lệ Hồng tròn mắt quát lớn:

- Thăng lỗ mũi trâu! Mi lại còn dám cả gan nói lên cái ngoại hiệu của ta nữa sao? Thật là xác xược, để ta thay cho Võ Đang dạy mi một bài học cho biết.

Dứt lời, người ta chỉ thấy một bóng xanh lướt qua lẹ như điện chớp, nàng đứng sau lưng đạo sĩ trẻ tuổi hét lớn:

- Sao? Mi có thừa nhận thêm vào chữ “bối” không?

Ba đạo sĩ kia thấy thế tái mặt gọi lớn:

- Bác sư đệ!...

- Á!

Tiếng kêu của ba đạo sĩ kia chưa dứt, thì đạo sĩ trẻ tuổi đã ré lên một tiếng thất thanh, thân mình đạo sĩ co rúm lại như con cóc, hai hàm răng cắn chặt đôi chân run rẩy như thằn lằn bị đứt đuôi.

Người ta thấy năm ngón tay của Bích Lệ Hồng đã bấu chặt lên vai trái của đạo sĩ trẻ tuổi. Nàng bóp đúng huyệt “kiên canh” nên đạo sĩ ấy bị co rút và đau đớn vô cùng.

Cừ Thiên Hiệp thấy thế cũng lạnh mình thảm nói:

- Ôi! Thủ pháp gì mà lạnh lẽo và đích xác quá vậy!

Ngoài kia, mọi người đứng xem đều khen hay không ngớt.

Lúc bấy giờ trên trán của Trí Huyền đạo sĩ đã toát mồ hôi to như hạt đậu, đôi mắt trợn ngược lên hàm răng nghiến ken kết đôi môi mấp máy nhưng vì đau quá không còn nói gì được nữa.

Ba đạo sĩ kia, thấy thế ai nấy đều tức giận đưa mắt nhìn nhau, bỗng đạo sĩ ôm lướt tới dụ giọng nói:

- Bích cô nương! Linh tôn đại nhơn và bộ chương môn đã kết giao với nhau rất mật thiết, xin cô nương chớ vì việc nhỏ như thế mà....

Hoa Quỷ lĩnh chủ Bích Lệ Hồng vươn đôi mày liễu lên, siết chặt bàn tay thêm tí nữa rồi nói:

- Ta vẫn biết tình bạn giữa phụ thân ta và chương môn của các ngươi không phải là không mật thiết, nhưng hần đã gọi phụ thân là “lão ma” ta cần phải tìm thằng lỗ mũi trâu già đó để hỏi thử hần dạy đệ tử hần xác xược như thế nào?

Đạo sĩ ôm tái mặt nói:

- Bát sư đệ nói lỡ lời một tí mà cô nương lại dám...

Bích Lệ Hồng trầm giọng hỏi:

- Tôi sao?

Đạo sĩ ôm liềm hai vành môi rồi nói:

- Cô nương cũng vừa mới gọi chương môn của chúng tôi bằng thẳng...

Nàng vẫn biết đạo sĩ ấy không dám lập lại tiếng “lỗ mũi trâu già” của nàng vừa mới nói, nhưng nàng vẫn giả vờ hỏi:

- Thằng gì? Nói đi!

Cừ Thiên Hiệp là người ngay thẳng trung hậu, chàng đâu biết được nàng muốn gây chuyện làm khó bốn đạo sĩ ấy! Bởi thế, chàng cho những việc ấy đều vô ý thức mà thôi, nên chàng xen vào can thiệp nói:

- Lúc này cô nương cũng gọi chương môn người ta bằng “thằng lỗ mũi trâu già” thế thì hòa cả làng cho rồi! Vì hai bên đã kết nghĩa tâm giao với nhau rồi chớ nên làm méch lòng nhau. Tôi đề nghị bỏ qua việc này đi là hơn!

Nàng chau miêng đưa mắt háy chàng một cái rồi nói:

- Ô! Người ta giảng hòa sao? Chắc là sợ phái Võ Đang trả thù nên phải tìm cách nịnh bợ trước chứ gì?

Chàng không ngờ mình có lòng tốt như vậy mà lại bị nàng nói xấu, chàng lắc đầu vai toan lướt tới nhưng rồi nghĩ lại mình là con trai không nên đôi co với con gái.

Chàng dịu giọng:

- Cô nương lầm rồi! Tại hạ chỉ sợ lẽ phải thôi chứ bình sanh không biết sợ ai cả. Mặc dù Võ Đang có cao thủ đệ nhất giang hồ đi nữa mà làm điều không phải, tại hạ cũng “cóc cần”!

Bích Lệ Hồng cau mày nói:

- Thế thì người cho rằng tôi sợ Võ Đang sao?

Chàng không ngờ nàng lại khí phách đến như vậy, nên quá lo ngại cho nàng bèn gượng cười và ngập ngừng nói:

- Cô nương! Cô không nên...

Nàng vẫn lẩn lút không chịu thôi:

- Tôi sao? Chỉ có thể mà người cho là quá sức tưởng tượng của người rồi sao? Phải lắm, để tôi bước thêm một bước nữa cho người xem!

Dứt lời, nàng quay lại nói với ba đạo sĩ:

- Ta muốn ba người đều đồng thanh hô lên một tiếng “lỗ mũi trâu già”. Nếu không thì hừ! Hừ! Hừ!...

Tuy nàng không nói ra là nàng sẽ làm gì nữa, nhưng chắc chắn là nàng sẽ vận thêm công lực bóp mạnh hơn nữa, để cho Tri Huyền đạo sĩ quần quai trên tay nàng, thì các đạo sĩ kia sẽ đau lòng

chịu không nổi chứ gì?

Lúc bấy giờ sắc mặt của đạo sĩ ồm giận đến bầm tím còn hai đạo sĩ kia cũng tức giận vô cùng, họ đều lăm le thanh trường kiếm muốn ra tay.

Nàng lạnh lùng hét:

- Có đồng thanh hô không? Độc trảng đơn này sẽ ra “độc” đấy.

Bàn tay nàng lại xiết chặt thêm tí nữa khiến Tri Huyền kêu lên.

- Á! Ủ, ừ... ồ, ồ... a!

Đạo sĩ ồm nghiêng răng rồi sa sầm nét mặt nói:

- Được! Tôi bằng lòng rồi đấy, hãy buông ra!

Nàng cười the thé nói:

- Ngươi hô lên rồi ta sẽ buông tay!

Đạo sĩ ồm liếc mắt nhìn hai người phía sau nháy nhó rồi cả ba đồng thanh hô:

- Lỗ mũi trâu già.

Những người đứng xem ngoài kia đều vỗ tay cười lớn, còn nàng thả Tri Huyền ra rồi cũng cười ngất nga ngất nghèo.

Bốn đạo sĩ vội vã nhặt bốn thanh trường kiếm rồi cắm đầu chạy một mạch không thèm ngoái lại. Thật là khó coi quá!

Cừ Thiên Hiệp cau mày nhìn Bích Lệ Hồng còn đang cười răng rắc. Chàng lắc đầu lia lịa.

Tán hài kịch này đến đây dường như đã chấm dứt nên mọi người đứng xem đều lần lượt giải tán mất hết.

Nàng liếc đôi mắt lay láy về Cừ Thiên Hiệp rồi gằn giọng:

- Ngươi lắc đầu cái gì? Xem như thế không sợ mất sao?

Cừ Thiên Hiệp khẽ cười nói:

- Cô nương làm như thế thì thà chết đi còn hơn, tôi xem bốn đạo sĩ ấy đã cắn gan lắm đấy. Món nợ hôm nay sợ e khó phai nhòa lắm.

Nàng cắn môi nói:

- Ngươi sợ chúng nó chứ tôi thì không khi nào sợ.

Chàng nói:

- Tôi không phải nói ai sợ, mà tôi chỉ muốn ở đời không nên gây thù kết hận, hơn nữa đối với Võ Đang cô nương không có thâm thù đại hận gì thì không nên làm như thế.

Nàng nghiêm sắc mặt nói:

- Chỉ vì ngươi nên mới sanh ra chuyện đó còn nói gì nữa?

- Vì tôi?

Nàng gật đầu đáp:

- Phải đấy, nếu ngươi không đánh bay trường kiếm của chúng nó thì đâu đến nỗi? Vì khi vắng kiếm ra chúng bỏ lết như một con cóc thì ai mà không tức cười. Bởi thế tôi mới khen hay nên mới phát sinh ra việc này chứ sao?

Nghe vậy, chàng không biết nói sao cả, vì chàng đã thừa biết tính tình của cô nương này rồi. Nếu nói với nàng thì sẽ bị nàng nói lý sự xoay vần không biết lúc nào mới xong.

Nghĩ như thế, chàng gật đầu mấy cái rồi nói:

- Cô nương nói rất có lý! Việc ấy đều do tại hạ cả, xin cô nương bỏ qua cho.

Dứt lời, chàng cúi chào Bích Lệ Hồng rồi quay mình bỏ đi.

Nàng vội gọi lớn:

- Hãy khoan đã! Ngươi đi đâu vậy?

Chàng vừa đi vừa quay đầu lại nói:

- Tại hạ có việc gấp phải đến Hạc Long Sơn chắc không thể tiếp chuyện với cô nương được nữa đấy!

Bích Lệ Hồng lại bước theo chàng than thở:

- Người không muốn gần tôi, thì để tôi gần với người chứ biết làm sao bây giờ.

Cừ Thiên Hiệp nghe nói rất ái ngại trong lòng, chàng cau mày nói:

- Tôi gì cô nương lại phải làm như vậy.

Nàng vội bước nhanh tới mấy bước nữa sát cánh với Cừ Thiên Hiệp. Rồi nửa giả vờ nửa thật nói:

- Thế nào? Con đường nay chỉ có một mình ngươi mới có quyền đi thôi sao?

Chàng vội lắc đầu nói:

- Tôi không có ý nghĩ thế! Cô nương có quyền đi lắm chứ.

Nàng chu miệng lại nói:

- Thế thì ngươi cũng biết điều đấy!

Chàng không dám trả lời nữa chỉ lặng lẽ bước nhanh, còn nàng thì theo sát như bóng với hình. Có lúc chàng đi mau, có khi lại bước rất chậm thế mà nàng vẫn sát cánh không rời khỏi tí nào cả.

Hồi lâu, mặt trời đã bắt đầu chen lặn chỉ còn cố gắng lấm mới phóng ra tia nắng cuối cùng, cũng như nàng Bích Lệ Hồng không thể chịu đựng được không khí trầm lặng này nữa. Nàng nói:

- Tại sao ngươi không nói chuyện?

Cừ Thiên Hiệp không muốn cãi lý với nàng và cũng không thể tách rời nàng, hơn nữa giữa ban ngày, đường đi có rất nhiều bộ hành, chàng không thể áp dụng thuật khinh công nên đành chịu bó. Chàng tức giận nói:

- Cô nương muốn tôi nói gì?

Nàng hỏi:

- Ngươi có kết tình với Hồng Hoa lệnh chủ Nghiêm Như Ngọc không?

Chàng cau mày hỏi vặn:

- Hồng Hoa lệnh chủ Nghiêm Như Ngọc?

- Phải đấy! Phó Giáo chủ của Huyết Quan giáo đấy mà!

- Á...

Chưa dứt lời, thì bỗng đằng xa có nhiều bóng người chạy đến hai người giật mình dừng chân lại.

Vù vù! Vụt vụt!

Tức thì có trên hai mươi mấy vị lão đạo bay tới như tên bắn đứng chặn ngang đường của hai người. Tất cả đều mang trường kiếm và vẻ mặt đầy sát khí nhìn thẳng vào mặt Cừ Thiên Hiệp và Bích Lệ Hồng nghiêng răng ken két.

HỒI THỨ MƯỜI MỘT

Thường thắng bát kiếm

Lão đạo sĩ đứng đầu có bộ râu ngắn giống như rế tre, mình mặc đạo màu nâu sau lưng đeo lưng lửng một cây trường kiếm dài thườn thượt.

Với lối phục sức như vậy kẻ ra cũng đã oai phong lắm!

Lão liếc mắt nhìn Bích Lệ Hồng, nhưng lại quay sang nói với Cừ Thiên Hiệp:

- Tôi là Võ Đang sơn nhị đại Tinh Huyền, phỏng theo lệnh của chương môn đến đây mời tiểu thí chủ và Bích cô nương ghé vào bốn quán hội diện.

Cừ Thiên Hiệp liếc xéo san một bên thấy bốn đạo sĩ lúc này cũng có mặt ở đây. Họ khép nép núp sau lưng đạo trưởng Tinh Huyền. Chàng đoán biết những người này không phải thực tâm đến mời chàng mà họ muốn dùng vũ lực để dẫn chàng về sào huyệt.

Tuy biết vậy, nhưng chàng lo lên đường gấp, không muốn tranh luận lời thôi, nên cố nén lòng đáp xuôi:

- Tại hạ có việc cần, không thể ghé vào quán kéo dài thì giờ, phiền đạo trưởng chuyển đạt lời cảm ơn của tôi với vị Chương môn nhân. Còn như Bích cô nương đây, nếu có thì giờ rảnh rỗi, cũng nên vào bản quán mà hội kiến.

Hoa Quý lệnh chủ Bích Lệ Hồng vương đôi mày liễu lên mỉm cười nói:

- Ô! Võ Đang sơn thành tâm thỉnh mời chúng ta đến. Nhưng người quan trọng chính là thiếu hiệp, không phải tôi đâu.

Thấy Bích Lệ Hồng nhanh nhẩu trêu mình, Cừ Thiên Hiệp toan tìm lời không chế, nhưng chàng chưa kịp nói thì đạo sư Tinh Huyền đã nói trước:

- Phải! Tiểu thí chủ chính là người được Chương môn nhân của bốn quán đề ý. Bốn quán cách đây không xa lắm, thì việc tiểu thí chủ ghé vào dùng tạm chén trà đâu có gì là mất thì giờ. Xin hai vị chờ từ chối.

Cừ Thiên Hiệp chưa kịp đáp lời thì Bích Lệ Hồng đã lướt tới nói:

- Hừ! Quý vị ra đây là cố đón chúng tôi để gây chiến! Việc đã rõ ràng trước mắt, còn giả vờ nhân nghĩa làm gì chỉ cho chương tai hại mất.

Tinh Huyền lão đạo mặt đổi sắc, hàm râu rế tre như muốn dội ngược lên, đôi mắt lão xoe tròn nhìn chòng chọc vào Bích Lệ Hồng, nói:

- Bích cô nương! Chúng ta là những kẻ võ lâm giang hồ, điều đáng trọng là nguy danh và tín nghĩa. Ngày trước, lệnh tôn đại nhân đã có đến Tương Dương thành, và cũng ước hẹn với bốn Quán Chương môn nhân, chẳng lẽ việc đó cô nương không biết sao?

Bích Lệ Hồng khoa tay nói lia lịa:

- Ô! Ô! Ta không biết việc gì cả! Nếu các Ngươi muốn ăn thua thì cứ việc rút kiếm ra, hai lẽ sẽ được giải quyết.

Tinh Huyền lão đạo vọt người lên nói:

- Nếu ra khỏi võ đang địa giới thì Lệnh tôn đại nhân và cô nương cứ việc ra tay cướp đoạt báu vật, chúng tôi không có quyền gì ngăn cản cả. Còn ở đây là địa phận của Võ Đang sơn, không một kẻ nào có quyền xen tay vào. Chúng tôi không ngờ mới chỉ có ba ngày qua mà cô nương đã làm trái với lời hứa hẹn đó. Như vậy, đứng về danh dự và uy tín, cô nương đã không xem ra gì mà còn mất đi giao tình giữa hai nhà nữa.

Tinh Huyền đạo sư lý luận một hồi dài, nhưng Cừ Thiên Hiệp không hiểu gì cả. Và lại chàng cũng không cần tìm hiểu sự liên quan giữa Bích Lệ Hồng và Võ Đang sơn làm gì.

Bích Lệ Hồng trái mặt đỏ rực lên, nàng cất giọng phẫn nộ:

- Bỏn cô nương không cần ai lên mặt dạy đời cả. Nếu muốn đấu lý thì cứ tránh đường ra, chờ khi khác, còn muốn đấu võ thì hãy ra tay ngay đi. Ngoài ra, mọi việc đều là những cái nhăm nhĩ, nhảm tai, bỏn cô nương không thì giờ đùa dai như vậy.

Tinh Huyền đạo trưởng mặt lạnh như tuyết cười hi hi một lúc rồi cất giọng phẫn nộ nói:

- Trong địa phận Võ Đang sơn nếu muốn giao tranh bằng vũ lực thì bỏn môn nhân xin vui vẻ thừa tiếp. Bản đạo có công chiêm ngưỡng kiếm thức “Cái thế thập bát chương” của Bích cô nương, xin chớ trách bản đạo đa vô lễ tiếp khách bằng cử chỉ không đẹp mắt.

Dứt lời, Tinh Huyền đạo sư nghiêng hai hàm răng ken két, rút thanh trường kiếm ra khỏi vỏ.

Bích Lệ Hồng nét mặt vẫn thản nhiên, không vẻ gì bận rộn hay sợ sệt cả.

Nàng đưa chương trước mặt, mỉm môi nói:

- Hừ! Các người định ra tay một lượt sao!

Tinh Huyền cười khúc khích, quay mặt về phía sau, quét mắt nhìn hai ba mươi môn nhân bộ hạ của lão đang đứng và nói:

- Bích cô nương đã có hứng thú, muốn chúng ta hợp sức, vậy thì Đạo Huyền, Thanh Huyền, Thành Huyền, ba vị sư đệ hãy lãnh giáo Bích cô nương một trận.

Ba lão đạo này nghe gọi, đồng một lượt vung trước kiếm lướt tới chia nhau ba mặt, công đến các đại huyết của Bích Lệ Hồng.

Tinh Huyền đạo sư cũng vung kiếm lướt tới. Bốn người hợp thủ đánh với một giai nhân.

Tuy trước mặt toàn là đại địch sắc mặt Bích Lệ Hồng vẫn thản nhiên, thần thái vẫn thảnh thơi không tỏ chút gì lo lắng.

Xem thế đã biết, Bích Lệ Hồng là một thiếu nữ đã dày kinh nghiệm giao đấu, và võ thuật của nàng không phải tầm thường.

Nàng tung song chưởng ra hét lớn:

- Được! Ta cho phép chúng bay ý nhà mà cạy đông đi.

Chưởng lúc này phát ra vu vu, chia làm bốn mặt tụ lại với bốn luồng kiếm quang của địch thủ.

Cừ Thiên Hiệp thấy vậy một mặt ngợi khen lòng dũng cảm của Bích Lệ Hồng, một mặt khinh

bị lối hợp thủ hèn hạ của bốn lão đạo đó.

Tuy nhiên, lúc này chàng không thể xen tay vào trận đấu được. Bởi vì Tinh Huyền lão đạo chỉ tuyên chiến riêng với Bích Lệ Hồng mà thôi. Và lại, trong lúc chưa biết thắng phụ về ai, chàng xen tay vào chưa chắc Bích Lệ Hồng đã hài lòng.

Do đó, chàng chỉ đứng bên ngoài sẵn sàng vận công, chờ khi cần thiết sẽ xuất thủ.

Kiểm pháp của Võ Đang là môn võ độc bá quần hùng. Tinh Huyền đạo sư lại là người cầm đầu trong “bát đại kiếm thủ công lực” của ông ta trong võ đang chỉ thua một mình vị chương môn nhân mà thôi. Ánh kiếm của lão đánh ra chẳng khác nào như một nguồn suối bạc từ trên đổ xuống, có một sức mạnh kinh người.

Còn ba đạo sĩ kia cũng là những tay kiếm thủ trong số bát đại kiếm của Võ Đang, khi mà họ đã lên liên thủ hợp công thì giang hồ khó có ai mà đỡ nổi.

Tuy nhiên, “murop đáng lại gặp mặt cưa”, thân pháp của Bích Lệ Hồng đã đạt đến mức siêu phàm. Nàng như một con bướm bay liệng, lúc dùng chương phong đánh ra, lúc dùng chỉ lực điểm tới, tấn thủ đều theo thứ tự, không một chút rối loạn.

Đứng bên ngoài chỉ thấy thân nàng chập chờn trong một vùng hào quang sáng rực trông rất đẹp mắt.

Chi chốc lát, hai bên đã giao tranh trên hai mươi hiệp mà vẫn chưa thấy bên nào chiếm được thượng phong.

Tinh Huyền lão đạo thấy bốn người mà không hạ nổi một cô con gái, nên lấy làm hổ thẹn, mặt đỏ ngầu, lão hét lên một tiếng, dùng một chiêu tuyệt học phóng thẳng mũi kiếm vào ngực Bích Lệ Hồng nhanh như điện chớp.

Mũi kiếm chỉ còn cách ngực nàng trong gang tấc mà Cừu Thiên Hiệp đứng bên ngoài vẫn không thấy nàng tránh né gì cả, chàng hoảng kinh “á” lên một tiếng.

Nhưng tiếng “á” vừa phát ra khỏi miệng chàng thì bỗng nghe một tiếng:

“Keng”.

Nửa lưỡi trường kiếm của Tinh Huyền lão đạo đã bị gãy tiện đi, bắn bổng lên trời như một mũi tên vậy.

Một kiếm thủ thượng thặng trong lúc giao tranh mà bị gãy kiếm là một điều nhục nhã không thể tưởng tượng, Tinh Huyền đạo sư mặt mày đỏ rực, ác ý lại nổi lên dữ dội lão rống lên một tiếng như voi gầm, rồi dùng một thế tối độc, lưỡi kiếm gãy liều mạng đâm thẳng vào đôn điền ở bụng dưới Bích Lệ Hồng.

Đây là một thế mà từ khi thành danh đến giờ, Tinh Huyền chưa hề sử dụng trong lúc giao tranh.

Giữa lúc đó, ba vị đạo sĩ kia cũng hợp thủ cùng một lúc quay ba mũi trường kiếm chia ngược vào ngực, vào bụng lưng mỷ nữ với khí thế rất hung hăng.

Bích Lệ Hồng bốn bề bị công hãm, trông rất nguy hiểm.

Cừu Thiên Hiệp thấy vậy cũng kinh hồn, hét lên một tiếng:

- Cô nương!

Chàng vội phi thân vào!

Nhưng phút nguy hiểm ấy rất ngắn ngủi. Thân chàng chưa kịp phi đến thì đã nghe Bích Lệ Hồng hét lên một tiếng, tung song chưởng đánh tạt ra hai bên, đồng thời chân nàng chầm đất nhảy vọt lên ba trượng như một vệt khói xanh bốc lên vậy.

Chưởng lực của nàng đánh ra đã làm ba mũi trường kiếm của ba vị đạo sĩ bay đi, người nào cũng liểng xiểng lùi lại một bước.

Trong lúc phóng mình nhảy lên, nàng lại thuận chân đá vào cổ tay của Tinh Huyền một đá, làm cho cây kiếm gãy của lão suýt rời khỏi tay.

Tuy nhiên, những kiếm thủ trong phái Võ Đang toàn là những tay kịch độc, mặc dầu bị đánh lùi lại, họ vẫn gượng người tới, đâm mũi kiếm cho trúng đích.

Ngờ đâu lúc đó Bích Lệ Hồng đã nhảy lên cao rồi, bốn mũi kiếm gãy của họ kể cả mũi kiếm gãy của Tinh Huyền lại đâm vào nhau suýt gây thương tích cho đồng bọn.

Tinh Huyền kịp trông thấy hét lên:

- Hãy thu kiếm lại.

Ba đạo sĩ bộ hạ nghe hét vội dí mũi kiếm xuống đất, nhưng đã lỡ đà, đầu họ chạm nhau bốp bốp, đau đến nổi mắt đỏ lửa ra!

Sau cái chạm mặt, bốn đạo sĩ lui về, trở mắt đứng nhìn nhau hổ thẹn khôn tả.

Bấy giờ Bích Lệ Hồng đã nhảy ra ngoài đứng cách xa họ hai trượng rồi, mặt nàng vẫn tươi như đóa hoa xuân.

Cừu Thiên Hiệp mục kích thân pháp tuyệt đỉnh thân pháp tuyệt đỉnh của nàng, chàng tấm tắc ngợi khen. Đôi mắt chàng như dính chặt trên mình thiếu nữ.

Không phải chàng chiêm ngưỡng dung nhan của Bích Lệ Hồng mà chàng thăm phục người con gái, tuổi trẻ lại có được một võ công quán thế như vậy.

Giữa lúc đó thì nơi giữa sườn núi nổi lên một tiếng hú dài đến chát tai, diết óc.

Các đạo sĩ tại trận nghe tiếng hú ấy về mặt hân hoan. Họ quay đầu một loạt nhìn thẳng về phía sườn núi.

Cừu Thiên Hiệp thấy lạ, cũng đưa mắt nhìn theo.

Chỉ thấy trên lưng chừng đồi một vệt trắng từ những tam cấp bằng đá lao xuống. Chàng có cảm giác vệt trắng đó như một con bạch hạc từ trên không đáp xuống vậy.

Nhưng không khí vệt trắng đến gần thì Thiên Hiệp nhận ra ngay, đó là một vị đạo trưởng, mình mặc đạo bào màu trắng lưng đeo trường kiếm, râu tóc bạc phơ đôi mắt lóe ra hai luồng nhãn quang đến khiếp người.

Cứ trông vào võ công và lối khinh thân của vị đạo sư đó đã biểu diễn, Cừu Thiên Hiệp cũng đoán được, ngay lão ta là chương môn nhân của phái Võ Đang rồi.

Thật vậy, đạo sĩ vừa xuất hiện đúng là Thanh Khư Quan chủ Vân Tiên đạo trưởng.

Vân Tiên đạo trưởng chưa xuống đến nơi thì trong Thanh Khư Quan đã vang lên tiếng trống ròn rập.

Tiếp theo đó, trên lưng sườn núi lại hiện ra vô số bóng người cùng một lúc từ trên phóng mình xuống, đông ước dư trăm, khí thế không khác một dòng thác lũ.

Những bóng người này đều mặc áo màu huyền, lưng đeo trường kiếm, lô nhô cao thấp không đều nhau,

Bấy giờ, Vân Tiên đạo trưởng đã đến trước mặt mọi người.

Lão khoắc tay áo rộng một cái, đưa mắt nhìn Tinh Huyền đạo sĩ, với vẻ mặt lạnh phách vô cùng.

Tinh Huyền đạo sĩ vội cong mình thủ lễ, và nói:

- Thưa Quan chủ! Tuyệt thế Thiết thư hiện có trong người thiếu niên này.

Cừ Thiên Hiệp trợn mắt thâm nghĩ:

- Ô! té ra chúng nó lại vì cuốn Thiết thư của mình mà kéo đến đây đông như vậy! Thật đáng ghét.

Chàng chưa kịp tỏ thái độ, thì Vân Tiên đạo trưởng đã liếc nhìn Hoa Quỷ lệnh chủ hỏi:

- Hiệp nữ! Cháu đã gặp mặt lệnh tôn chưa?

Đôi mắt của Bích Lệ Hồng đang chăm chăm nhìn về phía lưng đồi núi, nàng lơ lửng đáp;

- Không có.

Vân Tiên đạo trưởng quay lại cất tiếng cười khúc khích nói với Cừ Thiên Hiệp.

- Thiết thư là báu vật đệ nhất võ lâm, cần phải được qui về danh môn chánh pháp, như thế mới tránh được sát kiếp! Tiểu thí chủ trẻ người non dạ cất giữ không tiện, tốt hơn nên gởi lại cho Võ Đang chúng tôi để tránh tai vạ.

Câu nói ấy tuy ôn hòa, song hàm chứa một cái gì kiêu ngoa, xảo quyệt, làm cho Cừ Thiên Hiệp không thể nào nhịn được.

Chàng cười khẩy vài tiếng, rồi thông thả đáp:

- Hừ! Đạo trưởng là một vị chương môn nhân phái Võ Đang, dĩ nhiên phân tách được phải trái, thiện ác mới phải chứ? Đạo gia trọng nhất là “thanh tịnh vô vi”, không ham muốn gì cả, thế mà lại sinh tâm đồn đường cướp giật của quý, như lại dám xưng mình là danh môn chánh pháp sao?

Bị Cừ Thiên Hiệp chỉ trích Vân Tiên đạo trưởng nổi giận, đôi mày bạc cau lại. Lão hét lớn:

- Thằng con nít! Mày chưa ráo máu đầu mà lại dám đứng trước mặt bổn chương môn dùng lời đạo đức! Thật đáng buồn cười!

Cừ Thiên Hiệp cũng không nhịn, trợn mắt nói:

- Sự hiểu biết của con người không phải căn cứ ở tuổi tác. Trong đời thiếu gì người đã vì tham vọng mà hủy bỏ một đời khổ hạnh công phu.

Vân Tiên đạo trưởng là một bậc võ lâm thành danh trên giang hồ, ông đã giữ chức chương môn nhân của một đại môn phái mà bị một thiếu niên hạc sách như vậy làm sao ông ta chịu nổi.

Lão rống lên một tiếng quát chúa:

- Câm miệng! Nếu không vào đến địa phận của Võ Đang sơn thì thôi, mà đã vào đây rồi tất nhiên không có một kẻ nào dám phách lối như vậy.

Cừ Thiên Hiệp biết không thể nào tránh khỏi một cuộc ác đấu. Tuy nhiên, chàng rất hài lòng. Vì đây là một cơ hội chàng có thể đem sức nội công của chàng vừa được hưởng thụ ra thử thách.

Chàng cười nhạt nói:

- Nếu vậy xin quý chương môn cứ ra tay xem.

Vân Tiên đạo trưởng đưa tay lên cây trường kiếm lắc lư sau lưng và nói:

- Đã hơn mười năm nay, lão chưa hề rút ra vỏ thanh “truy vân cổ kiếm” này, lẽ nào hôm nay lại để cho nó phải vấy máu của một đứa con nít sao?

Cừ Thiên Hiệp cười ha hả:

- Chỉ sợ không được như thế.

Vân Tiên đạo trưởng nở một nụ cười khinh bỉ, rồi không dùng đến trường kiếm, mà chỉ dùng song chưởng giao đấu với Cừ Thiên Hiệp mà thôi.

Lão lướt mình tới, mười đầu ngón tay cong cong chụm lại như mười cái móc sắt chụp lên “thiên linh cái” đối phương.

Cừ Thiên Hiệp cười gằn một tiếng rồi đánh thẳng ra một chiêu.

Chương phong phát ra ào ạt! Thêm vào đấy một luồng chỉ lực của chàng điềm thẳng đến đại huyệt của Vân Tiên đạo trưởng nhanh không thể tả.

Chiêu thức của chàng vừa phát ra đã làm cho Vân Tiên đạo trưởng thất kinh, ông ta không ngờ một đứa bé trẻ tuổi lại có một công phu lợi hại dường ấy.

Lão hét lên một tiếng, dùng khinh công nhảy vọt ra ngoài bảy bước.

Trong lúc đó, Cừ Thiên Hiệp đắc thủ chiêu đầu lẽ ra phải lướt tới để truy kích, nhưng chàng vì thiếu kinh nghiệm giao đấu nên vẫn đứng nguyên một chỗ, khiến cho đối phương có đủ thì giờ thoát nguy.

Vân Tiên đạo trưởng sau khi tránh được một độc chiêu của chàng liền lướt mình tới nhanh như chớp, dùng thế “Bạch hạc chương pháp” phản công.

Cừ Thiên Hiệp hét lên:

- Hừ! Qua một chiêu chưa phục sao? Vậy hãy đỡ chiêu này.

Chàng vận công lên song chưởng, sức gió phát ra “vo vo” trong chớp mắt chàng đã diễn ra

nhất chiêu tam thức, song thủ lực chương. Chương nào chương nấy đều có một sức nặng như núi, ép tới Vân Tiên đạo trưởng.

Vân Tiên đạo trưởng là nhân vật thành danh trên giang hồ, công lực không phải tầm thường, thế mà đối với chương lực của Cửu Thiên Hiệp ông cũng phải khùng khiếp, thảm nhũ:

- Quái! Thằng bé này là người hay là quỉ mà có được một nội lực đập phi phạm như vậy. Cứ đem công lực của hắn ra mà so thì sợ trong Võ Đang sơn không ai có thể đỡ nổi hắn quá mười chiêu rồi!

Cửu Thiên Hiệp diễn ra ba chiêu sát thủ, thấy không đẩy lui được Vân Tiên đạo trưởng, lòng chàng có chút lo ngại. Chàng không dám mạo hiểm tấn công như phút ban đầu, mà chỉ lựa đánh những đòn thật vững chắc.

Bóng chương trao đổi nhau vun vút, sức gió rợn người!

Những vạt áo phát qua phát lại chớp nhoáng.

Chi loáng mắt, hai bên đã đánh nhau quá mười chiêu rồi,

Cửu Thiên Hiệp bỗng diễn ra thân uy, đôi chân lúng đất nhảy tung lên cao ba trượng, miệng hét lên một tiếng rất lớn.

Vân Tiên đạo trưởng thất kinh, cũng phải tung người nhảy theo. Nhưng lão chưa nhảy lên kịp thì đã thấy đôi chương của Cửu Thiên Hiệp từ trên cao ép xuống, cả người lẫn chương như một quả Thái sơn đè xuống vậy.

Vân Tiên đạo trưởng tái mặt, thốt ra một tiếng:

- Nguy rồi!

Vừa nói, lão vừa cong người như một cánh cung lộn ngược ra đằng sau hai trượng.

“Bùng!”

Một tiếng long trời lở đất vang lên, cát bụi tung bay mù mịt, không ai còn thấy gì nữa.

Qua một lúc, bụi tan khói tạnh, mọi người mới biết chương lực của Cửu Thiên Hiệp đã đánh hụt Vân Tiên đạo trưởng và tạt xuống mặt đất làm lũng sâu một lỗ đến cả bảy thước.

Võ Đang bộ hạ ai nấy đều trợn mắt, cứng lưỡi, đứng trân người như những pho tượng gỗ.

Vân Tiên đạo trưởng bị nhục, mặt đỏ hóa thành màu tím.

Lão vói tay ra sao lung, rút thanh “truy vân cổ kiếm” ra, chỉ vào mặt Cửu Thiên Hiệp nói:

- Thằng bé! Mày rèn luyện ở đâu mà có được công phu quái ác như vậy? Chính mày đã ép buộc bốn chương môn phái phạm sát sanh đấy.

Hoa Quỷ lệnh chủ lệ Bích Lệ Hồng nãy giờ đứng xem rất thích thú, quên cả nói năng.

Đến bảy giờ, nàng thấy Vân Tiên đạo trưởng đầu chương không lại, phải rút kiếm báo thị uy, nàng vỗ tay cười lớn xen vào:

- Võ Đang chương môn! Lúc nãy chương môn bảo là đã mười năm không thêm dùng kiếm

mà?

Đạo trưởng đỏ mặt trầm giọng nói:

- Hừ! Con bé quái ác kia! Mày lo cho phần mày đi. Nợ của mày tao sẽ tìm ông già mày mà thanh toán đó.

Dứt lời, Vân Tiên đạo trưởng đưa mũi trường kiếm ra phía trước.

Một luồng quang đồ rực chói ngời, khiến ai nấy đều phải lé mắt.

Quả là một thanh cổ kiếm quý báu!

Đôi mắt lão đạo qua lia lia một chớp, rồi mới dừng lại ngay mặt Cừu Thiên Hiệp.

Lão cười nhạt bảo:

- Sao! Thăng nhỏ! Ngươi không chịu rút kiếm ra còn đợi chừng nào?

Cừu Thiên Hiệp mỉm cười đáp:

- Thật ra tôi xuất đạo đã mấy chục ngày nay chưa hề dùng đến binh khí. Hôm nay cũng chưa phải là một trường hợp đặc biệt.

Câu nói có vẻ châm biếm một cách ý nhị khiến Bích Lệ Hồng không sao nhịn được cười. Nàng cong lưng xuống, cười ngặt nghẽo.

Vân Tiên đạo trưởng nét mặt hằm hằm, quay lại đám môn nhân nói:

- Tinh Huyền! Hãy cho hần mượn một thanh kiếm đi.

Tinh Huyền ứng thanh đáp:

- Dạ! Đệ tử xin tuân lệnh!

Dứt lời, đạo sĩ Tinh Huyền đã cầm ngang trường kiếm, nhắm Cừu Thiên Hiệp ném tới như một mũi tên.

“Vèo”

Một luồng tinh quang loáng mắt bắn ngay ngực Cừu Thiên Hiệp. Chàng không hề hoảng sợ, dùng thuật “Lôi ảnh cửu chuyển” mà chàng đã học được đem ra đấu với cây “Truy vân cổ kiếm” của vị chương môn nhân Võ Đang.

Thanh trường kiếm cũng khá nặng, chàng nắm chặt đốc kiếm, vận nội công vào bàn tay nhún thử mấy cái xem có vừa tay không nào ngờ.

“Xẹt” một tiếng!

Lưỡi kiếm chàng đang nắm trên tay một nửa bị gãy ra, rơi xuống mặt đất.

Bọn môn hạ Võ Đang cả thầy đều giật mình, bao nhiêu cặp mắt chăm chăm nhìn vào mặt của Cừu Thiên Hiệp.

Trong lúc đó, Cừu Thiên Hiệp cũng không hiểu tại sao cả, ngỡ là Tinh Huyền đạo sư có ý xấu,

đưa cho chàng cây kiếm gãy, nên chàng liếc xéo nhìn Tinh Huyền đạo sư có ý bất bình.

Vân Tiên đạo trái lại không nghĩ thế, ông ra cho là Cừ Thiên Hiệp khoe khoang muốn biểu diễn nội công để hăm dọa ông, nên ông “hừ” một tiếng lớn nói:

- Thằng bé mày phách lối quá.

Cừ Thiên Hiệp mỉm cười, cầm cây kiếm gãy trên tay nói:

- Kiếm này vô dụng! Đừng tưởng tôi...

Không đợi chàng nói dứt câu, Vân Tiên đạo trưởng đã quay sang Đạo Huyền hét lớn:

- Đạo Huyền hãy đưa trường kiếm của ngươi ta xem.

Đạo Huyền bước tới, hai tay nâng thanh trường kiếm đưa lên trao cho Vân Tiên đạo trưởng.

Vân Tiên vung qua vung lại, xem xét một lúc rồi ném cây trường kiếm cắm lút xuống mặt đất, cách chỗ Cừ Thiên Hiệp ba bước, và nói:

- Đây! Ngươi xem cây kiếm ấy ra thế nào.

Chuôi kiếm còn lắc lư chưa đứng hẳn, Cừ Thiên Hiệp đã ném, lưỡi kiếm gãy trong tay chàng đi và bước đến chỗ thanh trường kiếm kia rút lên.

Ánh thép sáng lòa! Chàng vừa vung lên, vận nội lực vào bàn tay thì “xẹt” một tiếng.

Lưỡi kiếm này cũng rớt ra làm hai khúc như lưỡi kiếm trước.

Mặt mày Cừ Thiên Hiệp ngơ ngác!

Hoa Quỷ lệnh Bích Lệ Hồng lúc nãy cũng tưởng vị đạo sĩ Võ Đang đã đánh lừa trao kiếm gãy cho Cừ Thiên Hiệp đến bây giờ nàng mới giật mình hiểu ra là do nội lực của Cừ Thiên Hiệp phát triết ra quá mạnh, đến nỗi sức thép không chịu nổi.

Nàng thán khen:

- Nội lực quả không ai có thể lường được.

Cừ Thiên Hiệp vẻ mặt chán ngán, liệng mạnh nửa thanh kiếm gãy xuống đất rồi bước tới một bước ôn tồn nói với Vân Tiên đạo trưởng.

- Chương môn nhân chớ trách! Có lẽ tại hạ không có duyên dùng kiếm chẳng.

Vân Tiên đạo trưởng nghiêng răng như bực tức hỏi:

- Ngươi muốn dùng loại binh khí nào?

Cừ Thiên Hiệp có vẻ khó chịu nói:

- Thì cứ dùng đôi tay này cũng được.

Vân Tiên đạo trưởng “hừ” một tiếng rồi hạ mũi kiếm của ông ta xuống nói:

- Không được!

Thật ra, Vân Tiên đạo trưởng là một cường môn nhân của phái Võ Đang, lại là kẻ uy danh chấn động giang hồ, lẽ nào ông ta lại dùng kiếm đánh với một đứa bé trong tay không có vũ khí?

Dẫu ông ta có hơn chàng cũng chẳng tiếng tăm gì, bằng bị thua thì suốt đời mang nhục.

Một kẻ thành danh giang hồ không bao giờ chịu xù sự như vậy.

Lão nói:

- Bồn cường môn bình sanh chưa hề dùng vũ khí đánh với kẻ tay không, nếu người không dùng được kiếm thì ta cũng phải dùng tay không giao đấu để phân thắng phụ vậy!

Câu nói này tuy thành thực, song có vẻ khích lệ.

Cừ Thiên Hiệp trong mình đã có sẵn sáu chiêu “Thường thắng bát kiếm” thì sao lại bảo chàng không dùng được kiếm?

Và lại nhân lúc này chàng cũng muốn dùng môn kiếm tuyệt học ấy ra giao đấu với một võ lâm cao thủ xem hiệu lực thế ra sao cho biết.

Chàng đưa mắt nhìn quanh, chợt thấy gần bên chàng có một cây liễu khá lớn.

Nhớ đến chuyện dùng cành liễu làm kiếm giao đấu với Thiên nam Song tinh, chàng mỉm một nụ cười đắc ý, phóng chân nhảy vọt lên cây liễu bẻ một nhánh vừa cầm tay, giữ sạch lá và nói:

- Vật này rất thích hợp! Xin cường môn nhân cứ an lòng sử dụng kiếm pháp.

Vân Tiên đạo trưởng lấy làm lạ hỏi:

- Sao? Người dùng cành liễu ấy làm kiếm ư?

Không ngần ngại, Cừ Thiên Hiệp đáp ngay:

- Phải! xin cường môn nhân cứ xem đây là một thanh kiếm.

Vừa nói chàng vừa đưa cành liễu tới trước mặt với thế đứng vững chắc như ngọc thọ hên phong vậy.

Vân Tiên đạo trưởng thấy chàng dùng cành liễu thay cho lưỡi kiếm đã giật mình rồi, bây giờ thấy chàng ra bộ nữa, thì ông ta lại càng kinh khủng hơn.

Lão là một nhân vật kiến thức rộng, nên ngó lối sử dụng kiếm pháp của Cừ Thiên Hiệp lão đã biết không thể nào thắng nổi chàng rồi.

Tuy nhiên, trước mặt hàng trăm môn hạ, lão như một kẻ đã cỡi trên lưng cọp rồi không thể nào lùi bước được nữa.

Lão sanh ra một kế, gọi Cừ Thiên Hiệp lại nói:

- Thằng nhỏ! Người dùng cây đấu kiếm tất ta không thể nào dùng tận lực được.

Cừ Thiên Hiệp trở mắt nhìn lão:

- Sao? Cường môn nhân khinh cành liễu của tôi không xứng với cây kiếm ư? Ồ! xin cường môn nhân cứ việc giao đấu thật tình cho.

Vân Tiên đạo trưởng nói:

- Ta hạn định ngươi trong mười chiêu.

- Mười chiêu?

Vân Tiên đạo trưởng ngửa mặt cười ha hả cổ giầu vể mặt hã hùg của lão và nói:

- Phải trong mười chiêu mà ngươi có thể đỡ nổi cây cổ kim của bản đạo đế thì bản đạo cho được tự do ra khỏi Võ Đang sơn này còn nên không đỡ nổi cho ngươi sẽ chịu theo qui luật.

Vân Tiên đạo trưởng là một con cáo già, đầy kinh nghiệm. Lão biết thế nào lão cũng không thắng nổi Cừ Thiên Hiệp! Tuy nhiên trong mười chiêu thế tất lão có thể chịu nổi.

Như vậy, quá mười chiêu thì lão sẽ thôi đấu, và để cho Cừ Thiên Hiệp tự do ra đi, còn phần lão, lão sẽ cứu vãn được danh dự trước bọn môn hạ Võ Đang.

Cừ Thiên Hiệp cũng chỉ mới học được sáu chiêu trong “thương thắng bát kiếm” nên cũng có thủ qua sáu chiêu đó mà thôi, vì vậy chàng không đòi hỏi gì hơn, gọi lớn:

- Đạo trưởng là chủ môn nhân của một đạo phái, xin chớ dối lời đấy nhé.

Vân Tiên đạo trưởng không nói nửa lời, cây cổ kiếm trong tay lão bỗng xẹt ra một luồng đỏ rực, đâm tới trước ngực chàng.

Cừ Thiên Hiệp lẹ làng vung cánh liễu ra, một màu xanh dòn chớp động, đầu cánh liễu lẹ như tên bắn, điểm thẳng vào cổ họng đối phương, thật là môn kiếm pháp quán triệt giang hồ.

HỒI THỨ MƯỜI HAI

Bảo An Long lữ quán

Vân Tiên đạo trưởng giật mình biến sắc mặt, cúi rạp mình xuống nhảy xéo sang một bên vận thêm công lực trên hai cánh tay siết chặt thanh trường kiếm thủ thế không dám xem thường đối phương nữa.

Cừu Thiên Hiệp vẫn không thấu thế kiếm, chàng vùng càn liêu nhảy tới hét lớn lên một tiếng rồi đánh mạnh ra theo thế “thường thắng bát kiếm”.

Thế công dữ dội quá, lão không dám cự đương, bèn nhún mình nhảy vọt sang bên kia, không ngờ thế kiếm chàng lệ làng quá đã đánh dứt tiện vạt áo ngũ sắc của lão bay lượn theo chiều gió rồi rơi xuống đất.

Lúc bấy giờ Cừu Thiên Hiệp dùng tay không thừa thế đuổi theo lão nữa. Võ Đang quần chúng nhìn chàng bằng những con mắt lăm lét.

Hoa Quý linh chủ Bích Lê Hồng cười ha hả vỗ tay reo lớn:

- Hay, hay quá!

Vân Tiên đạo trưởng cúi nhìn vạt áo đứt, lão vừa hổ thẹn vừa giận dữ. Sắc mặt đỏ của lão đã biến thành xanh, râu tóc của lão như muốn dựng ngược lên. Đôi mắt như than lửa hồng chăm chăm nhìn Cừu Thiên Hiệp như muốn ăn tươi nuốt sống chàng.

Cừu Thiên Hiệp mới dùng một chiêu mà đã đánh lui một chương môn lừng danh kiếm pháp nên chàng quá thích chí bèn cao giọng nói:

- Chương môn! Với chiêu thức của vãn bối đó, có thể qua khỏi Võ Đang sơn không?

Câu nói cao ngạo của chàng xoáy vào tai Vân Tiên khiến gương mặt già nua của lão bỗng cau lại xếp thành những đường nhăn nheo lại càng thêm hung dữ.

Tuy quá giận, nhưng lão vẫn biết câu nói của chàng cũng có thể đúng, nhưng lão phải làm sao để khỏi mất mặt với môn nhân, vì lão là chương môn của một phái kia mà.

Nghĩ như thế lão già vờ nói:

- Bỏn chương môn bình sanh đấu kiếm chưa chịu lùi bước bao giờ, nhưng không biết mi đánh chiêu thức gì mà trông kỳ quái quá vậy?

Cừu Thiên Hiệp thật tình đáp:

- Chiêu kiếm pháp của tôi đây chính là “Thường thắng bát kiếm”.

Vân Tiên đạo trưởng nghiêng đầu ra vẻ trầm tư nghĩ ngợi một lúc rồi lẩm bẩm:

- Thường thắng bát kiếm!

Cừu Thiên Hiệp thấy lão suy nghĩ chàng giải thích:

- Chiêu thức ấy là tuyệt học được chép trong Thiết thư vậy!

Hoa Quỷ lĩnh chủ Bích Lệ Hồng cười khúc khích xen vào nói:

- Đúng đấy! Cũng vì Thiết thư quý báu như thế nên rất có nhiều kẻ manh tâm muốn cướp đoạt chứ sao?

Câu nói xỏ xiên của nàng khiến lão cảm thấy nhột nhột trong lòng bèn “hừ” lên một tiếng nhìn nàng nửa mắt nói:

- Phải lắm, phụ thân của cô nương chắc cũng có manh tâm ấy nên cô nương mới biết rõ phải không?

Dứt lời lão quay sang Cừ Thiên Hiệp hỏi:

- Đó có phải là chiêu thứ nhất của “thường thắng bất kiếm” phải không?

Cừ Thiên Hiệp gật đầu đáp:

- Phải đấy! Chính là chiêu thứ nhất và cũng là chiêu khởi thế đấy!

Vân Tiên đạo trưởng biết rõ hôm nay đã gặp phải địch thủ quá lợi hại, nhưng lão muốn xem thử vô địch kiếm chiêu của tuyệt thế kỳ thủ như thế nào nên lão liền vung tròn cây “truy vân cổ kiếm” để bảo vệ các đại huyệt rồi mới dám quát nói:

- Thế thì bốn chương môn lãnh giáo đây!

Dứt lời lão vừa thủ thế vừa áp dụng “minh công ám thủ” chém sát tới chàng một kiếm.

Cừ Thiên Hiệp thấy lão mới vừa bị trận mà lại dám hăng hái tuyên chiến như thế, chàng đoán chắc lão đã liều mạng rồi. Chàng bèn vung cành liễu lướt tới tuấn tử diễn ra từng chiêu sát thủ.

Chiêu thế chàng vừa đánh ra thì ánh sáng xanh lấp loáng trông rợn người. Cành liễu trong tay chàng múa lộn mỗi lúc một nhanh đến nỗi người ta không còn thấy cành liễu đâu nữa chỉ thấy một lớp hào quang bao phủ quanh Cừ Thiên Hiệp ước chừng phun nước vào cũng không thể lọt vào người chàng được.

Vân Tiên đạo trưởng chỉ dùng cây truy vân cổ kiếm thủ thế hộ thân không dám trở tay. Lão liếc nhìn Cừ Thiên Hiệp ra tay sơ hở, lão sẽ thừa cơ hội ấy chặt đứt cành liễu của chàng đi.

Nhưng than ôi! Mong tưởng ấy thật là một việc mò kim đáy biển. Cành liễu trong tay chàng bủa vây tứ phía không còn trông thấy đâu cả, muốn phân biệt cành liễu ở nơi nào cũng không được thay, chứ đừng nói chỉ đến việc chặt chém.

Lúc bấy giờ chàng muốn hạ thủ Vân Tiên đạo trưởng thật là một việc dễ dàng; nhưng chàng không muốn gây thù kết hận với phái Võ Đang, hơn nữa lâu nay phái Võ Đang đối với chàng không có ân oán gì; nên chàng chỉ biểu diễn như kẻ luyện kiếm vậy để cho mọi người khiếp đảm mà thôi.

Lão Vân Tiên đạo trưởng cố gắng cao giọng nói:

- Xưa nay ta lăn lộn trên giang hồ chưa thấy một võ lâm cao thủ nào mà có thể chịu đựng dưới lưỡi kiếm ta qua mười chiêu cả. Mà hôm nay mi chịu đựng được kẻ là người thứ nhất đấy.

Hoa Quỷ lĩnh chủ Bích Lệ Hồng đứng xem cũng biết rõ là Cừ Thiên Hiệp không muốn hạ thủ lão. Bây giờ lão lại buông lời cao ngạo hòng vót vát lại thanh danh trước mặt môn nhân.

Bích Lệ Hồng lên tiếng:

- Ha ha ha! Nghĩ mà tức cười quá!

Vân Tiên đạo trưởng ném đôi nhãn quang vào mặt nàng rồi trầm giọng nói:

- Hiền nhi nữ! Cháu nói gì vậy?

Bích Lệ Hồng nghiêng đầu cười hi hi hi rồi ha hả ngắt nga ngắt nghéo một lúc rồi nói:

- Thắng thì thắng, thua thì thua nói cho dứt khoát chứ đâu có cái lẽ hàng hai như thế được thà chịu thua đi còn ít xấu hổ hơn nói đỡ ngượng với người đấy.

Vân Tiên đạo trưởng biến sắc mặt, vung kiếm lướt tới chỉ lên mặt Bích Lệ Hồng quát lớn:

- Con bé này to gan thật! Dù cho phụ thân mi muốn nói chuyện với ta cũng phải ôn hòa thay hương chỉ mi mà dám xác xược với ta thế sao?

Bích Lệ Hồng cũng dậm chân hét:

- Ông lại ý lớn máng tôi là con tiện tỳ kia, con tiện tỳ nọ sao?

Hai người đã tiến sát nhau bốn mắt như than lửa đỏ tình hình lại trở nên khẩn trương vô hạn.

Bỗng nhiên có tiếng hú vang từ miệng núi đưa đến. Vân Tiên đạo trưởng liền lùi lại ba bước và chỉ vào mặt nàng nói:

- Tốt lắm! Có phụ thân mi đến kia. Ta sẽ bảo người phải dạy mi mới được!

Bích Lệ Hồng bấu môi ra vẻ khinh bỉ không đáp.

Dứt tiếng hú, có mười mấy bóng người từ nơi góc núi bay đến, cứ xem lối khinh công của họ cũng đủ biết toàn là những kẻ công phu thượng đẳng. Chỉ trong nháy mắt họ đã đến tại trận rồi.

Cừ Thiên Hiệp đưa mắt ngó thì thấy người đi đầu độ chừng năm mươi tuổi, tóc vàng rối như tơ vò, mắt sư tử miệng rộng mũi cong, râu ngắn và xồm xoàm, đôi tay to như hai bàn tay xòe. Ngang thắt lưng lão lại đeo một cây “qui đầu truy hồn câu” dài thườn thượt, mình mặc áo rộng chân mang đôi giày to tướng kia mình đã gặp nơi nào, bỗng chàng rùng mình và như chàng đã nghĩ ra người ấy là ai rồi.

Vừa đến nơi, lão già năm mươi tuổi đi đầu ấy lại lớn tiếng:

- Lệ nhi! Không được vô lễ!

Bích Lệ Hồng liền chu miệng, nhảy tới chui vào lòng lão đưa tay chỉ vào mặt Vân Tiên đạo trưởng. Nàng nhong nhẹo nói:

- Phụ thân ôi! Lão mũi trâu của Võ Đang sơn ý lớn ăn hiếp con. Lão chửi con là con tiện tỳ đấy!

Vân Tiên đạo trưởng kẹp cây kiếm vào nách chấp tay ôn tồn nói

- Bích huynh! Lệnh nữ nó....

Lão già mặt sư tử liền ngược mặt lên buông một chuỗi cười dài như chuông rung làm át cả câu

nói của Vân Tiên đạo trưởng.

Lão không thèm nghe lời phân trần của đạo trưởng chỉ đưa tay lên vuốt mái tóc của Bích Lệ Hồng rồi khẽ nói:

- Con đừng sợ! Ai mà dám hiếp con thì ta sẽ không tha cho họ đâu!

Bích Lệ Hồng được thể càng thêm nhõng nhẽo chỉ vào mặt Vân Tiên đạo trưởng nói:

- Con tức lão lỗ mũi trâu ấy quá!

Vân Tiên đạo trưởng vội gọi:

- Bích huynh!...

Đôi mắt của lão già mặt sư tử bỗng tròn xoe nhìn trừng trừng vào mặt Vân Tiên đạo trưởng mấy cái rồi há miệng cười dài. Tay trái lão ôm chặt lấy Bích Lệ Hồng, tay mặt lão phất ngang tay áo qua trước mặt Vân Tiên đạo trưởng rồi nói lớn:

- Ai không biết ta là “Cái Thế ma quân Nam Hùng” chỉ có một đứa con, mà dám lại ăn hiếp con ta. Làm sao ta có thể nhịn được chứ!

Vân Tiên đạo trưởng lắc đầu mấy cái rồi mỉm cười, lão lấy mũi kiếm chỉ vào chiếc mũi cong của Bích Nam Hùng và nói:

- Thằng già này cũng quá cưng con rồi.

Dứt lời, lão liền quay lại nói với Cừ Thiên Hiệp:

- Tiểu hữu! Thế là Võ Đang Sơn không có quyền giữ người lại được! vậy mời người hãy tự tiện rời khỏi nơi đây nhưng hãy coi chừng đấy nhé!

- À! Có phải thằng này từ “Phi Lai Sơn trang” đến đây không!

Vân Tiên đạo trưởng mỉm cười nói:

- Đúng! Nhưng... Ha ha ha!... Hì, hì, hì!...

Lão cười vang lên một lúc, nhưng giọng cười mất tự nhiên vì lão không biết nói sao để cho khỏi xấu hổ đối với cái địa vị chưởng môn của lão cả.

Bích Nam Hùng vịn vai Vân Tiên đạo trưởng lúc lắc vài cái rồi khẽ nói:

- Đây chưởng môn! Người cứ việc xuống tay đi! Tôi Bích Nam Hùng đã nói là giữ lời hứa, tuyệt đối không phải hối hận đâu!

Vân Tiên đạo trưởng điềm đạm cười đau khổ và nói:

- Võ Đang Sơn từ nguyện bỏ qua việc này, vì tự thấy mình vô duyên!

Bích Lệ Hồng liền xen vào nói:

- Phụ thân ôi! Lão không đỡ nổi cành liễu trong tay người ta đấy!

Bích Nam Hùng nhìn Cừ Thiên Hiệp một lúc rồi lắc đầu tỏ vẻ không tin. Lão nhìn Bích Lệ

Hồng trừng mắt quát:

- Lệ nhi! Đừng nói bậy!

Bích Lệ Hồng liền cúi mặt xuống nhặt vạt áo đứt của Vân Tiên đạo trưởng lúc này lên rồi lắc qua lắc lại mấy cái và kêu lên nói:

- Chiếc áo bác quái của lão bị đứt đây này! May tý nữa là toi mạng đấy! Phụ thân còn không tin nữa sao?

Vân Tiên đạo trưởng nghe nàng nói quá xấu hổ, mặt mày tím ngắt, liền qua phất tay áo một cái đồng dạng nhìn các môn nhân hết:

- Truyền các đệ tử hãy về quan gấp.

Đứt lời, lão dậm chân một cái rồi vươn mình chạy vụt lên núi Võ Đang Sơn. Tất cả môn nhân thấy thế đều tiếp tục chạy theo lão.

Cừu Thiên Hiệp nhìn đi nhìn lại đôi giày to tướng của Bích Nam Hùng, chàng đoán chắc lão này là kẻ đã điểm huyết đạo Hiến Bá Vong, vì khi trong phòng lữ quán chàng trốn dưới giường nhìn ra, chàng thấy kẻ vào phòng cũng mang đôi giày ấy.

Chàng muốn tìm hiểu thân thế và hành động của Hiến Bá Vong, người đã cho chàng sáu mươi năm công lực ấy; nhưng chàng lại sợ hỏi ra có thể phát sinh ra nhiều việc khác nữa làm cho chậm trễ việc đi tìm thân phụ chàng. Hơn nữa lý lịch của Hiến Bá Vong chàng không biết gì cả mà đột nhiên xen vào cũng có thể sanh chuyện lôi thôi.

Nghĩ như thế, chàng liền quay mình bỏ đi.

- Hãy khoan đi đã!

Chàng chưa kịp đáp thì Bích Nam Hùng đã kêu nói:

- Lệ nhi ta đã có hẹn với Võ Đang chương môn rằng: Ở trong địa phận Võ Đang Sơn tuyệt đối không được ra tay. Cứ để hắn ra khỏi Võ Đang Sơn hãy....

Nàng vùng vằng nói:

- Không! Con muốn...

Nghe nói, chàng rất áy náy trong lòng và cũng muốn tách rời chàng cho rồi, vì vậy chàng liền chạy lẹ như bay. Vừa đi chàng vừa nghe tiếng Bích Nam Hùng gọi lớn:

- Lệ nhi! Hãy về đây!

Và nghe tiếng nhõng nhẽo văng vẳng của nàng:

- Không! Để con đi mà!

Cừu Thiên Hiệp ra khỏi hóc núi, bốn bề thanh tịnh, chàng đoán đằng sau sẽ không có ai theo chàng nữa. Bèn để thân tập khí, hai cánh tay chàng quạt lên không, các đầu ngón chân dụng lực diễn ra khinh công vô thượng. Thân chàng vụt chạy như một làn khói nhẹ.

Cừu Thiên Hiệp chạy một hơi ra khỏi mấy mươi dặm sau lưng chàng không còn nghe tiếng kêu văng vẳng nữa chàng mới dừng chân lại.

Ra khỏi Võ Đang sơn, một mình chàng đi thui thủi, suy nghĩ từ chuyện này sang chuyện khác.

Chàng nhìn cành liễu trong tay, chàng liền nhớ đến việc chàng đã đánh gãy mấy cây kiếm.

Chàng lẩm bẩm một mình:

“Xưa nay anh hùng hiệp sĩ đều dùng kiếm làm vũ khí tại sao ta lại không dùng kiếm được thật là lạ lùng quá! Võ đang Bác Đại là tay kiếm thủ lòng danh trên giang hồ thì cây kiếm của lão tất nhiên không phải thứ sắt thép tầm thường. Thế mà về tay ta thì thành cây củi mục là tại sao.

Ồ! thế mà cây liễu nho nhỏ này lại dùng để đánh rất tiện lợi! Hay ta không có duyên dùng kiếm chăng?”

Thực ra Cừ Thiên Hiệp đâu có biết được công lực chàng quá mạnh, cần phải có một cây kiếm thần mới có thể chịu đựng được sức nóng nung đốt khi chàng vận công lực lên.

Cừ Thiên Hiệp lại chợt nghĩ đến Bích Lệ Hồng, một thiếu nữ liến thoắng hay nói “móc họng” nhưng tâm địa lại trong sạch dễ thương, hơn nữa đứng về nhan sắc mà bình phẩm thì trên giang hồ này cũng ít có vậy!

Bỗng Cừ Thiên Hiệp cười lên rồi lẩm bẩm:

- Con trai gì mà đi phê bình sắc đẹp của con gái xấu hổ quá!

Dứt lời, chàng đưa mắt nhìn bốn phía tuy không có ai cả nhưng mặt chàng cũng nóng rực lên ra vẻ bẽn lẽn, vì vậy chàng liền áp dụng lối khinh công thượng đẳng chạy bay một mạch về hướng Quyên Châu.

Khi mặt trời vừa khuất non tây thì chàng đã lừng thững đi vào Quyên Châu thành.

Quyên Châu là một đô thị quá lớn. Từ Ngọc Châu đến Hiệp Châu kẻ buôn người bán rất đông đúc. Nhà cửa san sát, đường đi như bàn cờ, chợ búa đông đảo. Ngoài đường, bất cứ chỗ nào cũng thấy người ta đi chen cánh xe cộ qua lại như mắc cửi trông rất ồn ào nhộn nhịp.

Từ thuở bé đến giờ chàng chỉ sống tại “Phi Lai Sơn trang” là nơi thâm lâm cùng cốc nay bỗng dưng lạc vào chốn phồn hoa đô hội, chàng cảm thấy thích thú. Bởi thế chàng định nghỉ tại Ngọc Châu qua đêm nay rồi ngày mai sẽ qua Hiệp Châu.

Cừ Thiên Hiệp đi dọc theo đường phố, ngược mắt nhìn mấy dãy nhà lầu đồ sộ để tìm một lữ quán nghỉ ngơi.

Chàng vừa bước qua một ngã ba đường thì thấy một lữ quán nguy nga có treo một tấm biển đề năm chữ đỏ tươi là “Bảo An Long lữ quán”.

Bên cạnh đó là một lầu cũng nguy nga tráng lệ năm tầng lầu cao vót. Chàng dừng chân lại thì mùi thịt xào và rượu bay ra thơm phức khiến chàng có ý định kiếm chỗ nghỉ chân của chàng trong đêm nay vậy.

Cừ Thiên Hiệp vừa bước vào sân đã thấy trong lầu có rất đông người, có lẽ bây giờ đã đúng bữa ăn chiều nên đông khách là phải.

Chàng còn chưa kịp bước lên tam cấp, thì một thanh niên hán tử mặc áo cẩm đội mũ bông từ trong lầu chạy ra nhìn chàng xá một cái rồi chấp tay cúi đầu cung kính nói:

- Thưa thiếu hiệp! Tiệm nhơn đây chính là Dư Miên có nhiệm vụ ở đây nghinh tiếp và hầu hạ

thiếu hiệp.

Nghe nói chàng giật nảy người nhìn y sững sốt không nói gì cả.

Chàng nhận thấy mình không quen thuộc với ai nơi đây cả mà bỗng dừng lại có người niềm nở đón rước mình như một kẻ quan quyền tước vị thì làm sao chàng không ngạc nhiên?

Cừ Thiên Hiệp liền chấp tay đáp lễ rồi nói:

- Xin các hạ hãy coi! Chắc có lẽ các hạ đã làm rồi đấy.

Dư Miên vẫn lễ phép nói:

- Tiện nhơn tuân lệnh của chủ nhân chờ đợi nơi đây để cung hầu thiếu hiệp. Không làm lộn đầu. Xin thiếu hiệp hiểu cho.

Cừ Thiên Hiệp lại càng thêm kinh ngạc nói:

- Tại hạ họ Cừ từ “Phi Lai Sơn trang” đến đây, không có bà con, bạn bè, thân thuộc gì cả. Xin Dư huynh đừng làm lẫn như thế!

Dư Miên liền khỏa tay lia lịa nói:

- Xin thiếu hiệp chớ làm khó dễ kẻ tiện nhơn này tội nghiệp.

Dứt lời hần cung kính chấp tay đứng sang một bên tránh đường cho chàng bước vào. Thấy thế trong lầu có một số người chạy ra cúi đầu sát đất để chào hỏi. Không những họ xem Cừ Thiên Hiệp như một công tử thế gia mà họ đối với Dư Miên cũng cung kính vô cùng.

Cừ Thiên Hiệp cảm thấy bối rối mất tự nhiên chàng không hiểu lý do gì và cũng không biết nên đối xử như thế nào trước sự đón tiếp niềm nở ấy.

Dư Miên bước tới gần chàng và cung kính nói:

- Chỗ nghỉ ngơi của thiếu hiệp đã sắp đặt sẵn sàng trên lầu năm rồi, xin thiếu hiệp hãy theo tiện nhân!

Dứt lời, Dư Miên không đợi chàng trả lời, chỉ quay mình từ bước đi trước.

Cừ Thiên Hiệp cảm thấy như mình sống trong mộng, nhưng lòng hiếu kỳ lại thúc đẩy chàng bước theo gã Dư Miên để xem thử thế nào cho biết.

Theo sau Dư Miên, chàng nhìn thấy bước đi của hần vững chắc và lanh lẹ lạ thường rõ ràng là một kẻ đã dày công luyện tập võ công không phải tầm thường. Chàng tin chắc chắn không thể là kẻ tồi tệ như lời hần tự xưng.

Đang nghĩ miên man, trực nhìn lại thì thấy chàng đã theo hần lên đến tầng lầu thứ hai rồi.

Nơi đây, bệ nhậu ngồi la liệt, không có thể nào có một luồng nhớn quang đáng để ý cả; họ toàn là những khách lữ hành bán buôn, cũng cũng có một vài đôi nhân vật ra vẻ văn nhân thanh nhã.

Bước lên lầu ba là phòng ngủ trang hoàng rất lịch sự, nhưng lại không có ai cả.

Bước qua lầu tư thì lại càng sáng sủa hơn như một đại thánh đường, quét dọn sạch sẽ, trưng

bày có thứ tự chung diện toàn là vật quý giá cả. Hai bên có treo mấy bức cổ họa tỏ ra nhàn cư nho nhã vô cùng.

Dư Miên lên đến lầu tư rồi dùng chân quay lại chấp tay cúi đầu nói:

- Chủ nhân tôi đã thuê hết ba tầng lầu đặc biệt này cho thiếu hiệp. Xin thiếu hiệp hãy vui lòng chờ tỳ chúng tôi sẽ dâng trà.

Dứt lời, hần đưa tay tạt vào vách:

- Bép! Bép:

Tức thì một cánh cửa mở ra. Trong đó có một cô gái độ mười ba tuổi mặc áo hồng hai tay nâng chén nước trà bốc hơi tỏa mùi hương thơm phức, nàng từ từ bước đến bên bàn chỗ chàng ngồi lễ mễ để xuống và bái hai bái đoạn nàng bước vào trong ám môn đó.

Dư Miên đứng vòng tay nói:

- Mời thiếu hiệp dùng trà! Tiệp nhân xin phép lên lầu năm để dọn dẹp đồ đạc.

Cừ Thiên Hiệp nói lớn:

- Hãy khoan đi đã! Dư huynh như thế này nghĩa là gì vậy?

Sư Miên nghiêm sắc mặt lễ phép nói:

- Tiệp nhân là kẻ tôi đòi, xin thiếu hiệp cứ gọi thẳng là Dư Miên chứ đừng gọi thế tội cho tiệp nhân lắm!

Cừ Thiên Hiệp quá hồi hộp vội hỏi:

- Như thế này có nghĩa là gì vậy? Nếu người không nói rõ ra thì tại hạ sẽ xin cáo từ đây!

Dư Miên nghe chàng nói vậy hần biến sắc mặt vội năng nỉ:

- Thiếu hiệp chớ nên hờn dỗi như vậy, nếu việc tiếp rước của tiệp nhân có gì sơ xuất xin thiếu hiệp tha lỗi cho. Tiệp nhân chỉ làm theo lệnh của chủ nhân, ở đây để tiếp rước và hầu hạ thiếu hiệp. Nếu thiếu hiệp bỏ đi thì tánh mạng của tiệp nhân này sẽ không còn.

Lời nói của Dư Miên rất tha thiết chàng lại càng mặt mơn hơn nữa.

Chàng nói:

- Lại có thể như vậy sao?

Dư Miên nghiêm sắc mặt lễ phép đáp:

- Dạ, tiệp nhân đâu dám nói dối!

Cừ Thiên Hiệp cau mày lại nói:

- Quý chủ nhân là ai nếu không nói cho rõ cho tôi biết thì tôi đi ngay bây giờ.

Nghe chàng nói, mặt hần tái mét như gà cắt tiết và run rẩy nói:

- Thiếu hiệp! Tiện nhân không dám nói đâu, vì nói ra tức là trái lệnh chủ nhân rồi. Sớm muộn gì thiếu hiệp cũng sẽ gặp mặt chủ nhân, lúc đó sẽ hiểu rõ ngay. Xin thiếu hiệp chờ nên làm khó dễ kẻ tôi đòi tội cho tiện nhân này.

Chàng thấy thần sắc của hấn không là giả dối. Nhưng chàng quá ghê tởm những hành động hiểm ác trên giang hồ nên không thể không đề phòng được.

Nghĩ như thế, chàng không uống nước trà mà vội đứng dậy nói:

- Dư huynh!...

Chàng vừa thốt ra hai tiếng “Dư huynh” thì hấn đã quì xuống đất, đôi mắt cơ hồ muốn rơi lệ, hấn nhìn chàng bằng đôi mắt khẩn cầu nói:

- Xin thiếu hiệp hãy rộng lòng thương kẻ tiện nhân này mà ở lại đây, tiện nhân sẽ hết lòng hầu hạ chờ chủ nhân được thấy mặt rồi thiếu hiệp hãy ra đây. Tiện nhân cảm đội ơn thiếu hiệp vô cùng.

Dư Miên càng cầu khẩn bao nhiêu thì chàng lại càng sinh nghi bấy nhiêu. Vì vậy, chàng bước tới đỡ Dư Miên lên nói:

- Tại hạ họ Cừu cam thất lễ đây!

Lúc ấy, bỗng có tiếng chân bước đi bồm bộp vang lên dưới thang lầu và tiếp theo là một giọng nói lớn:

- Cừu Thiên Hiệp! Việc gì mà phải vội vàng như vậy? Hay là chúng tôi có điều gì thất lễ, tiếp rước không chu đáo sao?

Giọng nói to lớn ấy vang dội xa nghe rền cả nhà dù biết người nói ấy nội công rất phi thường.

Cừu Thiên Hiệp cảm thấy hơi hồi hộp đưa mắt nhìn xuống thang lầu.

HỒI THỨ MƯỜI BA

Rước khách nửa khuya

Lúc bấy giờ về mặt của Dư Miên không còn sợ sệt như lúc nãy nữa, hắn đưa mắt nhìn xuống cửa thang lầu nói:

- Được rồi! Đinh Tổng quản đã đến rồi! Tôi có thể giao phó việc này cho Đinh Tổng quản, khỏi phải bận tâm nữa.

Chưa dứt lời thì ở cửa lầu có một hán tử, sức vóc to lớn. Lanh lẹ bước vào.

Hán tử đó trạc bốn mươi tuổi đôi mắt như ánh đuốc, thần quang rực rỡ, miệng vuông tai lớn, khí vũ siêu phàm râu ria được cạo tıra rất công phu, vàng trán nhô lên rất cao, mặc quần áo xanh trông rất nhã nhặn.

Không những dáng điệu rất oai vệ, mà đến võ công Cừ Thiên Hiệp đoán biết không phải tầm thường.

Ban đầu, Cừ Thiên Hiệp tưởng rằng người đó là “chủ nhân của Dư Miên, nhưng khi nghe Dư Miên giới thiệu Đinh Tổng quản” chàng mới rõ đây cũng chỉ là người hầu hạ của kẻ bí mật nào đó, nên chàng toan đứng lên thủ lễ lại phải ngồi xuống với cử chỉ rất bối ngỡ.

Đinh Tổng quản bước tới trước mặt chấp tay nở một nụ cười cung kính nói:

- Mấy ngày nay được nghe gia nô truyền đạt đại danh của thiếu hiệp, hôm nay tiện nhân mới may mắn được gặp mặt. Tiện nhân được phái đến đây hầu hạ kẻ cũng đã là hữu phúc lắm rồi.

Cừ Thiên Hiệp đưa mắt lạ lùng nhìn Đinh Tổng quản. Chàng không thể nào ngồi im được nữa, vội đứng dậy Cừ Thiên Hiệp chấp tay xá dài một cái nói:

- Tôi không phải là khách quý của ...

Không để cho chàng nói hết câu, Đinh Tổng quản lễ phép ngắt lời:

- Thiếu hiệp vạn an! Chúng tôi đều nô dịch của chủ nhân, vâng lệnh đến đây hầu hạ thiếu hiệp, xin chớ xử sự như vậy.

Cừ Thiên Hiệp nói:

- Tại hạ và quý chủ nhân hồi giờ chưa quen biết nhau, tại sao có chuyện tiếp đón đặc biệt này?

Đinh Tổng quản cười lớn:

- Sao thiếu hiệp lại câu nệ như vậy “Nhân sanh hà xứ bất tương phùng” Huống hồ đêm nay thiếu hiệp cần phải tạm nghỉ lại đây thì việc tiếp đón của chủ nhân tôi cũng chưa phải gọi là chu đáo mà!

Cừ Thiên Hiệp toan nói nữa thì Đinh Tổng quản đã quay lại gọi Dư Miên:

- Hãy đem cơm rượu ra đây! Giờ này chắc thiếu hiệp đã đói lắm rồi!

Cừ Thiên Hiệp thấy hai người này đã có sắp đặt trước, quyết tình giữ chàng lại, bên trong như

có ẩn ý gì, làm cho chàng không yên lòng, trầm nghĩ:

Trên giang hồ có làm quái nhân, kỳ sư! Không chừng bọn này nghe được tin mình mang Thiết thư nên lập cách lừa gạt để đoạt báu vật. Nhưng chúng nó đã cố tình thì mình có trốn đi cũng không khỏi, chỉ cần mình đề phòng là được rồi.

Nghĩ như vậy chàng không nói đến việc ra đi nữa.

Chàng muốn như dùng “bất biến để chống vạn biến”. Đó cũng là cái khôn ngoan của chàng trẻ tuổi họ Cừu vậy.

Chưa bao lâu thì tiệc rượu đã bày trên bàn.

Tất cả các món ăn đều thuộc loại cao lương mỹ vị.

Chàng mời hai người ngồi chung bàn, nhưng Đinh Tổng quản nhất định từ chối, còn Dư Miên thì hai tay chấp lại xá dài một cái, thụt lùi lại đằng sau hơn bảy bước.

Không biết phải làm sao hơn Cừu Thiên Hiệp đành ngồi lại ăn một mình, trong lúc đó Đinh Tổng quản và Dư Miên chấp tay đứng một bên hầu hạ.

Sau bữa cơm đó thì trời đã gấm khuya rồi, Đinh Tổng quản sai người dọn bàn ăn, rồi lại kêu từ bảo đem năm cân rượu và năm cân thịt bò tươi.

Lần này Đinh Tổng quản và Dư Miên ngồi lại ăn uống chuyện trò với nhau trông rất vui vẻ.

Chỉ chốc lát, hai người đã “quét” sạch cả mâm rượu thịt khiến cho Cừu Thiên Hiệp trông thấy cũng phải rợn người.

Chàng nhủ thầm:

- Bọn này đúng là những tay võ công cao thủ đâu phải những hạng coi nhà giữ cửa tầm thường.

Ăn xong, Đinh Tổng quản chùi miệng rồi cung kính nói với Cừu Thiên Hiệp.

- Mời thiếu hiệp vào phòng nghỉ một lúc đến canh hai chủ nhân chúng tôi sẽ đến đây hầu tiếp.

Cừu Thiên Hiệp nghĩ thầm:

- Sao lại có kẻ chủ trương tiếp khách nửa khuya? Kẻ ấy là ai, có dụng ý gì mà kỳ quặc như vậy?

Lúc đó Cừu Thiên Hiệp ăn uống no say, tánh tò mò của chàng giúp cho chàng thêm can đảm. Chàng có ý định khám phá ra hành động bí mật của kẻ nào đó xem thử.

Vì vậy, chàng mỉm cười nói:

- Nếu vậy tôi xin tạm cáo từ!

Dứt lời, chàng bước lên từng lầu năm.

Ở đây đã có một căn phòng được dọn dẹp tươm tất, màn treo trướng phủ, đệm gấm bông trông rất sang trọng.

Tuy đầy vẻ ấm cúng, song Cừu Thiên Hiệp làm sao có thể ngủ được. Chàng miễn cưỡng bước

lên giường ngồi nhắm mắt dưỡng thần, nhưng tâm trí chàng vẫn lo lắng nghĩ đâu đâu không sao nhập tĩnh.

Bốn bề lạnh ngắt như tờ! Tiếng xì xào của quan khách ở dưới lầu bây giờ cũng im bật.

Chàng nghe bên người có tiếng ngáy vo vo của Đinh Tổng quản và Dư Miên.

Hai người này đã nằm trên chiếc ghế dài đang say giấc.

Thời gian đối với chàng như chậm lại. Chàng ngồi mãi và để ý lắng nghe động tĩnh.

Tiếng trống ngoài thành báo hiệu đầu canh hai. Và tiếng ngáy vo vo của hai người nằm trước cửa phòng chàng cũng im đi.

Chàng nghe Đinh Tổng quản khẽ bảo Dư Miên:

- Người đi đón chủ nhân một khúc đường xem sao! Ta ở đây chờ đợi.

Có tiếng Dư Miên “ạ”.

Tiếp đó một tiếng “xẹt” vang động!

Tiếng “xẹt” này là tiếng gió của một vật áo đánh ra.

Chàng trở mắt nhìn qua cửa sổ. Trong ánh sáng mờ mờ của màn đêm chàng thấy một bóng người từ tầng lầu trên bắn ra ngoài, rơi xuống từng dưới nhẹ và nhanh như một vệt sao băng.

Thân thủ phi thường! Bóng người đó không xa lạ mà chính là Dư Miên!

Chàng giật mình lắm bầm.

- Tên Dư Miên này chẳng qua là một kẻ tồi tệ hạng nhì mà có được thân pháp như vậy thì Đinh Tổng quản kia còn cao diệu đến bậc nào nữa. Cứ theo đó mà đoán thì chủ nhân của họ phải thuộc vào hạng võ lâm siêu đẳng rồi.

Chàng đang mãi mê với ý nghĩ ấy thì bỗng ngoài thành hơi xa xa, bỗng phát ra mấy tiếng quát ré.

Tiếng hét trong đêm thanh vắng rợn người làm sao.

Chàng hơi ngơ ngác, không rõ việc gì đã xảy ra! Chẳng bao lâu từ tầng lầu dưới lại có một bóng người chậm chạp bước lên.

Nhãn lực của chàng tuy chưa đến mức tối thượng, song chàng cũng đã nhận ra đó là Dư Miên.

Dư Miên ra đi rồi lại trở về một mình!

Chàng lấy làm lạ nhóng cao người lên nhìn kỹ hơn.

Nhưng chàng lại giật nảy người, đôi mày mũi kiếm trên vùng trán của chàng cau lại.

Chàng thấy Dư Miên lúc này không còn lạnh lẽo, và có những thủ pháp cao diệu như lúc ra đi nữa.

Hắn phải mệt nhọc lắm, bấu tay vào cửa sổ ề ạch một lúc mới leo lên được tầng lầu thứ tư. Hơi

thở hắt phát ra rất mệt nhọc không khác một kẻ bị thương.

Quả nhiên, chàng đoán không lầm. Sau khi đã cố gắng vượt qua khung cửa sổ từng lầu thứ tư. Dư Miên đuối sức ngã xuống sàn ván một tiếng “Bịch”.

Hơi thở hắt ròn rập như muốn ngạt đi!

Đúng là một tai nạn rồi! Nhưng tai nạn gì đã đến với tên Dư Miên khá ái này.

Cừ Thiên Hiệp định vén màn, mở cửa phòng chạy ra, thì đã nghe Đinh Tổng quản thất thanh hỏi:

- Dư Miên! Sao vậy?

Dư Miên chỉ còn ú ớ được mấy tiếng, không nói ra lời.

Tuy nhiên, Đinh Tổng quản hình như đã đoán được nguyên nhân rồi, hắt rùng mình nhảy vù qua cửa sổ như một vệt khói, rồi bản mình chạy biến về hướng ngoại thành chỗ đã phát ra tiếng hét lúc này.

Thân pháp của Đinh Tổng quản quả nhiên, còn giỏi hơn Dư Miên mấy bậc.

Bấy giờ, Cừ Thiên Hiệp không còn đủ kiên nhẫn để ngồi yên dò xét tình hình nữa. Chàng bỏ ngay ý định “bất biến chống vạn biến” mà xô cửa phòng thoát ra lần đến chỗ Dư Miên đang nằm.

Chi thấy thể xác Dư Miên nằm co rúm trên sàn lầu. Hơi thở của hắn đã quá yếu ớt. Cả mình hắn có hơn mười mấy vết thương sâu ngòm, máu tươi chảy ra nhuộm đỏ cả áo quần chẳng khác một con người máu vậy.

Dẫu chưa biết, chưa rõ Dư Miên này là ai, song Cừ Thiên Hiệp thể không đau lòng.

Chàng đưa ngón tay ra, điểm vào huyết mê của Dư Miên để tránh cho hắn những giờ phút đau đớn.

Xong chàng lại vươn mình phóng qua sổ đáp xuống đất, rồi nhắm hướng Đinh Tổng quản đã thoát lúc này mà đuổi theo.

Ra khỏi thành chưa bao xa, chàng đã nghe được tiếng quát tháo của Đinh Tổng quản phát ra từ một rừng hồng dương bên cánh mặt.

Chàng không hiểu trong khu rừng hồng dương ấy đã xảy ra việc gì.

Tuy nhiên, chàng tự cho mình là kẻ ngoại cuộc, khi chưa rõ sự việc của mọi người ra sao thì cũng chưa nên vội xen vào.

Vì vậy, chàng ẩn mình vào mé rừng rồi lẩn mò tìm cách xem xét.

Bên trong khu hồng dương ấy là một khoảnh đất nhỏ, có cây mọc đầy, bên dưới lỗ nhỏ những bộ bia bằng đá chứng tỏ đây là một nghĩa trang u tịch.

Ánh trăng mờ xuyên qua kẽ lá, rọi xuống những bóng người đang quay cuồng vũ động binh khí.

Tiếng gió vù vù! Tiếng hét thình thoảng nổi lên chát chúa.

Cừ Thiên Hiệp nhận ra đám người đang quay cuồng giao đấu đó thì có năm hán tử đang vây đánh Đinh Tổng quản rất kịch liệt.

Năm hán tử mặc quần áo đen bó sát người, trên tay mỗi người đều sử dụng một con dao dài sáng chói.

Năm mũi dao tua tủa, sáng quắc, luôn chực điểm vào đại huyệt của Đinh Tổng quản.

Chiêu thức của bọn này rất ly kỳ. Chúng dùng toàn những ngón đòn mạnh và ác hiểm phi thường.

Một luồng ánh sáng bao trùm cả Đinh Tổng quản như một màn khói làm phủ kín vậy.

Cừ Thiên Hiệp giật mình cảm thấy như những con dao kia có tầm đầy chất độc vậy.

Đinh Tổng quản một mình đứng ở giữa trận, đôi chưởng tung ra không ngừng chống lại với năm con dao dữ dội kia.

Tuy chưởng pháp của Đinh Tổng quản cao siêu nhưng Cừ Thiên Hiệp đoán chắc không thể chịu nổi với năm lưỡi dao quắc của bọn hán tử nọ.

Quả thật chưa bao lâu, năm hán tử cầm dao siết chặt vòng vây, rồi năm mũi dao đồng chia vào người Đinh Tổng quản một lúc.

Cừ Thiên Hiệp núp trong bóng tối trông thấy cũng phải kinh hồn. Mồ hôi chàng toát ra như tắm, chàng đoán chắc Đinh Tổng quản không chết cũng phải bị thương, nên toan xông ra để giải cứu.

Ngờ đâu trong giây phút nguy nan ấy Đinh Tổng quản bỗng hét lên một tiếng. Thân hình to lớn của gã nhảy vọt lên không hai chân tung ra hai đòn cước mạnh như núi đổ.

Mấy tiếng “reng reng” phát ra, lẫn với vài tiếng hú thất thanh.

Trong năm tên hán tử có hai tên rút dao, hai mũi dao văng bỗng lên trời, bắn tạt ra xa hai trượng.

Còn hai hán tử khác bị chưởng lực của Đinh Tổng quản đánh dội lại. Cả hai đều liểng xiểng thối lui hơn ba bước, đứng không vững.

Chỉ dùng có một chiêu sát thủ mà Đinh Tổng quản đã đẩy lui một lúc bốn địch nhân, thật là chuyện phi phàm.

Nhưng còn lại một người kia, lưỡi dao của hắn lại loáng lên một luồng sáng xanh. Luồng sáng ấy đâm thẳng vào bắp chân của Đinh Tổng quản nhanh như chớp.

Không còn thể nào tránh né được nữa, bắp chân của Đinh Tổng quản từng giọt máu rơi xuống.

Mặc dầu bị đâm qua một vết thương Đinh Tổng quản vẫn không thêm lưu ý, gã nhảy lồm lồm lên như một con hổ dữ, lao mình về phía hán tử cầm dao, đánh ra một chưởng và nói:

- Tuyên Đại Hổ! Mày tưởng ta có thể dung tha mày sao?

Tuyên Đại Hổ, hán tử cầm dao vừa đâm trúng bắp chân Đinh Tổng quản bỗng lùi lại một bên né tránh, bất ngờ Đinh Tổng quản đã bắn người tới chụp năm cánh tay lại sử dụng một thế trào Chop vào mệnh môn của Tuyên Đại Hổ.

Thân pháp của Đinh Tổng quản quá lạnh lẽo và ảo diệu, khiến cho Cửu Thiên Hiệp đứng bên ngoài cũng phải buột miệng khen:

- Ô! Hay thay.

Tuyên Đại Hổ bị Đinh Tổng quản khóa mệnh môn huyết lưỡi dao rơi xuống đất, nhưng hắn lại không có chút gì sợ hãi, mà nhẹ nhàng cười ha hả nói:

- Thằng họ Đinh! Ta xem thử người có thể sống được bao lâu nữa. Hà... hà...

Tiếng nói của hắn eo éo như qui khóc, nghe rất rùng rợn người.

Đinh Tổng quản vung cánh tay lên, toan đập vào thiên cái của Tuyên Đại Hổ, và hét:

- Cầu trệ! Cái chết của ngươi đã đến nơi mà còn dám phách lối.

Nhưng cánh tay Đinh Tổng quản vừa đưa lên, chưa kịp đánh xuống thì bỗng gã “á” lên một tiếng, cánh tay yếu đi như mất năng lực và hai đầu gối của gã cũng quỵ xuống.

Thì ra, Đinh Tổng quản đã bị chất độc trong vết thương ngấm vào người rồi không còn đủ sức giết Tuyên Đại Hổ nữa.

Cửu Thiên Hiệp thấy vậy thất kinh từ trong bóng tối phóng mình ra hét lớn.

- Ngừng tay!

Người chàng vừa phóng mình ra thì hai luồng chưởng phong cũng đồng thời ép tới, đánh tạt về phía bốn hán tử kia.

Đinh Tổng quản tuy cả người bị tê liệt, nhưng nhất định nắm cứng ở mệnh môn huyết của Tuyên Đại Hổ, không chịu buông.

Bấy giờ sắc mặt của Đinh Tổng quản đã trắng bệch, gã kêu lớn:

- Thiếu hiệp! Hãy coi chừng đại đao của chúng có chất độc đấy.

Dứt lời gã lấy hết tàn lực, thù tay lại ném Tuyên Đại Hổ văng ra xa hai trượng.

“Bịch!”

Tuyên Đại Hổ bị ném trúng vào một tấm bia đá đau quá phải nằm mẹp ở đấy bò dậy không nổi.

Cửu Thiên Hiệp sau khi dùng song chưởng đẩy lùi bốn hán tử kia rồi, chàng đứng ngay giữa trận nhìn chúng nói:

- Liên thủ hợp công đã hèn hạ rồi, còn dùng chất độc để ám hại đối phương nữa. Hành động ấy không xứng đáng là võ lâm giang hồ.

Bốn hán tử đưa mắt nhìn nhau đồng cười lớn lên một lượt.

Một tên trong bọn nói:

- Ha ha! Hành động vừa rồi mà do người mà ra cả. Ngươi đến đây rất đúng lúc.

Một tên khác trong bọn lại nói tiếp:

- Biết điều thì mau xuất trình Thiết thư cho bọn ta khỏi mất công ra tay.

Cừ Thiên Hiệp bắt giác cười lớn lên một tiếng. Chàng gằn giọng nói:

A! té ra các người đến đây với mục đích để cướp đoạt Thiết thư?

Một tên trong bọn ứng tiếng!

- Phải! Người đã biết rồi thì khỏi phải giải thích dài dòng.

Dứt lời bốn hán tử đồng một loạt múa bốn cây đại đao, phát ra bốn luồng sáng xanh uốn éo như những con rắn độc.

Cừ Thiên Hiệp tức giận vùng tay hét to:

- Phách lối! Hãy giữ lấy mạng sống!

Chàng toan lướt mình tới thì bỗng nơi mé rừng có tiếng nói thiên thanh vọng vào:

- Hừ! Tuyên gia ngũ quái! Các người hành động như thế kẻ cũng to gan lắm rồi!

Cừ Thiên Hiệp giật mình, vì giọng nói đó là giọng con gái!

Chàng lùi lại một bước! Đàng xa, một chiếc bóng vàng lách mình đến giữa trận.

Tuy trong đêm tối, nhưng chàng nhận ra đó là một giai nhân diễm lệ, mặt phấn mày ngài, lá lướt như cánh liễu thướt tha trước gió.

Trông thấy thiếu nữ áo vàng xuất hiện, bốn hán tử kia mặt mày như chàm đỏ, thu đao lại từ từ lui ra sau bảy bước, đứng trơ trơ như những pho tượng đá.

Đình Tổng quản tuy bị thương, nằm liệt một chỗ, nhưng cũng cố gắng nói lên mấy tiếng:

- A! tiểu thư...! Công chủ...!

Đôi mày liễu của giai nhân hơi cao lại một chút, nàng đưa đôi mắt phượng đượm buồn, liếc nhìn Đình Tổng quản hỏi:

- Tổng quản! Người sao đấy.

Đình Tổng quản gắng gượng đáp:

- Tên tôi tớ bất tài này bị trúng mũi độc của Tuyên Đại Hồ nơi bấp chân nên...

Nghe đến đấy, đôi mắt phụng của giai nhân trợn lên, hai luồng nhờn quang lóng lánh. Mặt phấn đỏ hồng vì pha sắc giận, nàng quay nhìn từ quái nói:

- A! các người lại muốn gây chuyện với Chung Nam sơn ư?

Lúc này Tuyên Đại Hồ, người bị Đình Tổng quản ném vào bia đá lúc nãy, đã lồm cồm ngồi dậy, đôi mắt chớp mấy cái ra hiệu cho đồng bọn, rồi đến trước mặt giai nhân, chấp tay lễ mễ nói:

- Công chủ...

Hoàng y giai nhân mặt lạnh như tuyết, gằn giọng bảo:

- Câm miệng! Ta hỏi ngươi nơi đây cách ChungNam sơn bao xa mà các ngươi dám đặt chân đến hành hung?

Mặt Tuyên Đại Hổ sợ quá đến trắng chột đi. Hắn ứ ớ một lúc mới nói ra lời:

- Thưa Công chủ...! Chỉ cách chừng... hai trăm dặm.

Mặt hoa cau lại, giai nhân cười lạnh lảnh.

- Hừ! Ngươi đã biết nơi đây cách Chung Nam sơn có hai trăm dặm mà lại dám đặt chân đến. Thế thì tội đáng chết rồi.

Chưa dứt tiếng thì:

“Vù”!

Một luồng hào quang bắn ra!

Một lưỡi dao nhỏ sáng lóe mắt, cắm phập vào một thân cây hồng dương trước mặt ngập sâu năm tấc.

Tuyên Đại Hổ run rẩy, cúi đầu nói:

- Thưa công chủ! Xin tha mạng...

Giai nhân áo vàng không thèm để ý đến lời nói của hắn, quay lại tiến về phía Đình Tổng quản rồi cúi đầu xuống xem xét vết thương.

Qua một lúc nàng buồn bã nói:

- Đình Tổng quản! Chân của ngươi phải bỏ đi rồi!

Đình Tổng quản không chút kinh hãi lễ phép nói:

- Chân kẻ tôi tớ bị mất là việc nhỏ, làm phiền đến Chung Nam sơn là điều kẻ tôi tớ này rất đắc tội.

Giai nhân áo vàng không nói gì cả, đưa tay bẻ một cành cây khô gần đấy rồi từ từ xấn tay áo lên.

Một làn da trắng như tuyết để lộ ra! Năm ngón tay thon thon trắng muốt.

Nàng vận công lực vào bàn tay ngọc đó, rồi khẽ nói:

- Đình Tổng quản! Ngươi hãy ráng chịu đau một chút.

Chưa nói dứt lời, lưng ong của mỹ nữ cong xuống, nàng quất cành cây khô tạt ngang qua đầu gối bị thương của Đình Tổng quản.

Đình Tổng quản cắn răng lại, lăn đi mấy vòng.

Một khúc chân của Đình Tổng quản đã bị đứt lìa ra, máu tuôn như xối!

Cừ Thiên Hiệp vừa kinh vừa sợ.

Một khúc cây khô lại có thể chặt đứt đi một ống chân người! Như thế công lực của thiếu nữ áo vàng thật khó có ai bì kịp!

Năm tên đại hán kia vừa thấy mặt thiếu nữ áo vàng đã sợ như chết là phải.

Nhưng, Đinh Tổng quân bị chặt đứt một chân mà không thốt ra một tiếng rên rỉ nào, gã này cũng đáng mặt gan dạ anh hùng lắm.

Hủy xong một khúc chân của Đinh Tổng quân mà mặt hoa vẫn không biến đổi, mỹ nữ áo vàng ném cành cây khô sang một bên, rồi tỏ giọng an ủi:

- Đinh Tổng quân! Ta cảm máu, bế huyết cho ngươi. Ngươi nên tĩnh dưỡng một lúc cho lại sức!

Giọng nói của nàng như tiếng oanh, lúc an ủi thì thật giàu cảm tình, nhưng lúc lạnh nhạt thì cũng đáng sợ!

Tiếp đó nàng đưa tay lên điểm nhẹ các huyết đạo của Đinh Tổng quân.

Trong chốc lát nàng đã phong đi ba mươi sáu huyết quan của nạn nhân.

Cừ Thiên Hiệp say sưa nhìn cử chỉ của hoàng y thiếu nữ không nháy mắt.

Trong lúc đó thì Tuyên gia ngũ quái mặt mày hờ hởi, đứng trơ trơ như năm tội nhân sắp sửa lên đoạn đầu đài.

Chữa thương cho Đinh Tổng quân xong hoàng y mỹ nữ quay lại, nhìn con dao nhỏ còn đang găm trên cây hồng dương và hét:

- Sao? Các ngươi không tự xử còn đợi gì nữa.

Tuyên Đại Hồ run rẩy nói:

- Công chủ...

Đôi mi mỹ nữ nhú hai cái. Nàng hỏi:

- Còn gì nữa?

Bốn hán tử đứng sau lưng Tuyên Đại Hồ đồng thời quát lên một tiếng nói:

- Lão đại! Liệu không được thì chúng ta liều mạng với nó một phen, đằng nào cũng đưa đến cái chết mà thôi.

Tuyên Đại Hồ lùi lại, đứng giữa bốn tên hán tử kia, cất giọng nói:

- Công chủ! Công chủ hiệp người quá sức! Dầu “nhất đại yên cư” có đến đây nữa thì trong trường hợp túng cùng này chúng tôi cũng phải đánh liều. Chắc Công chủ rõ chó cùng dứt đuôi chứ?

Thiếu nữ áo vàng mím một nụ cười nhạt, lộ ra nửa hàm răng ngọc.

Trong cái cười ấy hàm chứa đầy khinh bỉ.

Nàng tiến lên một bước nói:

- Hừ! Chúng bay to gan lắm. Đã thế đừng trách ta độc ác.

Câu nói chưa dứt thì tay áo của nàng đã phát ra như một cánh quạt.

Sức gió vù vù phát ra như vũ bão

Thân hình của Tuyên gia ngũ quái đều lắc lư muốn té xuống cả. Họ cố gượng nhảy xéo sang một bên để tránh luồng cuồng phong ấy.

Mặt người nào người nấy trắng nhợt như một thầy ma.

Cừ Thiên Hiệp thấy vậy cũng kinh hồn. Chàng không hiểu mỹ nữ áo vàng này là ai mà lại có được công lực dường ấy.

Thiếu nữ áo vàng phát tay áo quạt ra một cuồng mà chưa đánh ngã được Tuyên gia ngũ quái, mặt nàng bất giác đỏ lên vì tức giận.

Nàng buộc miệng “ý” một tiếng, gót sen từ từ điềm đến gần ngũ quái.

Tình thế này sinh mạng của ngũ quái coi như không còn nữa rồi.

Bỗng từ ngoài mé rừng lại có một giọng nói dịu dàng vọng vào:

- Hãy khoan! Chưa cần như vậy!

Âm thanh chưa dứt thì đã có bóng một thanh y mỹ nhân xuất hiện trước mặt rồi.

Cừ Thiên Hiệp vừa thoáng thấy thanh y mỹ nhân bỗng giật mình nảy người.

Té ra, khuôn mặt thanh y mỹ nhân này lại giống hệt với thiếu nữ áo vàng.

Hai người như một mặt, khó mà phân định được, tuy rằng thanh y mỹ nhân tuổi tác có thể lớn hơn thiếu nữ áo vàng chừng đôi ba tuổi theo chàng đoán.

Nếu hai người cùng mặc một sắc áo vàng thì không khác gì nhau cả.

Cứ đoán theo khuôn mặt, Cừ Thiên Hiệp định ninh hai người này là hai chị em ruột, hoặc đôi gái song sinh.

Trong thấy mỹ nhân áo xanh xuất hiện, thiếu nữ áo vàng vội thâu chiêu lại.

Trong lúc đó thì mặt mày của Tuyên gia ngũ quái cũng tăng vẻ sợ sệt hơn. Họ láo liên nhìn quanh, hình như tìm cách bỏ chạy.

Thanh y mỹ nhân sắc mặt ôn hòa, chỉ đưa mười ngón tay trắng mịn nhận trong không khí một cái và nói:

- Các ngươi hãy đứng yên đây, để ta lo cho khách xa trước đã rồi sẽ nói đến các ngươi.

Tuyên gia ngũ quái đều im lìm đứng như năm pho tượng gỗ, không cử động nữa.

Thanh y mỹ nhân lại quay qua nhìn Cừ Thiên Hiệp một cái rồi khẽ gật đầu nở một nụ cười tươi, hỏi:

- Vị này tức là Cừ Thiên Hiệp sao?

Cừu Thiên Hiệp bước tới đáp:

- Vâng! Tại hạ là Cừu Thiên Hiệp! Chẳng hay cô nương có gì dạy bảo!

Mỹ nhân áo xanh bất giác cười lớn. Hai tay nàng ôm lấy bụng, cười đến nghiêng ngửa không thôi.

Thiếu nữ áo vàng cũng không nhịn được, mắt liếc nhìn Cừu Thiên Hiệp mà miệng thốt ra từng tràng cười sặc sụa.

HỒI THỨ MƯỜI BỐN

Hồ-bá-ma-đầu lệnh

Cừu Thiên Hiệp thấy hai mỹ nữ nhìn chàng cười đến chảy nước mắt, và cứ cười mãi không thôi, chàng không hiểu gì cả, đứng sững sờ nhìn họ một lúc, rồi bực bội hỏi:

- Cô nương cười cái gì vậy?

Mỹ nhân áo xanh nghe nàng nói lại cười lớn hơn nữa, mà không đáp lời.

Giây lát, thiếu nữ áo vàng mới nhịn cười nói lên mấy tiếng:

- Bà này... là thân mẫu tôi!

Cừu Thiên Hiệp giật nảy người, thẹn đến đỏ mặt.

Họ cười chàng là phải, vì chàng lại gọi mẹ thiếu nữ bằng “cô nương”!

Thật ra, không ai có thể biết được thanh y mỹ nhân kia là mẹ của một cô gái mười sáu, mười bảy tuổi, trong lúc người đàn bà ấy không thể nào bảo là ngoài ba mươi tuổi được.

Qua một lúc, mỹ nhân áo xanh nhịn cười, rút khăn ra lau mặt, rồi nói:

- Không thể trách người ta, vì người ta không biết được mà!

Dứt lời, mỹ nhân từ từ bước tới, đưa tay chỉ vào thiếu nữ áo vàng và nói:

- Nó là con gái của tôi, thiên hạ thường gọi nó là Vô Lý Công Chủ.

Cừu Thiên Hiệp thấy cái tên có vẻ lạ đời, lẩm bẩm:

- Vô lý công chủ?

Mỹ nhân gật đầu nói:

- Phải! “Vô lý” có nghĩa là không nói lý do.

Thiếu nữ áo vàng lắc mình đến trước mặt mỹ nhân áo xanh nhõng nhẽo:

- Thân mẫu! Con không bằng lòng thân mẫu cắt nghĩa như thế đâu.

Mỹ nhân áo xanh chỉ nhếch mép cười khẽ, rồi lại đưa tay chỉ vào mặt mình nói tiếp:

- Ba mươi năm trước, người ta thường gọi ta là Nhất Đại Yên Cư. Chẳng biết giờ đây thiên hạ còn nhớ đến tên ta nữa không.

Hừ! Ta già rồi! Nhưng trong quá khứ...

Mỹ nhân chỉ nói đến đây rồi nín bật, đôi sòng mắt như đượm buồn và thờ dài một cái.

Cừu Thiên Hiệp nghĩ thầm:

- Bà này đã có cái tên là “Nhất đại yên cư” thế thì không phải là một kẻ tầm thường rồi. Ít nhất bà ta cũng là một võ lâm tiên bối. Hiện giờ tuy chưa biết lý lịch của bà ra sao, thù hay bạn, danh nhân hay tiện nhân, nhưng bà đã có ý thân thiện thì ta cũng nên lợi dụng cơ hội mà hỏi thăm tông tích của cha mẹ ta, may ra biết được ít nhiều.

Nghĩ như vậy, chàng vội chấp tay lại nói:

- Té ra là tiên bối! Xin bỏ qua tội thất lễ của tiểu tử vừa rồi!

Nhất đại yên cư bỗng lắc mình một cái, thân mình mỹ nhân bắn ra vọt lên cả mấy trượng.

Bà ta lại dùng mũi giày nhún thêm vào cành cây một cái nữa rồi vọt lên cao hơn. Thân mình bà ta lá lướt trên không trung như một cánh bướm. Thật là một lối khinh thân lạ lùng.

Tiền đó, bà ta rú lên một tiếng, âm thanh lạnh lạnh như xé không gian.

Cừ Thiên Hiệp ngơ ngác không hiểu gì cả.

Tại sao vị tiên bối có sắc đẹp tuyệt trần kia lại có cử chỉ lạ lùng?

Âm thanh vừa dứt, bà ta từ trên cao đáp xuống.

Rồi chẳng bao lâu, nơi mé rừng lại vang lên tiếng ròn rập như tiếng vó ngựa lẫn tiếng xe lăn.

Lúc này Cừ Thiên Hiệp mới chợt hiểu.

Thì ra, nhất đại yên cư đã dùng hiệu lệnh để gọi người đến.

Những bóng người ngựa ròn rập kéo đến khá đông, ai nấy đều cỡi ngựa và lái một chiếc xe màu xanh dần dần tiến vào trong rừng.

Bụi bay ngất trời, chẳng khác một đám mây mù.

Những người mới đến đều là những tay trang hán lực lưỡng, mình mặc một thứ quần áo vải cảm không khác gì Dư Miên, người đã ngênh đón Cừ Thiên Hiệp ở tử lâu vậy.

Đoàn người vừa đến trước mặt mỹ nhân áo vàng đã vội vàng nhảy xuống cung kính cúi đầu thưa:

- Tham kiến gia chủ!

Nhất đại yên cư nói:

- Hãy khiêng Đinh Tổng quản lên xe, đem Tuyên gia ngũ qui cột ra đằng sau. Những người này ta đã điểm vào huyết mê cả rồi.

Cừ Thiên Hiệp giật mình “á” lên một tiếng. Chàng không ngờ cái búng tay trong không khí lúc nãy là bà ta đã dùng chỉ lực điểm huyết của ngũ quái.

Nhất đại yên cư lại nói tiếp:

- Hãy để lại ba con ngựa cho ta với Công chủ cùng thiếu hiệp cỡi. Trên đường về nhớ ghé vào tử lâu đem xác Dư Miên về luôn.

Giọng nói bà ta như ra lệnh, như dặn dò, mà sắc mặt không có chút gì thay đổi.

Cừ Thiên Hiệp đưa mắt nhìn ngũ quái, quả những người này như đã chết lịm đi tự bao giờ rồi, mặc dầu thân xác vẫn đứng trơ trơ ra đó, tay vẫn cầm đao sáng quắc.

Sau khi nhận lệnh, bọn người kia ứng lệnh một tiếng, rồi bắt đầu chia nhau hành sự

Một tên trong bọn bắt một con bạch mã, lông trắng như tuyết đến trước mặt Cừ Thiên Hiệp, Cừ Thiên Hiệp cung kính nói:

- Thừa lệnh gia chủ mời, thiếu hiệp lên yên.

Cừ Thiên Hiệp lại không tiếp ngựa mà lại bước tới chấp tay chào Nhất đại yên cư một lễ rồi nói:

- Kính tiền bối! Văn bối đang có việc cần phải lên đường, chẳng biết tiền bối định đưa văn bối về đâu, có việc gì, xin cho biết?

Nhất Đại yên cư nhếch mép cười nhạt;

- Bất kể thiếu hiệp đi về đâu, muốn sang bắc tất phải qua Chung Nam sơn này, không còn đường nào khác. Từ đây đến đó cách không bao xa, trên tình võ lâm đồng đạo mộ danh nhau mà mời thôi. Thiên Hiệp cần gì phải khách sáo.

Cừ Thiên Hiệp ái ngại, trên mặt thoáng qua nét nghi ngờ, nói:

- Nếu tiền bối không cho biết nguyên do, tại hạ quyết không thể ứng miệng được.

Dứt lời, chàng quay lưng bước ra ngoài rừng!

Vô lý công chủ vội lách mình gần lại trước mặt chàng nói:

- Người sao lạ lùng quá! Thân mẫu tôi bảo thiếu hiệp đi thì thiếu hiệp cứ tuân lệnh mà đi. Lẽ nào thiếu hiệp sợ chúng tôi cướp của giết người sao?

Cừ Thiên Hiệp thấy vẻ mặt thiếu nữ có vẻ chân thật. Song chàng là người đứng đắn không chịu làm việc gì không rõ nguyên nhân.

Chàng mỉm cười nói:

- Tại hạ muốn được hoàn toàn tự do. Mời hay không là quyền ở tiền bối và cô nương, và chấp thuận lời mời hay không là quyền của tại hạ.

Dứt lời chàng lại bước tránh sang một bên, đi ra khỏi rừng.

Vô lý công chủ chớp mình một cái, nàng lại đứng chặn ngay trước mặt chàng và nói:

- Ý! Người muốn làm khó dễ tôi sao?

Cừ Thiên Hiệp trở mắt nhìn nàng một cái, rồi ôn tồn nói:

- Không phải thế! Tôi không có một lỗi lầm nào đối với cô nương, dĩ nhiên không bị một ràng buộc.

Nhất đại yên cư lướt đến, khóa tay ra hiệu cho con gái bà, rồi quay sang nói với Cừ Thiên Hiệp:

- Có phải người muốn đi tìm tông tích của thân phụ người không? Hừ! Chung Nam sơn chúng tôi hiện có biết được một người họ Cừ. Tôi chỉ nói cho người biết như thế mà thôi. Người muốn theo chúng tôi về Chung Nam sơn hay không tùy ý.

Bà lại quay sang bảo vô lý công chủ:

- Con ơi! Chúng ta đi thôi!

Vừa nói, bà kéo tay thiếu nữ áo vàng lướt ra khỏi rừng.

Cừ Thiên Hiệp nghe câu nói ấy sững sờ! Từ khi chàng rời khỏi Phi Lai Sơn trang luôn luôn ôm lấy trong lòng hy vọng là tìm tung tích cha mẹ chàng. Thế mà lâu nay chàng chưa hề nghe được một tin tức nào cả. Hôm nay Nhất đại yên cư lại biết được một người họ Cừ thì làm sao chàng bỏ qua được.

Chàng vội chạy ra mé rừng gọi lớn:

- Tiền bối! Tiền bối!

Nhưng hai mẹ con Nhất đại yên cư đã lên ngựa phóng đi xa rồi. Trong phút chốc cả hai đều mất dạng.

Chàng chưa biết tính sao thì phía mé rừng lại có một tiếng ngựa “hí” vang.

Thì ra, con bạch mã lúc nãy họ vẫn để lại cho chàng. Con ngựa yên cương đóng sẵn được cột vào gốc hồng dương cẩn thận.

Không cần suy tính gì nữa, chàng vội chạy vào rừng dắt ngựa ra, phóng lên yên chạy về hướng Chung Nam sơn.

Đêm tối mịt mù! Vầng trăng chiếu sáng vàng nhạt. Bốn bề lặng ngắt như tờ. Bỗng bên đường vang ra một tiếng Phật hiệu:

- A di đà Phật!

Tiếp theo đó, một lão hòa thượng mập úc núc từ nơi mé rừng bước ra, tay cầm cây thiết trượng to bằng chén, gần ngay trước đầu ngựa, đôi mắt chớp sáng, miệng nói:

- Tiểu thí chủ! Khoan đi đã!

Cừ Thiên Hiệp liền gò cương lại nói:

- Đại sư! Tại hạ có việc cần, không thể hoãn lại được.

Lão hòa thượng mập đưa ngang cây thiết trượng ra nói:

- Đứng đứng! Thí chủ chớ nghe theo lời Vô khư Cung Yên Cư. Muốn tìm tông tích thân phụ thí chủ cứ hỏi tôi, người thế ngoại này.

Dứt lời, lão hòa thượng mập cầm đầu thiết trượng xuống, khoanh tay ngồi xuống đất, lấy ra một cái mỏ cây, hình con cá, vừa gõ lóc cóc vừa tụng kinh “đa tâm”.

Cử chỉ và lời nói của lão hòa thượng rất lạ lùng, khiến cho Cừ Thiên Hiệp không hiểu gì cả.

Té ra lão cũng biết tông tích của thân phụ chàng sao?

Thế thì chàng nên hỏi lão này hay nên đến “Vô khư cung” mà hỏi Nhất đại yên cư?

Chàng do dự một lúc rồi nhảy phốc xuống ngựa chấp tay xá hòa thượng mập một cái nói:

- Xin nhờ thượng nhân chỉ giáo!

Hòa thượng mập gõ mạnh lên chiếc mõ mấy tiếng rồi im bật, đôi mắt vẫn nhắm lại, nhưng không còn tụng kinh nữa.

Chốc lát lão nói:

- Mười năm trước đây, trong võ lâm có tất cả bốn danh thủ họ Cừu. Một người gọi là “Thần chân nhất kiếm” Cừu Vô Ky, còn người nữa gọi là “Kinh thiên ngọc trụ” Cừu Phi Hồng...

Vừa nghe đến đây Cừu Thiên Hiệp bỗng mừng rỡ “á” lên một tiếng. Đôi mắt chàng sáng rực. Vì lời nói của hòa thượng mập này đúng với lời nói của Kim bản trúc trượng Quế cung Đàm, không sai tí nào cả.

Chàng nghiêng mình bước tới một bước nói:

- Ô! thượng nhân nói rất đúng. Không biết...

Chàng chưa nói dứt thì lão hòa thượng đã ngắt lời, nói tiếp:

- Hai người họ Cừu ấy hình như đồng thời mất tích. Một người thì ở về Bắc Thái, một người thì ở về phía Nam Cương. Bần tăng nghĩ...

Nói đến đây bỗng lão ngừng lại, môi điểm một nụ cười rồi không nói nữa.

Cừu Thiên Hiệp đang chú ý nghe, tâm hồn chàng tập trung vào câu nói của lão hòa thượng hầu như nín thở.

Ai ngờ, qua một lúc lâu hòa thượng mập vẫn ngồi im không nói nữa.

Rồi chiếc mõ hình con cá trong tay lão từ từ gõ lên, miệng lão lầm rầm niệm “đa tâm kinh”.

Cừu Thiên Hiệp nóng lòng quá, không còn chờ đợi được nữa, cất tiếng hỏi:

- Thượng nhân! Tiểu tử đang chờ lãnh giáo.

Hòa thượng mập vươn đôi mày lên, trở mắt nhìn Cừu Thiên Hiệp đáp:

- Bần tăng cũng đang chờ tiểu thí chủ bố thí đây.

Giọng nói của lão hòa thượng không còn ảm áp và chậm chạp như lúc nãy.

Cừu Thiên Hiệp nghe vậy bất giác giật mình đáp:

- Nếu tại hạ tìm được phụ thân dĩ nhiên sẽ tìm đến dâng hương lễ Phật mà thêm dầu thêm hương cho quý tự để đèn đáp đáng từ bi.

Hòa thượng mập cười lớn một tiếng:

- Ha ha! Lữ Lương sơn tuy nghèo nhưng cũng có đủ một ngọn đèn và ba cây hương mỗi tối.

Cừu Thiên Hiệp không biết ông ta muốn nói gì, ngơ ngác hỏi:

- Thế thì ý của lão hòa thượng dạy như thế nào?

Hòa thượng mập kéo chiếc mõ để vào trong lòng, rồi nói:

- Tiểu thí chủ! Người có biết lai lịch của bản đạo tăng như thế nào không?

Chàng lắc đầu, vẻ mặt hơi khó chịu đáp:

- Tại hạ xuất đạo chưa bao lâu, lại chưa được thỉnh giáo trước nên chưa biết.

Hòa thượng mập ráng cười lên một tiếng rồi nói:

Hí hí, hèn chi người coi ta như những hòa thượng hóa duyên, tăng nhân du phương vậy, mà chỉ biết bỏ thí tiền hương, hoa quả mà thôi.

Cừu Thiên Hiệp lạ lùng trước cử chỉ và lời nói có vẻ hằn học của lão hòa thượng vội lễ phép nói:

- Dám hỏi đại hòa thượng tọa đang nói nào để tiện nhân biết mà xưng hô cho đúng phép.

Hòa thượng mập nghiêm nét mặt nói:

- Bản tăng xuất gia nơi Lữ Lương sơn, người võ lâm thường gọi là Đại Phật Thống đàn, một trong số Lữ Lương tam Phật. Tiểu thí chủ. Người đã nghe danh bản tăng chưa?

Cừu Thiên Hiệp tuy chưa nghe nói đến tên Thông đàn đại nhất bao giờ, nhưng vì muốn làm cho hòa thượng vui lòng, chàng gật đầu lia lịa:

- Phải! phải! Tiểu nhân đã từng nghe danh của thánh tăng rồi!

Hòa thượng mập cười híp mắt, giọng cười rất đắc ý:

Mục đích của Cừu Thiên Hiệp là muốn lấy lòng lão hòa thượng mập để được lão chỉ điểm về lai lịch của cha mẹ chàng vì vậy khi lão hòa thượng mập đắc ý cười lớn, chàng cũng cười phụ họa theo và hỏi:

- Xin hỏi “Đại Phật” về tông tích của song thân tiện nhân! Mong được “Đại Phật” chỉ điểm cho.

Thông đàn hòa thượng nhướn đôi mày rậm lên, nói:

- Hừ! Điều đó không khó gì, nhưng...

Nói đến đây lão ngửa mặt cười ha hả, không nói nữa.

Nóng lòng nói:

- Việc này đối với tiện nhân rất quan trọng, xin “Đại Phật” chớ lấy đó làm một việc trêu người...

Thông đàn hòa thượng nghiêm sắc mặt:

- Hừ! Bọn đàn sư lúc này có bao giờ đùa nghịch với ai đâu. Nhưng muốn được việc tất phải...

Cừu Thiên Hiệp cảm thấy hòa thượng như muốn đòi hỏi ở chàng một điều kiện gì, nên vội nói:

- Nếu "Đại Phật" giúp cho tiện nhân tìm được song thân thì dù phải hy sinh đến giá nào tiện nhân cũng vui lòng, kể cả việc "Đại Phật" muốn lấy mạng tiện nhân cũng được.

Đôi mày hòa thượng cau lại, lão gắng giọng nói:

- Tiểu thí chủ! Người nói vậy rồi, bản tăng là kẻ tu hành, lấy mạng người mà làm gì, mạng sống của người đâu có ích lợi gì cho việc tu hành của bản đạo.

Cừu Thiên Hiệp không biết ý muốn của hòa thượng ra sao cả liền hỏi:

- Xin "Đại Phật" cho biết ý kiến!

Thông đàn hòa thượng bỗng vươn đôi tay ra, đôi tay của lão to như hai cánh quạt. Lão chụp lên đại huyết "Lỗ hạ" của Cừu Thiên Hiệp, rồi quất:

- Ta muốn lấy quyển Thiết thư trong bọc của người.

Hai người cách nhau không xa lắm, nên trong lúc Thông đàn hòa thượng xuất thủ bất ngờ, Cừu Thiên Hiệp không sao né tránh kịp. Chàng chỉ kêu lên một tiếng:

Á!

Trong lúc đó, thì bàn tay của hòa thượng đã chặn cứng trên yếu huyệt của chàng rồi. Cả người chàng tê cứng đi, và nếu chàng kháng cự thì lão bóp chết ngay lập tức.

Không còn biết làm sao hơn, Cừu Thiên Hiệp đành đứng trơ ra đấy.

Thông đàn hòa thượng từ từ đứng lên, tay mặt vẫn đè cứng yếu huyệt của Cừu Thiên Hiệp, tay trái thò vào bụng chàng móc ra tìm Thiết thư.

Nhưng lão mò không trúng "Thiết thư" mà lão lại lấy ra một cái bọc vải màu vàng!

Nhìn thấy vật này, sắc mặt lão bỗng tái đi, lão ré lên một tiếng thất thanh rồi lùi lại mấy bước, miệng ú ớ.

- Á! Hở... Bá... Ma... đầu... lệnh...

Từ lúc bị hòa thượng điểm huyết, Cừu Thiên Hiệp đinh ninh rằng Thiết thư của chàng những bị lão ác tăng này đoạt mất, mà sinh mạng chàng cũng chẳng còn.

Ngờ đâu, khi lão bóc trúng cái bọc vải vàng mà trước đây Hiên Bá Vong đã trao cho chàng, thì lão hòa thượng lại thất sắc, buông chàng ra, mặt mày hơ hãi như vậy. Chàng không biết cái bọc vải vàng kia, chiếc mặt nạ ấy, có sức mạnh như thế nào?

Đôi mắt thất thần của lão hòa thượng mập cứ chăm chăm nhìn vào mặt chàng.

Giây lát, lão ú ớ hỏi:

- Ma quân! Người là... Ma... quân?

Cừu Thiên Hiệp không hiểu gì cả, chưa tìm được lời để chất vấn lão, thì đằng xa có một bóng người màu lục bắn đến.

Bóng người đó chính là Hoa Quý lệnh chủ Bích Lệ Hồng.

Nàng vừa đặt chân xuống, đã nói lên lạnh lạnh:

- Hễ hán trông thấy lệnh thì hán phải chết, cần gì hỏi nguyên do!

Cừ Thiên Hiệp cau đôi mày thâm nói:

- Hừ! Đồ quỉ! Hán lại đeo đuôi theo mình nữa rồi!

Lúc này sắc mặt của Thông đàn hòa thượng lại còn khó coi hơn. Đôi tay lão nâng chiếc bọc vàng lên, hướng về phía Bích Lệ Hồng nói với giọng rất tội nghiệp:

- Cô nương cứ thâu lệnh về đi!

Bích Lệ Hồng cười gằn một tiếng, mặt lạnh như tuyết:

- Phải! Bỏn cô nương đến đây chính là thâu lệnh đó! Vậy tốt hơn ngươi nên tự hủy mình đi.

Cừ Thiên Hiệp không hiểu sự việc bên trong như thế nào cả. Cái bọc vàng đó là cái gì mà lại diễn biến cảnh tượng như vậy?

Chàng đứng trân trân nhìn hai người!

Thông đàn hòa thượng bước lui lại liên tiếp mấy bước rồi rú lên một tiếng đau đớn nói:

- Ô! Thế thì cha con của cô nương đã hiếp người quá sức! Lữ Lương tam Phật của chúng tôi như vậy là đã phục mệnh cha con cô nương sát đất rồi...

Bích Lệ Hồng hét lên:

- Câm miệng! Thật không biết nhục, dám xưng là “Lữ Lương tam Phật”? Ai cho phép ngươi xưng danh hiệu như vậy? Lữ Lương sơn sanh ra ba tên ác tăng như các ngươi đã làm bẩn danh lam thắng cảnh.

Mặt Cừ Thiên Hiệp bắt giắc đỏ lên vì hổ thẹn.

Chàng nghĩ thầm:

- Ô! Thế mà nãy giờ ta tưởng lão là một cao nhân nên hết lòng tôn kính. Nếu lời của Bích Lệ Hồng là đúng thì hành động của ta thật nhục nhã.

Bấy giờ lão hòa thượng đã lùi tại rất xa. Đột nhiên lão thuận tay rút cây thiết trượng chỉ vào mặt Bích Lệ Hồng nói:

- Nếu cô nương bước đến gần tôi một bước đừng trách tôi vô lễ đó.

Bích Lệ Hồng vẫn thản nhiên cười lớn:

- Hung tăng! Không ngờ ta không tìm ngươi mà ngươi lại tìm bôn hung lệnh để phải chết! Như vậy thì thiên đàng ngươi không đi mà lại chui xuống địa ngục rồi!

Dứt lời, nàng lắc mình một cái, bóng xanh màu lục nhảy vọt lên, bắn tới trước mặt Thông đàn hòa thượng.

Đôi chưởng nàng quất ra, hai luồng kinh phong veo véo.

“Cái thế thập bát chưởng” của nàng, Cừ Thiên Hiệp đã được mục kích qua. Đó là một môn võ công tuyệt diệu.

Tuy nhiên, hiện giờ đối thủ của nàng trong tay có cầm cây thiết trượng rất lớn, đôi chưởng nàng liệu tay không có chống nổi vũ khí hay không?

Cây thiết trượng của Thông đàn hòa thượng trong chớp mắt vũ động lên, lão dùng thế “Luân hồi cừu chuyển” múa vun vút tạo thành một vùng bóng đen tua tủa, trong hai trượng kinh lực khiếp người.

Bích Lệ Hồng không chút e sợ. Nàng hét lên một tiếng:

- To gan! Lữ Lương sơn tam quái có bao nhiêu gan dạ mà dám kháng lệnh hành hung như vậy?

Chưa dứt lời bóng màu lục đã chập chùng lướt vào vùng cây thiết trượng.

Chẳng biết nàng đã dùng thân pháp gì mà người nàng như vệt khói mờ, Cừ Thiên Hiệp cũng không thấy rõ nàng được.

Bỗng nghe nàng hét lên một tiếng lạnh lạnh:

- Buông tay!

Cùng trong lúc đó lại phát ra hai tiếng động chát chúa.

- Keng! Keng!

Thiết trượng trong tay lão hòa thượng rơi xuống đất đánh “bịch” một cái, người của lão như một thằng khờ, đứng ngây ra đó.

Bích Lệ Hồng mặt đầy sát khí, nàng đưa bàn tay mặt lên, chia hai ngón tay đâm vào mặt lão hòa thượng, và nói:

- Đôi mắt có nhãn mà vô châu, ta để lại cho ngươi cũng chẳng ích gì.

Lão hòa thượng “á” lên một tiếng! Hàng ngàn tia máu bắn ra!

- A!

Tiếp theo một tiếng rú kinh hồn, thân hình lão hòa thượng mập tẻ xiêu xuống đất, đôi mắt của lão biến thành hai lỗ sâu, máu tươi tuôn ra xối xả.

Mặt Bích Lệ Hồng vẫn không đổi sắc. Nàng rảy rảy hai ngón tay bị dính máu đỏ ngòm, và nói

- Mắt công ta phải rửa rồi!

Cừ Thiên Hiệp bắt giắc cau mày trầm nghĩ:

- Cô gái này sao lại ác độc quá sức như vậy? Không trách võ lâm gọi nàng là “Độc tráng đơn” cũng phải.

Bích Lệ Hồng lau bàn tay máu xong, mặt mày vẫn tự nhiên lắm bầm:

- Ta còn phải thu lịnh!

Vừa nói, nàng vừa cúi xuống nhặt cây thiết trượng lên, rồi phóng đầu thiết trượng về phía lão “đại quái” đang nằm dưới đất.

Cừ Thiên Hiệp thất kinh ré lên:

- Bích cô nương! Ngươi...

Chàng mới nói đến đây thì đã “xẹt một tiếng”.

Một tiếng rú vang lên! Hàng ngàn tia máu bắn ra bốn phía! Cây thiết trượng đã cắm phập trên ngực Thông đàn hòa thượng thấu đến sau lưng và xuyên thẳng dưới mặt đất ba bốn thước, đầu gậy dựng đứng lên.

Đại quái Thông đàn tay chân quơ múa lia lịa vài cái rồi tắt thở.

Bích Lệ Hồng mím chặt đôi môi, mày liễu hơi cau lại, liếc nhìn Cừ Thiên Hiệp, khẽ nói:

- Sao? Hình như thiếu hiệp còn luyện tiếu hần nữa sao?

Cừ Thiên Hiệp nét mặt không vui, nghe Bích Lệ Hồng nói, chàng quay lại thở dài.

- Nếu trường hợp có thể tha chết cho kẻ khác thì nên tha đi là hơn cô nương quá...

Không đợi Cừ Thiên Hiệp nói hết câu, Bích Lệ Hồng mím môi cười nhạt:

- Ô! Thiếu hiệp chưa phải một vị Phật sống mà đã lên giọng nhân từ. Nếu không có tôi đến đây hần có tha mạng cho thiếu hiệp không?

Cừ Thiên Hiệp nhớ lại lúc nãy bị lão hòa thượng mập điểm vào tử huyệt, hành động đê hèn lén lút của lão khiến cho chàng tức giận lên. Tuy nhiên, chàng vốn có tính nhân đạo, không thích giết người, trước cái chết mà lão hòa thượng đã làm cho lòng chàng thấy xót xa rồi.

Chàng nuốt nước bọt, ngập ngừng nói:

- Đó là do...

Thấy Cừ Thiên Hiệp chỉ nói được mấy tiếng rồi đứng lặng thinh, Bích Lệ Hồng nói!

- Do lòng tham...! Do đù thứ! Nhưng trong xã hội này không ai ra ngoài khỏi cái “do” ấy cả. Nhưng thôi, chớ lý luận dài dòng, tôi đến đây là đã vào sâu ba trăm dặm của Chung Nam sơn rồi, đó là một điều đại kỵ của “Vô khu cung” Tôi phải đi thôi!

Dứt lời, nàng bước tới vài bước, cúi xuống nhặt cái bọc vải vàng lên.

Cái bọc này hiện rơi bên tử thi của lão hòa thượng.

Thấy vậy, Cừ Thiên Hiệp vội phóng mình đến.

Hai người cùng chụp xuống một lượt, bốn bàn tay đều bóp lên chiếc bọc vải vàng.

Mặt họ vừa ngược lên thì đôi má họ lại chạm vào nhau nóng hôi hổi.

Cả hai cái đầu hổ thẹn, nhảy lùi lại ba bước, trở mắt nhìn nhau.

Trong cái nhìn ấy, cả hai đều thấy khó chịu, tuy không ai nói ra một lời nào.

Bích Lệ Hồng then đến đôi má đỏ hồng lên, vội tìm lời nói lãng:

- Sao? Thiếu hiệp định tranh đoạt vật ấy?

Cừu Thiên Hiệp ú ớ:

- Vật đó... là... là... của tôi mà!

Bích Lệ Hồng làm mặt giận để xóa những nét then thùng:

- Linh phù, đó không phải là đồ tốt. Nó là một trong số “Võ lâm tứ đại hung lệnh” Thiếu hiệp giữ lấy nó mà ích gì?

Cừu Thiên Hiệp không rõ lai lịch phù hiệu đó lành dữ làm sao, nhưng chàng đã bọc nó lâu nay, quyết không để mất.

Chàng nói:

- Lành dữ tôi không biết, nhưng tôi được một vị tiên bói nhờ cây!

Thiếu nữ áo lục nghiêm giọng nói:

- Được người ta nhờ cây? Hừ! Đó là thiếu hiệp muốn thay người đó để mang lấy tai họa.

Cừu Thiên Hiệp cười nhạt:

- Dù vậy tôi cũng không thể để mất vật đó, vì tôi đã nhận ở vị tiên bói ấy một đặc ân. Tôi phải báo đáp...

Sắc mặt của Bích Lệ Hồng càng nặng nề thêm, nàng buồn bã nói:

- Ô! trung hậu quá nhi! Hừ!

Nàng muốn nói gì nữa, nhưng lại thôi.

Đôi khóe mắt như chứa một cái gì đắng cay, buồn bã.

HỒI THỨ MƯỜI LĂM

Nửa đêm vào nơi cấm địa

Cừu Thiên Hiệp vội vàng bước tới cúi nhặt chiếc bao màu vàng ấy rồi lẹ làng nhét vào bụng.

Ngước mặt nhìn Bích Lệ Hồng, chàng chấp tay nói:

- Xin đa tạ cô nương đã có lòng cứu giúp tôi. Ôn này tôi sẽ ghi nhớ mãi mãi!

Dứt lời, chàng bước sang phía con bạch mã đang đứng gặm cỏ.

Hoa Quý lệnh chủ Bích Lệ Hồng sa sầm nét mặt nói:

- Người lại muốn đi gấp thế sao?

Cừu Thiên Hiệp gật đầu nói:

- Phải, cô nương cũng nên đi chứ? Vì trời đã gần sáng rồi mà!

Bích Lệ Hồng vội bước vài bước rồi hỏi một cách băng quơ.

- Đối với Hồng Hoa lệnh chủ Nghiêm Như Ngọc người cảm thấy nàng như thế nào?

Câu hỏi của Bích Lệ Hồng quá đột ngột khiến chàng lúng túng không biết nói sao cả. Chàng suy nghĩ một lúc rồi nói:

- À! Người mà cô nương muốn nói là Phó Giáo chủ của Huyết Quan giáo phải không? Vì cô nương mặc áo trắng đây chứ gì?

Nàng đáp:

- Phải đây người cảm thấy nàng ấy ra sao?

Cừu Thiên Hiệp không biết Bích Lệ Hồng muốn đề cập đến phương diện nào của nàng ấy. Nhưng chàng lại nói:

- Tôi cảm thấy dũng khí của nàng ấy có thừa. Nhưng tôi không hiểu tại sao con người như thế lại có thể tham gia vào “Huyết Quan giáo” chứ! Vì hai tiếng “Huyết Quan” nó có ấn tượng như đồ máu ghê rợn lắm!

Bích Lệ Hồng để ý từng cử chỉ từng lời nói của chàng đầy vẻ dò xét tâm trạng.

Nàng nói:

- Người rất có ác cảm với những kẻ ra tay giết người chứ gì?

Không do dự gì cả, chàng đáp gọn:

- Đúng!

- Thế thì đối với tôi, người có ghét không?

Câu hỏi của nàng quá đột ngột khiến chàng không tiện nói sao cả nên ngập ngừng nói:

- Việc ấy...

Nàng mỉm cười:

- Cứ phê bình tự nhiên có gì ngại ngần thế! Nói đi!

Cừ Thiên Hiệp nói:

- Theo tôi thấy quý cô nương đều là những bậc anh kiệt nhưng lại không ngờ... hì hì...

Cừ Thiên Hiệp thấy Bích Lệ Hồng lộ vẻ không vui nên đến đây chàng lại không nói nữa.

Bích Lệ Hồng vươn đôi mày liễu lên nói:

- Xin người cứ việc công tâm mà phê phán. Có phải nàng Nghiêm Như Ngọc có sắc đẹp mê hồn không? Và nàng có phải thuộc về hạng quái ác đó không?

Chàng không rõ nội ý của câu hỏi Bích Lệ Hồng là thế nào, chàng vừa đưa tay kéo con bạch mã vừa nói:

- Cũng có thể đúng phần nào!

Bích Lệ Hồng “hừ” lên một tiếng rồi nghiêm giọng nói:

- Tôi tin cho người biết, Huyết Quan giáo đã phát động cho tất cả môn nhân cao thủ đang đuổi theo người, nên cần phải thận trọng lắm mới được. Hãy coi chừng kéo mắc mưu vào sắc đẹp của Hồng Hoa lệnh chủ Nghiêm Như Ngọc. Người nên biết rằng hiện nay hắn là kẻ thù chính của người đây.

Lời nói của Bích Lệ Hồng ra vẻ nghiêm trọng và khẩn trương nhưng chàng vẫn bình thản tung mình nhảy lên lưng ngựa điểm một nụ cười nhạt và khoát tay nói:

- Đa tạ lòng tốt của cô nương, tôi sẽ luôn luôn đề phòng.

Dứt lời chàng giục ngựa buông cương bỏ đi. Bỗng nàng gọi lớn:

- Ê! Hãy dừng lại tôi còn muốn nói thêm việc này nữa!

Chàng xiết dây cương lại, nhưng vẫn đứng yên không nhảy xuống ngựa. Thấy thế, nàng vội chạy tới trầm giọng nói:

- Cái bao màu vàng, đó người phải giấu kỹ chớ nên lộ cho ai biết cả! Hãy nhớ kỹ điều này nhé! Ra khỏi Chung Nam sơn rồi chúng ta sẽ hẹn gặp lại nhau tại Trường An thành.

Dứt lời, nàng bỏ vào trong rừng biến mất dạng.

Cừ Thiên Hiệp nhìn theo bóng lưng thon thon của Bích Lệ Hồng, lòng chàng xao xuyến. Chàng miên man nghĩ nhiều về cô gái mà bị người ta gán cho cái tên là “Độc tráng đơn”. Cái tên ấy đối với nàng thật cũng không phải là quá đáng lắm vậy.

Tính tình nàng lạnh lẽo sáng suốt lại thêm vui vẻ yêu kiều. Nàng quá ngay thẳng và giàu lòng tự ái cho nên lòng dạ của nàng đối với những kẻ lòng lang dạ thú thường xung khắc với nhau. Thật là một đức tính tốt khó mà quên được.

Chàng ngồi trên ngựa suy nghĩ lung tung đến nỗi quên cả giục ngựa buông cương. Bỗng con bạch mã đứng lâu khó chịu “phì” lên một tiếng. Chàng giật mình thúc chân vào nó.

Xa xa đã vang lên tiếng gà gáy, tiếng chó sủa, phương đông trải một dải lục trắng. Trời đã tờ mờ sáng, trên cành cây đã có tiếng chim bay rẹt rẹt. Một luồng gió mai thổi tới mát rượi khiến Cừu Thiên Hiệp sáng khoái, chàng quất ngựa phi nước đại chạy thẳng về hướng Chung Nam sơn.

Đường đi khúc khuỷu quanh co, lội suối băng rừng, không biết chàng đã vượt qua bao nhiêu dặm đường chàng chợt ngước mắt nhìn trời thì trời đã về tây. Người và ngựa đã mệt nhoài mà đường đi còn xa lơ xa lắc.

Cừu Thiên Hiệp neoh mây phóng tầm mắt ra trước thì thấy dãy núi Chung Nam sơn cách đây còn xa lắm, chàng ước độ còn những ba bốn mươi dặm đường; muốn đi thẳng một hơi đến đó cũng phải hết canh một mới đến.

Chàng gò cương lại suy nghĩ:

- “Đêm hôm tăm tối mà lại lặn lội trong rừng núi, đường xá lại không thuộc sợ e có việc gì xảy ra bất trắc chẳng? Hơn nữa con bạch mã cũng đã đuối sức rồi, ta cũng nên ghé vào mé núi tìm chiếc nhà sàn nào nghỉ đỡ qua đêm rồi mai hãy lên đường cho tiện.

Nghĩ như thế, chàng thúc ngựa rào bước đi tìm nơi yên nghỉ.

Dọc theo mé núi chàng đi mãi, nhưng không thấy một thôn trang cũng không tìm ra một ngôi nhà sàn nào cả. Chàng đưa mắt nhìn vào trong rừng phía xa xa thấy hiện ra một căn nhà nhỏ lọt ngói kiến trúc theo kiểu miếu chùa.

Cừu Thiên Hiệp bèn rẽ dây cương bon bon chạy tới. Đến nơi chàng chỉ thấy đây là một “sơn thần miếu” đã lâu năm không ai sửa soạn; hương đã tàn khói đã lạnh tự bao giờ. Vách tường đã siêu vẹo, ngói bể lũng lều nhiều nơi.

Chàng cột ngựa bước vào thì thấy một cảnh tượng hoàn đồ nát chiếc bàn án thờ thần bằng gỗ đã bị mối ăn nằm ngổn ngang một xó. Ánh nắng chiếu lọt vào miếu lại càng thêm rõ ràng cảnh tiêu điều hiu quạnh.

Cừu Thiên Hiệp còn đang lưỡng lự không biết ngồi nơi nào vì đâu đâu cũng thấy bụi bặm nhớp nhúa cả, bỗng chàng nhìn về phía cửa sổ thì thấy có sáu bảy đồng gạch tương đối sạch sẽ hình như có bàn tay ai rình sắp lại để ngồi vậy. Chàng vội vàng bước tới để tay lên mấy đồng gạch thì quả nhiên gạch còn ấm ấm. Chàng biết nơi đây có sáu bảy người mới ngồi đây rồi ra đi không lâu lắm.

Cừu Thiên Hiệp vừa ngồi xuống đồng gạch thì thấy dưới đất có rơi rớt đôi chút đồ ăn vụn, chàng đoán chắc những kẻ dẫn gỗ đốt than đã vào đây nghỉ chân và ăn uống.

Ngồi một lúc ngó trước nhìn sau, bỗng chàng thấy ở dưới thần án có một miếng vải lớn bằng đồng tiền, trên ấy có thêu bằng chỉ ngũ sắc hình như tường vân trông rất đẹp. Chàng bước tới nhặt lên sờ sờ chán rồi găm lên áo chàng, rồi lại ngắm nghía chàng thấy cũng ngộ ngộ.

Đoạn chàng ngồi trên đồng gạch vận công điều dưỡng. Vận công một lúc thì tinh thần của chàng trở nên phấn chấn.

Lúc bấy giờ bóng trăng đã rơi vào khiến cho tám lòng thơ trẻ trở nên rạo rực, chàng cảm thấy ngồi giam hãm nơi đây thì bức bối vô vị quá.

Cừu Thiên Hiệp bước ra ngoài nhìn trăng và phong cảnh núi rừng trùng điệp, bất giác chàng than thầm:

- “Núi rừng trùng trùng điệp điệp chưa bao giờ trút nhẹ gánh phong sương, vũ trụ bao la ngàn đời không thay đổi. Thế mà đời người chỉ vón vện mấy chục cái xuân, rồi phải nhắm mắt lìa đời, thật là một giấc phù du ngắn ngủi quá. Người đời lại tranh giành xâu xé lẫn nhau gây thù kết hận. Có kẻ lại thích sống trên mũi giáo đường gươm.

Xem như Bích Lệ Hồng, Nghiêm Như Ngọc lẫn cả Nhất đại yên cư và Vô Lý công chủ đều là những kẻ nhan sắc tuyệt vời mà đôi tay của họ cũng phải nhuộm lấy máu tanh tạo thành huyết nợ.

Nghĩ như vậy chàng sững sờ một lúc rồi đưa mắt mơ màng nhìn về phía xa xăm, dưới bóng trăng mập mờ, chàng thấy mây bóng đen bay lẹ như chim tiễn thẳng về phía núi sâu. Chỉ trong nháy mắt họ đã biến vào trong rừng cây rậm rạp.

Chung Nam sơn lâu nay có tiếng là một nơi thắng cảnh, cho nên tuy phái Chung Nam đã bị giải tán, nhưng khách giang hồ hào hiệp thường hay lai vãng nơi đây. Vì thế, chàng cũng chẳng quan tâm đến mấy bóng đen kia lắm.

Cừu Thiên Hiệp thơ thẩn hồi lâu, xem chừng mới bắt đầu canh hai, chàng cảm thấy đêm dài dằng dặc.

Bỗng chàng nghĩ rằng;

- “Sao ta lại thơ thẩn mãi nơi đây để giết thì giờ một cách vô ích như vậy! Hay là ta cỡi ngựa cho đi thông thả để du sơn ngoạn thủy rồi từ từ sẽ đến “võ khư cung” để ngày mai ta khỏi vội”.

Nghĩ như vậy chàng thẳng ngựa lên yên rảo bước ra khỏi sơn thần miếu.

Ngồi trên ngựa dưới bóng trăng vượt qua những lùm cây lúp xúp, leo đèo và lội qua nhiều con suối bạc đầy thơ mộng. Mấy con thỏ bạch đi ăn đêm, đứng sừng sốt nhìn trăng, càng tăng thêm vẻ đẹp của phong cảnh đêm trăng.

Chàng mãi mê trong phong cảnh huyền diệu không biết bao lâu, bỗng trước mặt chàng đã hiện lên một tòa lâu đài bằng đá trắng như tuyết, nằm giữa núi.

Dưới ánh trăng mờ, chàng vẫn thấy rõ ba chữ “Vô khư cung” to lớn màu lục, và phía trên có một hàng chữ:

- “Chung Nam cấm địa, Vô sự bất khả xâm”.

Thế thì người lạ mặt không được tự tiện vào đây, hơn nữa đêm hôm tăm tối làm thế nào ta thông báo được vào?

Nghĩ như vậy, chàng gò cương lưỡng lự một hồi lâu. Đưa mắt nhìn tứ bề, bỗng chàng “á” lên một tiếng rồi từ trên lưng ngựa nhảy phóng ra ngoài hơn năm trượng.

Cừu Thiên Hiệp đã thấy trong đám cỏ có hai xác người nằm cứng đờ nhưng không thấy vết máu me gì cả quả nhiên là hai người này đã bị điểm tử huyết.

Chàng đoán chắc hai người này là bộ hạ của Vô khư cung đã có kẻ nào đến đây hành hung rồi.

Chàng thấy “Vô khư cung” không còn bao xa nữa, chàng bèn mon men lại mở cương ngựa ra để cho nó tự do chạy. Con ngựa lập tức bon bon chạy về tòa lâu đài đá. Chàng dùng thuật khinh công, chạy theo sau bạch mã khi ẩn khi hiện xem động tĩnh lẽ nào.

Chạy một đoạn xa xa bỗng có tiếng quát:

- Ai đấy!

Tức thì trong đám cỏ bên vệ đường bỗng vang lên một tiếng rống lớn phóng ra bốn bóng người chặn chàng lại.

Cừ Thiên Hiệp không thể ẩn núp được nữa bèn hiện hình nói lớn:

- Có phải là người của “Vô khu cung” không?

Bốn hán tử thấy trên tay chàng không cầm binh khí bèn cầm dao trong tay thủ thế rồi tiến đến gần chàng. Một người trong số, nhìn lên trên áo chàng bỗng hấn thâu đao chấp quyền lễ phép chào và nói:

- Không ngờ Đà chủ lại thân chinh đến đây. Chúng tôi có mắt không trông xin Đà chủ tha thứ cho. Các môn nhân của Đà chủ đã qua đây lúc nãy rồi, xin mời Đà chủ tiếp theo gấp.

Dứt lời, hán không chờ chàng trả lời liền đưa tay ra hiệu, ba người kia cũng chấp tay cúi chào rồi tất cả đều nhảy vào đám cỏ núp lại như cũ.

Chàng không hiểu rõ bọn chúng đối với chàng như thế nghĩa là gì cả. Nhưng chàng đoán chắc, bọn người này không phải là người của “Vô khu cung”. Hôm nay bọn này đã xâm nhập nơi đây mà không biết mẹ con “Nhất đại yên cư” có biết hay không?

Chàng nghĩ mãi, không biết bọn người này thuộc phái nào mà lại kính trọng ta như vậy?

Bấy giờ chàng quên mất cái tấm dấu hiệu ngũ sắc chàng lượm được trong miếu và găm bậy vào áo chơi. Chính dấu hiệu này đã làm cho chúng lầm tưởng, thế mà chàng vô tình đâu có biết?

Cừ Thiên Hiệp thấy thế, chàng không ẩn nấp nữa, bèn phóng mình chạy thẳng vào.

Chàng chạy chừng ba trượng thì trong lâu đài bỗng phát lên một tiếng chuông vang rền. Tức thì từ trên lầu bay xuống một bóng người mảnh khảnh.

Người ấy quát lớn:

- Kẻ nào dám cả gan trong đêm khuya lại xâm nhập vào cung?

Cừ Thiên Hiệp đưa mắt nhìn kỹ, thì ra người này là một trung niên phụ nhân, mình mặc áo quần chạt sát vào da, sau lưng cắm một cây cuốc xới hoa nhưng diện mạo phi phàm.

Chàng ôn tồn nói:

- Tại hạ là Cừ Thiên Hiệp, vì có lời mời nên mới đến đây!

Nghe vậy, trung niên phụ nhân liền bay đáp xuống trước mặt chàng mỉm cười nói:

- Ô! Té ra là Cừ Thiên Hiệp! Hèn chi Động chủ của tôi đoán rằng ngày mai người đến đây nên có chuẩn bị nghênh tiếp, ngờ đâu người đến sớm nên không biết xin cam thất lễ đấy.

Cừ Thiên Hiệp nói:

- Đêm khuya, tôi đến đây đường đột quá thật...

Á!...

Chàng nói chưa dứt lời, bỗng trung niên phụ nhân ré lên một tiếng rồi lui hơn ba bước mặt mày biến sắc rút cây cuốc sau lưng ra đứng thủ thế và hét lớn:

- Tiểu tử! Mi định phình gạt ta sao? Ta là Huê tứ nương luôn luôn có đôi mắt tinh vi không ai có thể qua mặt ta được cả!

Dứt lời, bà ta bỏ tới một cuốc. Hai người đứng cách nhau rất gần, nếu chàng không lanh lẹ thì đã bị trúng rồi!

Vừa tránh khỏi lưỡi cuốc, chàng quá ngạc nhiên hỏi:

- Bà làm gì vậy?

Huê tứ nương nghiêng răng ra vẻ tức giận vô cùng, bà vừa bừa cuốc xuống vừa la lớn:

- Tiểu tử! Mi dám cả gan giả dạng xông vào đây tức là mi đã tới số rồi! Ta cho mi chết! Ta cho mi chết!

Trong lúc ấy, chàng không muốn trả tay lại, chàng chỉ dùng thuật “Lôi ảnh cứu chuyển” tránh né và kêu nói:

- Tôi là người mà chủ nhân các người mời đến, tại sao bà lại có hành động lạ lùng như vậy?

Huê Tứ Nương đánh ra chiêu nào cũng đều bị hụt cả nên lửa giận càng phùng lên bà tấn tới đánh loạn đả và la lớn:

- Tiểu tử! Mi còn định phình gạt ta nữa sao?

Chàng không hiểu mình đã làm gì phình gạt đối phương cả. Đang khi bà ta nhã nhặn từ tế bỗng nhiên lại ra tay đánh cổ mạng thì chàng không ngạc nhiên sao được?

Cửu Thiên Hiệp thấy bà ta ra tay quá hung ác bèn co tay tấn tới ba bước rồi đưa tay ra chop cây cuốc trên tay Huê Tứ Nương và nói:

- Bà chớ làm lẫn như vậy!

Cái “chop” của chàng như sức mạnh phi thường khiến cây cuốc trong tay bà bị rơi ra, chàng liền chụp lấy cây cuốc đứng trợ trợ như tượng gỗ.

Mất cây cuốc, bà ta tức mình thò tay vào túi móc ra một miếng ngọc phi quăng lên trên tấm bảng đồng rồi phi thân nhảy lên đầu tường đứng nhìn xuống.

Miếng ngọc phi chạm lên tấm bảng đồng phát ra một tiếng “keng”. Tức thì bốn phía nổi lên vo, vo, vo...

Thì ra cả bốn bên đều có vô số bóng người chạy đến như tên bay; ai nấy đều cầm đao trong tay vung lên trông rất rùng rợn.

Huê Tứ Nương đứng trên đầu tường kêu lớn:

- Hãy giết tên cường đạo ấy!

Cả mấy mươi hán tử này đều đội mũ bông, mặc áo cẩm cá, họ vung gươm đao xông tới la hét vang rền.

Cừ Thiên Hiệp cảm thấy hồi hộp, nhưng không phải chàng sợ họ quá đông người, mà chàng chỉ ngại là đối với Vô khư cung chàng không có ân oán gì, hơn nữa chàng cần muốn biết hạ lạc của thân phụ chàng. Nếu ra tay đánh chết môn nhân sợ e làm mếch lòng mà có thể thành thù địch nữa là khác.

Nhưng nếu không ra tay họ thừa thế công hãm có thể nguy hiểm, đến chừng ấy hối hận cũng đã trễ rồi! Nghĩ như thế chàng vận công triển lực hộ thân rồi kêu lớn:

- Tôi đến gặp công chủ của các người mà các người lại hỗn láo đến thế sao?

Mọi người đã có lệnh của Huê Tứ Nương thì họ có cần gì để ý đến lời nói chàng nữa? Họ vừa hét vừa phóng mấy chục lưỡi kiếm tới, hào quang sáng lập lòe như điện chớp, đồng thời mấy mươi luồng gió lại đến ô ạt như sóng vỗ.

- Hãy mau mau mời công chủ các người đến gặp ta!

Huê Tứ Nương đứng trên đầu tường cầm cây đoản đao chỉ xuống quát lớn:

- Tên cường đạo kia! Mi không xứng đáng gặp chủ nhân ta. Anh em hãy sát cánh tiến lên giết nó đi!

Đám người ấy lại xông tới, đao đâm kiếm chém ào ào như giông bão. Thế đánh liều mạng số đông này cũng không vừa.

Cừ Thiên Hiệp cá giận nói:

- Không hỏi han cho rõ ràng, cứ việc đánh tứ tung là ý gì vậy?

Cây cuốc xới hoa trong tay chàng lại vung lên ồ ồ tỏa ra một màn hào quang sáng rực và tống tới năm thành lực đạo tạt vào đám người ấy.

Keng, keng, keng!...

Tiếp theo là những tiếng ré khiếp đảm. Một nửa số binh khí của đám người ấy đều bị luồng kinh lực của chàng văng ra khỏi tay

xa lắc.

Một số còn binh khí trong tay liều mạng công tới mãnh liệt như lúc nãy.

Lúc ấy trên đầu tường phía trên lại xuất hiện hai thiếu niên hán tử, họ kêu lớn:

- Huê Tứ Nương!

Huê Tứ Nương đang chỉ huy đám người công đánh chàng nghe gọi liền quay lại đáp:

Việc gì thế?

Thiếu niên hán tử nói:

- Công chủ cho biết đêm nay có rất nhiều địch nhon từ các ngã đường xâm nhập vào chúng ta hãy...

Chưa dứt lời, Huê Tứ Nương đã cướp lời vội nói:

- Các người hãy xem kìa! Tên cường đạo đã xông vào đây, đang đánh với chúng ta đấy, hấn lại còn ngang nhiên muốn khiêu chiến với công chủ nữa là khác!

Cừ Thiên Hiệp nghe vậy liền lớn tiếng nói:

- Hãy mau mau phi báo cho công chủ các người biết có ta là Cừ Thiên Hiệp đã đến đây muốn vào yết kiến!

Hai thiếu niên hán tử liền ứng nói:

- Quả là Cừ Thiên Hiệp sao?

Chàng mừng rỡ vội nói:

- Đúng vậy! Phiền tráng sĩ hãy thông báo cho!

Huê Tứ Nương nổi giận nói:

- Chớ vội nghe lời hấn, các người hãy đến xem thử đã!

Hai hán tử nghe nói liền từ trên đầu tường nhảy vọt xuống. Khi đến gần thì hai người liền kinh hãi thối lui hơn bảy bước đưa mắt nhìn nhau sững sờ không nói gì cả.

Cừ Thiên Hiệp thấy vậy vội nói:

- Hai vị hình như đã gặp tôi tại Quyên Châu một lần rồi sao hôm nay gặp tôi lại ra vẻ lạ lùng như thế?

Hai hán tử đều lộ ra vẻ kinh nghi rồi nhảy lên đầu tường nói với Huê Tứ Nương:

- Hãy giữ hấn lại đừng cho tẩu thoát để chúng tôi vào mời công chủ ra đây rồi sẽ định đoạt sau.

Dứt lời hai người vọt bay vào trong lầu đá.

Huê Tứ Nương vội vàng gỡ hai miếng ngói ném lên tấm bảng đồng.

Boong! Boong!

Hai tiếng hiệu lệnh vang lên, tức thì cả mấy chục hán tử tra gươm vào vỏ nhảy về sau bức tường, mỗi người đều lấy ra một ống đồng vàng chói rồi nhảy ra vận công đứng thủ thế chờ ra tay.

Huê Tứ Nương nói:

- Hãy đứng im, nếu mi bước đi một bước ta sẽ cương quyết không tha mạng mi đấy!

Cừ Thiên Hiệp cười gằn nói:

- Các người đã mời ta từ Quyên Châu đến rồi tiếp ta bằng cách như vậy sao?

Huê Tứ Nương hét lớn:

- Tiểu tử! Nếu còn nói bậy nữa thì đừng trách Huê Tứ Nương này độc ác đấy!

Dứt lời bà ta cúi gỡ hai miếng nắm trong tay định ném vào tấm bảng đồng nữa thì bỗng chàng nổi giận quát lớn:

- Ta không ngờ Chung Nam sơn của các ngươi lại có thủ đoạn độc ác như vậy!

Chàng liền múa cây cước trong tay chàng tỏa hào quang cuốn thẳng tới.

Huê Tứ Nương hét:

- Mi muốn chết hả!

Boong!

Miếng ngói bay vào tấm bảng đồng rền vang lên một tiếng.

Chàng đoán chắc trong các ống đồng kia sẽ bắn tên độc ra cũng như không dễ dàng gì bắn trúng chàng. Chàng bèn cười lên một giọng ngạo nghễ rồi múa nhanh hơn nữa từ từ tiến tới rồi nói lớn:

- Ta không sợ đâu, cứ việc hành động thử xem nào!

Boong!...

Chàng vừa dứt lời nói thì một miếng ngói lại ném vào tấm bảng đồng vang lên tiếng thứ hai. Huê Tứ Nương trối giọng lạnh lạnh:

- Nếu không phải ta chờ công chủ ta thì chắc chắn mi đã ra tro rồi! Nếu mi bước thêm một bước nữa thì ta sẽ...

Lòng tự ái chàng liền nổi lên, khí phách của chàng như nước vỡ bờ. Chàng vẫn múa tròn cây cước và tấn tới không ngừng.

Chàng kêu nói:

- Cừu mỡ này có sợ đâu?

Đôi mắt Huê Tứ Nương bốc ra lửa, lớn tiếng nói:

- Nếu vậy thì mi đã tới số rồi!

Bà ta liền vươn tay ném một cái “vô” miếng ngói thứ ba liền bay tới tấm bảng đồng. Nhưng một tiếng “vèo” từ trong thành bay ra tán một cái rồi rớt “bịch” xuống đất.

Tiếp theo là một bóng người áo vàng đã bay ra như làn khói nhẹ rơi trên đầu tường rồi hét lớn:

- Huê Tứ Nương! Không được vô lễ!

Thì ra bóng người này là Vô lý Công chủ. Nàng đứng dưới ánh trăng như khoe sắc đẹp Hằng Nga vậy.

Nàng đưa mắt nhìn Cừu Thiên Hiệp đang đứng ngoài năm trượng rồi cũng bất giác cau mày lại nói:

- Ô! Lạ thật, chẳng lẽ Cừu Thiên Hiệp lại là...

Cừu Thiên Hiệp thấy Vô lý Công chủ hiện hình lại dừng tay lại không múa cước nữa. Chàng nói lớn:

- Công chủ! Tại hạ Cừu Thiên Hiệp thỉnh dung nhất kiến!

Vô lý Công chủ nhìn chàng một hồi lâu rồi buông giọng oanh vàng nói:

- Các hạ sao bỗng dừng lại có một địa vị khác thường quá, khiến cho chúng tôi khó nghĩ như vậy?

Chàng giật nảy người ngạc nhiên nói:

- Lời của công chủ, khiến tại hạ quá ngạc nhiên. Nửa đêm, tại hạ đường đột đến đây nhận thấy không hợp tình hợp lý, nhưng...

Nói đến đây, chàng lại lặng thinh không biết nói sao nữa cả. Lúc ấy Huê Tứ Nương đã phân công đám người ấy bao quanh để chặn nẻo ra của chàng.

HỒI THỨ MƯỜI SÁU

Thất quái nhập quyền cung

Sắc mặt của Vô Lý công chủ lộ vẻ hoài nghi nhưng chàng vẫn bình tĩnh nói:

- Vào đây ban đêm hay ban ngày đó là một việc khác. Ở đây ta chỉ nghi ngờ về lai lịch của các hạ mà thôi!

Cừ Thiên Hiệp không hiểu họ nghi ngờ chàng những gì liền nói:

- Tại hạ rời khỏi “Phi Lai Sơn trang” để đi tìm phụ thân. Cũng bởi hai chữ “lai lịch” ấy mới lặn lội vào đây trong đêm hôm tăm tối như thế này. Hơn nữa sự đường đột của tôi là do lời mời của công chủ kia mà?

Vô lý công chủ trầm giọng nói:

- Tôi không muốn nói nhiều lời với người vô ích. Tôi chỉ muốn biết dấu hiệu người đeo trước ngực đó là gì?

Nàng vừa nói vừa sa sầm nét mặt và bước tới hai bước nhìn thẳng vào mặt chàng với vẻ mặt thù nghịch. Nếu chàng đáp không xuôi thì nàng ra tay lập tức.

Cừ Thiên Hiệp cúi xuống nhìn trên ngực chàng, từ miếng “ngũ sắc tường vân” mà chàng nhặt được trong sơn thần miếu ấy không có gì nữa cả.

Chàng hỏi:

- Công chủ thắc mắc về cái tường vân này sao?

Nàng vươn đôi mày liễu lên nói:

- Cái đó chính là dấu hiệu của Thử Vân Bang ở Phục Ngưu sơn chứ còn gì nữa? Người vào Thử Vân Bang lúc nào vậy?

Lúc bấy giờ chàng mới hiểu tại sao họ lại có thái độ với chàng như vậy. Chàng cười xoa một hơi rồi nói:

Thì ra là như vậy! Thật là một sự lầm lẫn quá lớn. Vật này tại hạ lượm được trong sơn thần miếu, trên đường đi đến đây và cũng cách đây không xa lắm. Tại hạ thấy nó đẹp nên mới gắn vào áo chơi cho vui, chẳng ngờ sinh chuyện lôi thôi quá nhỉ!

Vô lý công chủ nghe nói liền nghiêm sắc mặt hỏi

- Thật thế sao?

Chàng mỉm cười rồi gỡ cái dấu hiệu ấy ném xuống đất và dùng chân đạp lên nó:

- Tại hạ đối làm gì? Tại hạ không ngờ vì vật này mà phát sinh ra việc lầm lẫn như vậy!

Vô lý công chủ đỏ mặt lên và nói:

- Tôi muốn hỏi ngươi có phải thật tình nhặt được trong sơn thần miếu không?

Chàng gật đầu:

- Quả thật là như vậy!

Nàng sững sốt rồi quay lại nói với Huê Tứ Nương:

- Những người canh gác của chúng mình đều là vô dụng cả sao? Đêm nay có rất nhiều địch nhon xâm nhập vào đây, các ngươi hãy coi chừng đây!

Dứt lời, nàng quay lại nói với Cừ Thiên Hiệp:

- May mắn quá hôm nay có kẻ thù của chúng tôi đến để cho thiếu hiệp được mục kích thật còn gì thú vị cho bằng? Thôi, xin mời thiếu hiệp vào cung dùng trà!

Cừ Thiên Hiệp nói:

- Khi tại hạ vào đây thấy có hai người bị điểm tử huyết và bốn hắc y hán tử ra cản đường, nhưng họ lại gọi tại hạ Đà chủ và cung kính nhường đường cho tại hạ vào.

Nghe chàng nói, nàng suy nghĩ một lúc rồi hỏi:

- Thiếu hiệp ở trong sơn thần miếu có thấy điều gì khác nữa không?

Chàng suy nghĩ một lát rồi đáp:

- Trừ ra trên bảy đồng gạch có dấu người mới ngồi qua, thì không thấy gì nữa cả!

Về mặt nàng bỗng lạnh lại rồi cười khúc khích nói:

- Ô! Thế thì Tam tinh, Tứ tỷ đều đến cả rồi, không thiếu một ai!

Chàng không rõ “Tam Tinh Tứ Thử” là nhân vật như thế nào song nghe nói lòng chàng cũng cảm thấy khẩn trương bèn nói:

- Xin hỏi công chủ, Tam Tinh Tứ Thử là nhân vật ra thế nào?

Nàng mỉm cười nói:

- Chúng là những bọn ma đầu võ công của chúng cũng được tam chiêu nhị thức, kẻ cũng là hạng nhất đẳng cao thủ trên hắc đạo. Bảy nhân vật này có những nhân vật cửu khôi nhất của “Thế Vân Bang” liệt vào hạng độc thủ nhất trên giang hồ đây!

Lâu nay chàng ghét cay ghét đắng bọn tà đạo nên nghe nàng nói, lòng nghĩa hiệp bỗng sôi lên. Chàng nói lớn:

- Nếu thế thì công chủ cho phép tôi ra tay với!

Nàng mỉm cười rồi chấp tay thi lễ nói:

- Thiếu hiệp có lòng tốt xin đa tạ, Võ Khư Cung chúng tôi tuy không có tuyệt học kinh người, song đối với hạng chuột lác ấy cũng không giám phiền đến thiếu hiệp!

Dứt lời, nàng quay lại gọi hai hán tử cản đường:

Các ngươi phải đãi hầu Cừ Thiên Hiệp trong trung cung cho từ tế và đem người vào thư

phòng an nghỉ nhé!

Beng! Beng! Beng!

Bỗng nhiên, ba tiếng phèn la từ phía tây vang lên xé tan bầu không khí im lặng của đêm khuya. Tức thì có một thiếu niên trắng sứ từ phía tây phi thân đến cúi đầu trước mặt Vô lý công chủ:

- Xin kính trình công chủ! Về phía tây có cừu địch xâm nhập!

- Kẻ nào?

- Thừa võ lâm của “Bạch Long hội”!

Nàng cười ha hả nói:

- Hãy dẫn chúng vào trong “Mai Trần” đi!

Thiếu niên trắng sứ vội ứng dạ một tiếng rồi bỏ đi.

Keng! Keng! Keng!

Bỗng tiếng phèn la từ phía đông vang lên, Huê Tứ Nương cả kinh nói:

- Ở phía đông có cừu địch xâm nhập nữa rồi!

Vô lý công chủ phát tay ra hiệu rồi nói:

- Huê Tứ Nương! Hãy truyền vài mươi tráng sĩ dẫn xuống phía đông phối hợp cùng Đinh Đại Hưng dụ địch vào trong “Trúc Trận” rồi lát nữa ta sẽ đến trị chúng!

Huê Tứ Nương ứng dạ nhưng còn lưỡng lự chưa chịu đi, đôi mắt bà đắm đắm nhìn cây cuộc xới hoa trong tay Cừu Thiên Hiệp.

Cây cuộc này cán vàng lưỡi bạc không chỉ dùng để xới hoa thôi, mà còn là vũ khí của bà ta, bởi thế bà cần phải đòi lại để thi hành nhiệm vụ. Nhưng bây giờ Cừu Thiên Hiệp là thượng khách của công chủ, nên bà ta không dám đòi lại chỉ đứng nhìn mà thôi.

Cừu Thiên Hiệp hiểu ngay, chàng cầm cây cuộc đưa hai tay ngang mày và nói:

- Cừu Thiên Hiệp cảm thấy đắc tội với Tứ Nương đấy!

Huê Tứ Nương hồ thẹn, mặt bà đỏ thẹn lên đưa tay ra lấy cây cuộc rồi không nói gì cả chỉ bắn mình ra ngoài mây trượng. Mấy chục hán tử tay cầm ống đồng đều chạy theo sau bà.

Bỗng một tiếng rống vang rền tiếp theo là tiếng hú dài ghê rợn. Vô lý công chủ hừ một tiếng rồi nói:

- Tam Tinh Tứ Thủ đến rồi! Thiếu hiệp có thích xem thì hãy đứng đây chúng kiến tôi sẽ trừng trị chúng, nếu có điều gì sơ xuất, xin chỉ giáo cho!

Trước sự bao vây của cừu địch, thế mà nàng vẫn vui vẻ nói đùa một cách tự nhiên, khiến cho Cừu Thiên Hiệp khâm phục vô cùng.

Chàng đang định nói thêm vài câu nữa nhưng còn chưa nói ra thì bỗng xuất hiện bảy lão già

hung thần ác sát. Họ bay đến quá bất ngờ, chứng tỏ thuật kinh công của họ không phải hạng tầm thường. Ai nấy đều có một gương mặt khác thường, kẻ mặt cú người mặt chuột trông thật ghê tởm. Họ dừng chân lại chỉ còn cách chàng hai trượng mà thôi.

Trước tình hình Vô lý công chủ vẫn điềm nhiên như không có việc gì xảy ra. Nàng quay qua phía Cừu Thiên Hiệp nói:

- Ba người mặt áo đà đứng trước đó tức là Quá Thiên Trinh, Hình Thiên Hóa, Phi Độ Lưu Tinh, Linh Hồ Mộc và Điền Khách Tinh Thường Đạo. Người ta gọi là Tam tinh đấy!

Bảy lão già đồng thanh cười gằn một tiếng rồi người đứng trước là Hình Thiên Hóa bỗng hét lên một tiếng chất tai như tiếng thanh la vậy.

Lão trời giọng rồn rồn nói:

- Con bé kia! Hãy vào kêu Yên Cư mẹ mi ra đây tiếp chuyện với chúng ông đây!

Vô lý công chủ tức giận nhưng không thềm, đếm xia gì lời nói của Hình Thiên Hóa. Nàng vẫn tiếp tục nói với Cừu Thiên Hiệp:

- Còn bốn người đứng sau kia tức là Tứ Thử: Bạch Nhật Thử, Đặng Thiếu Quế, Quá Giới Thử, Tan Tử Tu, Thủy Lão Thử, Phương Đại Nguyên và Phi Thiên Thần Thử, Thịnh Bách Thân. Bọn này toàn là bọn mặt chuột cả, thiếu hiệp hãy nhìn kỹ xem tức cười lắm!

Thấy nàng vẫn làm lơ, Bạch Nhật Thử, Đặng Thiếu Quế lướt tới cười rúc rích nói:

- Nhất đại yên Cư đã trốn rồi hả? Đêm nay trốn không khỏi chúng ta đâu! Hãy chường mặt ra đây đặng chúng ta sẽ xác.

Cừu Thiên Hiệp thấy họ quá kiêu hãnh, ăn nói thô lỗ chàng toan vận công lực lên hai cánh tay toan lướt tới, nhưng Vô lý công chủ lại đưa chường ra chặn chàng lại và từ từ nói:

- Lâu nay chúng múa gậy vườn hoang tự xưng là Phục Ngưu sơn thất lão hà hiệp không kể gì ai cả. Để tôi biến nó thành bảy con bò thui cho mà xem. Xin thiếu hiệp hãy đứng xem chơi đừng ra tay nhọc sức.

Nói đến đây bỗng nàng liếc nhìn bảy tên ma đạo cười ngất nghẻo.

Phi Lộ Lưu Tinh, Linh Hồ Mộc cả giận, tay mặt trút lưu tinh chùy, tay trái lấy dây xích sắt ra đánh téo với nhau văng lùa, ra về hăm dọa và hét lớn:

- Con tiện tỳ kia! Mi muốn chết hả!

Vô lý công chủ vươn mày gằn giọng nói:

- Bà già! Mi ăn nhảm cô rồi, coi chừng đắng miệng đấy.

Thường Đạo liền trợn mắt ồm nhồm “hự” lên một tiếng như hô gặp mối, rồi rút cây “chiêu hồn phan” dài bảy thước ra giơ lên cao rồi rống lớn:

- Mi dám vô lễ với chúng ông sao? Hãy coi chừng ta xuống tay đấy.

Dứt lời lão thè lưỡi liếm tròn trên đôi môi. Chiếc lưỡi của lão to như bàn tay trông rất dễ sợ. Có lẽ cũng vì chiếc lưỡi quá to mà lão nói giọng nói lục cục thật khó nghe.

Vô Lý công chủ cười the thé nói:

- Chúng bay có nói thì tự nghe đấy, vì giống bò ăn có rống lên như thế thì ai mà nghe được?

Hình Thiên Hóa liền vung tinh mang kiếm hét lên nhảy tới đánh ra một chiêu và nói:

- Con tiện tỳ! Hãy coi kiếm đây.

Vô Lý công chủ còn chưa hành động. Cừu Thiên Hiệp đã lướt tới hét:

- Hãy dừng tay!

Quá Thiên Tinh, Hình Thiên Hóa sững một cái, đưa ngang cây kiếm thâm thúy lại trở vào mặt chàng nói:

- Mi là ai?

Chàng co hai cánh tay lại hét.

- Cừu Thiên Hiệp.

Ha ha ha....

Quá Thiên Tinh cười lên một hồi dài như chuông rung rồi gật đầu nói:

- Chúng ta mãi đi tìm mi nhưng chưa ra, hôm nay bỗng nhiên mi lại đem nạp mạng cho chúng ta thì còn gì sung sướng cho bằng? Sở dĩ chúng ta đến đây cũng vì mi đấy.

Chàng cau mày:

- Sao lại vì ta mà đến đây?

Quá Thiên Tinh, Hình Thiên Hóa trợn đôi mắt ốc nhồi lên nói:

- Cừu Thiên Hiệp! Mi chớ nên vì sắc đẹp mà xiêu hồn lạc phách. Chỉ cần mi trao Thiết thư ra đây. Chúng ta hứa sẽ trao cho mi nhiều cô còn đẹp gấp mấy Vô Lý công chủ nữa là khác, tha hồ cho phi tình trăng gió.

Cừu Thiên Hiệp mặt đỏ phừng phừng, nghiến răng ken két, Vô Lý công chủ cũng phừng sắc giận.

Cả hai đều nhảy tới đánh tạt về phía Quá Thiên Tinh. Hai luồng khí phong này đã cuốn tới quá mạnh, cát bụi bay mù trời, đến không còn thấy đối phương đâu nữa.

Một người có sức nội công phi thường, một người lại có tuyệt học của “vô khu” lại đang lúc quá tức giận mà hợp lực lại thì luồng chưởng lực có sức mạnh không thể tưởng tượng được.

Người ta chỉ nghe Quá Thiên Tinh rú lên một tiếng rồi vắng bóng lên cao hơn bảy thước rồi rút bạch xuồng đất nằm im không nhúc nhích.

Linh hồ Mộc và Thường Đạo thấy thế vội chạy tới đỡ Quá Thiên Tinh lên. Tứ Tỷ cũng từ đằng sau nhảy tới rống lên dữ dội và vung binh khí đánh tới.

Cừu Thiên Hiệp còn chưa nguôi giận, chàng cong đôi cánh tay lên và nói:

- Chúng bây hãy đến cả đây để ta giết luôn một thể!

Vừa nói chàng vừa lướt nhanh tới, nhưng Vô Lý công chủ lại càng lạnh lẽ hơn, nàng đã nhảy tới trước múa đôi tay áo lên. Hai luồng kinh lực từ trong tay áo phát ra ồ ồ.

Nàng kêu nói:

- Cừ Thiên Hiệp! Hãy tránh ra, để tôi cho chúng nó lên đường cho sớm.

Thân mình của nàng lúc bấy giờ bay chập chờn như một con bướm. Chiêu thức nàng đánh ra quá tinh diệu và lạnh lẽ vô song.

Bên kia Bạch Nhật Thử lao mình tới trước đánh ra một chiêu “Qui tĩnh điểm nguyên”.

Vô Lý công chủ cười the thé nói:

- Hay lắm! Hay lắm!

Nàng vung tròn cánh tay một vòng. Bỗng trong tay áo nàng phát ra một luồng khói màu vàng vẽ thành một vòng tròn trong không khí. Tức thì cây “phan quang bút” trong tay Bạch Nhật Thử bị chấn vỡ ra ngoài một trượng.

Than ôi! Chiêu thức chưa thành thì binh khí đã rời khỏi tay nên lão hoàng hốt cảm đầu chạy thoát.

- Chạy đi đâu!

Vô Lý công chủ quát lên một tiếng rồi bay rượt theo như bóng theo hình và tạt vào ót lão một chưởng.

- “Ồa!”

Bạch Nhật Thử quy xuống mấy phun ra từng vòi và giấy đành đạch.

Thấy thế, Tam lão Tỷ kia đồng thanh quát lớn:

- Con tiện tỳ kia to gan thật!

Vô Lý công chủ không nói năng gì cả, nàng vung tay áo một vòng.

Ô! Ô! Ô!...

Luồng sát khí phóng ra dữ dội khiến Tam Thử nhảy ra hơn một trượng. Bạch Nhật Thử vùng đứng dậy toan nhảy tới để cứu đồng bạn. Thì bỗng “Bùng” lên một tiếng lão lại văng ra ngoài hai trượng. Bị quả đấm thứ hai này, lão chỉ nằm thoi thóp trên vũng máu không ngời dậy được nữa.

Vô Lý công chủ ra tay đánh thương Bạch Nhật Thử nàng cũng đã bớt giận thâu tay áo lại đứng giữa trận nói lớn:

- Chúng bay đã chịu phục ta chưa? Nếu chưa phục thì cứ thử lại xem.

Cừ Thiên Hiệp lúc này giờ đứng xem, chàng không ngờ Vô Lý công chủ tuổi còn nhỏ như vậy mà có võ công kinh người quá. Lúc trước chàng đã gặp nàng trong khu rừng tại Quyên Châu chàng đã cho công lực nàng khá lắm. Đến hôm nay chàng mới thấy tường tận, chàng không hiểu nàng luyện tập bằng cách nào lại ghê gớm đến thế.

Nghĩ đến đây lòng háo hức của chàng lại sôi lên, chàng muốn tìm cơ hội để biểu diễn một thủ pháp tuyệt nghệ để cho mẹ con nàng khỏi xem thường chàng.

Cừ Thiên Hiệp bèn bước tới khẽ nói:

- Công chủ hãy nghỉ một lát, để tôi thay thế cho!

Dứt lời, chàng không đợi nàng trả lời, bèn vung đôi chân lên một luồng tím lục rồi vạch thử ra một chiêu trong không khí sức gió phát ra ồ ồ.

Chàng nhìn qua phía Tam Thử nói:

- Nếu các người có lòng tìm ta thì có tài năng bao nhiêu cứ việc thi thố ra hết đi. Ta sẵn sàng đảm đương tất cả.

Lúc bấy giờ bọn Tam Tinh Tứ Thử đã thua tiếp hai lần nên thối chí ai nấy đều lạnh mình đưa mắt nhìn nhau tán thối lưỡng nan họ không biết trả lời sao cả.

Cừ Thiên Hiệp cười gằn nói:

- Lúc đầu, các người quá phách, thế mà mới đánh vài chiêu tán đờm kinh tâm cơ đầu rút cổ. Với thái độ đầu cọp đuôi rắn đó đâu có phải là anh hùng?

Linh Hồ Mộc nhắm thế đánh không lại, mà tánh tình của lão lại điềm xảo vô cùng. Lão bèn vung lưu tinh chùy lên ra oai thần võ rồi nói lớn:

- Cừ Thiên Hiệp! Quả thật chúng ta muốn tìm mi đây, nhưng lại gặp mi không phải nơi cũng không phải lúc nên chúng ta không tiện ra tay đó thôi!

Nội dung lời nói của lão quái, quả nhiên là muốn tìm cơ hội xuống đài.

Cừ Thiên Hiệp là kẻ thật thà ngay thẳng, chàng đâu biết được cái điểm xảo của họ.

Chàng liền nói:

- Các người muốn gặp ta vào lúc nào và nơi nào? Hãy nói đi! Ta, Cừ Thiên Hiệp sẵn sàng đổi phỏ, nếu ta lẩn tránh thì không phải là tu mi nam tử vậy!

Linh Hồ Mộc nghe chàng nói mừng thầm, lão há miệng hóa lò cười hô hô vài tiếng rồi nói:

- Nếu có gan thì chúng mình hãy gặp nhau tại “Thê Vân Bang” Trường An, có được không?

Cừ Thiên Hiệp nghe lão nói không ngần ngại gì cả. Chàng đáp gọn:

- Ta sẽ đến!

Vô Lý công chủ thừa hiểu tánh tình xảo huyệt của Linh Hồ Mộc Nàng liền nói lớn:

- Linh Hồ Mộc! Mi tin rất hay! Chắc là muốn tìm cách bỏ đi cho xong chuyện chứ gì?

Bị nàng chỉ trích, lão đỏ mặt lên hỏi vặn?

- Mi nói thế nghĩ là gì?

Nàng “hừ” một tiếng và nói:

- Chung Nam sơn không phải là nơi dễ vào và không phải là nơi dễ ra, vì không phải là trạm nghỉ chân cho các người muốn đến và đi lúc nào cũng được.

Thủy Lão Thử liền bước tới ưỡn ngực ra hét lớn:

- Mi muốn gì?

Nàng vươn tay áo lên và nói lớn:

- Phải ở lại hết cho ta!

Thủy Lão Thử cả giận, lướt tới, thân hình lão thấp bé trông như cái vù lẳng tròn. Lão múa cặp “cư tử đao” tỏa ra một khoảng hào quang sáng lòa rồi nói lên một giọng như qui rế.

- Con tiện tỳ này nói quá sức! Dãy núi Chung Nam này mi mua lúc nào mà chúng ta không hay biết?

Cừ Thiên Hiệp liền bước tới khóa tay nói:

- Dừng tay! Nếu các người muốn rút lui thì cũng nên tha cho các người đêm nay và ta sẽ gặp các người tại Trường An thành đúng theo nguyện vọng của các người vậy.

Linh Hồ Mộc rất mong ước được như vậy song lão cũng làm

bộ nói:

- Phưởng huynh! Chương trình chúng ta đã vạch xong vậy thì phải đi gấp!

Nhưng Vô Lý công chủ đâu bỏ qua? Nàng lướt một cái “set” thì đã chặn ngang trước mặt bọn quần ma hắc đạo rồi.

Nàng phất tay áo qua và hét lớn:

- Ai cho phép chúng bây đi dễ dàng như vậy?

Linh Hồ Mộc nghe rằng ra cười mơn vài tiếng nhưng không nói với nàng mà quay lại nói với Cừ Thiên Hiệp:

- Mi to gan chịu hứa hẹn gặp chúng ta tại Trường An, sao mi lại còn thúc đẩy nó chặn chúng ta lại? Hay là mi sợ chúng ta rồi?

Nét mặt chàng bỗng đỏ rực lên, gượng cười lên một tiếng rồi nói với Vô Lý công chủ:

- Xin công chủ vì tôi mà tha cho chúng nó một phen!

Nàng cau mày lại nói:

- Ô! Người mắc mưu chúng nó rồi! Sao người lại nhẹ dạ đến thế?

Lời nói của nàng, Cừ Thiên Hiệp cảm thấy khó chịu chàng còn lưỡng lự không biết nên nói sao thì Linh Hồ Mộc đã cười gằn nói:

- Ha ha ha... Không dám đương được việc nhỏ này mà dám to gan hứa một việc tày trời với chúng ta.

Cừu Thiên Hiệp càng thêm khó chịu gần giọng nói:

- Mi chớ nhiều lời.

Rồi chàng lại quay qua nói với Vô Lý công chủ:

- Xin công chủ hãy vui lòng tha thứ cho chúng nó đi. Xong cái hẹn ở Trường An tôi sẽ có cách buộc chúng phải đến đây.

Vô Lý công chủ quá tức, hai chân nàng dậm dưới chân đất liên tiếp nhìn thẳng vào mặt chàng gắt:

- Ô! Người thật là một kẻ nông cạn vô cùng.

Tam Tinh Tứ Thủ thấy vậy được thể xúm nhau cười rúc rích khiến chàng cảm thấy mặt mặt bèn ấp úng nói:

- Đó!... Công chủ có thấy không?

Vô Lý công chủ cũng nhận thấy lúc nãy giờ mình miệt hạ chàng nặng lời, nên có phản hồi hận mặt đỏ bừng lên, đôi mắt sáng ngời như thu thủy bỗng chuyển động liên tiếp ra vẻ mặt tự nhiên nói:

- Chúng nó đã xâm nhập vào Chung Nam mà thả chúng nó đi một cách dễ dàng như vậy thì từ nay luật cấm của Vô Khư cung của chúng tôi chẳng lẽ bỏ đi sao? Tôi cũng muốn vì lòng thiếu hiệp, song vì chúng tôi không thể phá bỏ luật lệ ấy.

Cừu Thiên Hiệp nhận thấy nàng nói rất có lý vì giới luật của một phái là chí tôn vô thượng. Chàng đành cứng miệng không biết giải quyết bằng cách nào cả.

Lúc ấy trên thành bỗng hiện ra một bóng người.

Đây chính là “Nhất đại yên Cư”

Bà ra nói lớn:

- Việc này cũng dễ giải quyết.

HỒI THỨ MƯỜI BẢY

Bí thể quần ma chịu đổ máu

Vô Lý công chủ vừa thấy Nhất đại yên cư liền nhảy vọt lên đầu tường đứng bên bà ta nũng nịu nói:

- Thân mẫu ôi! Cừ Thiên Hiệp muốn thả bọn Tam Tinh Tứ Thủ thì từ nay luật lệ của Chung Nam sơn sẽ ...

Nhất đại yên cư mỉm cười rồi khóa tay nói:

- Chớ nên vội vàng lắm! Việc này ta sẽ giải quyết dễ dàng chứ không sao đâu!

Thấy thể Cừ Thiên Hiệp cũng phóng mình lên đầu tường chấp tay cung kính nói:

- Thưa tiên bối! Vãn bối đã trót hứa gặp chúng nó tại Trường An, không biết tiên bối có thể châm chước trên phương diện luật lệ không? Hơn nữa bọn chúng toàn là kẻ tiểu nhơn, giọt máu chúng có đổ nơi đây kẻ cũng dơ bản cho Huyền Cung cấm địa.

Nhất đại yên cư vẫn một vẻ mặt lạnh lùng “hừ” lên một tiếng đưa tay chỉ vào mặt bọn Tam Tinh Tứ Thủ trầm giọng nói:

Lâu nay Vô Khư cung chúng ta không đã động gì đến Thê Vân Bang của chúng bây, thế mà vô cớ chúng bay lại đột nhập vào đây cố tình gây sự là tại sao hả?

Giọng nói bà tuy nhỏ nhoi nhưng đầy vẻ hằn học.

Phi Độ Lưu Tinh Linh Hồ Mộc chớp đôi mắt ốc nhồi vài cái rồi nói:

- Ta tưởng việc ấy cũng không cần phải hỏi. Mẹ con mi đã đến tận Quyên Châu dụ dỗ họ Cừ về đây là vì lý do gì?

Nhất đại yên Cư cười gằn:

- Quyên Châu cách Chung Nam sơn chưa ngoài ba trăm dặm, chúng bây có quyền gì xen vào?

Linh Hồ Mộc cười ha hả nói:

- Thiết thư là bảo vật võ lâm thì thiết tướng người trong võ lâm ai nấy đều có quyền tranh đoạt cả!

Vô Lý công chủ nổi giận tro vào mặt Linh hồ Mộc chủ quát:

- Lão quái này, to gan há.

Nhất đại yên Cư vội khóa tay ra hiệu cho Vô Lý công chủ đừng nói nữa. Bà mỉm cười nói:

- Linh Hồ Mộc! Mi đem lòng dạ tiểu nhơn mà đo lường lòng dạ của người quân tử sao? Mẹ con ta mời Cừ Thiên Hiệp đến Huyền Cung đây với một nguyên do khác, làm sao các ngươi có thể biết được? còn về việc Thiết thư thì tuyệt đối mẹ con ta không hề muốn lấy.

Phi Độ Lưu Tinh Linh Hồ Mộc bĩu môi nói:

- Lòng dạ con người ai mà lường được? Ngoài miệng thì giả nhơn giả nghĩa như thế nhưng trong lòng lại khác biết bao.

Nhất đại yên Cư cau mày nói lớn:

- Ai thềm dối khẩu với mi làm gì. Võ công của Vô Khư cung chúng ta đối với “Thiết thư kỳ công” thật là một âm một dương chẳng khác nước với lửa, ta làm sao có thể dùng được? mi là kẻ thiếu cận biết gì!

Dứt lời bà ta hô lên một tiếng và vỗ tay “bép lép!” Tức thì hai cánh cửa dưới chân tường mở toang. Từ trong cửa nhảy ra tám hán tử đội mũ bông, mặc áo cấm mỗi người đều kéo một dây xuyên sắt kêu leng keng. Mỗi đầu dây xuyên sắt đều có hai tội nhân tay bị khóa chặt, mặt mày ai nấy đầy máu me. Có kẻ bị cắt tai, có người bị móc mắt, ai nấy đều chịu một sự tàn tật ghê gớm nhất là kẻ bị lóc thịt trông như ác quỷ từ trong địa ngục thả ra vậy. Dưới ánh trăng lơ mờ lại càng thêm tăng thêm vẻ rùng rợn khiến ai nấy đều lạnh mình không dám ngó.

Cừ Thiên Hiệp rùng mình một cái và thâm than;

- Ôi! Thật là một thảm cảnh gần như địa ngục!

Tam Tinh Tứ Thủ đều biến sắc mặt, họ ngơ ngác nhìn nhau run lấy bầy.

Nhất đại yên cư từ trên đầu tường nhảy xuống vừa cười vừa nói:

- Chúng nó đều là kẻ phạm tội xâm nhập vào đây. Nhưng vì đức hóa sanh của Vô Khư cung nên chúng ta không nỡ giết tuy thế đối với giới luật nghiêm minh, mỗi người đều phải để lại một chút vật trong cơ thể để khỏi hư đi luật lệ ở đây.

Tam tinh tứ tứ càng thêm hoảng hốt, bước lùi ra sau mấy bước mặt mày tái ngắt.

Lúc bảy giờ Cừ Thiên Hiệp mới thấy rõ trong số mười sáu tội nhân ấy cũng có năm anh em Tuyên Đại Hồ đã dùng dao tẩm độc hành hung tại rừng Quyên Châu, hôm nay cũng chung số phận ấy.

Nhất đại yên cư thấy bảy tên ác quái vẫn ngơ ngác im lìm. Bà ta liền trầm giọng nói:

- Chúng bay đã thấy rõ luật lệ nghiêm minh của Vô Khư cung chưa? Sao không tự xử đi. Hay còn đợi ta ra tay?

Quả Giới Thủ nhăn mặt và vênh ngược hàm râu lên rồi nói lên một giọng như quỷ rống:

- Chung Nam sơn chúng mi thật quá độc ác. Thậm chí đến khách giang hồ đồng đạo mà cũng có thể nhẫn tâm hành hạ đến thế ư?

Nhất đại yên cư lạnh lùng hét:

- Câm miệng! Rồi sẽ đến lượt mi tha hồ mà oán trách.

Dứt lời bà quay lại nhìn tám hán tử phát tay áo qua một cái rồi nói:

- Hãy thả đám người ấy ra để họ được hưởng thú đời ít năm nữa rồi sẽ nhắm mắt.

Tám hán tử áo cấm dạ lên một tiếng rồi cùng nhau mở khóa cho mười sáu tội nhân. Đoạn họ bước sang đứng sắp hàng hai bên.

Nhất đại yên cư nói:

- Ta đã khoan hồng cho các người rồi đấy, hãy đi đi. Nếu muốn phục thù thì Vô Khư cung chúng ta sẵn sàng chờ đợi các người đấy:

Đám người ấy trỗi lên một giọng cười chua chát và cũng có mấy luồng nhõn quang sáng quắc quét lên mặt Nhất đại yên cư rồi ôm đầu bỏ chạy vào rừng biến mất dạng.

Cửu Thiên Hiệp nhìn theo bóng lưng của đám người khôn nạn ấy cho đến khi mất dạng rồi quay qua nhìn nét mặt tiên nga của hai mẹ con Nhất đại yên cư. Bỗng chàng thở một hơi dài náo ruột; chàng cảm thấy trên giang hồ này toàn là những kẻ độc ác, nhìn bề ngoài khó mà đoán biết được. Vô Lý công chủ quỳ

quả nói:

- Thân mẫu chớ nên lạc lòng như vậy. Luật lệ ấy mà mở ra thì uy tín của Chung Nam sơn sẽ bị giảm bớt đi không phải ít.

Vừa nói, nàng vừa đưa mắt nhìn theo đám người vừa mới chạy vào khu rừng kia, như muốn đuổi theo để giết nốt.

Nhất đại yên cư quay qua nhìn tam tinh tứ tỷ nói:

- Còn các người muốn thoát ra khỏi núi thì hãy theo dấu những kẻ đã đi trước đấy, bằng không thì chỉ còn cách để mang lại.

Dứt lời, bà quay lại nói với Vô Lý công chủ:

- Hãy chuẩn bị!

Nàng rướn mi lên nói:

- Thân mẫu hãy yên tâm! Đối với bọn chuột này cần gì phải chuẩn bị, và thân mẫu cũng khỏi ra tay nữa!

Nàng vừa nói vừa thò tay vào áo lấy cung phiến ra, vận chưởng lực lên hai cánh tay như chuẩn bị đại chiến vậy.

Tam tinh tứ thử đều là những kẻ xảo quyệt nham hiểm, thế mà họ không ngờ mẹ con Nhất đại yên cư lại xuất hiện nhập thần như vậy. Tất cả những bạn bè của họ đến đây đều không thoát khỏi. Thế thì bây giờ họ có co cẳng cũng không được nào. Chỉ bằng tùy cơ ứng biến anh hùng gặp vận xuôi nên hạ mình chịu nhục may ra mới thoát khỏi tai nạn.

Nghĩ như thế Quá Thiên Tinh Hình Thiên Hóa hít một hơi dài vạt áo chùi máu trên miệng rồi nhìn đồng bọn nhảy nhót mấy cái và ôn tồn nói với mẹ con Nhất đại yên cư:

- Thật ra chúng ta không phải là những kẻ sợ chết, nhưng....

Không để cho lão nói hết lời, Vô Lý công chủ vội vương “cung phiến” lên trợn mắt hét:

- Nếu vậy các ngươi đã quyết đấu với ta rồi! Hãy coi đây.

Nàng nhảy chồm lên quét cung phiến ra, một làn khói vàng tỏa ra ép đến bảy người rất nguy hiểm. Quá Thiên Tinh vội nói:

- Hãy khoan! Để ta nói hết lời đã rồi muốn đánh nhau cũng chẳng muộn.

- Nói đi!

Nàng chồng nạnh đứng sững trước mặt Linh hồ Mộc như một quan tòa đứng trước tội nhân.

Quá Thiên Tinh Linh Hồ Mộc nói:

- Thật ra chúng tôi không có ý muốn gây thù kết hận với Huyền Cung cả, nhưng sở dĩ chúng tôi đến Chung Nam sơn này cũng chỉ là vì Thiết thư. Nhưng các ngươi lại không có ý định mà thôi. Lâu nay chúng ta không thù oán nhau thì tội gì phải đánh nhau à.

Thủy Lão Thử nghe nói cũng phụ họa:

- Phải đấy, việc làm lẫn nhỏ mọn như vậy cũng nên bỏ qua đi là hơn! Được như thế thì Thế Vân Bang của chúng tôi sẽ nhớ ơn Vô Khư cung mãi mãi.

Phi Thiên Thần Tỳ cười ha hả nói.

- Đúng lắm, ở đây toàn là những người biết phải cả, chúng ta đã không muốn đánh nhau thì ai lại muốn làm khó dễ chúng ta làm gì?

Kẻ này nói một lời, người kia nói một câu chung qui cũng chỉ nhờ vào ba tác lười, hòng tránh khỏi sự nguy nan trong hoàn cảnh thất thế mà thôi.

Nhất đại yên Cư lóng tai nghe một hồi rồi bỗng sa sầm nét mặt và nói:

- Chúng bây uồn ba tác lười cũng hay đấy! Nhưng tiếc rằng luật giới của Chung Nam sơn phải thi hành không thể tha thứ một cách dễ dàng như thế được.

Dứt lời bà quát lớn:

- Hãy ra tay.

Vô Lý công chủ lúc này giờ cảm thấy xốn xang hai lỗ tai, bây giờ được lệnh nàng cong giò búng một cái phóng thẳng trước mặt tam tinh tứ tỷ chuẩn bị một cuộc ác đấu.

Thấy thế, Quá Nhiên Tinh Hình thiên Hóa vội kêu lớn:

- Hãy khoan đã! Chúng tôi đã bằng lòng thi hành theo qui luật của Chung Nam sơn rồi! Nhưng...

Vô lý công chủ nói:

- Nếu đã bằng lòng thuận theo quy luật thì hãy tự xử đi chứ còn nhưng gì nữa?

Cả bọn đều ngơ ngác nhìn nhau. Cửu Thiên Hiệp thấy thế trầm nghĩ:

“Lâu nay nghe tiếng tam tinh tứ tỷ là bọn hắc đạo khét tiếng giang hồ đi đến đâu là cây úa lá vàng, thế mà hôm nay lại phải chịu hy sinh thân thể để đền tội, mất mặt với võ lâm như vậy sao?”

Lúc này chàng vì cái hện họ tại Trường An cho nên muốn tìm cách xin cho họ, đến bây giờ chàng thấy tư cách của họ quá hèn nhất đáng khinh bỉ nên chàng đành rút lui ý kiến ấy.

Nhất đại yên Cư ngược mặt lên nhìn trời rồi nói:

- Khuya lắm rồi, chớ nên nhiều lời nữa vô ích. Chúng bay hãy hợp sức lại đánh với con ta để tẩu thoát nơi này! May ra được toàn thân thì phước tinh của bay đây, bằng dớ lắm thì phải bỏ mạng. Ta thì tuyệt đối không nhúng tay vào và cũng không thêm truyền bộ hạ của ta bao vây chúng bay làm gì?

Nhất đại yên Cư chắc chắn công lực của con gái bà mười phần bảo đảm chắc thắng nên bà ta nói với giọng rất quả quyết.

Quá Thiên Tinh nghiêng rằng trợn đôi mắt trắng xác nói:

- Đánh nhau, nghĩa là cố làm máu rơi xuống đất thế mà chúng ta đã bằng lòng để cho máu rơi thì còn muốn gì nữa?

Vô Lý công chủ gằn giọng nói:

- Nếu đã bằng lòng như thế, sao không ra tay đi!

Quá Thiên Tinh đưa tay rút “tinh mang kiếm” khỏi vỏ gươm lên khỏi đầu nói lớn:

- Chúng ta đã thi hành đúng theo giới luật của Chung Nam sơn thì mẹ con mi cũng phải giữ lời. Nghĩa là không có quyền cướp đoạt Thiết thư. Nếu nuốt lời thì ta Quá Thiên Tinh sẽ là người đầu tiên can thiệp đây.

Dứt lời, lão gươm kiếm chặt đứt tiện ngón tay út bên tay trái của lão.

Tinh mang kiếm sắc bén vô cùng, chỉ thấy lưỡi kiếm liếc qua một cách nhẹ nhàng, ngón tay đã rơi xuống đất, máu vọt ra đỏ cả bàn tay trong rất ghe rợn.

Vô Lý công chủ hừ lên một tiếng và nói:

- Không được! Ngón tay út của tay trái có bỏ đi cũng không hại gì!

Lão già Quá Thiên Tinh trợn đôi mắt nẩy lửa nói:

- Ta chỉ tiếc rằng lúc mẹ mi có nói chỉ để lại một phần cơ thể chứ không nói rõ để lại cái gì nhất định cả. Nếu không thì chúng ta đã liều chết sống với mi một trận rồi.

Dứt lời, lão trao tinh mang kiếm cho Phi độ lưu Tinh và nói:

- Lão nhị! Chặt!...

Phi Độ Lưu Tinh cắt lưu tinh chùy vào bao rồi rước lấy mang tinh kiếm sáng ngời ấy và cắt đứt ngón út của tay trái như Quá Thiên Tinh vậy.

Chỉ trong chớp lát bảy ngón tay út đã rơi xuống đất cả. Cừu Thiên Hiệp cảm thấy rùng mình. Chàng thấy rõ lòng dạ của mẹ con Nhất đại yên Cư quá độc và bọn ma đầu hắc quái kia cũng quá hèn nhất tiểu nhân.

Nhất đại yên Cư chỉ vào mặt Quá Thiên Tinh cười ha hả nói:

- Quá Thiên Tinh là một lão quái điểm xảo quá. Nhất đại yên Cư này kể như đã bị mi phỉnh gạt rồi đây! Thôi hãy đi đi.

Quá Thiên Tinh sa sầm nét mặt chỉ vào mắt Cừu Thiên Hiệp nói:

- Thằng bé họ Cừ kia! Hãy nhớ cái hẹn ở Trường An đấy nhé! Nếu thất hứa đừng trách ta độc ác.

Dứt lời lão khoát tay đầy máu qua một cái và khẽ nói:

- Chúng mình đi đi.

Bảy người rống lên một tiếng, diễn ra thân pháp thượng đẳng khinh công bay nhanh như chớp. Chỉ trong nháy mắt đã biến mất trong rừng cây.

Vô Lý công chủ “hừ” một tiếng và nói:

- Lại phóng sanh thêm bảy mạng nữa rồi!

Cừ Thiên Hiệp nhìn bảy ngón đang nằm trong bảy vũng máu bất giác chàng thờ dài. Lắc đầu lia lịa.

Nhất đại yên Cư thấy thế cười ha hả nói:

- Tuổi còn nhỏ như thế đáng lẽ yêu đời lắm chứ? Tại sao lại thờ dài than ngắn như vậy?

Cừ Thiên Hiệp nhận thấy mình có cử chỉ thất lễ bèn chấp tay nói:

- Vãn bối cảm thấy bọn chúng bị nhục nhã quá.

Vô Lý công chủ vội nói:

- Khuya lắm rồi! Chúng mình hãy về cung đi.

Bà ta nhìn tám hán tử, khoát tay ra hiệu một cái, tức thì tám hán tử chạy đến chào bà một lễ, và đóng chặt hai cánh cửa đồ dưới chân tường lại.

Vô Lý công chủ kêu nói:

Khuya quá rồi mà còn đứng sững ngoài trời làm gì?

Nhất đại yên Cư nhìn chàng khẽ nói:

- Thiếu hiệp có nghe không? nó nói cho ngươi nghe đấy!

Cừ Thiên Hiệp đỏ mặt lên chấp tay nói:

- Xin mời tiền bối đi trước, vãn bối sẽ theo sau?

Đoạn ba bóng người vụt bay lên trên thành, thuật khinh công của ba người không ai kém ai cả.

Vào đây, chàng mới thấy rõ Vô Khư cung quả là một cung điện nguy nga tráng lệ. Bốn phương tám hướng đều có những dãy lầu đài đẹp đẽ kiến trúc theo lối cổ điển nhưng sang trọng không kém cung vàng điện ngọc của các vị đế vương.

Hoa quả được trồng khắp sân vườn mùi hương thơm ngào ngạt thật là một nơi thế ngoại đào nguyên, bồng lai tiên cảnh.

Nhất đại yên Cư khẽ nói:

- Mời thiếu hiệp vào trung cung dùng trà với chúng tôi.

Dứt lời, ba bóng người leo lên tam cấp, bước đi thoăn thoắt rồi phi thân qua một con đường bằng đá cẩm thạch chui vào một vườn hoa. Ở đó, có một căn nhà đèn chong sáng rực bông hoa kết bụi sơn son thếp vàng lộng lẫy, dưới nền trải toàn gấm nhung.

Tám thiếu nữ từ trong bước ra, mỗi người cầm một cây đèn bước ra tiếp rước.

Nhất đại yên Cư quay lại nói:

- Mời Thiên Hiệp vào!

Cửu Thiên Hiệp bước vào ngồi trên một cái ghế bông phía trước là một cái bàn bằng ngọc thạch. Mẹ con Nhất đại yên Cư ngồi đối diện chàng. Trên bàn đã đặt sẵn ba chiếc ly bằng ngà láng bóng.

Ánh đèn ngũ sắc trong phòng tạo thành một ánh sáng huyền diệu, lại càng tăng thêm vẻ đẹp của mẹ con Nhất đại yên Cư.

Sau khi bọn tỳ nữ dâng trà xong chàng ôn tồn hỏi:

- Tiền bối gọi văn bối đến đây không biết có dạy điều gì? Có thể có văn bối biết ngay được không?

Nhất đại yên Cư trầm tư nghĩ ngợi một lúc bỗng nét mặt bà hiện lên một vẻ buồn âm đạm.

Bà dịu dàng nói:

- Tôi có một việc muốn hỏi thiếu hiệp nhưng không biết thiếu hiệp vui lòng không?

Cửu Thiên Hiệp nói:

- Tiền bối cần hỏi gì cứ việc nói ra. Văn bối sẵn sàng hầu chuyện.

Bà trịnh trọng hỏi:

- Thiếu hiệp là họ Cửu nhưng không biết đại danh của linh tôn là gì. Thiếu hiệp có thể cho tôi biết không?

Nghe bà hỏi, trống ngực chàng đánh thình thịch, chàng không biết nói sao cả. Trong thiên hạ ai mà không có cha và ai lại không biết tánh danh của cha mẹ? Nhưng đối với chàng thì lại là một trường hợp khác thường.

Chàng ấp úng một lát rồi nói:

- Nói ra đây thì văn bối cảm thấy hổ thẹn lắm. Sở dĩ hiện nay văn bối phải lặn lội trên bước đường thiên lý đây cũng là chỉ vì muốn đi tìm cho ra chút nguồn gốc của thân phụ mà thôi! Vì vậy....

Nói đến đây mặt chàng bỗng đỏ lên và nghẹn nghẹn không nói được nữa.

Nhất đại yên Cư gật đầu liên tiếp, bà thở một hơi dài vẻ mặt đượm buồn nói:

- Ô! Tôi vô tình đã nhắc lại dĩ vãng khiến cho thiếu hiệp đau lòng thật là có lỗi!

Vô Lý công chủ lại xen vào nói:

- Thân mẫu hãy nói cho thiếu hiệp biết đi!

Đôi mắt bà bỗng xao xuyến nhưng rồi lại bình tĩnh lại ngay, bà liếc con bà một cái như muốn bảo nàng chớ nên xen vào rồi bà từ từ nói:

- Tôi có một người bạn cũng là họ Cừu...

Nói đến đây bà dừng lại rồi ra vẻ trầm ngâm nghĩ ngợi. Thấy thế chàng vội hỏi:

- Họ Cừu ấy ra sao?

Bà hít một hơi dài rồi nói:

- Mười ba năm về trước họ Cừu ấy bỗng mất tích và đến bây giờ vẫn không tìm ra tin tức gì cả. Vì vậy...

Nghe bà nói đến, chàng quá hồi hộp hỏi:

- Người bạn của tiền bối thì chắc chắn là người trong võ lâm nhưng xin hỏi họ Cừu ấy là đàn ông hay đàn bà?

Bà đáp gọn:

- Đàn ông!

Chàng mừng quá vội đứng phắt dậy hỏi:

- Xin hỏi tiền bối có phải là Thần chân nhất kiếm Cừu Vô Kỵ hay là Kinh thiên ngọc trụ Cừu Phi Hồng?

Nghe chàng nói bà bỗng biến sắc mặt, đôi môi hơi run rẩy, thần tình ra vẻ khác thường. Bà đáp:

- Hai người đều phải cả!

Chàng hơi thất vọng, vì hai người đều là bạn của bà cả thì chắc là sự việc này có lẽ lắm. Nhưng rồi chàng lại vui vẻ lên và thâm nghĩ:

“Hai người đều là bạn của bà thì tất nhiên thân thế của hai người bà phải biết, mà nếu ta biết rõ được thân thế thì chắc chắn sẽ tìm ra ngay”.

Nghĩ như thế, chàng vội nói:

- Tiền bối đã là bạn của hai người họ Cừu ấy, hơn nữa trải mười ba năm qua mà tiền bối vẫn không quên thì chắc là tiền bối biết rõ thân thế của hai người ấy rồi. Xin tiền bối vui lòng cho vấn bối biết, để tìm cho ra phụ thân, thì ơn ấy vẫn bối xin tạ dạ ghi xương.

Nghe chàng nói bà hơi mất tự nhiên, trong đôi mắt huyền của bà bỗng đỏ lên và có đôi chút ẩm ướt. Bà ta thở một hơi dài rồi nâng chén trà nhấp một miếng để cho thông cổ, nhưng bà vẫn trối giọng thanh thanh nói:

- Thời gian thật quá vô tình, mới đây mà đã trở thành câu chuyện ba mươi năm về trước rồi!

Chàng liền xen vào nói:

- Tiền bối vốn giao tình thanh mai trúc mã với hai người ấy khoảng ba mươi năm về trước sao?

Bà không đáp, chỉ tiếp tục nói câu chuyện lơ dờ của bà:

- Trước đây ba mươi mấy năm tôi cùng Cừu Vô Kỵ và Cừu Phi Hồng đều đồng sư học nghệ. Tuổi tác của ba chúng tôi đều bằng nhau và cũng đều là những kẻ mồ côi được sư phụ đem và nuôi dưỡng nên rất thương yêu nhau có thể nói là như ruột thịt vậy.

Chàng lại nói:

- Đã cùng chung một cảnh ngộ thì thương yêu đùm bọc nhau là phải lắm!

Bà nhìn lên cây đèn trên bàn như suy nghĩ lại câu chuyện xưa rồi nói:

- Ngày tháng trôi qua, ba chúng tôi theo thầy tập luyện trong chốn rừng sâu và cũng dần dần trưởng thành khôn lớn Võ công cả ba cũng được một thành tích nho nhỏ. Ngờ đâu trong chúng tôi lại phát sinh ra một việc rắc rối không thể ngờ được!

Chàng ngạc nhiên vội hỏi:

- Việc như thế thì có gì mà rắc rối? Đã thương nhau coi như ruột thịt chẳng lẽ có thể xung đột nhau sau?

Sắc mặt bà bỗng đỏ lên rồi buồn bã nói:

- Cừu Vô Kỵ lại thầm yêu tôi và Cừu Phi Hồng cũng thế. Chỉ có tôi là không biết có yêu họ chưa, nhưng cả hai người tôi đều kính trọng cả. Do đó tạo thành một chuyện sai lầm lớn cho ngày sau. Cho đến bây giờ hể nghĩ đến họ tôi cảm thấy xốn xang trong lòng, ăn ngủ không yên.

Nói đến đây hai giọt lệ châu lăn tròn xuống đôi gò má của bà.

Vô Lý công chủ cũng muốn khóc nhưng làm ra vẻ bình tĩnh khuyên bà:

- Thân mẫu chớ nên đau lòng!

Cừu Thiên Hiệp nóng lòng vội hỏi:

- Rồi sau này sinh ra việc bất trắc làm sao?

Nhất đại yên Cư lau nước mắt rồi nói:

- Cả hai người võ công đều thành đạt nên tuân lệnh sư phụ xuống núi hành đạo. Hai người cũng đồng thời tỏ rõ tâm sự cho tôi biết là họ đã thật tình yêu tôi. Lúc bấy giờ tôi đứng trước hai con đường nên không biết nên chọn ai cả. Cả hai đều muốn tôi hứa một lời thì tôi đành quyết định trên bước đường giang hồ học đạo, nếu ai giỏi hơn thì tôi sẽ ưng người ấy.

HỒI THỨ MƯỜI TÁM

Nhìn nhận người thân

Cừu Thiên Hiệp nghe đến đây rất hứng thú! Tâm tình trẻ trung của người thiếu niên này lại nổi lên một niềm vui là lạ. Chẳng vỗ tay reo to:

- Phải! Như thế rất có ý nghĩa lại hàm cả công bằng đạo đức!

Nhưng Nhất đại yên cư lại lắc đầu buồn bã tiếp:

- Trong thiên hạ thật có nhiều chuyện không thể ngừa trước được. Chẳng biết có phải do tạo hóa trớ trêu hay không? Hai người lưu xuất giang hồ hành đạo trong mười năm cả hai đều nổi tiếng trong võ lâm về tài năng lẫn đạo đức, không một đối phương nào có thể địch nổi.

Sau mười năm, họ cùng nhau trở về núi, lúc đó sư phụ chúng tôi đã từ trần rồi, và hai người cũng tỏ ý cầu hôn với tôi.

Cừu Thiên Hiệp xen vào:

- Nếu thế thì tiền bối cứ chiếu theo chương trình, kiểm điểm lại công tác hành hiệp mà giải quyết, có gì là rắc rối?

Nhất đại yên cư lắc đầu:

- Nếu dễ dàng như vậy thì đâu có chuyện đáng tiếc. Đàng này cả hai đều có công đức ngang nhau, tính đến việc trừ khử bọn “ma đạo sát tinh” trong giang hồ để cứu dân lành thì bọn họ cũng bằng nhau, không hơn không kém. Một người bốn mươi chín một người lại năm mươi, không ai chịu thua ai cả.

Cừu Thiên Hiệp bắt giắc lắc đầu một cách buồn cười:

- Ô! Tại sao có chuyện lạ lùng và may mắn cho cả hai như vậy?

Nhất đại yên cư mỉm một nụ cười đau khổ:

- Có gì đâu! Lúc lưu xuất giang hồ để hành hiệp, cả hai người đều mơ tưởng đến tình yêu. Họ luôn luôn nghĩ đến ta và quyết không để mất tình yêu. Hễ người này giết được một kẻ gian ác thì người kia cũng phải tìm cho được một việc thiện mà làm, không ai chịu thua ai nửa bước. Cũng vì thế mà tiếng tăm của hai người ấy lẫy lừng, được giang hồ chính phái tặng cho cái tên là “đại hiệp”.

Cừu Thiên Hiệp nhoen môi cười hỏi:

- Thế thì tiền bối phải giải quyết mối tình duyên đối với họ như thế nào?

Nhất đại yên cư không đáp mà nhìn chàng hỏi:

- Theo ý người thì câu chuyện phải giải quyết làm sao?

Cừu Thiên Hiệp đôi mắt mông lung nói:

- Thật khó quyết định! Có lẽ phải nhường cho hai vị tiền bối ấy tự dàn xếp mới được.

Nhất đại yên cư đẩy ghế, từ từ đứng lên, nhìn thẳng vào mặt chàng nói:

- Phải! chính ta đã có ý định như ngươi. Mà chính vì vậy nên đã sanh ra chuyện không hay.

Cừ Thiên Hiệp giật mình, trở mắt hỏi:

- Việc gì đã xảy ra cho hai vị tiền bối ấy?

Nhất đại yên cư nói:

- Họ quyết định dùng võ công đấu nhau để phân định sự thắng bại.

Cừ Thiên Hiệp “ồ” lên một tiếng nói:

- Đồng một sư huynh đệ sao lại có thể ra tay quyết đấu được. Như vậy từ chỗ “thân” bước sang chỗ “thù” rồi!

Sắc mặt Nhất đại yên cư tái xanh đi. Bà nói:

- Phải! Huống hồ “lưỡng hổ tranh đấu tất hữu nhất thương”, ta làm sao có thể để cho họ dùng võ lực mà hại lẫn nhau.

Cừ Thiên Hiệp nghe nói mặt mày mừng rỡ, hỏi hả nói:

- Phải, phải! Lẽ nào để cho họ lâm tổn thương tình sư môn! Tiền bối ngăn cản họ là phải! Nhưng tiền bối đã dùng cách nào vậy?

Nhất đại yên cư buồn bã nói:

- Ta dùng đủ cách để khuyên giải nhưng không được! Cuối cùng ta phải cắn răng tuyên bố một câu...

Đôi mắt Cừ Thiên Hiệp chăm chăm nhìn vào mặt Nhất đại yên cư, như đang nóng lòng chờ đợi câu tuyên bố quan hệ ấy.

Bà ta nói tiếp:

- Ta tuyên bố dứt khoát là ta không có tình ý gì với hai người họ cả! Ta không yêu ai hết! Ta khuyên họ hãy chôn chặt mối tình yêu của họ trong đáy lòng đừng mơ tưởng đến ta nữa mà uống công.

Cừ Thiên Hiệp tròn tròn đôi mắt, gật đầu lia lịa.

- Được! Nếu vậy thì tình yêu của tiền bối quả thật sâu xa và cao thượng! Thà chịu tự mình hy sinh, chôn chặt mối tình yêu vĩ đại ấy trong đáy lòng để hai vị đại hiệp kia khỏi vì tình yêu mà bị thất bại. Hành động và tâm tình của tiền bối đáng cho đời kính phục!

Vô Lý công chủ nghe chàng nói bỗng cười khúc khích xen vào:

- Ô! Thiếu hiệp nói nghe dễ quá! Nếu là tôi thì quyết không đại gì chịu khép cũi lòng, bóp chết con tim mình suốt đời chịu hy sinh như vậy!

Nhất đại yên cư hát hàm, đưa mắt liếc xéo Vô Lý công chủ

và nói:

- Con ạ! Con chớ nên chống đối lời nói của Cừ Thiên Hiệp!

Thấy bà ta mắng con gái bênh vực mình, Cừ Thiên Hiệp bắt giắc đỏ mặt lên, ú ớ:

- Không, không! Có lẽ lời nói của Vô Lý công chủ có một phần nào đúng về tâm lý...

Nhất đại yên cư buồn bã tiếp:

- Nhưng sự thật là ta đã hy sinh tình yêu đối với họ...

Cừ Thiên Hiệp hỏi:

- Trước sự quyết định của tiền bối, hai vị đại hiệp nghĩ thế nào?

Nhất đại yên cư buồn bã than:

- Cả hai nghe xong đều thất vọng! Tuy họ bỏ hẳn ý định quyết đấu, nhưng họ lại nhìn mặt nhau thề một lời rất độc, mà hậu quả còn tai hại hơn.

Cừ Thiên Hiệp nóng lòng hỏi:

- Hậu quả gì vậy?

Sắc mặt Nhất đại yên cư lạnh nhạt, hai giọt lệ ngấn dài trên đôi khóe mắt, bà nói:

- Hai người đều thề rằng nếu không lấy được ta thì suốt đời họ quyết không chịu lấy vợ!

Cừ Thiên Hiệp giật nảy người “ồ” một tiếng lớn:

- Thật rắc rối quá! Nếu vậy hai vị đại hiệp của thời đó đành chịu để dòng họ mình tuyệt đi sao? Cái gì đã bắt buộc họ phải làm như vậy?

Nhất đại yên cư lau nước mắt:

- Tình yêu!

Cừ Thiên Hiệp sững sờ:

- Tình yêu! Ôi! Thật là một hậu quả tai hại!

Vô Lý công chủ, thấy nét mặt buồn bã của Cừ Thiên Hiệp xen vào nói:

- Hừ! Lúc này thiếu hiệp khen lối giải quyết của thân mẫu tôi là đúng kia mà?

Cừ Thiên Hiệp có vẻ thẹn thùng, miễn cưỡng nói:

- Tôi không ngờ lại có thể xảy ra việc như vậy!

Lần này Nhất đại yên cư không rầy la con gái bà nữa, mà dăm chiêu nhìn ra ngoài trời nói tiếp:

- Ta xét thấy không thể nào sống gần hai vị sư huynh ta nữa, để nuôi mãi mối tình yêu thất vọng trong lòng. Vì vậy ta giả biệt cả hai để nhập vào giang hồ! Ôi! Lòng ta lúc đó đau khổ biết bao nhiêu, nỗi đau khổ không thể nào chịu nổi. Sự đau khổ ấy đã tạo cho ta trở thành một con người nóng nảy, độc ác. Hai mươi năm lưu xuất giang hồ ta đã nhúng tay vào không biết bao nhiêu vụ

giết người tàn nhẫn. Vì vậy ta mới có cái danh hiệu “Nhất đại yên cư” ngày hôm nay.

Nghe đến đây, Cừ Thiên Hiệp không dám tán thưởng mà cũng không dám chê trách. Chàng chỉ buộc miệng “ồ” lên một tiếng, đôi mày cau lại!

Không cần để ý đến thái độ của Cừ Thiên Hiệp, Nhất đại yên cư kể tiếp:

- Ta tưởng hai sư huynh đó sẽ chán ghét ta mà tạo một cuộc sống riêng, ngờ đâu họ lại vẫn theo đuổi ta trong giang hồ. Họ tìm đủ cách để khuyên giải ta, họ biết ta vì thất tình mà sanh sát kiếp như vậy. Họ bỏ tất cả những đại sự trong giang hồ mà theo ta như bóng với hình, không rời khỏi bước nào cả.

Cừ Thiên Hiệp hỏi:

- Họ không còn đi hành hiệp nữa sao?

Nhất đại yên cư lắc đầu:

- Không! Bây giờ họ chỉ vì ta, chỉ sống vì ta. Bởi vậy các chánh phái giang hồ khinh khi, chỉ trích chúng ta, cho là môn phái chúng ta không đứng đắn.

Cừ Thiên Hiệp buồn bã nói:

- Đáng trách thật, nhưng kể ra tình yêu của hai vị tiền bối đó cũng hiếm có trên đời này!

Lúc này Nhất đại yên cư đâu còn để ý đến lời khen, chê của chàng nữa, bà ta gạt lệ nói:

- Mặc dầu gần gũi, nhưng lúc nào ta cũng cảnh giác với hai người là ta không yêu họ chút nào cả... Nhưng, khô nổi! Hai vị sư huynh cho là ta nói dối, không tin...

Cừ Thiên Hiệp xen vào:

- Dĩ nhiên! Bởi vì, đồng môn thụ nghệ, tâm ý của tiền bối hai vị đại hiệp còn gì mà không rõ. Huống hồ, tâm hồn của tiền bối sau khi ly xuất giang hồ lại đột biến như vậy thì không thể chối cãi vào đâu được.

Nhất đại yên cư cau mày nói:

- Vì dư luận giang hồ mỗi ngày một nhiều, mà hai vị sư huynh ta vẫn không chịu rời ta. Trước tình thế ấy, muốn giải quyết dứt khoát thì chỉ có một con đường cùng. Đó là ta lấy chồng!

Cừ Thiên Hiệp mở to đôi mắt.

- Lấy chồng?

- Phải! Ta làm như vậy để cứu vãn danh dự môn phái, để trả hai vị sư huynh ta trở lại con đường nghĩa hiệp giúp ích dân lành.

Cừ Thiên Hiệp thở dài:

- Ô! Đau đớn cho hai vị đại hiệp. Nhưng biết làm sao hơn.

Nhất đại yên cư buồn bã, hai giọt lệ treo trên đôi má nói:

- Ta vì tức giận mà đã thành hôn với Huyền Cung Huyết Ma Hạ Đình Oai”, một người có tiếng

là ác độc nhất của thời đó.

Cừ Thiên Hiệp giật mình nói:

- Ô! Tiền bối đem thân chôn vào tay một người...

Chàng không nói nữa, nhưng Nhất đại yên Cư đã hiểu ý chàng:

- Ta đã coi như thân này không còn nữa thì làm gì phải lựa chọn.

Cừ Thiên Hiệp lắc đầu:

- Nhưng làm như vậy có lẽ là một đau đớn sâu xa đối với hai vị đại hiệp kia.

Câu nói đó khiến cho Nhất đại yên Cư không thể cầm nổi dòng lệ. Bà vừa khóc vừa nói:

- Phái! Đúng như người đã dự đoán! Hai vị sư huynh ta đồng thời...

Nói đến đây, bà ta nghẹn ngào, ôm mặt nước mắt không nói được nữa.

Cừ Thiên Hiệp cũng nóng lòng không nhịn được, hỏi vội:

- Họ như thế nào?

Vô Lý công chủ cau mày nói:

- Thân mẫu ta đang đau lòng khóc như vậy, người chớ ép thân mẫu tôi nói nữa.

Rồi nàng nhảy vào lòng mẹ nàng, ngồi vuốt ve hai đầu gối của mẹ nàng và nói:

- Thân mẫu! Việc xưa hãy bỏ qua, đừng khóc nữa mà!

Nhất đại yên Cư vẫn khóc mãi không thôi khiến cho Vô Lý công chủ cũng đau lòng ứ ứ mấy tiếng rồi khóc theo.

Cừ Thiên Hiệp sững sờ nhìn hai mẹ con Nhất đại yên Cư là lòng thấy xót xang khó chịu.

Nhất đại yên Cư đưa tay xoa đầu con gái, đôi mắt ngấn lệ nói:

- Hai vị đại hiệp đó vì tức giận việc ta lấy chồng mà tự ý hủy hết vũ khí, không dùng đến võ công nữa, rồi rút lui ra khỏi võ lâm, kẻ ở chân trời phía nam, người tìm chân trời phía bắc vào núi non hoang vắng mà ẩn dật không ra giang hồ nữa. Từ ấy đến nay đã gần hai mươi năm rồi.

Cừ Thiên Hiệp nghe đến đây thở một hơi dài như trút được mọi lo lắng trong lòng chàng. Mặt chàng bình thản nói:

- A! Té ra là người hoàng sơn thắng cảnh, lại là chốn đề cho những khách thất vọng về tình an thân, quên đi những gì đau khổ trong dĩ vãng. Như thế cũng là chuyện hay, tiền bối khỏi phải đau lòng về hai vị đại hiệp ấy nữa.

Tương câu nói ấy là một điều an ủi, không ngờ Nhất đại yên Cư lại khóc lớn lên.

Bà ta nói:

- Người võ lâm đâu được cái diễm phúc nhàn cư như người tường. Hai vị sư huynh ta khi xuất

đạo, hành hiệp giang hồ đã chém giết quá nhiều bọn hắc đạo lục lâm. Do đó món nợ máu di lưu, và bọn chúng họp nhau quyết tìm đến thanh toán.

Cừ Thiên Hiệp nói:

- Hai vị đại hiệp kia là hai cao thủ đệ nhất võ lâm, bọn hải đạo dù có nuôi thù chuốc oán đã dễ gì hại mạng hai vị ấy được. Tôi tưởng tiền bối nên an tâm về điểm này.

Nhất đại yên Cư thờ dài:

- Không! Người không rõ! Hai vị đại hiệp ấy đã không chịu dùng võ công nữa. Và lại, cả hai đều cưới vợ! Nhưng vợ của họ không phải là gái võ lâm mà là đàn bà trong khuê các. Xem thế thì đã biết họ đã chán ghét võ học đến bậc nào rồi! Họ quyết không dùng đến võ công nữa mà!

Cừ Thiên Hiệp nghe đến đây nửa mừng, nửa ngại, nói:

- Á! Như vậy thì hai bậc tiền bối đó đã lưu lại trong xã hội một dòng máu anh kiệt rồi. Dù đời họ không dùng đến võ công nữa, nhưng tôi dám chắc con cháu họ sẽ không để cho tiếng tăm họ bị mất.

Nhất đại yên Cư nhoeo một nụ cười đau khổ:

- Ôi! Tạo hóa lắm đa đoan! Cách đây hơn mười năm, ta được nghe tin đồn rằng hai gia đình ấy bị kẻ thù tìm đến tận sát, đến nỗi con cái cũng không thoát khỏi.

Cừ Thiên Hiệp nghe đến đây trợn ngược đôi mắt, nghiêng răng nói:

- Ô! nếu vậy thì độc ác quá! Con cái họ còn nhỏ mà có tội gì? Tại sao lại tiêu diệt cả dòng họ.

Nhất đại yên Cư nói:

- Những kẻ thù của hai gia đình ấy toàn là những bọn lục lâm hắc đạo, đâu kẻ gì đến nhân đạo, lương tâm...

Vừa nói bà vừa khóc rống lên như quá sức đau xót vậy.

Cừ Thiên Hiệp hỏi:

- Việc này do lời đồn đại hay là thật đã xảy ra như vậy?

Nhất đại yên Cư gạt lệ nói:

- Việc đã rõ ràng, không còn nghi ngờ gì nữa.

Cừ Thiên Hiệp hỏi:

- Tại sao tiền bối biết rõ.

Nhất đại yên Cư thở ra một hơi dài, đôi mắt lộ ra hai luồng nhẵn quang như căm tức, giận dữ, và nói:

- Té ra tham gia vào việc huyết tẩy hai gia đình đó lại có cả Huyền Cung Huyết Ma Hạ Đình Oai, chồng của ta nữa.

Cừ Thiên Hiệp “Á” lên một tiếng!

Toàn thân chàng nhảy dựng lên như điện giật. Chàng muốn nói gì rồi lại không nói gì cả.

Nhất đại yên Cư buồn bã tiếp lời:

- Lúc Huyền Cung Huyết Ma trở về nhà vô lý thổ lộ việc ấy nên ta biết. Ta vừa tức giận vừa đau lòng, cố hỏi dò xem nơi cư ngụ và con cái của hai gia đình ấy hiện ra sao, nhưng Huyền Cung Huyết Ma nhất định không nói ra. Vì vậy...

Nói đến đây, bà khóc to đến ngất nghện không nói nên lời:

Cừ Thiên Hiệp quá cảm động cũng ngồi yên.

Giây lát bà ta nói tiếp:

- Hai vợ chồng ta vì bất bình việc đó mà cãi nhau đến phải động thủ! Huyền Cung Huyết Ma quá giận dữ ép ta đến kỳ cùng, buộc ta phải dùng đến “Khư vô chương”.

“Khư vô chương lực” của ta đã làm cho Huyền Cung Huyết Ma ngũ tạng thọ thương, rồi cách hai ngày sau, ông ta học máu tươi ra mà chết.

Lúc đó, quả tim của Cừ Thiên Hiệp cơ hồ nhảy vọt ra khỏi lồng ngực. Chàng nắm chặt hai bàn tay lại như giận dữ ai, mồ hôi chàng toát ra như tắm, chàng cứng lưỡi ngồi yên không nói nên câu.

Nhất đại yên Cư thở dài:

- Ô chỉ vậy mà ta đã mang tiếng giết chồng! Có điều thỏa mãn. Là trước khi chết, Huyền Cung Huyết Ma có để lộ một vài điều.

Cừ Thiên Hiệp hỏi vội:

- Điều gì vậy?

Nhất đại yên Cư nói:

- Ông ta cho biết con của hai vị đại sư huynh ta chưa bị sát hại. Trong lúc hỗn loạn đó không biết kẻ nào đã cướp đi. Vì vậy, những kẻ thù hiện nay còn ra sức tìm kiếm để trừ diệt! Nếu con cái của hai vị đại hiệp đó còn sống thì nay đã hơn mười bốn tuổi, mười lăm tuổi rồi!

Cừ Thiên Hiệp nghe đến đây không sao nhịn được, nói:

- Thân thể của văn bối chính là vậy rồi!

Nhất đại yên cư nói:

- Phải! Chính vì vậy mà ta mới tìm người để hỏi cho rõ.

Cừ Thiên Hiệp nghiêng răng nói ra mấy tiếng:

- Huyền Cung Huyết Ma...

Nhưng chàng biết lỡ lời, vội cầm miệng ngay, và hỏi sang chuyện khác:

- Trước khi Hạ tiền bối chết có nói rõ con cái hai nhà đó được mấy người, và trai gái như thế nào không?

Nhất đại yên cư lắc đầu:

- Không!

Chàng buồn bã nói bằng quơ:

- Không biết nơi ẩn cư của hai gia đình đó ở đâu nhỉ?

Nhất đại yên cư lắc đầu:

- Ta cũng không biết. Nhưng người được lớn lên từ bé đến giờ lẽ nào lại không nhớ ra một điều gì sao?

Chàng buồn bã lắc đầu:

- Từ bé đến giờ văn bối chỉ biết sống ở Phi Lai Sơn trang, gọi Hùng Phong Vạn Lý là thân phụ mà thôi. Nếu không gặp được Nhất tăng, Nhị Cái và Tam kiếm Khách, hai vị tiền bối trong đó nói ra thì văn bối cũng không biết được là văn bối họ “Cừ” nữa:

Nhất đại yên Cư “hừ” một tiếng:

- Thật là kỳ dị!

Cừ Thiên Hiệp nói:

- Bất cứ giá nào, văn bối cũng phải tìm cho được lai lịch để qui tông.

Nhất đại yên cư thở dài nói:

- Phải! nhiệm vụ của người là phải vậy rồi!

Bà ta chưa nói dứt lời thì Cừ Thiên Hiệp đã bước xuống ghế, quỳ mọp xuống trước mặt Nhất đại yên Cư, nói:

- Sư thúc! Diệt nhi xin yết kiến!

Vô Lý công chủ đang ngồi trong lòng mẹ, thấy vậy vội nhảy phóc ra ngoài, quắc mắt nhìn Cừ Thiên Hiệp nói:

- Người này... làm cái gì vậy? Việc này chưa hẳn đã rõ ràng sao lại gọi thân mẫu tôi là sư thúc?

Nhất đại yên Cư nói:

- Ta chưa dám chắc có đúng lai lịch của người như vậy không.

Cừ Thiên Hiệp nói:

- Dầu cháu là con của nhà họ Cừ nào đi nữa thì cũng vẫn gọi tiền bối bằng “sư thúc”! Huống hồ sư thúc đã vì gia đình cháu mà mang tiếng sát phu, việc ấy cháu có chết đi cũng chưa đền đáp nổi.

Mối sầu trên nét mặt Nhất đại yên Cư như phai dần đi. Bà ta gật đầu nói:

- Cũng được! Ta nhìn nhận là sư thúc của người đây!

Cừu Thiên Hiệp mừng rỡ bái ba bái, rồi đứng dậy hướng về phía Vô Lý công chủ nói:

- Vô lý muối muối!

Vô Lý công chủ không trả lễ, đôi mày liễu rướn lên, chân nhảy loạng choạng nói:

- Nói bậy! Tôi tên là Hạ Bích Liên sao lại gọi là “Vô lý”?

Cừu Thiên Hiệp bắt giắc nhoèn một nụ cười, rồi gọi lớn:

- Bích Liên muối muối!

Thiếu nữ thích chí gật đầu, nhoèn một nụ cười.

Nhất đại yên Cư thấy vậy cũng không nhin cười được, quay qua mắng:

- Con bé đại khò! Con phải hành lễ ca ca của con trước chứ!

Vô lý công chủ then đỏ mặt, nhưng phải tuân theo lời mẹ dạy cúi xuống bái một bái và gọi:

- Thiên Hiệp ca ca!

Hai người đều nhìn nhau cười lớn, và những gì e then cũng theo tiếng cười ấy tiêu tan đi mất, chỉ còn lại tình thân.

Lúc đó trời đã sáng tỏ. Cừu Thiên Hiệp định cáo từ.

Nhưng Nhất đại yên Cư đã giữ chàng lại, chưa cho giã từ vội

và nói:

- Diệt nhi! Việc cháu đi tìm thân phụ là đại sự nhưng ta không thể theo giúp cháu được, vì ta có lời nguyện là “bế môn cái hối”. Nếu cháu có tìm được tin tức gì thì viết thư gửi ngay về đây cho ta biết với.

Cừu Thiên Hiệp cúi đầu:

- Dạ! Cháu xin tuân lời sư thúc.

Vô lý công chủ Hạ Bích Liên thấy trời đã sáng, bụng đói nên xen vào:

- Ô! Một nhọc rồi, để con đi làm chút đồ ăn cho thân mẫu lót lòng.

Nhất đại yên cư âu yếm nhìn con:

- Phải! Con cũng nên sửa soạn một tiệc rượu để đãi Thiên Hiệp ca ca của con trước khi lên đường.

Nàng không chờ mẹ nàng nói dứt câu, đôi chân nàng nhảy tung tăng, xiêm y đã lướt như một cánh bướm bay thẳng vào hậu đường.

Chi chốc lát, hai con tỳ nữ đã bung ra một mâm bốn thức ăn điểm tâm, và một bình rượu cúc.

Nhất đại yên cư mời Cừu Thiên Hiệp đồng bàn.

Trong bữa ăn, Nhất đại yên cư đình ninh dặn dò Cừ Thiên Hiệp về các quy luật giang hồ, những kinh nghiệm võ lâm, mỗi mỗi đều rành rẽ.

Cừ Thiên Hiệp để tâm chú ý, không quên một lời nào.

Ăn xong, chàng bái biệt lên đường.

Hai mẹ con nhất đại yên cư đưa chàng thẳng đến Mộng Cốc Chung Nam sơn rồi mới quay lại Huyền cung.

Ra khỏi núi, Cừ Thiên Hiệp một mình lững thững bên đường.

Chàng không ngờ thân thể của chàng lại gặp nhiều rắc rối như vậy. Lòng chàng lo lắng hơn trước.

Bởi vậy, nhất cử nhất động của chàng từ đây được chàng cẩn mật hơn.

Chàng dùng tuyệt thế khinh công dựa theo con đường hẻo lánh mà đi. Lúc đó người qua lại thì chàng lại vênh mênh đi rất chậm như không phải là một kẻ có thân pháp tuyệt học vậy.

Khi mặt trời ngả bóng về tây thì chàng đã đến Tràng An thành rồi!

Tràng An là nơi kinh đô đế vương thuở xưa, dĩ nhiên khác hẳn với các thị trấn khác rất nhiều.

Đâu đâu cũng có danh lam thắng cảnh, và di tích! Nhất là phố xá thì đông đúc, cảnh náo nhiệt chàng chưa từng thấy.

Ở đây có đủ hạng người, giàu sang có nghèo hèn có những cô gái đẹp nói nhau diễn qua từng đoàn, ăn mặc thật kỳ quan tao nhã.

Những thương gia mua bán, trao đổi nhau, giao thiệp với nhau trông rất bận thiệp.

Đúng là một kinh đô trong thuở thanh bình.

Cừ Thiên Hiệp là người võ lâm, thích những di tích của anh hùng ngày xưa, nên chàng tìm đến chỗ Mã Siêu truy Tào Tháo để xem.

Nơi đây là một cây cổ thụ, lớn đến mười người ôm không xuể. Thân cây có một cái lỗ rất lớn, đâm sâu vào giữa ước đến ba thước.

Tục truyền rằng đời Tam quốc Mã Siêu tức giận đâm Tào Tháo một thương nhưng không trúng Tào Tháo, mà cây thương dài đã cắm vào cây đó, để lại một lỗ sâu như vậy.

Cừ Thiên Hiệp đứng nhìn cái lỗ sâu hút trong cây ấy một lúc mà lòng nổi lên khí phách anh hùng.

Chàng không có việc gì làm cả, nên thả gót đi từ chợ đến cuối phố một vòng, bắt giắc lòng chàng sanh nghĩ thầm nhủ:

Thế Vân Bang đã có hẹn mình nơi Tràng an, tại sao lại không thấy? Còn như các anh hùng hào kiệt giang hồ không thiếu gì, tại sao nơi đô hội phồn hoa lại không thấy bóng một người nào có vẻ là “võ lâm” cả. Chẳng lẽ những kẻ giang hồ đến đây đều cải trang cả chăng!

Lúc này Cừ Thiên Hiệp đã có đôi chút ý thức về đường đời, nên chàng không an lòng, khi đã thấy trước mặt chàng toàn là những kẻ mua bán, xa hoa hoặc là những kẻ chỉ biết lăm lũi trong

đường phố.

Chàng từ từ dạo gót ra khỏi Bắc môn thì thấy xa xa, trên một khoảng đất rộng có hàng mấy trăm người đang vây thành một vòng tròn. Có kẻ vỗ tay reo hò tán thưởng khen hay, có kẻ lại nhón người lên trở mắt nhìn vào.

Thấy có vẻ khác thường, Cừ Thiên Hiệp vội lần đến, chen chân vào đám đông người ấy.

Thì ra đó là một cuộc mãi võ để xin tiền!

Người ta biểu diễn các môn đi trên dây sắt, đội chum nước, hoặc múa rối dù cách để làm vui cho khán giả.

Chàng vừa ló mặt vào thì đã thấy một thiếu nữ trạc mười bốn mười lăm tuổi, đang biểu diễn môn “lộn nhào”.

Chàng trông thấy công phu biểu diễn của cô gái này thật quả còn non nớt, hình như chưa được danh nhân chỉ dạy qua.

Vì vậy, nàng chỉ làm những động tác sơ đẳng mà một đến thờ hào hển, mồ hôi toát ra như tắm.

Nàng nhào lộn mấy vòng, thân mình vươn lên, hạ xuống, lúc nghiêng bên hữu, lúc uốn bên tả.

Cừ Thiên Hiệp bất giác buột miệng khen:

- Hay!!!

Cái hay của chàng vừa khen thiếu nữ làm trò mãi võ không phải ở chỗ công phu tinh diệu mà là do cái sắc đẹp tuyệt thế của cô nàng.

Mặt nàng trắng mịn như tô qua một làn phấn, nước da mượt rượt đến nỗi người ta có cảm giác như một làn gió nhẹ thổi qua cũng có thể làm nứt rạn làn da ấy ra được.

Tóc nàng đen huyền lóng lánh, được thắt thành hai cái bím dài thông xuống đôi vai thon thon, đôi mi như hai lá liễu nhún nhảy trên cặp mắt sáng long lanh như ánh nước mùa thu. Miệng nàng nhỏ nhắn trông rất có duyên.

Nói chung là toàn thân nàng không có một cái gì không đều đặn và đẹp đẽ.

Cừ Thiên Hiệp lại đưa mắt nhìn ở cuối sân khấu, thì thấy nơi đó có để hai cái ghế. Trên mỗi chiếc ghế có một người ngồi.

Một trong hai người đó là một gã trung niên, mặt đen như than hầm, trên cái màu đen xấu xa ấy lại còn điểm những lốm đốm màu trắng, đốm lớn đốm nhỏ trông rất dễ sợ. Đã vậy, nơi miệng của gã lại lòi ra hai cái răng cửa vàng chạch, trông rất xấu xí làm sao.

Tuy nhiên, đôi mắt gã đã sáng rực lên, làm cho Cừ Thiên Hiệp phải giật mình. Với sức sáng đó, chứng tỏ gã là một cao thủ võ lâm, mà công phu nội lực không phải tầm thường.

Những cái lạ lùng của Cừ Thiên Hiệp phát giác ra được chính là những cái đã đánh vào lòng tò mò của chàng.

Chàng để ý dò xét tỷ mỉ hơn!

Nơi ghế bên kia là một lão già, trạc năm mươi tuổi, người gầy như một bộ xương khô, trên

mình lão từng cái xương nhô ra có thể đếm được không sót một cái. Đôi mắt sâu húp vào như hai cái lỗ và chói ngời ánh sáng.

Cứ theo nhận xét của Cừu Thiên Hiệp thì lão già ốm này công lực còn uyên thâm hơn gã mặt đỏ kia gấp bội phần.

Cả hai đều ở trần tròng trực, mặc một chiếc quần bằng vải, ống quần rộng thênh thang.

Bấy giờ thiếu nữ đẹp đứng giữa sân đã “nhào lộn” đủ các môn rồi, nàng đứng yên lặng nghỉ mệt, và thở như gần muốn đứt hơi.

Bỗng người mặt đỏ ném cho nàng một chiếc phèn la bằng đồng, và nói:

- Hãy đến xin tiền thưởng quý vị khán giả đi!

Thiếu nữ đang thở hào hển và cúi xuống nhặt chiếc phèn la, rồi đi quanh một vòng, đưa tay ra, miệng nói không ngớt:

- Xin quý khán giả hảo tâm cho tôi chút ít tiền để nuôi sống.

Nàng đi giáp một vòng khán giả rất đông, nhưng trong chiếc phèn la không có đến hai chục đồng tiền.

Nàng sợ sệt, đến đổi tay run run, bung chiếc phèn la đưa đến trước mặt gã mặt đen.

Gã mặt đen trầm mặt xuống, vói tay rút chiếc roi da để làm trò quất nhanh vào lưng thiếu nữ, hét như rống:

- Súc sanh. Người biểu diễn thế nào mà không đẹp mắt quý vị khán giả để quý vị khán giả chê trách không thưởng cho?

Thấy vậy, lòng Cừu Thiên Hiệp nóng rang như bốc lửa, chàng xô đám người đứng trước mặt, toan nhảy vào can thiệp.

HỒI THỨ MƯỜI CHÍN

Cố đô Tràng An là chỗ long tàng hồ ngọa

Nhắc lại Cừu Thiên Hiệp nhảy ra cản trở. Bỗng nhiên giọng nói nhỏ rút nổi lên bên tai:

- Đừng can dự vào việc kẻ khác mà khốn!

Lời nói tuy nhỏ, song nghe rõ từng tiếng một.

Cừu Thiên Hiệp vô cùng kinh ngạc, liếc mắt nhìn bốn phía, xung quanh mình không có kẻ khả nghi nào.

Bây giờ, giữa sân diễn của đoàn mã vĩ. Ma diện nhân tay cầm khúc dây, quát nhọn vào mình cô gái nhỏ, trên bắp tay trắng muốt bị làn roi quất vào gây ra nhiều vết tím bầm.

Ma diện nhơn thâu cuộn dây lại, vừa bước vào giữa sân, hấn vòng tay hướng vào bốn phía khán giả thi lễ, sau cùng hấn nói vài câu giới thiệu là hấn vũ lộng đường dây theo thể “Yến thanh bông”.

Vừa nói dứt, sợi dây trên tay hấn quay tít một vòng, thân thể “hấn” nằm gọn trong đường dây, phút chốc biến thành một đạo hào quang sáng rực che mất cả bóng hình của “hấn”

Cừu Thiên Hiệp xem qua bất tức cười thảm.

Chàng nhìn thấy Ma diện nhân vũ lộng bông pháp, lại dùng ngọn roi dây, áp dụng theo lối hoa chiêu, thực là một thể võ pha chề, đồng thời chàng lại quan sát thấy Ma diện nhân không phải một hư phái vì chân khí và thực lực hấn chỉ biểu diễn không đến nửa phần.

Chàng lại nhìn khắp mọi người, trong lòng hết sức lo lắng sợ kẻ lạ theo dõi.

Ma diện nhân xong “Yến thanh bông”, lui vào giữa sân, vòng tay cúi đầu chào khán giả.

Tiếp đây, lão ôm như khi đang lặng ngồi trên ghế cao, không thủ thế, chẳng động chân, chỉ thấy đôi vai nhún mạnh, thân mình lão đã rơi vào giữa sân trò, thật là tuyệt hảo công phu.

Cừu Thiên Hiệp trông thấy thất kinh, nhủ thầm:

- Người này đã dùng chiêu “phi vân xuất tự”, tuy khinh công chưa đến độ tuyệt đỉnh nhưng lão cũng là hàng cao thủ, võ lâm... đôi mắt chàng nhìn vào sân trò không chớp.

Lão ôm hé miệng cười, để lộ hàm răng hô trắng hếu, mặt gầy, tai nhỏ, đôi mắt tròn xoe như lông nhân, trông hình dáng lão giống hệt con già, lão lại học được tiếng kêu “khệt khệt” và tiếng “hú” của loài khi vượn, nên lão vừa “khệt” một tiếng khán giả bu quanh đã cười rộ, và reo lên:

- Hay tuyệt!

Lão ôm lại thủ thế khi giữa sân trò, vừa cao giọng hét lên:

- Hắc Phượng! Lại đây!

Cô gái nhỏ mặt mày trắng bệch, trông rất thảm hại, nghe lão ôm gọi, cô nàng tỏ ra sợ sệt “dạ” một tiếng nhưng đôi chân đứng sững không nhích động.

Ma diện nhân đưa mắt nhìn cô bé trừng trừng đoạn lão đưa bàn bàn tay hộ pháp chop lấy hai mớ bím tóc cô gái toan giật mạnh, và gắt ầm lên;

- Người giờ chứng lười à!

Vừa nói dứt, Ma diện nhân giật mạnh bím tóc cô gái nhỏ hất qua phía lão ồm,

Nhìn thấy thân hình bé nhỏ bị hất tung, ai cũng tưởng cô gái sẽ bị động đầu xuống đất vỡ sọ.

Khán giả bên ngoài xám mặt, chẳng hện nhau mà họ đồng la lên:

- Húy chết!

Cừ Thiên Hiệp tóc lông dựng ngược, toát mồ hôi, hai chân chàng toan nhún lên để nhảy đến trước đỡ cô gái...

Không ngờ, ngay lúc ấy, bên hông chàng đau nhói lên, ngôi đại huyệt “Du kiên” bị điểm mạnh.

Cừ Thiên Hiệp cả kinh, vận công giải huyệt, đoạn quay mặt ra đưa tay toan chop vào người tên đánh lén.

Phía sau lưng chàng là một lão già mảnh khảnh, đầu chim thước mặt lưỡi cày, vệt những người kẻ cận bước chen tới trước, ngang lưng lão đeo lưng lẳng chiếc hồ lô phiêu, thực là lão hoa tử, chàng nghĩ:

- Chẳng lẽ lão già lại đùa bỡn?

Cừ Thiên Hiệp hơi đỏ mặt, bàn tay từ từ rút nhẹ, đoạn quay mặt nhìn vào sân diễn trò.

Lão hoa tử dường như không hay biết gì cả, lão đứng yên nhìn chăm chú vào cuộc diễn trò.

Bấy giờ, thân hình cô gái bị văng xuống nền đất, tuy nàng không bẽ trán vỡ đầu, nhưng vì thân pháp của nàng quá non nớt, bị té lăn xuống đất, mặt mũi chân tay dính đầy cát bụi và chiếc áo bị rách tả tơi.

Lão ồm cất tiếng nói to:

- Quý vị! Tiểu lão và bé, một già một trẻ, sẽ biểu diễn môn đả huyệt công phu, ví như biểu diễn đúng, thì các vị vỗ tay, khen ngợi, nếu chúng tôi biểu diễn sai, xin quý vị chỉ giáo thêm! Vừa nói dứt, thân mình lão như vành cung bật ngược ra sau một trượng, lão vươn ngón tay trỏ chỉ vào mặt cô gái trầm giọng:

- Hắc Phượng! Lại đây! Lại đây động thủ!

Cô gái nhỏ nghe qua mặt mày tái mét, đôi mắt lộ những tia sợ hãi kinh hoàng, lấm lét nhìn Ma diện nhân, lại quay nhìn lão ồm. Nàng không biết làm thế nào cho ổn, đôi mắt đứng tròn, muốn khóc mà chẳng ra lệ, thần kinh tê thảm, nghiêng răng mím môi, đôi tay vòng lại đưa cao, theo chiêu thế “Ngọc Nữ hiển đào” mình hơi ngã về phía sau, gót sen dẫm cứng trên đất, tả hữu chường bỗng phẩy mạnh về hướng lão ồm.

Công lực của nàng đã kiệt, nên chiêu lực rất yếu, mát nhẹ như gió quạt chiều thu.

Lão ồm ra chiều suy nghĩ, lão đưa mắt nhìn khắp mọi người nói to:

- Các vị! Hiện giờ tiểu lão điểm vào “Kiên tinh nguyệt” cô bé!

Lão nói chưa dứt, đã thấy tay hữu phát mạnh một chấm nhỏ li ti màu vàng, xạ vào người cô bé.

Hắc Phụng kêu lên.

- Ôi chào!

Toàn thân nàng ngã phịch xuống đất, nằm bất động.

Thì cái vẩy tay của lão ồm tỏa ra một chấm vàng nhỏ, đó không phải là chưởng phong mà là một hột đậu nành.

Khán giả bu quanh vỗ tay hoan hô nhiệt liệt, tiếng reo cười vang đi cả dặm đường.

Lão ồm dùng một hột đậu nành điểm huyết, đó là môn chân công thực học, ai có học qua võ thuật được rõ, lão không dùng đến nửa phân đạo lực nhưng đây là cuộc diễn võ trào phúng, cốt ý làm cho người xem reo cười là tốt nhất.

Hắc Phụng lồm cồm ngồi dậy miệng không ngớt khản cầu:

- Lão gia ôi! Xin lão gia nhẹ tay chút ít! Thật ra tiểu nữ đã...

Lão ồm quét đôi mắt lạnh như băng nạt to:

- Im đi! Hãy vung chiêu!

Hắc Phụng mím môi, song chưởng đẩy ra chiêu thứ hai.

Lão ồm bỗng quay mặt ra sau chạy như bay, Hắc Phụng đuổi theo rất nhanh, thân pháp này không còn vè chậm chạp nữa cả hai kẻ chạy người đuổi vòng quanh sân diễn trò.

Lão ồm vừa chạy, vừa đưa tay tả đánh ngoặc ra sau lưng, nạt lớn:

- Ta điểm vào “Nhũ hạ” huyết của ngươi đấy!

Dứt lời, điểm hoàng quang đã thoát khỏi vòng tay lão ồm đánh vụt vào ngực Hắc Phụng, với thế mạnh thần tốc, nàng chỉ kịp kêu “hự” một tiếng ngã nhoài trên mặt đất bất động.

Khán giả vây quanh reo hò, những tiếng “lễng kễng” rơi như mưa vào sân trò, chẳng mấy phút một đồng tiền trên ngàn quan, tràn ngập mặt sân.

Cừ Thiên Hiệp nhìn thấy cảnh đấu vật lấy tiền lòng chàng bỗng dâng lên nỗi buồn chua chát...

Giữa sân trò sự hoạt động không dừng. Lão ồm bỗng giơ cao song chưởng phẩy như quạt, đánh vào mấy mươi ngôi huyết đạo trong mình Hắc Phụng, vô số hột đậu nành bay ra như mưa, đổ vào mình Hắc Phụng đang nằm quy trên đất.

Đáng thương hại cho cô bé khốn nạn, giẫy trên mặt đất như con bạch thỏ trúng tên, mình mẩy Hắc Phụng đầm ướt mồ hôi, toát ra ướt cả áo quần lại thêm cát bụi bám vào, khiến thân mình cô bé điểm kiêu biến thành bức tượng lợ lem, trông rất thảm hại... tiếp theo đây sự kêu la thống khổ của cô bé, khiến người nghe lấy làm bất nhẫn.

Bên ngoài khán giả, không ngớt khen ngợi tặng tài diễn xuất của Hắc Phụng rất điêu luyện,

cho nên mọi người vỗ tay hoan hô nhiệt liệt.

Riêng Cừ Thiên Hiệp nội công tu tập đến bậc đại hành gia, cho nên nhìn qua đã biết lão ôm dùng phương pháp “tả vật thi công” tuy chưa dùng hết toàn lực, mà Hắc Phượng kêu la thảm thiết như thế, bên ngoài ai cũng cho là giả, chứ thật ra phương pháp tả vật thi công đã làm cho toàn thể huyết đạo trong châu thân bị chuyển nghịch khi huyết đạo đảo lộn như nhử vô cùng, sánh với cái chết còn dễ chịu hơn.

Cừ Thiên Hiệp thấy thế bất nhẫn, một luồng máu giận xông lên tận óc, chàng nhích lên một bước, toan nhảy vào cản trở lão ôm để cứu Hắc Phượng.

Bỗng nhiên, một giọng nói thất thanh vang lên.

- Ôi trời! Chết tôi mất! Trời ơi! Người dẫm nát chân ta.

Thì lúc đó thấy lão hoa tử đứng trước mặt chàng, đột nhiên lão ngồi phịch xuống đất ôm chặt bắp vế Cừ Thiên Hiệp kêu la inh ỏi.

Cừ Thiên Hiệp hết sức khó chịu, chàng cau mày nói to:

- Người làm gì thế? Người điên rồi sao?

Lão Hoa tử rất lợi hại, bằng giọng nói chanh chua, rên rỉ:

- Ôi trời! Người dẫm nát chân ta, mà còn giả bộ không hay biết, món nợ này người phải trả, hãy đền bù chân ta.

Khán giả đang coi diễn huyết, bỗng nghe ồn ào náo động, nên tất cả đều quay về hướng Cừ Thiên Hiệp và lão Hoa tử đang cãi nhau.

Lão ôm vội dừng tay, nhìn lão Hoa tử nói:

- Vị bằng hữu, nếu không xem biểu diễn, xin im lặng cho sự thể chẳng có chi...?

Ma diện nhân thấy lão Hoa tử tru tréo và gắt mắng Cừ Thiên Hiệp ầm ĩ, hấn nhảy ba bước dồn một, đến trước mặt lão Hoa tử quát to:

- Người có ý khuấy rối phải chăng? Xú tử hôi tanh chứ “Hoa tử” gì?

Lão Hoa tử vờ không nghe, vẫn luôn miệng rên rỉ:

- Ôi chao! Gãy chân tôi, ôi chao, chết mất!

Ma diện nhân đại hấn thấy Lão Hoa tử mãi kêu la rên rỉ, làm hấn nổi giận xung thiên, hai bàn tay phốp pháp vệt nhanh khán giả qua hai bên hấn xòe bàn tay như vút hồ, chớp nhanh vào đầu Lão Hoa tử, thế mạnh lực trầm.

Cừ Thiên Hiệp co tay thủ thế đợi tiếp chiêu... ngay lúc đó Lão Hoa tử vẫn ôm bắp chân Cừ Thiên Hiệp rên rỉ, đột nhiên lão ngã nhào ra sau vừa kêu rống lên:

- Không xong! Cứu ta với! Không xong! Chết ta mất! Vừa nói dứt lão đã rút nhẹ ra sau, nhanh vô tả, lôi cả Cừ Thiên Hiệp té văng ngoài hai trượng, bàn tay hổ trảo của Ma diện nhân đánh rơi vào khoảng không.

Bấy giờ, lão ôm lại cao giọng rống to:

- Nếu người còn lớn lối thì ta...

Nói đến đây, lão vụt im bất mắt mây tái nhợt bước nhanh vào sân trò, vừa thấy Ma diện nhân đứng hần học, thuận tay lão kéo mạnh vào trong vừa run giọng bảo:

- Xếp đồ đạc! Đi mau! Dọn đi mau...!

Ma diện đại hán lấy làm lạ, vì sự uất giận lúc này còn bùng bùng, nên hỏi lại:

- Xếp đồ đạc dọn đi à?

Lão ôm gật đầu, tay hữu lôi mạnh Ma diện nhân vào sân trò vừa nặng giọng vừa quát:

- Ta bảo xếp dọn là xếp dọn! Đừng hỏi lời thôi!

Nói xong lão ôm cúi xuống giải huyết và đỡ Hắc Phượng dậy, vòng tay hướng vào khán gia nói to:

- Các vị gia đài, có lòng đoái tưởng đến xem, tại hạ lấy làm đa tạ! Hôm khác chúng tôi tái diễn!

Vừa nói dứt lão đi gom góp những món đồ binh khí đao, thương côn, bổng dồn vào một góc luôn cả chiêng, trống, đồng là, đoạn hướng về phía Bắc ải quan đi tới, Ma Diện nhân và Hắc Phượng khiêng, xách hành lý theo sau.

Cừ Thiên Hiệp cảm thấy mọi người đột nhiên gây biến cố với chàng, chẳng khác nào họ giáng vào đầu chàng hai trượng sắt.

Bấy giờ, mọi người tản mát ra về, nhìn lại Lão Hoa tử, không rõ lão đi ngõ nào mất dạng.

Cừ Thiên Hiệp cảm thấy lòng mình rung động mãnh liệt, bèn mắng thầm;

“Gặp toàn quỷ ma quấy rối!”

Chàng lại hồi tưởng những việc xảy ra: Chàng đoán Lão Hoa tử cũng là phường quỷ đạo!... Lúc ấy kẻ nào đã nói nhỏ vào tay ta? Và ai điểm vào huyết đạo Du kiên? Khinh công của ta nhanh hơn chớp, thế mà cũng bị cản trở! Lão Hoa tử, ôm cứng đôi chân, tại sao ta không nhích nổi nửa bước! Lão lại lánh mặt Ma diện nhân, rồi buông tha cho mình một cách xảo diệu... thực là những chuyện rắc rối không hiểu nổi.

Cừ Thiên Hiệp càng ngẫm nghĩ, càng thích thú, chàng nói thầm:

- Có lẽ Lão Hoa tử là kẻ giang hồ kỳ hiệp, ẩn sĩ phong trần, hay là bậc cao nhân ngạo tú yên hà. Ta đã bỏ lỡ cơ hội giao tình thật uổng vậy!

Chàng tự nói thầm rất lâu, sau cùng lại suy tư:

- Trên bước giang hồ của ta, vẫn chưa gặp được hàng võ lâm cao thủ, hay một người nào vừa ý, nhưng mà trời đất bao la, làm gì ta cũng thấy... chỉ e gặp họ, mà họ không hiểu được lòng ta đó thôi!

Bấy giờ, trời chiều bàng lãng, ác vàng vừa chen ả non tây, chim sắp bay về tổ, màu nắng chiều nhuộm vàng ối góc trời tây thâm thấp.

Cừ Thiên Hiệp nhìn trời ảo não, tủi phận mình không có chỗ nương thân, chàng cúi đầu lững thững nhắm cửa Bắc đi dần tới... chàng để tâm ghi nhớ những con đường trọng yếu và toan tìm

một khách điểm nghỉ ngơi.

Không ngờ chàng vừa đi qua một ngã ba đường đột nhiên chàng trông thấy một tên Hán tử dùng phấn vẽ nguệch ngoạc trên bờ tường, chàng ẩn mình sau góc phố, đợi tên Hán tử vẽ xong và đi, chàng mới bước đến xem thì thấy trên đầu bờ tường đất, để lại một vết ký hiệu trắng tinh nhìn xem giống hệt con bạch xà, chẳng sai một nét. Chàng hiểu đây là dấu hiệu của một phái giang hồ.

Kế cái hình vẽ ấy chàng lại thấy có một ký hiệu khác so với hình vẽ bạch xà, thì đường nét cũng không thua kém.

Lúc chưa xuất đạo, còn ở tại Phi Lai Sơn trang Cừ Thiên Hiệp chẳng hiểu chi nhiều, nhưng hiện nay gót chân chàng đã dẫm khắp nơi, lại giao kết lắm bạn giang hồ hào kiệt, lẽ tự nhiên sự hiểu biết về giang hồ không ít.

Chàng đã nghe người ta nói về ký hiệu con bạch xà phun ra hai chữ “Tín Thiệt” mà tâm lý hướng đi!

Trên đường đi phàm những lối quanh co khúc khuỷu, thế nào cũng gặp hình dáng con bạch xà in trên đất, chỉ phương hướng... Riêng con bạch xà này đầu quay về hướng Bắc nội thành, mà trước mắt chàng là một tòa cổ lâu hoang phế, đổ nát, có lẽ đã nhiều năm ít ai lui tới, và lại theo cái ký hiệu này, thì con bạch xà không có phun ra hao chữ “Tín Thiệt”. Cừ Thiên Hiệp đoán là đã có người đi ngang qua đây xóa mất vết tích.

Chàng đang suy tư, bỗng thấy từ xa đi lại một bà lão đầu bạc như sương, tay chống gậy đầu Cừ, dáng người quắc thước thần thái thông dong, chứng tỏ bà lão có nhiều công lực phi phàm.

Cừ Thiên Hiệp vội như khách đi đường, vội bước xẹt vào tòa cổ lâu, núp dưới mái hiên chờ xem hành động của bà lão.

Khi bà lão đi đến chỗ ghi ký hiệu Bạch xà bà liếc nhìn qua, đoạn thờ dài một tiếng nhô tay cầm gậy đầu Cừ, giơ lên cao, đánh xuống nền tường thật mạnh, đầu gậy của bà còn cách xa ký hiệu Bạch xà chừng một trượng.

- Coong! Coong! Coong!

Tiếng kêu không lớn lắm nhưng phiến đá bị đánh vỡ vụn bốc lên phấn bụi ngợp trời, lưu lại dưới bờ tường ba cái lỗ sâu hoắm, chừng một tác vuông mỗi lỗ, biến thành hình chữ “Phẩm” Lão bà nhìn lại công phu sáng tạo của mình lần nữa, có lẽ bà ta vừa ý nên cười nhẹ. Đoạn bà ra chống gậy đi về hướng Bắc thành.

Cừ Thiên Hiệp toan bước xem.

Bỗng nhiên trên tường tòa cổ lâu nhảy xuống một bóng người, tiếp theo là giọng nói trầm trầm vang lên:

- Vô Lượng Thọ Phật!

Cừ Thiên Hiệp nhìn thấy người này là một đạo sĩ đội mũ vàng, chàng mỉm cười nói thầm:

Tên Huỳnh quan đạo sĩ, thật to gan, bây giờ trời chưa tối hẳn, mà đã dám leo rào, vượt vách nhà người!

- Huỳnh quan đạo sĩ vừa niệm Phật hiệu xong, đã phá lên cười hề hề, trong tay cầm cây phát trần, lão bước đến chỗ bà viết chữ “phẩm” giơ tay phát trần quét mạnh mấy vòng, làm cho cát đá bay mù mịt, rồi buông mấy tiếng cười nhạt và bỏ đi ngay.

Cừ Thiên Hiệp thấy đã vắng người, liền chạy nhanh ra xem bắt giặc chàng há mồm kinh ngạc đến cùng cực.

Nguyên, hình chữ phẩm lão bà vẽ, bằng đầu gậy, gồm ba chữ khẩu to bằng cái bát canh, bảy giờ ba chữ khẩu ấy biến thành ba tổ ong không rõ mấy ngàn lỗ nhỏ chi chít, chính là Huỳnh quan đạo sĩ dùng cây phát trần lông đuôi ngựa soi mặt lũng đá, kinh người như thế. Lông đuôi ngựa sánh với dây tơ không hơn kém, nó chỉ là loại dây, nhưng không ngờ lão đạo dùng nó soi thủng mặt đá, nếu lão đạo không có nội lực cao thâm thì Huỳnh quan đạo sĩ phải là tay lệch đất, nghiêng trời đứng nhất nhì trong võ lâm.

Cừ Thiên Hiệp thấy vậy trong lòng hơi khiếp đảm vội đề cao cảnh giác và thầm nghĩ:

Chỗ có đô Trường An ngày nay là chỗ “Tàng long phục hổ” đầy đầy những tay “Cừ khôi, cự phách lỗi lạc siêu quần, bạt chúng thì ta không nên ý thị mà mang khôn”.

Nhưng chàng lại nghĩ:

- Chính mình mới xuất đạo giang hồ, kẻ sanh sau, phường hậu bối, mà cả gan đến hội Trường An đối với chính mình là chỗ “Ván bài vận mạng”. Ví như ta thắng thế, thì danh tiếng muôn vàn bằng trái lại, chỉ trong nháy mắt hay một nửa chiều tính mạng này khó bảo toàn!... Thế thì việc tìm cha, truy nguyên thân thế sẽ biến thành, bọt nước, bèo mây!

Cừ Thiên Hiệp nghĩ đến đây, tâm thần chàng đắm trong mơ loạn, đứng ngẩn ngơ như kẻ mất hồn, dựa lưng vào tường ngây ngất.

Ngay lúc đó, một bàn tay đặt nhẹ lên vai chàng.

Cừ Thiên Hiệp giật mình kinh sợ, nhảy vọt ra xa một trượng vừa hốt hoảng nạt to:

- Ai?

- Hi hi! Ta chớ ai? Ha ha...

Hành động lạ, mà lời nói cũng kỳ. Nguyên người này là Lão mang bầu hồ lô, xem diễn võ buổi trưa là “Lão Hoa tử”.

Lão há mồm cười to, để lộ hai hàm răng trắng như ngọc, xinh đẹp dị thường, lão đưa đôi mắt cảm tình nhìn Cừ Thiên Hiệp bằng những tia hòa dịu.

Cừ Thiên Hiệp trông thấy lão, cũng đôi giận làm vui vừa cung kính hỏi:

- Lão gia mới đến ư? Thế mà tôi tưởng ai đấy chứ!

Lão Hoa tử cười nhẹ nói:

- Cụ cô lâu là ổ của Lão Hoa tử! Thì bảo sao ta chẳng đến đây!

Cừ Thiên Hiệp nhận thấy lão là người rất hiếm trong giới võ lâm, do đó chàng mỉm cười nói:

- Tiền bối chớ cười nhé!

Lão Hoa tử thấy chàng lễ độ ôn nhu nói năng phải lẽ, thì lấy làm đặc ý hỏi:

- Ý! Người ở phái nào, chúng ta chưa có dịp thấy nhau?

Cừ Thiên Hiệp tuy nhận biết Lão Hoa tử là kỳ nhon dị sĩ, nhưng hiện giờ không rõ bạn hay thù, nên chàng nhận thấy không nên nói rõ lai lịch, nhưng không lẽ chẳng trả lời câu hỏi của Lão Hoa tử hay sao? Vì thế chàng bối rối đến đỏ mặt, sau cùng chàng phải nói dối:

- Tại hạ là người của Thê Vân Bang!

Lão Hoa Tử nghe qua tái mặt, bằng giọng nói nặng nề lão, gắt bảo:

- Bọn chuột! Hãy lưu ký hiệu lại đây rồi rút cho khuất mắt ta!

Cút mau!

Gương mặt của lão trong cơn thịnh nộ, nhan sắc rất lợi hại, uy nghi... Cừ Thiên Hiệp không thể ngờ được lời nói bịa của chàng đã làm Lão Hoa tử nổi cơn thịnh nộ đáng sợ, khiến chàng giật lùi hai bước. Tuy quá ngạc nhiên, nhưng Cừ Thiên Hiệp không đổi thái độ, vẫn giữ vẻ cung kính nói nhanh:

- Tiền bối thứ lỗi, chẳng phải tại hạ đến đây lưu tín hiệu!

Lão Hoa tử hơi ngạc nhiên, nhìn Cừ Thiên Hiệp bằng những tiếng nói dịu lành, một khắc sau mới ôn hòa bảo:

- Tiếc thay- Hồng cả rồi!

Nói dứt Lão Hoa tử không liếc nhìn Cừ Thiên Hiệp nữa, mà vói tay lấy bầu hồ lô phiêu trên lưng xuống, tay cả cầm chiếc hồ lô, tung tới trước. Không rõ vô tình hay cố ý, chiếc hồ lô rớt xuống kê ba cái dấu ký hiệu của ba môn phái, Lão Hoa tử bước đến lấy ngón tay vẽ theo chiếc Hồ lô, vết in trên nền đá sâu không đến nửa ly, trong khi ký hiệu của ba môn phái kia sâu đến ba tấc.

Sau khi vẽ xong ký hiệu, Lão Hoa tử chân nam đá chân xiêu xàng qua bước lại trên hình vừa vẽ ba lần, rồi lão cúi đầu đi nhanh về phía trước.

Cừ Thiên Hiệp nhìn lại thấy ký hiệu Hồ lô Phiêu đột nhiên dấu hiệu này biến sâu đến ba tấc, bất giác chàng buột miệng khen:

- Thê mới biết, người giỏi thường có người giỏi hơn.

Đạo sĩ dùng phát trần, phát qua lại tạo nên ngàn lỗ nhỏ, bằng phương pháp mượn ảnh làm hình, tuy công lực đáng khen, song chưa bằng Lão Hoa tử cao diệu hơn Huỳnh quan đạo sĩ một bậc.

Lúc bấy giờ màn đêm đã bao phủ khắp nơi, đường phố vắng người qua lại. Đột nhiên, từ đầu ngõ vang lên nhiều tiếng chân người.

Bấy giờ Cừ Thiên Hiệp luôn luôn đề ý phòng bị, vừa nghe tiếng động chàng vội lách mình vào bóng tối bước vào chỗ ẩn lúc này, hầu quan sát động tĩnh.

Chàng nghe nhiều tà áo chạm nhau phản phất. Trong nháy mắt số người này phi thân đã đến đầu bờ tường, họ là bang phái “Thê Vân Bang” một bang có nhiều cảm tình và chân chánh với mọi giới giang hồ. Trong nhóm này gồm bảy người là Tam Tinh Tứ Thủ: ba người lấy tinh tú làm hiệu, bốn người lấy chữ “thủ” (chuột) làm tên ngoài. Bảy người này khi hạ xuống đầu bờ tường, họ đưa mắt nhìn xem các ký hiệu ngay.

Bổng Quá Thiên Tinh cả kinh hô to:

- A! Lão xú kêu com cũng có đây!

Vừa nói, hắn vừa đưa mắt nhìn sáu người kia ai ai cũng lộ vẻ kinh sợ, hãi hùng. Phi độ Lưu tinh “lệnh hồ tiêu” khẽ gật đầu nói nhỏ:

- Thế tình hình càng trở nên gay cấn hơn nữa!

Bạch Nhật Thử là người hùng nhất bọn, không có ý gì ái ngại, trầm giọng bảo:

- Ở đời trong cái họa, có cái phúc. Chúng ta đã đến đây tức nhiên sẽ gặp may, trong đêm nay chẳng riêng gì một bang phái Thê Vân Bang chúng ta, mà nào là “Tam Điểm Đào, Hoa Mạnh Lão Thái, Bạch Xà Long Quân, lại có Thiết Thất Trại Đồn Dương, thì có gì bất hảo đâu? Nếu có gì không hay, bất quá chúng ta đốt cao cây đuốc, để cho chúng nó đánh nhau, thì chúng ta ái ngại gì nữa!

Quá Thiên Tinh gật gù, bảo:

Hãy ghi ký hiệu trước đã, đến giờ hội chúng ta sẽ tùy cơ hành sự!

Nói dứt, hắn lấy trong tay áo ra một thẻ bài bằng thiết, bên trên vẽ năm vùng mây “ngũ thể tường vân”, hắn đem cắm cạnh bên ký hiệu Bạch xà, bảy người liền hối hả bước đi rất nhanh.

Tam Tinh Tứ Thử đi rất gấp. Nhưng lúc đó, có một bóng đen thập thò sau ngõ, đợi cho bảy người của thê vân bang đi xa, hắn lặng lẽ bước ra ngoài chàng thấy hắn chỉ là một tên hán tử ốm tong.

Tên hán tử ốm bước dọc theo bờ tường quan sát từng dấu ký hiệu. Bỗng nhiên hắn nghiêng mình ra sau thủ thế, tả chưởng xòe ra đánh mạnh vào phiến đá trên bờ tường gần bên các ký hiệu.

Bùng! Coong! Coong!

Ba tiếng nổ vang dậy, hắn đã dùng chưởng pháp ghi ký hiệu xong, dường như hắn thích thú về xảo thuật vừa tạo ra, chỉ nghe giọng cười ha hả đầy đắc ý, nhiên hậu hắn nhún mình nhảy vọt qua tường viện và biến mình trong bóng tối mất dạng.

Cừu Thiên Hiệp không rõ hắn thuộc môn phái nào, chàng toan bước ra coi dấu ký hiệu mà đánh giá công lực của hắn cao thấp thế nào.

Bỗng nhiên, một giọng nói hào hùng vang lên.

- Nay ông bạn! Đừng giờ trò ma quỷ thập thò hãy ra đây.

HỒI THỨ HAI MƯƠI

Rồng mây gặp hội

Cừu Thiên Hiệp nghe nói cả kinh, toan bước nhanh ra ngoài, thì người ấy quát:

- Người toan đào tẩu à?

Giọng nói to như sấm vang lên, tiếp theo là luồng kinh phong nhỏ như tơ, xoáy mạnh vào Hoàn cơ đạo huyết Cừu Thiên Hiệp thể nhanh khôn tả.

Cừu Thiên Hiệp lấy lại sự bình tĩnh, tay vươn ra hai ngón, hóa ra chiêu kiếm “Thường thắng bát kiếm” điểm nhanh vào luồng kinh phong như lạc tinh sa, đôi chân dùng “Lôi ảnh cứu chuyển” thể mạnh như thiên lôi đánh trả vào đối phương.

Người ấy phát tay áo chống lại, vừa tung mình lên cao bảy thước, miệng nói to:

- Hay thật! Ta đoán không sai!

Vừa nói dứt, người ấy đã hạ xuống đất, gương mặt đường đường chính chính, đôi mắt chiếu hào quang lấp lánh oai phong nhìn thẳng vào người Cừu Thiên Hiệp.

Bấy giờ, Cừu Thiên Hiệp mới nhìn rõ đối phương là một người tầm vóc, mặt vuông, tai lớn, cằm bạnh mắt to, năm chòm râu dài đuột, điểm tô gương mặt thêm phần hiên ngang khí vũ.

Trên lưng đeo lưng lẳng thanh kiếm Lục Sư ngư bì, nghi dung thực khác phàm.

Cừu Thiên Hiệp nhìn kỹ khách lạ lòng chàng bỗng thấy kính mến lạ, bao nhiêu sự uất hận tiêu tan rất nhanh.

Người ấy nhìn Cừu Thiên Hiệp nghiêm sắc mặt hỏi:

- Túc hạ thuộc môn phái nào? Tại sao lại ẩn mình lén lút như thế?

Cừu Thiên Hiệp thấy khách lạ nghiêm trang nghi biểu, chẳng phải phường tà ma ngoại đạo, nên chàng thành thực trả lời:

- Tại hạ không thuộc môn phái nào cả, chỉ vì tại hạ đi ngang Trường An...

Khách lạ không đợi chàng nói dứt câu liền câu đôi mày lườm kiếm hỏi nhanh:

- Cây có cội, nước có nguồn? Nhân vật võ lâm ai lại không môn, không phái?

Cừu Thiên Hiệp mỉm cười đáp:

- Rất tiếc, tại hạ chưa thể liệt vào hàng nhân vật võ lâm, chẳng qua tại hạ động tính hiếu kỳ mà đến đây thôi!

Chàng nói đến đây, tự cảm thấy thẹn với lòng nên mỉm cười khổ sở, thần thái mất hẳn vẻ xinh tươi.

Người lạ chớp mắt đôi môi, muốn nói gì nhưng lại thôi... sau cùng cả cười nói:

- Ngày nay ở Trường An, sự náo nhiệt xem đu măn nhĩn, nhưng mà, sự náo nhiệt đó không dễ gì xem?

Dứt lời, người ấy chạy đến đầu bờ tường nhìn xuống vừa nói nhỏ:

- Tam ca đã đến rồi!

Tiếp đây, gã rút nhanh thanh trường kiếm ra khỏi vỏ, tay động trên bờ tường như phượng múa rồng bay, lấy kiếm làm bút, vẽ lên mặt đá hai chữ “TUYỆT TÌNH” to bằng cái chén trà, nét bút rất linh động, sau khi vẽ xong gã quay lại nhìn Cừ Thiên Hiệp nói:

- Người vừa sử dụng quái chiêu, kỳ thế mà người không nhận là nhân vật võ lâm, dù người không nhận người cũng mặc nhiên là con nhà võ, vả lại muốn xem hội, thì phải lưu lại đây một ký hiệu gì chứ?

Cừ Thiên Hiệp hơi bối rối, bất giác thẹn đỏ mặt, chàng lắc đầu nói:

- Tôi không có ký hiệu gì cả!

Khách lạ cau mày, trầm giọng bảo:

- Không có ư? Thế thì người có tính hiếu kỳ đến đâu, cũng khó mà xem hội được?

Cừ Thiên Hiệp thần thờ:

- Thật thế sao?

Khách lạ dụ giọng bảo:

- Đúng vậy!

Nói đến đây người ấy cả cười đổi giọng tiếp:

- Có thể người chọn một ngoại hiệu gì theo ý thích cũng được!

Cừ Thiên Hiệp ái ngại bảo:

- Chi sợ không ổn!

Khách lạ mỉm cười giải thích:

- Chẳng sao cả! Phàm con nhà võ ai ai cũng tự chọn cho mình một cái tên chữ, hoặc ngoại hiệu theo sở thích! Đường đường tráng sĩ lại chịu vô danh tiểu tốt hay sao?

Lời nói ấy của khách lạ làm kinh động tâm chí Cừ Thiên Hiệp, khiến chàng tự nhủ:

- Hẳn nói đúng đấy! Chữ hiệu là do sở thích của mỗi người, chẳng lẽ ta mãi vô danh không có tự hiệu hay sao? Ta có thể tự lập môn phái cho ta chứ!

Nghĩ vậy nhưng chàng lại rùng mình e ngại...

Khách lạ nhìn thấy cử chỉ của chàng, bất tức cười bèn đưa ra một ví dụ giải thích:

- Này các hạ! Ta là một kẻ không có môn phái chi vì ta quen dùng cây gươm thép gọi là “Tuyệt tình kiếm”, mà ta quen miệng gọi “Tuyệt Tình Kiếm” lâu ngày thiên hạ quên bằng tên họ thật của

ta, mà gọi ta là Tuyết Tình Kiếm Khách? Bởi vậy tự hiệu là do sở thích của mình mà thôi:

Cừ Thiên Hiệp nghe qua liếc mắt nhìn hần và nói thảm!

“Con người đường đường chánh chánh như ngươi, mà dùng hai chữ “Tuyết Tình”, không khéo thiên hạ lại hiểu lầm... cũng oan lắm đấy!”

Tuyết Tình Khách thấy chàng tư lự, tưởng đâu chàng đang suy nghĩ tìm ký hiệu, bèn tỏ vẻ lưu ý nói:

- Ta thấy các hạ có ghi biểu hơn người, tương tự anh chàng thư sinh bạch diện, vậy các hạ cứ tự tiện vẽ đùa một ký hiệu gì cũng được đề tượng trưng là được!

Lời nói của hần đánh thức Cừ Thiên Hiệp lần nữa khiến chàng lại nghĩ:

Quyển “Bổ thiên tàn thiết hạo khí thư” là một vật chí bửu trong giới võ lâm, ai ai cũng ước ao nhất được. Tại sao ta chẳng vẽ quyển tuyết thế kỷ thơ này, lên bờ tường cho mọi người biết rõ?

Vừa nghĩ ngợi, chàng bèn tương kế tựu kế nói:

- Y theo lời các hạ chỉ giáo, tại hạ giống tên bạch diêu thư sinh, thì tiện đây tại hạ vẽ một “quyển sách” làm ký hiệu được chăng? Sở dĩ tại hạ làm thế là chỉ nghĩ việc xem buổi hội mà thôi!

Nói xong, chàng chẳng do dự tay tả duỗi thẳng vươn ra hai ngón, nhắm bên dưới chữ Tuyết tình, vận công vào đôi ngón tay ấn mạnh trên mặt đá, vẽ một quyển sách nhỏ hình dáng giống như tạc...

Tuyết tình Khách thất kinh tái mặt, hần không ngờ Cừ Thiên Hiệp tuổi trẻ mà công lực đến bậc thượng thừa, lấy tay vẽ trên đá như vẽ vào mặt cát, mặt bùn, lại thấy Cừ Thiên Hiệp vẽ quyển sách phía dưới hai chữ “Tuyết tình” khiến hần quá khâm phục kêu to lên:

- Nay các hạ, lấy công lực mà so, thì các hạ hơn ta gấp bội, tại sao lại vẽ ký hiệu dưới chữ Tuyết tình, chẳng hóa ra quá khiêm nhường với ta lắm ư!

Cừ Thiên Hiệp mim cười vui vẻ đáp:

- Không phải vậy đâu! Chỉ vì huynh thuộc vào hàng tiền bối của tôi đấy!

Tuyết Tình Kiếm Khách nghe qua lấy làm đẹp dạ, phá lên cười

ta nói:

- Nay tiểu bằng hữu! Canh ba chúng ta sẽ gặp lại nhé!

Nói đoạn, Tuyết Tình Kiếm Khách nhẩy ra xa mấy trượng chớp mắt đã biến mình vào cuối ngõ mất dạng.

Cừ Thiên Hiệp đưa mắt tiễn chân “Tuyết Tình Kiếm” chàng lại lui vào bóng tối ngồi chờ rất lâu vẫn không thấy nhân vật nào đến thêm nữa.

Chàng nhìn thấy đêm đã đến đầu canh, nên vội lững thững quay mình đi ra phố, tìm một tửu lâu ăn uống no nê. Thấy thời giờ còn lâu lắm mới đến canh ba, chàng lại rời một tửu lâu đi tìm một lữ quán nghỉ ngơi dưỡng sức.

Cừ Thiên Hiệp ra khỏi quán ăn tìm đến lữ quán Bình An chỉ cách đây vài căn phố, sau khi

thuê được một căn phòng, chàng ngồi xuống chiếc giường tịnh tọa dưỡng thần, hầu có đủ tinh thần phó cuộc long tranh hổ đấu đêm nay.

Cừ Thiên Hiệp mới vào cuộc Long vân đại trận bằng hình thức đợi chờ, lòng chàng lo lắng chẳng an cho nên ngồi trên giường tịnh tọa, mà tâm thần bất định, những dấu vết ký hiệu các môn bang, phái trên bờ tường, cùng những nhân vật hình như hiện lên nhảy múa lơ mơ trước mặt chàng, tựa hồ chàng đang kẹt vào trận Ngũ hoa, bát môn... nên sự tịnh dưỡng tinh thần không hiệu quả gì cả.

Chàng đang mê loạn mơ màng, bỗng nhiên tiếng gió rít như xé lụa, rơi vào giữa nhà ngoài song cửa phòng của chàng.

Cừ Thiên Hiệp giật mình đánh thót một cái, bước nhẹ xuống giường đi lần ra cửa sổ, chàng hé nhẹ cánh cửa nhìn vào trong viện.

Nhưng bên trong tối đen như mực không có một bóng người động tịnh. Chàng toan mở cửa bước ra ngoài, chợt thấy bên dưới nhà đèn đuốc thấp sáng, ánh đèn lại di động vào giữa nhà, Cừ Thiên Hiệp hé cửa theo dõi chỉ thấy hai bóng người, ngồi đối diện nhau giữa sảnh phòng, một người vạm vỡ trắng kiện, còn một người ốm nhỏ yếu đuối, nhưng chàng không nhận rõ mặt mũi cả hai ra sao, vì họ quay mặt vào trong nhà.

Bấy giờ, người trắng kiện giơ tay chỉ bức họa sơn hà xã tắc treo trên vách, cất tiếng rộn ràng nói:

- Sư thúc! Thật là cuộc hội rồng mây, võ lâm hai đạo chánh tà sẽ dự không ít, họ chiếm cứ phía Tây Bắc hết nửa mảnh giang sơn hôm nay họ về đây chật cả cố đô như cuộc họp năm đường hồng!

Cừ Thiên Hiệp nghe qua rung động, với giọng nói của người này chàng đã có dịp nghe qua mấy lần.

Người ốm nhỏ gật đầu bảo:

- Thật vậy sao?

Cừ Thiên Hiệp chợt nhớ ra giọng nói của lão ốm, chính là giọng nói của lão già giống khi diễn võ lúc ban mai, và người vạm vỡ trắng kiện kia chính là Ma diện nhân.

Chàng liền nín lặng theo dõi cuộc trò chuyện giữa hai người.

Ma diện nhân tiếp tục nói:

- Sư thúc! Họ đến rất nhiều, nào là: Bạch Xà Lang Quân, Trại Đồn Dương, Mạnh Lão Thái... và... À! Và Thê Vân Bang, có cả Lão Du tổ tông Ngô Trung Sanh của không môn, hẩn ghi ký hiệu "Tam chi thủ"!

Lão ốm nhỏ cười hi hi, bảo:

- À! Như thế càng náo nhiệt chứ sao!

Ma diện nhân lại nói:

- Chánh đạo có hai người, một người vẽ ký hiệu phạn phiêu...

Nghe đến đây, lão ốm phụt đứng phất dậy, lão cả kinh, ngắt lời:

- Hấn! Hấn là Thước Y Du Long Thượng Quan Kiệt, sáng này ta thấy hấn cũng là sự ngẫu nhiên, ta chú trọng đến việc lưu ký hiệu, và sợ kẻ có quyền tuyệt thế kỳ thư mà ít ai tương đến... biết đâu Thượng Quan Kiệt chẳng giữ vật này!

Vừa nói dứt, lão ngồi bệt xuống trường kỷ tỏ vẻ lo sợ, ưu tư

Cừ Thiên Hiệp nghe qua giật mình, bấy giờ chàng mới vỡ lẽ các tay danh thủ giang hồ, tụ tập tại Trường An, chỉ vì họ muốn tìm hiểu quyền Thiết thư mà thôi, chính chàng mới là cái bia, mà họ lại không rõ.

Ma diện nhân nghe lão ôm nói, hấn tỏ vẻ bất phục, trầm giọng tiếp lời:

- Sự thúc khéo khen dồi chí khí của người, mà làm mất oai phong của mình, chắc gì họ thành tựu đâu!

Lão ôm lắc đầu thờ dài, bằng giọng nói thiếu não bảo:

- Người có biết đâu! Trong vòm trời võ hiệp những tay trung đỉnh cao thủ là Nhất Tăng, Nhị Khất Cái, Tam Kiếm Khách, sáu người này là vũ nội vô địch!...

Ma diện nhân chợt nhớ điều gì, hấn vội lớn tiếng cướp lời:

- Sự thúc! Còn nữa, còn một ký hiệu vẽ gọn hai chữ “Tuyệt tình”, có phải là người mà sự thúc thường nói Tuyệt Tình Kiếm Khách đấy hay chăng?

Lão ôm nghe đến đây, càng tỏ ra thất vọng chán chường, lão ôm đầu rên rỉ:

- Thế là hết! Hông cả rồi!

Ma diện nhân biến sắc hỏi nhanh:

- Vì sao thế! Sự thúc, nghĩ gì thế?

Lão ôm lắc đầu buồn bã dụi, bằng giọng nói tuyệt vọng:

- Nhất Tăng, Nhị Khất Cái, Tam Kiếm Khách, số sáu người đại danh đã có mặt hai người, nếu hai người kết liên với nhau, thì! Chúng ta dám chống lại họ được sao!

Ma diện nhân quá bất mãn về thái độ gàn dở của lão nên trở giọng bướng bỉnh:

- Sự thúc! Tại nghe đâu bằng mắt thấy, biết đâu người đời họ hữu danh vô thực! Hãy nhìn thấy sẽ quyết định sau!

Lão ôm không thuận nghe lý luận gàn bướng, bèn ngắt lời hỏi:

- Người còn nhìn thấy ký hiệu gì nữa?

Ma diện nhân nâng chén trà lên uống một hớp, đôi mắt nhìn ra cửa mơ màng, hấn chợt nhớ lại một việc liền nói:

- Sự thúc, còn một điều hơi lạ, là phía dưới hai chữ “Tuyệt tình” có vẽ một quyền sách không rõ có phải là ký hiệu hay chăng?

Lão ôm kêu lên thất thanh:

- A!

Tiếng “a” vừa thoát khỏi vành môi mỏng, dường như có gì ngăn chặn lão mấp máy vành môi, song nói chẳng ra lời. Lão đưa hai tay bóp mạnh vào trán, nhăn mặt, cau mày, tựa hồ như gan ruột đã khô, vì cùng tư cạn tương...

Cừ Thiên Hiệp thấy thế cười thâm: “Lão gầy dù lão có suy nghĩ trong mười năm, cũng khó mà tìm được gì theo ý muốn!”.

Quả nhiên, lão đứng phắt dậy, bước lui bước tới giữa phòng ra điều suy nghĩ lung lăm, sau cùng lão cũng cất tiếng nói băng quơ:

- Hừ! Chẳng có gì lạ nó là một môn phái! Là một phái mới ra đời!

Ma diện nhân đưa mắt nhìn lão nói:

- Tôi đã in ký hiệu của sư thúc vào tường... rồi...

Lão ôm khoát tay lắc đầu bảo:

Rõ khổ! Hôm nay có rất đông nhân vật rồng mây, người đã lỡ lưu ký hiệu, chúng ta chỉ còn nước trốn đi là hay hơn cả, đừng để lọt vào mắt thiên hạ... để rồi ôm chịu sự trống không!

Ma diện nhân quá bức dọc về tinh thần chủ bại của lão, hấn cổ cao giọng gào to:

- Sư thúc nói chỉ những lời này? Trâu Sơn phái đầu phải là một phái yếu hèn? Còn sư thúc là Trâu Sơn Tiên Viên Hích Lượng, một người trong nhóm “tam nghĩa, cửu hiệp” oai trấn giang hồ, danh rền thiên hạ... Sư thúc đã quên tự hiệu rồi sao?

Cừ Thiên Hiệp nghe nhắc đến bốn chữ “Tam nghĩa Cửu hiệp” làm rung động cả châu thân...

Nguyên vì Hùng Phong Vạn Lý Nhậm Tử Huệ là người đứng đầu nhóm Tam Nghĩa Cửu Hiệp chữ Nghĩa, chữ Hiệp nghe rất dễ mến, nhưng độc địa vô cùng, đánh ác đến nỗi giết người không gớm tay.

Nhậm Tử Huệ đã nuôi dưỡng Cừ Thiên Hiệp mười năm, cốt trả cái thù mất mát và tâm địa vô cùng tàn nhẫn, người thường không thể nghĩ được”.

Chàng cúi đầu nghĩ ngợi rất lâu, bất giác nhớ đến cô bé Hắc Phượng diễn trò lúc sáng, bấy giờ không rõ có ở đây không, mà chẳng thấy bóng dáng hay tiếng nói của cô nàng.

Chẳng để Cừ Thiên Hiệp nghĩ ngợi nhiều, Trâu Sơn Tiên Viên Hích Lượng cất tiếng nói:

- Người đã ghi ký hiệu rồi, dĩ nhiên chúng ta không thể ly khai buổi hội, chúng ta sẽ đến nơi tuy cơ hành sự. Hiền điệt! Người có đến đây phải nhấn nại đừng có hồ đồ nhé!

Ma diện nhân tựa hồ như chẳng vừa ý, nên tiếp tục nói:

- Sư thúc! Sau khi điệt nhi khắc xong ký hiệu. Điệt nhi chưa về ngay, lại gặp thêm một nhân vật lợi hại nữa,

Cừ Thiên Hiệp cố nén cười nghĩ thâm:

- Gặp ai người cũng cho là lợi hại cả, thật là quân nhất gan.

- Là ai thế?

Ma diện nhân chưa kịp đáp, đột nhiên ngoài cửa sổ thò vào một bàn tay xòe năm ngón như cánh quạt.

Cừ Thiên Hiệp trông thấy cả kinh, không rõ điều cổ quái gì sắp xảy ra.

Ma diện nhân đưa tay thủ thế, còn Tiên Viên Hích Lượng thì cười ngất bảo:

- Quả là Ngũ Diện Yêu hồ!

Lão chưa nói cạn lời, đã nghe một tiếng “Soạt” nhẹ nhẹ, rồi một bóng người lướt nhanh qua nóc nhà,

Cừ Thiên Hiệp đã trải qua hai độ kỳ duyên cho nên tai thông mắt sáng, nhìn bóng biết nơi trú, nghe tiếng động biết phương nào, nên vội nằm phục sát đất, sợ bị lộ hình tung bị kẻ lạ phát giác.

Chiếc bóng đen nhẹ nhàng như chiếc lá lìa cành rơi nhanh trên mái nhà, mà không gây ra tiếng động nhỏ.

Tiếp theo đấy một giọng nói ẻo lả của người thiếu nữ khê vang lên:

- Lão hầu nhi! Sau lưng gọi ta là “Yêu hồ! Hừ! Ta Yêu hồ thì mọi người là súc sanh dã thú cả!

Trâu Sơn Tiên Viên Hích Lượng đưa nhanh tay hữu đẩy mạnh cánh cửa sổ, rồi thò đầu ra ngoài cười nhẹ bảo:

- Nhắc đến A man, thì Tào tháo lại dẫn xác đến! Hãy mau vào đây!

Cả hai tỏ ra vui vẻ lắm, họ cười hi há không thôi!

Cừ Thiên Hiệp đưa mắt hướng vào trong nhìn thấy người vừa xuất hiện là một đạo cô trung niên, mái tóc đen tuyền nhà suối mộng, mặt trắng môi hồng, nhất là đôi mắt xanh biêng biếc, nàng mặc áo “bá kết đạo y”, thắt lưng xanh, dáng điệu phong tao cốt cánh, nàng chỉ vịn song cửa leo vào nhà. Trâu Sơn Tiên Viên Hích Lượng vội đưa cánh tay vượn dìu nàng đi vào phòng viện...

Cừ Thiên Hiệp không nghe họ nói chuyện nữa, mà chỉ nghe tiếng cười khúc khích đầy vẻ lả loi của đạo cô, pha lẫn tiếng cười hô hô đượm mùi dục lạc của Tiên Viên Hích Lượng.

Nghe qua giọng cười đùa bỡn cả hai, chàng đoán biết vị đạo cô này là hạng phong tao nữ khách, không phải người lộ số chánh kinh, nhất định vị đạo cô này thuộc hạng giang hồ bại loại, vốn giòng đáng phụ, dâm giai...

Cừ Thiên Hiệp cau mày khó chịu, quyết không để vào tai tiếng nói giọng cười của Viên, Hồ...

Dứt tiếng cười đùa Trâu Sơn Tiên Viên Hích Lượng vào đề bằng giọng nói rất nhỏ:

- Thử xét lại buổi Hội Trường An đêm nay, ta nghe nói cao thủ tề tựu như sóng biển mây ngàn, thì công việc sẽ biến đổi qua nhiều sắc thái!... vậy nàng là một tinh quái hồ ly đã tính toán thế nào, và đưa ra những tuyệt chiêu gì?

Ngũ diện hồ ly bữu môi cười nhạt, bằng giọng nói dịu dàng và

bí mật:

- Bồn cô nương đã có kẻ hay tuyệt, hiện giờ thì cơ trời khó lậu cho ai nghe!

Trâu Sơn Tiên Viên Hích Lượng cười hô hô, trầm giọng bảo:

- Đạo cô hãy im đi, đừng giở giọng cao hàng! Cái môn “Mị nhãn mê hồ thuật, của người, dùng để đối phó với người khác kìa, chớ đừng mong đối phó với Thước Y Du Long Thượng Quan Kiệt và Tuyệt Tình Kiếm khách, chỉ sợ người thất công vô ích!

Ngũ diện yêu hồ nhén miệng cười bảo:

- Khi già họ Hích! Chớ có khinh người bản đạo cô đã có diệu kế thật đấy!

Cừ Thiên Hiệp nghe qua vội nín hơi, tâm tịnh cố lắng nghe, nhưng họ không nói nữa.

Trâu Sơn Tiên Viên Hích Lượng nói tiếp:

- Việc này liên quan đến quyền Tuyệt thế kỳ thư; còn ngại đến sinh mạng chúng ta khó bảo toàn, là việc hết sức quan hệ người chớ tưởng đó là trò đùa nhé!

Ngũ diện yêu Hồ tỏ ra đắc ý cả cười bảo:

- Thật là nhất như khi! Người hãy kể tai đây nghe ta bảo việc này...

Nhìn qua khe cửa chàng thấy hai người kẻ tai nhau nói nhỏ. Cừ Thiên Hiệp quá nóng lòng, nhưng không có cách nào nghe được những lời nói của họ.

Lúc bấy giờ, nếu công khai ra mặt thì bất tiện còn nghe trộm thì không được nữa, còn lén lút bước đến rình ngoài song cửa lại sợ lộ hình tung.

Lúc bấy giờ gian nhà đối diện bỗng truyền sang một giọng cười hùng hậu.

Chàng lại nghe Trâu Sơn Tiên Viên nói tiếp:

- Hay lắm đấy! Hôm nay ta mới thấy người hoàn toàn là con hồ ly tinh quái, khi Thiết thư về tay rồi, người chớ quên người bạn già này nhé!

Ngũ diện yêu Hồ bữu vành môi cong bảo:

- Xi! Chưa gương bấy đã bắc nước làm lông, chưa vào vòng đã mong ăn thịt... Rõ là khi già!

- Bồng! Bồng!

Tiếng trống canh lâu Ngũ Phụng đã điểm hai dùi, báo hiệu bước sang canh hai, đêm lặng người yên, cảnh vật chìm say trong dạ tịch.

Cửa sổ đối diện ánh sáng vàng chiếu ra le lói. Ngũ Diện Yêu Hồ giũ áo, từ trong phòng nhảy vọt ra sân lữ quán tiếp theo đây Trâu Sơn Tiên Viên Hích Lượng hỏi há chạy theo, hần đặt bàn tay lên vai Ngũ Diện Yêu Hồ, âu yếm bảo:

- Khi quyền “Thiết thư lọt vào tay, mong nàng nhớ chút duyên già của chúng ta, mà để cho ta xem với nhé!

- Húy! Ôi chao! Lão Hầu...

Không hiểu vì sao Ngũ Diện Yêu Hồ đột nhiên lại kinh sợ kêu hoảng lên, đôi mắt lộ ra tia ngạc

nhiên thất thần. Bằng giọng nói mất bình tĩnh nàng ta hỏi:

- Lão Hầu... ngươi chẳng có dũng mạnh lên chân ta chứ...?

Trâu Sơn Tiên Viên lắc đầu, mỉm cười bảo:

- Chẳng lẽ là ma, hay là chúng ta đã gặp...

Cừ Thiên Hiệp nhìn xuống sân lữ quán, nhìn thấy một vầng khói trắng lơ lờ, quện qua cuộn lại sau lưng Trâu Sơn Tiên Viên Hích Lượng.

Ngũ Diệu Yêu Hồ run giọng bảo tiếp:

- Nay lão Hầu! Ngươi có nghĩ rằng trong lữ quán này có xảy ra chuyện quái lạ không?

Trâu Sơn Tiên Viên Hích Lượng đôi mắt chớp lia về dớn giác, vừa run giọng nói:

- Đúng thế! Ta vừa nghe ai thổi sau ốt ta mấy lượt! Lạ thật!

Cừ Thiên Hiệp rung động khắp châu thân, vì hai người này rất lợi hại, song không rõ có người theo dõi. Chỉ vì chàng có đôi mắt tinh vi, nên mới thấy rõ vầng khói mỏng lượn qua, đây chính là một người có môn khinh công tuyệt đỉnh đang theo dõi cặp Viên, Hồ.

Ngay lúc đó, Ngũ Diệu Yêu Hồ vẫn chưa hết lo âu nói:

- Chắc trong khách điểm không cúng bái, nên yêu quỷ lộng hành!

Trâu Sơn Tiên Viên Hích Lượng vẫn chưa hết kinh sợ nói tiếp:

- Thực là quái đản, làm gì có ma quỷ lộng hành chẳng qua... Lão chưa nói dứt lời, bỗng thấy Ma diện nhân từ trong chạy hồng học ra ngoài vừa kêu lên rồi rít:

- Sư thúc! Bất hảo! Con Hắc Phượng nganh đầu không rõ đi đâu mất!

Trâu Sơn Tiên Viên nghe qua tái mặt, hồi hả chạy vào nhà vừa đi vừa hỏi nhanh:

- Thật thế à?

Lão vào nhà một lúc lâu, bỗng nghe lão quát âm lên:

- Người là thằng chết gió? Nó làm sao tự giải huyết được? Chân cẳng đâu nhảy ra song cửa mà đi? Tất nhiên có người bắt cóc nó rồi! Khổ thật!

Cừ Thiên Hiệp nghe qua lấy làm mừng thầm cho hoàn cảnh cô bé Hắc Phượng.

Ngũ Diệu Yêu Hồ sợ thất thần nói nhanh:

- Lão hầu nhi! Ta tin rằng có người theo dõi chúng ta! Lão hầu nhi... ta đi trước nhé!

Trâu Sơn Tiên Viên Hích Lượng nhìn Ma diện nhân cúi đầu sàu thăm, bằng giọng nói chán chường bảo:

- Thực là hồng cả, chúng ta phải rời khỏi nơi đây lập tức, nếu nghỉ lại đêm nay, chúng ta sẽ gặp dữ nhiều lành ít!

Vừa nói dứt, lão Hầu kéo Ma diện nhân đi ra ngoài, cả hai hướng về toà cổ lầu song song đi tới.

Cừu Thiên Hiệp đợi cả ba đi rất xa, chàng bèn bước lần đến cửa song, toan nhún mình nhảy vọt ra ngoài.

Bỗng nhiên sau lưng chàng vang lên một giọng nói trầm trầm!

- Chưa nên động vội!

HỒI THỨ HAI MƯƠI MỐT

Khách quái kiệt khéo cứu gái quần thoa

Cừu Thiên Hiệp toát mồ hôi đầm mình, tay tả chàng co như vòng cung, quật mạnh ra sau, chộp ngay người phát ra tiếng nói, thuận theo chiều chàng kéo mạnh người lạ lùi đi.

Nhưng không ngờ, chàng như con chuồn chuồn lùi trụ đá, tay nắm chặt cánh tay người lạ, song chàng không lùi đi được nửa tấc. Chàng vội quay phắt người lại, và buông tay lui lại bên giường thân nhiên nói:

- Tưởng ai, hóa ra lão tiền bối!

Người lạ chẳng ai khác hơn là Lão Hoa tử...

Lão Hoa tử xoa tay mỉm cười bảo:

- Tuổi thanh thanh chẳng học chánh kinh, mà đi nhìn trộm Lão Hầu và Nữ hồ ly tình tự!

Cừu Thiên Hiệp thẹn đỏ mặt, chàng chợt nhớ ra một việc, nên vội vàng vòng tay thi lễ nói:

- Cháu xin ra mắt Tam Sư thúc!

Lão Hoa tử khoát tay lắc đầu, thè lưỡi ra, tỏ vẻ ngạc nhiên hỏi:

- Người nói thế nghĩa là gì? Vì lý do gì người gọi ta là Tam Sư thúc?

Cừu Thiên Hiệp không đáp, mà nghiêm trang hỏi tiếp:

- Tiền bối có phải là người mà giang hồ đều gọi là “Thước Y Du Long Thượng Quan Kiệt chăng?

Lão Hoa tử cau mày mấy lượt, chẳng nài đáp:

- Thước Y Du Long Thượng quan Kiệt, cánh mũi phồng lên hạ xuống mấy lượt, nói:

- Chưa dám giao tình, vì người của người quá già dặn! Cừu Thiên Hiệp vô cùng ngạc nhiên, bèn lên tiếng hỏi:

- Sư thúc nói thế là...

Thượng quan Kiệt tỏ vẻ nghiêm trang bảo:

- Người khó chối được, dấu người còn đó, khó thể phân trần! Người thử xem lại thế nào?

Vừa nói dứt, lão đưa tay chỉ vào tấm lụa trắng đang bay phơ phới trên giường của chàng.

Cừu Thiên Hiệp không rõ sự gì, vội bước đến đưa tay nắm chặt mảnh lụa bạch giờ hồng lên.

Mắt chàng vừa nhìn, tay chân đã run lẩy bẩy chàng thối lui ba bước, há miệng song chẳng thốt ra lời như si như ngốc.

Nguyên chàng vừa hát tung tám lục bạch, chợt thấy một người vừa nằm dài, mà người ấy lại là

cô bé Hắc Phượng, đôi mắt cô gái nhắm kín dường như ngủ say sưa.

Cừ Thiên Hiệp tức muốn bẻ ngực, vì tình ngay lý gian, vô cớ cô gái lọt vào nằm trên giường của chính mình, khiến chàng sượng sùng và ứa lệ.

Thượng quan Kiệt phá lên cười ngất nói:

- Ngươi phải tính thế nào chứ?

Cừ Thiên Hiệp tuy biết Lão Hoa từ đùa mình nhưng tình lý không thông khó bề biện luận được nên chàng bước nhẹ đến đầu giường đưa tay vỗ ầm ầm vào cây song, trước đầu Hắc Phượng mà kêu lên riu rít:

- Ý... dậy đi chứ... Cô nương!

Không ngờ nàng ngủ như mê, toàn thân không cử động, hơi thở vẫn đều hòa.

Cừ Thiên Hiệp đã lấy lại sự bình tĩnh vội đưa mắt nhìn Thượng Quan Kiệt cả cười nói:

- Tam sư thúc, đùa dờn làm tiểu diệt sợ thất thân, người điếm vào huyết ngũ của cô bé làm cho lục thần bất động, đoạn bé cô ta ném lên giường tiểu diệt phải vậy chăng?

Thượng quan Kiệt cười ngất, bằng giọng nói điềm đậm bảo:

- Thế nhĩ! Công lực của ngươi tuy cao, mà vận dụng lại không đạt được sự tinh vi, đôi mắt chẳng quan sát hết tám hướng, tai nghe được ngũ lộ, và có chuyên tâm định thần, song tiếng động kẻ bên chưa biết phân biệt, đó chỉ vì ngươi không chú ý đó thôi, sau này ngươi nhớ phải cẩn thận trong khi hành sự nhé!

Thật là câu nói đúng. Nguyên lúc lầy chàng còn ở trong phòng, thì Lão Hoa từ đã điếm vào mạch ngũ cô bé Hắc Phượng, đem ném lên giường vậy mà chẳng mấy may hay biết, há chẳng phải là chuyện đáng cười ư!

Cừ Thiên Hiệp nhận thấy mình còn sơ hở quá nhiều, mắt không thấy được người, tai chẳng nghe được tiếng, chàng nghĩ thâm phục tài nhập hóa xuất thần của Thượng Quan Kiệt.

Chàng nghe mấy lời vàng son của Thượng Quan Kiệt vừa bảo, như lời chàng tỉnh hẳn cơn mê và cũng là sự dạy dỗ đáng kính.

Thượng Quan Kiệt sau khi nói xong, lão đưa tay chỉ vào Hắc Phượng vừa nhìn Cừ Thiên Hiệp mỉm cười bảo:

- Cô bé đáng thương đấy nhĩ! Có phải hồi sáng này ngươi toan cứu “nó” chăng? Hiện tại ta đã thay ngươi làm xong, giờ thì ngươi muốn tính thế nào với cô ả thì tính? Ta không cần biết đến.

Cừ Thiên Hiệp nghe qua thất kinh vội vã nói:

- Tam sư thúc! Xin tam sư thúc chớ nên “đùa” nữa tội nghiệp!

Thượng Quan Kiệt không đáp mà bước nhanh đến bên giường, hai tay xò ra mười ngón dùng tám ngón lướt nhẹ trên người Hắc Phượng giải khai toàn thân huyết đạo cho cô bé lão đưa mắt nhìn Cừ Thiên Hiệp mỉm cười bảo:

- Thiên Hiệp! Ta không đùa với ngươi đâu nhé! Người ta còn tại đó ngươi hãy liệu!

Hắc Phượng được hóa giải các bế mạch, nàng vừa sức tỉnh ngồi dậy ngay, nhưng sự kinh hoàng chưa tan hẳn trên đôi tròng mắt đẹp, nàng đón dắc sợ hãi hết ngó Thượng Quan Kiệt đến ngó Cừ Thiên Hiệp. Qua một lúc lâu, nàng bước chân xuống giường thần thờ hỏi:

- Ta... ta không nằm mơ đấy chứ?

Cừ Thiên Hiệp cảm thấy thương hại cô bé vô cùng nên nhanh nhẩu đáp lời:

- Không, không phải giấc mơ đâu, mà đây là sự thật!

Thượng Quan Kiệt đưa tay chỉ Cừ Thiên Hiệp cười chúm chím bảo Hắc Phượng:

- Lúc ban mai “hắn” thấy cảm thương ngươi và hiện tại đã cứu ngươi thoát khỏi cơn hoạn nạn.

Hắc Phượng nghe qua cả mừng vội quỳ ngay trước mặt Cừ Thiên Hiệp cúi đầu vừa lạy vừa nói:

- Đa tạ ân nhân!

Cừ Thiên Hiệp thất kinh nhảy sang một bên, khoát tay lia lịa nhưng không dám bước đến đỡ cô bé, chàng vội nói nhanh:

- Không, đừng làm thế! Ngươi hãy đứng dậy mau! Đứng lên mau!

Vừa nói dứt, chàng quay sang Thượng Quan Kiệt bằng giọng nói cầu khẩn:

- Sự thúc, ngươi đã bùa đứ hóa sanh! Đã ra tay cứu vớt... thì xin sự thúc nên giúp cho nàng trọn vẹn!

Thượng Quan Kiệt cười mím bảo:

- Đâu có dễ dàng như thế được? Ngươi đã không nguyện ra sức giúp “nó” thì ta sẽ điếm vào mạch ngũ, mà đem trả cho con vượn già Hích Lượng!

Hắc Phượng thất kinh, vội quỳ nhanh xuống trước mặt Thượng Quan Kiệt lạy tam thiên bát taten và cất tiếng van lơn cầu khẩn:

- Lão ân nhân muôn ngàn chẳng nên làm thế, tiểu nữ dù phải làm nô bộc hay chết tại đây cũng được chứ không thể trở về... để lãnh nhiều đau khổ triền miên...!

Thượng Quan Kiệt nhìn Cừ Thiên Hiệp chúm chím bảo nhỏ:

- Đấy ngươi xem “cô bé dễ thương chứ, ngươi nên...

Cừ Thiên Hiệp cười không ra tiếng, nói chẳng ra lời, chàng đã hiểu trọn câu nói của Lão Hoa tử nên vội vàng ngắt lời nói:

- Sự thúc, tám thân tiểu hiệp như bèo nổi mây trôi, bốn biển không nhà, mà sự thúc bảo phải...

Hắc Phượng nghe đến đây khóc rống lên vừa buồn bã nói nhanh:

- Quý vị đã ra ơn, xin làm ơn cho trót! Tiểu nữ đâu dám trở về!

Thượng Quan Kiệt được thể, song giả bộ nghiêm sắc mặt, cất tiếng bảo to:

- Phàm con người hành hiệp thì phải trọng nghĩa, trọng phu phải hành kinh. Ta thấy ngươi không có chút gì gọi là lòng trắc ẩn chút gì gọi là hào khí của con trai!

Cừ Thiên Hiệp nghẹn ngào lắc đầu nói:

- Sư thúc đã dùng lời dạy bảo, song việc này ngoài sức gánh vác của tiểu đệ.

Thượng Quan Kiệt gất to:

- Ngoài sức gánh vác của ngươi à? Tại sao?

Cừ Thiên Hiệp khổ sở đáp:

- Đi không chỗ đến, ở không chỗ nằm, cái thân trơ trọi không có vật gì? và...

Thượng Quan Kiệt cả cười ngắt lời:

- Ví như ngươi mang nó theo ta phụ trợ một vài bữa cơm chẳng được hay?

Cừ Thiên Hiệp ngần ngừ đáp:

- Được lắm chứ! Nhưng mà...

Thượng Quan Kiệt cau lên, ngắt lời:

- Nhưng mà... tại sao phải nhưng mà?

Cừ Thiên Hiệp nhẹ giọng thưa:

- Chỉ vì “Nam nữ thọ bất thân”!

Thượng Quan Kiệt cười nhạt bảo:

- Ô! Đó là lão đạo học! Giang hồ không phải vậy, nói việc gì làm việc ấy cho xong, không phải giáo đường mà đem kinh điển ra luận...!

Hắc Phượng nghe hai người lời qua tiếng lại thì sợ thầy trò Hích Lượng quay về bắt nàng, nên lớn tiếng chen vào:

- Xin nhị vị ân nhân chỉ điểm cho tiểu nữ lối thoát thân! Vì sợ...

Cừ Thiên Hiệp bỗng nhiên nhớ đến một ngõ đi, chàng nhìn Hắc Phượng hỏi:

- Ngươi có đủ can đảm, đi một mình không?

Hắc Phượng bình thản đáp:

- Dĩ nhiên phải có! Xong tiểu nữ này biết đi về đâu?

Cừ Thiên Hiệp tỏ ra trân trọng bảo:

- Ngươi hãy đi về ngay Chung Nam sơn, người tự thân đi đến đấy được chứ?

Hắc Phượng nghe đến đây tái mặt, nàng gượng phui lớp bụi đất dính trên áo, vừa run giọng từ khước:

- Xin ân nhân chỉ điểm nơi khác, dù ở đâu cũng được, chỉ có Chung Nam sơn là tiểu nữ không dám đi!

Cừu Thiên Hiệp cả cười hỏi:

- Ngươi chẳng biết đường đến đây ư?

Hắc Phượng chớp nhanh đôi mắt phụng đáp nhỏ:

- Vâng, tiểu nữ có đi qua một lần!

Cừu Thiên Hiệp lấy làm lạ:

- Nhưng... tại sao không dám?

HỒI THỨ HAI MƯƠI HAI

Tiểu hiệp dừng chiến quần

Hắc Phượng tỏ vẻ ái ngại, ngập ngừng đáp:

- Vì ở Chung Nam sơn tại Khư Vô cung có một người ăn thịt, uống huyết người không ngán. Lần trước thầy trò lão Hích đưa tiểu nữ đi ngang đây sợ quá bé tiểu nữ chạy trốn chết... cho nên tiểu nữ quá sợ không dám đến đó.

Thượng Quan Kiệt cả cười bảo:

- Ngươi quá khờ khạo! Chúng nó gạt người đấy!

Cừ Thiên Hiệp nghe qua hiểu ngay vì Trần Sơn Tiên Hích Lượng đối với Vô Khư cung là nơi cấm kỵ lại sợ người khác biết rõ đã tâm, bèn kiếm lời bịa đặt đòi người, nên chàng cả cười bảo:

- Không có yêu nữ, nữ tinh nào cả, mà là hai vị nữ hiệp danh trấn giang hồ!

Hắc Phượng nghe qua cả mừng, nhanh nhẩu nói:

- Nếu quả vậy, tôi đi ngay! Tôi quyết đến cầu học để báo cừ!

Thượng Quan Kiệt lên tiếng thúc dục:

- Không nên chần chờ trời sáng mắt, nếu ngươi có quen với “Khư Vô cung” thì nên để cô nàng đi cho chóng.

Cừ Thiên Hiệp lấy ra ít bạc vụn đưa cho Hắc Phượng và nói nếu ai hỏi thì cứ bảo ta khiến người đến. Nói dứt, chàng quay lưng toan bước ra ngoài Hắc Phượng chạy theo sau lên tiếng hỏi thêm:

- Ân nhân ví như mẹ con họ hỏi, tôi phải nói ân nhân là ai?

Bấy giờ Thước Y Du Long Thượng Quan Kiệt đã vọt đứng trên mái nhà lão cao giọng nói xuống:

- Tâm tình gì lâu thế? Hãy đi cho mau!

Cừ Thiên Hiệp gấp rút nói nhanh:

- Ta tên là Cừ Thiên Hiệp!

Hắc Phượng vốn vã hỏi:

- Ân nhân họ Cừ à?

Cừ Thiên Hiệp ngắt ngang:

- Thôi hãy đi cho mau! Kẻo chú cháu nhà họ Hích đến đây mà rắc rối!

Nói dứt, chàng sử dụng chiêu “Lôi ảnh cửu chuyển” chạy ra ngoài nhanh như gió lốc, rún mình vọt lên cao mấy trượng.

Hắc Phượng còn tỏ vẻ lưu luyến, nhưng nàng không dám chậm trễ chạy nhanh ra ngoài, tuy nàng không giỏi về khinh công, song đủ sức vượt qua bức tường thấp, nàng mang sao đối nguyệt đi tựa chim bay, hướng về Chung Nam sơn Khư Vô cung để tìm mẹ con yêu cơ nữ hiệp.

Lúc bấy giờ vàng trăng đã soi chiếu giữa đình đầu, thời giờ đã đến nửa đêm, đầu giờ tí canh ba.

Thước Y Long Thượng Quan Kiệt tuy thân mình to như chiếc chuông đại hồng, vậy mà hộ pháp khinh công của lão đến mức đẳng phong tạo cực...

Cừ Thiên Hiệp có chiêu Lôi ảnh cửu chuyển cũng là một tuyệt thế khinh công.

Hai người kẻ lên người xuống, chỉ mấy khắc đã thấy tòa Chung Cổ lâu cách chẳng bao xa, khoảng đất rộng trước Cổ Lâu, lúc bấy giờ im lìm tĩnh mịch, không có một tiếng động nhỏ. Nhưng ai ngờ, tại đây có một rừng người ngồi im đứng lặng; Thượng Quan Kiệt và Cừ Thiên Hiệp hạ mình rồi đứng nhẹ trên bờ tường.

Thượng Quan Kiệt mặt lộ nghi vấn, mắt chiếu ra những tia kinh quái, lão nhìn Cừ Thiên Hiệp nói:

- Giờ canh ba, quan cảnh sao lạ thế này?

Cừ Thiên Hiệp đáp xuôi:

- Phải đấy! Tại sao?

Câu nói chưa dứt hết, bỗng nghe một giọng cười lạnh lạnh phát ra dưới gốc cây ba tiêu kẻ bờ tường, tiếp theo đấy một lời nói nhẹ:

- Đến đây!

Cừ Thiên Hiệp cả kinh, nhún mình rơi nhẹ từ đầu bờ tường xuống, đôi mắt không ngớt quan sát cảnh vật xung quanh.

Nguyên ba cây tiêu này cành lá sum xê dày mật, một vị lão nhân ngồi xếp bằng tròn lưng tựa vào thân cây, vẻ mặt âm ma trầm lặng, không lộ nét cảnh tinh nào, duy có đôi mắt lão trông trắng trắng đã dường như không có một tí trông đen nào khiến người trông thấy đủ ngán sợ.

Cừ Thiên Hiệp nhớ kỹ, lão này là một người lạ không có ghi ký hiệu trên bờ tường vào lúc chiều. Chàng thủ thế bước ngang qua cách mặt lão một trượng song lão tỏ ra không hay biết, đôi mắt trắng hướng nhìn trời, nghiêng tai dường như nghe ngóng sự gì ở đâu.

Bỗng nhiên một giọng nói nhỏ rút vang lên:

- Chánh chúa nhi đã lại!

Giọng nói quá nhỏ, song nhờ trời khuya vắng lặng Cừ Thiên Hiệp nghe rõ từng tiếng một, chàng nhanh chân bước khỏi chỗ lão mắt trắng, ngoảnh mặt nhìn về hướng phát ra tiếng nói:

Lại thấy dưới gốc cây bàng, có hai người ngồi xếp bằng tròn đối diện.

Một là Bạch Xà Lang Quân, tức tên hán tử vẽ ký hiệu Bạch xà trên bờ tường. Bên hông hắn một cây gậy tỏa hào quang chiếu nhấp nháy sáng rực, đấy là cây “Trại ngân kinh xà bổng”. Còn người kia là Không Không Môn Phú Giáp Thiên Hạ Ngô trung Sanh.

Cả hai đều thấy Cừ Thiên Hiệp nhìn một cách soi mói, nhưng họ lặng lẽ không nói nửa lời, lại

đưa mắt nhìn nhau ra hiệu, rồi nhắm kín mắt lại như kẻ ngủ say, không cần chú ý đến ngoại sự.

Cừ Thiên Hiệp man mác buồn, nguyên mấy người này họ chờ có biến cố, mới gây thêm biến cố hiện giờ lại giả bộ nhắm mắt, chứ mục đích họ là chờ xem thời cơ.

Chàng thối lui ra sau hai bước toan ngồi bệt xuống.

Hốt nhiên... tiếng niệm Phật cực nhỏ vang lên:

- Vô Lượng Thọ Phật!

Tiếng niệm vừa dứt, thì đạo kinh phong rất mạnh tỏa ra một vùng rộng lớn, từ phía sau thối mãnh liệt vào lưng Cừ Thiên Hiệp.

Cừ Thiên Hiệp hoảng hốt nghiêng mình giữ thế, vận ngay đạo nội lực hộ thân, vô tình chàng thối lui rất nhanh, ước chừng một trượng, tí nữa vấp trúng một người, nhưng linh tính báo động khiến chàng quay người ra sau, nhận rõ người ngồi trước mặt chàng là Huỳnh quan đạo sĩ Thiết Phát Trại Đôn Dương, trên tay lão cầm cây thiết phát trần, thế đánh Cừ Thiên Hiệp vừa rồi chưa kịp thấu, mà tựa hồ như lão toan tấn công chiêu kế tiếp.

Cừ Thiên Hiệp nghe một luồng máu nóng tràn lan khắp cơ thể, khí giận bốc lên đầy mặt bèn trầm giọng hỏi:

- Lão đạo! Người giờ trò gì thế?

Vừa nói dứt chàng ngã người ra phía trước, tay tả giờ cao, phòng chống lại đạo kinh phong, tay hữu để ngay bụng toan đẩy ra chiêu thế...

Một giọng nói khàn khàn chọt vang lên:

- Tiểu khách quan! Không nên lấy làm lạ về thái độ của đạo sĩ! Cái lỗi là do Khách quan dẫm phải đạo bào của hân ta.

Cừ Thiên Hiệp nghe qua nổi giận, vì chàng có dẫm phải áo đạo sĩ đâu? Lại thấy một đạo hắc quang chớp mạch. Một bà lão tay cầm gậy cưa múa vút, bước ra cản ngang Cừ Thiên Hiệp, chính lời nói vừa rồi do bà ta phát ra.

Cừ Thiên Hiệp thấy cử chỉ và lời nói của lão bà con giận chàng như lửa cháy dầu thêm, tay tả chồm tới trước toan chop đầu gậy, miệng thì nói to:

- Tam Điểm Đào Hoa, Mạnh Bà Tử, Lão bà nghĩ sao mà đứng ra tiếp vụ này!

Tam Điểm Đào Hoa, Mạnh Lão bà, thủ pháp rất tinh, nhanh nhẹn tột cùng chí cực, chẳng đợi Cừ Thiên Hiệp chop lấy gậy, tay hữu mụ kéo nhanh cây gậy vào lòng; lão bà không nói nửa tiếng mà tháo lui ra ngoài một trượng, nhắc mình lên ngồi cái trống đá, nhắm mắt dưỡng thần, tựa hồ như kẻ vô tư...

Cừ Thiên Hiệp giận sôi gan, vội bước đến trước mặt lão bà, hét to lên:

- Lão bà tử, tại sao chẳng nói nửa? Tại sao không can thiệp cho lão đạo nữa đi?

Tam Điểm Đào Hoa Mạnh bà tử, nói giọng khàn khàn đầy từ khí bảo:

- Ta là người thích yên lành an tĩnh, tiểu khách quan chẳng nghe lời khuyên thì cứ tự tiện giao tranh với đạo gia chứ đừng vu cho già này nhiều chuyện hay can thiệp!

Vừa nói xong, lão bà nhắm kín đôi mắt, ví như kẻ tu hiền đang phút trầm tư, Cừ Thiên Hiệp thấy thế cũng không giận nữa đưa mắt nhìn mục một lần nữa, mới quay đầu đi về phía trước.

Ngay lúc đó, cách năm trượng về phía hữu, dưới lùm cây rậm có hai cặp mắt xanh biếc tỏa ra luồng lực quang chiếu thẳng vào người Cừ Thiên Hiệp dường như muốn rơi từ đầu đến chân.

Cừ Thiên Hiệp nhận rõ bốn tròng mắt liếc này, là đôi mắt của Trâu Sơn Tiên Viên Hích Lượng và tên Sư diệt Ma diện nhân, chẳng rõ chúng chờ đợi gì mà trầm tĩnh và khép nép như tuồng lẩn trốn?

Cừ Thiên Hiệp có cảm tưởng như rơi vào vùng sa mù năm sáu dặm, mờ mịt không hiểu gì cả, chỉ biết đưa mắt nhìn, hết người này đến người khác, nhưng mà, đôi mắt chàng nhìn thấy mọi người đều có một thái độ hành động hết nhau, ai ai cũng ngồi xếp tròn, đôi mắt nhắm kín, không một cử động nhỏ, tựa hồ như mùa Trai tịnh dưới mái nhà chùa.

... Có phải họ sợ chẳng? Không, vì mặt họ vẫn an nhiên bình tĩnh!

... Hay là họ tạo một âm mưu? Vẫn không đúng nốt, vì ai cũng yên lặng chẳng có gì khả nghi kia mà!

Bỗng nhiên một giọng ngáy ngủ ồ ồ vang lên như trâu rống phát xuất từ cái giá trống cũ nát bên thềm Chung cổ lâu.

Cừ Thiên Hiệp bước đến vài bước, tiếng ngáy vẫn vang lên đều đều, chàng lấy làm lạ nhủ thầm.

- “Ai thế? Có phải họ có ý đến đây hay là một khách lạc đường?”

Cừ Thiên Hiệp rón rén bước lần vào Tòa chung cổ lâu, khi vào đến thềm chàng đưa mắt quan sát, thì có một việc khiến chàng khó nín cười, lại cảm thấy vui vui. Thì ra chàng trông thấy dưới cái giá trống đồ, một người nằm ngủ co rút như con tôm, gương mặt lại nghiêng đối diện với mặt trống bễ, cái mũi phồng ra xếp vào ngáy phì phò, tiếng ngáy dội vào mặt trống, phát ra âm điệu lớn kinh hồn, cái miệng lại điểm thêm một nụ cười thoải mái người này không ai khác hơn chính là Thước Y Du Long Thượng Quan Kiệt, lão ngủ say sưa một giấc ngon lành, Cừ Thiên Hiệp cả cười vội cúi khom người nhìn vào mặt lão, Thượng Quan Kiệt vẫn ngáy đều đều, bỗng đôi mắt ti hí của lão chớp mấy cái đôi môi lại mấp máy thốt ra câu nói nhỏ:

- Hãy đề phòng! Hãy đi đi!

Cừ Thiên Hiệp hiểu ý, chuyển mình bước ra ngoài.

Một làng xẹt như một ngôi sao lạc từ trên trời rơi xuống, một bóng người lả lướt giữa không trung từ từ hạ xuống trông rất yếu điệu, quả là Ngũ Diệu Yêu Hồ. Da

Ngũ Diệu Yêu Hồ đáp xuống trước mặt Cừ Thiên Hiệp cách nhau khoảng một trượng, đạo cô chẳng nói nửa lời, chỉ đưa đôi mắt long lanh, chiếu những tia xuân tình quý mỵ nhìn thẳng vào đôi mắt Cừ Thiên Hiệp, dường như có một quái lực thâm gợn thần trí con người.

Cừ Thiên Hiệp nghe một luồng máu nóng xông lên, tâm thần giao động mãnh liệt, cơ thể bài hoải rã rời, trí óc như mất hết sự thông minh, chỉ cảm thấy một sự thềm thuồng nhục lạc vô bờ bến, đôi mắt màu thanh biến thành màu huyết dụ, giương lên nhìn thẳng vào mình Ngũ Diệu Yêu Hồ một cách lộ bịch.

Lúc này Cừ Thiên Hiệp nhìn thấy Ngũ Diệu Yêu Hồ đã biến đổi, trông phảng phất như một kẻ khác vì chàng thấy rõ đạo cô Mặt phấn má hồng, mày ngài mắt phượng, tóc như suối mòng, mũi thẳng dọc dừa, miệng như môi son, mấp máy, thở ra hơi xạ hương, thơm mùi lan huệ, ẩn trong làn

gió thổi đến khiến người chàng có một cảm giác lâng lâng.

Nàng ta vóc người mảnh khảnh, chiếc yếm lụa căng phồng vì hai gò bồng đào còn ngậm sương mai, lại thêm lưng ong thon nhỏ tạo cho nàng có những đường cong tuyệt mỹ, đôi chân dài đứng như ngọc trụ, bàn tay trắng muốt màu ngà, mười ngón dài đuột búp măng trong ngần như tay tiên nữ ướp lưu ly, thật là một cô gái xuân tình.

Tóm lại, Ngũ Diệu Yêu Hồ dưới con mắt Cừ Thiên Hiệp bây giờ đã biến thành bức tranh “vẻ người xuân phụ oán”, tả không hết những vẻ đẹp siêu trần, tốt thế của giai nhân.

Cừ Thiên Hiệp như say như ngây, hai chân không tự chủ được, mà từ từ bước đến bên Yêu Hồ.

Ngũ Diệu Yêu Hồ mim miệng cười như loài yêu mị, một tay áp vào má, một ngón vươn ra ngoài để kề môi, còn bốn ngón kia vẫn áp vào má như củ, bằng giọng nói trong êm bảo:

- Cừ Thiên Hiệp! Chàng! Chàng lại đây...

Tiếng nói rất nhỏ như muỗi vo ve nhưng sức thu hút như đá “từ thạch hút kim”, như ngọc hồ phách hấp dẫn mãnh xà.

Cừ Thiên Hiệp tâm phiền não muộn, đầu choáng váng như say, lại quá ngạc nhiên, vì bên tai chỉ nghe thấy Ngũ Diệu Yêu Hồ chiêu hồn hồ hoán, chớ không có nghe tiếng ngáy như sấm của Thượng Quan Kiệt nữa.

Ngũ Diệu Yêu Hồ đôi mắt mỗi lúc một tình tứ thêm đôi gót sen nàng di động, nhún nhảy, bước đến bên Cừ Thiên Hiệp.

Cả hai đã bước đến sát bên nhau, Cừ Thiên Hiệp đưa tay ra nắm lấy chiếc vai tròn trĩnh của đạo cô. Ngũ Diệu Yêu Hồ lại nắm lấy tay chàng siết nhẹ vừa nói nhỏ êm như ru:

- Cừ Thiên Hiệp! Chàng còn nhớ Thiết thư để ở đâu chẳng?

Cừ Thiên Hiệp hiện giờ đã mất cả tự chủ đôi mắt rực như lửa, nhìn xoi mói vào ngực, chân tay từ trên xuống dưới, khắp cơ thể của Ngũ Diệu Yêu Hồ, chàng chớp mắt nói nhỏ:

- Thiết thư ở trong mình ta đây!

Bây giờ ba bên bốn bề vô số con mắt chăm chú vào Cừ Thiên Hiệp. Còn vài ba người chỉ biết cúi đầu, nhắm mắt, họ không dám nhìn Ngũ Diệu Yêu Hồ vì họ sợ chạm phải đôi mắt “Mị nhãn câu hồn thuật” của hồ yêu thì đời tàn, vận cuộc!

Ngũ Diệu Yêu Hồ nghe qua như chim vàng thoát cũi, bằng giọng nói âu yếm yêu ma bảo:

- Cừ Thiên Hiệp! Chàng lấy ra đi, cho thiếp xem qua nào!

Cừ Thiên Hiệp còn chút thần trí ở linh đài, nhưng định luật dường như không đủ, nên yếu đuối đáp lời:

- Không! Không thể được! Ai cũng muốn đoạt lấy nó!

Ngũ Diệu Yêu Hồ đưa bàn tay còn lại vuốt nhẹ sau ót Cừ Thiên Hiệp bằng giọng nói là lời quỷ mị bảo:

- U! Tại sao thế! Chàng không yêu thiếp à! Song thiếp vẫn yêu chàng đắm đuối!

Cừu Thiên Hiệp then thường đỏ mặt, bằng giọng nói thỏ thẻ:

- Ta biết rõ lắm!

Vừa nói dứt, chàng rút bàn tay đặt trên vai Ngũ Diệu Yêu Hồ, mà cho tay này vào bọc lấy ra một vật lạ, hướng vào Ngũ Diệu Yêu Hồ đưa chuyển qua, vừa hỏn hển nói:

- Đây này! Nàng hãy cầm đi!

HỒI THỨ HAI MƯƠI BA

Tiểu Hiệp đứng chiến với quần ma

Ồi chào!

Ngũ Diệu Yêu Hồ thét lên hai tiếng kinh hoàng, vội ngã nhoài mình lui ra sau hàng trượng, mặt mày biến sắc, đôi mắt hồ ly đỏ chói chiếu ra những tia sợ hãi muôn màu.

Lúc bấy giờ, bốn mặt trăng bóng người nổi dậy và tràn ra như nước vỡ bờ.

Thiết Phát Trại Đồn Dương niệm to “Vô lượng thọ Phật” và nói tiếp:

- Kỳ thư tại...

Hắn nói chưa dứt, thì một bóng đen lao mạnh vào mặt, cây thiết phát trần vẩy mạnh ngọn, che ngang đầu hắn kêu lên thất thanh:

- Ối!

Tiếng hét thất thần của Ngũ Diệu Yêu Hồ làm cho Cừ Thiên Hiệp giật mình, tinh thần con mê tỉnh thần sáng tỏ lại, thì thân mình chàng ướt đầm mồ hôi, chàng nhìn tới nhìn lui, chợt thấy trên tay còn cầm cái túi bằng lụa Hoàng Nga.

Nguyên lúc chàng mê sáng vì thuật câu hồn, chàng cho tay vào bọc lấy nhầm cái túi đựng Hồn phách Ma đầu lệnh đưa ra.

Hiện giờ Cừ Thiên Hiệp đã phục hồi thần trí sức nhớ những chuyện vừa qua, bất giác một dòng máu giận xung trào lên tận não môn, tay tả nhét ngay cái túi Huỳnh Nga vào trong bọc, hữu chương vận công thủ thế ấn vào huyệt Ngũ Diệu Yêu Hồ và quát to như sấm động!

- Hồ ly quỷ mị! Ngươi hãy mau chường mặt ra đây!

... Chàng giận quá mức độ nên xuất thủ ngay, chàng dùng đến bảy thành lực, gần cả trăm năm khí công nên khí xuất chường lạng như tờ không nghe tiếng kinh phong réo rắc, song thế mạnh như lôi đình.

Ngũ Diệu Yêu Hồ thấy chàng đẩy ra đơn chương không biết chiêu số này xuất xứ ở đâu, và lại công việc vừa rồi thất bại khiến ả tức giận thêm, hét lạnh:

- Tiểu quỷ đầu! Cứu cánh của ngươi là chiêu pháp không lộ số, ta há sợ chi ngươi.

Vừa nói dứt, đôi tay thon nhỏ đập nhanh ra song chương, đón luồng ác chương của Cừ Thiên Hiệp.

Không ngờ hai đạo chương phong của nàng bị áp lực do đạo kinh phong của Cừ Thiên Hiệp đè bẹp nàng cảm thấy sự bất lợi đã nghiêng về mình, vội đẩy ra một hư chương kế tiếp, đoạn nhún mình nhảy trái sang một bên ngoài hai trượng.

Ngay lúc đó vang lên một tiếng:

- Âm!

- Một tiếng nổ long trời, cát bụi bay lên ngùn ngụt đá nát văng tứ phía, cái giá trống cũ gần đây bị hất tung và bể vụn rơi lá tả, cái trống hư cũng bị ngọn gió cuốn đi lông lốc.

Quần ma tè tẹt tại Phế hư hoang viên này đều biến sắc kinh hồn.

Bọn chúng không ngờ Cừ Thiên Hiệp tuổi độ thiếu niên mà có nội công khí lực cao tuyệt có thể sánh với người tu tập suốt bảy, tám mươi năm.

Cừ Thiên Hiệp đưa ra song chưởng đầu tiên Ngũ Diệu Yêu Hồ tránh thoát, nên ngọn chưởng đánh rơi vào khoảng không gây ra tiếng động vừa rồi, chàng tức giận Sung thiên, bước đến ngay trước mặt Ngũ Diệu Yêu Hồ, chiêu thể thứ hai nhanh như chớp đẩy mạnh vào mặt đối phương, khí thể thật hùng bạo và trầm bạo vô cùng.

Ngũ Diệu Yêu Hồ đã nhận thấy thể chưởng đầu quá ư lợi hại nên đôi mắt nàng long lanh, chú trọng thân chủ Cừ Thiên Hiệp. Khi thấy cánh tay chàng chớp nhẹ. Nhanh như mũi tên bay, nàng chạy vụt đến sau lưng Bạch Xà Lang Quân và Phú Giáp Thiên Hạ Ngô Trung Sanh ẩn mình.

Cừ Thiên Hiệp đã bị Yêu Hồ dùng môn “Mỹ nhãn câu hồn thuật” làm cho thần trí đảo điên, có thể bản thân lại giờ trò yêu mị trước lũ quần ma, cho nên hiện tại chàng quyết theo đuổi đến kỳ cùng.

Như bóng với hình, chàng đuổi theo gần kịp.

Bỗng nhiên chàng thấy một vầng ánh sáng bạc lung linh bay tỏa ra tựa đao ngân quang, chắn ngay bước tiến của chàng. Đó là Bạch Xà Lang Quân đang múa cây “Ngân linh xà bổng” như mưa xa bão tố nhảy ra ngăn Cừ Thiên Hiệp, hầu che chở Ngũ Diệu Yêu Hồ. Bằng giọng nói kinh khiếp lão quát to:

- Tiểu đầu quỷ! Tôn sư của ngươi là ai, tại sao dạy ngươi truy địch vào bước đường cùng?

Cừ Thiên Hiệp bị cản trở, chàng giận run lên, trợn mắt nhìn Bạch Xà Lang Quân, hét như sấm:

- Yêu đạo! Ngươi là phường tà ma ngoại đạo mà nói được những lời chánh khí đó ư? Hãy tránh ra cho ta bắt hồ yêu... việc này chẳng nên liên quan đến ngươi, chớ can thiệp mà toi mạng!

- Hừ! Tiểu tử chó cao giọng khoác láo! Vừa dứt lời, Bạch Xà Lang Quân huy động cây Linh Xà bổng hóa ra muôn điểm hào quang, xung tỏa như tuyết hoa rơi rụng, hướng vào Cừ Thiên Hiệp bức tới, hấn buộc miệng hét to:

- Nếu biết xét hãy giao lại Thiết thư, anh hùng võ lâm đất Tây Bắc rất rộng lượng, quyết sẽ tha cho người được sống còn, nếu ngươi cưỡng lời, thì... hừ... hừ...

... Nói đến đây dường như đủ ý hấn không cần nói nữa. Cây linh xà bổng quay tròn như con bạch xà uốn khúc, giáng nhanh vào chín ngôi yếu huyệt trên người Cừ Thiên Hiệp ... hấn đã thành danh về Xà bổng pháp, nổi tiếng nước giang hồ, lại thêm hấn tu tập suốt mười năm chuyên luyện về môn này, thì nó chính là võ môn tuyệt thế.

Cừ Thiên Hiệp không ngại tí nào, hai chân thông thả bước theo lối Lôi ảnh cửu chuyển như người đi trên sợi tơ, nhún mình nhảy lên cao bảy thước và nghiêng mình hạ xuống như cánh én lượn vườn xuân, giáng xuống đầu đối phương một chưởng mãnh liệt.

Bạch Xà Lang Quân nhìn thấy đối phương nhanh như thỏ lẹ như cheo, biết rằng khó mà tấn công ngay được, vội thân ngay xà bổng giữ thể hộ thân. Nhưng đã muộn, vì thân pháp của Cừ Thiên Hiệp quá nhanh, ngọn chưởng phong như chiếc búa lôi thần hạ xuống đầu Bạch Xà Lang Quân với cái thể mạnh khủng khiếp.

Giữa lúc sự sống chết của hần chỉ qua làn tơ kẽ tóc. Cừ Thiên Hiệp lại chuyển thể công, thấu hòi ngọn chường kinh thiên mà chỉ đáp nhẹ nhàng trước mặt “hần” cánh tay vươn của Cừ Thiên Hiệp vươn ra năm ngón như lưỡi câu chộp vào giữa cây “Linh xà bông” một cách bất thần hết to:

- Buông ra!

Bạch Xà Lang Quân thành danh, chỉ độc nhỏ món binh khí này, nếu nhờ ra bị đoạt, thì anh hùng đất Tây Bắc còn coi “hần” ra gì nữa. Cho nên hần chọn ngay con đường “liều mạng” do đó “hần” gầm lên một tiếng, sử dụng hết toàn lực giữ chặt vào rổng to:

- Chưa chắc!

Cừ Thiên Hiệp trong cơn giận dữ, cánh tay có trên năm thành lực nắm chặt giữa gậy và quát lớn:

- Coi này...

- Ối chao!

Bạch Xà Lang Quân kêu lên đau đớn, hổ khẩu tay bị toét, máu đỏ đầm dề, hần không giữ nổi cây Linh Xà nên bị gãy hai, thân hần loạng choạng thối lui ra sau hàng trượng, và suýt ngã vào Ngũ Diệu Yêu Hồ...

Ngũ Diệu Yêu Hồ lòng gai dạn độc, đã không đỡ Bạch Xà Lang Quân mà mạnh tay đẩy vào lưng xô đến trước và mĩa mai nói:

- Thẻ diện của người để đâu? Hãy tiến mạnh lên!

Bạch Xà Lang Quân thối lui, bị nàng xô tới trước.

Cừ Thiên Hiệp tay cầm cây bông linh xà gãy trở mũi nhọn về phía trước, chạy như gió đuổi theo Bạch Xà Lang Quân

Chỉ chớp mắt chàng đã đến nơi, Bạch Xà Lang Quân bị đẩy ưỡn ngực nhào tới trước ngay tầm mũi Linh xà bông từ tay Cừ Thiên Hiệp... hần chỉ kịp kêu:

- Thôi! Chết... tôi!

Hần chỉ kêu được mấy tiếng thê thảm, mũi linh xà bông đã đâm thủng ngực hần thẩu đến sau lưng.

Cừ Thiên Hiệp không có ý đã thương mà chính hần bị Ngũ Diệu Yêu Hồ xô vào đầu grom mũi giáo, nên chàng giương đôi mắt to nhìn kinh ngạc.

Quần ma bao quanh bốn phía đầu trường, tuy chúng thấy Bạch Xà Lang Quân đã chết, song không nhận xét được tường tận, kẻ thù phạm là ai, họ chỉ nhắm vào mục tiêu chính là Cừ Thiên Hiệp vì thế chúng đồng hét to:

- Tiểu quý! Người quá độc tâm tàn bạo!

Việc đã đến là phải đến, vận kiếp sát đã mở màn điều mà Cừ Thiên Hiệp dặn lòng cố tránh nhưng cũng không tránh khỏi, chàng cắn răng, đâm mạnh ngọn “Linh xà bông” vào bụng “Bạch Xà Lang Quân...

Ngọn gió kinh đưa tới cơn mưa máu, thân thể Bạch Xà Lang Quân bị chàng nhấc bông lên cao

ném ra xa hàng trượng hướng vào mặt Ngũ Diệu Yêu Hồ.

Ngũ Diệu Yêu Hồ vô cùng ác độc, nàng đề cao ngọn liên câu, đẩy mạnh thể xác Bạch Xà Lang Quân ngã tới trước, đồng thời nàng cất giọng yêu tinh gào lên:

- “Môi hở răng lạnh” quý vị chớ để tên tiểu qui thoát thân. Chẳng nên để nó nguyên vẹn hình hài...

Ngồi cạnh bên Bạch Xà Lang Quân là Không Không Môn Phú Giáp Thiên Hạ Ngô Trung Sanh.

Ngô Trung Sanh nhìn thấy Bạch Xà Lang Quân và nghe Ngũ Diệu Yêu Hồ ly hò hét, hấn vội đứng phắt dậy găm to như trâu rừng:

- Đập chết hòa thượng máu ngáp cửa thiên, võ lâm đất Tây Bắc không từ nan một hành động nào, thể há dung cho thằng nhãi ranh kia sao!

Thực là lời độc ác của hai tên ma đạo.

Cừ Thiên Hiệp ném xong thân xác Bạch Xà Lang Quân, trên tay còn nửa khúc “Ngân linh xà bông” gãy, sẵn ý bông bột, cây bông gãy giơ lên cao thủ theo kiếm thế, chàng lay động chiêu Thường thắng bát kiếm” một chiêu kiếm đánh mau đánh mạnh, mà trước ngày đến Hạ Lạn Sơn chàng ưa sử dụng.

Bấy giờ, Huỳnh quan đạo sĩ Trại Đồn Dương, tay cầm thiết phát trần mạnh, giơ tay chỉ vào mặt Cừ Thiên Hiệp quát to:

- Khoan động thủ!

Cừ Thiên Hiệp đang vũ lộng kiếm chiêu, bỗng nghe tiếng Trại đồn Dương, chàng vội thu ngay thế kiếm quắc mắt hỏi to:

- Lão đạo ngươi còn muốn hỏi gì nữa?

Trại Đồn Dương dựng đôi mày rậm, bằng giọng nói trầm trầm bảo:

- Ta hỏi người một câu; vậy chứ quyền “Bổ thiên tàn thiết hạo khí thư” người cất giấu nơi nào?

Cừ Thiên Hiệp chẳng do dự, đưa tay bỏ vào bụng nói:

- Ta cất trong bụng đây.

Trại Đồn Dương mặt mày tái nhợt, dịu giọng:

- Người còn quá trẻ, mang trong mình quyền tuyệt thế kỳ thư, đơn thân đi vào Tây Bắc với dụng ý gì?

Cừ Thiên Hiệp cười ngất ngửa sẵn giọng bảo:

- Ha ha! Đường ai nấy đi, ý ai nấy nghĩ! Thì có ai làm gì ta chứ?

Trại Đồn Dương mở to đôi mắt, chiếu những tia rùng rợn trùng trợn Cừ Thiên Hiệp gất ầm lên:

- Ngươi miệt thị hai đạo hắc, bạch ở Tây Bắc không người hay sao?

Cừu Thiên Hiệp thân nhiên bảo:

- Đây là ý người muốn nói! Chứ ta không miệt thị ai cả.

Trại Đồn Dương tái mặt trông rất khó coi. Bằng giọng nói âm trầm quát lớn:

- Ta không ưa thái độ vô vãng của ngươi, đừng hùng biện!

Cừu Thiên Hiệp hào khí bốc lên nóng mặt nặng giọng bảo:

- Hừ nếu chẳng ưa chẳng phục, cứ gian thủ thử thì hiểu nhau ngay!

Trại Đồn Dương cảm phát trần run lên bần bật, bằng giọng nói kinh khiếp quát:

- Hay cho khẩu khí của người thử tiếp sơn nhân một chiêu nào!

Lão đạo tại Tây Bắc là một nhân vật kiệt liệt nhất đời, cây thiết phát trần, hắn đã khổ luyện bốn mươi năm, chiêu thế vô cùng lợi hại, nội lực lại cực kỳ thâm hậu.

Suốt vùng Tây Bắc ít có người nào dám ngang nhiên chạm phải, vì họ sợ ngọn thiết cước phát trần.

Vừa nói dứt, hắn đưa ra một chiêu “Vạn điểm mai hoa” quét dưới, phát ngang thế mạnh như sóng gào gió thét...

Cừu Thiên Hiệp cười nhạt, tay cầm nửa cây Linh xà bông, rùng mình xuống thấp như hổ phục, dịu giọng bảo:

- Lại càng hay!

Vừa nói xong, nửa khúc, “Linh xà bông” quay tròn như đạo ngân quang kiếm, chẳng tránh không lùi, chiêu số “Thường thắng bát kiếm” huy động mạnh, bông ngấn và phát trần giao nhau hóa ra muôn điểm hàn tinh kêu “reo reo” lạnh người...

Quần ma vây quanh đầu tràng, quên hẳn sự sợ hãi mà chú mục vào cuộc đấu, cất tiếng reo hò cổ vũ vang dậy.

Lâu nay hầu hết những tay võ lâm đất Tây Bắc chưa ai có can đảm chống lại ngọn Thiết phát trần vì họ cho đó là sợi xích sắt vô địch, hôm nay Trại Đồn Dương xuất thủ, họ định nhìn sự thắng lợi được chín phần mười.

Trại Đồn Dương nhìn thấy cây bông trên tay Cừu Thiên Hiệp, nên lấy làm mừng thầm, bèn quát lớn:

- Tiểu bối, ngươi thật là con phù du không biết đường sanh tử!

Vừa nói, vừa lay động mạnh ngọn phát trần hàng ngàn sợi đuôi ngựa bay tua tủa, tựa hàng nghìn con rắn cuộn nhảy múa men, trông rất ghê rợn... nhìn qua Cừu Thiên Hiệp thấy cây linh xà bông gãy... vũ lòng như gió cuốn ba đào, nào là “quyết căng xảo chuẩn” bốn chữ tuyệt kiếm đầy đủ.

Xung quanh quần hùng nhìn thấy không ngớt vũ tay reo hò tán thưởng: - Hay tuyệt!

Một tiếng “Roạch” nổi lên nhẹ nhàng. Cừu Thiên Hiệp cao hứng gọi thật to:

- Đây mới là “tuyệt diệu”!

Hai bóng người bỗng rẽ đôi, mỗi người tháo lui ra ngoài hàng trượng.

Giữa tròng gió cuộn ù ù kinh phong hốc lên cao ngùn ngụt, ẩn trong lớp gió có hàng ngàn vệt nhỏ như cây kim bay lên cao cả trượng, dưới ánh trăng khuya mờ ảo, những vệt nhỏ như cây kim, từ từ rơi rụng khắp bốn phương tám hướng.

Trại Đồn Dương giờ cao cây thiết phát trần ngang mặt, đôi mắt phùng phùng, khê kêu lên:

- Ngươi...

Tiếng “ngươi” dường như tất nghẹn vì kinh khiếp rồi theo tiếng “Ai... ôi!” như qui khóc liên trời, hấn gào lên thảm khốc.

- Ôi! Tiểu tử... ngươi là... tà môn... tà đạo!

Vì “hấn” nhìn thấy ngọn phát trần đã trụ cả lông ngựa, dường như bị lưỡi kiếm cự tuyệt cạo sạch, chỉ còn trơ lại khúc cán dài nên mới thất kinh đến thế?

Quần ma trông thấy thiết phát trần trụ lông. Chúng cả kinh há miệng song chẳng thốt ra lời.

Cừ Thiên Hiệp đề cao cây “Ngân linh bổng” gãy ngang ngực, hào khí lên ngùn ngụt, bằng giọng nói trầm khiếp quát to:

- Các người không ngớt nói Thiết thư là môn tuyệt học không?

Lời nói của chàng khiến cho quần ma vô cùng kinh dị, chúng lúm lét nhìn chàng bằng những tia mắt hãi hùng đến cực độ.

Trại Đồn Dương tay xoa vào đầu cây phát trần “trọc” ứa nước mắt... bằng giọng nói âm ma ác độc quát lên;

- Họ Cừ, câu chuyện đêm nay ngươi nên nhớ đấy! Trời còn dài, đất còn rộng chúng ta còn ngày gặp gỡ nhau!

Hấn không đợi Cừ Thiên Hiệp đáp lời, vội xóc lại đạo bào, nhún mình nhảy lên bờ tường viện bằng mình vào bóng đêm mất dạng.

Lão đạo để lại tròng viện mấy lời bi thiết hận cừ, khiến cho quần ma tiêu tan ý chí buồn nản chán chường.

Lúc bấy giờ. Chúng ma quay mặt nhìn về hướng Mạnh Bà tử như ngẫm hỏi phải đối phó bằng cách nào. Vì luận về tôn ty thứ bậc, thì Tam Điểm Đào Hoa Mạnh thái này là đệ nhất trong nhóm võ lâm đất Tây Bắc...

Mạnh Bà tử có gương mặt nhăn nheo rất dễ khiếp, bấy giờ lại cau lên rất khó coi, đôi chân mày trắng bệch như vệt bông chớp chớp liên hồi, bằng giọng nói trưởng thượng mụ thét lên như quỷ hú:

- Đừng để tên nhóc con này, khinh thị đất Tây Bắc chúng ta hết người hào kiệt!

Nói xong, bàn tay gầy guộc cử cao cây cuơ đầu trượng, rún mình nhảy ngang qua chiếc trổng đá. Mụ cười “lách cách” và đưa mắt nhìn Cừ Thiên Hiệp như dò xét.

- Bùng!

... Cuơ đầu trượng giáng mạnh xuống đất, lún sâu cả thước. Cừ Thiên Hiệp biết rõ ý của Mạnh

Bà tử, mụ muốn phô trương thanh thế, đập bụi kinh chồn để dọa chàng, vì nghĩ thế nên Cừ Thiên Hiệp mỉm cười, mắt không rời cây Cừ đầu Trượng, mà tay thì lăm lăm nửa khúc gậy “Linh xà bông” thuận tay chỉ vào mặt mụ nói to:

- Lão bà! Tuổi đời chồng chất, chắc cũng thừa hiểu trẻ con học ban trung, tiểu thường đòi khảo hạch Trạng nguyên, và lại chồn giang hồ hỗn độn, họ không mền tiếc một mây lông, thì xá gì tuổi cao tác lớn!

Tam Điểm Đào Hoa Mạnh Bà tử bị lời chỉ trích của Cừ Thiên Hiệp quá nặng nề, bà ta vốn người bông bột, tánh nóng như thiêu, nên cả giận quát ầm lên:

- Hay thật, hay cho tiểu tử! Lão thái bà sống gần trăm tuổi, đây là lần thứ nhất người dám lớn mặt giáo huấn ta.

Cừ Thiên Hiệp nhìn thấy bà nổi giận hằm hằm bèn mỉm cười nói tiếp:

- Lão bà nên nghỉ lại! Tôi nói những lời hay đẹp không phải ư? Bay nhảy là dành cho hậu bối, tuổi cao nên yên nghỉ là hơn!

Mạnh Bà tử giận run lên, mái tóc trắng phau bay phát phới, chân mây bạc phểu động từng cơn mù động mạnh gây đầu cơn vừa quát lên như sấm nổ:

- Ngươi khí tử ta phải chăng?

Vừa nói dứt, Cừ đầu trượng giơ lên cao, song chẳng tấn công Cừ Thiên Hiệp, mà giáng mạnh xuống phiến đá bằng trước mặt mụ.

- Bùng! Sức gây tựa sét lôi công, khối đá bằng to cả ôm bị gây đầu cơn đập nát biến từng khối nhỏ li ti bay ngợp đất dậy trời.

Chính Mạnh Bà tử đã dùng môn Ngoại công, là một đại lực tốt trần, dù cho những tay nội công thâm hậu đâu cũng phải lắc đầu

ái ngại.

Cừ Thiên Hiệp thần nhiên chẳng giận, mà phá lên cười to, tiếng cười hào sảng làm chấn động cả không gian. Làm tái mặt bọn quần ma. Tiếng cười dứt, chàng đưa mắt nhìn Mạnh Bà tử dịu giọng:

- Thật là một luồng Man lực, tiếc thay quyền Thiết thư lại không ghi chú môn luyện pháp “Ngư kình” này!

Kêu rống lên mấy tiếng “bào hao” như cộp diên, vung gây đầu cơn giáng vào đầu Cừ Thiên Hiệp hét:

- Mụ sẽ giết ngươi!

Cừ Thiên Hiệp không có ý khinh địch, đặc thế được chiêu, chàng đã hiểu đại cương về nội lực của Mạnh Bà tử cũng như Trại Đôn Dương chẳng hơn gì bao nhiêu, bởi thế tâm trí chàng an như bàn thạch không chút gì lo ngại bối rối.

Cừ Thiên Hiệp trông thấy Cừ đầu trượng hạ nhanh xuống đầu, chàng đứng yên như cột đá chẳng tránh không lùi công chuyển vào tay tả, lực phỏ vào cây bông gãy tay hữu lấy nhu chế cương dùng thuật “thiên điều thủ pháo” để chống đỡ nhưng đôi mắt vẫn nhìn vào chiêu thế, vừa đoán biết tiêu chuẩn đích mà Cừ đầu trượng sắp điểm, bèn cao giọng nói to:

- Nếu đỡ không nổi tôi quyết chẳng giữ Thiết thư!

Vừa dứt lời bỗng một tiếng “băng” vang lên dữ dội, Cừu đầu trượng giáng mạnh vào cây bông gậy... Mạnh Bà từ cảm thấy tê chón cả hai tay, hồ khẩu buốt như dao cắt, miễn cưỡng thu hồi Cừu trượng về, toàn thân bà rúng động loạng choạng lùi ra sau hai trượng, thần sắc biến đổi dị thường.

Lấy theo nội lực võ công mà luận, thì Tam Điểm Đào Hoa Mạnh Bà từ tuy không sánh được chiêu “Thường thắng bất kiếm” là môn tuyệt học vô địch, nhưng không đến nỗi chỉ một chiêu đầu đã thảm bại một cách đau đớn thế này.

Nhưng ta cũng nên biết qua về võ thuật đôi chút; phạm tên võ sĩ hay một kiếm khách đang giao đấu đều tới kỳ là giận dữ, cơn giận sẽ làm cho khí tháo, tâm phù, là lạc bại.

Mạnh Lão bà đã sơ suất ở điểm này, là chưa chịu vận công tụ lực trước, mà nổi cơn giận dữ lên làm cho khí huyết tán mát, lại dùng thêm sức ngoại công “cứng”, thì sao địch nổi nội công “mềm”.

Về phần Cừu Thiên Hiệp tuy có cần trọng đôi chút, song nguồn khí nội lực chàng đều vận vào đơn điền, lại dùng thuật nhu công lấy sức của Mạnh Bà từ làm thế tấn của mình, thiết tưởng, kẻ tinh người loạn, thì ai hơn ai đủ rõ?

Tam Điểm Đào Hoa Mạnh Bà từ thâu hồi cừu trượng lui ra sau, trông tương tự như con beo diên, mụ rống to lên:

- Tiểu tử! Ngươi là kẻ tà ma ngoại đạo!

Cừu Thiên Hiệp nhón miệng cười lắc đầu:

- Không phải vậy đâu? Toàn ở trong quyền Thiết thư tuyệt học đấy!

Tam Điểm Đào Hoa Mạnh Bà từ, tức giận lại xung lên cổ nghẹn ngào không nói được nửa lời.

Ngũ Diệu Yêu Hồ bỗng lên tiếng:

- Ta không tin một đứa bé miệng còn hôi sữa như ngươi đã thu nhập được “Thiết thư tuyệt học”.

Mạnh Bà từ nghe Ngũ Diệu Yêu Hồ nói khoác lác, bèn đưa gậy đầu cừu chỉ vào người nàng nói to:

- Thật đấy! Ta sợ ngươi không địch nổi nó!

Ngũ Diệu Yêu Hồ sừng sùng đỏ mặt, có miệng mà chẳng nói ra lời, cặp mắt hồ ly long lanh nhìn Cừu Thiên Hiệp bằng tia nhìn căm hờn giận dữ.

Riêng Cừu Thiên Hiệp lại không muốn giao đấu với Mạnh Bà từ, thế “bổng” hạ trầm, không giờ thể công nữa, bằng giọng nói êm nhẹ:

- Như thế tạm đủ lắm rồi! Gây thù kết hận có ích chi!

Mạnh Bà từ tuy đã kiệt lực song gượng chống chế để bảo tồn sanh mạng khi thấy Cừu Thiên Hiệp rút đoàn bông về không tấn công nữa, Cừu đầu trượng cũng hồi thế đứng im, trông mụ chẳng khác nào vị thần Đà la nhìn trời tuyệt vọng thảm khổ vô cùng.

Cừu Thiên Hiệp thắng thế đối với Mạnh Bà từ, chàng lại nhún mình nhảy đến trước mặt Ngũ Diệu Yêu Hồ vừa hét to lên:

- Hồ tinh! Ngoài yêu công tà pháp của mi ra... người còn nghề nghiệp gì đưa ra xem thử?

Ngũ Diệu Yêu Hồ nghe qua mặt trắng nhợt nhạt, chỉ một khắc sau, mặt nàng trở nên hồng thắm, đôi mắt chuyển long lanh phát ra những tia hồ mi, như cười không ra tiếng, bằng giọng nói lạnh lẽo âm ma:

- Ôi! Ngươi bảo gì thế “ác sài lang”?

Cừ Thiên Hiệp đã ngán sợ “thuật mị nhãn câu hồn” nên tâm thần định tĩnh, công lực quy nguyên, bằng giọng nói đầy hào khí bảo to:

- Này yêu hồ! Ngươi sử dụng được Mị nhãn câu hồn thuật, thì sẽ bị lộ đuôi chồn tức khắc!

Ngũ Diệu Yêu Hồ nhìn thấy đôi mắt Cừ Thiên Hiệp đầy ánh lửa, lại nghe tiếng nói hùng hậu, thì biết công lực đối phương sung mãn “câu hồn thuật bị phá vỡ tức khắc, nàng tái mặt run lên, song giọng hét lạnh lạnh:

- Cừ tiểu tử! Ngươi dám to gan nhục mạ tiên cô!

Cừ Thiên Hiệp nghe qua “suýt” bật cười to, và thấy Yêu Hồ tái mặt, chàng quát lên một tiếng khủng khiếp:

- Hừ! Nhục mạ chưa đủ đâu, ta còn muốn lột da hồ ly may áo dạ nữa kia!

Ngũ Diệu Yêu Hồ nghe qua như dầu sôi cháy mặt, hét lên âm ỉ:

- Hay lắm! Bỏ tiên cô sẽ tiếp ngươi.

Vừa nói nàng giương đôi mắt láo liên nhìn về phía đá thái hồ chỗ thầy trò Hách Lượng ẩn núp, kêu to lên:

- Lão Hách tử, thúc diệt ngươi mau lại đây, Thiết thư đã đến tay chúng ta cùng cộng hưởng vinh hoa!

Thực là loài hồ tinh quái, dùng nhiều tay chống một đề tranh phần thắng lợi.

Quả nhiên lời nói của Yêu hồ có một ma lực kỳ quái, khi nàng vừa nói dứt, trong lùm cây sau phiến đá Thái hồ bay vọt ra hai bóng người Trâu Sơn Tiên Viên Hách Lượng với người sư diệt và ma diện nhân, kẻ thủ cây phi thảo, người cầm “bồng ngân nha” họ đi song song, đến bên cạnh Ngũ Diệu Yêu Hồ đứng, trên vẻ mặt cả hai biến đổi mãnh liệt.

Cừ Thiên Hiệp trông thấy thế, chàng cười hăng hắc, tay nắm chặt nửa khúc Linh xà bỗng chỉ vào mặt cả ba, nạt to:

- Yêu hồ! Ngươi lấy ba người liên thủ chống ta ư? Hay lắm ta sẽ bẻ gãy từng tay một!

Ngũ Diệu Yêu Hồ quay sang trấn an Hách Lượng trầm giọng bảo:

- Có phước cùng hưởng, gặp nạn cùng chia! Muốn lấy củi phải đốn cây, muốn có Thiết thư phải diệt tên tiểu quỷ!

Cừ Thiên Hiệp nghe qua, phá lên cười ha hả bằng giọng nói trầm khiếp bảo:

- Đúng đấy! Phải cảm cho được tên tiểu quỷ mới mong chiếm được Thiết thư... Này chồn tinh khi đói... mau động chiêu!

Trâu Sơn Tiên Viên Hích Lượng thét lên một tiếng “hú” lợi hại của loài quỷ hầu, ba người rùng mình thủ thế tay vận chương lực toan tấn công.

Bỗng có tiếng quát:

- Dừng tay, nhân vật Tây Bắc ta đã nghe qua, đừng kéo bè đảng xướng ca ra múa nhện, nên nhường lại cho ta người Đông Bắc hiển vài đường chiêu xấu.. cho các người xem!

Tiếng nói như sấm rền, từ từ vang lên nghe âm âm ong ong, như biển gào, gió núi, ngân dài khiến mọi người tái mặt, chết tại.

HỒI THỨ HAI MƯƠI BỐN

Đoạt thể, cừu sâu tựa biển

Ngồi dưới gốc Ba tiêu thọ, lão nhân mắt bạc cất tiếng quát to, đoạn từ từ đứng lên bước ra tràng viện.

- Bung! Bung!

Mỗi bước đi của lão nhân, vang lên những tiếng bung cực lớn. Cừu Thiên Hiệp thấy vậy lấy làm khâm phục, vì thăm khách lạ có môn đặc thù công lực, chỉ vì mỗi bước chân đều xuống đất đến năm tấc sâu, ngấp gần đầu gối, như chân lội bùn hay đi trên băng tuyết vậy, tuy nền đất không cứng như song nó là đường đi đã chai, thì cũng khó mà dẫm lún, công như lão nhân này thật là ít có.

Tất cả quần ma đứng vây quanh, chúng giương nhìn trân tráo, đờm đầy vẻ sợ hãi đến cùng tột.

Lão nhân mắt bạc, chẳng thêm ngó nghiêng chỉ hướng thẳng về phía trước, tay tả chỉ vào nhóm Ngũ Diệu Yêu Hồ, cười và lạnh giọng:

- Ý mạnh hiếp yếu, nhân vật Tây Bắc hành động như thế ư? Tại Đông Bắc chúng tôi không bao giờ làm một việc như thế! Và lại ta không rõ quy luật ở đây ra sao?

Ngũ Diệu Yêu Hồ nín lặng không nói nữa lời. Ma diện nhân cả giận lên, tay hữu giơ cao ngọn “Ngân nha bổng” vừa quát lớn:

- Ngươi nói thế với dụng ý gì?

Trâu Sơn Tiên Viên Hích Lượng đưa tay chặn lời tên sư diệt vừa dụ giọng bảo:

- Nếu gã muốn thế, chúng ta ngồi ngoài vòng xem cho mãn nhãn, chẳng lợi hại hơn sao?

Nói xong, hắn lấy mắt nhìn Ma diện nhân ra hiệu.

Cừu Thiên Hiệp điềm đạm bảo:

- Lão hầu! Hích Lượng ngươi tính xua hồ rượt lang, làm ngư ông thủ lợi hay sao?

Lão nhân mắt trắng nghe qua âm thầm cười lên một tiếng và bảo:

- Phải đấy! Hắn si tâm mong tương trông mong chúng ta hai người chỉ còn một!

Nói đến đây, bỗng nhiên lão đổi giọng quay nhìn Cừu Thiên Hiệp hỏi:

- Cừu Thiên Hiệp! Quyền Bỏ thiên tàn thiết hạo khí thư người cất giữ nó thật à!

Cừu Thiên Hiệp thấy tướng mạo của lão dờ chết dờ sống, lại thêm khí sắc lờ mờ, nên chẳng lấy gì làm trọng bèn nhanh miệng đáp:

- Nói dối để làm gì? Hiện nay, tại hạ là chủ nhơn quyền Thiết thư đấy!

Lão nhân mắt trắng thân nhiên nói khẽ;

- Uổng thật!

Vừa nói dứt, chỉ nghe một tiếng “Soạt”, đột nhiên lão rút trong tay áo ra món binh khí rất kỳ quái, quay mạnh mấy vòng, phát ra tiếng kêu, “ong ong”, tỏa ra ánh sáng lạnh người.

Quần ma bao quanh tràng, vụt đứng phát dậy, tất cả la lên thất thanh:

- A, “Phi giao thất”!

Trâu Sơn Tiên Viên Hích Lượng mặt mày xám xịt bất giác thối lui mấy bước, khẽ kêu lên;

- Cô Mục Phi giao Đơn Như Hắc!

Lão nhon mắt trắng đột nhiên đổi hẳn thái độ, lão quay sang Cừ Thiên Hiệp lặng giọng bảo khẽ:

- Xin người nán chờ ta ít phút, để ta giải quyết một chuyện riêng trước đã.

Vừa nói dứt, đột nhiên lão không còn ngờ ngách nữa mà nhanh nhẹn vô cùng, chỉ cái rún mình nhẹ đã đến ngay trước mặt Trâu Sơn Tiên Viên Hích Lượng, ngọn phi giao bay vùn vụt và tỏa ra muôn đạo kim quang chói mắt, lão trầm giọng:

- Hích Lượng! Món nợ người thiếu ta trên hai mươi năm về trước, cái hạn đoạt vợ này... muôn thuở khó quên.

Trâu Sơn Tiên Viên Hích Lượng cả cười lờ đi, bằng giọng nói nặng trĩu hét lên.

- Đơn Như Hắc, người điên vừa chứ. Làm gì có cái hạn “đoạt vợ, cướp chồng” .

Cô Mục Phi Giao Đơn Như Hắc dựng ngược đôi mày nghiêng rặng trèo treo vừa rổng to lên:

- Hích Lượng! Hai mươi năm về trước, người bị Thần chân nhất kiếm Cừ Vô Kỵ rượt đuổi trời chết, người bao đầu chạy vào Trường Bạch sơn, ta nghĩ tình là chung một giới hắc đạo, nên chứa chấp bảo vệ cho người, Ta có ngờ đâu, người giờ trở bất lương, nuốt trộm của ta củ “Vạn niên sâm mẫu”.

Trâu Sơn Tiên Viên Hích Lượng mặt như đồ chàm, cổ gượng gạo đỡ lời:

- Việc... này thì có! Chi vì...

Cô Mục Phi Giao Đơn Như Hắc quát lên âm ỉ bằng giọng gắt gao nói như diêm chúa hỏi cung:

- Người trộm nuốt củ “Sâm mẫu vạn niên” vì trị thương, ta vui lòng tha thứ! Không ngờ khi lành mạnh lại quyến dụ vợ ta, làm cho gia đình ta ly tán... Rồi người cao bay xa chạy, khiến ta đã đi khắp núi cao rừng thẳm, tìm khắp giải Đại Giang Nam - Bắc vẫn không thấy mặt người, những tưởng ta sẽ mang mối hận này xuống tuyền đài.. không ngờ còn có ngày nay... Ha... ha!

... Lão cười lên như khóc than ai oán, âm điệu lạnh tựa ma diên khóc mớ.

Trâu Sơn Tiên Viên Hích Lượng rút nhanh cây Phi trao múa vụt, vừa quát lớn để chữa thẹn:

- Người bịa chuyện nói ngoa, để vu khống cho ta!

Cô Mục Phi Giao Đơn Như Hắc, gầm lên như quỷ dạ tràng:

- Cầm miệng “Hầu” người lại! Lưới trời lỏng lẻo, tuy thưa mà chẳng lọt mây lông. Mau quỳ xuống nhận tội.

Trâu Sơn Tiên Viên Hích Lượng cười trấn tĩnh nói:

- Kẻ điên trông quốc tướng gà, đừng nên ngậm máu phun người.

Cổ Mục Phi Giao Đon Như Hắc vùng mạnh phi giao kêu “o, o”, vừa kêu rống lên kinh khiếp:

- Gã họ Hích! Người mê hoặc nữ nhân bằng phương pháp “Dâm hầu công”, người ti tiện như mi mà sống làm gì cho chặt đất?

Trâu Sơn Tiên Viên Hích Lượng mặt mày xanh mét xấu hổ biến thành căm thù, hấn cao giọng nói:

- Trước mắt chuyện đại sự là quyền Thiết thư, người dám to gan nhúng tay vào, và nhục mạ đất Tây Bắc không người... Nào hãy ném qua Phi trào của ta.

Chiêu thế đã vùng ra trước, lời nói mới nói sau, lời chưa dứt, thế trào đã bay vùn vụt...

Hích Lượng năm xưa là một người trong nhóm Tam hiệp cứu nghĩa công phu tự nhiên chẳng thấp kém, ngọn trào lỏng lẻo giữa không gian tỏa ra hơi gió dị thường, giáng mạnh xuống vai Cổ Mục Phi Giao Đon Như Hắc, thế mạnh như nhiều quả núi băng.

Cổ Mục Phi Giao Đon Như Hắc, ngang dọc tung hoành khắp đất Đông Bắc, các tay giang hồ đều nể mặt, giới hắc đạo tôn là Minh Chúa, hấn chiếm ngụ và ngự trị suốt dãy Trường Bạch sơn trên năm mươi năm dư, công lực siêu thế tốt đời trong một thuở.

Đon Như Hắc huy động ngọn Phi giao là lướt, động một tiếng nhẹ, đánh bật mũi Phi trào qua một bên, lão xòe năm ngón tay như vuốt cộp nhanh hơn chớp xẹt ngang trời, đánh vụt vào mặt Trâu Sơn Tiên Viên Hích Lượng, thế mạnh tuyệt luân muôn vàn hung hiểm.

Ma diện nhân đứng bên ngoài, trông thấy thế cả kinh, lang nha bổng cất nhanh lên cao, hấn nhắm ngang lưng Đon Như Hắc giáng xuống một đòn chí tử, không tài nào né tránh kịp...

Cừu Thiên Hiệp nhìn thấy, cau mày khó chịu chàng rất bất mãn việc đánh lén, và lại Đon Như Hắc là một người “quân mạnh” không khác người đui bao nhiêu bất giác chàng buột miệng gọi to:

- Đề phòng ám toán! Huyết hải đại huyết!

Giữa lúc sanh mạng chỉ cách làn tơ kẽ tóc thì ngay lúc đó...

Cổ Mục Phi Giao Đon Như Hắc vẫn bình tĩnh vũ lộng sợi “phi giao” không thay đổi chiêu thế, tay tả vẫn đưa ra như rút hồ, duy có chân hữu đột nhiên đá bổng lên cao.

Băng!

- Ôi chao!

Ma diện nhân bị cái đá chéo như trời giáng hấn kêu lên một tiếng thất thanh, thân mình bị nhắc bổng lên không trung quay tít như múa phụng hoàng, khi hạ xuống, chân giơ lên trên đầu chúi xuống dưới động vào khối đá to, mặt bị nát như tương máu, óc văng ra tung tóe, giấy đàn đánh như cá bị đập đầu... chỉ chớp mắt hồn lìa khỏi xác.

Cổ Mục Phi Giao Đon Như Hắc dùng chân đá, còn tay tả chộp giật được cây ngân xà bổng của

Ma diện nhân, bấy giờ lửa giận chưa tàn tay tả cầm lang nha bổng, tay hữu nắm ngọn phi giao, cả hai tay cử một lượt, dùng toàn lực đánh vào người Trâu Sơn Tiên Viên Hích Lượng thể mạnh như vạn mã chạy đua, kinh người đến tột độ.

Trâu Sơn Tiên Viên Hích Lượng xám mặt chực rú lên một tiếng khủng khiếp, song nhìn thấy cục diện quá nguy kịch, vội cử Phi thảo múa như điên tóa ra muôn ngàn ánh ngân tinh, bao phủ quanh mình, vừa hộ thân vừa thoát hộ.

Cổ Mục Phi Giao Đon Như Hắc vẫn mạnh tiến, không kể ngọn Phi thảo, lão giữ chặt tay bổng tay giao, lướt mạnh vào muôn ánh sáng trào, khí thế rất hùng mãnh và nhanh nhẹn vô cùng.

Trâu Sơn Tiên Viên Hích Lượng chán nản rồi trước mắt hắn là chiếc vòng Diêm chúa không còn cách nào thoát khỏi cái chết dưới tay Đon Như Hắc.

Đột nhiên... một bóng người bay tới như gió lốc – hiện hẳn ra là Ngũ Diệu Yêu Hồ. Ngũ Diệu Yêu Hồ hét lên lanh lảnh:

- Hay cho lão mù! Người chóe bức người thái quá!

Vừa nói dứt, nàng đã hạ xuống trước mặt Cổ Mục Phi Giao Đon Như Hắc, trong tay nàng cầm một cái khăn gói nhỏ màu đen, thuận tay giữ mạnh chiếc khăn tuông ra vô số phản hồng, theo làn gió bốc bay tứ phía.

Cổ mục Phi giao kêu một tiếng “Ồi”, ném nhanh cây lang nha bổng xuống cỏ lấy mảnh Phi giao che trước mặt, té ngồi xuống đất, chơi vơi!

Trâu Sơn Tiên Viên Hích Lượng há bỏ cơ hội ngàn năm thuở hay sao, nhanh như chớp, hai cánh Phi thảo múa vút ra và giáng đầu Đon Như Hắc.

- Ối!

Đon Như Hắc kêu lên đau đớn, vì hai cây Phi thảo có mười lưỡi câu đồng, Hích Lượng giáng vào mái tóc bạc phơ của Cổ Mục Phi Giao Đon Như Hắc, thùng mười lỗ, máu bắn ra như suối chảy ướt mặt Đon Như Hắc...

Những hành động chuyển tiếp nói thì lâu, chứ những động tác nhanh hơn chớp mắt, khiến mọi người còn thấy không kịp huống gì thủ cứu người.

Cừ Thiên Hiệp nhìn thấy bọn chúng thật không còn đạo nghĩa, không có một chút tư cách của con nhà hành hiệp trượng nghĩa, bắt chàng buộc miệng quát to:

- Lũ súc sinh! Bọn chúng ngươi đã táng tận lương tâm rồi sao?

Ngũ Diệu Yêu Hồ chớp nhanh đôi mắt ngọc, bằng giọng âm ma rần rít bảo Cừ Thiên Hiệp:

- Hay lắm, ngươi biết rồi đấy chứ! Bỏ tiên cô đối với ngươi, có nở nhần tâm như thế đâu, vì sao ngươi hiểu chứ. Hiện tại bỏ tiên cô cõi lòng tan nát vì si mê một người ... Cừ Thiên Hiệp!

Cừ Thiên Hiệp giận run người hét to:

- Yêu hồ! Mặt mi xinh mà dạ mi lang sói. Mi là kẻ đê tiện nhất đời này.

Trâu Sơn Tiên Viên Hích Lượng lúc bấy giờ tựa hồ nắm chắc phần thắng, vội thâu thế trào, đưa mắt nhìn Cừ Thiên Hiệp cười hềnh hếch bảo:

- Đêm nay người không hiến Thiết thư thì người nhìn Cổ Mục Phi Giao Đơn Như Hắc mà suy nghiệm?

Hắn nói bằng những lời dương dương đắc ý tự phụ kiêu căng.

Cừ Thiên Hiệp vô cùng phẫn hận, chàng hận không xé xác được một hầu một hò, cho đỡ uất giận, nhưng chàng phải nghĩ kỹ cố dẫn lừa gạt, tay chẳng xuất chiêu, chỉ trầm giọng hỏi:

- Hích Lượng! Ta cần hỏi ngươi một câu thôi! Nếu người nói rõ ta sẽ tha chết cho ngươi... và còn báo đáp đôi phần là khác.

Trâu Sơn Tiên Viên Hích Lượng nghe qua, nửa tin nửa ngờ bèn hỏi lại:

- Hừ! Ngươi muốn hỏi gì?

Cừ Thiên Hiệp nghiêm sắc mặt hỏi:

- Có phải ngươi là một vị trong nhóm Tam nghĩa cứu hiệp hay chăng?

Trâu Sơn Tiên Viên Hích Lượng ngược mặt lên trời cười dài, bằng giọng nói trầm buồn bảo:

- Để làm gì? Chỉ hư thanh thế mà thôi! Ai ai cũng rõ cả.

Cừ Thiên Hiệp ra dáng hài lòng, bèn hỏi tiếp:

- Thế cũng đủ! Vậy ngươi có nhận biết mặt “Thần Châu nhứt kiếm” và “Kinh thiên Ngọc trụ” hai vị đại hiệp đó hay không?

- Cừu...

Trâu Sơn Tiên Viên Hích Lượng chỉ nói ra được một tiếng “Cừu” đột nhiên nín bật, mà gương đôi mắt tròn như quả táo nhìn thẳng vào mặt Cừ Thiên Hiệp, sắc diện tỏ ra kinh ngạc vô hồi.

Cừ Thiên Hiệp nhìn thấy cử chỉ của lão Hầu chàng đoán thầm “lão đã nhận thấy mình hao hao giống một trong hai người” chàng nhất định truy nguyên cái thân thế mơ hồ này! Nhân đó Cừ Thiên Hiệp dịu giọng hỏi:

- Lúc nãy Cổ Mục Phi Giao Đơn Như Hắc có nói: Ngươi bị Thần Châu nhứt kiếm đánh đuổi. Việc này cũng là cái nghiệp “tiền nhân hậu quả” người có thể kể đại cương cho ta nghe được chăng?

Trâu Sơn Tiên Viên Hích Lượng chớp nhanh đôi mắt nhỏ tí hí, đột nhiên vui vẻ gật đầu nói:

- Có thể! Có thể kể được!

Cừ Thiên Hiệp hài lòng bảo:

- Xin mời ngài kể ra xem?

Trâu Sơn Hích Lượng cả cười hỏi:

- Người đền đáp lại ta bằng gì?

Cừ Thiên Hiệp cả cười, thân nhiên nói:

- Do người yêu cầu?

Trâu Sơn Tiên Viên Hích Lượng nghe qua như chim lồng sổ cánh mừng rỡ vô hồi, ngáp ngừng hỏi:

- Ta yêu cầu? Do ta yêu cầu?

Cừu Thiên Hiệp không do dự tiếp lời:

- Ủ!

Trâu Sơn Tiên Viên Hích Lượng nghiêm sắc mặt nói:

- Ta chỉ cần quyền Thiết thư trong bọc!

Cừu Thiên Hiệp cau mày tỏ vẻ khó chịu, từ tốn bảo:

- Việc này...

Ngũ Diệu Yêu Hồ đứng bên nghe rõ, vội nhún mình tới trước nhìn Cừu Thiên Hiệp xen lời:

- Đúng đây đây là sự giao dịch... công bình, hấn đòi như thế là đúng!

Cừu Thiên Hiệp thấy yêu hồ xuất hiện bèn mỉm cười, trầm giọng bảo:

- Nhưng giá tiền nó quá cao, sợ ngươi chê đắt đấy chứ!

Vừa nói chuyện, chàng đã ngằm vận chân khí, trên mặt thần sắc chẳng đổi, đôi chân xe dịch tới trước, muốn giờ thế công.

Trâu Sơn Tiên Viên Hích Lượng nhanh mắt, quay mạnh cây phi trao vừa hết to:

- Dừng lại! người bước thêm bước nữa thì ta quyết chẳng....

Ồi chao!Ồi chao!

Lôi ảnh cửu chuyển là một môn học đầu tiên ghi trong quyển Thiết thư ánh sáng tỏa như lôi oanh chớp lờn như đá lửa, Cừu Thiên Hiệp ấn mình trong ánh sáng huyền diệu, chàng vươn tay hữu ra chụp mạnh vào vai phải và nắm chặt cánh tay gầy guộc của Trâu Sơn Tiên Viên Hích Lượng, vừa bóp mạnh.

-Ồi chao!Ồi chao!

Hích Lượng kêu lên đau đớn, mũi phi trao buông rơi xuống đất, mặt mày tái nhợt nhăn nhó như khi già bị cúm trông rất thảm hại.

Cừu Thiên Hiệp ra tay trong lúc xuất kỳ bất ý, Hích Lượng không tài nào phong bị kịp, chàng vừa xiết mạnh tay vừa cười to bảo:

- Rượu mời chẳng uống, uống rượu phạt! Này Hích Lượng ngươi hãy nói mau.

Ngũ Diệu Yêu Hồ nhăn mặt, vừa trầm giọng kêu lớn:

- Tiểu tử, ngươi luôn mồm câu chánh phái nhưng kết cuộc ngươi cũng hành động đồn hèn.

Vừa dứt lời, đôi mắt của hồ yêu chớp liên hồi, đôi bờ vai khẽ động như muốn giờ thế công.

Cừu Thiên Hiệp biết cô ả đang vận công và ngấm xuất thủ nên mạnh tay bóp chặt cổ tay lão hầu vừa thét to:

- Yêu hồ! Nếu ngươi nhích động, ta sẽ bẻ cổ con khi sơm này tức khắc.

Trâu Sơn Tiên Viên Hích Lượng quá đau đón kêu to:

- Ôi chào!... tiểu... hiệp, ta... chẳng yêu... cầu...

Ngũ Diệu Yêu Hồ sát khí hiện đầy mặt vừa rên rĩ nói to:

- Lão Hầu nhi, ngươi hãy gắng chịu đau đón, để ta chế phục nó trước đã..

Vừa nói dứt, thì cái túi “hắc la phách” được Ngũ Diệu Yêu Hồ giữ thật mạnh, một trận phấn hồng bay tua tủa như vàng khói sớm, xông lên mù mịt cả tròng viện.

Cừu Thiên Hiệp ngửi qua không rõ mùi vị gì, chỉ che mặt mày xây xẩm, khi huyết trào lộng cả một bầu trời vụt tối sầm như mực, cơ thể bải hoải rụng rời, không còn tí sức lực nào...

Ngũ Diệu Yêu Hồ cất tiếng gọi nhanh;

- Lão Hầu nhi! Hãy tránh ra mau!

Nhưng không còn kịp nữa, Cừu Thiên Hiệp tay run run chân loạn lảo đảo ngã quy xuống đất.

Trâu Sơn Tiên Viên Hích Lượng chưa gỡ tay ra kịp đã nghe choáng váng mặt mày, toàn thân loạng choạng té ngã tiếp theo.

Ngũ Diệu Yêu Hồ phá lên cười ha hả, tay cầm cái khăn Hắc La giờ lên cao, hoan hi vô cùng, bèn nói to như cuồng say, đắc thắng.

- Hay lắm. Còn ai bắt phục nữa hiện ra đây... nếu không bốn tiên cô sẽ là chủ nhân quyền “Bổ thiên tàn thiết hạo khí thư”.

Vừa nói dứt, nàng bước đến bên mình Cừu Thiên Hiệp, toan cúi xuống lục soát tìm quyền Thiết thư.

Ngay lúc đó, hai bóng người chao động hiện ra nhanh như tên bay điện xẹt, từ xa lướt tới, một nam một nữ, nam đi trước nữ đi sau, người chưa đến nơi, mà tiếng nói đã vang lên một cách khẩn cấp.

- Chậm lại! Có ta là Tuyệt Tình Kiếm đến đây, hầu tiếp ngươi vài thế võ.

Cô gái phía sau cũng thét lên lạnh lạnh:

- Yêu hồ!... Mi có dám tiếp nhận không?

Tuyệt Tình Kiếm khách vừa hạ chân xuống đất, đã tung mình nhảy phắt đến trước.

- Roeng!

Tiếng kim khí ngân to, gươm ba thước rời khỏi vỏ, Tuyệt Tình Kiếm khách, tay phải đưa ra chiêu thế, tay trái ấn phía trước, che chở cho Cừu Thiên Hiệp đang ngã sòng sượt trên đất, thân pháp cực kỳ nhanh nhẹn, diệu ảo lạ thường.

Ngũ Diệu Yêu Hồ vội rút tay vào, vì trước mắt khí lạnh bén người, không dám đẩy chiêu vung chưởng mắt thấy Tuyết Tình Kiếm quá hung hãn, bất giác cau đôi mày liễu nói to:

- Người hãy thay ta canh chừng bửu bối, đừng để lọt vào tay hai người kia nhé!

Vừa nói dứt, chiếc Hắc la phách đã vung phát mạnh trước mặt Tuyết Tình Kiếm mấy lượt.

Tuyết Tình Kiếm không rõ nàng dùng chiếc phách Hắc la sử dụng bửu khắp gì, nên lay động mạnh ba thước kiếm, đánh mạnh về phía trước...

- Toách, phạt!

Ngũ Diệu Yêu Hồ tay cầm Hắc la phách ve vẩy trước mặt, đột nhiên mũi kiếm tuyết tình bay vút cắt tiện nửa chiếc phách rơi ngay xuống đất, nàng không tỏ vẻ lo sợ tí nào, mà chỉ mỉm cười, nửa chiếc phách còn lại hất bổng lên cao, toát ra một mùi hương kỳ diệu tiếp theo đầy vô số phấn hồng bay cuộn cuộn tỏa ra như cụm mây màu.

Tuyết Tình Kiếm ngửi nhầm phấn độc ho sặc sụa, lưỡi gươm ba thước suýt rời khỏi tay, toàn thân hân lão đảo chực ngã.

Ngay lúc đó, người thứ hai cùng đi với Tuyết Tình Kiếm là một cô gái đẹp tuyệt trần.

Cô nàng vận bộ xiêm màu thủy lục, xanh nhợt như lá sen non, thân mình từ trên không đáp xuống nhanh như điện nàng vươn một ngón tay nhắm ngay Ngọc chấm đại huyệt của Tuyết Tình Kiếm điểm mạnh.

Bấy giờ, Tuyết Tình Kiếm bị hít nhầm độc của Ngũ Diệu Yêu Hồ, toàn thân cứng đờ ra không còn tí lực lượng nào né tránh kịp nữa...

Cô gái một tay điểm vào huyệt đạo, một vươn ra, đẩy nhanh một chưởng, mau như chớp xẹt đánh xuống...

Lúc đó, Tuyết Tình Kiếm cảm biết có người đánh mình, song nội lực nhược chỉ kịp kêu lên ư ơ:

- Mạng ta chắc hết kẻ rồi!

Cùng lúc đó, Cừ Thiên Hiệp tuy bị trúng độc tụt, song thần trí còn linh mẫn nhận rõ được mọi việc xảy ra, bèn cố gắng gọi to:

- Tiết cô nương! Không nên làm thế! Hãy dừng tay mau!

Chính như lời Cừ Thiên Hiệp vừa nói, Cô gái vừa đến là người bạn của chàng, có một kỳ danh là Hoa khôi lệnh chủ Độc mẫu đơn Tiết Lệ Hồng.

Nàng đang giờ thế đã kích “Tuyết Tình Kiếm” bỗng nghe tiếng gọi của Cừ Thiên Hiệp vội vã thâu hồi thế công, rún mình nhảy tung sang bên tả hai trượng, nàng giương đôi mắt phượng đảo nhanh nhìn thấy Cừ Thiên Hiệp đang ngồi dưới đất, bèn gọi thất thanh:

- Cừ... người... thế nào?

Cừ Thiên Hiệp quá cảm xúc nghẹn ngào kêu khê lên:

- Ta đã trúng phải Thất độc mê dược của yêu hồ.

Hoa khôi lệnh chủ Tiết Lệ Hồng nghe qua biến sắc, mặt phấn hóa hồng, khí giận bốc lên ngàn

ngọt tã chuông giờ cao, chỉ vào mặt Ngũ Diệu Yêu Hồ hét to:

- Mau đưa thuốc giải độc cho ta!

Ngũ Diệu Yêu Hồ không biết mặt nàng, chỉ thấy nàng có những cử chỉ thân thiết với Cửu Thiên Hiệp tựa hồ như tình nhân bất giác lòng hồ nổi cơn buồn chua chát, nặng giọng nói:

- Con nghênh đầu! Người đồng bọn với hắn à?

Hoa khôi lệnh chủ Tiết Lệ Hồng mắt phượng tròn xoe, mày ngài dựng ngược, cả giận nạt to:

- Ừ, ta là một bọn đấy, ngươi muốn biết để làm gì?

Vừa nói dứt lời, hai bàn tay ngọc xoè ra thủ thế, chiếc lưng ong uốn nhẹ qua phía tả, cao giọng quát to:

- Hãy lượng sức, ngươi có tiếp nổi Cái thể thập bát chương của bản cô nương không? Nếu tiếp nổi cô nương sẽ nói cho ngươi rõ.

Tiếng nói của nàng cao trong vang dậy, khiến cho Không Không Môn Phú Giáp Thiên Hạ. Ngô Trung Sanh ẩn dưới bụi tòng nghe rõ mồn một, đột nhiên hắn đứng phắt dậy, quay mặt nhìn Tam Điểm Hoa Mạnh Bà từ nói to:

- Mỹ quý đến kìa! Ta đi cho mau!

Tam Điểm Đào Hoa Mạnh Bà từ, tay chống vào hông, tay cầm cuu đầu trượng, tỏ vẻ ngạc nhiên hỏi:

- Mỹ quý là giống gì?

Ngô Trung Sanh nói như hét:

- Là nó đó!

Mạnh Bà từ càng nhiên hơn, hỏi nhanh:

- Tiểu du nhi! Ngươi muốn bảo con bé đó sao?

Ngô trọng Sanh đáp nhanh qua hơi thở:

- Phải đấy! Nó là Độc đơn, với gã họ Cửu là đồng bọn, nó lại là bản chủ nhơn của Tứ đại hùng lệnh... ta không thể chống được!

Mạnh Bà từ, nếp nhăn trên mặt run lên bằng giọng ái ngại hỏi:

- Nếu như thế... nó là gì của Cái thể ma quân...

Ngô Trung Sanh hỏn hển đáp:

- Là con gái cưng của lão ấy.

Hắn vừa nói dứt, thân hình lăm lét tựa chuột già, chạy nhanh đến bên Tuyết Tình Kiếm cúi nhặt nửa mảnh Hắc la phách nhét vào bọc, rồi nhún mình nhảy vọt lên tường bỏ chạy như bay biển trong nháy mắt đã chìm vào bóng đen mất dạng.

Ngũ Diệu Yêu Hồ cố vận chương hầu tiếp Độc mẫu đơn lúc đầu không lưu ý cuộc đàm thoại của hai người, chùng nghe Mạnh Bà từ hỏi qua lại lịch thiếu nữ, khiến nàng giật mình suýt run lên nhưng tính “hồ” rất quý quyết, nàng vờ không vận chương nhún mình nhảy vọt qua một bên; vừa cất tiếng lạnh lốt nói to:

- Dừng tay lại! Người có phải là Độc...

Hoa khôi lệnh chủ Tiết Lệ Hồng mới đưa ra chỉ hai chiêu chương phong làm cho Ngũ Diệu Yêu Hồ thở hồng hộc, đột nhiên thấy Yêu hồ bỏ chạy và lên tiếng hỏi thăm:

- Độc gì thế? Cô nương chính là Độc Mẫu Đơn!

Ngũ Diệu Yêu Hồ cả mừng reo thầm Thoát hiểm nhưng nàng cố làm ra vẻ sợ sệt, đôi mắt chớp nhanh bằng giọng nói màu mè bảo:

- Ôi chao! Nước lớn ngập nhằm miếu Long Vương chúng ta là người nhà mà không nhận được nhau!

Tiết Lệ Hồng nghe qua, bất giác cau mày khó chịu, vừa trầm giọng nói to:

- Người nhắc lại ta nghe thử?

Ngũ Diệu Yêu Hồ mỉm cười nhẹ giọng tự giới thiệu:

- Chẳng nhẽ Ma quân chẳng nói cho người biết hay sao ta là kẻ bắt tài ở Tây Bắc được Ma quân nhận là muội muội đấy?

HỒI THỨ HAI MƯƠI LĂM

Ôn xá sanh cảm bằng tái tạo

Tiết Lệ Hồng chỉ xiết kinh ngạc, qua mấy giây trì nghi hỏi lại:

- Người nói thật đấy chứ?

Ngũ Diệu Yêu Hồ cười nhẹ mơn trớn, bằng giọng nói yêu ma bảo nhỏ:

- Ta đâu dám giấu cô nương, vả lại ai có gan bằng trời cũng không dám dổi gạt Ma quân ca ca, tánh của ca ca, ta hiểu rất rõ.

Nàng nói rất chậm tựa hồ như chuyện có thật, vừa dứt lời nàng đã bước lần đến Cừ Thiên Hiệp toan cúi xuống lục soát mình chàng.

Cừ Thiên Hiệp thần trí tinh mẫn, tai thông mắt sáng khi nghe tiếng chân của yêu hồ bước đến gần vội hét to lên:

- Yêu hồ! Người toan ám hại gì ta?

Nguyên chàng nghe những lời nói Ngũ Diệu Yêu Hồ, nên vội tin Hồ ly là em kết nghĩa của cái thế Ma quân, vì thế... Cừ Thiên Hiệp lặng thinh chịu đựng, không kêu cầu cứu với Tiết Lệ Hồng.

Hoa khôi lệnh chủ Tiết Lệ Hồng nghe tiếng kêu của Cừ Thiên Hiệp làm nàng hết sức bồn chồn, vội nhìn thẳng vào mặt Ngũ Diệu Yêu Hồ gắng giọng hỏi:

- Người giờ trò gì thế?

Ngũ Diệu Yêu Hồ nở một nụ cười âm ma quỷ quyết, đáp lại bằng giọng nói mập mờ khó hiểu:

- Ta muốn lấy đưa cho cô nương một chứng kịch!

Hoa khôi lệnh chủ Tiết Lệ Hồng chỉ xiết nhiên hỏi lại:

- Chứng kịch! Chứng kịch là cái quái gì?

Ngũ Diệu Yêu Hồ thực xứng đáng là con hồ ly tinh quái, bèn giờ giọng nghiêm trang nói:

- Cô nương! Chẳng phải ta dám quấy rầy cô nương đâu, chỉ

vì người bạn trai này cất giữ cái lệnh phù của lệnh tôn... ta e rằng hắn hay đi đây đi đó, sẽ tạm dùng cái lệnh phù vào việc man

trá thì....

Tiết Lệ Hồng hơi tái mặt ngắt lời:

- A, Có thật như vậy à?

Ngũ Diệu Yêu Hồ nghiêm sắc mặt tiếp lời:

- Sở dĩ ta và hắn chạm mặt nhau, là vì hắn trưng cái lệnh phù ra...và do đó...

Tiếng nói chưa dứt, đột nhiên có tiếng động âm âm nổi lên cắt ngang lời nói của Ngũ Diệu Yêu Hồ... từ trong gò loạn thạch, lặn lông lóc ra một cái trống to.

Thực là quái đản cho cái trống, không chịu lặn theo chiều hướng mà quay ngang mình lặn đến hướng Ngũ Diệu Yêu Hồ với cái đà mau và mạnh một cách hãi hùng.

Ngũ Diệu Yêu Hồ trông thấy thất kinh, cau đôi mày to:

- Có quỷ hiện? Quỷ hiện!

Vừa nói, nàng đưa tay hữu, quạt mạnh một chương, đạo kinh phong rít lên như xé không gian, tỏa ra luồng cự lực bay lông lóc và đánh mạnh vào cái trống.

- Rắc! Bùm!

Một tiếng nổ vang trời, chiếc đại cổ bị đánh bể tan, thành muôn mảnh vụn, lộ ra một người vạm vỡ già nua Lão Hoa tử!

Hoa khôi lệnh chủ Tiết Lệ Hồng trông thấy lão Hoa tử reo lên:

- Thượng Quan bá bá! Bá bá làm gì ở trong bụng trống thế.

Thước Y Du Long Thượng Quan Kiệt đưa đôi mắt hiền nhìn Tiết Lệ Hồng, dịu giọng:

- Ta đang ngủ say, nếu không có Hồ đạo cô... đánh thức chẳng phải nằm luôn đến sáng rồi!

Ngũ Diệu Yêu Hồ vừa thấy Thước Y Du Long Thượng Quan Kiệt mặt mày biến sắc, toan tìm lối thoát thân.

Thượng Quan Kiệt có thân mình lớn như cái bò, đứng trước mặt Ngũ Diệu Yêu Hồ cách bảy thước khi thấy nàng đôi mắt lão liên, thân mình nhích động bèn cười hi hí nói:

- Hồ tinh! Ngươi toan chạy đi đâu?

Hoa khôi lệnh chủ Tiết Lệ Hồng nhìn thấy thần sắc của Ngũ Diệu Yêu Hồ biến đổi rất nhanh lấy làm lạ, bèn bước đến Thượng Quan Kiệt hỏi thật nhanh:

- Thượng quan bá bá! Mụ ấy nói phụ thân đã nhận mụ ấy làm nghĩa muội không rõ đúng thế hay chẳng?

Thượng Quan Kiệt lắc đầu nói:

- Ta không biết, ta không nghe, ngươi hỏi lại nó xem sao.

Tiết Lệ Hồng nghe qua cả giận, hai hàm răng nghiến kêu ken két, tay hữu đưa ra song chương toan quật ngã Ngũ Diệu Yêu Hồ, lại nặng giọng bảo:

- Yêu hồ, người chớ có ý nhục mạ ta!

Ngũ Diệu Yêu Hồ giận đến cùng cực quên cả sợ hãi, tay chương tay tiếp chiêu vừa mắng to:

- Tiện tì! Dù danh tiếng của cha ngươi, ta cũng dám hời nhục nữa là...!

Tiếng nói dứt cả hai xông ra quần đấu kịch liệt.

Tiết Lệ Hồng quá giận ra tả chương, hữu chiêu vung ra bão táp chương chương đều lợi hại, chiêu chiêu đều trúng đích.

Ngũ Diệu Yêu Hồ vừa né, vừa lùi cố trách những đường chiêu khốc liệt, nàng lại đưa ra những đường chiêu sở trường, cố đỡ những ngọn chương cừ khôi của Tiết Lệ Hồng vung tới tấp...

Chương phong tỏa ra từng trận, bóng người loang loáng tựa hồn ma, trong nhất thời không phân biệt được ai cừu ai bạn.

Thước Y Du Long Thượng Quan Kiệt bỏ mặc cho hai kỳ nữ choảng nhau, lão lê tám thân phục phịch bước đến bên mình Cừu Thiên Hiệp vừa cười hi hi bảo:

- Tiểu hài nhi, người ăn chay nằm đất đấy à!

Cừu Thiên Hiệp đỏ mặt tía tai, cố phân trần:

- Sư thúc! Yêu hồ là hạng tà môn lợi hại!

Thượng Quan Kiệt đưa tay chỉ Tuyết Tình Kiếm và Trâu Sơn Tiên Viên Hích Lượng, điềm đạm bảo Cừu Thiên Hiệp:

- Kìa! Ngươi hãy nhìn xem chúng nó, đang xua chất độc hương ra ngoài đấy!

Cừu Thiên Hiệp nhìn theo ngón tay của lão chỉ chợt thấy, Tuyết Tình Kiếm và Trâu Sơn Tiên Viên Hích Lượng đang ngồi xếp bằng tròn trên thảm cỏ nhắm mắt dưỡng thần, chính là đang hành công vận khí.

Cừu Thiên Hiệp chợt hiểu kêu lên một tiếng Trại Đồn Dương mừng rỡ, chàng lại nghĩ Công lực quá dễ dàng mà ta quên đi mất, chính vì ta kém kinh nghiệm nếu ta sớm biết sẽ áp dụng ngay những điều thu lượm được trong hai độ kỳ duyên dùng nội công sửa khí đề công, thì bây giờ đã an nhiên vô sự rồi.

Nghĩ đến đây, chàng sửa tọa bộ, dùng thuật vận công khí hành công.

...Lúc bấy giờ, Tam Điểm Đào Hoa Mạnh Bà tử và Không Không Môn Ngô trung Sanh đã rời khỏi nơi vùng đất phệ hư này, trừ Ngũ Diệu Yêu Hồ và Tiết Lệ Hồng đang hò hét đấu nhau, ngoài ra tứ bề không có tiếng động nào khác nữa cả.

Cả hai kỳ nữ đấu với nhau trên dưới hai mươi chiêu, luận về võ công kẻ tám lượng người nửa cân không hơn không kém là bao.

Nếu luận về chương pháp. Cái thế thập bát chương là một môn chương đã đưa Cái Thế Ma Quân Tiết Thế Hùng lên tuyệt đỉnh vinh quang, Tiết Lệ Hồng học được môn chương gia truyền uyên bác này, tự nhiên phần thắng về tay nàng.

Bỗng nhiên, Tiết Lệ Hồng thét lên:

- Yêu hồ! Mau nộp mạng cho ta!

Ngũ Diệu Yêu Hồ hét lên một tiếng, thân mình như mảnh khảnh nghiêng về phía sau, uốn bật như vành cung xung lên cao hai trượng.

- Toẹt!

Một tiếng kêu xé lụa nổi lên, Tiết Lệ Hồng đã nắm chặt nửa bộ đao bào bá kết...

Thượng Quan Kiệt thấy thế cười ngất nói:

- Tiết hài nhi! Hiền điệt nữ của ta, ngươi đã thay đạo cô thoát y, tại sao chỉ lột có phân nửa!

Tiết Lệ Hồng vùng vằng, ném nhanh nửa mảnh đạo xuống đất nói:

- Bần thiêu thật!

Thượng Quan Kiệt lại trêu thêm:

- Sao lại vất đi! Hãy đem về cho gia gia ngươi xem, để rõ chiếc áo hoa của cô em kết nghĩa!

Tiết Lệ Hồng cả thẹn nói như khóc:

- Hoa Tử bá bá! Xin bá bá chớ đùa! Nữ nhi chết mất! Xung quanh bờ tường, bốn phía đèn đuốc nổi lên đỏ rực làm sáng tỏ tòa hoang phế Chung cổ lâu. Ẩn dưới ánh đuốc bóng người hiện ra lồ lộ, hàng trăm người tay đuốc tay đao, họ giơ lên cao và hô hét vang trời dậy đất, thanh thế thật hãi hùng.

Thước Y Du Long Thượng Quan Kiệt cau mày khó chịu, bằng giọng nói trầm trầm bảo:

- Hảo Tra! Các ngươi thông báo khắp đại Ấp, đề trương đuốc đỏ sáng trời, hầu đề cao thanh thế! Chứ gì?...

Tiết Lệ Hồng lấy làm lạ hỏi mau:

- Thượng Quan bá bá – Họ là ai? Và họ làm gì thế...?

Trên bờ tường đột nhiên hiện ra bảy vị lão nhân đứng dàn hàng thành chữ nhất, một người trong bọn cất giọng cười to:

- Cừ Thiên Hiệp, mau dâng nạp quyền Thiết thư cho ta, thì miễn cho ngươi tội chết. Nếu không ta sẽ biến ngươi thành cái xác cháy thui!

Thước Y Du Long Thượng Quan Kiệt quét mắt nhìn bọn người lạ, bất giác phá lên cười hi hi bảo:

- Thẻ Vân Bang! Tam Tinh Tứ Thử!

Cừ Thiên Hiệp đang ngồi vận công chuyển khí chợt nghe những lời của Tam Tinh Tứ Thử, khí giận bốc lên tới mặt, toàn thân rung động từng hồi, không kịp nghĩ suy lợi hại. Chàng vội đứng phắt dậy không ngờ thần trí mờ ám, nội lực suy nhược, một tiếng “Phịch” khô khan nổi lên, chàng lại té ngổ xuống đất.

Tiết Lệ Hồng vừa thấy thế, lòng nàng nổi lên sự chua chát muôn phần, chẳng khác nào kim châm muối xát vào mình, chẳng còn kể đến gì cả, nhìn vào Cừ Thiên Hiệp trù mên bảo:

- Ngươi hãy an tâm ngồi nghỉ mọi việc đã có ta gánh vác!

Vừa nói dứt, thân nàng nhích động toan bước tới trước, không ngờ...

- “Roẹt!”

Một tiếng động mạnh nổi lên, mũi tên lửa đỏ rực xé không gian, bay thành hình vòng cầu từ phía sau bờ tường bắn tới.

Quá Thiên Tinh cười ha hả quát to lên:

- Ai nhúc nhích là tự chuốc lấy khổ vào thân!

Tiết Lệ Hồng sợ đối phương nổi giận dùng thuật loạn tiễn, tuy chính mình nàng đủ sức xung phá nhưng còn Cửu Thiên Hiệp nội lực chưa hồi phục thì làm sao tránh khỏi biển lửa của đối phương?

Nghĩ đến đây hai chân nàng run lên từng chập, vội dừng hẳn lại, không giờ thể công nữa, đoạn nàng quay sang Thượng Quan Kiệt hỏi:

- Thượng quan bá bá! Có diệu kế gì không?

Thước Y Du Long Thượng Quan Kiệt đầu bù tóc rối, vẻ mặt rần rần, trầm giọng bảo:

- Lòng người gác độc, thật khó lường!

Tiết Lệ Hồng thiếu não nói:

- Chẳng nhẽ khoanh tay chờ chết hay sao?

Cửu Thiên Hiệp đau khổ như dao cắt chàng nghiêng rằng “kèn kẹt” vừa trầm giọng nói:

- Tam sư thúc! Tiết cô nương, nên rời khỏi đây cho mau!

Tiết Lệ Hồng thất kinh hỏi nhanh:

- Còn người thì sao?

Cửu Thiên Hiệp đôi mắt rực tinh quang, vừa cương quyết bảo:

- Tự ta có lối thoát!

Tiết Lệ Hồng cau đôi mày liễu, nàng hy vọng hỏi nhanh:

- Lối thoát bằng cách nào?

Cửu Thiên Hiệp không do dự đáp:

- Ta dùng kế hoãn binh mà chờ đến sáng, lúc đó công lực vẫn hồi thì ta có sợ gì chúng nữa?

Ngay lúc đó, Tam Tinh Tứ Thủ rống lên hỏi thúc:

- Ta đếm “Một, hai, ba” nếu người cường lý, không giao hiến Thiết thư... thì sẽ ăn năn không kịp!

Tiết Lệ Hồng quá giận, bèn dùng lời khiêu khích hô to:

- Đã là hào kiệt phải xuống đây cho ta thấy chân tướng tuyệt học.

Phi Lộ Lưu Tinh Lệnh Hồ Tiêu, mỉm cười tự đắc:

- Ngạnh đầu! Đừng mơ mộng!

Thượng Quan Kiệt hô to:

- Thê Vân Bang tiểu bối! Ngươi chẳng sợ bại hoại danh tiếng của một bang phái hay sao?

Quá Thiên Tinh cười hô hô bảo:

- Có trí dùng trí, có lực dùng lực, tiếng đòi dư luận bỏ đi, ha ha!

Bạch Nhật Thử tiếp lời:

- Hơi đâu mà cãi nhau với chúng nó! Nào anh em! Chuẩn bị:

- “Cốc! Một!”.

Tiếng con khăng gõ lên một nhịp và tiếng người đếm “một” vang lên điệu âm ba lạnh buốt người.

Quá Thiên Tinh rống lên như quỷ sứ:

- Mau hiến Thiết thư! Tiểu tử họ Cừu nghe đấy chứ!

Phi Độ Lưu Tinh Lệnh Hồ Tiêu rống lên:

- Hiện tại không còn một yêu cớ nào thay thế đỡ lưng cho người đâu, mau hiến nạp Thiết thư... tiếng đếm “một” qua rồi!

Lữ Dung Tinh to tiếng nói tiếp:

- Ngươi chớ trù trừ do dự giữ lấy Thiết thư làm gì, ngươi phải coi mạng mình là trọng.

Quá Thiên Tinh giọng cao song chương quát lớn:

- Hai! Tiếng thứ hai đấy nhé!

Phía dưới tường con khăng gõ lên một tiếng “cốc” thứ nhì, vẫn không thấy ảnh hưởng gì đối với Cừu Thiên Hiệp.

Quả nhiên bọn Tam Tinh Tứ Thử nói thật, tiếng gõ nhịp thứ hai vừa dứt. Đột nhiên vòng đai người siết vào thêm, bốn bên bờ tường hiện lên vô số ánh đuốc, khoảng đất nhỏ phé hư cổ lâu tựa hồ như chim trong biển lửa đỏ rực trời.

Người mang vết độc thương trong mình, Cừu Thiên Hiệp và Tuyết Tình Kiếm chỉ còn nước nhắm mắt chờ chết, thân xác vùi trong ngọn lửa loạn cuồng, chứ không mong gì tìm ra biện pháp thoát thân!

Trên bờ tường Tam Tinh Tứ Thử không ngớt tiếng reo hò thúc giục bang chúng siết chặt vòng vây.

Thước Y Du Long đứng tại chỗ, đưa tay ngoắc Hoa khôi lệnh chủ Tiết Lệ Hồng.

Tiết Lệ Hồng vội quay lại đối diện, chờ đợi xem lão tử muốn gì? Nhưng... Thước Y Du Long Thượng Quan Kiệt không nói bằng lời mà đưa tay chỉ vào Tuyết Tình Kiếm rồi lại đưa tay chỉ vào người nàng và chỉ vào Cừu Thiên Hiệp, sau cùng lão hai tay để ngang lưng ngã đầu cúi tới trước.

Hoa khôi lệnh chủ Tiết Lệ Hồng bắt giắc then đỏ mặt, vì nàng hiểu Lão Hoa tử ra dấu.

Thì ra lão muốn bảo “chính lão phải cõng lấy Tuyết Tình Kiếm, còn Tiết Lệ Hồng phải cõng

Cừu Thiên Hiệp”, thiết tưởng một cô gái đến cấp kê mà cõng trên lưng một cậu trai tuấn tú, ối chao! Thực là...

Nàng lại nghĩ:

- Cừu Thiên Hiệp trúng độc quá nặng, hoàn toàn không hay biết gì, thì ngẫm lại có gì là xấu hổ, vả lại, lúc bấy giờ chàng lại hoàn toàn vô lực, nhưng... khổ nỗi...”

Hoàn cảnh hiện tại không cho phép nàng suy luận nhiều vì Thượng Quan Kiệt giương đôi mắt nhìn nàng lom lom như chờ đợi trả lời.

Tiết Lệ Hồng chỉ còn một cách là gật đầu thuận theo.

Thước Y Du Long Thượng Quan Kiệt mỉm cười gật đầu lão lại đưa tay ra dấu hiệu tiếp.

Một tay chỉ vào đồng đá loạn phía trước, hai tay đem nhập lại thủ thế. Tiếp đến, lão quay tròn như tránh những mũi tên. Ý lão “ám chỉ đồng đá loạn là ám khí, hai tay chấp lại quay tròn là phá vòng vây, “có nghĩa dùng đá nhỏ phá vây”.

Tiết Lệ Hồng gật đầu hiểu rõ, hai chân nàng di động nhẹ đi liền đến bên Cừu Thiên Hiệp dáng ngồi xếp tròn trên đất chẳng xa lắm...

Ngay lúc đó, từ phương xa tiếng gà gáy rộ, chó sủa “uông uông” báo hiệu canh tư đã hết.

Trên bờ tường Quá Thiên Tinh cất tiếng nói to:

- Các ngươi thật là kẻ không thức thời vụ, thì các ngươi chớ trách lão phu đây độc ác nhé.

Thước Y Du Long Thượng Quan Kiệt nhanh như điện xẹt, chớp mình đã đến bên Tuyết Tinh Kiểm khách, vừa cất tiếng bảo nhỏ:

- Lão Ngũ! Leo lên lưng ra mau! Ôm cho chặt vì ta phải vận chương phá vòng vây tên lừa!

Hoa khôi lệnh chủ Tiết Lệ Hồng cũng bước đến quy phục trước mặt Cừu Thiên Hiệp, cất giọng oanh run rẩy bảo:

- Lại đây, leo lên lưng ta mau, ngươi khá mà lo giữ cho chặt... chứ ta không thể dắt dìu ngươi được! Chỉ vì....

Lúc đó, trên bờ tường Quá Thiên Tinh cất tiếng hỏi thúc thuộc hạ:

- Các bạn chuẩn bị! Phóng!

Tiếng nhịp sanh thứ ba tiếng lại vang lên:

- “Cốc! Cốc! Cốc!”

Tiếp theo đấy, những tiếng kêu “vút, vút, véo véo”, tên lừa xạ ra rợp trời, tựa hồ như bày rần đỏ múa loạn giữa không gian, chỉ thiếu tiếng kêu sấm rền gió thổi.

Hai chiếc bóng đen, lay động phía dưới đất.

Thượng Quan Kiệt kêu rống lên:

- Tiết nữ nói, hãy nổi gót ta!

Vừa nói dứt lời tay tả lão vung ra nhiều đạo kinh phong đánh bạt hết những mũi tên lửa rơi là tả, một tay bấu những phiến đá gỗ ghè, nhỏ hướng vào bờ tường viện phóng tới như bay biến.

- “Soạt, soạt! Vèo vèo”

Những mũi tên lửa như cuồng phong, bão vũ bay sáng rực một góc trời như hàng ngàn ngọn pháo bông đốt lên giữa đêm dạ hội Ngân tiên.

Bỗng nghe...

Trâu Sơn Tiên Viên Hích Lượng kêu rống lên thảm một cách kinh hồn.

Thước Y Du Long Thượng Quan Kiệt hô to những tiếng lợi hại.

Hoa khôi lệnh chủ lệ Hồng cũng hô hét không thôi.

Thượng Quan Kiệt và Tiết Lệ Hồng miệng reo hò tay không ngớt vẩy động, từng viên đá nhọn thi nhau bay vút lên bờ tường, trúng vào những tên bang chúng Thê Vân Bang. Chúng thi nhau cả loạn và kêu lên ới ới! Nhiều tên giỏi võ thuật né tránh và nhảy ra ngoài, còn một số bị té rơi xuống đất vỡ sọ chết ngay.

Lúc bấy giờ, nền trời đỏ rực như màu máu, vì những ngọn tên lửa thi nhau bay lượn giữa khoảng không, và tiếng người kêu la thê thảm vang lên không dứt, làm kinh động dân chúng ở quanh vùng Cổ lâu hư phế. Tòa cổ lâu độ hai, ba mươi trượng vuông, bao bọc bởi bức tường cao trên hai trượng, vì khoảnh đất quá hẹp nên Thượng Quan Kiệt chỉ nhún mình vài cái đã đến gần chân tường viện.

Khi bước chân vừa chạm đầu bờ tường, Thượng Quan Kiệt đã vung mạnh song chưởng, trên tường độ mười tên hán tử bị chưởng phong đẩy mạnh bay văng ra xa mấy trượng, kêu rống lên thê thảm và rơi mạnh xuống đất vỡ sọ.

Bấy giờ, Tam Tinh Tứ Thử, vội chen vào vòng vây bọn chúng đứng xa xa, trương nỏ bắn vào Thượng Quan Kiệt những mũi tên lửa đỏ.

Thượng Quan Kiệt rống to lên:

- Thử bối, chúng bay to gan thật!

Tai lão lại nghe Quá Thiên Tinh hét ta lên:

- Các anh em! Mau xạ tiễn vào con ngạnh đầu!

Vì, Hoa Khôi lệnh chủ Tiết Lệ Hồng công lực tự nhiên chẳng bằng Thượng Quan Kiệt, và lại nàng là thân phận gái, sức lực thể nào sánh kịp hán tử nam nhi, lại thêm gánh trên lưng một người, lẽ tự nhiên sự mau lẹ đâu sánh bằng Thượng Quan Kiệt nên rơi lại phía sau rất xa.

Chi vì Thượng Quan Kiệt đánh bạt mấy mũi tên lửa rơi ngập cả lối đi, tuy không trúng vào mình nhưng hơi khói bay lên mù mù mịt mịt nên nàng không thể nhìn thấy cảnh vật bên ngoài.

Nàng cố gượng mở mắt, hơi khói xông vào làm cho nước mắt tuôn trào, nàng nhìn qua cảnh vật thấy mờ mờ.

Lúc đó, những tay xạ thủ của “Thê Vân Bang” vừa thấy bóng người là buông tên như lửa tấp, Thượng Quan Kiệt lẹ như giao phong, nương gió tới trước vùn vụt, Tiết Lệ Hồng chạy lèo đèo theo sau, vô hình trung nàng bị mấy mũi tên xạ trúng.

Bấy giờ, Thượng Quan Kiệt thấy vùng đất phé hù khói bốc lên ngất trời, thể lửa dậy phùng phùng, mà không trông thấy Tiết Lệ Hồng vượt lên bờ tường, hiển nhiên nàng bị rơi phía sau.

Thước Y Du Long Thượng Quan Kiệt cảm thấy lòng mình đau như xé vội hướng ra sau gọi nhanh:

- Tiết hài nhi! Ta ở tại đây! Tiết hài nhi ngươi ở đâu?

Không nghe tiếng đáp lại Thượng Quan Kiệt nóng lòng như lửa đốt, đẩy mạnh song chương đánh thẳng vào mặt Tam Tinh Tứ Thủ, đồng thời lão quay mình ra sau chạy xông vào biển lửa.

Bỗng thấy Hoa khôi lệnh chủ Tiết Lệ Hồng lưng còng Cừ Thiên Hiệp quờ quạng đi trong vầng khói mịt mù, đôi mắt đỏ như quả đào chín gât, nước mắt chảy ràn rụa ướt cả mũi lại thêm khói, bụi bám vào, khiến gương mặt đỏ hường của nàng lem luốc bẩn thỉu như kẻ bị rơi xuống bùn... sánh với gương mặt bóng loáng như tượng đồng đen của Lão Hoa tử không kém lắm, chiếc áo màu bích lục bị cháy loang lổm đốm khiến người nhìn vào không tưởng được đó là Hoa khôi lệnh chủ Tiết Lệ Hồng, mà tưởng là cục than lửa biết đi...

Ngay lúc đó, Tiết Lệ Hồng hai tay không ngớt giao động cố dập tắt những đốm lửa cháy trên mình nàng và cháy trên áo Cừ Thiên Hiệp, cho nên hai chân loạng choạng, thân thể đảo nghiêng, thật là kinh hoàng vạn trạng.

Cừ Thiên Hiệp kêu lên thất thanh:

- Tiết cô nương! Hãy ném tôi xuống mau chạy thoát khỏi biển lửa! Đừng nên vì tôi mà khổ lụy.

Tiết Lệ Hồng dùng một tay gạt mạnh những mũi tên lửa bay tới tấp, một tay phui mấy đốm lửa cháy trên áo, hơi thở “ồ ồ” vừa dịu dàng báo:

- Ngươi đừng lo lắng vô ích, sự thể như vậy, nếu chết.. chúng ta cùng chết với nhau!

Nàng nói đến đây, tự cảm thấy đã lỡ lời, bèn đổi giọng nói:

- Không có gì đáng ngại – ngươi hãy an tâm!

Bấy giờ, Thước Y Du Long Thượng Quan Kiệt quay mình lại thúc giục:

- Mau lên, hãy theo ta, nhún mình lên! Trên bờ tường có lối thoát cho chúng ta!

Tiết Lệ Hồng cắn răng chịu đựng, nàng cố vận dụng toàn lực công phu vừa ứng tiếng đáp:

- Lên được.

Khi hai người cố xông lên đụt lửa lên đến bờ tường thì lão hớn tử bị cháy xém nửa bộ râu, trông khó nín cười.

Nguyên toàn thể bang chúng Thê Vân Bang tổng số đến cả ngàn người, trong nháy mắt chúng đã tề tựu không sót một tên.

Thước Y Du Long Thượng Quan Kiệt công lực tuy cao, nhưng bấy giờ mồ hôi nhễ nhại, ướt cả áo quần, hơi thở phát ra hồng hộc.

Tiết Lệ Hồng nhìn lại bản thân mình thấy bèo nhèo do dấy chẳng khác tên khát cái bị mưa, bất giác nàng phá lên cười khúc khích vừa nhủ thầm:

- Con gái thiếu đức hạnh, nên mới thế này?

Nàng đang miên man nghĩ ngợi, Bỗng thấy từ Đông, Tây, Nam, Bắc, bóng người vô số chạy rầm rộ trên đường, hướng vào tòa Hư phế Cổ lâu, cùng với tiếng phèn la và tiếng người hò reo dậy đất.

HỒI THỨ HAI MƯƠI SÁU

Tiêm Long Cốc cầu thần y

Hoa khôi lĩnh chúa Tiết Lệ Hồng hô lên:

- Không xong rồi, hãy chuẩn bị chiến đấu đi.

Thước Y Du Long Thượng Quan Kiệt nháy mắt ra dáng ngăn cản:

- Tiết cô nương! Không nên hấp tấp, hình như quan lại đến cứu hỏa!

Lúc ấy tiếng người mỗi lúc một gần, quả là đám hầu cận quan nha địa phương xua bá tánh mang theo vật cứu hỏa đến, chứ không phải bọn thủ hạ của Thê Vân, Tiết Lệ Hồng buột miệng nói:

- Dù vậy ta cũng phải đi ngay đây! Vì án mạng là việc nhỏ, trái lại việc làm cho lòng người khiếp sợ là vị phạm thường quý vô lâm.

Thượng Quan Kiệt bỗng dừng nhút miệng nói:

- Đại quá! Có một nơi hay quá mà lại nghĩ không ra, cô nương, mau lên, theo tôi đây.

Chàng công Tuyệt Tình Kiếm chạy một hơi như tên bay ra khỏi thành.

Tiết Lệ Hồng tuy nội lực hao tổn rất nhiều, nhưng nôn nao vì háo thắng, lại thêm người công trên lưng là Cừu Thiên Hiệp, một người mà nàng hết lòng yêu chuộng. Vì thế dũng khí tăng thêm cho nàng không ít, khiến nàng cũng chạy theo kịp Thượng Quan Kiệt. Ra khỏi thành không xa, trời đã hừng sáng.

Thượng Quan Kiệt không chạy theo quan bộ mà cứ chạy tắt theo đường mòn. Mặt trời đã lên cao, độ chừng đi được năm bảy chục dặm. Tiết Lệ Hồng đã đổ mồ hôi như tắm, thở hổn hển.

Cừu Thiên Hiệp kể tai nàng nhỏ nhẹ:

- Tiết cô nương! Thật làm nhọc cô nhiều quá! Tôi sẽ lấy gì báo đáp đây?

Mặc dù đã mệt đuối người, nhưng được nghe giọng nói êm đềm, nàng cảm thấy sung sướng vô cùng. Nàng muốn nghe thêm một lần nữa nên hỏi lại:

- Chàng nói chi vậy?

Cừu Thiên Hiệp dịu dàng nói:

- Tôi hôm qua, nếu không có cô nương thì tại hạ đã bị thiêu rụi trong lửa! Tình nghĩa khiến tôi ghi nhớ cả đời dù phải nát thân cũng không đủ để bào đáp!

Tiết Lệ Hồng liếc mắt nhìn xoáy về phía sau để trả lời thì Thượng Quan Kiệt đã dừng chân cách lối mười mấy trượng ở đằng trước, đặt Tuyệt Tình Kiếm xuống trên một mảnh đá to và nói:

- Tiết cô nương! Đã tới nơi rồi!

Hoa khôi lệnh Chúa Tiết Lệ Hồng xoay đầu về phía Cừu Thiên Hiệp ở sau lưng mỉm cười nói:

- Chàng đừng nổi cơn ghen nhé! Chỉ cần chàng hiểu lòng ta là được.

Nói xong, mặt nàng càng ứng hồng, ráng sức vùng lên, chỉ ba lần uốn lưng liễu thì đã tới chỗ Thượng Quan Kiệt đứng chân và nói:

- Bác Thượng quan đã tới đâu rồi?

Thượng Quan Kiệt chỉ xuống khe núi nói:

- Tiềm Long Cốc!

Nơi đây, một khe núi toàn là nhà lũy tre, với nhành liễu dập dềnh, cảnh sắc như hoa, không khác Thế ngoại Đào nguyên là một nơi tuyệt hảo! Thượng Quan Kiệt bỗng chuyển động hai cánh tay, ngược mặt lên trời hét lên một tiếng dài như rồng thét cộp gầm tiếng vang tứ bề làm rung động đến lá rơi từng mảnh.

Vừa dứt tiếng thì bỗng thấy một hình ảnh màu vàng, dài óm gầy từ trong nhà lá dưới khe trời lên ba trượng với thuật khinh công Tiềm long thăng thiên giống hệt như một con hạc vàng cất cánh bay lên núi.

Hình ảnh này còn đang ở nửa chừng, khe núi thì đã có tiếng vang:

- Đồ khốn! Đã đến Tiềm Long Cốc mà còn muốn chờ ta sắp hàng nghinh tiếp sao.

Vừa dứt lời thì bóng vàng đến nơi. Một ông già cao gầy gò, độ ngũ tuần, mặc áo lụa vàng, pháp phới trước gió đầu cột khăn giác, sắc mặt hồng hào râu mọc năm chòm. Quả là một kẻ xuất trần siêu tục, tất nhiên là vị ẩn sĩ.

Ông ta vừa thoáng thấy Tuyết Tình Kiếm nằm trên tảng đá, Tiết Lệ Hồng đứng gần một bên Thượng Quan Kiệt hơn thế, trên lưng nàng còn đang cõng Cừu Thiên Hiệp, lão cau mày tỏ vẻ không vui nói với Thượng Quan Kiệt:

- Lão già mày kia, người định phá ta đây ư?

Thuần Y Du Long Thượng Quan Kiệt có vẻ mất tự nhiên gượng cười nói:

- Vì bất đắc dĩ, nên tôi mới...

Lão già không chờ dứt lời, xua tay ngang nói:

- Người không biết những điều ta cam kết sao? Lại còn cố ý làm cho ta khó chịu à?

Hoa khôi lệnh chủ Tiết Lệ Hồng không hiểu được họ nói điều gì nên không tiện mở miệng, nhưng nghe giọng nói và thái độ thẳng thắn của lão già, hiển nhiên là không vui mấy, nàng nghĩ thầm:

- “Trong võ lâm lại có người ăn nói một cách nghiêm khắc trước mặt Nhất Tăng Nhị Cái Tam Kiếm Khách thì quả là một việc hiếm có”.

Nghĩ đoạn, nàng định xen vào nói cho đỡ sự bất bình thì Thượng Quan Kiệt đã mỉm cười nói:

- Tôi thừa hiểu huynh ở đây đã thế không tiếp xúc với giới giang hồ, trừ ra tôi, lão ăn mày này, ít người biết được đâu. Phen này vạn bất đắc dĩ, xin thông cảm cho.

Lão già lạnh lùng đáp:

- Không thể được!

Lời nói cứng rắn không chút tình cảm, làm cho Tiết Lệ Hồng nổi giận không đành lòng được nữa, bèn nói to lên:

- Không được? hà hà... không được cũng phải được!

Lão già giận dữ biến sắc mặt xoe tròn đôi mắt nhìn Tiết Lệ Hồng hỏi:

- Mi là ai?

Tiết Lệ Hồng càng giận nói:

- Ông không có quyền biết.

Thượng Quan Kiệt vội vã chạy lại nói:

- Không phải người ngoài, không phải người ngoài.

Nói xong liền chỉ lão giới thiệu:

- Đây là vị Thần y khét tiếng, Hoa Tử Phong Hoa Lão tiên bối.

Tiết Lệ Hồng đang cơn thịnh nộ chẳng những không thi lễ lại khinh bỉ nói:

- Kiến nghĩa dừng vị là bổn phận của nhà võ, có đâu chúng ta dừng chân một chút cũng không được? Thế thì đâu phải là bậc tiền bối đáng kính?

Thần y Hoa Tử Phong biến sắc đứng thủ thế quát to:

- Tiền bối! Người dám lớn gan?

Tiết Lệ Hồng cũng không nhịn, nằng nặt giọng từng tiếng:

- Ông định làm gì tôi?

Thượng Quan Kiệt liền lách mình ra trước dịu giọng nói với Hoa Tử Phong.

- Nàng là con gái của Ma Lão Đại, Tiết cô Nương, người ta gọi Hoa khôi lệnh chúa Tiết Lệ Hồng.

Thần y Hoa Tử Phong cau mày lại nói:

- Con gái của Ma quân, có phải là Độc Mẫu Đơn chăng?

Tiết Lệ Hồng nghe nói mặt xanh như tàu lá hét lên:

- Nói bậy!

Không ngờ Thần y Hoa tử Phong ngược mặt lên trời cười lâu lâu mới nói:

- Con nhỏ này dữ quá! Sở dĩ già đây không chấp trách là vì nghĩ lúc con còn nhỏ mới học nói bập bẹ mà già đã đến chơi lần đầu tiên, chứ có phải Tiềm Long Cốc này là Ma vẽ bùa của cha mi đâu?

Nói xong lão chỉ Cừu Thiên Hiệp trên lưng nàng hỏi:

- Nó là ai?

Thuần Y Du Long Thượng Quan Kiệt sợ Tiết Lệ Hồng lại có lời chông chênh làm mất lòng vị quái nhân đương kim thần y, tiền nhanh miệng đáp:

- Hắn cũng không phải người ngoài mà là người nối nghiệp của Đầu đà đại ca đấy!

Thần y Hoa tử Phong lại cười dài và đặc chí reo to:

- Tái Tinh Quan đã có người nối nghiệp. May lắm, may lắm.

Tiết Lệ Hồng thấy lão từ cú nói đùa nàng sốt ruột nói:

- Thực ra ông có bằng lòng cho chúng tôi vào nhà nghỉ ngơi một lát hay không?

Thần y Hoa Tử Phong trầm ngâm một hồi rồi buộc lòng nói:

- Ta niệm tình hai bạn cố giao, đã trên hai mươi năm cách biệt nên tạm thuận cho vào một lần, nhưng lần sau không được!

Thuần Y Du Long Thượng Quan Kiệt cười hi hã:

- Nhờ ân trên hộ độ!

Nói xong công “Tuyệt Tình Kiếm” đang ngồi trên tảng đá lên và nói:

- Chúng ta hãy vào thôi!

Không ngờ thần y Hoa Tử Phong bỗng thét lớn:

- Lão ăn mày! Khoan đã!

Thượng Quan Kiệt lại phải dừng lại hỏi:

- Quân tử lời nói nghìn vàng, sao còn muốn nói quanh gì nữa?

Thần y Hoa Tử Phong nghiêm sắc mặt nói:

- Quân khôn. Hôm nay mi phá điều cấm kỵ thứ nhất của ta, hễ như chuyện đã đành, nhưng phải biết điều một chút đừng phá điều cấm kỵ thứ hai của ta nữa chứ.

Thượng Quan Kiệt nhăn răng cười mà không trả lời, chỉ quay qua nhìn Tiết Lệ Hồng khoắc tay nói:

- Đi mau lên, đừng để ông thầy giang hồ trở miệng, làm mất chỗ nghỉ ngơi của chúng ta.

Vừa nói lão vừa bước nhanh xuống khe.

Tiết Lệ Hồng thầm hiểu rằng đệ nhất cấm kỵ là tìm một vài người như Thượng Quan Kiệt chẳng hạn, ngoài ra không ai được tiến một bước nào Tiềm Long cốc này còn cấm kỵ thứ hai thì chưa hiểu là gì, nhưng Thượng Quan Kiệt đã khoắc tay bộ báo đi thì nàng không ngần ngại vội xốc Cừu Thiên Hiệp lên vai mạnh dạn xuống khe không ngờ Hoa Tử Phong xuống sau mà tới trước, đã xô hai cánh cửa cây ra đưa tay tiếp khách.

Đây là một gian nhà lá rộng rãi, ngoài Hoa Tử Phong ra còn có bốn đứa tiểu đồng lối mười ba tuổi lo việc trà nước đãi khách.

Các gian phòng trong nhà đều dựng bằng tre Hồ Nam trù ra một gian dùng kính và treo tấm biển Bách Thảo Đường khắc bằng tre. Mấy gian khác đều dựng vách nứa chặn rất đẹp và thanh nhã làm cho kẻ vào nhà có cảm giác mát mẻ và sáng khoái.

Thượng Quan Kiệt đặt Tuyết Tình Kiếm trên một chiếc giường tre, căn dặn Tiết Lệ Hồng:

- Hãy để tên tiểu tử đó xuống rồi chúng ta cùng đi!

Lão nói có vẻ thật tình lắm khiến Tiết Lệ Hồng ngỡ ngàng chưa kịp thoát ra lời thì Thần Y Hoa Tử Phong nghiêm nét mặt nói với Thượng Quan Kiệt:

- Thế chưa đủ sao? Còn muốn giở trò gì nữa đó? Ta cho người biết, ngươi không có quyền phá lệ của ta một lần nữa đấy chứ.

Thượng Quan Kiệt lắc đầu nói:

- Tôi có phá luật lệ gì đâu? Ai bảo tôi phá luật lệ?

Thần y Hoa Tử Phong chỉ Tuyết Tình Kiếm và Cửu Thiên Hiệp nói:

- Vậy mi để lại hai người đã bị nhiễm độc này ở lại đây là nghĩa gì?

Thượng Quan Kiệt nói:

- Một mình là bạn của huynh, một người là kẻ nối nghiệp duy nhất của bạn huynh, họ sẽ chết không chỗ chôn, anh có lo việc an táng cho họ cũng chỉ là việc nghĩa, không thể từ chối kia mà!

Thần y Hoa Tử Phong hỏi vặn lại:

- Còn về phần huynh?

Thượng Quan Kiệt không một chút do dự đáp:

- Tôi đi trả thù cho họ!

Thần y Hoa Tử Phong trầm ngâm một hồi, lão cảm thấy như không thể chối từ, nhưng lại cắn răng nói:

- Dù sao tôi cũng không thể phá lệ này nữa!

Tiết Lệ Hồng bỗng dương mày hướng về Thượng Quan Kiệt hỏi:

- Lệ gì gọi rằng phá lệ?

- Mười mấy năm về trước ông ta rửa tay rời khỏi giang hồ bèn tự lập ba điều đại cấm:

Một là không cho nhân vật giang hồ bước vào Tiềm Long Cốc, hai là không chữa bệnh cho bất cứ ai trong làng võ. Để tránh gây ra ân oán có thể bị lôi cuốn vào vòng...

Tiết Lệ Hồng nghe tới đây không nhịn được nữa, nàng bằng giọng mũi, tỏ vẻ khinh thường:

- Hừ! Hừ!

Thần Y Hoa Tử Phong thắc mắc thái độ của nàng liền nổi giận hỏi:

- Cô nương cười cái gì?

Tiết Lệ Hồng bậm miệng nói:

- Ông làm cho người ta bất tức cười:

Hoa Tử Phong là bậc giang hồ, tên tuổi hiếm có, chẳng những y đạo thông thần, cả nội ngoại công cũng liệt vào hàng tiếng tăm nhất, có bao giờ bị chế nhạo mất mặt như thế? Nên hậm hực nói:

- Đồ hỗn láo! Dám cả gan!

Không thấy lão xê dịch đôi chân lão đã tới trước mặt Tiết Lệ Hồng nạt lớn:

- Cha mi đối với ta chưa chắc dám khinh thường như vậy.

Tiết Lệ Hồng thân nhiên nói:

- Có lẽ nhưng tôi thì khác.

- Mà ý cái gì?

- Không ý gì hết!

- Mi xem thường Tiềm Long Cốc hay khinh bỉ ta?

- Ha...ha... đã thấy người sắp chết mà không cứu thì đâu phải là người đáng cho tôi tôn kính?

Hoa Tử Phong dịu giọng phân trần:

- Con nên hiểu, giới giang hồ dễ vào khó ra, một khi đã dấn thân vào rồi muốn rút chân ra không phải dễ.

Hoa khôi lệnh chúa nghe xong ngược mặt lên trời cười ngất ngửa.

Thần Y Hoa Tử Phong lấy làm khó chịu vội hỏi:

- Có gì đáng cười như vậy?

Tiết Lệ Hồng nín bật, nghiêm sắc mặt đáp:

- Hễ là chính nhân quân tử trong võ lâm thì việc làm chỉ dựa vào nhân nghĩa, không cần tính đến sự lợi hại. Có ngờ đâu một bậc tiền bối lòng danh lại có cử chỉ ngại ngùng như vậy, khiến kẻ hậu bối chúng tôi được sáng mắt vì được học hỏi thêm nhiều điều mới lạ!

Thượng Quan Kiệt thấy đôi mắt thần liếc mắt mãi, lão mừng thầm và lấy làm thích thú với tài ăn nói hoạt bát của Tiết Lệ Hồng, nhưng lại muốn kèm hãm, bèn nói:

- Con nhỏ này, sao dám nói sán sả như vậy? Không nên đâu!

Tiết Lệ Hồng nói tiếp:

- Chuyện đáng nói phải nói, đã nói thì không ngần ngại gì cả đó là bản tính trời sanh vậy.

Thần y Hoa Tử Phong đỏ mặt nói:

- Mi bảo ta sợ sệt ư?

Tiết Lệ Hồng không trả lời, một mực nói tiếp:

- Xưa người lương y đã cắt thịt đùi mình để cứu bệnh người. Nếu cứu người mà nghĩ đến sự lợi hại cho mình trước thì kẻ xả thân thù nghĩa có phải trở nên người đại dốt không? Kẻ kiên nghĩa đứng vì há cũng toàn là hạng điên rồ hay sao? Thử hỏi tiền bối tìm ra những phương thuốc thần hiệu làm gì? Nếu nói rằng để thúc thủ trước chứng trúng độc nguy kịch này thì đó là một việc khác.

Nàng đoán những lời lẽ này có thể làm cho Hoa Tử Phong thẹn mà nổi giận làm hung, nên nàng chuẩn bị lấy thể nhảy ra bên ngoài.

Ngờ đâu Hoa Tử Phong đã không giận mà lại cười:

- Há! Há! Lý lẽ của con cháu có thể bẻ gãy được lý lẽ của ông cha, lão phu nay đã bị con sắp xếp vào hạng tội lỗi rồi Ha! Há!

Tiếng cười vừa vang đến dưới hiên thì Hoa Tử Phong vào đến Bách thảo đường.

Thượng Quan Kiệt hướng về Tiết Lệ Hồng đưa ngón tay cái và nói:

- Giỏi lắm! Được lắm!

Tám màn tre vừa hé mở, Thần y Hoa Tử Phong đã xách một cái giỏ tre từ trong Bách thảo đường bước ra, trong giỏ đầy nhóc những ve thuốc vừa lớn vừa nhỏ, có gần một trăm mười mấy cái ve đủ màu mà hình trạng khác nhau, ve nào cũng có sáp trên nút.

Lão lều Tiết Lệ Hồng một cái và đỏ mặt nói với Thượng Quan Kiệt:

- Đừng có đắc ý, sở dĩ ta phá lệ này là vì con nhỏ này chứ mi đồ ăn xin, ta có đem xia vào đâu!

Thượng Quan Kiệt cười ha hả nói:

- Đúng rồi! Về ngôn ngữ thì tôi nói không ra lẽ thật nhưng, về võ thì đỡ được vài đòn đánh chó cũng đã khá lắm rồi.

Lúc bấy giờ Hoa Tử Phong đã buông giỏ xuống đi lại bên cạnh Cừ Thiên Hiệp, đặt tay bắt mạch, bỗng lão la thất thanh:

- Tại sao lại thế này! Vì lẽ gì?

Tiết Lệ Hồng và Thượng Quan Kiệt đều giật mình, mắt nhìn Hoa Tử Phong kinh ngạc, và đồng thanh hỏi:

- Sao đó? Không lẽ...

Thần y Hoa Tử Phong mày nói:

- Người bị trúng Tồn người Dâm Độc nhưng chân khí chưa bị động đến Tinh cốt Thần ninh công lực chống khỏi này do đâu mà có? Thật khó hiểu quá!

Tiết Lệ Hồng nghe vậy mới yên lòng.

Thượng Quan Kiệt cũng như trút được cục đá trong lòng, vỗ ngực nói:

- Thế mà làm tôi sợ muốn chết, tôi cứ tưởng vô phương điều trị chứ.

Thần y Hoa Từ Phong còn đang thắc mắc nói:

- Đây là một kỳ nhân mà trong đời lão phu chưa từng gặp, không cần thúc mạnh, chỉ dùng một ít thuốc thanh lương nhẹ nhàng thì thấy đỡ ngay.

Vừa nói lão vừa lấy từ trong giỏ ra một cái ve cầm thạch rút ra một giọt thuốc xanh, nhỏ như hạt đậu xanh bỏ vào miệng Cừ Thiên Hiệp rồi đi qua bên Tuyết Tình Kiếm bắt mạch rồi lắc đầu nói:

- Lão tướng Dương Lâm không bằng tiểu tướng La Thành.

Trong khi nói, đôi mày lão nhăn nhó, lắc đầu thở dài, có vẻ như xúc động vô ngần:

Thượng Quan Kiệt hỏi:

- Thế thì lão này thế nào?

- So với thằng nhỏ này khác một trời một vực, tuy không phải ngại đến tánh mạng, nhưng trúng độc đã sâu, tình tiết ngưng trệ, dù có yên tâm điều dưỡng cũng phải mất ít nhất là 49 ngày mới có thể phục nguyên.

Tiết Lệ Hồng ngẫm nghĩ người yêu mình được trời phó cho một khí phẩm khác thường, thầm trộm nhìn Cừ Thiên Hiệp nằm trên ghế tre, trong lòng có một niềm an ủi vô bờ.

Lúc bấy giờ Thần y Hoa Từ Phong đã lấy một đồng kim vàng chăm chú để vào đường huyệt của Tuyết Tình Kiếm.

Rồi soạn ra ba bốn thứ thuốc viên sắp xếp cho uống và quét dọn chỗ nơi cho bốn người nằm nghỉ.

Trải qua mấy ngày đêm nhọc nhằn, Tiết Lệ Hồng nay mới được rũ sạch cát bụi, lo trang điểm.

HỒI THỨ HAI MƯƠI BẢY

Hạ Lan Sơn ngộ kỳ nhân

Hôm sau Cừ Thiên Hiệp đã hết hơi độc, chỉ còn chưa được phục sức thôi, còn Tuyết Tình Kiếm vẫn còn mê man chưa tỉnh.

Hoa khôi lệnh chúa Tiết Lệ Hồng tuy đã biết Cừ Thiên Hiệp sức khỏe không có gì đáng ngại cả, nhưng cũng theo chàng sẵn sóc cả đêm.

Sau bữa cơm Thượng Quan Kiệt nói với Cừ Thiên Hiệp:

- Trong giới giang hồ hiện nay tuy yên ổn không có gây nên sóng gió, nhưng bên trong ngầm ngấm sát khí. Lần này mi về phía bắc tìm cha, là một điều hiếu đạo ta không thể ngăn cản được, chỉ mong rằng mi sớm trở về, có thể sau này mi là kẻ cầm đầu trong võ lâm.

Cừ Thiên Hiệp miệng nói “không dám” nhưng trong lòng nổi lên một niềm tự hào.

Hai hôm sau, Thượng Quan Kiệt từ giã ra đi, để Tuyết Tình Kiếm ở lại điều trị.

Cừ Thiên Hiệp đã liên tiếp trong hai ngày nói chuyện tâm tình với Tiết Lệ Hồng, đôi bên đã hiểu nhau gạt bỏ những thành kiến năm xưa và đã nhen lên một mối tình bất diệt.

Nhưng hảo cảnh bất thường, dù sao Cừ Thiên Hiệp cũng phải ra đi, Tiết Lệ Hồng nhất định cùng đi cho có bạn. Cừ Thiên Hiệp từ chối bằng những lời lẽ khéo léo và từ giã Thần y Hoa Từ Phong rời khỏi Tiềm Long Cốc.

Cừ Thiên Hiệp ra đi lẻ loi một mình, hồi tưởng những điều tao ngộ từ khi đặt chân lên đường đời. Chàng cảm thấy trừ ra một số ít người xấu, mình đã thọ ân rất nhiều người. Đại trượng phu ân oán phân minh, phen này nếu tìm được cha mẹ, thì phen này dù có chết sống cũng phải làm sáng tỏ thân thế của mình để báo đáp ơn nghĩa đã mang nặng. Nhưng ... phải báo đáp cách nào với Tiết Lệ Hồng? Đây là một vấn đề nan giải.

Nghĩ đến đây chàng đã rời xa thành Hàm Dương. Dọc đường chàng thấy vô số người trong võ lâm lai vãng. Nhưng vì muốn đến Hạ Lan Sơn nên tìm cách lánh họ. Chàng tìm làng mạc lánh nơi để khỏi phải sanh ra nhiều chuyện lôi thôi.

Đã hơn một ngày, đeo đuổi cuộc hành trình. Một hôm dừng vùng núi Hạ Lan Sơn.

Hạ Lan Sơn lúc bấy giờ đã phủ đầy sương tuyết trắng xóa mênh mông cả nghìn dặm. Nói liền vô số đồi núi trùng điệp và cao vọt vọi gió lạnh thấu xương tủy.

Nội công của Cừ Thiên Hiệp rất thâm diệu nên dù nóng hay lạnh đến đâu chàng cũng không ngại. Khi đi sâu vào núi thì thấy vắng vẻ vô cùng... thậm chí cảm thú cũng không có thì làm sao thăm dò được tin tức. Nhưng chàng vẫn không nản chí tiếp tục tìm kiếm, chàng nghĩ:

- Cha mình là một đời kiếm khách, công lực đã cao, mà mười mấy năm nay không ai hay biết, rất nhiều người phải ẩn cư chốn thâm sơn cùng cốc, nơi mà không người lai vãng.

Vì thế cứ tiến mãi vào sâu, trải qua nửa tháng cũng không thấy manh mối nào quá là một việc mò kim đáy biển.

Cừ Thiên Hiệp nhìn cảnh tuyết rơi, tay chân chàng sưng phù lên đỏ lói bắt đầu lở ra, lần lần

chàng đâm ra thất vọng.

Trời tối dần, chàng cảm thấy trong người đã qua mệt mỏi, định tìm một cái hang để nghỉ ngơi, để khỏi phải bị tuyết phủ.

Chàng thấy xa xa có một cái đèo tuyết nhô ra trên sườn núi chàng nghĩ ở dưới đèo này có thể tránh được phong tuyết, bèn cong mình thả xuống dưới đèo, nhưng chân vừa chạm đất bỗng thấy như mềm xèo, lại tưởng rằng nội công còn đang chuyển vận chưa dứt, nên không để ý tuyết nổi dưới chân. Chàng thông thả ngồi xuống nghỉ mệt thì bỗng dưng bị sụp đất tuột sâu xuống chỉ nghe tiếng “Ừm! Ừm!”

Cừ Thiên Hiệp sợ hãi, tung mình toan nhảy vọt lên thì lúc ấy đèo tuyết ở trên sụp xuống nghe “ầm ầm” như núi Thái Sơn đè xuống không sức mạnh nào chịu được. Chàng cố dừng lại, nhưng tốc độ tuột xuống càng nhanh nước đá từ trên tạt xuống như vũ bão, Cừ Thiên Hiệp than thầm:

- Phen này hết rồi.

Bấy giờ có cách dùng nội công giữ mình để khỏi bị nước đá đập chết, mặc tình cho nó tuột xuống mãi.

Ngót một tiếng đồng hồ cái thế trầm xuống vừa dừng lại thì Cừ Thiên Hiệp nhảy lộn người lên để khỏi bị trôi. Trong này tuy tối thui nhưng không lạnh bằng bên ngoài.

Chàng đưa tay thử, được biết nơi đây là một cái hang vuông vức độ năm trượng phía trên không ánh sáng, bốn bề là vách đất cao vút.

Chàng dựa vào chỗ bằng phẳng, thì nhận thấy hang này do người làm ra chứ không phải thiên tạo. Cừ Thiên Hiệp đặt hi vọng sống còn và nghĩ.

“Nếu do người làm ra, thì phải có lối ra”.

Nghĩ đoạn chàng bước đi dò khắp nơi bốn bên vách, nhưng ngoài sự tưởng tượng không có một chỗ hở nào cả.

Giờ đây Cừ Thiên Hiệp đứng trước cảnh tuyệt vọng, buồn thở than, ngồi xuống suy nghĩ:

-Không ngờ ta đã không làm nên trò trống gì hết nay lại vùi mình nơi địa huyệt dưới lớp sương tuyết. Còn gì là thân thể, sơn môn, ân nhân kẻ thù!...

Lòng chan chứa thiên sầu vạn thảm, rồi nghĩ đến cái chết một cái chết bất ngờ, không minh bạch, bỗng chàng đứng dậy hét to:

- Ta không thể chết, ta chưa tới ba mươi tuổi, không thể chết một cách vô lý như thế này được.

Dục vọng muốn sống một ngọn đèn hy vọng được đốt cháy trở lại. Cừ Thiên Hiệp bắt đầu định lấy hành động thực tế đi tìm lối ra. Chàng vận lực vào hai bàn tay ngồi bệt xuống đất cào móc mãi vào vách đất... Một lát sau chàng thấy ngón tay mỏi quá và tê buốt, bèn ngừng tay lại sờ thử thì biết được mình đã móc được một cái lỗ rộng lớn 3 thước, sâu lối năm thước.

Cừ Thiên Hiệp đã kiệt sức, nhờ có mạch nước trong lỗ nhĩ ra. Chàng bụm lấy cả bụn, uống vào đỡ khát rồi tiếp tục moi đất. Đến khi mỏi mệt lại nghỉ, nghỉ rồi lại tiếp tục một cách máy móc như vậy không hiểu đã trải qua bao nhiêu ngày tháng, bỗng dưng tay chàng cảm thấy như không còn đụng nhâm vật gì nữa, không có gì chịu lại sức lực đôi tay nữa.

Quả thật chàng đã đào đến nơi rồi, nhưng không biết đến một nơi nào!

Chàng thò tay mò, nổi vui mừng ngoài sức tưởng tượng, chấn khởi tinh thần, chàng đào rộng thêm vài ba thước nữa, nhưng lạ thay, ngoài lỗ hang vẫn đen như mực, chàng đoán chắc lúc này là ban đêm nên mới tối đen như thế. Rồi chàng chui ra ngoài lỗ, nhưng vì sợ nơi đây là một cái đèo cao nên đưa hai chân ra trước thử xem hư thiệt. Thì ra nơi chàng bước sang cũng là mặt đất phẳng lì, tối đen, chàng bước tới vài bước nữa thì cả đến một chút hy vọng cuối cùng cũng tiêu tan mất hết, vì ngoài này bất quá là một cái hang lớn hơn mà thôi.

Cừu Thiên Hiệp đôi quá thốt ra một tiếng than yếu đuối rồi lại mò tới độ năm ba trượng bỗng giật nảy người kinh hãi.

Thì ra ở góc hang kia có đôi mắt chớp nhoáng đang nhìn gấn vào người chàng không nháy, chàng cố giữ bình tĩnh tập trung tinh thần dòm vào đôi mắt ấy.

Chàng nhận ra người ăn mặc theo lối văn sĩ ngồi khoanh chân trên đồng đất, quần áo gần như mực hết. Từ cặp mắt có một tia sáng mạnh mẽ khiếp người, ngoài ra gã như một xác chết lâu năm.

Lúc bấy giờ Cừu Thiên Hiệp đã đợi đến tối tăm mảy mặt. Chàng thụt lùi, kêu ú ớ:

- Ai đó vậy?

Văn sĩ trung niên trạc độ tứ tuần, không trả lời đôi mắt chàng ghê rợn hơn, chập chờn đưa tay ngoắc Cừu Thiên Hiệp chàng không dám lại gần, nói gắt:

- Ông là qui hay là quái?

Văn Sĩ trung niên vẫn ngoắc tay như thường.

Cừu Thiên Hiệp giận dữ bước tới khoác tay:

- Nếu không nói mãi, thì đừng trách tôi ra tay!

Văn Sĩ trung niên neho mắt một cái khiến chàng cảm thấy hơi lạnh mình.

Cừu Thiên Hiệp hỏi luôn 3 tiếng đối phương không đáp, làm vận công lực cho thân mình dài ra, bàn tay rắn lại như lưỡi kiếm, toan trổ tài Thường thắng bát kiếm của môn tuyệt học Thiết thư tay trái đưa lên phối hợp với thần trí để phân tán nhãn thần của Văn sĩ trung niên, tay mặt ngón chỉ và ngón trở nhập lại, tủa ra trăm nghìn ảnh ngón tay nhắm trọng huyết Đôn điền của đối phương bắt thần mạnh bạo điểm xuất. Chỉ phong lướt nhẹ vào, kích động khí lưu trong huyết, tạo ra một luồng âm thanh của một tiếng gầm. Chàng ra tay trong hăm quả thật là uy lực vô biên.

Văn sĩ trung niên hình như không ngờ chàng lại có thủ pháp lợi hại như vậy, nên chưa kịp đứng dậy đã phải né qua một bên.

Động tác này cũng quá nhanh nên mới tránh khỏi nếu không sẽ bị trúng thẳng vào đôn điền đại huyết ngay. Ta nên biết rằng hai bên yếu huyết Đôn điền là Phủ sá và Sung môn. Hai huyết này dù trúng mạnh hay nhẹ cũng khó toàn mệnh.

Cừu Thiên Hiệp thấy đối phương cũng khá lợi hại nên chàng vẫn giữ nguyên thế không rời đối phương nhân chân lực bắt thu và vận công lực một mực điểm tới.

Bỗng văn sĩ trung niên rú lên một tiếng thất thanh và ngã ngựa ra, đồng thời từ trong người gã vọt ra một tia máu bắn tung người chàng.

Cừu Thiên Hiệp nhận thấy đối phương phản ứng liền lộn qua một vòng rồi nhảy xa để tránh, nhưng khi thấy tia máu từ trong người Văn sĩ vọt ra chàng đã cảm thấy hai lỗ tai lũng bùng xây xầm mảy mặt ngã hụp xuống đất bất tỉnh ngay.

Nên biết rằng Cừ Thiên Hiệp bị giam mình trong hang quá lâu, đôi quá chân lực đã giảm. Nay dùng toàn lực đánh liều, một khi lực đạo đã phát xuất, trong người trở nên không hư nên không sao tránh khỏi bị, thoát hư mà ngất đi.

Độ chừng một tiếng đồng hồ, chàng tỉnh lại từ từ, thấy toàn thân vô lực, tứ chi nhuyển nhược, chàng phải nằm nhắm mắt dưỡng thần một hồi lâu mới thấy hơi khỏe một tí.

Bỗng có tiếng nói bên tai chàng:

- Tiểu tử! Công lực của mi chưa được!

Trong hang lại có tiếng người? Cừ Thiên Hiệp sợ hãi, nhảy dựng người lên, choáng váng, lùi bước tựa vào vách đất.

Trong bóng tối, Văn sĩ trung niên vẫn ngồi yên tĩnh trước đôi mắt càng sáng rực hơn này, nhưng miệng lại mỉm cười.

Nụ cười của đối phương, cười này đối với Cừ Thiên Hiệp chỉ giống ác quỷ nhe nanh múa vuốt rất khủng khiếp. Chàng “ùa” lên một tiếng và nghĩ:

“Gã mới bị một đòn chí mạng đây mà làm sao sống lại được trong nháy mắt?”

Cừ Thiên Hiệp lạnh xương sống, hai chân như đã mọc xoay chuyển nửa bước cũng không được. Thấy trong hang tối mịt có vẻ như ma quỷ nhiều lắm, chàng ghê sợ rón óc rùng mình.

Văn sĩ trung niên lại lạnh lùng nói:

- Cái ngón này có thể thêm năm phần công lực nữa, thì lão phu có thể khỏi chết đấy.

Bấy giờ chàng mới biết rõ ràng là có người đang nói chuyện, chỉ trừ giọng nói có hơi lạnh lùng mà thôi, tất cả đều giống như người thường.

Cừ Thiên Hiệp làm gan nạt lớn:

- Thật ra ông là người hay là ma?

Văn sĩ trung niên cười nhạt:

- Lớn gan thế. Lại đây ta bảo xem nào!

Cừ Thiên Hiệp đầu dám lại gần. Chàng đứng tựa vách to tiếng:

- Oan hồn của người không tan ư?

Văn sĩ trung niên gắt:

- Ta bảo mi lại đây.

Vừa nói hai tay vừa đưa ra, hai móng tay gã dài không dưới mười thước chỉ nắm vùm trong không gian một cái thì thấy có một sức hút ngầm ngầm khiến Cừ Thiên Hiệp tự nhiên phải chạy về trước ngay.

Cái phép “Hư không hấp dẫn” này, nếu nhằm lúc bình thường, Cừ Thiên Hiệp không dễ gì bị hút tới được, nhưng nhằm lúc này toàn thân chàng không đủ bốn lượng lực đạo làm sao vẫy vùng cho khỏi được?

Văn sĩ trung niên lạt lẻo:

- Để báo đáp ngón tay của người ta trị bưng đối của người trước đã!

Trong khi nói ông búng ngón tay rồi đặt trên Đơn điền của Cừu Thiên Hiệp, một tay khác đỡ Ngọc chầm huyệt của chàng lên.

Cừu Thiên Hiệp cảm thấy hai luồng hơi ấm chạy vào thân mình rồi hội lại thành một luồng chạy khắp mình, tức thì sự khó nhọc, và đói khát tiêu tan và tinh thần bừng mạnh như xưa.

Chàng định nhảy vọt ra khỏi tay Văn sĩ trung niên, thì lại nghe:

- Nay lão phu dạy mi cách trị đối Phích Cốc Đại Pháp.

Văn sĩ trung niên lại ho nhẹ một tiếng rồi đọc:

- Minh sát tử ngọc tuyến, Qui tức đơn điền, Ngũ tạng hàn hóa; Minh kinh trần bất tiêm.

Cừu Thiên Hiệp giật mình, nghĩ thầm:

- Đây là phép lớn được thẩm nhuần giữa hai nhà Phật và đạo bấy lâu nay chỉ nghe tin đồn, chưa hề thấy ai có cái kỳ công này, Văn sĩ này...

Chàng không dám nghĩ mãi, liên ghi nhớ khẩu quyết này và thực hành đứng đắn, quả thật tinh thần mạnh khỏe con đối không còn tồn tại, dù vậy chàng lại càng chứa một mối nghi ngờ không sao đề nén được ở trong lòng, bèn hỏi vội:

- Thực ra ông là ai? Có thể cho tôi biết được không?

Văn sĩ trung niên cười gượng nói:

- Việc này không can gì đến người, hỏi mà làm gì? Giờ đây người phải tìm cách thoát khỏi nơi đây là hơn!

Cừu Thiên Hiệp lại tò mò:

- Ban nãy ông bị ngón tay tôi điểm...

Văn sĩ trung niên nói:

- Nếu bây giờ người điểm ta chết cũng không có gì lạ, ban nãy lực đạo của người chưa đủ.

- Nhưng ông đã trào máu! Ngã gục?

- Hừ!

Văn sĩ trung niên có vẻ rất khích động nói:

- Nói thật với người, lão phu bị người ta làm tê liệt cả động tĩnh mạch trong người, trước chỉ lực của người ta không cử động được cũng như ta không nói ra lời, chỉ còn có hai tay có thể ráng gượng cự động một vài cái mà hễ cử động một vài cái vậy thì phải dùng công phu một tháng mới bồi bổ lại được.

Cừu Thiên Hiệp nghe lão nói vậy, chàng động lòng thương hại vội hỏi:

- Thế thì phải giải bằng cách nào? Tiền bối cứ bảo tôi biết đi, nếu có thể tôi sẽ giúp tiền bối một tay.

Văn sĩ trung niên nhìn Cừ Thiên Hiệp, rất cảm kích, nhưng rút cuộc ông lắc đầu nói:

- Với người chưa thể làm được nên việc.

- Ông muốn nói công lực của tôi chưa đủ?

- Công lực? Người còn nhỏ tuổi mà công lực đã trội hơn nhiều lắm rồi, còn muốn nói rằng đủ thì tự nhiên là không đủ.

- Lúc này ngón tay tôi điểm trúng tiền bối kiến hiệu chưa đủ sao?

Văn sĩ trung niên cười xoa cằm giọng đáp:

- Ngón tay của người bất quá cũng như ngòi thuốc nổ đã bắt cháy đến cái công phu của ta rèn luyện không biết từ bao lâu rồi, thế mới là cho hai vai ta cựa quậy được và mở miệng nói chuyện. Người tương đương chỉ nhờ hai ngón tay của người điểm một cái là tạo thành kết quả khả quan như vậy sao?

Cừ Thiên Hiệp then đỏ mặt, không thốt ra lời. Văn sĩ trung niên lại dịu dàng nói:

- Lòng dạ của người tốt lắm, ta ghi nhớ đây.

Cừ Thiên Hiệp bỗng nghĩ đến một vấn đề, hỏi:

- Chắc tiền bối biết đây là ở chỗ nào chứ?

- Hạ Lan Sơn đấy.

- Không, tôi nói cái địa huyết này.

- À!

Văn sĩ trung niên suy nghĩ một hồi rồi nói chậm rãi:

- Đây là một địa ngục do một nhóm nhân sĩ giang hồ tạo nên.

Cừ Thiên Hiệp ngạc nhiên, không hiểu tại sao nhân sĩ giang hồ lại thiết lập địa ngục để làm gì?

Văn sĩ nói tiếp:

- Người lấy làm lạ lắm sao? Và lại địa ngục này đặc biệt nhắm vào mục đích đối xử với ta.

Cừ Thiên Hiệp còn đang thắc mắc nói:

- Với công lực của tiền bối mà có thể hại được thì nhóm người ấy thật phi thường.

Văn sĩ trung niên nghiêng răng nói:

- Là cả một bầy chuột đồ dê hèn.

- Xin cho phép tại hạ nói thẳng, có sao họ lại kiềm chế được tiền bối, ngoan ngoãn vào huyết?

- Đó là cả một mảnh khốe gian ngoa, chúng đánh lừa ta, xuất kỳ bất ý chụp thuốc độc, thuốc mê, không chứa một thủ đoạn nào.

- Việc xảy ra được bao lâu rồi?

Văn sĩ trung niên chứng hùng vỗ tay nói:

- À phải đã bao lâu rồi?

Ông ta lắc đầu, có vẻ thất vọng nói:

- Thật không biết đã bao lâu rồi, và lại trong huyết không có ngày tháng, có thể là lâu lắm là phải.

Bỗng dưng, ông ta hình như nghĩ tới điều gì, liền chỉ một chỗ cách trước mô đất hơn một thước mà nói lớn lên:

- Người đào hộ một cái tử thi ở đây lên cho ta xem, có lẽ đoán được bao lâu rồi.

- Tử thi?

Cừ Thiên Hiệp rung mình, nhưng chàng lại không một chút ngần ngại, dùng hai tay cào đất lia lịa, chỉ mới được chừng ba thước sâu thì đã thấy một bộ xương khô vàng úa, xen vào những sợi tóc dài trên cơ thể đoán được đây là thi thể đàn bà.

Văn sĩ trung niên ứa lệ xúc động nói:

- Coi không ra rồi, người chết một năm thì da thịt tan rã còn xương khô thì 10 năm 20 mười năm cũng vậy thôi! Ôi chuyện qua rồi cần biết bao lâu mà làm chi.

Cừ Thiên Hiệp xúc động trước vẻ xót xa của ông ta chàng hỏi:

- Tiền bối, thi thể nàng là...

Văn sĩ trung niên đau thương vô cùng đáp:

- Gia thất, một người đàn bà trời gà không chặt.

Nói xong lệ tuôn như mưa, khóc nức nở, giờ đây Cừ Thiên Hiệp nghĩ tới cái gọi là “một nhóm nhân sĩ giang hồ” cho rằng họ quá độc ác. Động lòng hào hiệp chàng hô to:

- Tiền bối, có thể cho tôi biết tên tuổi những người hại tiền bối chăng? Tôi sẽ tùy khả năng của tôi nhất định báo thù cho tiền bối.

Văn sĩ trung niên đôi mắt sáng lên, chùi sạch nước mắt, chăm chú nhìn Cừ Thiên Hiệp, nhưng một lát sau lại gục đầu xuống thở dài ông ta nói:

- Ân liên oán kết biết đến chừng nào mới hết? Vì thế lão phu không muốn liên lụy đến kẻ khác. Chỉ một lời nói ấy đã đủ cho ta ghi tạc rồi.

Cừ Thiên Hiệp buồn bã nói:

- Tiền bối lại xem rẻ văn bối thế ư?

- Không! không bao giờ.

Cừu Thiên Hiệp nói:

- Con người sanh trong cõi đời này vốn là để thân trương chính nghĩa, hà tất phải câu nệ ở chỗ tự kỷ hay tha nhân?

- Tốt lắm.

Văn sĩ trung niên đập mạnh đôi tay khen ngợi:

- Chỉ có lời nói này của ngươi, tinh thần võ lâm mới tồn tại mãi mãi trong giang hồ. Nhưng ta đã chán chường danh lợi thì thử hỏi còn đâu là ân oán? Nếu ngươi biểu dương được tấm lòng này trong số võ lâm thì còn vĩ đại hơn báo cừu đây! Ha... ha... Không ngờ ta lại gặp được một người đồng đạo chân chính, giờ đây dầu có thác đi ta cũng cam tâm.

Nói xong, ông ta liếc mắt nhìn, hình như muốn đòi hỏi một điều gì ở con người Cừu Thiên Hiệp. Bỗng hô to:

- Lại đây! Lại gần ta.

Tiếng hô kinh khủng đầy sát khí, làm rung động cả không khí trong huyết, tiếng dội ong ong, lâu lâu chưa dứt.

HỒI THỨ HAI MƯƠI TÁM

Mừng được Khô-trúc Thánh-kiếm

Cừ Thiên Hiệp thấy thái độ ông ta thay đổi quá đột ngột, chàng có cảm giác ông ta bây giờ với ban nầy như hai người khác biệt vậy, khiến chàng rụt rè, lấm bầm:

- Ông...

Văn sĩ trung niên càng hét lớn hơn:

- Ta muốn ngươi lại gần ta.

Nói dứt lời, ông ta đưa tay về phía sau lưng “vụt” một cái bỗng một ánh sáng vàng lóe ra bùng sáng cả đáy huyết. Thì lão đã rút ra một thanh kiếm mỏng như tờ giấy tỏa ra hào quang khiếp người.

Cừ Thiên Hiệp càng sợ thêm, liền vận công phòng bị rồi nói:

- Té ra lời nói ban nầy của ngươi đều giả dối cả, ngươi cũng là bọn khiếp nhược như ai.

Cừ Thiên Hiệp cau mày:

- Khiếp nhược? Tôi khiếp nhược à? Ông tưởng chừng như một lưỡi gươm đã đe dọa được tôi rồi sao?

Văn sĩ trung niên lạnh mặt:

- Có sao ngươi lại rụt rè? Và lại nói ấp úng?

Cừ Thiên Hiệp cười nhạt, nói to:

- Chỉ vì tôi quá cảm động đối với thân thể đáng thương hại của ông, hơn nữa tôi không muốn so tài với một người không cử động được.

Văn sĩ trung niên ngược mặt lên trời cười khanh khách rồi nói:

- So tài? Ai muốn so tài với ngươi?

- Vậy ông rút gươm ra làm gì?

- Ta muốn ngươi dùng gươm này để thực hiện hào ngữ của người vừa thốt ra ban nầy, hãy đem lại cho võ lâm một sắc thái mới, san bằng mọi bất công tận sát bọn xấu xa, dùng máu rửa thanh kiếm.

Ông ta nói gần từng tiếng, mỗi tiếng như một lần roi đánh vào tâm khảm Cừ Thiên Hiệp.

Cừ Thiên Hiệp khép nép mắt cả về tự nhiên! Trong giờ phút này lòng chàng thoáng hiện bao nhiêu hình ảnh như Nhiệm Tử Huệ nuôi chàng lớn rồi đòi chặt chân, khoét mắt. Thái Linh Quan bị chém thành người máu; Cang Chi Truy Hồn Khương Bá Vọng sợ bể văng tứ tung, trên đường tìm cha đã gặp những bộ mặt xấu xa gây cho mình bao cơn nguy hiểm, một tiểu cô nương kia. Thương tích trong người. Hắc Phượng, cha mẹ mất tích... bỗng chàng cắn răng sát khí xung thiên nói:

- Phải rồi! Ta muốn tận sát tà ma, san bằng bất công cho loài người! Hãy đưa ra đây.

Chàng đi tới một bước, giơ tay xin nhận kiếm.

Văn sĩ trung niên chỉ dưới đất bảo:

- Quì xuống.

Cừ Thiên Hiệp hiểu rằng đây là Thụ kiếm Đại lễ và độ chừng lưỡi gươm này là vật quý nhất của ông ta. Cứ đoán theo công lực của ông ta thì gươm này đây ắt là một kỳ trân dị phẩm hiếm có trên đời, nên chàng vâng lời quì xuống trước mặt ông ta.

Bỗng dưng, ông ta tay mặt cầm kiếm đưa cao lên, tay trái đặt trên đầu chàng mà cất tiếng nói lớn:

- Gươm này là Thiên hạ đệ nhất kiếm là một thần vật đời thượng cổ, mệnh danh là Khô trúc thánh kiếm kẻ cầm kiếm phải ngay thẳng, thứ nhất không giết bậy, thứ nhì không buông tha tà ma, thứ ba...

Nói đến đây lời nói bỗng tắt nghẹn không thốt ra được nữa, Cừ Thiên Hiệp vội hỏi:

- Sao tiền bối không nói tiếp?

Văn sĩ trung niên sắc mặt như điển chớp, lời nói như sấm sét.

- Thứ ba là kiếm hủy nhân vong (kiếm gây người chết).

Lúc bấy giờ Cừ Thiên Hiệp máu nóng sôi hùng hực, hùng tâm vạn tượng, hào khí can vân, chàng gấp đầu xuống bái lạy rồi đưa hai tay nhận kiếm dâng lên cao nói:

- Đệ tử can tuân!

Văn sĩ trung niên lúc bấy giờ bỗng tinh thần ủy mị, nhìn lưỡi gươm trong tay Cừ Thiên Hiệp chậm rãi nói:

- Không ngờ ở chốn tăm tối không thấy trời trăng này lại gặp được kẻ hữu duyên. Thế thì thần kiếm này khỏi phải mai một vậy.

Lúc bấy giờ tâm trạng của Cừ Thiên Hiệp mới hồi phục bình tĩnh một tí, chàng thở dài.

Văn sĩ trung niên lấy làm lạ hỏi:

- Sao con lại thở dài?

Cừ Thiên Hiệp cũng thân mật đáp:

- Thừa tiền bối! Đã trót dấn thân trong chốn gần như địa ngục này, dù có thanh kiếm mà không thoát khỏi cũng vô ích.

Văn sĩ trung niên có vẻ rất lạc quan, mỉm cười nói:

- Ta vào đây là chúng nó lấp bít miệng hang, hơn nữa ta không cự cự được, còn bây giờ con lại khác. Vậy con hãy nghe lời chỉ thị của lão phu, rồi đây sẽ có một ngày thoát khỏi nơi này.

Cừ Thiên Hiệp cho là lời an ủi thôi, nên chỉ vâng vâng dạ dạ chứ thật ra trong lòng không tin.

Văn sĩ trung nên lại nói:

- Nhân lúc còn nương lại đây. Lão truyền cho con Thập tam thức kiếm chiêu mệnh danh là Thập nhị sinh tiểu thánh kiếm.

Cừ Thiên Hiệp hỏi:

- Đã là thập nhị sinh tiểu kiếm có sao lại có thập tam chiêu.

Văn sĩ trung nên cười đáp:

- Lão bị giam hãm nơi đây, cùng tư cục tưởng, lấy hết tâm lực nghiên cứu thêm một chiêu, ta đặt tên là Mệnh văn chi chiêu ta lấy uy lực vô biên, nhưng chưa từng sử dụng.

Cừ Thiên Hiệp vội vã quì mạp xuống đất cung thỉnh lời dạy kiếm chiêu.

Bắt đầu từ đệ nhất chiêu, Văn sĩ trung nên miệng nói tay múa không nệ phiền muộn, thêm vào thông minh xuất chúng của Cừ Thiên Hiệp, đã giàu thiên tư, lại thêm công lực thâm hậu. Hơn nửa chàng đã hiểu qua Thường thắng bát kiếm nên học một hiểu ba tiến bộ thần tốc.

Ngày tháng trôi qua, đã không ghi nhớ là bao lâu, Nhất thập tam chiêu kiếm đã vận dụng thuần thục. Một hôm, Văn sĩ trung nên bỗng lộ vẻ vui mừng reo lớn:

- Con ôi! Mau đi! Bây đã đến lúc giờ phút con thoát khốn rồi.

Cừ Thiên Hiệp nghe chung hừng, Văn sĩ trung nên lại nói:

- Con có nghe gì không?

Cừ Thiên Hiệp nghe tiếng động rầm rầm và tiếng nước chảy không ngớt. Những tiếng động lâu nay chàng không thèm để ý đến những điều này với vấn đề thoát khốn có liên quan gì đây? Chàng ngớ ngẩn hỏi:

- Tiền bối muốn nói về tiếng động đó chẳng?

Văn sĩ trung nên vui hơn bao giờ hết nói:

- Phải đấy! Con hãy chuẩn bị thoát khốn đi!

Cừ Thiên Hiệp vẫn còn hoang mang hỏi:

- Thoát khốn?

Văn sĩ trung nên thở than:

- Đúng rồi, chúng ta lại phải xa nhau.

Nói xong, nét mặt trầm xuống, đầy vẻ thương cảm cố gượng nói:

- Đó là tiếng nước chảy vì tuyết tan. Khi con vào đây bị cản trở vì tuyết phủ nên không thể ra được, vậy bây giờ tuyết tan, con đã có lối ra.

Cừ Thiên Hiệp nghe có lý vội nói:

- Tiền bối nói có lý lắm! Bây giờ con cống tiền bối cùng ra một lượt.

Văn sĩ trung niên cười khô khan nói:

- Cống ta?

Cừ Thiên Hiệp vội vã quì trước mặt Văn sĩ nói:

- Con cống tiền bối đi thấy không khó gì đâu.

Văn sĩ trung niên bỗng nạt lớn:

- Hồ đồ! Con lọt vào đây cách xa mặt đất không dưới một trăm trượng, làm thế nào cống người trên lưng rồi vọt lên mặt đất được? Hơn nữa ta đã tàn phế thoát ra để làm gì? Đi mau lên đừng nói lời thôi nữa.

Mấy lời trên đây khiến Cừ Thiên Hiệp đau lòng, vì trong thời gian gần gũi với Văn sĩ trung niên, một mối tình cảm tự nhiên đã khiến chàng cảm thấy Văn sĩ trung niên là một nguồn an ủi duy nhất của chàng, mà chàng không sao quên được. Thậm chí một người đã từng cứu sống mình và đã nẩy sinh một mối thâm tình như Hoa khôi lệnh Chúa Tiết Lệ Hồng cũng chưa làm chàng quý mến bằng, nên chàng khóc lóc nói:

- Tiền bối không đi thì con cũng không đi, và lại ở đây không sợ chết đói, con xin theo cận tiền bối suốt đời.

Văn sĩ trung niên đôi mắt đăm lẹ, nghẹn ngào nói:

- Sao con dại quá! Ta truyền Nhất kiếm thập tam chiêu cho con rồi để con ở lại đây thì có lẽ nào về rần thêm chân vậy? Huống chi ở đời việc hợp - ly là điều tầm thường kia mà...

Thật ra ông ta đã nói không ra lời, rõ ràng là có vẻ quyến luyến lắm.

Cừ Thiên Hiệp xúc động ngã vào mình ông ta khóc sụt sùi, Văn sĩ trung niên sờ vai chàng mà nói:

- Con ngoan ngoãn nghe theo lời lão thì có ý nghĩa hơn là lo cho cứu lão thoát khổ.

Cừ Thiên Hiệp thấy ông ta đã nhất định như vậy mà liệu cống người trên lưng, mà leo lên đèo tuyết cả trăm trượng bề cao là điều không thể thực hiện được, buộc lòng phải quỳ xuống cáo từ và sau cùng còn khấn cầu:

- Gần gũi sư phụ một thời gian khá dài, giờ phút này con cầu xin sư phụ cho biết danh tánh, đồng thời cũng xin cho biết kẻ thù của sư phụ là ai, để sau khi đệ tử thoát khỏi, có thể trước nhất làm việc này, để trả ân cho gươm và truyền võ của sư phụ.

Văn sĩ trung niên nổi giận quát:

- Hồ đồ! Lão tặc kiếm truyền công không phải vì danh vọng, cũng như không phải vì tư thù, con đã quên rồi sao con đã nói thế nào trong khi thọ kiếm?

Cừ Thiên Hiệp nghe qua mồ hôi tuôn như suối, quỳ sụp xuống đất gập đầu nghe cùm cụp. Văn sĩ trung niên đang trợn nói:

- Hãy yên trí đi! Làm người chỉ biết tư thù cá nhân thì nhỏ mọn lắm, cần phải có một lòng quảng đại mới có thể lập nên đức trọng trong hoàng vũ.

Cừ Thiên Hiệp chỉ lặng làm thinh không biết nói gì và có một sợi rế tách rời ra khoanh tròn

lại dưới cán. Nhưng hơi chi gặt đầu thêm mấy cái rồi đứng dậy.

Lúc bấy giờ Văn sĩ trung niên động lòng, hai hàng nước mắt chảy ròng ròng siết chặt tay Cừ Thiên Hiệp ra về xúc động lắm, và ôn tồn nói:

- Con ơi lẽ ra lão cần phải mang ơn con, mới đúng hơn, vì nếu không có con thì một đời kiếm thánh này sẽ chôn vùi dưới ba lớp đất, thôi! Con hãy đi đi. Cứ theo đường cũ khi con vào đây mà trèo lên.

Nói đến đây ông ta đã nheo ngào nói không ra tiếng bèn đưa tay đẩy Cừ Thiên Hiệp vào lỗ trống do chàng moi móc trước đây, rồi đánh mạnh vào vách một cái nghe “Rầm! Rầm” chường phong rung động làm cho đất trên miệng lỗ trống chúi xuống bít kín lỗ hổng ấy.

Cừ Thiên Hiệp quì xuống lạy mấy lạy, rồi đứng dậy xem bề thế miệng hang thấy có một ít ánh sáng, nhưng miệng hang nhỏ dưới hang lại rộng, mà nước đá ri vào chung quanh hang, nên muốn leo lên thật khó.

Chàng lấy hết chân khí tay cầm Khô trúc kiếm hét lên một tiếng, nhảy vọt lên năm trượng, khi thấy con người sắp rơi xuống tức thì phóng kiếm vào vách, rồi nắm chặt lấy cán gươm bám thân vào vách xúc công vận khí một hồi lại rút kiếm ra rồi nhảy vọt lên như trước, từng chặng từng chặng như vậy, liên tiếp chừng hai ba chục lần thì đã thấy ánh sáng mặt trời chiếu vào. Chàng cố gắng vọt lên hai lần thì đã đặt chân trên núi Hạ Lan Sơn, chàng vui mừng vô hạn không khác nào như vừa được hồi sinh.

Lúc bấy giờ chàng mới thấy hai cánh tay và kiệt sức. Chàng dòm lại dưới hang đen như mực không thấy đáy, nghĩ lại việc rồi vẫn còn sợ hãi, những điều làm cho chàng sợ hơn là Khô trúc kiếm ở trong tay chàng.

Xem kỹ lại, thì ra là một khúc tre khô chước thành hình lưỡi gươm, điều lạ nhất là cán gươm cũng là rễ tre dính liền lại là thánh kiếm danh bất hư truyền.

Khúc tre khô này dưới ánh sáng mặt trời vẫn như vàng nước và phản chiếu thành nhiều sắc thái đẹp tuyệt vời. Thanh kiếm mong mong ẩn hiện những cảnh phong vân biến hóa, chân kiếm tuy có vẻ mềm, nhưng kỳ thật, cứng vô song, và xem nhẹ lắm, nhưng lại vừa tay.

Cừ Thiên Hiệp nhìn một hồi lâu lấy làm lạ đòi lắm, chàng giơ kiếm lên nhắm vào hòn núi tuyết cạnh mình chém một cái thì lạ thay! Núi đã nứt không khác nào như chém vào nước vậy, nhẹ nhàng không cần ra sức. Trái lại, nếu Cừ Thiên Hiệp dùng sức nhiều thì như chặt vào chỗ vô vật, quá trơn bị nhui tới chút nữa lọt vào hang, còn lưỡi kiếm thì trơn bén và nhoáng ra những ánh sáng vàng vàng! Dù chặt vào đá vẫn như thường không sút mẻ chút nào thật là vật quý báu phi thường.

Lâu nay chàng lo mãi không có võ khí vừa tay, mà sự học của chàng lại toàn là công phu kiếm pháp. Khi còn ở Võ Đang Sơn chàng đã thử qua bao nhiêu lưỡi kiếm thường, nhưng hễ sử dụng đến là gãy ngay. Nay trong tay có thánh kiếm, khiến chàng mừng quá như muốn điên. Chàng ngước mặt lên trời cười, chạy nhanh ra khỏi núi.

Về việc tìm cha chàng thấy chuyện đã cách mười mấy năm, không còn hy vọng gì nữa. Vừa rồi chàng định hỏi thăm Văn sĩ trung niên trong huyết, nhưng thấy ông ta kín đáo quá, đến đổi thân thế, tên họ và kẻ thù của ông ta cũng không chịu tiết lộ, huống chi là chuyện của người khác. Có mấy lần chàng thừa dịp bắt qua câu chuyện của mình, nhưng ông ta vừa nghe đến việc trong võ lâm liền tỏ vẻ như một thầy tu, không muốn nghe gì hết, và lại chàng độ chừng như ông ta bị giam hãm trong huyết lâu lắm nên câu chuyện mười năm trước vị tất ông ta đã được biết.

Vừa vui mừng vừa thất vọng chàng đi mau như tên bắn vượt qua bao nhiêu núi non trùng điệp.

Trời sắp tối, đằng trước vẫn là một cảnh hoang vu, bỗng một bóng người màu tím từ quả núi bên trái lướt qua nhanh như chim ưng, thân pháp không tầm thường, công lực cũng không yếu, chỉ trong nháy mắt đã đứng trước mặt, chàng hỏi:

- Ai đó?

Cừu Thiên Hiệp đã vận công lực ngang nhiên đứng không nhúc nhích. Chàng thấy kẻ trước mặt rất hùng dũng, râu xồm, mày rộng nét mặt tím hồng, khí thái không tầm thường với áo tím dài đom bông giắt gươm sau lưng oai phong lẫm lẫm, hừ như muốn nuốt người.

Cừu Thiên Hiệp vừa cung tay chào, thì người đã tuốt gươm ra điểm mặt Cừu Thiên Hiệp nói:

- Nếu người là nam nhi thì hãy đi theo ta.

Nói xong, đôi mắt nhìn thẳng vào Cừu Thiên Hiệp một cách dữ dằn rồi chạy băng ngang đồng hoang thỉnh thoảng quay đầu lại phía sau ngó chừng Cừu Thiên Hiệp.

Cừu Thiên Hiệp không rõ lai lịch gã kia và vì lẽ gì lại có cử chỉ như vậy? Chàng hoang mang, không hiểu nên đi theo hay không.

Người áo tím thấy Cừu Thiên Hiệp vẫn còn đứng lại một chỗ bèn dừng lại, từ xa xa gươm trong tay chỉ và hét lớn:

- Tiểu tử kia! Không dám đi theo ta sao?

Cừu Thiên Hiệp nghĩ:

- Không lẽ hán là đứ điên? Tại sao một kẻ xa lạ mà ă nói vô phép như vậy? Chàng nổi xung nhảy dựng lên la lớn:

- Họ Cừu này có bao giờ sợ ai đâu?

Vừa nói vừa phóng mình tới. Người áo tím thấy vậy vừa chạy vừa nói:

- Có gan thì đứng trốn mất nhé!

Kinh công của Cừu Thiên Hiệp không kém hơn người áo tím, hai người, một trước một sau đi như sao băng diễn chớp.

Độ chừng uống hết một chén trà, thì đã vượt trên hai mươi trượng. Hai người đến một túp lều tranh mới dừng lại. Người áo tím đáp ngay xuống, cấp kiếm dưới nách rồi vỗ tay:

- Bốp bốp!

Tức thì từ trong lều nhảy ra tám người áo đen lực lưỡng cầm võ khí xáp lại. Cừu Thiên Hiệp không biết chuyện gì, bèn đáp xuống né qua bên trái; không ngờ bọn người này chạy lại bao vây chàng, đồng thời người áo tím vùng gươm nói to:

- Nó là Cừu Thiên Hiệp!

Tám người áo đen hét to một tiếng rồi xông tới đánh Cừu Thiên Hiệp.

Cừu Thiên Hiệp nổi giận dùng chưởng phong đẩy lui thế phong của họ rồi nói:

- Chuyện gì vậy? Hãy nói rõ đi rồi hãy đánh.

Không ngờ bọn người này như nổi điên cứ la rùm lên:

- Còn nói gì nữa! Mi quá độc ác! Mi là kẻ sát nhơn!

Bọn người nông cuồng ấy cứ việc nhào tới tấn công quyết liệt.

Cừ Thiên Hiệp không thể nhẫn nhịn được nữa, vì đã bị dồn vào chỗ bí, bắt buộc chàng phải ra tay, vội rút Khô trúc thánh kiếm ra phối hợp với một đời tuyết học Thường thắng bát kiếm và trúc kiếm Thiết thư uy lực phi thường, lưỡi kiếm bạt gió nghe như sấm sét, như giông tố, và cũng mường tượng như có thiên quân vạn trạng mã vậy.

Tám người áo đen tay mạnh nhưng đâu có phải địch thủ của chàng? thường thắng bát kiếm chỉ mới có ba chiêu thì đã nghe tiếng kêu thê thảm.

Trong tám người, có bốn người võ khí bị rời khỏi tay hoặc bị hủy hoại, số còn lại kẻ thì bị đứt áo, kẻ thì bị đứt da nứt thịt.

Nhưng họ vẫn hung hăng không chịu lùi bước, hình như họ gặp kẻ thù, quyết liều chết sống vậy. Cừ Thiên Hiệp giận dữ nắm chặt gươm trong tay hét lớn:

- Đừng trách ta sao không nhường tay nhé!

Chàng vung gươm nhắm bốn người dữ nhất trong bọn dùng Nhất chiêu thức” tấn công ngay lúc bấy giờ bỗng có tiếng kêu thảng thốt:

- Hãy dừng tay lại đã!

HỒI THỨ HAI MƯƠI CHÍN

Khô tâm vì mất đi tri kỷ má hồng

Cừ Thiên Hiệp vừa kìm hãm lại, nhưng đã muộn đi vì uy lực của thanh kiếm quá mạnh nên máu đã văng tứ tung; hai người áo đen bị rơi đầu, một người bị cụt cánh tay, một người bị xả vai, còn bốn người kia nhẩy ra ngoài vòng chiến. Bỗng có tiếng nói lớn:

- Ô! Quả thật con người gian xảo, tàn nhẫn đến thế cơ.

Cừ Thiên Hiệp ngược mặt lên dòm, thì ra một điều bất ngờ không thể tưởng tượng được, chàng vội xếp kiếm lại vui mừng reo lớn:

- Tiết cô nương! Lệ Hồng!

Hoa khôi lệnh chủ Tiết Lệ Hồng đôi mắt sung đỏ hoe, mặt xanh như chàm, môi tái ngắt rung lập cập như người mất trí, nhìn hai tử thi và hai kẻ bị thương đang rên siết mà ứa lệ như mưa.

Cừ Thiên Hiệp thấy vậy liền bước tới khẽ gọi:

- Lệ Hồng.

Không ngờ Tiết Lệ Hồng cắn răng, vĩa vào đại huyệt trên mặt Cừ Thiên Hiệp bất thành linh lệ như chớp quất to:

- Ngươi còn hỏi ta?

Cừ Thiên Hiệp không đề phòng chút nào. Bị Kinh đạo của Chương phong làm cho sự tuần hoàn của huyết mạch trong người thất thường, trong lúc bối rối chàng vận động đôi chân Lôi ảnh cửu chuyển, nhờ vậy mà chỉ suýt một chút mới bị đánh vào đại huyệt.

Tránh được một chiêu này rồi, chân của chàng cũng còn vận chuyển, lùi luôn mấy bước, lại thử vận công lực thấy huyết mạch tuần hoàn mới yên lòng.

Tiết Lệ Hồng chưa hả dạ, lại thêm chiêu, Cừ Thiên Hiệp không hiểu duyên cớ gì, vừa chạy vừa nói:

- Lệ Hồng! Lệ Hồng! Chuyện gì vậy? Hãy nói đi!

Tiết Lệ Hồng nghiêng răng nghe kèn kẹt nói rằng:

- Chính ta đang đòi hỏi ở mi một cuộc thanh toán minh bạch!

- Sao vậy? Ai đã hiếp đáp cô nương?

- Chính là mi.

Tiết Lệ Hồng vừa nói vừa đánh, một chiêu mạnh hơn một chiêu, một thức mạnh hơn một thức, Cừ Thiên Hiệp lùi ra đằng sau túp lều. Nơi đây có một ngôi mộ mới, bia đá trước mộ cao hơn người, Cừ Thiên Hiệp núp ở sau kêu lên:

- Lệ Hồng việc gì mà hiểu lầm như vậy?

Tiết Lệ Hồng giương tay mặt vừa muốn đánh lại ngưng, có lẽ vì không muốn đánh bẻ bìa, nàng giận run cả người chỉ vào bìa đá ước lệ nói:

- Cừ Thiên Hiệp! Ngươi nhẫn tâm quá!

Nói xong, lệ tuôn linh láng, đôi tay bụm mặt khóc thất thanh Cừ Thiên Hiệp nhân lúc này từ sau bìa đá nhảy ra, không dám lại gần ta, đứng ở xa xa dòm vào bìa đá chàng thấy trên bìa khắc một hàng chữ:

- Có Trương Tử Tiết Ấu Hùng chi mộ.

Cừ Thiên Hiệp suy nghĩ, thì ra anh nàng chết, nàng buồn bực nhưng có liên quan gì với mình mà gặp mặt thì hạ độc thủ! Chàng xem tiếp hàng chữ bên cạnh:

- Ấu Hùng bỏ mình dưới tay Cừ Thiên Hiệp lúc 22 tuổi. Hương hỏa nhà họ Tiết đoạn tuyệt. Thù này sâu như biển.

Cừ Thiên Hiệp sợ hãi, giật lùi hai bước, vẻ mặt ngơ ngác. Người áo tím cầm gương đứng xem gần đó cười lạnh lùng nói:

- Sao? Còn làm bộ làm tịch gì đó?

Cừ Thiên Hiệp đang hoang mang, bực tức, nghi ngờ. Nghe nổi giận hét:

- Im!

Chàng không đếm xỉa người áo tím, quay về Tiết Lệ Hồng nói:

- Lệ Hồng! Hàng chữ trên bìa này...

Tiết Lệ Hồng gạt nước mắt và giận quá đổi nói:

- Bao nhiêu kỷ niệm công tích của ngươi, tức là sĩ nhục của nhà họ Tiết, người sung sướng lắm phải không?

Cừ Thiên Hiệp chưa bao giờ thấy nàng hung dữ như lúc này thậm chí trong lúc nàng đang chém giết người cũng không có ai khí sắc khó chịu như lúc này. Chàng cau mày lại giải thích:

- Căn cứ vào đâu mà nói như vậy? Tôi cùng lệnh huynh chưa hề quen biết nhau...

- Chúng ta muốn hỏi ngươi, đại ca ta có thù hận gì với ngươi mà ngươi hạ độc thủ?

Cừ Thiên Hiệp lòng như lửa đốt, dường như không còn một lời nào để nói được, nên gương mặt thư sinh đỏ gấc tựa hồng đào, bèn gượng đáp:

- Việc này không bao giờ có được, đây chẳng qua là nhảm lẫn tày trời.

Tiết Lệ Hồng cau đôi mày liễu, rắn giọng bảo:

- Nhảm? Nhảm lẫn như thế này à?

Vừa nói nàng đưa tay chỉ ngôi mộ mới đắp phát mạnh tay áo, toan đẩy ra đao chương phong.

Người áo tía xốc mạnh thanh bảo kiếm, bước sấn tới trước chặn chàng lại vừa dịu giọng bảo:

- Hiền điệt nữ, hãy để nó cho ta, ta quyết tỉ lượng vài chiêu xem công phu nó đến mức độ nào?

Vừa nói dứt, thanh kiếm quay nhanh một vòng chiêu cửu hỏa liêu thiên tỏa ra đạo hồng quang như con rồng lửa sung trời, phát mạnh vào trung đàn huyết Cừu Thiên Hiệp. Kiếm phong nhấp nháy biến thành muôn điểm bạch hoa, công lực thật phi phàm độc đáo, chứng tỏ là tay cao thủ thượng thừa.

Cừu Thiên Hiệp lắc mình nhảy vọt ra xa, cố tránh ngọn kiếm phong khốc liệt, đồng thời chàng rống to lên:

- Các hạ dẫn ta lại đây, những tưởng có gì mới lạ không ngờ, đây là một điều vu khống lẫn thị phi.

Người áo tím ngược đôi mày lửa, hét to lên:

- Tiểu tử, ngươi là kẻ có mắt không trông. Lịch Huyết Kiếm này đâu phải là hạng người thị phi vu khống?

Lời dứt chiêu ra, lưỡi kiếm thép bay lượn như giao long, sánh với chiêu kiếm đầu hợp lợi hơn bội, lại thêm phần ác liệt tột trần.

Cừu Thiên Hiệp nghe qua chấn động cả tâm tư, kiếm trúc thâm vè, lắc mình qua một bên né tránh.

Nên biết đường gươm của Lịch Huyết Kiếm Mạnh Gia Trang là một đường gươm tuyệt kỹ nổi tiếng, là một trong ba kiếm khách của nhóm Nhất Phật, Nhị Cái, Tam Kiếm Khách, luận về tôn ti thứ bậc thì Lịch Huyết Kiếm là sư thúc của Cừu Thiên Hiệp, thì chàng làm sao dám động thủ.

Cây Khô Trúc thánh kiếm vừa thu lại, Cừu Thiên Hiệp đã thối lui sau hai trượng, cất tiếng kêu to:

- Sư thúc, sư thúc... tiểu điệt..

Không ngờ Lịch Huyết Kiếm Vạn Mạnh Trang mỗi khi xuất thủ, thanh kiếm tựa độc long lên mặt biển, mãnh hổ xuống triền non, thân mình quay cuộn như tên, “xoạt, xoạt”... Một chiêu biến nhanh ra ba chiêu một lúc, huân mãnh tuyệt luân, vô cùng kinh khiếp.

Cừu Thiên Hiệp nếu không cử chiêu đón đỡ, mãi thối lui đến trước ngôi mộ, tức là hết cả lối đi.

Bấy giờ, Lịch Huyết Kiếm Vạn Mạnh Trang, kiếm thế biến ra nhiều chiêu tuyệt luyện, kiếm phong kêu réo rắt, quang kiếm tỏa sáng trời.

Lịch Huyết Kiếm cao giọng quát:

- Đạo trời vay trả, ta chỉ cần ngươi có bao nhiêu nghệ nghiệm nhân cứ phô cứ diễn ra đây...

Đạo kiếm phong từ hồng đôi sang tía, tỏa tròn như chiếc móng trời, kinh phong nổi lên như sóng dậy ba đào.

Giữa cơn lửa cháy dầu sôi, Cừu Thiên Hiệp đang trầm tư mặc tưởng, lại nghĩ:

- Chẳng lẽ để cho lão biểu diễn kiếm chiêu giết ta ư?

“Chỉ một đóm sao tia lửa là đời tàn”. Đây chính là câu nói của người Văn sĩ trung niên dưới thạch động giảng cho chàng nghe:

“Người muốn đứng trong trời đất thì trước phải lập đức, lập tâm! Vì võ lâm mà tung ra dị thể, vì thế nhân mà đã phá bất bình... Cuộc đời của ta không thể nào chịu hết một cách bất minh, bất bạch như thế được”.

Chàng vừa nghĩ đến đây thì một luồng kiếm phong màu tía phát ra âm điệu vi vu tạt ngang qua mặt, chỉ hơi gió thoảng cũng đủ buốt da.

Lịch Huyết Kiếm Vạn Mạnh Trang hứng chí quát to:

- Hãy nạp mạng cho ta!

Tiếp theo đây là một tiếng:

- Soạt!... nhẹ nổi lên.

Cửu Thiên Hiệp rút mạnh Khô trúc thánh kiếm ánh vàng chớp nhoáng, lóe mắt kinh người.

Giữa cơn nguy cấp, chỉ còn cách nhau gang tấc cuộc đời Cửu Thiên Hiệp có thể hóa ra ma, nên chàng vội rút nhanh Khô trúc thánh kiếm vừa đưa ra một chiêu tuyệt học Mạng vận chỉ kiếm, đỡ luồng kiếm phong khủng khiếp của Lịch Huyết Kiếm, kiếm khí của chàng bắn xẹt ra năm trượng luồng kiếm phong bao bọc thân mình như đợt sóng vàng.

Lịch Huyết Kiếm Vạn Mạnh Trang chiêu thế... bị chạm làm tê chồn cả cánh tay hữu, hồ khẩu đau nhức từng cơn, gương mặt vệt mồ đi về luồng kiếm khí, nên không trông rõ Cửu Thiên Hiệp sử dụng kiếm pháp thế nào, thanh Tử hồng trường kiếm đã rời khỏi tay lúc nào không rõ, chỉ thấy từ cổ tay lên đến cùi chỏ máu chảy lâm li...

Buồn thay! Thanh danh Lịch Huyết Kiếm là một trong ba tay kiếm Nhất Phạt, Nhị Cái, Tam Kiếm Khách danh vang thiên hạ, dự mãi giang hồ... trong vòng mười năm ngang dọc tung hoành chưa hề bị thảm hại như thế.

Hôm nay, một tay kiếm khách trong Tam Kiếm Khách, gặp Cửu Thiên Hiệp chỉ đưa ra một chiêu thế đầu tay, thanh trường kiếm đã văng xa mấy trượng và gây cho Lịch Huyết Kiếm đổ máu nơi đây, khiến cho những người có mặt tại trường như Tiết Lệ Hồng và bốn tên cao thủ, đồng kêu lên một tiếng, hoảng hốt muôn phần.

Lịch Huyết Kiếm Vạn Mạnh Trang vừa kinh hãi vừa xấu hổ uất hận cắn hờn.

Lão thối lui ra bảy thước, đưa đôi mắt lơ dờ nhìn Cửu Thiên Hiệp, lại nhìn qua cánh tay của mình bị rách một đường dài hai tấc, máu đỏ từng giọt một, rơi tí tách xuống mặt đất, mỗi một giọt máu rơi là một nhát kiếm xói vào tim óc làm cho đau khổ bồi hồi.

Cửu Thiên Hiệp không thể ngờ được, chiêu Mạng vận chỉ kiếm mới sử dụng có một phần, mà đã bại một tay kiếm lừng danh trong vũ nội, bất giác chàng đứng yên ngơ ngác và lấy làm kinh dị vô cùng.

Hai người đứng trầm tư mặc tưởng, ngơ ngẩn như kẻ xuất thần. Sau cùng Cửu Thiên Hiệp lên tiếng trước, bằng giọng nói đau buồn khổ sở, chàng dứt thanh kiếm vào trong tay áo nói:

- Sư thúc - Tiểu diệt mạo...

Lịch Huyết Kiếm Vạn Mạnh Trang vội ngẩng đầu lên hét to:

- Câm mồm!

Vừa nói dứt, lão gương đôi mắt tròn xoe, tỏa ra nhiều tia khác lạ đỏ hồng như lửa, dường như muốn đốt cháy mọi người.

Đột nhiên, lão tung mình tới trước, cúi xuống nhặt thanh trường kiếm, và quay mặt ra sau, tay giữ chặt đốc kiếm, ngó thẳng về phía Cừ Thiên Hiệp bằng những tia mắt rực hồng quang.

Cừ Thiên Hiệp thất kinh, định chắc lão khiêu chiến nữa nên nhảy lùi sau hai bước, gọi thất thanh:

- Sư thúc! Sư thúc! Hãy nghe tiểu điệt...

Lịch Huyết Kiếm Vạn Mạnh Trang mặt tái như tàu lá, đôi mày tằm dựng ngược, cặp mắt đỏ như hồng quân tựa hồ như sắp rơi tuyết lệ, lão cổ gồng gào lên thật to!

- Ta không là Sư thúc của ngươi, mà ta là kẻ chết vì ngươi... thật ta không ngờ thanh danh của một tay kiếm thép lừng lẫy khắp giang hồ, trên nửa đời người luyện kiếm, hôm nay lại lạc bại dưới tay người là một tên ti tiện, phương tiên bối hậu sanh... thì kẻ như danh dự ta chôn vùi vào đất lạnh.

Cừ Thiên Hiệp hốt hoảng thối lui thêm mấy bước, và run giọng nói:

- Vạn.. Sư thúc..

Lịch Huyết Kiếm Vạn Mạnh Trang dốc thanh kiếm tia trước mặt hạ giọng bảo;

- Hừ! Thái Linh Quan đã lui, ngươi tìm nó mà đòi nợ... đi đi!

Tiếng đi vừa dứt, lão quay nhanh thanh trường kiếm, tỏa một vòng tử quang, đột nhiên đốc kiếm đẩy ra trước chém phập vào cổ lão, thế mạnh và nhanh như chớp mắt.

Cừ Thiên Hiệp cả kinh phóng mình tới trước rú lên:

- Sư thúc.. sư..

... Huyết mạnh đứt tiện, máu ra có vôi.

- Keng!

.... Thanh trường kiếm rơi xuống đất vang lên một tiếng khô khan.

- Phịch! Một tiếng ngã đổ, Lịch Huyết Kiếm Vạn Mạnh Trang té nhào xuống đất.

- Băng!.... Cái đầu bị động mạnh, đứt tiện văng bắn ra ngoài, lăn lông lốc mấy vòng, lưu lại trên đất một đường máu râu lấm tẩm.

Sự việc xảy ra như chớp mắt, biến hóa thật hãi hùng.

Tiết Lệ Hồng phi thân tới trước, ngồi bệt xuống đất khóc nức nở.

Bốn tên thủ hạ chưa kịp hoàn hồn, đứng yên lặng như tượng đá phỗng sành.

Quỳ bên thi hài Lịch Huyết Kiếm cất giọng bi ai kêu lên:

- Sư thúc! Sư thúc!

Hoa khôi lệnh chủ Tiết Lệ Hồng dẫn lòng bi thảm, đưa tay chỉ mặt Cừ Thiên Hiệp quát to:

- Người đừng giả trò giả nhơn giả nghĩa, mèo mướp đi khóc chuột đồng, chính người đã bức tử lão ấy, rồi giả bộ quý quá khóc than.

Cừ Thiên Hiệp nghe qua tức muốn bẻ ngực, vội nặng giọng hét lên:

- Nàng vịn vào mà nói như thế, ta bức tử sư thúc à?

Tiết Lệ Hồng cười khỏ, vừa nặng lời bảo:

- Người không bức tử lão ấy, chẳng lẽ ta sao? Chuyện làm của người ai ai đều rõ, người thử hỏi bọn vị huynh đài kia xem...Người tưởng chối được sao!

Cừ Thiên Hiệp khỏ sở van nài:

- Tiết... Tiết Lệ Hồng ... chính người đã mục kích tại sao người buộc tội ta, lời nói này lan rộng khắp giang hồ, thì làm sao ta dám thấy mặt những cố nhân.

Tiết Lệ Hồng chẳng giận mà cười, song tiếng cười ấy hàm chứa đầy phẫn nộ, ai oán vô hạn, khỏ sở vô cùng, nói:

- Hắc, hắc... Người nói với ta làm gì? Người là Cừ Thiên Hiệp khắp chốn giang hồ ai cũng tôn là hàng cao thủ, là một nhân vật lẫy lừng trong vũ nội thì người còn sợ ai chứ?

Cừ Thiên Hiệp lấy làm khó chịu nói:

- Xin cô nương, miễn...

Tiết Lệ Hồng hét lên lạnh lạnh cướp lời:

- Hừ miễn nói à? Ta cũng chẳng nói làm gì với những tên thói tha, ác độc và đáng nguyên rủa.

Cừ Thiên Hiệp nghe qua, lòng như dao đâm muối xát, toàn thân run lên bần bật.

Bây giờ nếu gặp người khác nói như thế, thì Cừ Thiên Hiệp không dễ gì nhân nhượng, nhưng đối với Tiết Lệ Hồng thì chàng cố nén lòng nuốt nhanh điều uất ức, chỉ vì: Tiết Lệ Hồng là người ân của chàng, đã cứu mạng hai lần tại Trường An Chung cổ lâu và Tiềm Long Cốc ở chung với nhau trên mười ngày, nên tình bạn của hai người không thể lãng xao trong mai một.

Chính lúc, Cừ Thiên Hiệp bị mang khỏ dưới địa huyết, mà tâm tư hằng nhớ đến Tiết Lệ Hồng..

Không ngờ ngày nay nàng đã nặng lời khắc bạc, nuôi chí hận thù, nên gương mặt sân si càng khiến cho Cừ Thiên Hiệp đau khổ hơn?

Tiết Lệ Hồng không nghĩ đến sự thương tâm của Cừ Thiên Hiệp, mà chỉ thuận miệng nói:

- Cừ - người khác thì ta không hỏi nữa, ta hỏi người nhân lúc ta đuổi theo người, thì cha già trên đất bắc, lại sợ ta bị người dối gạt vì tuổi ta còn quá nhỏ, nên phụ thân ta mới phái anh ta tìm đến Hạ Lan Sơn không rõ việc này có đúng không?

Cừ Thiên Hiệp tai ù mắt loạn không hiểu nổi lời nói của nàng mà gượng mỉm cười mà đáp:

- Lẽ tự nhiên, cha mẹ yêu con như biển hồ lai láng, sự lo lắng là thương tình, làm gì mà chẳng

đúng.

Tiết Lệ Hồng cười gằn, bằng giọng nói như diêm vương lệnh:

- Nếu như thế, tại sao ngươi chẳng nói lời, mà để cho ca ca ta phải chết thảm tại đây?

Cừ Thiên Hiệp mím môi gượng chịu, sự uất ức tràn ngập tận đáy lòng, bằng giọng nói chân thành đáp:

- Không bao giờ có việc này!

Tiết Lệ Hồng trợn mắt phượng, dựng mày ngài quát hỏi:

- Vậy ca ca già chết hay sao? Còn phản mộ!

Cừ Thiên Hiệp ngập ngừng đáp:

- ... Việc này... Ta không hiểu ra sao cả!

Tiết Lệ Hồng mỉm cười gay gắt nói:

- Phải mà, ngươi có gì đâu...? Chính mắt ta thấy ngươi đã bức tử sư thúc, mà còn phản cung không nhận... thì còn gì để nói chứ!

Cừ Thiên Hiệp điềm đạm nói:

- Cừ mỗ thật chưa gặp mặt ca ca ngươi!

Tiết Lệ Hồng buồn nói tiếp:

- Tiếc thay có một tay bị trọng thương chưa chết, lúc ngươi chưa đến, ta đã gặp trước, chính miệng hắn đã nói với ta... thì làm thế nào được chứ?

Cừ Thiên Hiệp cúi đầu nghĩ ngợi, sau cùng lên tiếng bảo:

- Thế tại sao lúc ấy ngươi không mời hắn ra để nhận mặt giáp lời qua lời, thì chân giả sẽ phân minh, có hơn không?

Tiết Lệ Hồng quá buồn bã song gượng cười nói tiếp:

- Hắc! Hắc! Ngươi thật là hạo cốt hung hãn!... Ngươi hãy nhớ chứ, tên ấy bị trọng thương khá nặng, không sống nổi ba ngày, mãi đến ngày nay sự tình đã trên ba tháng, mà ngươi bảo gọi hắn ra đối chất thật là lắm mưu đa kế tấm lòng ngươi tốt lắm đấy.

Cừ Thiên Hiệp thần thờ bảo:

- Ba tháng!... Ba tháng!

Tiết Lệ Hồng thiểu não nói tiếp:

- Ấy đấy? Suốt ba tháng liền ngươi còn không thừa nhận sao? Tính thử thời gian, lúc ngươi rời Tiềm Long Cốc và giờ này mới đến đây có đúng không? hay nhầm lẫn?

Cừ Thiên Hiệp đau buồn khôn tả, nên trầm mình trong những nỗi ưu tư, chàng không thể tin nổi ở chính mình làm gì khi rơi xuống địa huyết đến giờ chỉ nháy mắt đã hơn ba tháng dài đằng

đăng, thì mọi người không tin là phải.

Nhưng mà, bằng cớ còn rành rành theo thời tiết... lúc chàng vào núi thì tuyết phủ, sương sa, mùa đông chớm lạnh mà bây giờ Tuyết rã sương mờ khí trời ẩm ẩm đượm khí xuân.

Cừ Thiên Hiệp hồi tưởng lại lúc ở dưới huyệt động thời gian chỉ độ một ngày đêm lạ thật. Vì mãi suy tư nên quên hẳn câu trả lời cho Tiết Lệ Hồng...

Tiết Lệ Hồng nhìn thấy, bữu môi kinh bạc vừa trầm giọng nói:

- Này... Người đang trù mưu quỷ kế yêu gì thế? Theo lời nói của người, thì ngày, tháng vẫn nằm yên một chỗ à?

Cừ Thiên Hiệp như người tỉnh mộng vội vàng đáp:

- A...! Ta nhớ là vào địa huyệt chẳng bao lâu, nhưng dưới ấy không có ánh sáng mặt trời hay vàng trắng chói rọi, không ngờ trong chớp mắt đã qua ba tháng liền, thật là...

Tiết Lệ Hồng cười ngặt nghẽo, trong giọng cười hàm chứa đủ phần hận, bi thương, sau cùng nàng dùng lời gay gắt nói:

- Cừ... người cho ta là đưa trẻ lên ba ư?

Cừ Thiên Hiệp biện luận:

- Cô nương, sự thật bao giờ cũng sẽ là sự thật! Ta dối gạt cô nương làm gì?

Cừ Thiên Hiệp dùng hết lời lẽ chân thành tình thật, nhưng Tiết Lệ Hồng khẳng khái chẳng chịu tin.

Chỉ vì một lý do rất ấu trĩ là: Không một người nào sống được dưới đáy hang sâu ba tháng liền rỗng rã, chỉ đối cũng đủ chết, đừng nói là ba tháng chỉ ba ngày cũng biến ra ma, do đó nàng không thể tin được.

Nhưng đứng trong hoàn cảnh thực tại của Cừ Thiên Hiệp, thì hoàn cảnh này là một loại kỳ duyên hội ngộ, hiếm có nhất trần đời, chưa có một ai như thế.

Vì vậy nên ca dao có câu Vô xảo bất thành thơ. Không khéo léo chẳng nên chương sách.

Hoa khôi lệnh chủ Tiết Lệ Hồng đột nhiên rơi vãi ngấn lệ, lời nói đôi giọng trầm buồn:

- Cừ... ta với người nói mãi chỉ thêm vô ích. Nay Vạn lão tiên bối đã chết về tay người... thì chính bản thân ta không thể chống đối người được. Người hãy giết ta đi... giết ngay trong hiện tại!... Nếu người từ chối không giết! Thì Tiết Lệ Hồng này xin phép rời khỏi đây, nhưng mà cái thù giết anh, ta thề, thề sẽ báo trả!

Cừ Thiên Hiệp kêu lên như uất, đôi mắt chớp nhanh lóng lánh vài ngấn lệ doanh tròng và rầu rĩ nói:

- Người khác không tin ta thì đã đành rồi, còn người cũng không tin ta nữa sao?

Tiết Lệ Hồng thét lên:

- Cừ... có ngày ta sẽ móc mắt người!

Nói xong nàng vẫy bốn tên thủ hạ ra hiệu cất bước.

Cừ Thiên Hiệp lòng đau như cắt, dạ xót như bào, vội nhảy tới trước cản lối đi và nức nở:

- Lệ Hồng, Tiết cô nương!

Tiết Lệ Hồng quay mặt lại, đưa tay chỉ vào mặt Cừ Thiên Hiệp đau đớn rít lên:

- Cừ Thiên Hiệp. Ta hận chẳng ăn được thịt ngươi, uống máu ngươi, lột da ngươi, bầm vằm xương cốt ngươi! Giờ đây có lẽ ngươi nghĩ ta là bạn nên không chịu giết, sau này ngươi chỉ ăn năn và tiếc rẻ cơ hội này!

Cừ Thiên Hiệp đau khổ linh đình, tự nhận Tiết Lệ Hồng là người bạn gái duy nhất, giờ này đã biến thành kẻ thù sanh tử đối đầu. Ôi! Thế nhân nước lũ khuấy nên hồ.

Giương đôi mắt đầm lệ, nhìn Tiết Lệ Hồng không chớp mắt, như ngây, như dại, hai giọt lệ nóng sột lẩn từ từ trên má, đây là lần đầu tiên chàng khóc. Giọt lệ anh hùng khóc người tri kỷ.

Tiết Lệ Hồng hơi chùn dạ, nàng cau mày khó chịu gắt:

- Ngươi không giết ta ư? Tại sao không giết? Thôi... ta đi!

Cừ Thiên Hiệp đưa tay vẫy nàng, khẩn thờ bảo:

- Ngươi đi sao?

Tiết Lệ Hồng và bốn tên thủ hạ, nhún mình bay vọt tới trước họ trở thuật khinh công đi như gió bão chỉ nháy mắt mất dạng.

Bỗng một cơn gió nổi thổi rơi xuống đầu Cừ Thiên Hiệp một chiếc lá vàng chàng cảm nhận chiếc lá vàng ngấm nghĩa vừa chếp miệng:

- Đây là chiếc lá lìa cành cũng như...

Nói đến đây lại tắt lịm, chàng đứng bên ngôi mộ mới, thăm tưởng niệm... bất giác hai giòng lệ anh hùng trào ra như suối chẳng phải chàng xót thương người qua cố hay mất kẻ tri âm, mà chính chàng tủi lấy phận mình gặp toàn là niềm đau khó tả, một niềm đau từ vô thể thi nhau cuốn phủ trên số kiếp linh đình.

HỒI THỨ BA MƯƠI

Gió đưa hạc khóc trong rừng võ

Người đời thường nói: Lạc cực sanh bi, Vui quá đổi sanh bi lụy.

Câu nói này đối với Cừ Thiên Hiệp hôm nay rất hợp cảnh hợp tình, nhưng mà cái chữ “bi” này khác hẳn sự “bi” lụy tâm thường, nó đối với Cừ Thiên Hiệp là một đại biến cố liên quan đến cả sinh mạng.

Bởi không thể làm sáng tỏ vấn đề Lịch Huyết Kiếm tại Vạn Mạnh Trang, cho nên chính bản thân Cừ Thiên Hiệp đã đoạn tuyệt với Nhất Tăng Nhị Cái và Tam Kiếm Khách một sự liên quan mật thiết trong thời gian dài, cũng bởi Cừ Thiên Hiệp không biết rõ vấn đề... , lại mất luôn Hoa khôi lệnh chủ Tiết Lệ Hồng, đây mới là quan trọng, vì mất Tiết Lệ Hồng là mất cả đời sống tinh thần, thì cuộc sống của Cừ Thiên Hiệp nào có ý nghĩa gì đâu?

Cuộc sống của Cừ Thiên Hiệp, chỉ vì một câu chuyện không minh bạch, chỉ trong nháy mắt tất cả những người thân thuộc đều biến ra kẻ hận cừu. Chính bản thân Cừ Thiên Hiệp rơi vào địa huyết, gặp mỗi kỳ duyên được Khô trúc thánh kiếm là một phần hân hoan, ấy vậy, lại không còn một người thân nào được hưởng phần, đời người dù có vinh hạnh được như thế, cũng không có ý nghĩa gì?

Cừ Thiên Hiệp đang đứng giữa cánh đồng hoang, bấy giờ chàng mới cảm thấy trời đất bao la, mà chính mình không còn mảnh đất ghé chân. Cuộc đời trôi cuộn không tìm ra dù một người thân thích họ hàng.

Ánh dương tà đã nhuộm vàng vạn vật, liễu sầu héo, nọ là nơi an nghỉ của Tiết Âu Hùng một nắm đất vàng vùi thây một người quá cố, nhìn xem cảnh trí đây vẻ buồn thảm thê lương.

Cừ Thiên Hiệp vẫn vơ suy nghĩ, trong nhất thời chẳng biết phải đến đâu hoặc về đâu?

Đột nhiên chàng nghĩ ra: còn một vùng có thể đến được Tiềm Long Cốc...

Phải tìm gặp Tuyết Tình Kiếm, chỉ có hấn mới đủ khả năng giải bày sự trong trắng của mình, cũng do hấn mới đủ tín nhiệm giải thích cho Nhất Tăng, Nhị Cái và Tam Kiếm Khách nghe qua những điều nghi vấn có thể xóa tan đám mây mờ.

Nghĩ đến đây, chàng quyết định, vì đây cũng là một lối thoát duy nhất.

Cừ Thiên Hiệp ngửa mặt lên trời, thở hắt ra những điều u uất, đoạn mạnh dạn nhắm hướng Hạ Lan Sơn đi lần tới.

Khi bóng tối đã bao trùm vạn vật, thì chàng đã đi đến vùng ngoài chân núi Đinh Viên Dinh.

Cừ Thiên Hiệp cảm thấy mệt nhọc, bèn ghé lại Đinh Viên Dinh an nghỉ. Bấy giờ chàng mới quan sát lại y phục, bộ đồ màu thanh thiên của chàng sau mấy tháng dưới huyết đã dính đất, bùn bẩn thiu không thể mặc được nữa, chàng cởi ra và biến chế thành bộ y phục màu xám tro, còn cây Khô trúc thánh kiếm tóa ra muôn ánh hào quang sáng rực, chàng phải chế thêm cái vỏ kiếm bằng da để che khuất luồng ánh sáng.

Một đêm qua... Ánh mặt trời vừa ló dạng góc trời đông, vạn vật cũng chuyển mình chờ đón một ngày tươi sáng, Cừ Thiên Hiệp cũng vừa thức giấc, chàng thu dọn nhanh hành trang và hối hả lên đường, chàng nhắm hướng nam toan trở thuật thần hành đi cho chóng.

Cửu Thiên Hiệp rời Định Viên Dinh độ hai mươi trượng là phải lên đường cái quan để xuôi nam. Khi chàng vừa bước ra đường cái quan độ sáu bước; đột nhiên trước mặt chàng vang lên giọng nói trầm trầm:

- A Di Đà Phật! Tiểu thí chủ mạnh giỏi!

Cửu Thiên Hiệp giật nảy mình ngó lên trước mặt chàng hiện ra một người mày từ, mắt thiện. Một lão hoà thượng, chấp tay trước ngực đứng thẳng người như chào đón chàng.

Vị hòa thượng này có gương mặt từ hòa, nước da hồng đỏ mày trắng như vệt bông, râu bạc như tuyết giá, thần sắc rất linh hoạt, tuổi tác độ chừng trên tám mươi, song dáng người còn quắc thước vô cùng.

Cửu Thiên Hiệp vội dừng bước, vòng tay trước ngực đáp lễ nói:

- Lão pháp sư vạn thọ!

Vị hòa thượng cười một tiếng, vàng trán bóng đỏ hiện lên mấy nếp nhăn, vừa thân nhiên hỏi:

- Lão tăng xin hỏi tiểu thí chủ, có phải là Cửu Thiên Hiệp thiếu hiệp đấy không?

Cửu Thiên Hiệp lấy làm lạ, song chàng vẫn gật đầu tỏ vẻ cung kính đáp:

- Phải đấy ạ! Xin hỏi lão hòa thượng quý thượng tánh là chi?

Lão hòa thượng nhếch môi cười vui vẻ, vừa chấp tay trước ngực đáp:

- A di đà Phật! Bần tăng pháp danh là Ngô Phi!

Cửu Thiên Hiệp nghe qua, đổi hẳn thái độ, tỏ ra cung kính bội phần, chàng vòng tay cúi đầu làm lễ nói nhanh:

- A! Thế ra hòa thượng đây là Phật Diện Kim Thân Ngô Phi đại sư! Văn bói bấy lâu hằng ngưỡng vọng. Hôm nay hân hạnh gặp vị minh chủ của bữa đại môn phái, một vị thành triết của võ lâm. Thực là tam sanh hữu hạnh.

Phật Diện Kim Thân Ngô Phi, là lão chương môn của môn phái Thiếu Lâm, sáu mươi năm về trước đã nổi tiếng khắp giang hồ và hiện tại đệ tử của phái Thiếu lâm được truyền đến đời thứ tám mươi mấy xuân, thế mà tinh thần vẫn thư thái, sức khỏe vẫn khang kiện như xưa.

Ngoài ra chương môn của tám phái lớn hiện giờ người nào cũng là hàng hậu sanh, văn bói là đàn em của Ngô Phi đại sư, vì những tay cao thủ của danh môn chánh phái hiện đại, đồng lứa tuổi hoặc đồng kết bạn với đại sư, tất cả đều khuất bóng. Do đó, trên chốn giang hồ, Ngô Phi đại sư danh vang cửu đỉnh, không kể những người trong Cửu đại môn phái kính trọng như bậc thân minh thánh triết, mà luôn cả hai đạo phái kính trọng như bậc thân minh thánh triết, mà luôn cả hai đạo phái hắc bạch, như sĩ giang hồ, nghe đến tên là nể trọng, hễ gặp mặt là bái lễ.

Ngô Phi đại sư cả cười đáp:

- Không dám, chính bần tăng!

Nói xong, vị lão tăng đưa ngón tay chỉ vào mặt khóm cây bên vệ đường nói:

- Thiếu Hiệp, lão nạp xin mời thiếu hiệp đi bộ qua vài bước vì chúng ta có một vài câu chuyện nói với nhau!

Cừ Thiên Hiệp lòng hằng ao ước, nay thấy Ngô Phi đại sư thần sắc nghiêm trang nên chàng chẳng chút do dự vội đáp ngay:

- Chẳng hay đại sư có gì muốn chỉ giáo? Tại hạ hầu nghe!

Ngô Phi đại sư nét hân hoan hiện rõ lên gương mặt từ tường tay áo rộng phát mạnh, người đã tung mình ra xa năm trượng vừa lớn tiếng bảo:

- Thiếu Hiệp hãy theo ta đến đây!

Cừ Thiên Hiệp buộc miệng khen thầm:

- Thực là môn pháp thượng thừa khinh công! Quả nhiên tiếng đồn chẳng sai.

Chàng liền rún mình chạy theo sau như vũ bão.

Hai người vượt qua một đê cao, Ngô Phi đại sư đã dừng trên thảm cỏ xanh mượt, Cừ Thiên Hiệp cũng vừa đến nơi.

Ngô Phi đại sư vừa đứng vững, vội chấp tay nhìn Cừ Thiên Hiệp bảo:

- Thiếu Hiệp, lão nạp không có chuyện gì riêng tư, mà chỉ hướng vào Thiếu hiệp mời đến dự một cuộc hội ước? Không rõ thiếu hiệp có vui lòng nhận hay chẳng.

Cừ Thiên Hiệp lấy làm lạ hỏi ngay:

- Ước hội? Đại sư muốn...

Ngô Phi lão sư mỉm cười, ngắt lời bằng giọng nói cực trang trọng bảo:

- Nguyên Cừ đại môn phái có bày ra buổi đại hội tại Cao Sơn Thiếu Lâm Tự, và đã bầu lão nạp đi mời người dự, lão nạp đã vượt gần mười dặm đường, từ tây bắc đến đây, may thay lại gặp thiếu hiệp tại Đình Viên Đình này! Thật là tiện dịp cho lão nạp được hầu giá!

Lão hòa thượng tiếng nói trầm hùng rõ rệt, nhưng sự thật có lẽ đúng tám phần mười.

Cừ Thiên Hiệp nghe qua lấy làm lạ, thầm nghĩ:

“Thật là câu chuyện kỳ khôi, không tưởng được, có ai ngờ mình chủ của Cừ đại môn phái, lại là chủ môn phái Thiếu Lâm địa vị rất sang trọng mà đích thân vượt gần ngàn dặm đường, đi mời người phó hội, thì cuộc hội ước này chẳng phải tầm thường.

Vì thế Cừ Thiên Hiệp tỏ ra cung kính hỏi:

- Cuộc hội ước của Cừ đại môn phái, chắc đại sư rõ nguyên do và mục đích chứ? Có thể nào đại sư cho biết sơ lược đừng chẳng.

Ngô Phi đại sư khẽ nhích động vành mi bạc cả cười bảo:

- Cuộc ước hội không có bàn gì đại sư thiếu hiệp vào buổi hội sẽ rõ? Xin chớ từ nan, và đừng để bản tăng ngóng đợi. Và lại lý do của buổi hội xin thiếu hiệp tin tưởng vào bản tăng là Một việc lành, chớ ngại gì cả!

Cừ Thiên Hiệp khó từ chối, và cũng không nghĩ đến việc từ chối, nên cả cười nói:

- Đại sư đã dạy như vậy, vẫn bối không thể chối từ và xin hứa đến hầu dạy.

Ngộ Phi đại sư nghe qua vội chấp tay trước ngực xá một xá dài, vừa đổi giọng trầm trầm nói:

- Lão nạp xin đa tạ. Vậy kính mời thiếu hiệp đến ngày mùng năm, tháng năm, giờ ngọ tức là đúng vào tết Đoan Ngọ đến tại Cao Sơn Hương Lô Phong hội ước.

Vừa nói dứt, lão nhún mình vượt qua bờ đê lại đưa mắt già từ Cừ Thiên Hiệp và thuận miệng nói to:

- Lành thay! A di đà Phật!

Mảnh áo cà sa màu nâu phát phơ theo làn gió nhẹ, hương về đường cái quan đi thẳng...

Cừ Thiên Hiệp ngơ ngẩn, không hiểu nổi lý do gì, một bóng một hình tiếp tục bước theo con đường về Hạ Lan Sơn. Trên đường đi, may không xảy ra sự gì đáng tiếc.

Không ngờ bước chân chàng vừa vào đến Trường Thành, chàng có cảm giác dường như có sự biến đổi khác lạ.

Nguyên tại chốn Trường Thành là nơi tụ tập của đa số nhân sĩ giang hồ, cao thủ võ lâm, không bao giờ dứt bóng người qua lại, vì tốp kia hợp, tốp nọ tan, thường xuyên không bao giờ dứt thế mà, lúc bấy giờ dường như vắng vắng bất kỳ một khách hào hoa hay một chàng hiệp sĩ, thậm chí đến một tên võ sĩ bết hạng hoặc một người hán tử khù khờ cũng không có nốt, có lẽ nào khách giang hồ đã quay về chốn hoang sơn cùng cốc, trả lại đây sự yên tĩnh cho dân lành. Nhưng sự yên tĩnh và trầm lặng đó, dường như nó ẩn lồng vào trong một loại tai nạn kinh hồn hay một cuộc khủng bố vô cùng kinh khiếp! Hay là một cơn mưa bão sắp đến, khiến người ta có cảm giác khẩn trương.

Khi vào nội cảnh Thiểm Tây, tình hình càng tỏ ra căng thẳng đến tột bậc.

Trên đường phố tiếng đồn đãi không ngớt. Họ nói:

- “Trên chốn giang hồ, gần đây có xuất hiện một gã thiếu niên cao thủ, gặp ai giết nấy, gây nhiều trận kiếp hải hùng, chẳng phân tà chánh, hắc, bạch, mà toàn thể nhân sĩ, cao thủ võ lâm trong hai đạo hắc, bạch đều nghe tên. Chỉ vì hắn là một chàng trai tuyệt đẹp, song lòng gai tay độc, giết người không kể, mỗi lần xuất thủ rất độc ác, chẳng lưu vết tích. Cho nên cái giới giang hồ trong võ trụ đều nói:

Gió đưa hạc khóc trong rừng võ.

Huyết lệ vung đầy chi một tay!

... Thật là hai câu hoang đường quái đản.

Ngày nọ, Cừ Thiên Hiệp đi đến phủ Diên An.

Chàng bèn tìm khách điểm để trọ, khi bước vào khách điểm, lại gặp lúc hai đạo bảo tiêu đóng ở đây, nên trong điểm vô cùng nhộn nhịp, tiểu nhị không ngớt lời cung chiêu đãi khách.

Khách điểm là một thế phái cực lớn, sánh với một toàn mật động ở Thiểm Tây chẳng khác bao nhiêu, trước mặt khách điểm bày ra năm gian rộng. Trước mặt tiền, khách điểm bày ra mười chiếc bàn bát tiên, chỉ có điều lạ là trên bàn không bày thức ăn rượu.

Cừ Thiên Hiệp một mình ở trong gian phòng khá rộng về phía mặt tiền, nên cảm thấy buồn đáo để. Tiểu nhị bày cơm nước tại giàn nhà ngoài mời chàng ăn.

Trên chiếc bàn cạnh, có bốn tay đại hán, khí mạo kiêu hùng, có lẽ là tranh huấn luyện võ nghệ đang lúc thảo luận về quyền lệnh.

Bỗng nhiên...

Một tên hán tử mặt rỗ da đen, hướng vào tên trung niên mặt trắng bảo:

- Lưu đại ca, từ nay việc áp tải hàng hóa nhập quan về, chúng ta nên hết sức đề phòng, chi vì...

Người được gọi Lưu đại ca là một trang hán tử trung niên, tên này nghe qua phá lên cười ngặt và ngắt lời:

- Triệu Đại phiêu, ngươi đã tính sai rồi, chúng ta là bảo tiêu chuyên nghiệp, thì phải cố tự tin số hàng áp tải của chúng ta muôn phần không mất một!

Tên hán tử mặt rỗ da ngăm tức là Triệu Phiêu Sư, hán nghe qua rất bất mãn, vì tưởng làm người bạn không rõ lời nói của mình nên hậm hực bảo:

- Này ngươi đã quên Tên Điềm Tử đó sao, hán là một tên lòng lang dạ sói, tay nhám chân gai, thì ngươi có dám quả quyết cuộc áp tải của chúng ta muôn phần không mất một hay chẳng?

Cừ Thiên Hiệp nghe hai người lời qua tiếng lại thì biết là họ hai bang, Bảo tiêu sư song chàng không muốn nghe nữa, chỉ vì họ nói đến ba chữ Tên Tiêu Sư nên chàng chậm rãi ăn uống, không lưu ý đến cuộc đàm thoại của hai người nữa.

Lưu Phiêu Sư đưa chén lên môi hớp một ngụm rượu thấm giọng và thư thả đáp;

- Mỗi khi ta muốn nói câu nào thì câu đó có ý nghĩa sâu xa của nó cả! Này.. này ngươi thử nghĩ xem ba tháng vừa qua, Tên Điềm Tử, nào phải tên hắc đạo ma đầu trong mọi hành động mà là trảng nghĩa hiệp kỳ tài, một nhân vật võ lâm lừng lẫy, làm thế nào hán không gặp chúng ta? Mỗi khi hán xuất hiện, thì phải mơn trớn tự nhiên hán vô tình giúp chúng dọn đường, còn hơn ba bốn người bạn hữu, thử hỏi có ai dám cả gan nhích động? Vì lý do đó ta mới dám quả quyết với ngươi muôn phần không mất một là thế.

Giữa lúc hai người lý luận, thì phía bên phải có một tên đại hán cũng là bảo tiêu, tên đại hán này có phần say sưa, nên hán vỗ tay xuống đùi cái đét vừa rồn rảng nói:

- Cả hai người đều giống đàn bà con gái, đi xem hát ứa lệ mũi lòng, thay người xưa mà rầu chuyện trào đình, xót lòng hoài cổ. Theo ta nghĩ thì chúng ta là những tên bảo tiêu chuyên nghiệp phải tận dụng hết năng lực của mình mà phụng sự...

Còn cái tên điềm nào đó, nếu nó không đến thì muôn việc đều êm, nhược bằng nó đến thì có ta đây Ma Vân Thủ đủ sức tiếp đãi nó! Ta không tin rằng nó có ba đầu sáu tay, hay có biệt tài thăng thiên độn thổ gì, mà ta biết chắc đó là một thiếu niên cao thủ thế thôi, chẳng qua là thiên hạ lắm lời, một đồn mười, mười đồn trăm vô tình trung thần thánh hóa câu chuyện!!!

Gã phiêu sư họ Lưu lắc đầu thề lưỡi, tỏ vẻ lo lắng cho người bạn say quá lời.

Gã phiêu sư họ Triệu lắc vai tên đại hán nói như hét:

- Người đã quá chén rồi. Tên Điềm Tử mà nghe được những lời chúng ta nói, ta rất ngại cho những chuyến áp tải hàng hóa càng thêm khó khăn, trừ khi chúng ta nắm tay nhau, đi vòng mới mong chống lại, ngoài ra không còn biện pháp nào nữa.

Ma Vân Thủ là tên đại hán say, hán nghe đồng bọn nói lấy làm bất phục, cặp mắt tròn tròn xoe, đôi mày xéch ngược, gơ hai tay lên trời như phân bua và hét ầm ỉ!

- Các người với ta là đồng bọn! Tại sao các người quá khen dỗi chí khí của người, mà diệt bỏ oai phong của mình, ta cố làm tròn phận sự áp tải trong vòng ba tháng, rồi ta sẽ đi tìm Tên Điềm quyết tì thí với nó cho bằng được! Ha ha ta không thể nào tin nổi một tên tà.

Ba tên bảo tiêu cùng bàn, thấy hắn đã quá say, nên vội vàng không khuyên dút, và đem câu chuyện khác ra bàn luận, cố tránh sự đụng chạm vào Tên Điềm Tử.

Bấy giờ, Cừ Thiên Hiệp đã ăn uống xong lại lắng nghe không thấy chúng nói gì thêm, bèn quay trở về phòng an nghỉ.

Đột nhiên... một bóng đen bay vút qua, rõ ràng là bóng dáng một người ốm nhỏ từ trong phòng chàng nhảy cửa sổ chạy vút ra ngoài.

Cừ Thiên Hiệp quá ngạc nhiên hỏi to;

- Ai đó?

Vừa hét vừa bươn bả bước vào phòng, chợt thấy giữa phòng đèn khêu cao ngọn sáng rực, mừng mừng tự nhiên phủ xuống giường trên gối lại lồm xướng đầu đầu người vừa nằm lên, lại thêm có mùi hương khác lạ, rõ ràng là có người chui vào đây ngủ.

Cừ Thiên Hiệp cả giận xung thiên, vội bước ra ngoài toan đuổi theo kẻ lạ mặt.

Đột nhiên nhiều tiếng la ó vang dậy, kẻ đấy là giọng nói lè thè của tên bảo tiêu Ma Vân Thủ:

- Ta phải... gặp nó... Điềm Tử... tìm ta... à! Được lắm... Ta sẽ... đấu... đấu...

Nguyên những tiếng la ó này của bốn tên bảo tiêu vì quá say sưa, cho nên cặp nhau đi xiêu tó, riêng Ma Vân Thủ vì say đến cực độ nên nói lảm nhảm luôn miệng.

Cừ Thiên Hiệp động tánh háo kỳ vội đứng nhìn mấy ông xem nghiêng ngả, mà quên trở lại phòng xem xét.

Đột nhiên... ngoài mặt tiền khách điểm có tiếng hét lên inh ỏi:

- Bắt kẻ trộm, bắt kẻ trộm!

Tiếp theo đấy, tiếng chân người chạy thành thành cuộn cuộn như lớp sóng người, hai đoàn thủ hạ của Bang, bảo tiêu xông ủa ra, mỗi tên đều cầm sẵn binh khí nơi tay, từ phía sau hậu viện tuôn ra ào ạt.

Cừ Thiên Hiệp nghe kêu vội chạy ra ngoài giữa viện.

- Soạt!

Một tiếng kêu xé, gió nổi lên, ba điểm nhỏ li ti hành tinh, từ một nơi vô danh bay xẹt vào hành lang, nhanh như chớp lóe giữa trời, bắn vút vào bốn tên bảo tiêu thể mạnh như thần tốc.

Cừ Thiên Hiệp vừa thấy, không dám chậm trễ hai tay đẩy ra xông chưởng, thân mình sà tới trước vừa cất tiếng gọi toi:

- Coi chừng ám khí.

Vừa nói dứt, ba điểm hành tinh bị chàng đánh rơi rất nhanh trúng vào một trong bốn tên bảo tiêu...

- Ôi chào! Chết..

Mấy tiếng kêu rú lên đau đớn, vật ám khí đã bắn vào đầu tên Ma Vân Thủ đẩy hắn ngã phịch xuống đất, hắn ngồi ôm gối rên la không ngớt miệng.

Cừ Thiên Hiệp không đắn đo hơn thiệt vội nhún mình nhảy vọt lên nóc nhà, và đưa cặp mắt rực tinh quang cố tìm xem vật ám khí xuất phát từ hướng nào.

Bấy giờ một bóng đen như cách hắc ô chớp mình tung vọt lên cao ba trượng vừa bay tạt ngang đáp vào ngọn cây rậm rạp. Cây Ngô đồng này rất cao ước độ bảy, tám trượng cành lá um tùm rậm tối..

Cùng lúc đó, ba tên bảo tiêu còn lại vội tung mình nhảy phốc lên mái nhà, chúng che mắt nhìn khắp bốn phương, tay hườm thế tấn công, nhưng vô ích vì bóng dáng kẻ lạ đã mất tự bao giờ.

Cừ Thiên Hiệp nói to lên:

- Nó kia! Nó đang ẩn trên ngọn ngô đồng...

Vừa nói dứt chàng tung mình nhảy phốc lên cây cố vận dụng ánh mắt rọi khắp ngọn cây mà bóng dáng kẻ lạ như chính trời bạt gió biến mất tự bao giờ, chàng nổi giận hét to:

- Cả gan cho tên cường tặc! Mau ra đây!

Vừa nói dứt tay chàng vận mấy thành lực, đẩy lên ngọn cây một chưởng ta như hòn giả sơn, gió cuộn ào ào, đạo kinh phong xé không gian đánh vào chót tàng cây ngô đồng.

- Rắc!... ào...ào!

Những tiếng “răng rắc” “ào ào” thì nhau nổi lên vang dậy, cành lá rậm rạp bị ngọn chưởng đánh vào gãy tan, nát vụn bay đổ xuống đất ào ạt chẳng khác nào trận bão to, trong chớp mắt, cây ngô đồng “trụi lủi” trơ lại những cành to khẳng khiu, song bóng người lạ vẫn bật tăm vẳng bóng. Cừ Thiên Hiệp miệng tiếc rề: “Rõ hoài công!” chàng lại đưa mắt quan sát lần nữa, lần này lại thấy một bóng đen bay như cánh diều trước gió, từ xa xa hướng ra bên ngoài thành chạy như trốn bão, mắt người khó theo dõi kịp.

Ba tên bảo tiêu tuy có sáu con mắt, nhưng không tinh nhạy bằng Cừ Thiên Hiệp, nên chúng gọi vọng xuống hậu viên hò hét bọn thủ hạ đi truy sát, như lâm vào đại trận.

Cừ Thiên Hiệp nhìn thấy bọn chúng, tay giáo tay gươm chạy như ong, bắt giắc mỉm cười và điềm dậm bảo vọng qua.

- Ba vị bảo tiêu, hãy xuống đất đi thôi.. tên đạo chích đã đi xa trên mười dặm rồi.

Vừa nói dứt chàng buông mình từ trên ngọn đại thụ ngô đồng rơi nhẹ xuống trước viện.

Lúc bấy giờ tất cả khách ngụ, cùng toàn thể bang chúng tiêu cục, đều tề tựu trước viện, người đều cầm binh đao võ khí, vây tròn bên bốn chiếc xe bảo tiêu, gương đôi mắt trùng trùng thủ thế.

Cừ Thiên Hiệp sực nhớ đến mũi ám khí đã chớp được lúc nãy, bèn đưa lên mắt xem; mũi ám khí lại là hai phiến trúc vuông. Bên trên có phát miếng giấy trắng nhỏ ghi mấy chữ, bắt giắc chàng phá lên cười ngất, vừa bước đến ba tên bảo tiêu sư vừa đáp xuống đứng giữa viện trằng chàng trao mũi ám khí cho Lưu bảo tiêu mỉm cười bảo:

- Mời túc hạ xem!

Nguyên mảnh giấy nhỏ gián lên mũi ám khí có ghi mấy giòng chữ như sau:

- “Bảo tiêu hộ viện! Người võ hiệp chưa cùng đường, chớ lớn lời chẳng tốt, vì hậu quả khá ác độc đấy!!”.

Lưu phiêu sư vừa xem xong mảnh giấy mặt bạc hóa hồng nhìn Cừ Thiên Hiệp cung kính thưa:

- Đa tạ huynh đài!

Bấy giờ, Ma Vân Thủy men rượu chưa tiêu, hai tay chơi đầu gối, xoay qua chuyển lại vẫn không đứng lên được, bèn khóc rống lên, vừa nức nở như trẻ lên ba kêu rên rĩ:

- Các bạn... tiêu sư!... Tại sao... ta thế... cũng vì... Tiêu... Tiêu... ôi... vì mi...

Cừ Thiên Hiệp bắt giắc cả cười, vừa điềm đàm nói:

- Người lạ đó không phải vì hàng hóa mà chính là muốn mộ danh Ma Vân Thủ nên đến đây.

Ma Vân Thủ then đồ mặt, gương đau đón đứng dậy, vừa hét to như sấm;

- Ngươi là người gì?

Vì quá bức tức nên hấn quên rằng đôi chân đang đau ê chề, vả lại hấn cũng không thấy Cừ Thiên Hiệp bắt ám khí cứu chúng, lại trao cho Lưu tiêu sư xem! Nên hấn loạng choạng suýt té ngã.

Cừ Thiên Hiệp vừa nhìn thấy bộ tịch của hấn cố nín cười mà vui vẻ hỏi lại:

- Ta nào phải là đồng đảng của kẻ trộm! Ngươi hỏi để làm gì.

Vừa nói xong, chàng quay lưng bước vào khách điểm, không lưu ý đến hấn nữa.

Không ngờ Ma Vân Thủ quá ư thành giận, sắc mặt nặng trầm vừa cố gắng quát to:

- Đứng lại! Bản tiên sư thấy hành động của ngươi không được chính đáng lắm.

Cừ Thiên Hiệp nghe qua nổi giận vội quay mặt lại sừng sộ:

- Cái gì là bất chính?

Ma Vân Thủ loạng choạng ngã tới trước một bước, đôi chân vẫn cứng đờ đau nhức như cũ, hấn cắn răng rít lên:

- Ngươi chính là dò thám của tên trộm vừa rồi, nên giả bộ chạy nhảy lảng tránh cho khỏi bị nghi ngờ đấy.

Cừ Thiên Hiệp khí giận bốc nóng mặt, chàng đưa tay chỉ vào mặt Ma Vân Thủ mắng:

- Bọn ngươi là phường tráo trở, nếu biết sớm ta có bắt thấy mùi ám khí cứu các người làm gì, mà để cho riêng ngươi ném mùi tử khí. Vì ta thấy ngươi quá vô nhân đạo, mà lại dờ chừng khùng.

Lời nói của chàng chẳng khác nào nhát búa bửa vào đầu Ma Vân Thủ, khiến hấn run lên chẳng kể ba tên kia cản trở.

- “Soạt”.

Một mũi thương nhỏ từ trong tay áo hắn rút ra ném mạnh vào Cừ Thiên Hiệp vừa rống lên như hổ đói:

- Tiểu tử, người dám miệt thị bốn tiêu sư!

Nhưng đôi chân hắn quá đau nhức, thủ thế ném thương rất bất tiện, chỉ thấy mũi thương quay tròn rồi rơi trước mặt hắn, thực buồn cười!

Cừ Thiên Hiệp cau đôi mày cong vút, trên đôi môi nở một nụ cười thần bí vừa dịu giọng bảo:

- Muốn động thủ à! Đâu có dễ, hãy đề phòng!

Vừa nói dứt lời, chàng đã bước xấn đến trước mặt hắn, đưa ra hai ngón tay cúi xuống điểm mạnh vào đầu gối tả của Ma Vân Thủ một điểm cực trầm làm cho “hắn” đau quá rú lên, đột nhiên hắn bước nhanh tới trước nhặt mũi thương, nhún mình nhảy vọt ra ngoài sáu, bảy trượng, tay hữu vũ lộng mũi thương vùn vụt, bao phủ khắp mình.

Cừ Thiên Hiệp phá lên cười ngất, bảo:

- Bây giờ đôi chân đã hết đau rồi à! Múa máy hay đấy chứ!

Vì thấy Ma Vân Thủ đáng thương nên chàng ra tay điểm vào huyệt đạo mở phong huyệt đầu gối đã bị mũi ám khí khóa chặt.

Ma Vân Thủ nghe qua như người tỉnh mộng, vội buông cây thương xuống, đứng ngơ ngác như kẻ mất hồn.

Còn ba tên bảo tiêu sư kia, lúc bấy giờ mới rõ không phải Cừ Thiên Hiệp xuất thủ đã thương Ma Vân Thủ, mà là giải huyệt trị thương cho hắn nên cả ba đưa mắt nhìn Cừ Thiên Hiệp như thăm cảm tạ.

Ma Vân Thủ lúc bấy giờ tấn thối lưỡng nan, không lẽ cúi đầu tạ ơn người chữa thương, lại không thể nào động thủ, vì thế hắn ngơ ngác như gà phải gió như tượng phong sành.

Hồi lâu, ba vị bảo tiêu bước tới trước mặt Cừ Thiên Hiệp vòng tay thi lễ nói:

- Xin các hạ thứ lỗi vì tệ hữu không rõ các hạ ra tay cứu trợ... chúng tôi xin tạ lỗi.

Cừ Thiên Hiệp mỉm cười, quay mặt nhìn Ma Vân Thủ dịu giọng nói:

- Tại hạ đã mạo phạm đến tôn đài, xin bỏ qua cho tại hạ nhé!

Ma Vân Thủ vội vã vòng tay hướng vào Cừ Thiên Hiệp ngập ngừng nói:

- Xin các hạ... chớ nói lời này! Cũng bởi bị phụ quá thô lỗ, xin các hạ cho biết tôn danh quý tánh là chi?

Cừ Thiên Hiệp mỉm cười vui vẻ đáp:

- Tại hạ Cừ Thiên Hiệp!

Một chuyện hết sức bất ngờ, khi Cừ Thiên Hiệp vừa nói dứt, bốn tên bảo tiêu không hẹn đồng kêu lên một tiếng “A” sừng sốt mỗi tên đều lùi ra sau một bước, tám con mắt rực hào quang. Chiếu ra những tia kinh hoàng đến cực độ, họ nhìn Cừ Thiên Hiệp trân trối như vừa trông thấy thiên thần giáng thế hay quý sứ hiện hình.

Cừ Thiên Hiệp rung mình kinh ngạc, không rõ mấy người này làm trò gì quái lạ, nên vội nhìn lại khắp châu thân, từ quần áo đến chận tay vẫn không thấy có gì thay đổi, nhưng không hiểu sao họ nhìn chàng như vừa thấy phải quái vật...

Bốn tên bảo phiêu sư lách mắt nhau, và đồng đứng kề sát vào nhau vừa thối lui thêm một bước vừa ngáp ngừng hỏi không ra tiếng:

- Á... À! Là... là...

Ma Vân Thủ sợ đến xám mặt, hấn lên ra đứng sau lưng ba tên bảo tiêu sư, và đưa cặp mắt kinh hoàng lên nhìn Cừ Thiên Hiệp...

Cừ Thiên Hiệp ngạc nhiên đến cùng tột, như người từ cung trăng rơi xuống, nên khoát tay vẫy gọi bốn tên bảo tiêu sư hỏi to:

- Bốn vị tiêu sư! Tại hạ nói có gì không đúng chẳng?

Bốn tên bảo tiêu sư tỏ hoảng hốt vội vòng tay và lặc giọng nói:

- Không, không... có gì?... Chẳng sai tí nào cả?

Cừ Thiên Hiệp hết sức ngạc nhiên, không rõ vì sao họ thay đổi thái độ một cách đột ngột như vậy, và tên nào cũng giống như mèo mắc nước, gà gặp phải chồn, bèn hỏi:

- Chẳng hay bốn vị tiêu sư thấy nghi ngờ gì ta hoặc giả không vui lòng về thái độ gì của ta xin quý vị cứ nói:

Bốn tên bảo tiêu lách lia lịa vừa đi lùi rất mau ra tận hành lang, đột nhiên cả bốn tên vòng tay xá dài Cừ Thiên Hiệp vừa kêu lên thất thanh:

- Chúng tôi nào dám thế...xin chúc lão gia ngủ ngon!

Vừa nói xong, chúng thối lui ra ngoài, vừa gọi đám tùy tùng bươn đẩy bốn cỗ xe bảo tiêu về Đông Viện.

Cừ Thiên Hiệp nhận thấy khó hỏi cho ra manh mối nên lấy làm buồn bực vô cùng, vì trong lòng chàng ngổn ngang nhiều vấn đề nghi hoặc không giải quyết được, bèn lặng lẽ đi về phòng riêng.

Khi chàng vừa vào đến giữa phòng, một chuyện vô cùng quái đản hiện ra trước mắt khi đôi chân suýt run bắn lên chàng thất thanh, kêu lên một tiếng kinh ngạc:

- Ôi... chao!

HỒI THỨ BA MƯƠI MỐT

Giang hồ cây cỏ cũng là binh

Nguyên ánh sáng toạ đẳng soi tỏ mặt bàn bát tiên, Cừ Thiên Hiệp trông thấy rõ bốn chữ, ai đã khắc lên mặt bàn rành rạnh:

- “Coi chừng lối đi”!

Bốn chữ này dường như khắc bằng một vật bén nhọn, song nhìn kỹ mới nhận ra, tựa hồ người dùng móng tay khắc nhẹ lên, song le nét khắc nhất định là của hàng nữ lưu, chỉ vì nét khắc mỏng nhỏ mà móng tay của nam nhân không bao giờ có được.

Cừ Thiên Hiệp dùng bàn tay sờ nhẹ lên mặt bàn nhận thấy vết tích quá sâu, chứng tỏ người khắc ra mấy chữ này không phải hàng liễu đào thơ mà là hạng nữ lưu anh kiệt.

Chàng cúi đầu trầm lặng mà nghĩ ngợi mông lung, lại tưởng:

- “Lấy theo thời gian mà luận, thì vết khắc này chính là hành động của bóng đen ném ám khí, lúc bóng đen phi thân lên ngọn ngô đồng, hấn mượn bóng cây rậm mà chuồn vào cửa sổ phòng chàng, mà vẽ lên mấy nét chữ thế! Theo chiếc bóng đen mà luận, thì người này lại mặc trường bào, chứng tỏ chiếc bóng đen là hạng mày râu nam tử.

Có phải là cái bóng đen mà ta đã thấy lúc trước hay chăng?

Chắc đúng như thế! Tuy chiếc bóng bay tới thoát lui chập chờn chỉ hiện ra trong chớp mắt, nhưng chính mình thấy chiếc bóng xuất thủ ném ám khí vào bốn tên bảo tiêu sư, dáng vóc giống hệt chiếc bóng đen trước không sai một mảy.

Nhưng chiếc bóng nọ là ai? Cừ hay bạn?

Cừ Thiên Hiệp là hạng người thông minh, mẫn tuệ trí hóa hơn người, nhưng chàng càng nghĩ càng thấy mơ hồ, càng luận càng suy, lại càng không tìm ra manh mối kẻ lạ là “Ai”?... Sau những mò mịt, chàng đưa tay khoát khỏi ngọn đèn, rồi lên giường yên nghỉ.

Sau khi nằm thẳng trên giường, Cừ Thiên Hiệp trăn trở mãi không yên, đầu óc rối loạn bởi những chuyện không đầu, dồn dập xảy đến với chàng.

Sau khi ra khỏi địa huyết, thì một chuỗi câu chuyện dài vây quần lấy mình, khiến cho tâm trí con người như từ cung trăng rơi xuống đại địa. Câu chuyện xảy ra không thể được.

Tiết Lệ Hồng, Lịch Huyết Kiếm và ta vô cơ đã trở nên mối huyết cừ.

Phật Diện Kim Thân Phi Ngộ đại sư, vô cơ mời hội ước.

Đã hai lần trông thấy chiếc bóng đen bí mật, nhưng bốn tên tiêu sư khi nghe đến tên mình, đột nhiên tỏ vẻ khiếp sợ hãi hùng.

Chón giang hồ lại xảy ra một câu chuyện mơ hồ nghi hoặc, về hành động bí mật, khung bố của một chàng thiếu niên cao thủ, mà thiên hạ đồn đãi và thần thánh hóa câu chuyện.

Cừ Thiên Hiệp miên man nghĩ ngợi và thiếp đi một giấc mơ dài.

Hôm sau khi trống lầu đã trở canh năm, báo hiệu trời sắp sáng, bốn bang bảo tiêu cực, đã thức giấc họ bươn bả đẩy bốn chiếc xe hàng hóa rời khỏi khách điểm...

Khi ánh sáng mặt trời soi thấu cửa song, Cừu Thiên Hiệp mới giật mình thức giấc, chàng bèn gọi chương quỹ tính tiền phòng, rồi mới rời khách điểm.

Trên bước lộ đồ, những tiếng đồn của mọi giới về hành động của chàng thiếu niên cao thủ, họ nói hẳn làm thế nào chống nổi mỗi ban mỗi phái, hoặc tiêu diệt nổi quá trình hoạt động của các danh môn, chánh phái thời bấy giờ.

Cừu Thiên Hiệp nghe bên tai rõ mồn một lời bình luận của mọi người, tuy nhiên hành động của chàng thiếu niên cao thủ không rõ được mười phần chứ thâm tâm chàng lại nghĩ: Hễ kỳ nhơn tất có kỳ sự, tuy những lời đồn là những nguồn tin không xác thật, nhưng ở đời có câu “chó đâu chó sủa chỗ không, chẳng phường ăn trộm cũng quân đứng đường”.

Chàng bèn để bụng những lời nói này mà dụng tâm lưu ý đến những việc xảy ra hầu tìm sự hư thật.

Chàng vừa đi vừa nghĩ ngợi:

- Nếu gã thiếu niên cao thủ kia là danh môn chánh phái thì nên tìm đến kết thân đổi trao võ thuật, còn trái lại hẳn là phường độc tâm cước thủ, thì cũng cố tìm ra hắn để trừ khử.

Chàng cúi đầu cất bước rất nhanh. Ngày nọ, khi vàng đông vừa ló dạng thì chàng đã đến cửa Tiềm Long Cốc.

Cừu Thiên Hiệp lo ngại và cố tránh những điều cấm kỵ của Thần y Hoa Tử Phong vì thế chàng không dám đường đột đi ngay vào Cốc động an, mà lần lên ngọn cao phong cúi đầu nhìn xuống Cốc động quan, chỉ thấy nhà tre mái cỏ vẫn như xưa, song quang cảnh vắng lặng như bức tranh u u liêu lạc.

Chàng lại suy nghĩ:

- Thực là một nơi vắng lặng u nhàn, cõi Đào Nguyên tại thế, khác xa cõi đời cát bụi, rất xứng đáng cho những ẩn sĩ, danh sư trú ngụ, ví như có bỏ xác tại đây nắm xương tàn cũng được đôi phần an ủi... vì xa hẳn sự uế trược bụi đời.

Qua mấy khắc sau, Cừu Thiên Hiệp vận dụng luồng chân khí, cố bắt chước Thước Y Du Long Thượng Quan Kiệt lúc trước”. Khi đến đây phải “hú” lên những hơi dài báo cho lão Thần y Hoa Tử Phong biết trước, chàng bắt đầu hú một hơi thật dài.

Tiếng hú cao nhẹ du dương, làm cho cả núi rừng hưởng ứng, ngân vang lên như gió cuộn ba đào.

Chàng trầm tính: chắc là Thần y Hoa Tử Phong đã nghe tiếng hú vội ra khỏi mao lư, thì lúc đó chính mình mới được quyền đi vào hang sâu. Không ngờ tiếng hú dứt đã lâu, vẫn không thấy động tịnh gì, hình dáng của Thần y Hoa Tử Phong vẫn vắng bật.

Cừu Thiên Hiệp lầy lăm lạp, chép miệng bảo thầm:

- Có lẽ thời gian mài dũa Thần y Hoa Tử Phong đã lãng tai, không nghe chứ gì?

Vì nghĩ như thế nên Cừu Thiên Hiệp thò đầu xuống miệng hang, tận dụng hơi thở “hú” một tràng dài, lần này tiếng “hú” thật trầm hùng, như rồng ngâm hồ rồng vang dậy khắp bốn bề rừng núi.

Tiếng hú dứt chỉ thấy rừng cây vắng lặng, lá úa đù rơi dường như phiến đá chìm vào biển cả, từ phía dưới cốc động không vang lên một tiếng động nhẹ nào, gian nhà tranh vắng lặng ngoài những tiếng rì rào của cành tùng rặng liễu, tuyệt nhiên không có tiếng động nào khác.

Cừ Thiên Hiệp quá nóng ruột liền cố gắng hú gọi lần thứ ba.

Tiếng hú vừa dứt, chàng không đợi phản ứng phía dưới nữa, mà uốn mình như vành cung bật ngược lên cao năm trượng, giữa khoảng không dùng thế Vân long hiện vi đầu hạ xuống đất, chân giơ lên trời như mũi tên nhắm vào đáy hang vọt mạnh xuống.

Khi rơi vào giữa đáy hang, trước thềm nhà cỏ quan sát cảnh vật, tâm thần rung động mãnh liệt, linh tánh báo hiệu cho chàng biết đã có một biến cố gì xảy ra...

Chỉ vì trước cửa mái tranh bụi đóng đầy cả tác, lá rụng ngập thềm, nhện giăng trước cửa, tựa hồ như một ngôi nhà hoang giữa cảnh tiêu điều buồn bã. Cừ Thiên Hiệp xô mạnh phen cửa, bước vào nhà vừa cất tiếng kêu to:

- Hoa lão tiền bối! Hoa... ới trời!

Nguyên đôi mắt chàng vừa nhìn kỹ giữa nhà bất giác kêu lên thất thanh, chỉ vì chàng đã thấy giữa gian nhà khách dấu máu chảy loang, mùi tanh thối xông lên nôn mửa, bàn ghế ngổ ngang không có thứ tự như trước Bạch Thảo Đường hai cánh cửa lớn mở hoát ra, trên mặt đất đầy đầy những ve to bình nhỏ, các loại cao, đơn, hoàn, tán đổ ngổ ngang, rõ ràng bị người đập phá, gây loạn.

Cừ Thiên Hiệp càng thấy phần nộ, vội chạy bươn bã ra phía sau, miệng không ngớt kêu inh ỏi:

- Hoa tiền bối! Tiền... bối... ở đâu? Hoa tiền bối đâu?

Khi chàng bước vào giữa gian nhà, bức họa Thần nông do nhà doanh họa Ngô Đạo Từ trước tác, được treo giữa gian nhà như bức hoành phi, trên bức họa Thần nông có nhiều vết máu đã khô đặc, vẽ thêm bốn chữ bằng máu Cừ Thiên Hiệp giết!

- Trời hồi!

Cừ Thiên Hiệp kêu rú lên kinh khủng, dường như một nhát búa bửa mạnh vào đầu, đôi mắt té lửa hoa lên, tai ù như sấm động, mặt nóng như phòng dầu, toàn thân chàng run lên bần bật “suýt” ngã, chàng với tay vịn lấy chiếc ghế tre để khỏi ngã quy.

Chàng cố vận dụng nhãn quang quan sát nét bút, theo sự nhận xét thì người viết dùng vải vụn quấn lại làm bút, chấm máu làm mực, viết theo lối thảo chân, nên khó giao nghiệm được, chàng cúi đầu nghĩ ngợi.

Một khắc qua chàng vội bước nhanh ra sau hè, đây là mảnh vườn trồng bá chủng thảo dược, nhưng, chàng vội dừng bước vì chàng nhìn thấy trước mặt có sáu nắm mồ mới đắp, trước nắm mồ bên tả dựng một phiến đá to, dùng chỉ lực khắc một dòng chữ như sau:

“Nhất đại võ lâm Thần y Hoa Từ Phong chi mộ” nắm mồ bên tả lại khắc:

- “Vũ nội Nhất Lưu Kiếm Khách, Tuyệt Tình Kiếm, Thiết Thương Hận chi mộ”.

... Ngoài ra còn bốn nắm mồ con, Cừ Thiên Hiệp tối mắt không muốn xem nữa, đây là bốn nắm mồ, của bốn tên tiểu đồng hái thuốc.

Quả là trăm thảo trừ căn, chặt cùng giết hết, thật là một tên tán tận lương tâm, độc hơn sài

lang, thủ đoạn hơn hồ báo.

Cừu Thiên Hiệp tưởng đến Tuyệt Tình Kiếm, là hàng sư môn trong trường bối, là Hoa Từ Phong là người ân đã có công chữa thương trị độc. Đột nhiên niềm bi phần trào dâng lên tận cổ, bất giác rung rung mấy giọt anh hùng lệ.

Đột nhiên chàng chép miệng thì thào:

- À... à... ta đã hiểu, sở dĩ Lịch Huyết Kiếm đã cùng ta liều mạng, để rồi phải thất chịu tư ải, việc này tất có liên quan.

Thật là cái oan khúc tày trời, một chuyện mê ta phải giải khai cái mê này mới được.

- Hừ!

Một tiếng “hừ” nhỏ nổi lên, làm Cừu Thiên Hiệp đang trầm tư bỗng giật mình tỉnh dậy.

- Có người!

Vừa thốt ra hai tiếng nhỏ, thân mình chàng như chiếc pháo thăng thiên, nhảy dựng lên đứng trên phiến đá, vừa đưa mắt nhìn bốn phía, chỉ vì ánh thái dương vừa hé mọc, nên nhiều vàng sương mù còn xông tỏa lơ lửng, chàng chợt thấy một điểm đen mau như chim bay xẹt, chớp mắt đã biến mình chìm trong lớp khói mù sau rừng cây xanh...

Cừu Thiên Hiệp phần nộ đến cùng cực, chính mình lại bị người theo dõi như bóng với hình không hay biết gì cả, dù rõ người lạ có môn pháp khinh công tuyệt luân không tương tượng.

Chàng thâm đoán người này không ai lạ hơn, chính là kẻ được các giới giang hồ nhắc nhở và đồn đãi tên thiếu niên cao thủ... Phải đuổi theo cho kỳ được. Vừa nghĩ đến đây, chàng lắc mình vượt qua Bách thảo đường.

Cừu Thiên Hiệp vì quá phần nộ nên tung mình lên cao mấy trượng, đã qua lại giữa khoảng không, đột nhiên thân mình chàng đáp xà xuống đất... vì chợt thấy ở góc viện có một bóng người đứng co ro núp trong bóng tối.

Nhanh như chim cắt vỗ gà, ngũ chi của chàng vươn ra như rút hồ chớp nhanh vào hông kẻ lạ, thuận thế chàng điểm nhanh vào các ngôi huyệt đạo lớn, đồng thời vươn tay, kẹp nách hắn xách đến trước cửa nhà, ném mạnh xuống sân và gằn giọng bảo:

- Tưởng ai lạ... hóa ra người!

Nguyên người này là Không Không Môn Pháp Giáp Thiên Hạ Ngô Trung Sanh.

Ngô Trung Sanh mặt xám như đồ sành, đôi mắt nhìn trực thị, mũi thở phì phì, tựa hồ như người câm, mấp máy đôi môi nói không ra tiếng...

Cừu Thiên Hiệp phần hận gào lên:

- Người lại đây lâu mau? Và người chạy là ai nói mau.

Ngô Trung Sanh nhả mặt nhú mày, mấp máy đôi môi mấy lượt song chẳng thốt ra lời, hơi thở phì phò như trâu, tay chân co ra một cách thảm hại vì hắn bị điểm vào Á huyệt nên bị câm.

Cừu Thiên Hiệp chợt hiểu vội cúi người xuống thấp đưa hai ngón tay vuốt nhẹ vào Á huyệt giải khai huyệt đạo cho hắn.

Ngô Trung Sanh kêu lên hai tiếng “Ồi chao” nghe rất đau đớn. Tứ chi hắn rung lên bần bật, vội ngã người nằm sấp trên mặt đất giống như con Ố qui, bằng giọng nói thiếu não:

- Lão... thiếu gia... Xin tha mạng. Xin tha... mạng.

Cừ Thiên Hiệp trông thấy vẻ mặt hắn đau đớn đến cùng cực, nên động lòng thương đưa tay giải hết các đại huyệt cho hắn vừa từ tồn bảo:

- Ngươi lại đây lâu mau!

Ngô Trung Sanh chớp mắt mấy cái, bằng giọng nói đau đớn tiếp lời:

- Nghe tin vị Thần y người sợ hãi, lúc sanh tiền người đã nghiên cứu và chế tạo nhiều loại thuốc li kỳ, vì thế khi mãn phần ắt còn lưu lại ít nhiều ...do đó.. ta mới đến...

Vừa nói, hắn vừa cho tay vào bọc lấy ra cái bình thuốc nhỏ hầu minh chứng lời nói của hắn là thật.

Cừ Thiên Hiệp phun một bãi nước miếng vừa gần giọng bảo:

- Xi! Thật là phường đao thủ. Thừa cơ nước đục thả câu.

Ngô Trung Sanh tỏ vẻ kinh hoàng nói:

- Tiểu nhân không rõ thiếu hiệp còn ở lại đây, nếu tiểu nhân biết, dù có to gan lớn mật thế nào, cũng không dám mạo tử vào đây để làm gì.

Cừ Thiên Hiệp bắt giác hơi lại:

- Ngươi nói Còn ở lại đây? Là ngươi muốn ta...

Ngô Trung Sanh nhanh miệng đáp:

- Vì tiểu nhân nghĩ sau khi Cừ Thiên Hiệp thi hành một việc và bỏ đi, thì thiếu hiệp còn trở lại Tiềm Long Cốc lần thứ hai để làm gì? Và lại Hoa lão thần y đã không còn ai hậu duệ, lại không có một tên đệ tử chân... truyền... sở dĩ... như... thế nên...

Cừ Thiên Hiệp quát to lên:

- Ngươi bảo ta thi hành một việc, rồi bỏ đi, vậy ta làm gì hử?

Ngô Trung Sanh tái mặt lập cập:

- Sự thể... còn đó! Trên chốn giang hồ ai lại không rõ, ai lại không hiểu.

Có lẽ quá sợ, nên Ngô Trung Sanh đưa ngón tay chỉ vào nhà, vừa đưa mắt nhìn Cừ Thiên Hiệp.

Cừ Thiên Hiệp chợt dạ rộng to lên:

- Câm mồm! Ai bảo ngươi rằng ta hành động như thế?

Ngô Trung Sanh cả kinh kêu lên thất thanh:

- A! không phải! Vậy ra không phải... thiếu hiệp!

Vì hấn sợ đến tột bực, nên đôi chân run lên bần bật, ngã quỵ xuống đất, hai tay ôm lấy đầu rên rĩ.

Cừ Thiên Hiệp thấy hấn quá sợ nên dịu giọng:

- Ngươi hãy bình tâm nghe ta hỏi, ai đã điếm huyết ngươi và đem giấu vào hốc đá, lúc chưa xuất thủ ngươi có nhận rõ hấn là ai không?

Ngô Trung Sanh bớt sợ, bằng giọng nói êm thứa:

- Thiếu hiệp lúc tiểu nhân vào đây không bao lâu, chợt thấy một bóng người lao đến, nhanh như cắt một luồng kinh phong xoáy mạnh vào á huyết, tiếp đây khăm huyết bị khóa ngay, thành thử tiểu nhân đứng trơ như tượng gỗ, người đó lại đẩy ra song chương đánh tiểu nhân lọt vào hốc đá này, rất may nơi đây là hầm cỏ, nên tiểu nhân thoát chết.. vì thế tiểu nhân không rõ mặt mũi của người đó ra sao cả? Chẳng lẽ người giáo huấn tiểu nhân... lại không phải là thiếu hiệp ư?

Cừ Thiên Hiệp lắng nghe hấn nói một hơi dài vừa tức cười vừa ngộ nghĩnh, nên dịu dàng bảo:

- Xì, ngươi đã thấy tên quý sống đó! Vì có nào mà ngươi lại đoán người đó là ta.

Ngô Trung Sanh mơ hoảng lên đáp vội:

- Chẳng phải người? Thiếu hiệp, người đã đùa với tiểu nhân ư! Không! dù cho người tên Ngô tiểu Sanh đầu thai chuyển kiếp, vẫn không quên ơn thiếu hiệp đã nhẹ tay, tiểu nhân... ừ, không phải thiếu hiệp. Tiểu nhân...

Cừ Thiên Hiệp thấy hấn nói vòng quanh chỉ một câu, nên vội khoát tay chặn lời, hét to lên:

- Ta hỏi ngươi - Tại sao ngươi đoán người đó là ta.

Ngô Trung Sanh sợ xám mặt, bằng giọng nói thất thanh hét hoảng:

- Không phải thiếu hiệp! À... không! Thiếu hiệp bảo không. Tự nhiên là không. Đúng rồi... tiểu nhân...

Cừ Thiên Hiệp thấy hấn nói vòng vo lực quốc, không ra câu nói nào cả, nên vẫy tay phắc nhẹ vào hai chân hấn giải huyết, đồng thời cao giọng quát to như sấm nổ:

- Ngươi đi khỏi đây mau!

Vừa quát dứt, Cừ Thiên Hiệp tung hai chân đá mạnh vào hông Ngô Trung Sanh, một cái đá Tam tảo Ngũ mái thế mạnh, thần tốc, Ngô Trung Sanh cả kinh kêu lên, thân mình hấn bổng nhấc bổng lên cao, văng bắn ra ngoài hàng rào trúc, rơi mạnh trên bãi được thảo, hấn cố gượng đứng dậy, ôm đầu chạy như bay chẳng khác nào con chó nhà ma.

Cừ Thiên Hiệp nhận thấy lưu luyến nơi đây chẳng ích gì, bèn bước vào nhà, khi đến giữa phòng chàng với tay gỡ bức tượng thần nông cuộn nhỏ đất mình, bèn lần bước ngoài chẳng bao lâu chàng rời khỏi Tiềm Long Cốc mà nhắm hướng Trường An lần tới.

Ánh thái dương vừa khuất núi thì Cừ Thiên Hiệp đã lại áy òn ào náo nhiệt.

Cừ Thiên Hiệp thấy không có gì cấp bách, bèn thả bộ ngang qua tòa hư phế Cổ lâu, lúc bấy giờ tòa Cổ lâu dài chỉ còn trơ đồng gạch vụn, và một vài thân cây cháy xám đen lẫn giữa mớ tro tàn, hoang cảnh trông thật là hoang lương buồn bã.

Chàng tỉnh trở lại ngôi khách điểm cũ, thuê chỗ nghỉ ngơi rồi sáng hôm sau sẽ tìm đến Chung Nam sơn, viếng thăm mẹ con Nhất đại yên cư đồng thời xem cô gái Hắc Phượng có đến đấy hay chăng?

Cừ Thiên Hiệp bước lần về hướng điểm, đứng xa xa nhìn thấy ngôi khách điểm, có vô số người vây quanh, tiếng nói vang lên ồn ào như buổi chợ, chàng không rõ xảy ra sự gì, nên nhanh chân chạy vọt đến trước cửa khách điểm.

Chợt thấy trước cửa lớn ra vào khách điểm, bị hai vật to chắn mất lối đi.

Một cái là pho thần tượng Hộ Pháp Di Đà, bằng đá xanh tạc thành, thần sắc oai phong凛冽.

Còn một cái là chiếc đại hồng chung đúc bằng gang.

Còn hai món đồ để chắn ngang cửa ra vào khách điểm, dù cố ép mình cũng khó chui qua lọt.

Tên Chương quý của khách điểm, cố chui dưới chân bức tượng Hộ Pháp Di Đà, cái đầu hấn lọt vào khoảng giữa một bên là chân, một bên là cây Giáng ma, bỗng hấn chỉ ló cái đầu vừa tỏ vẻ bi ai kêu lên:

- Nhị vị Phật gia, nên mở lượng từ bi, di chuyển bức tượng qua một bên, tiểu điểm nguyện làm lễ cúng dường Nhị vị!

Hai bên cánh cửa mỗi bên đứng một vị hòa thượng.

Bên tả một vị hòa thượng tuổi trạc trung tuần, mặc chiếc áo vạt ngắn màu nâu, phoi cái bụng phê to, đầy lông lá, mặt lớn thịt vòng ngang, đầu tròn nhẵn chín hiệu rõ chín dấu thọ trì hương, trên tay cầm tràng hạt mỗi viên chuỗi bằng thép cứng tinh luyện thành, lông mày rậm và dài khỏe khoé, lão nhắm mắt không nói nửa lời.

Bên hữu thì trái ngược lại, cũng một vị hòa thượng trạc trung tuần, ốm tong như cây gậy, toàn thân dẹt như da bọc xương, nhưng có đôi mắt xanh như mắt rắn chiếu ra những tia hung ác cực kỳ, trên vai đeo cây phượng tiện sáng, hai tay chắp vào ngực nín lặng như kẻ trầm tư.

Hai vị hòa thượng nín im, không nghe tiếng van lơn của tên Chương quý.

Cừ Thiên Hiệp không rõ hai vị hòa thượng này từ đâu đến, nhưng tư cách và hành động, thật là phường đối thế gạt người, nên người ta muốn đuổi đi, muốn dờn không đứng.

Bấy giờ, mọi người vây quanh để xem, họ đi dần ra và không ngớt xì xầm nghị luận. Kẻ thì nói tên Chương quý cố ý làm chuyện khuy tâm, người lại bảo hoà thượng là Phật Kim Cang, la hán hạ phạm...

Cừ Thiên Hiệp thấy hàng trăm câu chuyện quái dị, hoang đường thường xảy ra trên bước giang hồ, nhưng hiện giờ chàng muốn vào điểm nghỉ ngơi, nên không cần đến chuyện gì xảy ra. Hai tay chàng vệt nhẹ những người đứng phía trước vừa cao giọng nói to:

- Xin các vị, nhường bước cho tôi vào.

Trong khách điểm tên Chương quý nhìn ra thấy Cừ Thiên Hiệp vốn là thân chủ quen, nên hướng vào vị hòa thượng mập van nài cầu khẩn:

- Đại sư phụ. Xin người phát bồ đề tâm, từ bi hỉ xả nhường một lối nhỏ cho khách vào...

Cửu Thiên Hiệp mỉm cười, nhìn tên Chương quý vui vẻ bảo:

- Không cần phải nói. Ta đã có cách vào trong.

Vừa nói dứt lời, chàng bước sấn lên bậc thềm tay hữu nắm lấy cao quai chuông đại hồng, tay tả nắm lấy cánh tay bức tượng hộ pháp, không tỏ vẻ nặng nề dường như cầm hai món đồ nhỏ, lại điềm đạm nói:

- Xin nhường lối đi ạ. Hộ pháp thân.

Vừa nói xong, chàng giơ cao lên, một phiến đá một khối đồng, nặng trên ngàn cân, thế mà chỉ cái thẳng tay hai món đồ đã cao ngang đầu hai vị hòa thượng, chàng lại bước chân vào cửa, hay tay đặt nhẹ tượng hộ pháp và chuông đại hồng trở về vị trí cũ, vừa trầm giọng nói:

- Tất cả trở về nguyên vị, ta chỉ vì muốn vào cửa, xin thứ lỗi.

Bấy giờ mọi người đứng vây quanh, ai ai cũng lắc đầu, thề lưỡi. Một khắc sau họ nhao nhao lên khen: Hay tuyệt.

Ngay lúc đó, hai vị hòa thượng vụt mở mắt to, hòa thượng ngồi bên tả vươn tay phải ra phát mạnh, một điểm hàn tinh xạ ra như tên bắn, nhắm sau ót Cửu Thiên Hiệp kích mạnh.

Cửu Thiên Hiệp tuy không quay đầu lại, song nghe gió biết ngay hàn khí, chàng vẫn điềm tĩnh như không, tay hữu vụt đưa nhanh ra sau, dùng hai ngón tay kẹp mạnh vật ám khí, đấy là hạt chuỗi thép đen huyền, chàng bèn cất tiếng nói to:

- Ta sẽ giao trả vật này lại ngay, vì ta cần vào phòng an nghỉ.

Chàng vừa bước chân đi, phía sau lưng vang lên tiếng quát to như sấm:

- Tiểu tử hãy đứng lại.

Cửu Thiên Hiệp không lẽ làm ngơ, nên quay mặt lại cười túm túm hỏi:

- Có phải gọi ta chẳng?

Vị hòa thượng phi nộn ngồi bên tả đứng phát dậy đưa tay nâng bức tượng hộ để sang một bên, một tay xốc sâu chuỗi thép nói rộn ràng:

- Ngươi là người gì? Tại sao ngươi dám cản trở việc của Phật gia?

Lão hòa thượng ôm tong ngồi bên hữu cũng đứng dậy rống to:

- Có phải ngươi muốn Phật gia siêu độ cho ngươi chẳng?

Tên điểm Chương quý thấy hai vị hòa thượng có thái độ hung thần ác sát, sợ xảy ra đại sự, vội vòng tay khúm núm nói:

- Nhị vị Phật gia. Xin nhị vị chớ phiền vật này tiểu điểm xin thay khách hàng chịu tội...

Cửu Thiên Hiệp cười nhạt, đưa tay kéo tên Chương quý lui ra sau, chàng bước nhanh tới trước, gần giọng nói:

- Ai bảo các người giờ trò cản lối, và lại đã nói trước hấn hỏi là đâu ta đưa về vị trí đó, thì có quan hệ hay sứt mẻ gì đồ của ngươi đâu mà nổi cáu hung hãn? Chẳng qua chốn này là cổ đô thắng

địa, ta không muốn các ngươi hung ác, chẳng kể phép nước luật trời, và cái tội nặng nhất là làm nhục Kim điện Phật Như Lai, các ngươi hiểu chứ?

Hòa thượng mập quay nhanh râu chuối, vừa rống lên inh ỏi:

- Tiểu tử, ngươi dám ra mặt dạy bảo Phật gia hay sao chứ.

Cừ Thiên Hiệp vờ như không nghe tay cầm hạt chuỗi tung lên hạ xuống, sau cùng chàng ném mạnh vào giữa cái chuông đại hồng, bằng giọng nói trầm lạnh bảo:

- Này Phật gia. Chuỗi hạt của ngươi mất một viên. Này trả cho ngươi đó.

Vừa nói dứt, thì phát ra một tiếng “veo”, hạt chuỗi bằng thép bay xoắn vào ngay mắt con rồng khắc trên cái chuông đại hồng chung. Con rồng bay đang mù đột nhiên có mắt, nội lực của chàng quá sung mãn, nên chỉ cái ném nhẹ mà hạt chuỗi xoài Phủng gang thép dính cứng vào mắt con “Phi long” thật chẳng khác nào nhà danh họa tài ba vẽ rồng chấm mắt.

Mọi người đứng vây quanh trước cửa khách điểm, trông thấy thế hoan hô và reo hò vang dậy, thật là một câu chuyện một ngàn năm một thuở.

Lão hòa thượng ôm tong như cây tre hơi xám mặt, song cổ gượng quất lớn:

- Tiểu tử ngươi chết đã đáng số.

Cừ Thiên Hiệp cười nhạt, đôi mắt sáng chột nhìn thấy trên cái chuông đại hồng có khắc ba chữ Lữ Lương sơn cả cười hỏi:

- Các người từ Lữ Lương sơn đến đây à?

Hòa thượng béo tỏ vẻ đắc chí cười hô hô, làm rung rinh chiếc bụng đầy lông, vừa gằn giọng:

- Ủ, ngươi cũng biết đấy à, tốt lắm... Phật gia sẽ siêu độ cho các ngươi.

Cừ Thiên Hiệp cau mày khó chịu, gương mặt vui vẻ trở trung bỗng rắng lại, bằng giọng nói như ma vang lên trầm trầm:

- Hai gã hòa thượng. Các ngươi thay thế đại ma Thông Thiên tìm trang viện mà đến phải chăng? Vậy các ngươi chớ nên tỏ thái độ khinh đời ngạo tục. Tạo con đường bất hảo ở đây chứ.

Nguyên Cừ Thiên Hiệp nhìn thấy ba chữ Lữ Lương sơn đã đoán biết hai gã ác tăng này là hai tên trong nhóm Lữ Lương tam ma, mà nhị mà là hòa thượng béo tên gọi “Thông Tánh”, vị tam ma là hòa thượng gầy tên chữ “Thông Linh”.

Nhị mà Thông Tánh tay xóc râu chuối thép kêu rồn rảng, miệng hét như sấm động ba đào:

- Tiểu tử, ngươi là ai?

Cừ Thiên Hiệp mỉm cười, gương mặt đẹp trai phảng phất vài tia căm phẫn, bèn nặng giọng mắng:

- Không nên mở lời trái đạo làm tổn thương kẻ khác. Chả lẽ các ngươi đến đây để gây rối sao?

Tam ma Thông Linh với tám thân gầy guộc hấn rút cây phương tiện sẵn quay vòng trước mặt, liếc mắt ra hiệu với Thông Tánh, đoạn đưa ngón tay chỉ vào mặt Cừ Thiên Hiệp quát to:

- Hay cho tiểu tử dám vô lễ với Phật đà tăng pháp. Ngươi hãy lắng nghe ta bảo, chính chúng ta đang đi thăm dò và tìm kiếm tin tức Đại sư huynh ta hạ lạc, người nói như thế tất nhiên ngươi biết rõ... vậy hãy trả lời mau.

Cừu Thiên Hiệp thấy hai gã hung tăng mỗi lúc càng tỏ ra lý sự muốn bày điều gây gổ bèn cả giận đưa mắt nhìn những người hiếu kỳ đang đứng hai bên vệ đường vừa quát to:

- Các vị nên tránh ra hai bên.

Những khách hảo kỳ đang đứng xem nghe chàng nói thế tưởng đâu sẽ ra trận thư hùng quyết liệt, tất cả đều sợ chiều qua lại sẽ bị vạ lây, nên dang ra thật xa tuy vậy họ cũng cố chen nhau xem việc xảy ra...

Chỉ thấy Cừu Thiên Hiệp xích chân tả về phía trước ngang chiếc đại hồng chung, tay hữu đưa tay ra nắm lấy quai chuông nhắc bổng lên vừa quát lớn: - Cút mau!

Chiếc chuông nặng trên trăm cân, bị ném tung lên cao, bay vun vút nhảm ngay giữa đường cái quan bay tới.

- Âm.

Một tiếng động rung chuyển khắp mặt đất, chiếc chuông đại hồng rơi xuống giữa đường, lún sâu hàng thước, cát đá bị bề vụn bao lên đầy đất ngộp trời.

Cừu Thiên Hiệp vừa ném xong quả chuông, tay tả chống vào mạn sườn, tay hữu chỉ vào mặt hai tên ác tăng quát to:

- Đúng canh ba đêm nay, ta sẽ gặp mặt các ngươi ở Phía Bắc thành khu Mã trường, chùng ấy sẽ nói chuyện sau nhé...!

... Dứt lời chàng quày quả đi vào khách điểm, không thềm quay trở lại, chỉ đi thẳng vào phòng an nghỉ.

Lữ Lương song tăng lấy mắt nhìn nhau. Nhị ma Thông Tánh cúi xuống vác pho tượng Hộ pháp Di Đà, Tam Ma Thông Linh dùng cây phương tiện sàng xeo nạy quả đại hồng chung cả hai quả tức giận gầm rống lên:

- Không đến đó là.. tiểu nhân.

Kỳ thật ra Cừu Thiên Hiệp tính vào phòng, sớm nghỉ ngơi, mới bày ra trò ném chuông để thị uy, và thiên nghĩ nói vài lời Công Quỳnh của ta thôi, chứ không chắc gì hai tên hùng tăng nghe theo mà đến Mã trường.

Hai tên hùng tăng đi rồi, những khách hảo kỳ đưa nhau bỏ đi tứ tán.

Tên chương quỹ của khách điểm lấy làm lo lắng cho Cừu Thiên Hiệp, nên vội đến phòng ngủ của chàng, xô cửa bước vào.

Lúc bấy giờ, Cừu Thiên Hiệp đang ngồi xếp bằng tròn trên nệm vận khí dưỡng thần.

Tên chương quỹ có lòng kính mến, nên nói những lời cảm tạ rồi rút, sau cùng hần nhẹ giọng:

- Tiểu khách quan. Đêm nay khách quan nhứt định đến Mã trường gặp họ chứ?

Cừu Thiên Hiệp cả cười đáp gọn:

- Phải đến.

Chương quỉ tỏ vẻ lo lắng nói nhanh:

- Tiểu khách quan nghĩ kỹ lại. Theo tôi thấy dường như hai tên hòa thượng có ý không tốt, tiểu khách quan nên dẹp bỏ đi thôi.

Cừu Thiên Hiệp gật đầu nói:

- Đa tạ tấm lòng của chương quỉ, nhưng mà, sự ước hẹn là do ta đề ra, thì lý nào ta không đến? Chương quỉ, ngươi hãy an tâm.. ta đã có cách.

Tên chương quỉ thấy chàng quá cương quyết, nên xét thấy nói thêm chi vô ích, bèn thở dài từ giả xuống nhà...

Vành trăng non vừa chớm ứng hướng đông, nền trời như rửa sạch chỉ còn một màu xanh ngắt, tiếng trống canh vừa điểm hai nhịp, Cừu Thiên Hiệp đẩy cửa song bước ra ngoài, nhận rõ phương hướng khu Mã trường, vội tung mình lên cao và trở thuật khinh công chạy như bay biến.

HỒI THỨ BA MƯƠI HAI

Quái-Tăng và câu chuyện quái

Thành Trường An tuy bao la rộng rãi, song đối với Cừ Thiên Hiệp là một tay tuyệt thế khinh công, nên chẳng mấy chốc chàng đã đến giữa khu Mã trường.

Đêm về khuya khu Mã trường thật đều hiu vắng vẻ, không một bóng người qua lại, nên hoang lạnh thê lương, chẳng khác nào bãi tha ma đầy nấm mồ vô chủ.

Cừ Thiên Hiệp khoan tay đứng sững trên gò đất cao, từ xa xa vang lại tiếng trống điểm canh chàng thầm đoán giờ này chắc Lữ Lương song tăng chưa đến, nên lặng lẽ đứng chờ...

Ánh trăng non cong cong như vành lưỡi hái, tỏa ra ánh sáng yếu ớt, cùng chập chờn với hàng ngàn tinh tú chiếu nhấp nháy như ánh phi huyền, thỉnh thoảng một ngôi sao lạc xẹt ngang trời có lẽ rơi xuống một vùng đại địa xa xôi...

Cừ Thiên Hiệp hơi sốt ruột, nên ngược mặt nhìn sao để tiêu khiển phút giây chờ đợi.

Nọ là sao Tâm bốn điểm lơ mờ, chàng chép miệng than thầm: Có lẽ loài người đã đến độ loạn náo mờ cả lương tâm, nên điềm trời ứng vận Tâm mờ.

Nằm lệch ngang sao Tâm độ mười con sào là sao “Hư” gồm mười ngôi sao nhỏ sáng rực rỡ: “Hỡi ôi! Đất có tuần, dân có vận, Hư thuộc vào ngôi thần hậu mà tỏ rạng là điềm tướng dữ ở giang cung được thịnh vượng. Có lẽ là con người trộm cắp rất nhiều, và đang được tiêu dao trên núi cao, rừng vắng, luật vua phép nước không trừng trị được “chỉ tội cho dân lành”.

Chợt thấy một tia sáng nằm dọc từ Nam chí Bắc, đây là ngôi Tuệ tinh xuất hiện. Theo sách thiên văn ký của Trần Đoàn: “Sao Tuệ tức là sao chổi cả mấy trăm năm mới xuất hiện một lần nó trở ngọn về hướng nào, là hướng đó bị càn quét, bởi binh đao kiếp sát”. Chàng chép miệng nói thầm: “Đất Bắc đã già mà mãi chịu nạn binh đao kiếp sát, điềm trời ứng vận vàng ánh một góc trời Nam, có lẽ miền Nam nhân tài sẽ trở... trở nhiều...”.

Đột nhiên.

- Bồng, bồng... bồng!

Tiếng trống lại vang lên ba nhịp, báo hiệu nửa đêm giờ tí, vàng trăng non trong như sữa dừng hẳn giữa khung trời màu xanh lá mạ.

Từ một ngôi chùa cổ xa xưa, vị sư già thức giấc công phu nên quả đại hồng chung vắng vắng lại tiếng “boong boong” một âm u buồn, tô điểm cho cảnh đêm dài tĩnh mịch, thêm phân não dạ thê lương.

Đến giờ hẹn mà Lữ Lương song tăng vẫn chưa đến, luôn cả tiếng vạc kêu sương, tiếng dơi đập mỗi tiếng để gọi đàn, cũng không nghe vang động nhẹ.

Cừ Thiên Hiệp quá sốt ruột chép miệng bảo thầm:

- Lữ Lương song tăng có lẽ chúng thấy khó mà thủ thắng nên chuồn... hay là bọn chúng chỉ là hạng người hữu danh vô thực, đã co đầu rút cổ như con rùa quạ, cũng nên!

Chàng lại rảo bước toan vòng quanh khu Mã trường, đôi mắt xanh lơ rọi khắp ba nơi bốn

hướng.

- Húy... kia!

Dưới ánh trăng âm đạm, chàng chợt thấy một cây Thiết thụ sừng một pho tượng Di Đà, đặt dưới cội bạch dương, rõ là dấu hiệu của Lữ Lương song tăng, nhưng còn người thì đã đi đâu?

Cừu Thiên Hiệp cố đưa mắt quan sát lần nữa, và bước đi vòng bốn phía. Chợt thấy, trên bãi cát trắng tinh, có hai cổ cây ma đầy máu, một béo, một gầy, nằm nghiêng ngửa dưới cát, chính là Lữ Lương song tăng chẳng sai một điểm; chàng cố quan sát từ đầu đến chân Lữ Lương song tăng nhưng tuyệt nhiên không có vết thương nào, chỉ có hai khoé miệng máu trào ra ướt cả áo quần và đông đặc lại như khảm bùn, màu máu khô, tất nhiên song tăng bị người đánh nát tạng phủ... Vì sao?

Cừu Thiên Hiệp nhìn hai cổ thi hài, vừa cau mày nói nhảm:

- Tại sao có chuyện vô lý và quái lạ thế này?

- Nguyên vì Lữ Lương song tăng bị người xẻo mất bốn vành tai, cho nên máu đổ lâm li một cách thảm như thế.

Cừu Thiên Hiệp suy nghĩ, Lữ Lương song tăng tuy ác độc, nhưng cũng có cách răn dọa, chứ đâu phải trừng trị bằng cách thảm sát như thế này...

Bỗng một cơn gió mát nổi, thổi tung mớ lá, cỏ khô như quét nhẹ sạch bãi cát, vàng trắng non gần chen xuống Tây đoài, chiếu sáng mặt cát, hiện lên lồ lộ trên mặt cát bốn chữ hắc hùng:

Cừu Thiên Hiệp giết.

Cừu Thiên Hiệp rụng rời, chẳng khác nào một trái chùy nặng trăm cân đánh vào ngực.

Ai là thủ phạm? Tại sao cứ mãi tạo những tấn kịch.. ký tên chàng...?

Lữ Lương song tăng đã chết, tuy Thiên Hiệp chẳng sợ nhưng việc này phải có lý do chứ!

Chàng càng suy nghĩ, càng rối rắm không tìm ra một giải đáp nào nhưng, giờ đây trăng lặn sao mờ, chính mình lại đã mang thêm một câu chuyện sát nhân oan uổng, chàng cố nán thêm khắc nữa, vẫn không thấy mây may động tĩnh... giờ đây biết ai mà hỏi?

Khi giận bốc lên mờ cả mắt, Cừu Thiên Hiệp nghiêng răng trèo treo, chưởng lực đánh vào bãi cát, xóa tan đi bốn chữ ác hại.

- Ầm!

Một tiếng nổ long trời, cát bốc lên ngàn ngút, luồng kinh phong, quá dữ, đã đào sâu bãi cát thành một cái hố hàng trượng.

Cừu Thiên Hiệp chưa tiêu khí uất, nhưng nhìn thấy bãi cát đã lõm sâu, thầm trách mình uổng công vô ích, chỉ còn ngược mắt lên trời thở hắt cả một hơi dài bức dọc, sau cùng quay gót trở về khách điểm.

- Y hi, sao lạ thế? Đã giết chết Lữ Lương song tam ma, hai người, chưa đủ sao... mà còn uất khí?

Tiếng nói ồm ọ vừa thốt ra, thì một bóng người cũng vừa phi thân tới...

Cừ Thiên Hiệp trở thuật khinh công, đang lơ lửng giữa khoảng không chợt nghe tiếng nói cảnh cáo, liền thân bộ, hạ ngay xuống đất đối diện người lạ.

Người lạ có mái tóc huyền mươn mướt, thân mình đều đặn có đôi mắt xuân tình ẩn dưới viên mi yêu mị, đứng sững dưới bóng nguyệt mờ, chiếc áo bá kết đạo bào phát phơ trước gió, chính nàng này là Ngũ Diệu Yêu Hồ.

Cừ Thiên Hiệp mắng thầm:

- Gặp yêu hồ thì giết mong may mắn. Không có á có nhúng tay vào việc này chẳng? Vừa nghĩ đến đây, khí giận xung lên tận óc, hai vai chàng nhô lên thủ thế, vừa cao giọng quát to:

- Tương ai... lại hóa ra ngươi?

Ngũ Diệu Yêu Hồ đưa đôi mắt liếc nhìn chàng, vành môi mỏng mỉm cười tình, vừa cất tiếng êm nhẹ bảo:

- Phải chính ta. Thiếu hiệp đang buồn lắm phải chẳng?

Cừ Thiên Hiệp nhìn thấy đôi mắt nàng uơn ướn như ướp lệ, thẳng như mũi gươm cự khuyết đâm suốt tâm linh chàng một nhát quá sâu, dường như chur đủ ánh chớp thép của yêu hồ còn cắt cả tứ chi, huyết thống khiến cho đôi mắt lơ dờ như say ngủ, tay chân rù riệt, công lực dường như tiêu tán, không còn đủ sức chuyển động.

Ngũ Diệu Yêu Hồ lại uốn éo như cô gái dậy tình xuân, thướt tha bước đến trước mặt Cừ Thiên Hiệp chỉ cách chàng chừng một bước, đôi mắt không ngớt thôi thúc cướp đi sinh khí Cừ Thiên Hiệp lại cất giọng oanh vàng ủy mị thỏ thẻ bên tai:

- Thiếu hiệp, ta biết lắm! Với lứa tuổi thanh niên thường hay có nỗi buồn man mác. Tiếc thay, khắp vòm trời này đã chỉ một ta là rõ được ngươi thôi.

Cừ Thiên Hiệp nghe tâm thần rối loạn, chỉ thốt ra mấy câu mất tự chủ:

- Ta...ta không... không có buồn khổ.... Ta có buồn... đâu nàng... à! Ngươi nói bậy thật!!

Ngũ Diệu Yêu Hồ nóng ran cả cơ thể, dâm ý đã bốc sôi ngùn ngụt khắp huyết quản, bằng giọng nói êm như ru bảo:

- Ô! tôi đã biết chàng... cả mà, chàng đừng gạt tôi, tôi không lại đâu.

Tuy miệng nàng nói tôi không lại đâu, nhưng đôi chân nàng nhích động đến gần, bàn tay trắng đuột mười ngón tựa búp măng, đột nhiên nắm lấy bàn tay Cừ Thiên Hiệp vuốt ve mơn trớn.

Cừ Thiên Hiệp cảm thấy bàn tay nàng như điện chuyển vào mình một luồng máu nóng rực, làm cho quả tim đập mạnh, tay run run, bất giác không còn tự chủ được, mà đưa tay bóp mạnh bàn tay yêu hồ.

Ngọc diệu Yêu hồ thấy cá sấp chui vào rọ bèn lả lơi hơn trước, vạt áo bá kết đạo bào được vén rộng cô gần chí ngực, phô bày cái cổ trắng phau phau, bằng giọng mũi như si như mộng nói:

- Úy! Ngươi... đáng chết! bóp nhẹ tý chứ! Uy!

Tuy nói thế, nhưng Ngũ Diệu Yêu Hồ đưa bàn tay lên ghì lấy bả vai Cừ Thiên Hiệp ...

Bấy giờ, hai người mặt đối mặt, tay kẻ tay Cừ Thiên Hiệp thở hồng hộc, vì tâm thần đảo lộn,

thể nội căng thẳng, một bàn tay vòng ra sau lưng xiết chặt Ngũ Diệu Yêu Hồ, chỉ còn một điểm nữa là đầu chàng chưa kịp ngã vào ngực nàng toại hưởng những phút giây khoái lạc, tuy vậy cả hai đã áp má nhau và hơi thở dập dồn, đê mê như say mộng.

Ngay lúc đó, một bóng đen óm nhỏ âm thầm theo sát hai người, nhanh như chớp bóng đen vẩy tay vung ra một vật nhỏ ném ngay vào óc Cừu Thiên Hiệp, kinh phong phát ra tiếng “vì vu”. Thế mau như sao sa và mạnh hơn vũ bão.

Nếu lúc bình thường thì trường hợp này khó qua nổi thính lực của Cừu Thiên Hiệp, kể cả người ẩn núp bắn ra cũng khó thoát khỏi bàn tay chàng. Nhưng lúc này linh tánh của Cừu Thiên Hiệp đục vẩn, như mảnh gương trong phủ đầy phấn bụi, tinh thần không tự chủ, thì cảm giác tự nhiên không hay biết được.

Trên thực tế thì vậy nhưng Cừu Thiên Hiệp đã khổ công tu tập thì phải khác hơn thường nhân một ít nên điểm âm khí cách đầu chàng non một gang, chàng cảm giác ngay vừa kinh hải kêu lên “ú, ơ” đoạn gục đầu sát bụng như vành cung.

- “Trốc!”

Một tiếng gió động nổi lên, vật ám khí xạ ngay vào mái tóc mai Ngũ Diệu Yêu Hồ vì đã yếu sức nên chạm vào mái tóc đã rơi ngay xuống đất. Ngạc hồ ré lên sáng sốt.

Cừu Thiên Hiệp giật mình kinh tởm, linh tính đã hoàn nguyên, tinh thần qui tụ, chàng mới cảm biết chính mình đã rơi vào cái rập My nhân câu hồn thuật mà cuộc đời mình suýt gãy đổ và tui hận ngàn thu... vì thế, chàng cảm thấy không còn giận tên “ám toán” mà trái lại thậm cảm khích thêm lên.

Bây giờ Ngũ Diệu Yêu Hồ thấy kẻ lạ đột nhiên phá hủy kế hoạch mình, bèn cất tiếng phàn nàn:

- Vừa thâm hiệp quý, lại gặp trận sát phong...

Cừu Thiên Hiệp hận nàng đến tận xương tủy, vẻ mặt nhăn lên vì giận dữ, bằng giọng nói căm hận, chàng quát to:

- Nữ tặc, cầm mồm!

Ngũ Diệu Yêu Hồ không ngờ đã thấy thế, nên giờ trò mỹ nữ ra thi thố lần nữa, bằng giọng nói mũi, trong êm bảo:

- Y hi! Có phải ngươi buồn đấy ư?

Cừu Thiên Hiệp phần uất đầy bụng vội la to:

- Ta buồn là chưa giết chết ngươi.

Vừa nói xong hai tay chàng đẩy mạnh ra song chương phát vào mặt yêu hồ, với thế nặng như thác đổ núi băng.

Ngũ Diệu Yêu Hồ thấy thuật chồn tinh bị phá sắc mặt đỏ au biến sang màu phấn bạc, tung mình nhảy né qua một bên tránh luồng chương phong khốc liệt lại hét lên lạnh lạnh:

- Lần trước tại Cô lâu ngươi gặp dịp may trốn thoát, đêm này ngươi chống mắt xem ai đến cứu ngươi?

Nói xong, nàng rút trong tay áo ra chiếc hắc la phách, đoạn nhún mình bay đứng trên đầu gió

vừa nặng giọng bảo:

- Hiến nạp Thiết thư ta dung mạng sống.

Cừ Thiên Hiệp nóng lòng như lửa đốt, nhưng đối với chiếc hắc la phách lòng chàng rung động, chẳng dám đứng gần, vội bắt mình tránh xa mấy bước, tay tả vận công đẩy nhanh một chương quét mạnh vào Ngũ Diệu Yêu Hồ.

Ngũ Diệu Yêu Hồ mỉm cười tinh quái, nhắc mình vượt qua tránh khỏi đường chiêu, thân như gió cuộn, người tựa bóng ma, thoát một cái đã đứng trước mặt Cừ Thiên Hiệp, chiếc hắc la phách giữ mạnh mùi hương xông ra nức mũi.

Cừ Thiên Hiệp thấy nàng đứng lại gần, nên quên cả chất phấn mê hồn, vươn tay ra chộp mạnh vào đầu Ngũ Diệu Yêu Hồ với một thể mạnh thần tốc.

Không ngờ mùi hương kỳ diệu đã chui nhanh vào mũi, biến vào tủy não cứng đờ cánh tay không cử động kịp, toàn thân Cừ Thiên Hiệp run bắn lên và ngã quy.

Ngũ Diệu Yêu Hồ vừa thấy Cừ Thiên Hiệp té ngã, bèn phá lên cười sặc sụa, tiếng cười đắc ý, sặc giọng hồ ly, bằng giọng nói đắc thắng bảo:

- Người không còn hung hăng tựa quý, mặc sức lão nương rửa cẳng chân, Thiết thư được dịp thay đổi chủ.

Nói xong, nàng chìa tay ra toan sờ vào bọc Cừ Thiên Hiệp khám xét.

Ngay lúc đó...

- “Vút”.

Bóng người chớp động, một gã mặc thanh bào, gương mặt che kín bằng mảnh lụa xanh mau như lưu tinh hạ giáng tựa tia chớp ngang trời, một giọng trầm muện vang lên:

- Thật lớn mật.

Tiếng hét chưa dứt, mà chương thể đã buông nhắm ngay Ngũ Diệu Yêu Hồ bay xoắn tới.

Ngũ Diệu Yêu Hồ đang dương dương tự đắc, hoan hỉ tràn trề

tuy có cảm giác đạo kinh phong xoắn tới muốn né tránh không còn kịp nữa.

- Ôi! Một tiếng rú thê thảm, nàng tung mình xạ tới trước, tẩu thoát nhưng ngọn quý chương đã trúng vào hông khá mạnh...

- Ôi chao!

Một tiếng kêu buốt nhức vang lên, nàng hé miệng hồ phun ra một búng máu tươi đỏ ối, tuy trúng nhằm ngọn chương quá nặng, nhưng nàng chẳng dám quay đầu lại, tựa hồ như con chó đại con đuôi chạy trốn.

Bóng đen tựa hồ như lấy việc cứu người làm trọng, chẳng đuổi theo Ngũ Diệu Yêu Hồ, mà chỉ đưa ra một ngón tay điểm nhẹ vào huyệt “Ngũ” Cừ Thiên Hiệp ...

Cừ Thiên Hiệp rung động toàn thân cõi lòng sáng như ánh đuốc, định bụng toan mở lời hỏi, những huyệt ngũ vừa bị điểm, đôi mắt đã mở ngay, viên mi sụp nhanh, hôn hôn mê mê, không hay

không biết gì cả...

Thời gian không biết đã bao lâu Cừ Thiên Hiệp dịu mắt tỉnh dậy, thì mặt trời đã lên ba con sào, một cảm giác là lạ mùi hương còn nóng nơi cổ, kề bên tai có một cái bình nhỏ, dán nhãn bằng giấy hồng điều, ghi mấy chữ Giải độc bát bửu đơn, cái bình trong suốt ngọc lunh linh, thuận tay chàng cầm lên xem, phía dưới đáy có khắc sẵn hai chữ Thần y.

Chàng cảm thấy một nỗi buồn khó tả, bèn chép miệng nói thầm:

- Sao lại nói chuyện lạ thế này?

Cừ Thiên Hiệp nhìn lại chiếc hắc phách còn rơi lại dưới đất, hồi tưởng câu chuyện đêm qua thật là gió cuốn mây bay, bèn mộng ảo, khiến người không thể tưởng được.

Người thiếu niên bịt mắt là ai?

Tại sao “hắn” lại cứu ta? Và làm thế nào chỉ trong khoảng khắc hắn chạy đến Tiềm Long Cốc trốn thuốc và trở về đây kịp?

Hắn lại không lưu lại danh tánh, ví như con thần long thấy đầu mà chẳng thấy đuôi?

Hắn lại còn điểm vào huyết ngù để đề phòng độc tánh công phạt cơ thể ta nữa? Hay là hắn chẳng muốn gặp mặt ta?

“Hắn” có những hành động tương trợ, tại sao còn dùng vuông lùa đen che mặt?

Ôi! Thật là bí mật, ly kỳ!

Bao nhiêu câu hỏi dồn dập khiến Cừ Thiên Hiệp bức đầu, thắc mắc không tìm ra một tia sáng nào.

Lại nhìn lại quang cảnh nơi đây... hóa ra mình đang nằm trên giường phòng riêng, trong khách điểm. Hắn đã bế chàng về đây... lạ thật?

Cừ Thiên Hiệp nhìn thấy màn buồng rất hãn hòi, vật dụng trong phòng y như cũ, cửa cái cửa song đóng mở rất cẩn thận, chàng đoán là người bịt mắt đã làm.

Cừ Thiên Hiệp ngồi phát dậy trên giường, vươn vai hít vào luồng gió mới, nhiên hận mới bước xuống giường đi lại cái bồn rửa mặt, chợt thấy hai vành tai người, nổi lên bêu trên nước, màu đỏ loang hồng chậu nước, mùi tanh xông lên nức mũi, thực là một chuyện độc mục kinh tâm.

Đây là hai vành lỗ tai của Lữ Lương song tăng tại sao thế...?

Chẳng nhẽ việc này cũng do hành động của người bịt mắt nữa ư?

Bí mật, hắn là ai...? Hắn!

Cừ Thiên Hiệp tựa hồ như đi lạc vào giữa vàng sa mù đầy mịt, không thể tưởng nghĩ tiếp, chàng đành chịu cái gì bí mật trả về cho bí mật thế thôi!

Đột nhiên một tia sáng lóe lên giữa linh, Cừ Thiên Hiệp vỗ tay reo:

- Đúng rồi! chính hắn chứ không còn ai vào đây cả!

Nguyên chàng nghĩ “hắn” đây là bóng đen bí mật đã mấy lần xuất hiện, so với người đêm hôm,

cử chương đánh Ngũ Diệu Yêu Hồ từ thân pháp đến hành động đều giống nhau, không sai điểm nhỏ nào nhưng bóng đen bí mật là ai chứ? Bí mật!

Cừ Thiên Hiệp tự chủ:

- Giá như ta nhận là hấn đi, thì những hành động vừa qua thật là quá đáng. Vấn đề cản trở nên khó nghĩ, vì những hành động mua oán chất cừu, đã giết chết tinh thần ta, lại cứu thể xác ta. Vậy hấn là ai, kẻ thù hay người bạn? Bí mật!

Đột nhiên, tiếng động bình bình, tiếp theo đây là giọng nói nhỏ nhẹ của tên Điểm chương quý nói vọng vào:

- Tiểu khách quan. Tiểu khách quan.

Giọng nói của tên chương quý tuy nhỏ nhẹ, song hàm chứa sự lo âu, kinh dị và sợ hãi.

Cừ Thiên Hiệp mỉm cười hỏi to:

- Phải chương quý đây không?

Không có tiếng đáp, cánh cửa mở tung ra. Tên khách điểm chương quý bước vào phòng, hấn mở to đôi mắt nhìn Cừ Thiên Hiệp, từ mặt mũi đến chân tay, sau cùng hấn tỏ vẻ cung kính nói:

- Tiểu khách quan! Lời ước hẹn với Phật gia đêm rồi tiểu khách quan có đến đây không. Tôi... thấy! À, không có gì xảy ra mà? Tôi nói chẳng làm đâu, khách quan không đi là phải... chuyện qua rồi, ta hãy để cho nó qua luôn... cần thắc mắc làm chi vô ích.

Cừ Thiên Hiệp thấy tên chương quý có lòng tốt nên lấy làm cảm kích bồi hồi, chàng muốn trêu hấn, bèn cả cười nói:

- Không bao giờ ta lỗi ước. Hồi hôm ta đã gặp chúng tại nơi hẹn rồi!

Tên chương quý nghi ngờ, khoắc tay nói:

- Tiểu khách quan, nói đùa đấy chứ?

Cừ Thiên Hiệp thấy lão chương quý quá thật thà, bèn lấy tay chỉ vào bồn nước rửa mặt mỉm cười bảo:

- Chương quý, người đến đây xem thử.

Tên chương quý quay đầu nhìn lại bồn nước, vừa thấy cái vành lỗ tai, hấn kinh hoàng nhảy lùi ra ngưỡng cửa, hai tay run lên bần bật, tựa hồ hấn sợ hai cái lỗ tai người đuổi theo, mặt mày xám xịt như màu đất vừa thẹn vừa sợ nói:

- Tiểu... khách... ư... quan... cái... ư...

Hấn nói là cà, lập cập, vì hai hàm răng đánh bò cạp, trông rất thảm hại lẫn buồn cười.

Cừ Thiên Hiệp cố nén cười, vừa dùng lời trấn an hấn:

- Chương quý, có mặt ta ở đây, ngươi còn sợ gì nữa chứ?

Tên chương quý cố gắng kìm hãm cơn tim nhảy loạn, nửa khắc sau hấn bình tĩnh lại, và thở ra một hơi dài, sau cùng hấn vòng tay rất cung kính nhìn Cừ Thiên Hiệp nói:

- Tiểu khách quan, ngài là Bồ tát chuyển kiếp, Thiên tướng hạ trần, nên đối phó với hạng người cùng hung cực ác đó, mà giữ được phần thắng... thật đáng phục.

Cừ Thiên Hiệp không muốn nhiều lời, bèn bảo tên chương quỹ thanh toán tiền nong ở trọ, để chàng lên đường gấp.

Tên chương quỹ dù đánh chết hán cũng không dám nhận tiền mà còn hỏi tiểu nhị mang lên một mâm thức ăn sáng đãi chàng...

Cừ Thiên Hiệp ăn xong để vào mâm một đỉnh bạc lớn, mà đi nhanh ra khỏi điểm. Chương quỹ và tiểu nhị hỏi hà chạy theo tính trả lại chàng nén bạc... nhưng vừa bước ra khỏi cửa thì không còn thấy bóng dáng Cừ Thiên Hiệp đâu cả!

Suốt ngày hôm đó, Cừ Thiên Hiệp đã đi đến Chung Nam sơn.

Khi chàng vừa đặt chân vào núi, đã gặp ngay tên gia sư Dư Thiên.

Dư Thiên vừa trông thấy Cừ Thiên Hiệp, sắc mặt đổi nhanh vì ngạc nhiên, vừa gọi thất thanh:

- Thiếu hiệp! Thiếu hiệp từ đâu về đây? Khổ chưa, chủ mẫu và công chúa đã đi tìm Thiếu hiệp rồi?

Cừ Thiên Hiệp nghe qua biến sắc hỏi mau:

- Tìm ta? Vì sao thế?

Dư Thiên nghiêm sắc mặt đáp:

- Chẳng phải tiểu nhân dám nhiều lời. Vì tiểu nhân đã nghe lóm được. Lúc thiếu hiệp ra đi trong vòng mấy tháng, mà đã gây nhiều chuyện náo động quá lẽ nên chủ...

Cừ Thiên Hiệp vô cùng khó nghĩ, vội hỏi:

- Ta gây náo động gì?

Bên vệ đường phía triền bồng vang lên hai tiếng:

- Coong! Coong!

Dư Thiên vội nói:

- Đỉnh Tổng quản đến đây.

Đỉnh Tổng quản đã hừ hết một chân, cho nên phải dùng cây bách bằng sắt để làm phương tiện di chuyển một tay chống một chân vọt nhanh, từ trong Huyền Cung đi ra lão vừa thấy mặt Cừ Thiên Hiệp, thần sắc đổi màu nói:

- Thiếu hiệp về bao giờ? Mau mau về cung để trò chuyện.

Nói xong, lão quay sang Dư Thiên bảo:

- Nhớ phân phối thủ hạ, đêm nay tuần núi thường xuyên, và phải nhiều người công lực khác cao để trực đêm.

Hiển nhiên, đối với sự có mặt của Cừ Thiên Hiệp ngày nay đã khác trước nhiều, không khí đã

có phần căng thẳng.

Vào đến Huyền Cung, sau khi trà nước xong.

Cừ Thiên Hiệp lên tiếng trước hỏi:

- Đỉnh Tổng quản! Nguyên nhân nào Bá Mẫu và Công chúa rời non?

Đỉnh Tổng quản mỉm cười đau khổ, buồn bã đáp:

- Gần mười năm nay, Chủ mẫu không rời Huyền Cung nửa bước, chỉ có một lần xuống Nam Hạ nghinh tiếp thiếu hiệp thêm một lần nữa cũng vì chuyện làm của Thiếu hiệp sau khi rời khỏi cung Nam Sơn.

Cừ Thiên Hiệp sốt ruột, hỏi tiếp:

- Tôi có nghe Dư Thiên nói lại! Lần này Bá mẫu xuống núi đi tìm tôi phải chăng?

Đỉnh Tổng quản tỏ vẻ buồn nói:

- Phải đấy Thiếu hiệp ạ! Chỉ vì thanh danh của thiếu hiệp vang dội rất lớn, một cây gieo bão, do đó Chủ mẫu lo nghĩ không an, vạn bất dĩ Chủ mẫu mới dắt Công chúa rời non.

Cừ Thiên Hiệp lấy làm hồ nghi nên hỏi:

- Lúc tôi lên đỉnh Hạ Lan, rui trượt chân rơi vào địa huyết, bị khốn ba tháng dưới đất... Tổng quản nói: Một cây gieo bão là nghĩa lý làm sao?

Đỉnh Tổng quản vô tình động mạnh đầu gậy xuống đất, điềm đạm hỏi:

- Thiếu hiệp không nhớ dỗi gậy với lão nô đấy chứ?

Cừ Thiên Hiệp cau mày, sắc mặt nghiêm trang vừa từ tốn nói:

- Tổng quản chớ vội nói, riêng tôi đối với tất cả mọi người, dù là ai hay hoàn cảnh nào, tôi cũng không dỗi gậy bao giờ.

Đỉnh Tổng quản cau mày khó chịu, ngược mặt nhìn lên trần nhà nói lẩm bầm:

- Lại thêm câu chuyện oái ăm.

Cừ Thiên Hiệp sức nhớ đến những lời đồn đại trong chốn giang hồ, bèn lớn tiếng nói:

- Đây, Tổng quản, chẳng nhẽ câu chuyện chàng thiếu niên cao thủ mà khắp giang hồ đồn đại lại liên quan đến tôi sao?

Đỉnh Tổng quản nghe qua ngó sững chàng dự dự không muốn mở lời, Cừ Thiên Hiệp nhanh đoán biết, bèn dịu dàng bảo:

- Tổng quản ạ! Người cứ nói đi, dù câu chuyện có phũ phàng, tôi không bao giờ hờn người cả?

Đỉnh Tổng quản ngậm cười cơ khổ tiếp:

- Lão nô xin thẳng, chỉ vì câu chuyện gã thiếu niên cao thủ đó, chính là Cừ Thiên Hiệp họ nói thế!

Cừ Thiên Hiệp sùng sốt kêu lên:

- Thật vậy sao?

Đinh Tổng quản buồn bã tiếp lời:

- Chính thế Thiếu hiệp ạ! Phàm những nhân vật tiếng tăm trong giới võ lâm, họ đều nói tất cả hành động đều do thiếu hiệp gây ra! Và họ quả quyết là gã thiếu niên cao thủ tạo nghiệt... vì thế...

Cừ Thiên Hiệp nghe qua biết lão muốn tiếp những gì liền đưa tay lời hỏi:

- Tổng quản, người nói “Tất cả hành động”, vậy hành động gì? Rốt cuộc là thế nào? Người cứ bình tâm nói tiếp đi...

Đinh Tổng quản hơi rúng động tinh thần, đối với Cừ Thiên Hiệp lão nửa tin nửa nghi, nhưng buộc lòng lão phải nói tiếp:

- Phá vỡ Thiên La môn, giết Trương tử của Ma quân, câu chuyện tại Tiềm Long Cốc... và còn nhiều trang ảm đạm trong hai đạo hắc, bạch giang hồ bị chết thảm, thậm chí họ còn đồn ngoa là thiếu hiệp sẽ thống nhất các võ phái võ... và xưng vương giang hồ...

Cừ Thiên Hiệp nghe qua, vội khoắc tay ngắt lời, vừa mỉm cười hỏi:

- Chẳng nhẽ hàng ngàn câu chuyện, từ đại sự đến tiểu sự, đều do một tên làm ra hay sao?

Đinh Tổng quản không do dự đáp ngay:

- Người ta đồn đại như thế đấy!

Cừ Thiên Hiệp hận đến cùng cực, bất giác phá lên cười ha hả dường như trút cả sự bối rối vào tiếng cười, nên giọng cười làm chấn động trần nhà, khiến Đinh Tổng quản cũng bồn chồn tắc dạ. Dứt tiếng cười chàng trầm giọng nói:

- Ta cũng mong một ngày nước cạn đá trơ, thật sự bao giờ cũng là sự thật. Cừ mỗ không cần quan tâm đến dư luận nữa!

Đinh Tổng quản sực nhớ, vội gọi thủ hạ đến bảo làm cơm rượu, rượu đãi Cừ Thiên Hiệp đồng thời lão mỉm cười hỏi tiếp:

- Lão nô có đôi lời muốn hỏi, vì quá thắc mắc, xin hỏi thiếu hiệp lúc đến Hạ sơn và bức từ Lịch Huyết Kiếm thế nào Thiếu hiệp đã nghe qua rồi chứ?

Cừ Thiên Hiệp nghe rúng động toàn thân nhưng cố cao giọng nói mau:

- Sự việc đó là có thật!

Đinh Tổng quản thở dài nảo ruột, bằng giọng nói chân thành tiếp lời:

- Thật là rắc rối đấy Thiếu hiệp! Vì Nhất Tăng Nhị Cái, Tam Kiếm Khách, sáu người này đều là danh môn chánh phái, nhơn vật cao trọng của võ lâm, lại là chỗ thân thích có nhiều uyên nguyên với thiếu hiệp: Thiếu hiệp có dính vào vụ này hay không, cũng không lấy gì làm căn cứ. Nhưng thực tại, thiếu hiệp đã mất rất nhiều danh dự, khiến cho khắp chư hào kiệt, cao thủ võ lâm, hai đạo hắc bạch giang hồ khó mà tha thứ cho thiếu hiệp được.

Cừ Thiên Hiệp đau khổ nói:

- Việc này tay ta có nhúng tay và có thật, nhưng mà bức thư” Lịch Huyết Kiếm là lời đồn bịa chuyện đặt điều về răn thêm chân.

Nhân đó, Cừ Thiên Hiệp lượt thuật câu chuyện từ đầu đến cuối không bỏ một chi tiết kể hết cho Đĩnh Tổng quản nghe.

Sau khi nghe xong, Đĩnh Tổng quản thở dài áo não, bằng giọng nói cực quan trọng bảo:

- Nay thiếu hiệp, nếu quả thật câu chuyện xảy ra như thế ... thì cho còn một cách giải quyết là Thiếu hiệp hãy cố tìm cho được một trong Nhị Cái mà trình bày tỉ mỉ cho lão ấy nghe... chỉ vì căn cứ theo lời đồn đại mà Nhị Cái đau đớn đến cùng cực... và may ra gỡ được một mối hận cừu.

Cừ Thiên Hiệp nghe qua thêm sâu não, mối sầu lo càng lúc càng dồn dập, cho nên..

Đĩnh Tổng quản mời dùng cơm, trên chiếu, đầy dẫy những món ăn cao quý, hải vị sơn trân, mà chàng chỉ ăn qua loa vài ngọn rau liêu là đủ, rồi đi vào phòng an nghỉ.

Đột nhiên... ngoài cửa sổ có tiếng gõ “cộp cộp” vang lên nhẹ làm Cừ Thiên Hiệp tỉnh hẳn cơn mà ngồi phát dậy.

HỒI THỨ BA MƯƠI BA

Người huyền bí tựa huyền cung

Cừu Thiên Hiệp ngồi phất dậy nhìn ra cửa sổ, nhận thấy dưới ánh trăng, có bóng người lấp ló, tay vịn vào cánh cửa, chàng vụt nhảy phốc xuống giường quát to:

- Ai? Ngoài song lại vang lên tiếng nói yêu kiều của cô gái đáp:

- Tôi đây mà!

Cừu Thiên Hiệp lấy làm khó nghĩ, chỉ vì một cô gái vô cớ đến gõ cửa phòng, nếu không ác ý, tất nhiên là địch, vả lại, đêm khuya canh vắng trai gái gặp nhau là điều cấm kỵ, mà Hạ Phu nhân và Công chúa lại vắng nhà... Vậy ai dám kêu cửa vào giờ này?

Vì nghĩ thế nên chàng đổi giọng cầu nhàu nói:

- Xin lỗi tại hạ lại đang ngủ! Chẳng hay có việc chi?

Ngoài song tiếng nói cô gái lại tỏ ra khẩn thiết hơn:

- Ân công! Chẳng nhẽ ân công đã quên tôi ư?

Bấy giờ Cừu Thiên Hiệp đã nhận ra tiếng của ai, bèn bỏ cả thế thủ reo to lên:

- A! Có phải Hắc Phượng cô nương đấy chăng? Ô tôi đã quên mất, mãi miết trò chuyện với Đinh Tổng quản mà quên hỏi cô nương, thật có lỗi với cô nương lắm!

Dứt lời chàng chạy nhanh ra cửa phòng. Mấy tháng qua không thấy Hắc Phượng, hiện giờ diện mạo nàng đã thay đổi hẳn, khác hẳn lúc đi mãi võ. Hôm nay thân thể chàng mạnh khỏe hơn, chẳng khác nào đóa hoa tươi hé nở, lại thêm mặt mày sáng rỡ, thần thái ôn nhu, tinh thần trội hơn thập bội nàng nghiêm nhiên biến thành một tiểu thư khuê các. Về sắc sảo mặn mà không kém nàng công chúa Diêu man bao nhiêu.

Cừu Thiên Hiệp mở cửa khá lâu, song không thấy Hắc Phượng đi vào mà chỉ vòng tay đứng tựa cửa giữ lễ, bằng giọng nói mềm mỏng:

- Đa tạ Ân công cứu mạng, khiến cho tiểu nữ thoát khỏi họa tai! Kiếp này khó mà đền trả được.

Cừu Thiên Hiệp cả cười nói:

- Cô nương nói chi những lời khách sáo, xin mời vào phòng ngồi đàm đạo.

Hắc Phượng then thùng đồ đạc, bằng giọng nói trầm thanh đượm màu buồn man mác:

- Thời gian quá ít, nhân vì... vì sợ e thiếu hiệp phải lên đường quá sớm vào ngày mai.. thành thử tôi phải...

Cừu Thiên Hiệp có cảm giác đêm vắng canh khuya, một cô gái đang xuân, một trai cô lữ, ngồi chung trong phòng e bất tiện, vì nhờ ra mọi người thấy thật là một sự không hay, miệng đời dị nghị và sẽ bị phạm vào cô phong luân lý, nhưng vì thâm ý của chính mình cố ý đến đây thăm Hắc Phượng lại cần hỏi thăm tình hình ra sao, vì nghĩ thế nên Cừu Thiên Hiệp bước nhanh ra cửa, vừa nhẹ giọng bảo:

- Chúng ta ra ngoài hóng mát, dưới bóng trăng trò chuyện có lẽ tiện hơn, căn phòng ngột ngạt này...

Thế là kẻ trước người sau đi ra ngoài vườn hoa, mỗi người trên một phiến đá đối diện nhau.

Đêm lạnh trăng mờ, không khí ngào ngạt, cây cỏ phát phơ tiếng trùng kêu rả rích, tiếng dế trời nhịp đàn, nghe thật ti tê ai oán bầu trời vắng một cách yên nguyên, như thuở mới khai đời của thời nguyên thủy.

Hắc Phượng rung mình, cảm thấy con tim gõ sai nhịp, thần trí lâng lâng mất tự nhiên, muốn cất tiếng oanh vàng mềm dịu mà trời lên khúc nhạc tận đáy lòng, nhưng mà lời cảm ý lặng vừa mấp máy vành môi mỏng, song không thốt ra tiếng, nên lại thôi, chỉ biết đưa đôi mắt biếc năm hồ của mảnh xuân tình lệ nhìn vào Cừ Thiên Hiệp ... như đã nói tất cả muôn lời.

Cừ Thiên Hiệp đối diện với giai nhân, gương mặt tuyết thể của chàng, bỗng nhiên đổi nhanh màu sắc, tâm tư xáo trộn như cối trời hỗn độn lúc sơ khai, hạo khí, hung phong vụt mềm nhũn đi, vì mở miệng mà thốt chẳng nên lời.

Hai người đối mặt, mắt nhìn nhau thâm lặng, tâm hồn dường như lạc vào cõi huyền bí siêu linh - rất lâu, lâu lắm...

Sau cùng Cừ Thiên Hiệp thở hắt ra một tiếng hừ phá tan sự im lặng bờ ngõ ngại ngần bảo:

- Cô nương đến Chung Nam sơn mấy tháng nay, có được an vui không?

Hắc Phượng nở nụ cười hàm tiếu đáp:

- Hoàn toàn an hảo, chủ mẫu cư xử với tiểu nữ như con ruột, lại còn dạy cách luyện công học võ nữa.

Cừ Thiên Hiệp vui vẻ hỏi:

- Vậy sự học tập của cô nương có tiến triển không?

Chàng đề cập đến võ thuật làm đôi mắt Hắc Phượng sáng rỡ lên nàng thành thật tiếp lời:

- Tiến triển hay không tiểu nữ không biết được, vì người gù, mấy thuở biết sau lưng, chỉ có thiếu hiệp là bậc đại hành gia, may ra nhìn biết được.

- Thiếu Hiệp hãy xem thử!

Vừa nói dứt, nàng xoay mình ra giữa sân có đứng thế thủ, mình hơi rùn thấp xuống thấp, phát mạnh hai tay áo rộng, đưa ra chiêu phân hoa phát liễu trông rất thủ thái nhẹ nhàng, giờ tay nghiêng mình rất đúng qui tắc, chỉ còn thiếu thành phần công lực mà thôi.

Cừ Thiên Hiệp vỗ tay reo lên:

- Hay lắm cô nương thì triển chiêu Phân hoa phát liễu đẹp tuyệt quá nhiên người tinh tiến quá nhiều!...

Hắc Phượng cười e thẹn vừa nũng nịu hỏi:

- Thiếu hiệp không cười tiểu nữ chứ!

Cừ Thiên Hiệp thành thật đáp:

- Không, không - Nếu người cố luyện tập thêm nữa năm, chỉ sợ sự nhanh nhẹn của tại hạ không bằng cô nương phân nữa!

Nói xong chàng phá lên cười to.

Hắc Phượng nhớ một điều gì, sắc mặt đổi sang màu kinh ngạc, bằng giọng nói cung kính:

- Nghe nói thiếu hiệp là họ Cừ à?

Cừ Thiên Hiệp lầy lăm lạ như thăm: Tại sao nàng mãi hỏi câu này!

Chàng chưa kịp đáp... Bỗng nhiên... Bên ngoài Huyền Cung vang lên nhiều tiếng chuông dồn dập, mỗi lúc một cao lên.

- Boong, boong!

Tiếng chuông nổi lên vang dậy báo hiệu có người lạ vượt núi.

Hắc Phượng hoảng hốt kêu thất thanh:

- Ôi chao! Có kẻ xâm phạm Chung Nam sơn.

Cừ Thiên Hiệp càng thêm kinh ngạc, nghiêng tai nghe ngóng vội và hỏi:

- Thế à?

- Cộc! Cộc!

Đình Tổng quản ở ngoài Cung chống nạng đi thật nhanh lão vừa nhìn thấy Hắc Phượng và Cừ Thiên Hiệp, lầy lăm ngạc nhiên bước tới hỏi:

- À... Thiếu hiệp và Hắc cô nương có nghe thấy tiếng chuông đồ liên hồi chẳng?... Có báo động!

Cừ Thiên Hiệp bấy giờ không màng chú ý đến tiêu tiết, mà vội đáp ngay:

- Tiếng chuông báo động dường như phía bắc núi vang lên.

Hắc Phượng gật gù nói:

- Đúng đây chính là tiếng chuông báo động thứ nhất, phía ngoài cung về hướng Bắc phát ra...

Đình Tổng quản cổ trần tỉnh báo:

- Thiếu hiệp an tâm, tuy có người xâm phạm hướng bắc toan vào núi, nhưng đêm khuya hiểm trở muốn đến Chung Nam Cung khó mà đến gần...

Lời nói vừa dứt, đã nghe:

- Boeng! Boeng!

Hai tiếng thanh la vang lên inh ỏi, giữa đêm khuya vắng lặng mà kinh động mọi người.

Đinh Tổng quản vô cùng nghi ngại cau mày nói:

- Hừ! không rõ kẻ nào muốn chết mới loạn vào đây.

Hắc Phượng kêu lên lạc giọng:

- Người lạ đã phạm vào bắc cung!

Cừ Thiên Hiệp nghe qua vội phi thân tới trước vừa cao giọng nói:

- Hãy đến đây xem sao!... Đi!

Đinh Tổng quản, Hắc Phượng không dám chậm trễ, mỗi người thi triển khinh công lướt mình nhảy vọt theo Cừ Thiên Hiệp, nhắm về hướng Bắc huyền cung chạy tới.

Phía dưới bờ tường trong vòng thành hướng Bắc; bày bố đầy cung đao, giáo nỏ, như sẵn sàng nhả tên, phóng giáo...

Dư Thiên thấy ba người bay trời tới, vội bước ra nghinh tiếp, vừa nhanh nhẩu nói:

- Kẻ lạ là một tên ốm nhỏ, gương mặt che phủ bằng nửa mảnh lụa huyền, tuy tiểu nhân chưa ti đầu song thấy hắn tung mình bay lượn như con nhạn trắng, thì tiểu nhân đoán hắn là một kẻ có công lực phi phàm!

Đinh Tổng quản tỏ ý không vui, trầm giọng bảo:

- Hừ công lực phi phàm! Đất Chung Nam này đã có khá nhiều!

Dư Thiên chợt dạ vội cúi đầu nói nhỏ:

- Vâng, chính thế!

Đinh Tổng quản chỗi cây nặng nhảy phốc lên đầu tường, thuận tay đập mạnh vào tường làm cho gạch đất bẽ văng tung tóe, đồng thời gắt to:

- Ai?

Dư Thiên đưa tay chỉ về hướng bụi cây rậm, cách tường việc chừng sáu bảy trượng nói:

- Hắn chui vào bụi rậm kia kìa.

Dư Thiên đưa tay chỉ, đột nhiên trong bụi rậm xung vọt lên một bóng người, mau hơn tia sét ngang trời, hắn vọt lên cao ba trượng, thân mình còn lơ lửng giữa khoảng không, chợt uốn cong như con tôm luộc, rồi buông nhẹ thân hình đứng trên bụi cây Cát cao hai trượng đây là hắn sử dụng chiêu Vân long tam hiện cái chiêu thế này phải tu tập hơn nửa năm mới sử dụng được.

Đinh Tổng quản giơ cao nạng sắt chỉ về phía trước quát to:

- Tiểu tử, ngươi muốn đến Chung Nam sơn thử công lực hay sao?

Cừ Thiên Hiệp thấy bóng người lạ, liền chỉ ngay... chiếc bóng đen... người bí mật...

Cừ Thiên Hiệp chưa nghĩ ngợi được gì, thì... ngay lúc đó, chiếc bóng đen tức là người bịt mặt sử dụng một chiêu Phi vân xuất tự, mau hơn cánh én sổ lồng tung mình nhảy vọt vào trong tường, như vệt khói mờ, như điểm lưu linh, tựa hồ mau hơn cái nhìn của mọi người... chỉ chớp mắt hắn đã

lọt vào khu Thái Hồ Thạch và lách mình ẩn sau ngọn giả sơn. Phía dưới bờ tường hàng chục tay cung, nỏ sẵn sàng nhả tên, hiềm vì chưa được lệnh Dư Thiên, nên không chuẩn bị gì kịp, chỉ đưa mắt nhìn theo dáng người lạ biến sau ngọn giả sơn..

Dư Thiên giận đỏ mặt nói:

- Ngươi thay! Mãi nói chuyện dễ...

Đinh Tổng quân gõ mạnh đầu nạng vào tường, vừa đưa tay chỉ về hướng Thái Hồ Thạch quát to:

- Cung nỏ xạ mau! Tên lửa đốt ngay tên tiểu tử cuồng đồ!

Cừ Thiên Hiệp tung mình nhảy đến trước, gọi Đinh Tổng quân, nói to:

- Tổng quân! Khoan đã!... Dừng xạ tiễn ngay!

Tiếng nói chưa dứt, thân mình chàng đã hạ xuống trước khoảnh đất Thái Hồ Thạch, buột miệng nói thẳng vào trong:

- Đây bằng hữu! Là người tai mắt, xin mau bước ra đây!

Thái Hồ Thạch toàn là đá quý, chiếu long lanh như mã não lưu ly, lại có hàng trăm hang đá nối liền nhau như hang công ngoài ruộng lúa.

Cừ Thiên Hiệp vận dụng công lực vào đôi mắt, hai tay thủ thế, đôi mắt rọi thẳng vào khu Thái Hồ Thạch quan sát, nhìn khắp bốn phương, tám hướng vẫn không tìm thấy chiếc bóng đen.

Đột nhiên... một tiếng cười nhạt nổi lên, ngang mình chàng về phía tả, có lẽ kẻ bên.

Cừ Thiên Hiệp giật mình kinh hãi, hai tay giơ cao song chưởng toan quật mạnh vào hướng này, chiêu thế chưa thành, đã nghe giọng nói êm trầm vang lên rất nhỏ:

- Dừng hỏi hả! Chuyện gì mà phải hành hung?

Cừ Thiên Hiệp chờ người, nghĩ ngợi, vì theo âm thanh của người bịt mặt, có nửa giọng nữ, nửa giọng nam, tựa hồ như tiếng nhại theo, tiếng giả ra để làm lạc hướng kẻ khác.

Bấy giờ Cừ Thiên Hiệp mới nhìn thấy tường tận người bịt mặt, người này thân mình mảnh khảnh dáng điệu thung dung, trên mặt che kín mảnh lụa đen, chỉ chừa ra hai tròng mắt to đen láy, chiếu ra những tia kinh khiếp lạnh lùng...

Cừ Thiên Hiệp rung động cả tâm hồn, bèn nói thắm:

- Hửn?... là kẻ cứu mạng ta thoát khỏi nanh vuốt hồ ly tại Mã trường - Trường An? Lại là... Chiếc bóng đen bí mật đã bao lần theo dõi bám sát ta?

Người bịt mặt rọi đôi mắt biếc qua mảnh lụa đen, nhìn thấy Cừ Thiên Hiệp lâm bầm không chịu trả lời, bèn dịu giọng hỏi tiếp.

- À... này... Con bé kia là ai?

Cừ Thiên Hiệp bấy giờ bị chìm trong niềm suy tư hỗn loạn, quên hẳn người lạ đứng trước mặt, là kẻ xâm phạm Chung Nam sơn dĩ nhiên là tên địch của Huyền Cung, nên chàng hỏi rất lảm cẩm:

- Này! Người thật là kỳ quái, đã mấy lần đeo đuổi tại hạ, vậy ý định của người muốn gì?

Người bịt mặt cười khẩy nói:

- Hừ buồn cười nhỉ. Ta mà theo người à?

Cừu Thiên Hiệp vươn tay ra như vuốt hổ, vừa bảo rất khê:

- Người đừng giả bộ nữa. Ta ghi ân người đã cứu mạng tại Mã Trường, người hãy mau rời khỏi núi lập tức... nếu không thì...

Người bịt mặt rất bình tĩnh, không lộ vẻ lo âu mây may, chẳng né không lùi, trước thế trào của Cừu Thiên Hiệp chỉ cười nhẹ:

- Nếu không thì sao? Người ý đông hiệp ít phải không? Chưa chắc đã làm được ta.

Cừu Thiên Hiệp quá hốt hoảng trước sự thản nhiên của người lạ, bèn lớn tiếng thôi thúc:

- Không bao giờ, Chung Nam sơn quyết không ý chúng hiệp cô. Chỉ một Cừu mỗ này cũng đủ đối phó với người.

Người bịt mặt thản nhiên như không, điềm đạm bảo:

- Ta chẳng ngại chi đâu, ta đến đây là tìm người để nói một vài câu chuyện.

Cừu Thiên Hiệp gắt lên:

- Chuyện gì?

- Người vui lòng đáp ứng ta chứ?

- Nếu có thể thì chúng ta chẳng bao giờ từ chối, người muốn nói gì cứ nói ngay đi?

Người bịt mặt đằng hắng lấy giọng, nghiêm trang bảo:

- Có phải người đã ước hẹn với Cừu đại môn phái, tiết Đoan Ngọ này hội nhau tại Cao Sơn Thiếu Lâm phải chăng?

Cừu Thiên Hiệp nghe qua lấy làm lạ, vội hỏi nhanh:

- Người cũng rõ nữa à?

Người bịt mặt cười mũi, vừa gay gắt nói:

- Yên chẳng phải yên, hội không ra hội, người hãy lưu tâm mà bảo vệ lấy mình.

Cừu Thiên Hiệp suýt bật cười ra tiếng, vừa chép miệng như thảm thật lạ chưa, việc này có quan hệ gì đến người bèn vờ nghiêm trang đáp:

- Người đã đoán tường đến tôi xin đa tạ.

Người bịt mặt rung khê đôi vai, đôi mắt chuyển trông tỏ ra vô cùng cảm kích bằng giọng nói trầm trầm bảo:

- Đến giờ, ta mới được một đôi phần, người chẳng muốn bạn trở nên thù chứ.

Cừu Thiên Hiệp hơi rung động toan dung lời đĩnh chính. Người bịt mắt nhanh chân bước ngang ra khỏi sơn động “Thái Hồ Thạch” bằng giọng nói nghiêm trang ngắn, bảo nhỏ:

- Thế cũng đã hết lời. Xin hẹn gặp sau này!

Nói xong hần tung mình vọt lên cao.

Ngay lúc đó chợt nghe một tiếng “tróc” nhẹ nổi lên, tiếp theo là tiếng hoan hô.

Mười tên cung mổ thiện xạ, tung mình nhảy lên bờ tường viện, chúng lăm lăm mũi tên lấp vào cung nỏ giữ thế bắn, chỉ chờ lệnh là xạ ngay.

Lại nghe Đĩnh Tổng quản hét to lên:

- Chuẩn bị, thế bắn thủ thế.

Tiếp đây là hai tiếng búng tay “boóc, boóc” vang lên. Nhanh như chớp mười tên xạ thủ đột nhanh mười mũi tên lửa lấp nhanh vào cung nỏ...

Cừu Thiên Hiệp toan ẩn mặt, nhưng không rõ vì sao thân mình không tự chủ được, mà lác mình bước ra ngoài, thét to:

- Đĩnh Tổng quản không thể được.

Bấy giờ Đĩnh Tổng quản giơ cao cây nạng thiết toan đập xuống tường hạ lệnh lần thứ ba, chợt nghe lời nói của Cừu Thiên Hiệp, làm lão rung động tâm tư vội nghĩ: “Người lạ là bạn của hần ư, có lẽ lắm, nếu không tại sao...?”.

Người bịt mắt dồn công lực vào đôi vai thủ thế toan tung mình nhảy ra khỏi trường viện, chợt nghe Cừu Thiên Hiệp hét lên, thì hần bót cả lo lắng, vẫn giữ nguyên thế cũ tung mình lên cao, song hần không vượt tường ra ngoài tẩu thoát, mà trái lại, hần buông nhẹ thân mình xuống trước mặt ba người Đĩnh Tổng quản, Dư Thiên và Hắc Phượng, thực là một chuyện liều lĩnh tày trời.

Đĩnh Tổng quản, Dư Thiên là tay kiệt liệt giang hồ, giữa đêm tăm tối, không phân biệt được thù bạn, nên chưa biết phải xử sự sao cho ổn, chỉ có cách là hai người đồng tháo ra, hai bên tả hữu trên một trượng dư.

Chỉ có Hắc Phượng, chẳng may may lịch lãm giang hồ, nên không thể tránh như Đĩnh Tổng quản và Dư Thiên, mà đứng sững sờ như pho tượng đá, chợt thấy người lạ đột nhiên hạ xuống mặt, bèn réo gọi Cừu Thiên Hiệp thất thanh:

- Thiếu hiệp... Vị... vị này là bạn của thiếu hiệp phải chăng?

Thật không ngờ... Người bịt mắt vừa đứng dừng trên đất, hần không chú ý đến Đĩnh Tổng quản, Dư Thiên mà đôi mắt chiếu ra tia nhìn khủng khiếp, soi phũng vuôn lựa đen, rọi thẳng vào mặt Hắc Phượng dường như gặp phải tay địch hay kẻ cự thù, hần trầm giọng quát:

- Người là người gì?

Ngay lúc đó, Cừu Thiên Hiệp cũng vừa hạ ngay xuống trước mặt Hắc Phượng, vội nhanh miệng đáp ngay:

- Nàng là bạn gái của ta!

Người bịt mắt cười nhạt bảo:

- Hừ, bạn gái của người nhiều quá nhi!

Hắc Phượng nghe qua thẹn đỏ mặt, bằng giọng nói phẫn uất hét lên:

- Xuyt! Như vậy có quan hệ gì đến người chứ.

Người bịt mặt cười hi hi nói:

- Liên quan nhiều lắm chứ.

Vừa nói, hắn đã vươn cánh hữu xòe năm ngón như hồ trảo nghiêng mình tới chộp vào người Hắc Phượng thế mạnh đến cùng tột.

Cừ Thiên Hiệp cả kinh, chân nhún mạnh thế Lôi ảnh cửu chuyển bàn tay hầu gạt nhẹ, trước mặt Hắc Phượng hóa giải tức khắc thế trảo của người bịt mặt đồng thời, tay hữu giật ra sau. Xòe năm ngón chia tới trước đoạn ném vào hông người bịt mặt, vừa quát to:

- Chớ khá vô lễ.

Người bịt mặt vội nhắc mình tới trước tránh thoát, hắn nhìn Cừ Thiên Hiệp nói to:

- Ôi chao! Người làm gì hung tợn thế, bộ người là Hộ Hoa sứ giả à?

Bấy giờ, Đinh Tổng quản và Dư Thiên đã thủ thế và đến gần.

Hắc Phượng đã lấy lại sự bình tĩnh, bèn nhìn Cừ Thiên Hiệp hỏi:

- Thiếu Hiệp người chẳng đánh cô à một trận nên thân? Chẳng nhẽ...

Người bịt mặt cười nhạt bảo:

- Cô bé nói hay đấy!... Nhưng thiếu hiệp của người rất nể ta vì...

Cừ Thiên Hiệp nổi nóng, hai tay giơ lên toan đẩy ra song chương, bước tới nửa bước nhìn vào mặt gắt to:

- Này các hạ! Người có lời gì dạy bảo xin nói ngay, ta hầu nghe... Chứ ta không thể nhân nhượng mãi được.

Người bịt mặt đắc ý cười ngất bảo:

- Nói gì? Ta hành động vừa rồi khiến người đau lòng ư. Người tốt bụng đấy.

Lời chưa dứt, mà song chương đã vận công, tả chương quét mạnh vào Cừ Thiên Hiệp, thế như xé núi vỡ trời, hữu chương quật ngang đầu Hắc Phượng đảo kinh phong như cuồng nộ ba đào...

Cừ Thiên Hiệp kinh hãi rún mình phóng ra xa bày trượng tránh thoát luồng chương phong quái ác.

Hắc Phượng là cô gái ngây thơ, có biết tí đâu với ai lần nào, tuy vậy nàng vẫn thấy đạo kinh phong bay lốc tới, vội đưa ra chương lục hộ pháp, nhưng chiêu thế không linh hoạt khó chống nổi đạo kinh phong hư hư thật thật của Tiết Lệ Hồng bay xoăn tới.

Tiết Lệ Hồng thấy thế cả cười kêu to:

- Xem ngươi chống đỡ ra sao?

Kế đấy.. một tiếng kêu đau đớn vang lên:

- Ối chao, chết...

Hắc Phượng bị ngọn cuồng phong quật vào người, chiêu thức của nàng quá yếu, nên loạn choạng cả chân tay bị ngọn chương quái bốc văng lên cao, và té mạnh xuống đất, như hòn đá nặng.

Người bị mặt kêu lên:

- Đáng số! Cười sát nhân.

Ngay lúc đó, Đinh Tổng quản và Dư Thiên vội vươn tay xuất thủ, cây nạng thiết quay vùn vụt, mũi đơn đao vũ lộng tựa phụng hoàng, cả hai nhảy vào tấn công người bị mặt.

Cừ Thiên Hiệp nhìn thấy thế chẳng biết làm sao cho ổn muốn ra tay trợ lực lại sợ thất hứa với chính mình.

Chàng muốn hét báo Đinh Tổng quản và Dư Thiên ngưng tay, song lại nghĩ chính mình là khách vị, không thể chạm vào danh dự và phẩm giá của nhân vật Chung Nam sơn... Vì nghĩ thế nên chàng tung mình tới trước người bị mặt đồng thời chàng cất tiếng nói to:

- Đinh Tổng quản... xin để nó cho ta... giáo huấn! Hay cho tên cuồng khấu!

Đinh Tổng quản và Dư Thiên thấy Cừ Thiên Hiệp hung hăng xuất thủ, nên cả hai thối lui ra ngoài đứng quan chiến.

Người bị mặt nhìn thấy chương phong của Cừ Thiên Hiệp là luồng hư chương không có tí công lực nào, song cũng giả vờ nhảy tới, né lui tránh đỡ đồng thời hấn cũng tung ra nhiều ngọc chương với một hai thành lực.

Cừ Thiên Hiệp thấy Đinh Tổng quản và Dư Thiên đứng một bên liền dấy ra một chương trên ba mươi năm công lực đánh tới, vì chàng sợ hai người này khám phá hư chiêu, nên cố tạo ra những vẻ chân thật, nói to:

- Tổng quản, xem Hắc Phượng có sao không?

Đinh Tổng quản gật đầu “vâng dạ” cùng Dư Thiên quay đến chân tường...

Người bị mặt vờ hét to một tiếng bỏ chạy, Cừ Thiên Hiệp hò hét đuổi theo như bóng với hình...

Hai người chạy bên nhau, Cừ Thiên Hiệp quay sang người bị mặt hét lên:

- Khô thật! Giờ này ngươi không chịu rời khỏi nơi đây còn đợi bao giờ chứ.

Người bị mặt vừa dấy ra một hư chương vào Cừ Thiên Hiệp đồng thời hấn nhảy vọt tới trước bằng giọng nói nhỏ rút đáp lời:

- Y hi, ta muốn ngươi tiễn ta một đoạn đường, nếu không... Dù có chết ta vẫn không đi đâu cả?

Cừ Thiên Hiệp lấy làm lạ nhưng cố gượng nói:

- Cũng được, nhưng phải làm thế này, hiện giờ ngươi giả bộ cuồng quật bỏ chạy, còn ta thì giả

bộ thắng thế đuổi theo sau...

Người bịt mặt tỏ vẻ không hài lòng, bằng giọng nói kiêu hãnh bảo:

- Đâu có lạ vậy. Người phải giả bộ thua bỏ chạy còn ta thắng thế đuổi theo mới đúng? Vì sao người dám bảo ta bại được.

Cừu Thiên Hiệp nghe qua rất trái, nên không tỏ vẻ nhân nhượng nữa, chàng nặng giọng hét to:

- Thật là đồ cuồng...

HỒI THỨ BA MƯƠI TƯ

Không rõ bạn, thù

Cửu Thiên Hiệp vừa hét xong, tay vươn đưa ra phía trước, đột nhiên đẩy ra một chiêu ô ạt, mau hơn tia điện chưởng phong nương theo ngọn gió xoắn tít, vào người đối thủ.

Người bị mặt không ngờ nên chẳng đề phòng, thấy chiêu thế đã giạt mình luống cuống, muốn cử chiêu chống lại nhưng không kịp, muốn né tránh thì quá trễ tràng.

Cửu Thiên Hiệp đẩy ra hư thế, nên ba ngón tay đã trở tới bụng đối phương, nhanh hơn tia chớp ngang trời móc vào sợi dây đai người bị mặt kéo nhẹ vừa nhỏ giọng bảo:

- Mau theo ta!

Rồi chàng cất giọng hùng hồn quát cực to:

- Nếu ngươi là hán tử thì hãy theo ta ra bên ngoài Huyền Cung phân tài cao thấp đừng náo loạn nơi đây mà đập tan ngói bể tường.

Người bị mặt chiếu ra tia mắt kinh giận, song gượng bảo nhỏ:

- Hãy buông tay ra!

Hắn lại giả bộ giận dữ, quát cực to như sấm.

- Ta há sợ ngươi sao! Ngươi hãy chạy trước đi.

Cửu Thiên Hiệp bị hắn chơi trên mà không lưu ý, chỉ mỉm cười quát:

- Nếu như thế ngươi hãy theo ta.

Vừa hét xong, cả hai chuyển bộ tung mình bay vọt ra ngoài Cung vô hình trung Cửu Thiên Hiệp đã bị người bị mặt chơi xỏ lá, chàng là kẻ bại trận nên chạy trước...

Trên bờ tường Huyền cung, mười tay xạ thủ, không được lệnh của Đĩnh tổng quản, lại thấy Cửu Thiên Hiệp chạy đuổi theo người bị mặt lại sợ bắn không trúng đích chuẩn, nên mười tên xạ thủ chỉ lấp tên vào cung nỏ chứ chưa bắn ra mũi tên nào, mà chỉ đưa mắt nhìn trừng trừng sau lưng hai người ra khỏi Huyền cung và chạy trên đại lộ.

Ra khỏi Huyền cung trên hai trượng. Cửu Thiên Hiệp thân thể chậm lại, và từ từ hạ xuống mặt đường, lại hướng vào người bị mặt hỏi to.

Người bị mặt vội dừng lại và đứng sau lưng gương mặt ẩn sau vuôn lụa huyền tỏa ra tia mắt xanh đậm chớp lạch, bảo nhẹ:

- Dĩ nhiên, nếu không có chuyện gì nói, thì ta lao mình vào hang hùm ổ rắn này để làm gì?

Cửu Thiên Hiệp cau đôi mày kiếm, nhẹ giọng:

- Đây... tại đây bốn hướng không người, người cứ tự nhiên tiện nói ra, những điều gì muốn nói:

Người bị mặt thản nhiên như không, hắn thông thả bước đến đối diện Cửu Thiên Hiệp, và giờ

giọng buồn buồn nói:

- Hay nhất là... chúng ta ngồi nghỉ tí đã... chuyện gì thông thả bàn sau!

Cừ Thiên Hiệp cau mày khó chịu, vì giữa nơi hiểm địa đầy tai mắt, mà người lạ lại tỏ ra như không, khinh thường quá lễ, bèn rần giọng hỏi thúc:

- Này các hạ! Xin người cứ nói hết ra đây, muôn điều cũng có thể giải quyết được, tại hạ sẽ khoan tay hầu nghe... còn trái lại người ỡm ờ không nói, thì tại hạ không có giờ rỗi rãi hầu hạ người nữa!

Người bịt mặt kêu lên tiếng “xuyt” nhỏ, vừa thần thờ:

- Không... không có ai yêu cầu... ai hầu ai cả?

- Người chỉ có lo hầu hạ con tiểu ngạnh đầu, chứ hầu ai mà bảo?

Cừ Thiên Hiệp tức cạy lên, lại muốn cử chưởng quật cho người bịt mặt một chiêu... chết bỏ ghét... song lại nghĩ hấn đã cứu ta tại khu Mã Trường, dù sao cũng là người ân... nên cố nén giận cười nhạt bảo:

- Này, đừng có ăn nói bậy nhé. Phải lựa lời trước khi thốt ra ngoài miệng nhé. Cô bé đó là một cô gái côi cút phiêu linh đáng thương hại, tại hạ tình cờ gặp trong cuộc hỏa tai nên cứu mạng, đem đến giữ lại đây cho Hạ phu nhân... đây người rõ chứ.

Người bịt mặt tỏ vẻ bán tính bán nghi, nên gật gật đầu bảo tiếp:

- À...! Câu chuyện như thế đấy, mà ta cứ tưởng...

Cừ Thiên Hiệp thấy màn trời đã trong suốt biết trời sắp sáng, liền hỏi thúc:

- Này túc hạ, thời gian chẳng đợi, kia màu trời sắp sáng kia rồi, nếu túc hạ không có lời gì nói... thì tại hạ xin phép trở lại Huyền cung ngay..

Vừa nói dứt, chàng nhích chân vội bước đi. Người bịt mặt tựa hồ không muốn rời, khi nghe chàng nói dứt, vội bước tới chắn ngang lối đi, hấn giương đôi mắt đen láy, đẹp tuyệt, nhìn xuyên qua vuông lựa đen huyền bí, rọi thẳng vào mặt Cừ Thiên Hiệp bảo:

- Muốn nói... thì câu chuyện quá dài như trời cao biển rộng trong phút chốc kể sao cho hết được.

Cừ Thiên Hiệp nổi cáu gắt lên:

- Thì người tóm tắt lại.

Người bịt mặt run khê đôi bờ vai, thờ dài não ruột, sau cùng nói một câu buông quơ vô nghĩa:

- Hay lắm! Trước tiên ta cần cảnh cáo người một việc, ta bảo cho người biết Tiết Lệ Hồng xuất thân Ma môn, quý phái, người không nên thân cận với cô ả nhiều.

Cừ Thiên Hiệp ngạc nhiên và cố nén cười, bụng bảo dạ:

- Người này nghĩ cũng lạ thật, Hoa khôi lệnh chủ Tiết Lệ Hồng là bạn của ta, là chuyện không có quan hệ gì đến những điều ân oán võ lâm, lại không phải câu chuyện giang hồ đại sự mà hấn đem đề cập... lạ thật.

Tuy vậy chàng cũng không muốn cãi vã với hắn, bèn đáp xuôi:

- Việc này... ừ! Tại hạ đã biết lâu rồi!

Người bịt mặt cười nhạt, thần thái của hắn bỗng trang nghiêm trở lại, bằng giọng nói âm trầm tiếp tục bảo:

- Gần đây nhiều việc đại biến khắp võ lâm giang hồ, tuy nhiên không phải người tạo ra, nhưng có ai hiểu cho người đâu... vậy việc gì người cũng nên hết sức cẩn thận phòng bị vì chốn giang hồ hung hăng cũng lắm, nguy hiểm đã nhiều, lòng người giả trá không tin được... Vậy người nên lưu ý giữ mình, vì một bước sa chân thiên cổ hận.

Cừ Thiên Hiệp cúi đầu suy nghĩ, bèn cao giọng hỏi:

- Các hạ hiểu rõ, mọi điều đại biến võ lâm không do tại hạ gây ra... Vậy các hạ có rõ ai... đã tạo nên vận kiếp sát này không?

Người bịt mặt trầm ngâm phút chốc, bèn gật đầu nói:

- Lẽ dĩ nhiên là biết. Nhưng hiện giờ ta không thể nói rõ cho người được.

Cừ Thiên Hiệp hơi thất vọng, vì lòng chàng ám ức về những vụ giết người vu tội cho mình, nay có người đề cập đến thì há bỏ qua sao, nhanh như cắt, Cừ Thiên Hiệp bước sấn tới hai bước lớn tiếng hỏi:

Vậy các hạ đợi đến chừng nào?

Người bịt mặt cười “hăng hắc” tiếng cười làm chấn động tâm can, điếc tai đình óc, hắn lui một bước tới nói:

- Sau một cuộc đấu võ?

Cừ Thiên Hiệp giương đôi mắt to nhìn người bịt mặt, cố giữ giọng ôn hòa nói:

Công việc quan hệ đến danh dự của tại hạ, nếu chẳng được rõ ràng thì việc động võ không kể gì đâu.

Người bịt mặt vẫn nhính động thân mình, cười khúc khích bảo:

- À... hay đấy! Người hãy đợi... Xin hẹn gặp lại!

Vừa nói dứt, người bịt mặt vội lắt mình qua bên tả, nhanh như tia chớp đã lơ lửng giữa khoảng không trên năm trượng, vừa trối giọng cười:

- Hà... ha!

Sau cùng hắn nhắm hướng ngoài núi bay vút... Xa xa còn vẳng lại tiếng cười kỳ quái của gã kỳ nhân.

Cừ Thiên Hiệp giận sôi lên quát như sấm:

- Cuồng tặc người có chạy đường trời!

Vừa hét dứt, chàng nhắc mình toan đuổi theo, chợt nghe tiếng áo chạm nhau dưới gió phàn phật, từ sau lưng vang tới, Đinh Tổng quản, Du Thiên và Hắc Phượng cũng lướt đến nơi.

Hắc Phượng gọi giật Cừ Thiên Hiệp lại:

- Thiếu hiệp! Hãy dừng chân, giặc cùng chó đuổi! Như thế cũng tạm đủ rồi.

Cừ Thiên Hiệp uất khí hét lên:

- Thật là tên quy” mị cuồng đồ!

Lúc bấy giờ màn trời rạng sáng, từ phương đông hiện lên dải mây hương dài tít, tựa hồ như tắm thảm điều.

Cừ Thiên Hiệp không muốn ở lại Huyền Cung nên quay sang Đỉnh Tổng quản vòng tay thi lễ nói:

- Tại hạ xin phiền tổng quản: Lúc nào Hạ bá mẫu và Công chúa về cung người thưa lại dùm. Vì tại hạ có bận việc. Dự đại hội tại Hương Lô Phong Cao Sơn vào tiết Đoan Ngọ này, buổi ước hội với Cừ đại môn phái, vì thế nên không dám lưu lại lâu hơn nữa. Vậy xin cáo từ.

Đỉnh Tổng quản cúi đầu vâng dạ.

Hắc Phượng bịn rịn nói:

- Thiếu hiệp! Xin thiếu hiệp cho tiên nữ cùng đi có được chăng?

Cừ Thiên Hiệp cười bảo:

- Không được đâu cô nương ạ! Người hãy ở lại Huyền Cung, mà cầu học Hoa Tứ Nương và Đỉnh Tổng quản thêm một thời gian nữa, cho đến khi nào đủ sức mới được xuất đạo giang hồ!

Hắc Phượng tỏ vẻ không hài lòng nói:

- Thiếu Hiệp nói võ công của tiên nữ chưa làm được gì sao?

Cừ Thiên Hiệp bèn dùng lời an ủi:

- Không phải vậy đâu. Ta muốn nói, hiện giờ ta quá nhiều công việc, không thể dẫn dắt người theo được, người hãy an tâm chờ đợi khi công việc ta kết quả, ta sẽ quay lại đây đưa người đi du sơn, ngoạn thủy, để tầm kiến thức thêm rộng và hiểu qua phong thổ nhân tình trong nước.

Hắc Phượng tươi tỉnh ngay vội vỗ tay reo lên:

- Hay lắm! Tiểu muội cố công học tập và chờ đợi thiếu hiệp mong thiếu hiệp đừng quên nhé!

Cừ Thiên Hiệp gật đầu đồng ý, lại quay sang Đỉnh Tổng quản trân trọng nói:

- Đỉnh Tổng quản - Chủ mẫu và Công chúa đã rời Huyền Cung mong tổng quản hết long thủ hộ nhé!

Đỉnh Tổng quản cúi đầu vâng dạ, vừa nói dứt Cừ Thiên Hiệp dắt mình vọt reo lên cao, dùng thuật khinh công băng mình xuống núi, hơn hai mươi trượng chằng quay đầu lại, vẫn thấy Hắc Phượng đứng trên gành đá cao vẫy gọi tiễn chằng...

Cừ Thiên Hiệp rời núi Chùng Nam, thì mặt trời đã lên cao năm sào, nên khí trời ẩm áp dễ chịu màu trời sáng lạng tia nắng ấm soi khắp mọi nơi – Vì lời ước hẹn phải đến Cao sơn Hương Lô Phong dự hội, nên chằng ngắm hướng đông mà đi lần tới...

Trải qua lối thỏ đường hòng, thẩm thoát Cừ Thiên Hiệp đã vượt qua Hùng Nam, khỏi Vũ Quang mà đi lần vào địa giới Trung Châu.

Khi đi qua núi Phúc Ngưu, lại quẹo hướng bắc đi thẳng tới.

Ngày nọ trời vừa băng lạnh thì chàng đã đến thị trấn Lạc Ninh.

Tại đây có một câu chuyện quái gở, mà Cừ Thiên Hiệp mới gặp lần đầu, khiến chàng nghĩ ngợi nhưc óc.

Nguyên chàng nhìn thấy phố xá tại thị trấn này cửa đóng cửa mở, hành khách tiêu điều hơn thế nữa mỗi nhà đều dán trên cửa mỗi tờ giấy xanh, vàng kết tui treo lên như nhà ma phong cửa, lại có mấy tòa nhà vĩ đại bày nhà mã, táng xa, trông phảng phất như lập trai đàn cúng tế.

Cừ Thiên Hiệp có cảm tưởng như đi vào thành phố ma, chàng lấy làm lạ nghĩ thầm:

- Họ làm trò gì lạ thế, chẳng nhẽ hôm nay là rằm tháng bảy thành phố lập trai đàn để siêu độ vong hồn.

Dường như chàng tìm được câu giải đáp nên chép miệng bảo thầm:

- Hừ có lẽ đúng thế, loài người tranh nhau vì danh vọng oán nhau vì lợi tức, nên ma phải dậy bốn phương, quỷ môn đầy tám hướng, chỉ còn dăm ba chính phái, nguyên đạo... vì thế họ giết nhau bất kể vô số, oan hồn bay chật khoảng không khí hư vô, nên cúng tế cầu siêu là phải... Gớm! Thành phố Lạc Ninh coi vậy mà lắm người hiền!!...

Cừ Thiên Hiệp đi lang thang trên vỉa hè nghĩ ngợi mông lung, chợt thấy xa xa đi lại một người hán tử, chàng vội vòng tay thi lễ hỏi:

- Đại ca, xin hỏi đại ca. Có phải hôm nay quý thành phố làm lễ trai đàn, cầu siêu cho các oan hồn yếu tử chăng? Chứ tại sao nhà nhà đều có vẽ cúng kiến như thế?

Tên đại hán ngó sừng chàng và đáp cọc lốc:

- Không biết!

Rồi quây quả bỏ đi như chạy trốn, lạ thực bấy giờ tính háo kỳ của Cừ Thiên Hiệp càng tăng lên đến tột độ, chàng gặp người nào hỏi, họ cũng lắc đầu và bỏ chạy như ma đuổi, chàng quyết tìm hiểu, nhưng hỏi năm sáu người kế tiếp họ đều có cử chỉ y nhau.

Chàng đi lần vào trung tâm, tuy có rất nhiều nhà đóng cửa, nhưng một số hiệu buôn vẫn mở cửa buôn bán như thường.

Cừ Thiên Hiệp bèn bước vào khách điểm hỏi thuê phòng.

Điểm tiểu nhị chọn phòng cho chàng xong, mới đưa vào khách sảnh mời trà nước.

Điểm tiểu nhị tỏ vẻ sợ sệt nói:

- Tiểu khách quan, rất tiếc hôm nay khách quan đến viếng trọ mà bốn điểm không có thức ăn nào ngon để khoản đãi, chỉ vì tiểu trấn đã cấm giết thịt ba hôm nay, chỉ có tương dưa rau cải mà thôi.

Cừ Thiên Hiệp nghe qua, tiện dịp hỏi:

- À này Tiểu nhị ca. Hôm nay có phải là tuần lễ tế Thành hoàng Lạc không.

Tên điểm tiểu nhị nghe qua xám mặt hấn đưa cặp mắt lảo liên nhìn sau ngó trước, ra tuồng sợ sệt một điều gì, bèn cất giọng nhỏ rút đáp:

- Không phải đâu khách quan ạ! Lễ thành hoàng bốn cảnh mỗi khi tế bái là tùy hi sự chiêm ngưỡng của dân gian chứ không bắt buộc hay cấm đoán, mà là ngày tế Bách nhật của Thiên La Môn.

Cừu Thiên Hiệp rung động toàn thân; vì lúc chàng ở Huyền cung Chung Nam sơn có nghe Đinh Tổng quân đề cập tới Thiên La Môn là một ban hội, uy danh lừng lẫy khắp giang hồ, song chỉ nghe qua loa chứ không rõ ràng lắm.

Ngay nay mới thấy rõ thế lực và uy danh, chỉ là một ban hội lập tuần đại tế, mà làm kinh động đến bá tánh, dân gian, đủ thấy thế lực của nó to là dường nào, luôn đến trấn thủ quan và quan phủ cũng không đá động đến chúng, nghĩ đến đây chàng giả bộ không hiểu điểm đàm hỏi tiếp:

- Thiên La Môn? Có lẽ chúng là thượng khách của Hoàng cung, hay quan lớn của quan phủ ở đây phải chăng?

Tên điểm tiểu nhị này có tính tọc mạch nhiều chuyện, cho nên rất thích bàn ra tán vào, được Cừu Thiên Hiệp hỏi là cơ hội cho hấn thao thao bất tuyệt... hấn bèn mỉm cười nói:

- Khách quan từ phương xa đến, nên chưa rõ đây thôi. Thiên La Môn chẳng phải quan cao chức trọng gì của triều đình cả, mà chúng chỉ là một người sống ngoài vòng pháp luật gọi là khách giang hồ đây, chúng mới tụ nhau lại lập ra một bang hội lấy tên Thiên La Môn.... Thiên La Môn là một phái môn oai trấn giang hồ, danh rền tứ hải, tổng cục đài của chúng đặt phía ngoài trấn dưới ngọn đồi hổ đầu.

Cừu Thiên Hiệp nghe qua rất hài lòng, nên gật đầu lia lịa, chàng lại vừa tán tụng hấn nói:

- Tiểu nhị ca, ngươi là người thấy xa hiểu rộng. Có thể nào huynh đài kể tiếp cho tại hạ được nghe chăng?

Tên điểm tiểu nhị được khen phòng mũi, hấn đắc ý và hứng thú bèn nói tiếp:

- Ấy đây. Người ta thường nói: Cao hơn tác hữu cao hơn trị. Danh tiếng của Thiên La Môn cũng như tiếng gọi từ thần đi đến đâu “chó cong đuôi gà nín gáy” thế mà... cách đây một trăm ngày, tổng đàn của chúng bị một người thiếu niên cao thủ, gây náo loạn trọn một đêm người có tướng tượng được không?

Cừu Thiên Hiệp nghe qua giật mình, chàng cảm thấy cần phải tán dương hấn thêm, nên giả bộ hứng thú và ngạc nhiên hỏi:

- A... có thể như thế à? Thật là chuyện to tát lắm. Không ai tin được và chắc gì biết được? Trừ tiểu nhị ca ra... tại hạ tin rằng ít người biết tường tận.

Điểm tiểu nhị nghe qua mát dạ như vượt đến chín tầng mây, hấn khoa tay chỉ vào ngực nói:

- Khách quan nhận xét tinh thật, tiểu đệ hiểu rõ là lẽ đương nhiên, nhưng có một câu này ngoài ta ra không một ai biết được rõ ràng.

Cừu Thiên Hiệp ra vẻ hoan hi vũ vai hấn thân mật bảo:

- Tất nhiên là tiểu huynh đài hiểu rõ, nhưng câu chuyện thế nào?

Tên điểm tiêu nhị được khen phòng mũi, vênh mặt ra chiều đắc ý... bằng giọng nói như trân trọng lắm đáp:

- Câu chuyện bí mật đó thế này, số là Tổng đàn Thiên La Môn, Tổng đà chủ là Phi Hồ Kim Dao Đăng Chấn Trạch, cùng bốn tên thủ hạ Tứ Đại Hộ Pháp, năm tên Ngũ Lộ Đà Chủ... chỉ một đêm gặp đại nạn... vô hình trung làm cho công Thiên La mây tiêu gió lặng, đến ngày hôm nay chẳng rõ chúng bị thiệt hại ít nhiều, nay lại đứng vào ngày thứ một trăm, nên chúng bày ra tể bách nhật....

Cừ Thiên Hiệp vui vẻ gật đầu nói:

- Nếu sự thế như vậy, tại sao bá tánh dân gian còn rộn rịp nhiệt tâm như thế?

Tên điểm tiêu nhị làm ra vẻ sành đời nói:

- Người không rõ vì sao à? Còn bang của chúng nó. Hội của chúng nó? Bá tánh trẻ già đâu phải nhiệt tình mà lại sợ uy thế dư đảng của chúng đấy.

Cừ Thiên Hiệp lại hỏi:

- Vậy ai đứng ra lãnh đạo nhóm Thiên La Môn vậy?

Tên điểm tiêu nhị tỏ vẻ thích thú tiếp:

- Khách quan hỏi đúng đấy. Sở dĩ... mười ngày trước bang, hội như rắn mất đầu thì đột nhiên Thiếu đà chủ từ Miêu Cương trở về, hấn mới chấn chỉnh lại bang hội và bày cuộc đại tể bách nhật, đồng thời cũng là ngày suy cử vị Tân tổng Đà chủ, bọn chúng lại triệu tập tất cả môn hạ về đây, thành thử Lạc Ninh trấn mới vui vậy nhộn nhịp như thế.

Cừ Thiên Hiệp thắc mắc hỏi:

- Vậy đêm đó Thiếu Đà chủ không bị độc thủ sở hại à?

Tiểu nhị lấy tay nhíp lên bàn, nói tiếp:

- Người lại không rõ nữa! Thiên đà chủ được người đặt cho cái ngoại hiệu Ngân Kích Tiểu Ôn Hầu võ nghệ của gã vào hàng nhất đẳng hay thượng đẳng gì đó, trong một trăm năm nay hấn đi du học tại Miêu Cương luyện thêm võ thuật, ta lại không rõ trong vòng mười ngày trước hấn về đây hay lúc nào?

Cừ Thiên Hiệp chưa từng nghe qua một nhân vật có ngoại hiệu là Tiểu Ôn Hầu ngân kích song thâm đoán hấn là một kẻ chân tài, vì theo cổ sự thì có Lữ Ôn Hầu, một chàng thiếu niên anh hùng, mặc bạch giáp, bạch bào, thường sử dụng cây phương thiên họa kích bằng bạc.

Tuy chàng bận nghĩ ngợi, nhưng miệng không ngớt khen dỗi tên tiểu nhị.

Tên tiểu nhị thấy trò chuyện khá lâu bèn rót nước mời khách, sau cùng hấn nói lắm nhảm:

- Sự tình còn chưa kể hết đâu. Sau này Thiếu đà chủ sẽ lên ngôi Kim ý nên sau cuộc lễ bầu Tổng đà chủ... hấn sẽ vì cha báo cừu, cho nên vui chơi cho thỏa... Ha ha.

Cừ Thiên Hiệp nghe xong lời nói của tên tiểu nhị, bất giác tâm trí chàng chìm trong sự trầm tư, chàng lại nghĩ:

“Cũng là thiếu niên cao thủ, biết đâu cuộc đời và việc làm của hấn chẳng liên hệ đến bản thân

mình và lại lúc ở Chung Nam sơn Đình Tổng quán chẳng nói hay sao? Bất luận hành động nào của chàng thiếu niên cao thủ thì thiên hạ đều quy tụ cho chính mình Cừ Thiên Hiệp thế mới nguy!

Nhưng theo câu chuyện Thiên La Môn mà luận thì lời đồn đại của thiên hạ lại không đúng nữa, chỉ vì, ta chưa hề đặt chân đến trung thổ đất Trung Châu, bất luận với giá nào, ta cũng gắng đưa ra ánh sáng kẻ mạo danh. Thiếu niên cao thủ. Trong lúc chàng trầm tư mặc tưởng thì tên tiêu nhị đi châm trà.

Đột nhiên... Phía dưới đường vang lên nhiều tiếng đồng la trống sấm chấn động cả phố phường dường như đám rước Thành Hoàng, hay cuộc múa rồng giữa tết Trung thu.

Điểm tiêu nhị từ ngoài chạy xông vào, hấn rối rít báo Cừ Thiên Hiệp:

- Khách quan! Ngồi sâu muộn gì thế? Mau ra đây coi hội, nhộn nhịp khác thường... Gồm có ba trăm lễ tám vị hòa thượng du hành tụng kinh, và cả Thiếu Đà chủ phò gia.

Hòa thượng du hành và tụng kinh, đối với Cừ Thiên Hiệp thực là vô vị, còn Thiếu Đà chủ phò giá, trong lễ cầu siêu, chuyện này mới kích thích tính háo kỳ của chàng, vì muốn biết mặt Ngân kích Tiêu Ôn Hậu ra sao, do đó...

Cừ Thiên Hiệp cả cười đáp:

- Vậy sao? Ta sẽ đến đó xem chơi.

Tên tiêu nhị đưa chàng ra tới tam cấp đứng trên ngưỡng cửa khách điếm nhìn ra.

Nhìn thấy độ mười người mặc đồ chế cảm gây tan, đi trước, theo sau là lộng, tàng, cò quạt, màu sắc xanh vàng đỏ tím, trương lên mát mắt rợp trời.

Hai bên là hai hàng võ sĩ tay thủ đồ lễ bộ, nào siêu, kích, giáo, chùy, côn đao, bổng, phù, khí thế rất uy nghi hùng hậu kèm theo tiếng trống sấm nện “bồng bồng” tiếng chiêng lẫn tiếng đồng la “choeng choeng” nghe dậy đất, thực chẳng khác đám rước sắc linh thần về đình.

Kế tiếp mười tám con tuấn mã Mông Cổ cao lớn dềnh dàng chở trên lưng mười tám người dũng sĩ, mỗi người đều bận sắc phục như nhau, đầu bịt khăn tang, áo gai quần chế, trên tay cầm bụng lò hương trầm khói lên nghi ngút, quang cảnh thật thê lương.

Đi sau là chiếc xe “tứ mã” cao nghêu, trên xe lại có dựng một tấm giá triệu, bằng lụa Tô Châu có viết một dòng chữ bằng bột vàng, đề rằng:

“Thiên La Môn, Tổng Đà chủ, Phi Hồ Kim Đầu, Tánh Đãng Húy Chấn Trạch đại nhân thân chủ chi vị.... Dưới tấm giá triệu có bốn chữ: “Vì cha báo thù”... trên đầu mũi vẽ một cái đầu hổ nhe nanh, trông rất dễ sợ.

Cừ Thiên Hiệp nhìn đến hông xe, bất giác rung động cả đáy lòng tựa hồ như muốn hét lên một tiếng to như uất hận, đồng thời mồ hôi toát ra như tắm, ngũ tạng xáo trộn mạnh như bị ngọn chường kinh thiên quật nát, khí phần uất chường lên đầy ruột.

Nguyên chàng đã thấy, bốn chiếc xe đặc chế rất thẩm mỹ, phía trên ghi bốn chữ “Thê diệt tên man”, giữa hông xe là một cái hình nộm, bằng giấy bồi rất khéo, tượng một người thanh niên đẹp trai mặc áo lụa xanh, hai tay chơi với như cầu cứu, giữa bụng có dán mảnh giấy trắng vuôn đề ba chữ “Cừ Thiên Hiệp”, cái hình nộm được gắn rất chặt bên hông xe trên năm, sáu tên dũng sĩ mặt mày danh ác, tay xách giáo dài gươm nhọn, chạy dưới đất, hai tay đâm mạnh mũi giáo đầu gươm vào hình nộm, làm cho tấm thân Cừ Thiên Hiệp giấy bẽ bụng, nát hông trông rất cơ khổ.

Cừ Thiên Hiệp vốn mang bầu nóng của tính thanh niên, không thể chịu nổi sự lăng nhục,

nên kêu rống lên:

- Hán tử đừng tay.

Vừa hét dứt, thân mình chàng đã rơi nhẹ trên nóc xe, bằng một chiêu thức, tột bực hai tay vận nội lực đẩy ra song chưởng đánh mạnh vào mấy tên dũng sĩ chạy theo hình nộm.

- Ái! Ái! Ôi!...

Nhiều tiếng rú thê thảm vang lên, vài tên dũng sĩ trong số này bị chưởng phong bốc lên cao, hướng vào nhà của dân gian hai bên tường rơi mạnh, mấy tên còn lại ôm đầu chạy như gió.

Bấy giờ, cuộc đại lễ bách nhật loạn lên, những người đi xem hội đua nhau chạy như nước vỡ bờ kêu la vang trời dậy đất.

Bốn năm tên tùy giá tay cầm binh khí đi thành hai hàng dọc bên xe chúng thấy Cừ Thiên Hiệp cử chưởng đánh bại đồng bọn tôi hoát đao, để kiếm nhảy ra bao vây Cừ Thiên Hiệp, đồng thời rống to lên:

- Tên Hán tử điên cuồng kia ngươi đi tìm cái chết hay sao?

Cừ Thiên Hiệp vô ý bị chúng vây vào giữa, bèn nổi giận quát to:

- Các người mới thật tìm cái chết.

Vừa nói dứt, chàng vung ra một tròng chưởng phong, chiêu thế hóa ra năm đạo ngự kinh bay như gió bão sấm rền, thế mạnh kinh hồn bạt vía, năm, sáu tên tùy giá không giữ nổi thế công thì bị ngọn kinh phong đẩy văng cả đao, kiếm, còn thân mình cũng tựa chiếc lá khô bị gió đùa lăn lông lốc.

Kẻ chạy, người như một bầy ong bị vỡ tổ. Đột nhiên... có người la lên:

- Thiếu Đà chủ đến.

Tiếng nói chưa dứt, thì giữa không trung rơi nhẹ xuống một chàng thanh niên đen đúa xấu xí.

Chàng thanh niên này vóc mình mạnh khỏe, vai gấu lưng hùm hán kêu rống liên hồi, mình khoác áo gai, toàn thân vận trang phục trắng, hai tay cầm hai cây ngân kích vằn, liên tay gõ vào đầu nhóm thủ hạ chạy loạn, đồng thời hất vệt số người bu quanh nhảy vọt đến trước đối mặt Cừ Thiên Hiệp, bằng giọng nói ngược quát to:

- Giặc cỏ ở xứ nào đến đây, gây Thái tuế sẽ nã vào đầu người cho biết Tiểu Ôn Hầu.

Vừa nói, tay tả hất gươm cao ngân kích phát ngang, biến ra một âm chiêu hư ảo... Ngọn kích ngắn bên hữu quay một vòng tròn, hóa ra đạo bạch quang đánh vào người Cừ Thiên Hiệp, cả hai chiêu ngân kích cùng một lúc.

Cừ Thiên Hiệp gã cả kinh thanh niên tuy đen đúa xấu xí, không ngờ chiêu thế thật tinh diệu, ngọn kích vừa cử lên, luồng kinh phong đã bay xoắn tới trước, chàng bèn vận công lực toan cử chiêu đón lại...

Không ngờ hắc thanh thiên niên thân pháp tốt đời, tả kích cho vững thế, hữu kích đã lao như cuồng long, đâm chém xả ba thước cực mãnh liệt, tấn công vào đầu Cừ Thiên Hiệp mau hơn chớp giật lưng trời.

Cửu Thiên Hiệp né tránh hai lần, song liệu khó thoát, soạt ngọn khô trúc thánh kiếm rời khỏi võ, đạo hoàng quang bắn tới rục trời, khí buốt xung quanh mặt đất, chàng để thanh kiếm trên mặt vừa lớn tiếng hét to.

- Hãy tận lực bình sinh... quý bằng hữu.

Hắc thanh niên vừa thấy thanh kiếm vội thu hồi ngân kích ngang bụng giữ thế, quát to:

- Hãy khoan! Thanh kiếm trên tay ngươi có phải là kiếm trúc thánh kiếm hay chăng? Nói mau, kéo chậm rãi mà gây đại họa.

HỒI THỨ BA MƯƠI LĂM

Ân cừ khó nghĩ

Cừ Thiên Hiệp cao giọng cười to, trúc kiếm cầm nơi tay hét lớn:

- Chi e ngươi không biết phân biệt, mà trông lân hóa ngựa đấy chứ.

Lời dứt kiếm vung, chiêu thế Thường thắng bát kiếm tung như vũ bão, một đạo hoàng quang tỏa lên cao ngất, thù khí hàng ngàn phương.

Ngân kích Tiểu Ôn Hầu, nhìn thấy thanh Khô trúc thánh kiếm tựa hồ như hiểu sự lợi hại của nó, hai tay vũ lộng đối kích tỏa ra muôn đóa ngân tinh, nhanh hơn tia sét ngang trời, hấn hất mình giật lùi ra sau xe, cách Cừ Thiên Hiệp ba, bốn trượng nữa, hấn giương đôi mắt sáng rực, nhìn vào kiếm phong không chớp, trầm ngâm giây phút bèn cao giọng hét to:

- Dừng tay lại.

Cừ Thiên Hiệp chép miệng cười nho: Hóa ra ngươi đầu hùm đuôi thỏ?

Vừa nghĩ thế, chiêu Thường thắng bát kiếm chỉ lay động phân nửa vội thu lại, vừa gắt to:

- Còn gì nói nữa không?

Ngân kích Tiểu Ôn hầu mảy xanh chớp động nói to:

- Bồn Thiệu Đà chủ theo thầy tận xứ Miêu Cương, ngày thành tài xuống núi, Ân sư có dặn ta ba lần bảy lượt, , khi nào gặp Kiếm trúc thánh kiếm, tức là cố hữu của ân sư, chẳng nên lỡ mãng, vậy các hạ là ai?

Cừ Thiên Hiệp nghe qua, một áng mây nghi ngờ thoáng hiện lên khối óc, bèn cau mày nói:

- Lệnh sư là ai?

Ngân kích Tiểu Ôn Hầu ngược mặt lên trời cười nhẹ, hấn chớp nhanh đôi mắt như tường về một quá khứ xa xôi. Lâu lắm, hấn mới trả lời:

- Các hạ chưa trả lời câu hỏi của ta, ta xin hỏi lại ngươi lần nữa.

Cừ Thiên Hiệp mặt ngọc hóa hường, cố moi óc nhớ lại câu chuyện dưới huyệt. Trong thời kỳ học kiếm người trung niên vẫn sĩ chưa hề nói đến vụ này, chỉ cố dạy chàng những chiêu Thánh kiếm cấp tốc, nhưng bây giờ có người xướng ra, thật là một câu chuyện lạ – Nhưng Khon trúc thánh kiếm là lưỡi gươm tối độc hại, lần thứ nhất chàng sử dụng, thì lệnh sư thúc của chàng là Lịch Huyết Kiếm phải mạng vong, nếu hôm nay sử dụng, không khéo lại giết nhầm người có liên quan đến sự phụ thực là chuyện quái gở lạ lùng!

Đột nhiên, chàng sực nhớ lại việc, làm rúng động tận đáy lòng: Miêu Cương phải...chả ta há chẳng phải là Cừ Kiếm Khách ở Miêu Cương sao? Cha ta không phải là Hạ Lan sơn Cừ Kiếm Khách... chẳng nhẽ việc này lại...

Chàng ngẩn ngơ, mà không dám nghĩ nữa...

Ngân kích Tiểu Ôn Hầu thét to lên:

- Người suy nghĩ gì thế? Nếu người có liên quan đến tình cổ cự của sư môn, thì công việc hôm nay mây lặng gió yên việc gì ta cũng nên gác lại... nếu không phải... thì người phải trả lời trước công đạo... việc này...

Ngân kích Tiểu Ôn Hầu cau mày ra dáng khổ sở, hai tay xóc mạnh song kích, vẩy tay bảo:

- Thật là oan gia, trái chủ? Người là kẻ cầm thanh Khô trúc thánh kiếm trên tay, tức là... người phải, giết liên hệ đến sư môn, ta không thể quên được; phá bang phụ thân mỗi huyết cừu phải trả, hai nẻo ân cừu khó mà giải quyết một! Thật là...

Cừu Thiên Hiệp thấy hấn mãi trù trù, bèn nổi nóng hét to:

- Người múa mép mà nói chẳng ra gì, thật là người si nói chuyện mộng!

Ngân kích Tiểu Ôn Hầu trầm giọng bảo:

- Thôi được người có dám cắt thanh Trúc kiếm mà lấy chưởng đấu với ta chẳng?

Cừu Thiên Hiệp gạt đầu, cắt thánh hiêm, hai tay vận công lực thủ thế, đoạn nhìn Tiểu Ôn Hầu nói:

- Ta chẳng sợ người đâu, người chỉ có tài đưa song kích ra để lòn người.

Ngân kích Tiểu Ôn Hầu chẳng mất tác phong của người tráng sĩ hấn đưa song kích cho thủ hạ cầm giữ, mình rùn xuống thấp, hai tay đưa về phía trước, đồng dặc bảo:

- Thiếu Đà chủ không bao giờ ức hiếp người, chúng ta phải công bình! Hãy tiếp chiêu.

Vừa nói dứt hấn quay mình một vòng, đẩy nhanh ra song chưởng, hai đạo kinh phong dấy lên, chưởng lực tỏa ra hai đạo tả tuôn về phía trước, hữu dội lại sau lưng, dư lực bao giáp trung ương bao bọc lấy cơ thể, chiêu thức rất lạnh lợi, công lực thật già dặn dị thường.

Cừu Thiên Hiệp thấy cách xử sự của Hắc thanh niên như kẻ sành đời lão luyện, chép miệng khen thầm: Thật xứng đáng là kẻ nam nhi chí chí, bậc đại trượng phu, bèn vận chưởng đưa ra đón hai luồng quái chưởng vừa kêu to:

- Tốt lắm! Ta sẽ tiếp người một chiêu thế nhé!

Hai người chia ra hai thế đứng, kẻ trước đầu xe, kẻ sau xe, cử chưởng đánh nhau tới tấp, kinh phong quện lên cuộn cuộn.

- Bùng!

Một tiếng nổ rung động đất đai, hai luồng kinh phong chạm nhau làm cho thân hình nộm lưng lẳng ở hông xe bị xé nát như tương, giấy trắng, giấy màu thấp rơi lá tả.

Một chiêu thức đủ đo tài cao thấp, cả hai người không ai hơn kém bất quá kẻ tám lượng người nửa cân.

Cũng nên biết, Cừu Thiên Hiệp đã dày công khổ luyện, nên công lực đến tuyệt đỉnh thượng thừa, nhưng chàng chỉ tập võ công, qua quyền Bồ thiên tàn thiết hạo khí thù, lấy chiêu thức Thường thắng bát kiếm làm ngón võ sở trường, lại thêm người Trung niên văn sĩ dạy cho mười ba chiêu kiếm pháp, thành thử lúc đấu chưởng chỉ vung mạnh, đánh bừa theo chiêu kiếm, chứ không có chiêu thức gì cả, nếu nhờ gặp những tay võ công thượng thặng, nhìn cách đấu của chàng, cũng phải lắc đầu, vì công lực chế thắng rất lỳ dị.

Như lúc này, Ngân kích Tiểu Ôn Hầu, tuy đã thành tựu một phần trong võ thuật, nhưng đưa ra đấu với một nhân vật cao hơn e khó đoạt phần thắng lợi. Chỉ vì... Một người lấy công lực để chế địch, còn người một đánh theo chiêu số chương thuật, thật là khó biện luận nổi sự hơn thua.

Hai người chạy nhảy trên xe, đấu với nhau những chiêu, những thức vô cùng khốc liệt.

Lúc đầu, còn nhìn thấy đường chiêu uyển chuyển, thế tấn nhu hòa, lúc ẩn tựa non cao, lúc hiện như sấm sét.

Sau cùng chỉ thấy gió cuộn ù ù, bóng người nhấp nhóang, bóng chương lớn như hòn núi, múa quay tròn, không thể phân biệt được đường chiêu, thức chương là gì nữa, nhưng chỉ thấy đen như hắc ô đảo lượn giữa cơn giông, bóng trắng vẩy vùn như giao long cột sóng, cùng tiếng lẹ dật dật, với khói tỏa mịt mù...

Nhóm thủ hạ của Thiên La Môn, đứng xem không chớp mắt, mỗi tên đều nín lặng đến độ ngoác như tượng phỗng sành.

Cao thủ đôi chiêu mau hơn song triều bữa vực...

Đột nhiên... nghe tiếng Cừ Thiên Hiệp hét to:

- Hạ xuống!

Tiếng nói chưa dứt, thì một bóng đen như ô thước bị tên ngã nhào xuống xe đẩy là Ngân kích Tiểu Ôn Hầu, gã ôm bụng nhăn nhó làm cho gương mặt đen dậu càng thêm xấu tệ, đôi mắt thất thần, hấn gượng đau đón kêu to:

- Hãy để cho hấn đi! Hãy để hấn tự do...

Vừa nói đến đây, Thân mình Tiểu Ôn Hầu run lên bần bật, hai tay ôm chặt bụng tỏ vẻ đau đớn.

Cừ Thiên Hiệp chống tay đứng trên xe, đồng dặc nói:

- Từ nay về sau, trước khi làm việc gì cần phải nhớ đến cái chương của ta hôm nay và nên nhớ những hình vi biểu xấu của người nên dẹp lại, chẳng nên bươi móc truy cứu thêm làm gì.

Ngân kích Tiểu Ôn Hầu cố gượng cơn đau, cất tiếng buồn thảm nói:

- Cừ Thiên Hiệp! Chương pháp vừa rồi, chẳng qua là ta chưa thấu đáo, học tập chưa tinh, nhưng thù cha trời chung chẳng đội, ta chẳng hề quên.

Cừ Thiên Hiệp nom thấy Tiểu Ôn Hầu tuy đen đúa, song tướng bộ khoan thai, lời lẽ đoan trang nên thầm cảm phục bèn dịu giọng nói:

- Tiểu Ôn Hầu! Ngươi cứ nói hai chữ thù cha phải trả ngươi đã gọi thủ hạ đến nhìn mặt ta thì không phải kia mà. Ta nói thật, việc này không phải do ta gây ra. Tại sao ngươi cứ mãi cố chấp lấy thành kiến của mình?

Ngân kích Tiểu Ôn Hầu tức giận quát to:

- Im ngươi đi! Ngươi chẳng biết cái trang giả dạng hay sao: Ta chẳng đại đâu?

Cừ Thiên Hiệp thấy hấn nghiêng rằng trợn mắt, dùng toàn lời nói gay gắt nặng nề, chàng ức quá toan đẩy ra một chương cho hấn tiêu ma, nhưng nhìn lại thấy hấn là một thanh niên đầy dũng

khí cốt giang hồ, thật xứng đáng là tay trắng số, và lại thù cha phải trả, đây là việc làm quang minh chính đại, nhiệm vụ phải có của mọi người, đem hấn so sánh với ta chỉ là một. Vì nghĩ thế nên Cừ Thiên Hiệp thở dài buồn man mác, bằng giọng nói êm dịu bảo:

- Tiểu Ôn Hầu! Người vì cha mà báo thù, tại hạ chẳng hề khuyên giải, nhưng tại hạ xin mình định lần nữa là việc tạo loạn tại Tổng đàn Thiên La Môn không phải tại hạ gây ra, tuy nhiên nếu có thật tại hạ cũng để cho người phải suy xét và phán đoán cho kỹ, kéo để kẻ thù thiệt hại tung tăng ngoài vòng pháp luật thì sẽ ân hận nghìn thu.

Tiểu Ôn Hầu bắt kẻ vết nội thương hành hạ, ôm bụng, hét to:

- Trừ khi người không phải là Cừ Thiên Hiệp Nhược bằng người là Cừ Thiên Hiệp thì ta nguyện chết dưới ngọn chướng của người, để khỏi tủi hổ vong linh người cha quá cố, bốn vị Tứ đại hộ pháp và Ngũ Lộ Đà chủ nơi chốn suối vàng...! Ta... Tình nguyện chết dưới tay người, người hãy ra tay cho sớm!

Giọng nói của Tiểu Ôn Hầu buồn thương phần hận, nên đượm đầy vẻ rầu rĩ chán chường.

Cừ Thiên Hiệp nghe qua, cau mày khó chịu cao giọng hỏi:

- Nếu người nói như thế, tất nhiên người nhận định là ta hay sao?

Ngân kích Tiểu ôn Hầu giận dữ đáp gọn:

- Phải, vì ta có bằng chứng!

Cừ Thiên Hiệp nghe qua tái mặt, vội vã hỏi!

- Bằng chứng? Có thể nào người cho Cừ mỗ xem qua được chăng?

- Có gì không được?

Vừa nói, Tiểu ôn Hầu vừa cho tay vào bọc lôi ra một lá cờ tam giác, một mặt thêu hình phi hổ bằng chỉ đỏ, hấn giờ cao lá cờ giữ mạnh, vừa cao giọng gất:

- Đây người xem!

Cừ Thiên Hiệp nhìn kỹ, thấy lá cờ vàng nhỏ, bên trong thêu hình cọp bay trên nên cờ có viết thêm bốn chữ to, lấp trên mình hổ, bốn chữ ấy là Cừ Thiên Hiệp giết nét chữ màu đen tía, rõ dấu máu khô bút tích viết bằng máu chẳng sai một điểm.

Ngân kích Tiểu ôn Hầu nghiêng răng bảo:

- Người còn bảo gì nữa chứ?

Cừ Thiên Hiệp ngạc nhiên, lại thăm khen kẻ vu họa cho chàng nên bình tĩnh nói:

- Vẫn còn lời nói chứ! Ta sẽ trao cho người một bằng chứng hết như thế!

Nói xong chàng lôi bức tượng Thần Nông ở trong bọc đưa ra, đây là cái bằng chứng giết thác Thần y Hao từ Phong tại Tiềm Long Cốc...

Chàng mở bức họa ra, giữa hình Thần Nông có bốn chữ bằng máu đã khô, hết như bốn chữ trên lá cờ tam giác, và trao cho Ngân kích Tiểu Ôn Hầu xem, vừa dịu giọng hỏi:

- Bốn chữ này đem so với bốn chữ trong lá cờ có chẳng?

- Đây là lời giải thích của người như thế à?

Cừu Thiên Hiệp cố nén lòng bực tức vội cuốn bức họa cho vào túi, vừa thông thả giải thích:

- Tiểu Ôn Hầu, đó là cái bằng chứng, người bị giết là sư thúc của ta, không rõ hấn di họa cho ta để làm gì? Và trong hiện tại ta đang truy nã rất gắt tên mạo danh Cừu Thiên Hiệp ... như thế người đã rõ chứ!

Ngân kích Tiểu Ôn Hầu hơi chú ý đôi chút, song lớn tiếng bảo:

- Cừu Thiên Hiệp! Chẳng phải người bịa đặt ra để phản ứng bằng chứng cụ thể ư?

Cừu Thiên Hiệp mỉm cười khổ và bảo:

- Các hạ hãy nhìn cho kỹ Cừu mỗ xem... thuộc vào hạng người nào?

Nói xong, một tay chống vào mạn sườn, một tay vẫy vào nhóm thủ hạ của Thiên La Môn và công chúng, bèn đồng đặc bảo to:

- Bất luận thế nào, Cừu mỗ xin thề nguyện giữa mọi người, trong thời hạn nửa năm Cừu mỗ quyết tìm cho ra tên mạo danh gây họa, mà giao lại cho toàn thể các giới võ lâm, để thanh minh những điều uẩn khúc.. mà lâu nay Cừu mỗ phải gánh chịu!

Ngân kích Tiểu Ôn Hầu nghiêm sắc mặt hỏi:

- Ví như qua nửa năm mà người không tìm ra thủ phạm thì sao?

Cừu Thiên Hiệp không do dự đáp ngay:

- Nếu tại hạ quá bất lực không tìm ra thủ phạm thì tại hạ sẽ lấy cái chết để tạ tội cùng giang hồ.

Ngân kích Tiểu Ôn Hầu vốn người hào hiệp nghe chàng nói thế vội xếp ngay cây cờ chứng cho vào bọc, bằng giọng nói chân thành bảo:

- Trọng phưu lời nói đáng ngàn vàng, phải...

Cừu Thiên Hiệp tiếp:

- Phải tôn trọng và không hối hận.

Ngân kích Tiểu Ôn Hầu nghiêm sắc mặt nói:

- Người cũng là trang tuấn kiệt đáng trọng phưu, ta vui lòng đợi người nửa năm để người lo tròn sứ mạng!

Nói xong, hấn đưa tay vẫy nhóm thủ hạ quay quanh xem cát tiếng bảo to:

- Các người hãy về Tổng đàn! Xin mời các vị cao tăng đến Hồ đầu phong Tổng đàn tiếp tục tụng kinh siêu độ.

Cừu Thiên Hiệp thấy tư cách của Tiểu Ôn Hầu lấy làm cảm phục, bèn tung mình xuống xe vòng hai tay lại thì lễ nói:

- Thiếu Đà chủ! Xin bỏ qua sự lỗ mãng vừa rồi!

Ngân kích Tiểu Ôn Hầu mặt đen hóa tím tím đậm đậm bảo:

- Vốn ta vẫn muốn mời ngươi đến Tổng đàn đàm đạo, nhưng mỗi huyết cừu chưa rõ trắng đen nên lấy làm bất tiện! Vậy ta xin nhắn nhủ một điều Cầu mong ngươi giữ tròn chữ tín. Chúng ta còn hội ngộ!

Cừu Thiên Hiệp cười một tiếng, đoạn từ tốn nói:

- Thiếu Đà chủ, nếu tại hạ là kẻ sát nhân, gây loạn cho ban hội, thì chữ huyết còn đó, không bao giờ phủ nhận được. Nếu dám thừa nhận, thì đâu dám lưu lại bằng huyết tích, có danh tự hấn hoi, lấy đó mà suy rõ. Thiếu Đà chủ thông minh mẫn tuệ, có lẽ nào xét không thấu lý hay sao!

Ngân kích Tiểu Ôn Hầu tuy xét thấy lời nói của Cừu Thiên Hiệp có lý, nhưng chỉ từ tốn đáp:

- Ta cũng mong như thế!

Cừu Thiên Hiệp hơi bực mình về thái độ khăng khăng, một mực của Tiểu Ôn Hầu, nên chỉ mỉm cười, và khổ sở nói tiếp:

- Thiếu Đà chủ, lúc này có đề cập đến lệnh sư đối với Thanh Khô trúc thánh kiếm không rõ.

Ngân Kích Tiểu Ôn Hầu vội ngắt lời:

- Một bên là sư mệnh, một bên là thù cha, cả hai không thể đi đôi được. Hiện giờ ta không thể nói cho ngươi rõ. Phải chờ đến cái hẹn nửa năm của ngươi, lúc đó chúng ta hội ngộ vẫn chưa muộn.

Cừu Thiên Hiệp những tưởng cố tìm hiểu lai lịch Khô trúc thánh kiếm nhưng Tiểu Ôn Hầu là người cương quyết khó lay chuyển. Vì thế chàng thờ dài nuối tiếc, rồi vòng tay hướng vào Ngân Kích Tiểu Ôn Hầu nói:

- Thế là yên, tại hạ cáo từ...!

Ngân kích Tiểu Ôn Hầu vội vòng tay đáp lễ:

- Ngươi cứ đi, nhớ bảo trọng! Chúng ta vẫn còn tái ngộ!

Nói xong, hấn vái chào Cừu Thiên Hiệp lần nữa rồi quay mặt ra sau cùng nhóm thù hạ đi nhanh về Tổng đàn.

Cừu Thiên Hiệp thờ dài lác đầu, đưa mắt nhìn chúng đến khi mất dạng, sau cùng quay lại nhìn hai bên phố, lại thấy đường phố vắng tanh một vài nhà đã lên đèn leo lét, lúc bấy giờ đã bắt đầu canh một.

Chàng quay về ngôi khách điểm, chỉ thấy ngọn đèn lồng Tử khí phong treo trước mái hiên, bị ngọn gió đàn lác lư chao động, chiếu ra tia sáng yếu ớt tựa đèn ma trên bãi vắng...

Cừu Thiên Hiệp không muốn vào khách điểm, vì sợ những tên điểm nhị hồ nghi, hỏi han rất phiền.

Nhân đó chàng mở chuyến dạ hành, trở thuật kinh công nhắm hướng Cao Sơn Thiếu Lâm đi thẳng. Chàng đi không nghĩ, thám thoát đã đến Cao Sơn vào ngày mùng một tháng năm.

Cừu Thiên Hiệp suy nghĩ: “Tiết Đoan Ngọ vào ngày mùng năm tháng năm, mới chính là ngày

ước hội. Hôm nay mới mỏng một, thì còn dư ba, bốn ngày nữa tại sao lúc rồi rã này không viếng chùa Thiếu Lâm, bái yết Ngô Phi Đại sư trước, và lấy lý do vấn cảnh để thăm dò xem mục đích của Cừ đại môn phái và lý do cuộc ước hội. Nhân dịp này ta được ngoạn thưởng một nơi danh lam thắng cảnh, của hòn núi lớn đứng trong Ngũ nhạc kỳ quan, và tiện nghe thấy hành động và sinh hoạt của một môn phái kỳ cựu nhất: Thiếu Lâm thiền tự

Lúc bấy giờ trời còn tối mật, dường như vừa hết canh năm, Cừ Thiên Hiệp không sử dụng khinh công chỉ thả bộ như kẻ nhàn thư đi du ngoạn...

Ngọn núi Cao Thiếu Lâm thật là hùng vĩ, non cao hiểm trở, cây cối trập trùng, tiếng thông già reo vi vu, hơi sương, khí núi bốc lên ngàn ngút. Lác đác một vài hòn đá mọc cao chen giữa bãi cỏ non xanh mướt, thật chẳng hổ là danh thủy tú sơn kỳ. Đường lên núi tuy quanh co khúc khuỷu nhưng có từng bậc thang bằng đá, từ chân núi dẫn lên đỉnh, rất chỉnh tề, dọc ngang sườn non có nhiều suối chảy tiếng nước đổ nghe rất êm tai.

Lại thêm nhiều loại hoa rừng rải rác, có đoá trắng tinh như phù dung thơm mùi khuê các, có bông vàng tươi óng ả như đoá huỳnh hoa phảng phất, mùi hương quý phái, có đoá màu nâu tím như cẩm nhung, có đoá đỏ ầu như hoa hường, tuy không có hương vị thơm tho nhưng nó tượng trưng cho cái gì nồng nàn mãnh liệt. Ôi thôi, thiên hình vạn trạng, muôn hoa có muôn sắc thái khác nhau, kể sao cho xiết.

Sườn núi cao sơn nhờ những đoá hoa rừng vàng đỏ, điểm tô thêm cỏ xanh mướt thêm phần đẹp để xinh tươi.

Bỗng một cơn gió thoảng, đưa đến tiếng chuông chùa, âm thanh nghe nhẹ nhàng thư thái.

Cừ Thiên Hiệp cảm thấy lòng mình phơi phới, dường như đã phủi sạch niệm trần.

Xa xa đã thấy bờ tường, ngôi tháp trắng, bao bọc giữa là một đền thờ cực nguy nga, nằm dưới áng mây hồng của buổi sớm, rải rác vài cụm bạch vân lơ lửng, tô điểm cho cửa thiền thêm phần trang nghiêm như non bồng nước nhục.

Đột nhiên, sau cụm rừng dày một giọng nói trong trẻo vang lên:

- Cừ thiếu hiệp! Đã lâu ngày cách biệt. Ngươi còn nhớ Nhan Như Ngọc chăng?

Cừ Thiên Hiệp đang chìm trong giấc mơ huyền ảo bị người gọi giật, làm chàng thất kinh kêu to:

- Húy!

Chàng đứng dừng lại trên ngành đá, chợt thấy Huyết Quan giáo Phó Giáo chủ, Hoa khôi lệnh chủ Nhan Như Ngọc hiện ra đứng trước mặt chàng.

Nhan Như Ngọc mặt hoa da phấn, mắt hạnh mày ngài, phong tư như cũ, nàng thấy Cừ Thiên Hiệp kêu lên một tiếng, hai tay hờm thủ thế, bất giác nàng phá lên cười to, hỏi:

- Cừ Thiên Hiệp! Ngươi đã quên đôi ta có...

Nguyên nàng muốn đôi ta có “duyên” với nhau, nhưng cảm thấy không ổn, thành thử nín bặt, gương mặt trắng đỏ màu và cúi đầu nín lặng.

Cừ Thiên Hiệp lại không tìm ra câu nói khả dĩ nào, mà chỉ ngập ngừng:

- A!... Nhan cô nương... Phó Giáo chủ...

Nhan Như Ngọc thấy điệu bộ và ngôn ngữ của Cừ Thiên Hiệp cố nén cười, mà nhỏ nhẹ hỏi:

- Mấy tháng xa nhau, chắc thiếu hiệp đã làm việc lạ! Nhưng thần thái rất linh hoạt, công lực lại tiến hơn trước.

Cừ Thiên Hiệp khiêm nhượng đáp:

- Thật thế sao! Cô nương cũng thế, càng đẹp thêm ra...

Cừ Thiên Hiệp vốn kính nể Nhan Như Ngọc, nên không dám đùa, mà nói toàn lời khách sáo.

Nhan Như Ngọc chớp nhanh đôi mắt hỏi lại:

- Thật vậy sao?

Câu hỏi bất ngờ làm Cừ Thiên Hiệp ngẩn ngơ không biết trả lời sao cho ổn? Nên miễn cưỡng lấp bấp:

- Pho Giáo chủ! Chính thế!... phải... thật... Thật như vậy?

Nhan Như Ngọc thấy chàng quá thành thật đến độ ngây ngô, nên cười to, hỏi:

- Cừ thiếu hiệp, người đến đây để dự hội Cao Sơn Hương Lô Phong vào tiết Đoan Ngọ này chứ? Ngày mừng năm mới khai hội sao người đến sớm thế?

Cừ Thiên Hiệp ngạc nhiên tự nhủ: “Quái lạ, sao nàng biết rõ thế, hay nàng đi dự hội? Có lẽ Ngô Phi đại sư mời nhiều người đi dự hội, chứ không phải riêng ta” bèn lên tiếng trả lời:

- Nhan cô nương, cũng vì dự hội mà đến đây à?

Nhan Như Ngọc mỉm cười bí mật không đáp, hỏi lại:

- Thiếu hiệp có đồng ý đi với tôi cho có bạn hay không?

Cừ Thiên Hiệp hơi ái ngại vì chàng có cảm giác một trai một gái cùng đi chung thật là bất tiện.

Nhưng chàng ngược mặt đã thấy chùa Thiếu Lâm, thì chẳng đáng ngại lắm, vì chớp mắt đã đến nơi. Vả lại, Nhan Như Ngọc danh phận Phó Giáo chủ của Huyết Quan giáo, nhưng đối với chính mình đã có lấy lệnh đòi lệnh cũng là một cái ân, thì không lẽ từ chối được.

Cừ Thiên Hiệp tỏ vẻ hân hoan nói:

- Có thể được... được lắm! Xin mời cô nương, chúng ta đi...!

Nhan Như Ngọc nhoen miệng cười duyên không đáp, chỉ lặng lẽ bước đi theo Cừ Thiên Hiệp, độ hâm nóng canh trà hai người đã đến trước cổng chùa Thiếu Lâm.

HỒI THỨ BA MƯƠI SÁU

Đền Thiếu Lâm thường ngoạn chờ mở hội Đoan Dương

Thiếu Lâm là một nơi danh san võ lâm, nghiêm trang tiêu mục.

Bấy giờ, cửa chùa đóng kín, xung quanh im lặng không có tiếng động nào, chỉ có từng tràng tiếng Phạn, nương theo gió từ trong đưa ra ngoài, hòa lẫn tiếng chuông chùa du dương, tạo nên một âm điệu buồn trầm khiến người người có cảm giác lâng lâng như vừa thoát tục.

Cừu Thiên Hiệp xóc lại bộ y phục màu tro, hai tay vòng lại, bước tới trước hai bước nói:

- Cừu mỗ gọi cửa!

Vừa nói dứt, chàng bước lên hai bước lên hai bậc thêm, đưa tay giật nhẹ sợi giây chuông kêu cửa!

- Kẹt kẹt!

Hai tiếng động nhẹ, cửa chùa mở rộng, từ bên trong bước ra một vị hoà thượng hai tay chấp trước ngực miệng niệm Phật hiệu:

- A Di Đà Phật!

Nhưng vị tăng già vừa thấy một trai, một gái so vai đứng trước cửa bất giác hai viên mi chớp động, vội nhắm mắt lại vừa trầm giọng bảo:

- Thí chủ theo giới luật nhà chùa thì...

Hồng Hoa Lệnh Chủ Nhan Như Ngọc chẳng đợi vị tăng nói dứt, vội bước lên một bước, ngắt lời thưa:

- Đại sư phụ, chúng tôi vốn đến đây dự hội vào tiết Đoan Ngọ này, có việc xin diện kiến quý chương môn Ngộ Phi đại sư.

Vị tăng tỏ vẻ ngạc nhiên, liếc mắt nhìn hai người.

Cừu Thiên Hiệp vòng tay thi lễ nói:

- Tại hạ Cừu Thiên Hiệp, cùng đồng hành với vị công nương này là Nhan Như Ngọc.

Trung niên tăng tỏ vẻ nghĩ ngợi rất lâu, sau cùng mới lên tiếng bảo:

- Thế ra nhị vị là Cừu thí chủ và Nhan tử hiệp viếng bốn tự, vậy mà tiểu tăng Phàm Không này chẳng rõ.

Cừu Thiên Hiệp vội nói:

- Xin khách đừng sáo, chẳng rõ quý chương môn có tại chùa không?

Phàm Không hòa thượng vòng tay cúi đầu nói:

- Tệ chương môn đang chủ tọa khóa giảng, đang cùng tăng chúng thuyết pháp trên đại điện...

Kính thỉnh nhị vị đến Vân Hiên dùng trà.

Nói xong, vị tăng nép mình qua một bên nhường lối đi và cung kính nói.

- Tiểu tăng xin đưa nhị vị đến đây.

Bấy giờ nhìn ra phía hậu diện thấy đèn đuốc sáng choang, tiếng mõ nhịp đều đều, hàng trăm tăng chúng quỳ trên thảm bố, cúi đầu nín lặng, không vẳng ra một tiếng động nhẹ nào.

Vị trung niên tăng đưa hai người vượt qua điện Di lạc rồi mới đến Vân Hiên đình.

Chú tiểu sa di bưng ra hai ly trà tòng tử, đoạn lui ra.

Phàm Không hòa thượng vòng tay cúi đầu nói:

- Hôm nay tiểu tăng phải luân trực tại cổng ngoài, nhiệm vụ chưa tròn, thành thử không tiếp hầu hai vị được. Xin nhị vị hãy tự tiện, dùng trà sau khi thuyết pháp xong, tệ chương môn sẽ đến bắt kiến nhị vị.

Cừ Thiên Hiệp vòng tay đáp lễ nói:

- Xin đại sư cứ tự tiện.

Phàm Không hòa thượng liền lui khỏi Vân Hiên. Giờ này giữa ba gian hiên rộng rãi, chỉ còn có hai người là Nhan Như Ngọc và Cừ Thiên Hiệp.

Cả hai ngồi đối diện lặng thinh dường như không có lời để nói.

Cừ Thiên Hiệp cúi đầu suy ngẫm: Đang đêm tầm tối như vậy, mà chính mình cùng với cô gái đẹp đi vào viếng chùa, thật tại là một chuyện vô cùng không thích hợp, bất giác đôi mày chàng cau lại tựa vành cung.

Nhưng chàng lại luận tiếp:

- Cũng bởi cô nàng có sự mời mọc đến dự hội, chứ có phải ta mời cô ả đâu, vả lại trong võ lâm, không nghĩ đến tập quán và phong tục, và Ngộ Phi đại sư là một vị cao tăng, lãnh tụ một môn phái lớn, ắt hẳn đại sư không chú trọng đến việc nam nữ gần nhau...

Nghĩ đến đây, chàng cảm thấy lòng mình đã vui đi ít nhiều sự hổ thẹn, mà hân hoan hẳn lên.

Nhan Như Ngọc nhìn thấy gương mặt đẹp của Cừ Thiên Hiệp lúc trắng lúc hồng, màu sắc đổi liên liên, bèn phá lên cười ngất:

- Ha... ha!

Cừ Thiên Hiệp thẹn nóng mặt hỏi:

- Cô nương cười gì thế?

Nhan Như Ngọc nhướn đôi mày tằm và chớp mắt mấy lượt, bằng giọng nói dịu bảo:

- Ta cười vì cả hai chúng ta là những kẻ ngốc nhất đời!

Cừ Thiên Hiệp lấy làm lạ hỏi:

- Ngốc, tại sao thế?

Nhan Như Ngọc thân nhiên đáp:

- Vì quên hôm nay là mồng một tháng năm!

Cừ Thiên Hiệp ngạc nhiên hơn, đưa đôi mắt tròn xoe nhìn Nhan Như Ngọc hỏi lại:

- Phải đấy! Hôm nay là mồng một tháng năm, có gì khác lạ đâu? Hay ta tính nhầm ngày!

Nhan Như Ngọc mỉm cười bí mật, vói tay bưng ly trà tòng tử uống một ngụm, vừa thông thả đáp:

- Không, đúng ngày đấy chứ! Ta nói ta quên là quên giới luật của nhà chùa Phạm ngày mùng một là ngày sóc, ngày mười lăm hay rằm là ngày vọng, trong hai ngày sóc, vọng, mỗi chùa đều khai đàn, cầu kinh thuyết pháp, bắt đầu từ giờ mao sáng sớm, đến giờ tý canh ba mới mãn buổi lễ Phật!

Cừ Thiên Hiệp không tỏ vẻ sốt ruột, nên hỏi:

- Chúng ta há chẳng ngồi được nơi đây, đến nửa đêm giờ tý hay sao?

Nhan Như Ngọc mỉm cười đáp:

- Ai nói không được! Nhưng thời gian trôi rất chậm!

Cừ Thiên Hiệp gật gật đầu cười khở sở, bảo:

- Nếu biết vậy ta đến vào buổi sáng sớm! Để đến giờ lại đây, muốn về cũng không được nào! Thật là...

Nhan Như Ngọc biu môi nói nhỏ:

- Nếu chúng ta ngồi đây nhìn mặt nhau, chờ đến giờ tý canh ba, thực là một việc khổ... chán thật!

Cừ Thiên Hiệp mãi nghĩ đến việc trai gái gần nhau rất khó coi nên chàng ngập ngừng:

- Đúng vậy! Vì thời giờ đêm chậm như rùa, mà ngồi chờ đến nửa đêm, thật là một cực hình, và lại...

Chàng muốn nói và lại một trai một gái giữa canh trường, càng thêm bất tiện, song chẳng sợ chạm đến tự ái của Nhan Như Ngọc nên chỉ nói có nửa câu rồi nín bặt.

Nhan Như Ngọc mỉm cười tình tứ, tay chống cằm ra dáng nghĩ ngợi, sau cùng nhỏ nhẹ hỏi:

- Đây... tôi có một việc đề tiêu khiển thì giờ, song không rõ ngươi có đồng ý chăng?

Cừ Thiên Hiệp ái ngại hỏi:

- Ngươi hãy nói rõ xem!

Nhan Như Ngọc nghiêm sắc mặt nói:

- Ta có nghe đã lâu chùa Thiếu Lâm tăng đồ trên ngàn người, kiến trúc rất hùng vĩ, trồng đủ loại kỳ hoa dị thảo, nuôi rất nhiều chim quý, thú lạ, ta mượn cơ hội hiếm có này, một là đi xem

những kỳ tích, danh lam, và xem cách kiến trúc, hai là tiêu khiển thì giờ, có phải một công nên hai việc chăng.

Cừ Thiên Hiệp lắc đầu bảo nhỏ:

- Không thể được! Không thể được! Vì chùa Thiếu Lâm khác hẳn những chùa thiền, dâng hương, ngắm cảnh đâu, mà là nơi cấm địa, các giới võ lâm không một ai dám xâm phạm thì có dễ gì để cho người tùy hi muốn đi đâu là đi!

Nhan Như Ngọc bĩu môi “xì” một tiếng và lên giọng đàn chị bảo:

- Người thật là người hiền giả, không rõ lý sự gì, chúng ta đi dạo cảnh nhưng không bước chân vào những nơi cấm thì thôi, nhưng chỗ cấm đoán như La hán đường, Võ Công điện, Tàng kinh lâu, Được vương các... những chỗ này ta lấy mắt nhìn bên ngoài, thì có sao đâu?

Cừ Thiên Hiệp nổi tính hiếu kỳ, nhưng do dự hỏi:

- Có thể được chứ?

Nhan Như Ngọc đứng lên trước bảo:

- Không sao cả, chẳng có gì mà ngại thất lễ!

Xung quanh viên tuy có đủ muôn hồng ngàn tía, nhưng còn vài cội tùng già xanh ngắt, vẫn reo vi vu, biểu hiện cho trường xuân, cũng có một cái gì thích thú.

Nhan Như Ngọc vừa đi vào bảo nhỏ:

- Đây người xem, nào có gì cấm kỵ đâu?

Cừ Thiên Hiệp ngạc nhiên đi lẻo đẻo sau lưng, không ngớt tiếng vâng dạ, vừa lớn tiếng đáp:

- Đây là dĩ nhiên, chúng ta là bọn hương khách thập phương, đến đây muốn thưởng thức, nghỉ ngơi tùy hi!

Người hỏi người đáp, chẳng mấy khắc đến ngôi nhà thủy tạ Hạc đình, xung quanh là ao sen, vào mùa hạ nở đơm hương bay năm ba con bạch hạc đứng ngẩn ngơ, chúng thấy người đến không lộ vẻ kinh sợ, ánh trăng tuy mờ mờ nhưng nước hồ trong vắt, thấy rõ đủ loại cá bơi lội tung tăng.

Nhan Như Ngọc đưa tay chỉ sen bảo:

- Thật là cảnh tiên giữa bụi đời, nếu người được như cá thì thành thơ biết mấy!

Cừ Thiên Hiệp có cảm giác như vừa giữ sạch bùn đời, bao nhiêu điều tranh giành đoạt lợi đã quét khỏi tâm trí, nhìn thấy đàn cá nhớn nhơ bơi lội một cách an nhàn, tâm hồn chàng có một cảm giác lâng lâng như vừa thoát tục.

Một khắc sau...

Cừ Thiên Hiệp vừa lấy lại sự bình tĩnh của tâm hồn, nhìn xuống mặt nước hồ lại không thấy hình bóng của Nhan Như Ngọc đâu cả Cừ Thiên Hiệp bất giác đỏ mặt, quả tim nhip loạn lên, sau phút lấy lại bình tâm bèn nhủ thầm:

- Suýt tí nữa ta kêu lên thất thanh rồi, thực là kẻ đi đêm trông gà hóa quóc.

Chàng lại bước đến bờ hồ sen, tìm một phiến đá to ngồi xuống, lại ngược mặt nhìn lên Tầng kinh lâu cao ngất, chỉ nom thấy nó là một cái bóng đen không lồ, dưới ánh nguyệt mờ, trông rất trắng lè... Lại không thấy hình bóng Nhan Như Ngọc trở ra, thời gian độ hăm nóng một canh trà mà mảnh vải trắng vẫn đứng yên chỗ cũ, mãi bay theo chiều gió phát phới.

Cừ Thiên Hiệp sốt ruột, vì ước đoán giờ này đã đến canh hai. Bấy giờ, trên chánh điện, chuông, trống mõ nổi lên liên hồi, tiếng niệm Phật rất to, báo hiệu giờ khai đàn sắp mãn.

Nhưng, Nhan Như Ngọc như cánh ra đi không hẹn ngày về...

Đột nhiên... Trên lầu chứa kinh (Tầng Kinh lâu) bay vọt ra một bóng đen ốm nhỏ, mau như cánh dơi bay thoăn thoắt ngoài tường.

Cừ Thiên Hiệp cả kinh, chép miệng tự hỏi:

- Ai lạ thế?... đáng ngờ lắm đấy!.

- Nếu là tăng chúng hay người khách sa-di ở chùa thì không thể nào dám đột nhập Tầng Kinh lâu, ví như có thì người giữ lầu ít ra cũng đuổi theo, nhờ ánh trăng sẽ thấy rõ ngay, đằng này chỉ có một bóng người...

- Nếu là người ngoài, thì ít có kẻ nào đủ can đảm dám đến Thiếu Lâm tự vuột râu hùm.

Cừ Thiên Hiệp lại suy nghĩ:

- Giờ này tất cả tăng chúng đều tề tựu nơi chánh điện nghe kinh, còn ta... lẽ nào khoanh tay làm kẻ bàng quan hay sao?

Nghĩ đến đây, chàng không cần nghĩ đến Nhan Như Ngọc ở sau hòn giả núi, liền phi thân đến trước hòn giả sơn kêu nhỏ:

- Nhan cô nương! Mau chứ! Có việc cần lắm.

Không ngờ, chẳng một tiếng động nhẹ nào.

Cừ Thiên Hiệp quá ngạc nhiên bước ra sau hòn đá sơn, bất giác chàng há mồm vì bờ ngõ.

Sau hòn đá giả sơn không có một bóng người, chỉ có một cái khăn trắng nhỏ bị vướng vào kẽ đá, tung bay theo ngọn gió đùa phát phới.

Cừ Thiên Hiệp tinh ngộ nói thầm:

- “Nàng đột nhiên xuất hiện và theo ta vào chùa, đến đây lại mất dạng, như thế thì hành động của nàng bất luận chuyện gì, ta cũng phải bị liên can, và lại chính mình là người trong sạch vô cớ bị phải Thiếu Lâm hiểu lầm. Thật là oan ức lắm”.

Còn chiếc bóng đen?... Nghĩ đến chiếc bóng đen Cừ Thiên Hiệp bứt đi sự nghi ngờ, vì Nhan Như Ngọc mặc y phục toàn trắng... không phải là nàng, bất luận là ai, cũng đuổi theo cho kỳ được hầu làm sáng việc này.

Cừ Thiên Hiệp cố moi óc tìm tòi, nhưng không nghĩ ra kết quả nào? Sau cùng, chàng nhấc bổng thân mình bay vọt đứng trên ngọn giả sơn, rồi tung thân qua nóc Hạc đình, đưa mắt nhìn bốn phương quan sát. Chỉ thấy nền trời xanh biếc, bóng dáng kẻ trong tầng kinh lâu thoát ra, không rõ đã biến mất ở phương nào.

Cừ Thiên Hiệp đoán thăm chiếc bóng đen chưa đi xa lắm, nên rún mình nhảy tường viện thoát ra ngoài chùa. Thật thế... trên một trăm trượng giữa sườn non, có một chấm đen bay thoăn thoắt. Cừ Thiên Hiệp chép miệng bảo:

“Dù ta có thi triển tốt bậc khinh công, cũng không thể đuổi theo kịp, theo thân pháp của hân đã vượt lên nhập hóa xuất thần”.

Nghĩ đến đây chàng lại leo lên một cột tòng già cao ngất trời đưa mắt nhìn xuống quan sát, chỉ thấy núi non vắng lặng, gió thổi rì rào, mây bay lơ lửng ngoài sự tĩnh mịch của màn đêm không có một tiếng động mạnh nào.

Chàng đưa tay tỳ vào cánh cây nhìn về hướng Thiếu Lâm tự, chuông lặng, trống êm, mõ dừng, tiếng niệm kinh đã dứt, các phòng đèn đuốc sáng choang, chắc là buổi khai đàn đã mãn, nên tăng chúng trở lại liêu phòng nghỉ ngơi.

Vì muốn chứng tỏ sự thanh bạch của chính mình, Cừ Thiên Hiệp giờ thuật khinh công quay trở lại chùa.

Chẳng muốn làm phiền mọi người, chàng bèn vượt tường theo lối cũ, xuyên qua Hạc đình đi lần vào mái hiên, khi vừa bước vào cửa Vân Hiên thêm một việc làm chàng đứng ngẩn ngơ như con gà trống lạc bầy.

Nguyên chàng thấy Ngô Phi đại sư tay lần tràng hạt, đầu đội mũ tì lư, mình khoác bộ cà sa gấm chân đi hài cỏ, tựa hồ như chưa kịp thay pháp y, mà lo tiếp khách, gương mặt vẫn trang nghiêm đáng kính, và sắc diện vẫn từ tường khả ái như độ nào.

Ngồi đối diện với Ngô Phi đại sư, chẳng phải Nhan Như Ngọc thì ai vô đó?

Nàng vừa thấy Cừ Thiên Hiệp bước vào nhà, vội nhìn Ngô Phi đại sư nói:

- Cừ Thiên Hiệp đã trở lại.

Ngô Phi đại sư vội đứng dậy, chấp tay trước ngực thi lễ, nói:

- Thiếu hiệp! Chẳng mấy thuở đến đây! Lão nạp bạn khai đàn thuyết pháp, nên chậm tiếp đón! Để Thiếu hiệp phải chờ lâu.

Nhan Như Ngọc đề Cừ Thiên Hiệp lên tiếng đáp, nàng ngắt lời thưa:

- Chúng tôi quá mạo muội, lúc đại sư đang công quả. Tôi và Cừ Thiên Hiệp mạn phép dạo khắp hoa viên mới về đây...

Cừ Thiên Hiệp hoảng lên, không biết nói sao cho ổn, chỉ mỉm cười khổ sở tiếp:

- Xin đại sư miễn trách cho!

Ngô Phi đại sư mỉm cười nói:

- Thiếu hiệp chớ...

Lời nói chưa dứt, đột nhiên ngoài Hiên Vân chạy vào một vị cao tăng tuổi trạc năm mươi ngoài, thân mình ốm nhỏ, thần sắc nhợt nhạt tỏ vẻ kinh hoàng vô cùng, khi vừa bước vào lão đã rún rẩy lên chưa thốt được tiếng nào.

Ngô Phi đại sư nghiêm sắc mặt, điềm đạm hỏi:

- Sư đệ! Ngươi là bậc trưởng lão của môn, có quý khách ngồi đây, sao tự tiện vào như thế?

Vị lão tăng đột nhiên quỳ sụp xuống, vòng tay lại đại sư run rẩy giới....

Cừ Thiên Hiệp tái mặt nói thầm: “Vào mái Vân Hiên trong lúc có khách là vô lễ thật, song đâu phải là việc nghiêm trọng phải bái quy, thật là quy giới chùa Thiếu Lâm quá nghiêm khắc”.

Không ngờ, Ngô Phi đại sư chớp nhanh viền mi bạc, sự nghi ngờ bốc lên đầy mặt, bằng giọng nói hiền lành trêu mếu bảo:

- Sư đệ! Hãy đứng dậy ngay, có gì lạ xảy ra ư?

Ngô Thanh tăng trưởng không đáp, mà đưa mắt nhìn Cừ Thiên Hiệp và Nhan Như Ngọc.

Nhan Như Ngọc nét mặt tự nhiên, không có vẻ gì kính nghi cả.

Cừ Thiên Hiệp để ý đoán ngay là Ngô Thanh vừa gặp phải cái nạn gì khó xử sự.

Bấy giờ, Ngô Phi đại sư chợt hiểu vì sự có mặt của khách lạ, nên Ngô Thanh không dám mở lời, bèn đứng dậy bước ra ngoài vừa quay sang Cừ Thiên Hiệp bảo:

- Đây là việc nhà của môn!

Ngô Thanh tái mặt nói nhỏ vào tai Ngô Phi đại sư mấy câu.

Ngô Phi đại sư nghe qua biến sắc, viền mi trắng run loan lên lão vội chấp tay hướng vào Cừ Thiên Hiệp và Nhan Như Ngọc nói:

- Xin nhị vị thí chủ ngồi nghỉ, Lão nạp đi đây có chút việc trở lại ngay.

Nói xong không chờ hai người trả lời, mà Ngô Phi bước nhanh ra Vân Hiên, Ngô Thanh đưa mắt nhìn Cừ Thiên Hiệp và Nhan Như Ngọc lần nữa, mới nổi gót theo sau Ngô Phi đại sư.

Bấy giờ, dưới mái Vân Hiên chỉ còn có Nhan Như Ngọc và Cừ Thiên Hiệp.

Nhan Như Ngọc vội lên tiếng hỏi:

- Thiếu hiệp, người đi đâu trong nháy mắt đã bất tăm, không thấy bóng hình gì cả?

Cừ Thiên Hiệp nghe qua mắng thầm: “Thấy quý! Rõ là chớp mắt ả đã biến mất, mà còn hỏi ngược lại ta?” Bèn mỉm cười bảo:

- Hừ! Thì ta đi tìm người chứ đâu?

Nhan Như Ngọc tựa hồ như không thẳng lý, chỉ cúi đầu nín lặng, bằng giọng nói ngập ngừng bảo:

- Ta... ừ... ta đi ra sau hòn giả sơn...

Cừ Thiên Hiệp rửa thầm: Rõ khi! Hóa ra nàng đi...

Chàng lại nghĩ:

- Lúc đầu ta tưởng nàng đã có những hành vi mạo muội chứ tại sao chính ta đã tìm khắp sau hòn đảo sơn lại không gặp. Nhưng mà, chính ta đã nghĩ lầm cho nàng, vì kẻ ở trong Tàng kinh lâu

bay vụt ra là một bóng đen mà nàng lại mặc đồ trắng hai đàng khác biệt rất xa...

Nghĩ đến đây, chàng lúi trong bọc ra chiếc khăn tay trắng trao cho Nhan Như Ngọc bảo:

- Cô nương đã đánh rơi chiếc khăn tay!

Nhan Như Ngọc ngạc nhiên tiếp lấy bỏ vào tay áo, tỏ vẻ thẹn nói:

- A! Xin tạ ân thiếu hiệp!

Tiếng chân bước nặng nề, Ngô Phi đại sư trở lại.

Cừ Thiên Hiệp và Nhan Như Ngọc vội đứng lên nghênh tiếp.

Ngô Phi đại sư cau mày dường như có điều gì quan trọng hai tay chấp trước ngực, trầm giọng bảo:

- Nhị vị đàn việt! Theo quy điều của tiểu tự, thì không được lưu nữ khách ở lại chùa, còn đêm khuya mà đuổi khách thật là một điều bất đắc dĩ... vậy xin nhị vị lượng thứ... hải hà!

Nhan Như Ngọc đỏ mặt, nhưng trả lời êm dịu:

- Ấy là ngoài ý muốn của đại sư! Quy giới của quý môn dĩ nhiên là phải áp dụng rồi!

Cừ Thiên Hiệp nhìn thấy gương mặt Ngô Phi đại sư đầy nét trầm buồn tư lự, đôi mắt từ hòa không ngớt nhìn chàng như muốn bảo điều gì, Cừ Thiên Hiệp bèn lên tiếng trước:

- Xin hỏi đại sư, nếu văn bói đoán không lầm, đêm nay quý tự có xảy ra một biến cố khác thường thì phải!

Ngô Phi đại sư cau mày không đáp.

Nhan Như Ngọc lại chen vào:

- Thiếu hiệp! Chắc có gì khó nghĩ, nên đại sư không tiện nói, vậy chúng ta xin cáo từ cho sớm.

Nói xong, nàng quay mình toan cất bước. Không ngờ, Ngô Phi đại sư cười khở sở nói:

- Nói ra chỉ chuốc nhục, nhưng thôi lão nạp sẽ kể cho nhị nghe...

Lão nói xong lại đưa mắt nhìn Cừ Thiên Hiệp không chớp... một khắc sau mới điềm đạm nói tiếp:

- Đêm nay có người xâm nhập vào Tầng kinh lâu vị thích trí thủ kinh là sư đệ Ngô Thanh, bận điều công quả, trong nhất thời sơ sót, để cho kẻ lạ lọt vào lấy trộm.

Cừ Thiên Hiệp vốn là người có thiết tâm thành thực, cho nên nghe Ngô Phi nói dứt, chàng mau miệng tiếp lời:

- Thật không ngoài sự liệu định của tôi!

Thực là câu nói chết người đã mơ hồ lại ám nghĩa.

Ngô Phi đại sư khở sở hỏi nhanh:

- À! Thí chủ đã liệu định sự gì?

Cừ Thiên Hiệp vị cô nương cùng đi dạo sau lâm viên, thì Nhan cô nương...

Nói đến đây chàng nóng mặt, lúng túng nên không thốt hết câu.

Ngộ Phi đại sư trầm tĩnh nói:

- Á! Nhan cô nương thế nào?

Cừ Thiên Hiệp buộc lòng nói thẳng ra những gì đã nghe thấy.

- Nhan cô nương nhân có việc gì đó... mà đi vào phía sau hòn giả sơn, tôi ngồi chờ cạnh bờ hồ chợt thấy một bóng người từ trong Tầng kinh lâu bay vọt ra ngoài.

Ngộ Phi đại sư vồn vã hỏi:

- Một bóng người... ở đâu bao giờ?

Cừ Thiên Hiệp ra dáng nghĩ ngợi, một lúc lâu mới nghiêm giọng nói:

- Lúc tiếng chuông, trống đồ liên hồi trên Chánh điện có lẽ gần bé giảng buổi hầu đàn, bấy giờ tôi nhìn thấy một bóng đen, từ trong Tầng Kinh lâu bay vút ra, mau như cánh én nên không thấy rõ mặt mũi của người này ra sao? Bấy giờ tôi lại nghĩ có lẽ tăng chúng bận công quả, nên có kẻ vào lầu kinh trộm đồ, vì thế tôi đuổi theo tức tốc!

Nhưng có câu chuyện Nhan Như Ngọc chàng đi tìm mãi sau hòn giả sơn không gặp, lại giấu nhẹm không nói.

Ngộ Phi đại sư gật đầu liên tiếp, lại thêm đậm hỏi:

- Lấp theo đà khinh công của Thí chủ, mà đuổi theo không kịp bóng đen ư?

Cừ Thiên Hiệp thở dài, cười khổ sở tiếp:

- Thật là... hoài công! Tại hạ chỉ đuổi theo hần ngoài trăm trượng xa chùa, và leo lên ngọn cây cổ thụ quan sát vẫn không thấy bóng dáng hần đâu nữa! Thật là kỳ... dị...

Nhan Như Ngọc không chen vào nói nửa lời, bấy giờ mới mỉm cười lên tiếng:

- Chẳng có gì lạ. Người đó đủ can đảm xâm nhập vào địa giới Thiếu Lâm, tất phải là tay phi thường độc đáo. Thì trách gì người đuổi theo chẳng kịp!

Ngộ Phi đại sư thở dài áo nã, đôi mi bạc phếu run khê lên từng nhịp, cặp mắt sáng tinh nhìn thẳng vào Nhan Như Ngọc lại quay sang nhìn Cừ Thiên Hiệp, bằng giọng nói u trầm đầy thương tâm thống khổ bảo:

- Thật là nghiệp chướng, Lão nạp chết vẫn chưa đủ chuộc lại lỗi lầm và còn mặt mũi nào đối với mấy đời sư tổ.

Cừ Thiên Hiệp lấy làm lạ vội hỏi:

- Đại sư! Chẳng nhẽ bọn chúng đã trộm mất trân châu bảo vật cất ở Tầng kinh các?

Ngộ Phi đại sư lắc đầu buồn bã không đáp.

Nhan Như Ngọc nói thêm:

- Nếu không tại sao đại sư ưu sầu như thế?

Ngộ Phi đại sư chưa kịp trả lời:

Trước Vân Hiên đột nhiên xuất hiện trên trăm người, họ la hét từng bừng, tiếng bước chân chạy sần sật, hàng mười ngọn đuốc giờ cao sáng rực cả Vân Hiên, mỗi người tay kiếm, tay đao giờ lên như rừng gươm biển giáo, khí thế hùng hùng, tựa hồ như vây phủ mái Vân Hiên, bầu không khí bỗng trở nên căng thẳng.

HỒI THỨ BA MƯƠI BẢY

Ai là kẻ trộm Kinh?

Ngộ Phi đại sư cau mày khó chịu, đôi mắt hướng nhìn ra ngoài, trầm giọng hỏi:

- Các người làm gì thế? Đêm khuya tụ họp chúng làm huyền não cả Vân Hiên, phiền lây đến quý khách:

Tiếng la hét bên ngoài dịu lại, ngoài sân Vân Hiên bước vào bốn người hòa thượng trung niên tất cả đều mặc cà sa vàng, họ cúi đầu lễ trước Ngộ Phi đại sư, một vị có lẽ lớn tuổi nhất đứng dậy chấp tay thưa:

- Bạch Chương môn! Chúng đệ tử quyết vì danh dự của Thiếu Lâm có ba mươi sáu đời truyền thống, chúng đệ tử thề chết để bảo vệ Phật Pháp Cúi xin chương môn ban pháp chỉ!

Nói xong hần bước sang một bên chấp tay cúi đầu.

Ngộ Phi đại sư cất giọng trầm hùng bảo to:

- Bốn Chương môn há chẳng biết hay sao? Nhưng mà, người lạ đến Tàng kinh đã lấy sách đi rồi, bây giờ biết ngõ nào tìm!

Bốn vị hòa thượng trung niên chấp tay nói:

- Xin Chương môn thứ cho chúng đệ tử có đôi lời!

Ngộ Phi đại sư dịu giọng hỏi:

- Các người muốn bảo gì?

Vị hòa thượng thủ lĩnh chấp tay, cung kính đáp:

- Bốn tự tuy không có tường đồng vách sắt, nhưng các giới võ lâm đều nể trọng, mấy đời sư tổ của phái Thiếu Lâm nên chưa chắc dám vượt qua Lôi trì nửa bước, còn câu chuyện đêm nay thật có điều uẩn khúc.

Vừa nói dứt, tám tròng mắt rực linh quang nhìn thẳng vào mặt Cừ Thiên Hiệp bằng những tia nhìn hồ nghi soi mói.

Cừ Thiên Hiệp nhìn lại cả kinh, vì chàng nhận thấy trong tròng mắt của bốn vị hòa thượng đầy những tia: hồ nghi uất ức, phần nộ, căm hờn. Nhân đó chàng cao giọng hỏi:

- Tứ vị đại sư, chẳng nhẽ quý vị lại hoài nghi Cừ mỗ đã gây ra việc này ư!

Vị hoà thượng thủ lĩnh mỉm cười, gay gắt:

- Thí chủ lại đây rất đúng lúc, bảo sao tiểu tăng không ngờ vực?

Tiếp theo ngoài sân Vân Hiên nhiều người la ó lên, tuy không có những lời ô tục như người đời, nhưng nhiều giọng reo hò đơm đầy về căm hờn phần nộ, làm huyền não cả lên.

Nhan Như Ngọc mỉm cười đứng dậy, hai bờ vai tròn trĩnh của nàng khẽ run lên, hiển nhiên là

nàng giữa thế phòng thân.

Cừ Thiên Hiệp nóng ran cả mặt, hướng ra ngoài nói to:

- Quý vị nhầm lẫn, Cừ mỗ này không phải là hạng khoét vách đào tường, việc gì đã xảy ra cho quý tự. Cừ mỗ thật tình không rõ được.

Bên ngoài tiếng reo hò càng to hơn, nhiều vị tăng quá khích động đã bước đến trước thềm Vân Hiên....

Ngộ Phi đại sư đưa sâu chuỗi bồ đề vẩy nhẹ, bằng giọng nói hùng hồn quá lên:

- Cửa thiền an tịnh! Thế thống của Thiếu Lâm như vậy ư!

Vị chương môn Thiếu Lâm tự, nội lực phi phạm tiếng quát của lão không to lắm, nhưng đủ khiến lỗ tai mọi người bị lùng bùng, kêu o o rất lâu. Bên ngoài, chúng tăng vụt nín bật không còn một tiếng xì xào nhỏ.

Bên trong bốn vị hòa thượng chấp tay đứng yên như pho tượng hộ pháp thần kỳ.

Ngộ Phi đại sư hét bảo chúng tăng im lặng, bèn quay sang nhìn Cừ Thiên Hiệp nói:

- Thí chủ oho sách Thượng thừa Hoa Pháp chân kinh là quyển sách rất cổ điển, lại là vật di truyền từ đời chương môn thứ bảy đến lão nạp là đời thứ ba mươi sáu ước chừng trên ngàn năm đạo thống, thì chẳng trách gì chúng đệ tử phần uất lên.

Cừ Thiên Hiệp gật đầu tiếp lời:

- Đừng nói mất chân kinh, Thiếu Lâm tự mà để người xâm phạm, dù họ ra tay không, cũng mất đi uy tín và danh dự của danh môn chánh phái phần nào. Văn bối đã nghĩ ra và nhận thế là đúng.

Ngộ Phi đại sư thở dài buồn não tiếp:

- Không cần lắm, vì Lão nạp đối với các giới võ lâm danh dự hay uy tín, thì đã nhận sự kém khuyết hơn người, nhưng mà, việc mất bộ Chân Kinh... ôi!... Hậu quả không biết ra sao.

Cừ Thiên Hiệp ngạc nhiên hỏi:

- Vậy công lực sẽ ra sao? Đại sư xin cho biết nguyên nhân?

Ngộ Phi đại sư chớp nhanh viên mi bạc buồn bã tiếp:

- Mất quyển chân kinh này theo quy giới của bốn môn, thì... Vị sư đệ giữ kinh phải tự thiêu để tạ tội, vị chương môn hiện nhiệm phải đóng cửa chùa và treo Pháp chỉ mười năm. Ngày nào chưa tìm được quyển Chân Kinh, là phái Thiếu Lâm chưa có lập chương môn quản nhiệm riêng về bản thân của lão nạp là chuyện nhỏ, mà đối với Thiếu Lâm tự trên ngàn năm hương hỏa, bị đoạn một chu kỳ thật là một đại sự, vì cả ngàn năm mới xảy ra cơ sự này!

Giọng nói của đại sư rất thê lương buồn não, dường như đại sư cố dẫn lòng, không để rơi lệ.

Cừ Thiên Hiệp vốn người hiền hậu, nghe qua những lời nói của Ngộ Phi, chàng cúi đầu trầm tư mặc tưởng.

Ngộ Phi đại sư lại nói tiếp:

- Thật ra ngoài quyền Thượng thừa hoa chân kinh lọt vào tay người lạ, có thể nói không biết đọc làm sao nữa, vì gồm toàn chữ Phạn phiên âm chữ Hán rất ít. Lão nạp chỉ cầu mong vị nào đã lỡ lấy, xin Phật trời xuôi khiến cho hần phát thiện tâm giao trả cho nhà chùa, thì toàn thể phái Thiếu Lâm trăm ngàn năm sau vẫn còn mến đức và ân nghĩa của vị ấy sẽ lớn vô biên.

Đại sư vừa nói vừa nhìn Cừ Thiên Hiệp chăm chăm, dường như soi móc cả ngũ tạng lục phủ chàng... Đương nhiên Cừ Thiên Hiệp bị nghi ngờ...

Nhan Như Ngọc quan sát thần sắc Cừ Thiên Hiệp, nhưng thấy chàng ưu tư phiền não, đôi môi mấp máy, nàng lại hướng vào Ngô Phi đại sư vòng tay bái lễ nói:

- Hôm nay tiện nữ lại đây không nhằm lúc, gặp hồi quý tự xảy ra việc không may, mà tiện nữ không biết để ứng trợ, thành ra kẻ bàng qua. Tiện nữ xin cáo từ.

Vừa nói dứt, nàng vòng tay làm lễ hai lần đoạn bước nhanh ra sân Vân Hiên toan tẩu thoát.

Bốn vị hòa thượng sao vàng nhanh mắt thấy họ lác mình chia mau bốn hướng vây Nhan Như Ngọc, hòa thượng thủ lĩnh gần giọng hỏi:

- Nữ thí chủ! Công việc nơi đây chưa rõ, xin mời nữ thí chủ lưu lại.

Nhan Như Ngọc lộ vẻ không vui, gằn giọng:

- Thế à! Vậy quý vị nghi ngờ luôn ta nữa ư.

Vị hòa thượng thủ lĩnh nói:

- Chúng tôi há dám ngờ vực cô nương sao, nhưng mong nước ròng trơ mặt đá.

Ngô Phi đại sư lại không can đệ tử mà quay nhìn Cừ Thiên Hiệp nói:

- Cừ Thiên Hiệp! Có gì muốn nói không?

Lời nói của đại sư dường như một sự chỉ định nói Cừ Thiên Hiệp có liên can vào vụ trộm quyền chân kinh.

Cừ Thiên Hiệp mang trong lòng sự uẩn khúc chưa tìm biện pháp thích đáng nào, bất giác chàng cất tiếng nói bừa không nghĩ ngợi:

- Các người hãy để Nhan cô nương đi, chuyện gì sẽ nói sau.

Ngô Phi đại sư lấy làm lạ hỏi:

- Người nói thế là nghĩa gì?

Cừ Thiên Hiệp thản nhiên đáp:

- Bóng kẻ trộm xuất hiện tại Tàng Kinh lâu, lúc bấy giờ chính mắt tôi thấy Nhan cô nương ở phía sau hòn giả sơn, và xin bảo đảm hành động đó không phải do Nhan cô nương làm ra, mong đại sư soi xét.

Nhan Như Ngọc và Ngô Phi đại sư cả hai biến sắc và suýt kêu lên kinh ngạc.

Bốn vị hòa thượng áo vàng đồng hét lên:

- Sự thế đã như vậy, người dám chứng minh và bảo đảm nữ thí chủ, vậy ai lại đây chứng minh và bảo đảm cho người?

Thực là câu nói trắng trợn và vô lý hết sức. Nhưng, bốn vị hòa thượng lại có lý riêng của họ? Cho nên sau khi dứt lời, bốn người chia ra bốn hướng vây Cừ Thiên Hiệp vào giữa, giơ tay thủ thế toan tấn công Cừ Thiên Hiệp.

Nếu Thiếu Lâm tự đòi ra một địa phương khác thì. Cừ Thiên Hiệp bất luận với giá nào chàng cũng không nhả nài được, đừng nói là Thiếu Lâm tự mà cho là Thánh cảnh võ lâm hay các thủ lãnh Cửu đại môn phái hợp lại mà nhếch môi nói động đến danh dự của chàng, thì nhất định mạng đổi mạng, thân liễu thân chẳng sợ gì hang hùm ổ rắn.

Điều trọng yếu xui chàng phải nhả nài là, Cửu đại môn phái đã đến kỳ ước hội nay mai, mà Ngộ Phi đại sư có lời nói ngàn vàng. Chính mình lại liên quan đến nhiều với Cửu đại môn phái mà chỉ có Ngộ Phi đại sư là người duy nhất có thể hiểu rõ thôi, còn mọi người chẳng qua là khách đi đường không ai biết gì cả, bởi vậy, dù với giá nào hay sự khổ nhục đến đâu chẳng nữa, chàng cũng không dám chạm trán với Ngộ Phi đại sư.

Nếu bước thêm một bước nữa, thì việc động thủ sợ xảy ra trong muôn một, chẳng kể thắng, bại, đều mang tiếng trộm sách nhà chùa, dù muốn dù không cũng khó thoát khỏi công luận phê phán.

Nhân đó, Cừ Thiên Hiệp mỉm cười, hai tay giơ thẳng lên trời nói to:

- Quý vị lão tăng, có lẽ bốn vị đều quyết tại hạ trộm quyển chân kinh hay sao?

Ngộ Phi đại sư đã đưa tay ngăn trở vừa từ tốn bảo:

- Các người là Phật gia tử đệ, tại sao có những hành động quá khích như kẻ phạm phu thế.

Nói xong, Ngộ Phi quay nhìn Cừ Thiên Hiệp nhẹ giọng hỏi:

- Tiểu thí chủ: Lão nạp muốn hỏi thí chủ một đôi lời đặng chẳng?

Cừ Thiên Hiệp rung mình, vì cảm giác vị chương môn Thiếu Lâm tự đối với chính mình chưa hết sự ngờ vực, chỉ vì lão hòa thượng công lực quá siêu việt, nên chẳng để lộ ra mặt những nét vui, mừng giận, ghét, muốn vãn vãn... bèn vòng tay thi lễ nói:

- Xin đại sư chỉ giáo?

Ngộ Phi đại sư pháp thân nghiêm chỉnh cất giọng nói trầm hùng bảo:

- Suốt mấy tháng nay lão nạp có nghe Tiểu thí chủ tung hoành vùng vẫy chuyện có, chuyện không, lão nạp e rằng thí chủ không đủ sức chống lại với mọi người.

Cừ Thiên Hiệp nghe qua giật mình, lùi một bước song cố giữ giọng thân nhiên hỏi:

- Lão Chương môn! Đại sư mãi không hiểu được tại hạ, suốt mấy tháng nay tại hạ đã làm gì mà gọi rằng chuyện có, chuyện không.

Ngộ Phi đại sư vẫn giữ vẻ thân nhiên nói:

- Việc này còn có công luận giang hồ, lão nạp chỉ có tác lòng riêng... thành thử mới bày ra buổi ước hội vào tiết Đoan Ngọ này, một phần là vì nhờ công ý của đại môn phái, một phần là vì tôn trọng lý tưởng của tiểu thí chủ, nhưng riêng về lão nạp chỉ mong chấm dứt sự tiêu hao, vì kiếp của

mọi giới võ lâm! Tại thí chủ đối với lão nạp, dường như không có chút gì đồng tình vậy!

Cừ Thiên Hiệp nghe qua, vội vàng đáp:

- Tại hạ vượt ngàn dặm đường đến dự cuộc ước hội, cũng vì cảm mến đại sư không nề hà đến Tây Bắc triệu gọi, vì sợ trở ngại dọc đường nên tại hạ đến đây sớm hơn lời đã ước, vậy tại hạ đâu có bất mãn về việc ước hội hay có thái độ phụ lòng đại sư! Cũng vì lại đây sớm mới có chuyện.

Ngô Phi đại sư niệm một tràng Phật hiệu lại nói:

- Người xuất gia không dám vọng ngữ, nhưng chỉ nguyện tiểu thí chủ lấy sự thành thật là dễ thấy hơn.

Cừ Thiên Hiệp chẳng lo lường mà hỏi tiếp.

- Văn bối quyết không vọng ngữ dù một chuyện nhỏ nào, mong đại sư hãy tin nơi văn bối.

Ngô Phi đại sư gật đầu, lại thờ dài u uất nhìn Cừ Thiên Hiệp nói:

- Tiểu thí chủ! Có thể cùng đi với lão nạp giây phút được chăng?

Cừ Thiên Hiệp tuy không rõ đại sư muốn đưa đi đâu, nhưng đồng ý đáp:

- Đại sư có lòng chỉ dạy, văn bối lẽ nào chẳng nghe theo.

Ngô Phi đại sư quay nhìn Nhan Như Ngọc bảo:

- Xin tạm ngưng hầu chuyện cùng cô nương trong giây phút.

Nói xong, đại sư vẫy tay áo rộng ra hiệu cho tăng chúng giải tán. Bằng chiêu phục hư hãm lão không cần rút mình mà vọt lên cao.

Thật là công phu thâm hậu khác thường, đã không thấy đại sư khởi thế, hoặc nhích động bờ vai, mà thân người từ mặt đất nhấc bổng lên không, bay tạt qua nóc chánh điện vừa cao giọng gọi:

- Thiếu hiệp hãy theo lão nạp!

Cừ Thiên Hiệp ở tại Thiếu Lâm tự, cảm thấy nơi đây phận mình là hàng văn sanh hậu bối bèn cất tiếng nói to:

- Đại sư! Công lực thật tối thâm hậu, văn hạ mới có dịp mở rộng tầm kiến văn!

Chàng nói xong, thân mình đứng yên bất động.

Tăng chúng ngoài Vân Hiên, có một cảm giác lạ kỳ đối với Cừ Thiên Hiệp, qua chớp mắt thời gian.

Không ngờ, trên mái ngói chánh điện lại vang lên:

- Xin đại sư đi trước!

Bây giờ bên dưới Vân Hiên lại không thấy bóng hình Cừ Thiên Hiệp đâu nữa, không rõ chàng phi thân lên nóc điện vào lúc nào.

Chúng tăng người đưa mắt nhìn nhau, kinh ngạc, tuy võ công Thiếu Lâm là lãnh tụ giang hồ

và nghiêm nhiên là minh thủ của bảy đại môn phái, nhưng không phải, mọi người đều là tay tuyệt thế cao thủ.

Và lại Cừ Thiên Hiệp đã đưa ra chiêu khinh công Lôi ảnh cửu chuyển là môn khinh công tuyệt học đã thất truyền hàng mấy trăm năm, bảo sao mọi người không trở mắt nhìn kinh ngạc?

Thậm chí đến Hồng hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc cũng lắc đầu chắc lưỡi, mặt phản ứng đỏ như áng mây chiều.

Lại nghe trên mái ngói Chánh điện, Ngô Phi đại sư lên tiếng bảo Cừ Thiên Hiệp:

- Tiểu thí chủ! Chúng ta lại đây...

Đại sư phát nhanh tay áo thụng, càn sa phôi phôi lượn theo ngọn gió đêm, thân tựa vành cung bật mạnh ra bên ngoài tường viện chùa, ti như một con tiên hạc màu đỏ, vỗ cánh tung bay theo gió nhẹ, thật là danh môn cao thủ, khác hơn kẻ thường nhân rất nhiều.

Cừ Thiên Hiệp hơi buồn man mác, triển mạnh đôi tay như cánh bằng lướt gió, đuổi theo sát mình Ngô Phi đại sư, trong chớp mắt hai người đã ra khỏi Thiếu Lâm tự khá xa.

Ngô Phi đại sư thân mình nghiêng nghiêng, hạ xuống một cành cây xanh mướt.

Cừ Thiên Hiệp như bóng với hình, hạ ngay trước mặt đại sư lệch về hướng bắc.

Ngô Phi đại sư vừa hạ mình xuống đất, đã ngồi xếp bằng tròn trên mặt cỏ và từ từ hỏi:

- Này tiểu thí chủ! Có thật tiểu thí chủ trông thấy một bóng đen từ trong Tầng kinh lâu bay vọt ra chăng?

Lời nói của đại sư đượm vẻ hồ nghi, vì không tin tưởng lời nói của Cừ Thiên Hiệp là đúng.

Cừ Thiên Hiệp thành thật đáp:

- Việc này chỉ mong đại sư tin tưởng chứ riêng vẫn bối chẳng dám dối lòng.

Ngô Phi sư đưa mắt nhìn Cừ Thiên Hiệp bằng những tia thần quang êm dịu, rất lâu đại sư mới cất tiếng thở dài nã ruột nói:

- Thôi được hiện tại chúng ta hãy trở lại chùa, mong tiểu thí chủ hãy lượng thứ cho đệ tử chúng tăng, vì chúng là những người không hiểu thí chủ... Và chớ nói lộ việc này.

Từ ngôn ngữ đến hành động của Lão hòa thượng khiến Cừ Thiên Hiệp như bị rơi vào sa mù, một áng mây mờ nghi vấn phủ kín cơ não của chàng, từng cơn thắc mắc đánh vào tâm linh đầu não làm cho Cừ Thiên Hiệp thộn người như bức tượng sành.

- Tại sao đại sư lại dắt ta ra khỏi vòng thành Thiếu Lâm tự? Tại sao chỉ hỏi một câu hỏi không đâu? Lão sư đương nhiên là vị chương môn tại sao lại căn dặn ta giấu những lời vừa nói? Có gì cố kỵ, có gì đáng ngại đâu? Giờ này trở lại chùa hay đi đâu? Tại sao tỏ vẻ sợ người hay biết... lạ thật?

Ngay lúc đó, Ngô Phi đại sư rún mình vọt lên cao, sánh như lúc ra khỏi chùa, thân pháp bay giờ lại nhẹ nhàng và mau lẹ hơn, tựa như áng mây nổi, bay lượn dưới ánh thiếu quang, không gây ra một tiếng động nhẹ nào...

Cừ Thiên Hiệp trở khinh thuật bám sát theo đuổi, nửa bước không rời lão sư.

Ngộ Phi đại sư không vào cổng trước mà vượt ngõ sau chùa, đi xuyên qua cánh vườn rau, lại đi nép mình dưới hàng trà, lẩn nhanh vào chùa. Lão sư là vị chương môn của nhà chùa nên biết rõ lối nào tránh khỏi tai mắt của tăng chúng dễ như trở tay. Quả nhiên trên đường đi không thân hay quý không biết, chỉ chớp mắt đã đến phía dưới chân lầu Tàng kinh.

Cừ Thiên Hiệp ngạc nhiên vô kể, nhưng không dám mở lời hỏi một câu nào, chỉ âm thầm lặng lẽ nối gót theo sau lưng Ngộ Phi đại sư, như một bóng mờ.

Ngộ Phi đại sư đến dưới chân lầu Tàng kinh lại không xô cửa chính vào, mà lẩn đến bên góc lầu ngay ống máng xối nước, hai tay bám nhẹ mà leo lên thoăn thoắt, lại trèo cửa song bước vào trong lầu Tàng kinh... Cừ Thiên Hiệp vận dụng cả công phu theo sát một bên... Cả hai đã thi triển môn khinh công, đến nỗi bụi không rơi, gió không lay, nhẹ như miếng bông gòn rơi trên tuyết.

Bên trong Tàng kinh lầu là gian phòng rộng rãi thênh thang. Kệ ngang, tủ đứng, dụng dựa theo bốn bức tường san sát. Bên trong tủ kệ chưa toàn là kinh sách, từ loại kinh cổ lỗ cho đến loại sách hiện kim, đầy đầy những pho kinh giấy bạch đã ngả màu vàng như màu giấy bìa làng Chu Thượng, cũng có những pho tuyệt đẹp, in bằng thạch bản nét chữ mạ hoàng kim vàng óng ánh, thực chẳng khác nào một thư viện của một xứ nhỏ. Ngộ Phi đại sư hướng dẫn Cừ Thiên Hiệp xem qua những tủ đựng kinh sách, sau cùng đến một ngăn tủ chia ra ba học, có in chữ nê-kim. Đại sư chỉ vào ba học tủ bảo:

- Thiếu hiệp! Đây là ngăn tủ chứa ba bộ quý thư của bốn tự. Một là Đạt Ma dị tiết kinh, hai là Kim cang chân kinh, còn bộ thứ ba đã mất là Thượng thừa Hoa pháp chân kinh.

Vừa nói dứt, Ngộ Phi đại sư lúi trong học một và học hai ra hai bộ kinh, còn học thứ ba chỉ là cái học rỗng tếch Thượng thừa Hoa pháp chân kinh đã mất tự bao giờ, đôi mắt già nua của vị sư già long lanh vài ngân lệ, lão trầm tư mặt tưởng một cách thê lương.

Cừ Thiên Hiệp nhìn thấy vẻ mặt sầu não của đại sư thật lấy làm khó nghĩ, bất giác cũng buồn lây, lại thần thờ nói:

- Gớm thật! Kê nào vào đây phải tay công lực phi thường mặt gan chẳng nhỏ.

Ngộ Phi đại sư nhếch môi cười đau khổ, lại dùng giọng bí mật hỏi:

- Này thí chủ! Ngươi có biết ý ta dẫn ngươi đến đây để làm gì không?

Cừ Thiên Hiệp ngạc nhiên lắc đầu:

- Vãn hạ không rõ được!

Ngộ Phi đại sư lộ vẻ ngạc nhiên đưa mắt nhìn chàng sững sờ đoạn từ từ nói:

- Tàng kinh lầu từng thượng này, trừ chương môn và người đệ tử khấn thủ ra, không một ai được vào đây cả... Hôm nay tiểu thí chủ đến đây là người thứ hai...

Cừ Thiên Hiệp lấy làm lạ hỏi:

- À! Vậy người thứ nhất là ai?

Ngộ Phi đại sư mỉm cười thần nhiên nói:

- Tự nhiên là vị đã lấy quyền Thượng thừa Hoa pháp chân Kinh là người thứ nhất.

Cừ Thiên Hiệp nghe đỏ mặt, vừa chép miệng nói thầm:

- Chính mình giờ này còn nhiều câu hỏi.

Do đó chàng lâm bầm nói:

- À... ra thế! Phải... đấy!

Ngộ Phi đại sư lại nói tiếp:

- Khi mất chân kinh, tuy lão nạp và sư đệ Ngộ Minh đã lên đầu quan sát, nhưng chỉ có lão nạp nhìn thấy một phần chứng cứ, còn sư đệ Ngộ Minh vì tâm thần rối loạn, không phát giác được gì.

Cừ Thiên Hiệp nghe qua lấy làm mừng rỡ bèn vồn vã hỏi:

- Nếu như thế, tiền bối đã biết kẻ nào là thủ phạm đấy chứ?

Ngộ Phi đại sư điềm đạm cười bảo:

- Cũng không chắc lắm.

Cừ Thiên Hiệp như rơi vào trận sa mù khói tỏa, liền mơ hoảng nói:

- Tại sao thế đại sư!

Ngộ Phi đại sư tỏ vẻ trang trọng nói tiếng:

- Vì hấn có để lại dấu vết, song ta chưa dám quả quyết chỉ vì... vì...

Cừ Thiên Hiệp rất nôn nóng một là háo kỳ, hai là chưa rõ ai là thủ phạm, bèn hỏi nhanh:

- Đại sư có thể cho tại hạ, xem thử chứng tích đó được chăng?

Ngộ Phi sư mỉm cười điềm đạm nói:

- Tiểu thí chủ là tay lịch duyệt giang hồ, tư tưởng phong phú, may ra người nhìn biết chứng tích đó là của ai?

Cừ Thiên Hiệp cả thẹn, khiêm nhượng tiếp lời:

- Xin Đại sư chớ cười, chỉ vì văn hạ nóng lòng muốn biết câu chuyện ra sao, chứ làm gì bằng được môn hạ của đại sư.

Ngộ Phi bước lên ra cửa đưa mắt nhìn vào cõi mông lung, bằng giọng nói cực kỳ nghiêm trọng bảo:

- Nay thiếu hiệp, việc này lão nạp đã cố giấu bốn môn đệ tử, nếu chúng nghe được, lại sợ chúng không chế ngự được nội tâm vong động, mà phá cả giới luật của nhà chùa, nhưng điều cốt yếu là muốn tránh vận kiếp sát, sẽ xảy ra bằng cách bất đắc dĩ... Vậy lão nạp cầu xin tiểu thí chủ. Sau khi xem xong chứng tích, trước khi chứng tích này được minh định của ai, do ai? Thì tiểu thí chủ phải hứa với lương tâm là không nên đề cập việc này bất luận với người nào... nếu thí chủ làm được như thế, là thí chủ đã miễn cho lão nạp sự thương tâm thống khổ đời đời...

Cừ Thiên Hiệp cúi đầu lặng lẽ, không rõ có lý do gì kỳ bí mà đại sư dùng những lời lẽ quá chân trọng, nên cùng kính đáp:

- Đại sư đã có lòng hậu đãi, văn bối há không có chút thiện tâm hay sao, những lời tiền bối đã

dạy, vẫn bối tự ráng lòng không nói lộ ra nửa tiếng. Trừ phi việc này đã rõ ràng trước công luận...

Ngô Phi đại sư gật đầu nói:

- Lão nạp trọn tin tiểu thí chủ!

Nói xong, đại sư bước lùi hai bước đưa nắm tấm màn bằng lụa vàng treo trước cửa song được cuộn lên rất cẩn thận, sau cùng đại sư lên tiếng bảo:

- Đây là tấm màn cửa song che cản ánh sáng rọi phòng để hơi nóng mặt trời khỏi làm vàng kính sách và gió không cuộn bụi thổi vào làm bẩn cả sách kính!

Cừu Thiên Hiệp hơi khó chịu nói thảm:

- Hiện giờ không phải lúc nói chuyện cấp bách hay sao? Tại sao đại sư đem chuyện mừng màn ra nói, vô lý thật, hay là tâm lý đại sư bị nhiều sự kích thích, nên mất cả bình tĩnh của tâm hồn chăng.

Ngô Phi đại sư nhìn chàng mỉm cười nói:

- Lúc lão nạp lên lầu xem xét, thì bức màn còn buông tủa trước song, nhân đó lão nạp mới để ý thấy vết tích còn ghi trên bức màn, thuận tay lão cuộn lại vắt lên, những vết tích và nét bút còn ghi rõ trong bức màn này.

Cừu Thiên Hiệp chợt hiểu kêu lên kinh ngạc:

- À! Nguyên lai như thế!

Chàng vừa nói dứt, Ngô Phi đại sư đưa tay kéo màn cho buông tủa xuống cửa song, vừa thuận miệng bảo:

- Đây, thiếu hiệp hãy xem, đó là chứng tích của kẻ vào đây.

Cừu Thiên Hiệp vừa nhìn thấy giòng chữ in lộ lộ trên tấm màn, gương mặt chàng biến nhanh màu xám xịt, quả tim đập liên hồi, tai ù mắt loạn toàn thân run lên bần bật muốn ngã.

HỒI THỨ BA MƯƠI TÁM

Khách hào bồng lại chùa xưa

Nhìn lên bức vách reo phong gần song cửa, ba chữ Cừ Thiên Hiệp được in sâu dưới lớp tường vôi. Có lẽ người khắc ba chữ này bằng mũi kim nung lửa hay ngọn thiết hương, nên những nét chấm phá lẳng nhăng tựa vết cưa bò trên bãi cát, song trông thấy rất tỏ tường từng chữ một.

Cừ Thiên Hiệp kinh ngạc vô hồi chàng giương đôi mắt tròn xoe nhìn trần trời, qua giây phút sững sờ, chàng mới bước đến cạnh Ngô Phi đại sư cất tiếng hỏi:

- Đại sư! Có lẽ đại sư ngộ nhận việc này do tại hạ gây ra ư.

Ngô Phi đại sư vẫn giữ nét mặt hiền hòa vừa êm giọng bảo:

- Không phải thế đâu. Thiếu hiệp! Bởi lão tăng biết rõ việc này không do thiếu hiệp gây ra, cho nên lão mới đưa thiếu hiệp đến đây, để mục kích cho tường tận.

Cừ Thiên Hiệp tỏ vẻ xúc động, chàng vòng tay cung kính xá đại sư vừa run giọng:

- Xin đa tạ đại sư có lòng...

Ngô Phi đại sư khoát tay, ngắt lời:

- Thiếu hiệp! Theo sự văn kiến nhận xét của bản tăng, thì trong giới võ lâm ngày nay, đã đến tuần tận mạt, vận kiếp sát đã ung đỏ bốn phương trời, các nẻo giang hồ đầy dẫy cạm nguy bấy nạn nhưng khô thay, bao nhiêu nguy cơ ách vận đều đổ vào mình thiếu hiệp, khiến cho bản tăng ái ngại muôn phần, nên bản tăng có một lời khuyên thiếu hiệp hãy cố gắng nhẫn nại đôi phần.

Cừ Thiên Hiệp chớp mắt nhìn trời, bằng giọng nói chua chát buồn não:

- Đại sư! Chẳng phải tại hạ dám buông lời cuồng vọng nhưng tại hạ thề sẽ lột mặt nạ tên giả danh đội lốt tại hạ đã gây ra thảm họa này...

Ngô Phi đại sư thờ dãi không đáp. Thân mình lão tăng đứng yên như pho tượng Đà Lam, song hữu chương gió cao vừa phẩy nhẹ vào ba chữ Cừ Thiên Hiệp khắc trên vách một cơn gió thổi mạnh xoáy vào tường, cuốn bay vô số phần bụi đục ngầu như đám sa mù trong buổi sớm tiết Trùng Đông. Ba chữ Cừ Thiên Hiệp bốc thanh hơi khói và tiêu biến dưới lớp bạch trần.

Chính vị chương môn đời thứ ba mươi sáu phái Thiếu Lâm đã dùng môn nội lực chân truyền mà xóa tan đi dòng tự tích.

Ngô Phi đại sư nhìn thấy Cừ Thiên Hiệp tỏ vẻ kinh ngạc liền mỉm cười bảo:

- Nay thiếu hiệp, môn pháp bản tăng vừa thi triển toàn phái Thiếu Lâm không một ai hiểu được, thiếu hiệp chẳng nên quan tâm lắm làm gì?

Cừ Thiên Hiệp nghiêm sắc mặt hỏi:

- Đại sư! Vì sao lại để mất pho Thượng Thừa Hoa Pháp chân kinh.

Ngô Phi đại sư mỉm cười cơ khổ:

- Bàn tăng sẽ cố hết sức mình tìm lại, chẳng dám làm phiền thiếu hiệp.

Cừ Thiên Hiệp nhận thấy Ngô Phi đại sư đang khổ tâm đến cùng tột, cũng bởi pho Tượng thừa Hoa pháp chân kinh là vật trấn môn chí quý báu của tông phái Thiếu Lâm nay đã mai một mất đi thực không phải là chuyện nhỏ; vì nó có hai điểm tác dụng vô cùng trọng đại, một là pho chân kinh nhờ lợi vào tay bọn người ngoại đạo tà ma, thì toàn giới võ lâm sẽ nhận lãnh một kiếp vận vô cùng thảm khốc. Hai là pho chân kinh bị mất đi, sẽ làm suy giảm uy tín danh dự của phái võ Thiếu Lâm đã có trên ba mươi sáu đời truyền thống.

Cừ Thiên Hiệp suy nghĩ đến đây, vội ngược mắt nhìn Ngô Phi đại sư nói:

- Đại sư hãy an lòng, tại hạ tự nguyện tìm cho được bộ chân kinh, song tại hạ chẳng động đến kiếp sát và quyết chẳng để tổn thương đến danh dự của quý tự.

Ngô Phi đại sư chấp tay trước ngực, vừa nhộm niệm:

- A Di Đà Phật! A Di Đà Phật.

Bấy giờ trăng lặn sao mờ, góc trời đông ứng hưởng trong tương tự như chiếc khăn hồng nhợt nhạt quàng dài dưới chân trời xa tít.

Cừ Thiên Hiệp lại vòng tay hướng vào Ngô Phi đại sư nói:

- Đại sư, ngày đại hội trên Hương Lô Phong, mong đại sư gắng mà chủ tọa buổi hội được công minh, riêng tại hạ sẽ làm phiền đại sư đấy.

Ngô Phi đại sư đưa mắt nhìn chàng dịu giọng:

- Thiếu Hiệp, cũng nhớ lưu tâm, ngày hội Hương Lô Phong, gắng quan sát sự biến chuyển trên gương mặt của bàn tăng mà hành động, và nên nhớ hãy lấy sự nhẫn nại làm đầu.

Cừ Thiên Hiệp mỉm cười đau khổ:

- Xin vâng lời đại sư.

Ngô Phi đại sư lại tiếp tục niệm một tràng Phật hiệu vừa nhẹ giọng:

- A Di Đà Phật! Bàn tăng xin tạ ân trước.

Vừa dứt lời, cả hai đồng nhún mình nhảy lên cao, hướng về Vân Hiên mà đi thẳng tới.

- Về đi! Về đi! Ta được Ngô Phi nói rõ rồi!

Vân Hiên Trung, tiếng người huyền não phá tan bầu không khí tĩnh mịch u nhân, một giọng nói to như chuông đồng vang lên, đợm đầy vẻ kiêu căng hách xược.

Thực là một quái lạ hi hữu, vì mấy trăm năm nay có ai dám đến vùng đất Cao Sơn làm huyền não như thế đâu? Thế mà, hiện giờ lại có người dám đứng trước Vân Hiên Trung gọi đích danh cả vị chương môn Thiếu Lâm tự âm ỉ, khiến cho mọi người chấn động cả tâm can.

Ngô Phi đại sư còn lơ lửng giữa khoảng không, đã quát vọng xuống:

- Hừ! Các ngươi là ai?

Lúc này Cừ Thiên Hiệp đã theo sát Ngô Phi đại sư như bóng với hình, cả hai nương theo đà

gió hạ nhẹ thân mình xuống trước cổng Vân Hiên Trung.

Giữa trảng viện Vân Hiên Trung, lúc bấy giờ số người tụ tập khá đông.

Cừ Thiên Hiệp quét nhìn khắp nơi, chỉ thấy Nhan Như Ngọc đứng giữa, cạnh bên là một người trung niên hán tử mắt hồ râu xồm, đầu trần không mũ mào, mặt hầm hầm như sư tử miệng rộng năm hồ, đôi mắt đảo lia phát ra những tia nhìn man dại, tay tả cầm cây Triều thiết hốt đưa trước bụng, và giận dữ. Đứng kề bên hán tử là tên Kiệu Dương Tấn Lôi Thanh Minh thủ tọa hộ pháp của Huyết Quan Giáo.

Tất cả chư tăng của Thiếu Lâm tự đứng dồn trong một góc người đều cao cao mặt nhăn mày tỏ vẻ khó chịu và phần uất bởi hồi.

Ngộ Phi đại sư và Cừ Thiên Hiệp cả hai bước lên vào viện. Phạm Tịnh vị tăng trưởng Thiếu Lâm tự, hướng dẫn chúng tăng đánh lễ ra mắt Ngộ Phi đại sư vừa cung kính thưa:

- Bạch chương môn! Có Huyết Quan Giáo chủ viếng bản tự! Xin...

Ngộ Phi đại sư khoác tay, gật đầu và bước nhanh đến trước hai bước ngang Cừ Thiên Hiệp vòng tay hướng vào tên trung niên hán tử hành lễ:

- Di giáo chủ, đại giá đến đây, bản môn chưa nghênh tiếp thực là có lỗi muôn phần, xin giáo chủ lượng thứ!

Huyết Quang Giáo Chủ Thôi Mệnh Diêm La Di Đại Cương tức là trang hán tử trung niên này, hán tử vẻ hồng hách vô cùng tay vuốt râu hàm ếch, mắt tròn trừng chiếu ra những tia nhìn điện quang rọi thẳng vào mặt Cừ Thiên Hiệp, tuyệt nhiên không đáp lễ hay không trả lời câu nói của Ngộ Phi đại sư.

Một lúc lâu, Di Đại Cương mới quay sang Ngộ Phi đại sư nhếch mép cười khinh mạn, bằng giọng nói kẻ cả bảo:

- Hừ! Thiếu Lâm tự thật là một danh môn chánh phái, quả nhiên khác hẳn các môn phái khác khá nhiều!

Giọng nói của hán tử đầy mỉa mai, vô lễ, khiến người lành cũng khó nhịn được.

Chúng tăng của Thiếu Lâm tự, người người đều tái mặt khí giận xung thiên, họ muốn ra tay sửa trị tên Di đại Cương vô lễ, Cừ Thiên Hiệp nghe qua rất tức bực, chàng muốn động thủ, nhưng sức nghĩ đây là Thiếu Lâm tự mà chàng ở vào địa vị khách tân, nên khó ra tay được.

Ngộ Phi đại sư là một bậc đại đức chân tu tâm lòng nguội lạnh, vẫn giữ vẻ mặt hiền lành mỉm cười nói:

- Giáo chủ đã dạy như thế! Nhưng không rõ lý do gì? Xin cho bản tăng biết qua.

Thôi Mệnh Diêm Ca Di Đại Cương nghe qua gần giọng:

- Hừ! Ta muốn hỏi ngươi!

Ngộ Phi đại sư điềm nhiên hỏi:

- Bản tăng, xin hầu nghe Giáo chủ!

Thôi mệnh Diêm La Di Đại Cương, vênh mặt tỏ vẻ tự đắc, tay hữu giơ cao Triều thiên hốt quay

một vòng tròn đoạn cắt tiếng cười hô hô, bảo:

- Cuộc hội Đoan Ngọ do ai chủ trương và xếp đặt?

Ngô Phi đại sư vẫn bình tĩnh đáp lời:

- Chính bằng tăng đứng ra chủ tọa buổi hội!

Thôi Mệnh Diêm La đại Cương giương đôi mắt rực hung quang nhìn bức đại sư, hỏi tiếp:

- Còn những ai nữa?

Ngô Phi đại sư cười nhẹ:

- Còn rất nhiều đại diện cho Cửu Đại Môn phái!

Dị Đại Cương bĩu môi:

- Xì!

Đoạn hần nhỏ một bãi nước bọt xuống đất, hỏi tiếp:

- Cửu đại môn phái? Chẳng nhẽ ngoài Cửu đại môn phái ra, không còn nhân vật nào ư?

Cửu Thiên Hiệp và tăng chúng thấy hành động của Dị Đại Cương quá ư vô lễ, tất cả đều run lên toan nhảy tới trước, riêng Cửu Thiên Hiệp nhanh nhẹn bước sân đến hai bước. Ngô Phi đại sư khoắc tay ra hiệu đứng im, vừa điềm đạm nói:

- Anh hùng trong thiên hạ kẻ sao cho xiết, nói sao cho cùng, võ lâm hào kiệt khích chẳng tới, mời không lại rất nhiều.

Thôi Mệnh Diêm La Dị Đại Cương bước tới trước một bước và rống to:

- Nếu sự thật là thế, tại sao ngoài chín môn phái lớn ra, còn những người khác lại chẳng mời vậy?

Ngô Phi đại sư bỗng nhiên đổi thái độ. Lão tăng ngược mặt nhìn trời cười ha hả, bằng giọng nói trầm hùng tiếp:

- Những nhân vật cao thủ khác! Bàn tăng đâu dám mạo muội mời!

Thôi Mệnh Diêm La Dị Đại Cương cầm cây Triều thiên hót giờ cao và nặng giọng:

- Khéo vờ! Ngụy biện!

Ngô Phi sư vẫn giữ nguyên gương mặt từ tường như cũ, nhưng giọng nói lại cao giọng hơn:

- Di giáo chủ! Bàn tăng nào có gì để ngụy biện? Sở dĩ bàn tăng chỉ mời có Cửu đại Môn phái là vì: Chín môn phái này có giao ước với bản tự từ lâu đời, lấy bức tượng “Bích ngọc cổ Phật làm vật đính ước, bởi vậy tượng Bích ngọc cổ Phật chỉ liên hệ đến những khách đồng minh, chứ đối với chư anh hùng hào kiệt võ lâm, mấy ai chịu tuân giữ, do đó lão tăng chẳng dám cuông vọng, đưa tượng Bích Ngọc cổ Phật khích mời!

Những lời nói ngắn của đại sư bao hàm đủ ý nghĩa, khiến thôi mệnh Diêm La Dị đại Cương cúi đầu nghĩ ngợi: Về người không mời mà đến và lại, nếu đến đây tất nhiên phải chịu phục tùng theo

lệnh Phật điệp Bích Ngọc cô Phật hay sao? Cho nên trong lúc nhất thời Huyết Quan Giáo chủ nín lặng không tìm ra câu nói nào chống trả được.

Cừ Thiên Hiệp đứng bên thấy thế cười nhạt:

- Thực là Đuôi thỏ đầu hùm!

Thôi Mệnh Diêm La Đại Cương đôi mắt không rời Ngô Phi đại sư, nặng giọng hỏi:

- Ngô Phi đại sư! Các người và Cừ đại môn phái bày cuộc hội ra để làm gì?

Vừa nói lão lại đưa mắt nhìn Cừ Thiên Hiệp như ngầm hỏi là ai?

Ngô Phi đại sư hiểu ý cả cười đáp:

- Cuộc hội tại Hương Lô Phong ai ai cũng rõ, còn vị thí chủ đây là Cừ Thiên Hiệp!

Thôi Mệnh Diêm La, Dị Đại Cương nghe qua, mắt hồng lộ trắng, nặng giọng quát:

- Hừ! Hay lắm vị này là Cừ Thiên Hiệp đấy ư?

Vừa nói dứt Dị Đại Cương nhìn vào Cừ Thiên Hiệp trừng trừng tựa hồ muốn nuốt sống chàng. Lúc đầu, Cừ Thiên Hiệp đã có ác cảm với Dị Đại Cương qua những lời hống hách chàng đã toan thẳng tay sửa trị rồi, bây giờ Dị đại Cương lại gọi xách khố tên tộc mình, chẳng khác nào lửa cháy chế dầu thêm, khiến Cừ Thiên Hiệp nổi giận xung thiên bước sấn tới trước ba bước và cất tiếng quát:

- Cừ mỗ đây! Ngươi muốn nói gì chứ?

Ngô Phi đại sư sợ hai người giáp mặt, chỉ một vài lời nói không hợp cũng đủ xảy ra cuộc tiêu di kiếp vận cho các giới võ lâm, và cuộc đại hội trên Hương Lô Phong sẽ để lại cho võ lâm tiếng cười mai mỉa muôn đời.

Ngô Phi đại sư vừa nghĩ thế, nên vội bước sấn tới đứng trước mặt Cừ Thiên Hiệp vừa cất tiếng trả lời Dị Đại Cương hầu phá tan sự hiềm khích cả hai:

- Dị Giáo chủ! Nguyên giới giang hồ hành hiệp, thường xảy Trại Đồn Dương lắm chuyện nhảm lẫn vì những lời vô cớ không đầu, vì thế bản tăng và Cừ đại môn phái lập thế quyết chẳng tin lời đồn bịa, cả Cừ Thiên Hiệp hội nhau tại Hương Lô Phong, một là lập ước, hai là giải thích chuyện tỵ hiềm lúc trước!

Thôi Mệnh Diêm La cười khẩy tiếp lời:

- Ngô hòa thượng, ngươi và Cừ đại môn phái bảo nhau bất động, để cho hấn an nhiên tự tại hay sao?

Cừ Thiên Hiệp lửa giận phùng, không thể nào nhẫn nại nổi, ngắt có Ngô Phi đại sư đang đứng trước mặt, chàng hét to một tiếng lấy tay chỉ ra ngoài ven rừng, quát to:

- Dị Đại Cương! Chúng ta đi ra ngoài!

Thôi Mệnh Diêm La Dị Đại Cương hơi rúng động toàn thân, hỏi lại:

- Ngươi bảo đi đâu chứ?

Cừu Thiên Hiệp rống lên như hổ đói:

- Dị Đại Cương, Cừu mỗ tuy bất tài, nhưng hôm nay quyết lãnh giáo Huyết Quan Giáo chủ vài chiêu tuyệt học!

Thực là chi danh đối diện, mở cửa thấy trời cả hai sắp diễn một trường ác đấu. Nhưng một việc quá bất ngờ Dị Đại Cương không lộ vẻ gì tức bực chỉ nhếch môi cười bảo:

- Huyết Quan Giáo chủ làm gì có võ công tuyệt học!

Cừu Thiên Hiệp quá ức lòng, hét to như sấm:

- Nếu ngươi biết mình như thế! Tại sao lại còn dùng những lời nói dã man để bức xách kẻ khác?

Thôi mệnh Diêm la Dị đại Cương vẻ mặt lạnh như tiền, bằng giọng nói trêu:

- Ta chỉ khích xung ngươi thôi!

Cừu Thiên Hiệp cơn giận đến tột độ, trái lại chàng phá lên cười sặc sụa, trong tiếng cười này chàng cố ý vận dụng nội lực phát huy ra thanh âm, nên tiếng cười của chàng có một âm điệu chất tai, cao giọng như cộp beo rỗng găm.

Tầng chúng của phái Thiếu Lâm nghe qua biến sắc tất cả đều vận nội lực chống chế.

Dị Đại Cương nghiêm sắc mặt, lão không ngờ một chàng thiếu niên mà công phu nội lực sung mãn đến bức thượng thừa như thế, khiến lão đứng nhìn Cừu Thiên Hiệp sững sờ.

Cừu Thiên Hiệp nín tiếng cười và nhìn thẳng vào mặt Dị Đại Cương lớn tiếng:

- Hay lắm, ta sẽ chờ ngươi tại triền núi bên ngoài!

Vừa nói dứt, chàng nhún mình nhảy vọt lên cao hàng ba trượng, và nhẹ nhàng như cánh nhạn, nháy mắt đã vọt ra khỏi cổng chùa. Khiến mọi người có mặt tại trường đều buột miệng khen to:

- Hay tuyệt!

Ngộ Phi đại sư đưa đôi mắt từ bi nhìn khắp chúng tăng tại trường, bằng giọng nói êm trầm bảo:

- Các ngươi hãy về tăng xá!

Thôi Mệnh Diêm La Dị Đại Cương chẳng dám chậm trễ, hần không đáp lời Ngộ Phi đại sư, mà giơ tay ra hiệu cho Kiêu dương Tán Lôi thanh Minh đi theo. Đồng thời hần quay mặt nhìn Hồng Hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc bảo:

- Sư muội! Chúng ta hãy đi thôi!

Nhan Như Ngọc gật đầu không đáp, thân mình nàng như cánh chim bạch yến, rún mình bay nhẹ khỏi bờ tường đuổi theo Cừu Thiên Hiệp.

Cừu Thiên Hiệp sau khi ra khỏi chùa Thiếu Lâm chỉ một hơi dài chàng đã chạy đến một vùng đất bằng phẳng, đứng nghỉ ngơi đôi mắt chăm chú nhìn về hướng chùa Thiếu Lâm tự. Bỗng chàng nhận thấy từ xa bay đến một bóng người ốm nhỏ nhanh nhẹ vô cùng, chàng toan mở lời hỏi.

Nhan Như Ngọc đang chạy như bay đã lên tiếng trước:

- Thiếu hiệp, sư ca của ta tính tình nóng nảy, nói năng hồ đồ, người nên dùng lời nhỏ nhẹ may ra thắng sư ca ta, nếu gây ra ầu đã khó mong ai thắng phụ!

Cừ Thiên Hiệp nghe qua, cau mày hỏi lại:

- Ai là sư ca của nàng?

Nhan Như Ngọc chớp đôi mi liễu, đưa mắt nhìn Cừ Thiên Hiệp đáp nhỏ:

- Dị Đại Cương đó!

Cừ Thiên Hiệp sậu mặt, bằng giọng nói gay gắt:

- Nàng bảo sư ca nàng thất thố qua những lời nói vừa rồi ư? Nàng bảo ta phải đấu đọ với hấn ư! Cừ mỗ chưa bao giờ biết làm lành!

Lời nói chưa dứt, Kiêu Dương Tán Lôi Thanh Minh đã đến trước mặt chàng, kẻ đó là Dị Đại Cương.

Dị Đại Cương vừa chấm gót trên thảm cỏ, đã vội đưa tay chỉ vào mặt Cừ Thiên Hiệp nói:

- Trống chẳng đánh chẳng kêu, lời không bàn không rõ, ta với ngươi cần bàn một câu chuyện!

Cừ Thiên Hiệp cười nhạt nói:

- Gã họ Dị, ta không có bàn cãi với ngươi, muốn động thủ hãy tiếp chiêu.

Thôi Mệnh Diêm La Dị Đại Cương đưa mắt nhìn Nhan Như Ngọc ra hiệu, và cất tiếng nói to:

- Chuyện thứ nhất ta muốn nói là ngươi hãy giao lại quyền Thiết thư.

Cừ Thiên Hiệp cười to ngắt lời:

- Không dễ gì. Muốn thế ngươi hãy trả mạng dưỡng phụ ta trước đã!

Dị Đại Cương phá lên cười như điên dại:

- Hấn hấn không lột được da ngươi, uống không được máu người thế mà cam tâm lạy hấn thờ là dưỡng phụ, và còn hơn thế nữa thay hấn báo cừ? Hì...hì... đời sao có chuyện lạ thế!

Cừ Thiên Hiệp giận tím mặt, chàng gất lên như sấm:

- Voi bắt voi, ngựa bắt ngựa, mỗi người mỗi ý khác nhau có thù chẳng trả không quân tử, có mang ân chẳng đáp ấy tiểu nhân. Gã họ Dị đừng khua môi múa mép. Là tráng sĩ ta muốn ngươi hãy tiếp chiêu.

Dị Đại cương giơ cao Triệu thiên hốt và nạt to:

- Ngươi muốn thế càng hay!

Không ngờ cây hốt vừa quay một vòng, Kiêu dương Tán Lôi thanh Minh đã bước sấn đến trước, vòng tay hướng vào Dị đại Cương nói to:

- Giáo chủ! Xin giáo chủ để cho thuộc hạ tiếp hấn vài chiêu số.

Cừ Thiên Hiệp trong thâm tâm muốn thử sức với một cao thủ đệ nhất Huyết Quan Giáo chủ, bất ngờ bị Lôi Thanh Minh nhảy ra gánh vác chàng quá bực, cười nhạt!

- Trượng bại trận, có chi là dũng! Chẳng nên xưng hô cho nhục.

Kiều Dương Tán Lôi Thanh Minh cả giận rống lên ầm ỹ, tay hữu hấn rút nhanh món binh khí dắt sau lưng tên là Kiêu Dương Tán ra (đây là cây lọng nhỏ kiêu dù đi mưa) hấn giương lên phát ra một tiếng “bung” sáu mươi bốn cây kèo bo hình “nắm” quay đi một vòng tròn tỏa muôn đạo kinh phong như gió bão:

Lôi Thanh Minh vừa giận vừa then quát to:

- Câm mồm nguoi lại! Lần trước vì lấy lệnh đổi lệnh nên bốn Jộ pháp tha thứ cho người tính lại số người chưa vấn lắm! Hôm nay ta chỉ sợ mạng số nguoi khó thoát nữa rồi!

Vừa nói dứt, cây lọng Kiêu Dương múa đi vùn vụt, tỏa ra một vầng hào quang, lạnh kinh người, khí thế như muôn ngàn mũi tên trùy thủ.

Cừ Thiên Hiệp toan dùng song chưởng chống trả, nhưng chàng lại nghĩ chưởng lực là một môn đánh bằng da thịt làm sao chống nổi sắt thép, nên chàng lôi Khô trúc thánh kiếm. Đạo hoàng quang của Kiêu Dương Tán càng xấp đến gần, luồng dịch phong xé không khí phát ra những tiếng ào ào dễ sợ.

Cừ Thiên Hiệp giơ cao cây kiếm trúc quất nhẹ vào khoảng không hai cái, một đạo hoàng quang vàng hực sáng mấy trượng xa.

Dị Đại Cương và Nhan Như Ngọc trong thấy cả kinh, thần sắc thay đổi rất nhanh trên gương mặt cả hai.

Cừ Thiên Hiệp nắm chặt đốc kiếm trên tay, cao giọng to:

- Động thủ!

Thôi Mệnh Diêm La Dị Đại Cương vội bước nhanh tới trước, lớn tiếng hỏi:

- Có phải nguoi đang cầm trên tay cây Hồn kim thần kiếm hay chẳng?

Tiếng nói của Huyết quang giáo chủ quá lớn và đượm vẻ lo âu, khiến Lôi Thanh Minh hơi chột dạ, vội ngưng múa cây lọng Kiêu dương, mà đưa mắt kinh nghi nhìn Cừ Thiên Hiệp hỏi lại:

- Hồn Kim thần kiếm phải chẳng?

Cừ Thiên Hiệp cười ngất đáp:

- Tại hạ chẳng hiểu Hồn Kim hay Hồn Ngân gì cả! Tại hạ chỉ biết thanh kiếm này nó không đúc bằng thép, chẳng luyện bằng gang, cũng không phải sắt, cũng không phải vàng, mà nó chỉ là một cành trúc khô, một thanh kiếm trúc.

Lôi Thanh Minh lấy làm lạ, đưa mắt nhìn kỹ, nhận thấy thanh kiếm hình thù rất cổ quái, nhưng nhìn kỹ thấy rõ từng lóng một của cành trúc vàng, rõ là cây kiếm bằng trúc sau khi quan sát, tâm thần trấn định lại, Lôi Thanh Minh liền vờ cử cây kiêu dương tán vũ lọng lần thứ hai, vừa cười khinh mạn:

- Hừ! Đầu ma óc có quý, tiêu tử hầy tiếp chiêu!

Kiệu dương tán giương lên lần thứ hai, sáu mươi tư chiếc kẻo sắt, nhanh sắc không thua gì sáu mươi bốn ngọn đao trùy thủ từng chiếc kẻo tủa ra một đạo cương phong, tủa ra như một rừng gươm, úp chụp vào người Cừu Thiên Hiệp.

Xin nhắc lại, Huyết Quan giáo tuy không được liệt vào hàng Cửu đại môn phái, nhưng Huyết Quan giáo lại là một đại bang hội rất to, các giới lực lâm đều nể mặt và thần phục, tuy chưa ra mặt mình chủ, nhưng người ba tinh giang hồ hào khách đều nằm gọn trong vòng lưới của Huyết Quan giáo hết nửa phần.

Kiệu dương Tán Lôi thanh Minh là Thủ tọa Hộ pháp, trừ Giáo chủ và Phó Giáo chủ ra, hẳn cũng thuộc vào hạng đệ tam hào kiệt, thì công lực đâu phải tầm thường.

Hôm nay, Chánh, Phó Giáo chủ đều đứng trước mặt, khiến Lôi Thanh Minh hùng chí vũ lộng một chiêu tuyệt học Xích địa thiên lý, cây lộng Kiệu dương quay tít, phát ra âm điệu “ào ào”, tạo thành cơn gió cuốn người, khí thế như ba đào cuồng nộ.

Cừu Thiên Hiệp nghe hơi gió rất mặt, chàng vội đề cao thanh kiếm sử dụng đường thứ 12 là Mạng vận kiếm vừa cao giọng nói to:

- Đến càng hay!

Luồng kinh phong của Kiệu dương tán vừa chụp vào người Cừu Thiên Hiệp.

Bỗng nghe “Kẽng! Đoàn, đoàn”.

Những tiếng kim khí chạm nhau toét mang tai, bóng người đã lui về vị trí cũ, giữa tràng có bốn người, tất cả đồng kêu rống lên kinh sợ, người nào cũng tái mặt, thở ra không ai nói được nửa lời, lặng như hồ nước chết.

HỒI THỨ BA MƯƠI CHÍN

Trên danh sơn khổ đọi cao nhân

Rất lâu!

Kiều Dương Tán Lôi Thanh Minh nhìn thấy sườn chiếc lộng rơi xuống đất, cây Lộng đã đưa hắn lên hàng cao thủ võ lâm, ngày nay đã thoát khỏi tay hắn rơi là tả, sáu mươi tư cây kèo lộng đều bị gãy ngang, hắn không chế ngự nổi sự uất nghẹn, và thất bại chua cay tràn ngập tâm hồn. Bất giác hai dòng lệ nóng chan hòa trên khóe mắt, trên tay hắn chỉ còn cán lộng trụi, hắn buông thõng luôn trên đất, quay mặt về hướng đông cúi đầu lạy bốn lạy. Hai giò lệ chảy như mưa, và cất tiếng nói to:

- Đệ tử học tập không tinh, nên làm hư lụy đến danh dự của sư môn đã ba trăm năm chiến thắng, thì mặt mũi nào còn sống ở trên đời.

Vừa nói dứt, tả chương hắn quật ra sau lưng, đánh mạnh vào Thiên linh cái để tự tử, thực là một chuyện ngoài sự xét đoán nên mọi người đều há mồm kinh ngạc..

Dị Đại Cương và Nhan Như Ngọc trong lúc xáp chiến cả hai đã lui ra đứng ngoài ba trượng, thành thử không kịp cản trở Lôi Thanh Minh.

Cừ Thiên Hiệp vội thu hồi thanh trúc kiếm, lui ra sau hai trượng.

Ba người thấy rõ Lôi Thanh Minh đột nhiên cử chương tự vận, tuy tất cả đồng kêu lên, nhưng chẳng ai nhảy ra cản trở kịp.

Ngay lúc đó, một bóng người từ trên cao hạ xuống nhanh như điện xẹt, tay áo rộng màu tro phát mạnh vào cánh tay Lôi Thanh Minh nhắc bổng cánh tay hắn về trước, đồng thời một giọng nói êm trầm vang lên.

- A Di Đà Phật! Lôi thí chủ, hãy lấy thân mình làm trọng, ta phải nhận chân mới được.

Cừ Thiên Hiệp, Dị Đại Cương và Nhan Như Ngọc cả ba đồng thờ một hơi dài khoan khoái.

Ngộ Phi đại sư hiện ra ngăn trở sự tự tận của Lôi Thanh Minh, đồng thời tay áo rộng của vị lão tăng nâng bổng Lôi Thanh Minh về phía trước hai bước, một cử động quá nhẹ nhàng, nhưng Lôi Thanh Minh không phản kháng gì cả.

Ngộ Phi đại sư đặt nhẹ bàn tay trên vai hắn, từ tốn bảo:

- Con nhà võ ti thí với nhau ta không nên thấy sự thắng bại mà nhụt chí; Lôi thí chủ xuất thân tại danh môn chánh phái, thì việc làm phải chính đại quang minh, ai ai cũng lấy danh dự của sư môn làm trọng, nhưng tự tận không phải là một phương pháp giúp ta báo ân đáp nghĩa sư môn đâu! Lôi thí chủ hãy nghĩ lại?

Bấy giờ, Thôi Mệnh Diêm La Dị Đại Cương cũng bước đến trước mặt Lôi Thanh Minh dịu giọng khuyên:

- Hộ pháp! Cái lỗi mọn này Huyết Quan Giáo thay người nhận chịu, người hãy an lòng.

Cừ Thiên Hiệp đã đưa ra chiêu kiếm Mạng vận chỉ kiếm tuy chàng biết uy lực chiêu thức này không nhỏ, nhưng chàng không ngờ chỉ một bước đã hạ ngay Lôi Thanh Minh, và không ngờ Kiêu

duyệt Tấn Lôi Thanh Minh quyết định tự tử mau như thế. Do đó nhất thời Cừ Thiên Hiệp cảm thấy hối hận phần nào, chàng vội đến trước mặt Lôi Thanh Minh cất tiếng nghẹn ngào:

- Lôi huynh... Lôi...

Kiểu Dương Tấn Lôi Thanh Minh buông tay áo rộng, Ngộ Phi đại sư, hấn vòng tay xá đại sư vừa cung kính nói:

- Đại sư bỏ đức cứu lấy mạng này, dù nát thân cũng khó báo trả, Lôi mỗ nguyện đời đời ghi nhớ.

Vừa nói dứt, hấn quỳ nhanh xuống đất lạy hai lạy. Sau đó, hấn quay sang Di Đại Cương vòng tay thi lễ nói:

- Nhiều năm qua, nương tựa dưới trướng Giáo chủ, lòng này mến cảm vô cùng, xin nguyện ngày sau báo đáp.

Sau cùng hấn bước đến trước mặt Cừ Thiên Hiệp, trợn đôi mắt đỏ như trùng tảo vừa nói như thét:

- Họ Cừ! Được người nhượng cho một đường kiếm Lôi mỗ không thể quên ân, nhưng ba năm sau ta sẽ gặp người lần nữa. Nếu người có sợ thì hãy giết ta đi, bằng không... thì người sẽ hối hận sau này!

Giọng nói của hấn đầy căm hờn phẫn uất, đôi mắt đỏ ngầu lên. Cừ Thiên Hiệp thấy thế, mỉm cười khò sở bảo:

- Lôi huynh! Nói chỉ những lời này! Chúng ta...

Kiểu Dương Tấn Lôi Thanh Minh không để Cừ Thiên Hiệp nói dứt, hấn rống to lên:

- Họ Cừ! Người không giết ta! Ta phải rời nơi đây tức khắc!

Vừa nói dứt, hấn quay mình ra sau, vòng tay vái Ngộ Phi đại sư, Di Đại Cương và Nhan Như Ngọc lại đưa mắt căm hờn nhìn Cừ Thiên Hiệp rồi nhanh như cắt hấn rún mình nhảy vọt ra xa.

Cừ Thiên Hiệp đuổi theo gọi to:

- Lôi huynh! Lôi Thanh Minh...

Lôi Thanh Minh ngoái đầu lại, nặng giọng hỏi:

- Người hối hận đã tha mạng sống ta ư?

Cừ Thiên Hiệp lắc đầu, khò sở đáp:

- Không phải vậy đâu Lôi huynh ạ! Người muốn đi thì đi, nhưng người hãy dừng lại để cho Cừ mỗ nói vài lời phân biện!

Kiểu Dương Tấn Lôi Thanh Minh kêu “hừ” một tiếng vừa nặng giọng nói:

- Vô ích! Ba năm sau, nếu Lôi mỗ còn sống và người không chết, lúc đó ta sẽ phân biện, hay giải thích gì... chẳng muộn.

Vừa nói dứt, hấn nhảy vọt lên cao và trở hết tuyệt kỹ khinh công đi như gió lốc, chỉ nháy mắt

mất dạng.

Ngô Phi đại sư, Dị Đại Cương, Nhan Như Ngọc và Cừu thiên Hiệp nhìn theo hướng “Kiêu Dương Tán Lôi Thanh Minh” đến khuất dạng, Bốn người mang bốn tâm sự khác nhau, tuy nhiên mỗi người đều tỏ ra buồn man mác.

Khoảnh khắc sau

Ngô Phi đại sư thở ra một hơi dài nói:

- Giữa các giới võ lâm tựa hồ cái vạch ân oán nối liền, không bao giờ dứt.

Thôi Mệnh Diêm La Dị Đại Cương liếc nhìn cây Khô trúc thánh kiếm trên tay Cừu Thiên Hiệp cất tiếng bảo:

- Trách vụ của chúng ta, giờ lại ghi thêm một nét bút nữa!

Cừu Thiên Hiệp không vui hỏi lại:

- Tránh vụ gì thế?

Dị đại Cương cười lạnh lạnh nói:

- Người bức bách Hộ Pháp của Bồn giáo ra đi, đây không phải một việc hay sao? Bởi vậy ta đã quyết định, lấy danh kiếm dự Huyết Quan Giáo chủ ra tiếp người.

Cừu Thiên Hiệp lòng đau như cắt, phần uất la lên:

- Dị Kiêu dương Tánại Cương chính người tự vẽ ra lối thoát, Cừu mỗ tuy bất tài nhưng nguyện hầu tiếp người đến tận cùng!

Dị Đại Cương quát to:

- Hay cho tiểu tử! Dám buông lời hống hách, thì chờ trách bồn giáo chủ nhẫn tâm.

Vừa nói dứt, Dị Đại Cương bước tới trước hai bước, tay hữu giơ cao Triều thiên Hốt, trầm giọng quát:

- Lại đây! Ta sẽ cố gắng hầu tiếp người vài chiêu tuyệt học.

Ngô Phi đại sư thấy cả hai tuốt kiếm ra khỏi vỏ, sợ xảy ra một trường ác đấu, vội vàng bước vào giữa khoát tay nói:

- Nhị vị thí chủ. Trời chưa sáng tỏ, giờ hội tại Hương Lô Phong cũng sắp đến, xin nhị vị nán đợi đông đủ quần hợp mặt, lúc bấy giờ ta sẽ nói ra không muộn. Cần gì phải động đến đao kiếm mới hiểu nhau...!

Thôi Mệnh Diêm La Dị Đại Cương ngược mặt cười hô hô bằng giọng nói mỉa mai đáp:

- Đại hội Hương Lô Phong là của Đại sư và Cừu đại môn phái, Dị mỗ là hàng tà ma ngoại đạo thì sao chen chân vào được!

Ngô Phi đại sư từ tốn bảo:

- Giáo chủ nói chi lời này, chúng ta đều là...

Dị Đại cương không đợi đại sư nói dứt, đã lớn tiếng ngắt lời:

- Ngộ đại sư! Đại hội tại Hương Lô Phong, bốn giáo chủ sẽ đến dự, nhưng mà...

Vừa nói đến đây, bỗng nhiên hắn nín bật, rồi bước đến trước mặt Ngộ Phi đại sư cất tiếng hỏi:

- Ví như đúng giờ, mà Cửu đại môn phái không đến dự hội thì sao?

Ngộ Phi cau mày khó chịu, song giữ giọng hiền hòa đáp:

- Lễ tự nhiên là không hội, nhưng bản tăng không tin Bích Ngọc Cô Phật là hư lệnh.

Thôi Mệnh Diêm La Dị Đại Cương cười to như sấm, tiếp:

- Hay tuyệt! Ta sẽ chờ đợi vài giờ nữa xem sao? Và hầu nghe sự giảng luận của quý chương môn thế nào.

Nói đoạn hắn quay sang Cửu Thiên Hiệp bảo:

- Hội tại Hương Lô Phong nếu không kết quả, ta quyết chẳng chia tay.

Vừa nói xong, hắn vẫy tay gọi Nhan Như Ngọc cả hai bước dần xuống núi rất nhanh.

Cửu Thiên Hiệp chưa nguôi cơn giận, quay sang Ngộ Phi đại sư vòng tay nói:

- Chúng ta sẽ gặp nhau tại Hương Lô Phong.

Ngộ Phi đại sư vòng tay đáp:

- Trời chưa sáng, Thiếu hiệp định đi đâu?

Cửu Thiên Hiệp cung kính thưa:

- Tại hạ chỉ đi nhanh sau núi, đợi đến giờ ngộ phó hội.

Ngộ Phi đại sư buồn bã đáp:

- Bản tăng muốn lưu Thiếu hiệp lại tề tựu nghỉ ngơi, nhưng lại sợ những người dự hội chỉ trích, vậy chúng ta gặp nhau vào giờ N....

Chữ “Ngộ” chưa thoát khỏi miệng, thì đại sư đã nín bật, vì trông thấy từ xa chạy như bay đến một người ốm cao, y phục đen tuyền.

Cửu Thiên Hiệp trông thấy người ấy vội reo to:

- Lão tiên bói! Quê lão tiên bói!

Bấy giờ Ngộ Phi đại sư mới nhận biết người lạ, ấy là một nhân vật nổi tiếng giang hồ, trong nhóm: Nhất Tăng Nhị Cái, Tam Kiếm Khách người này là một trong hai khát cái tên hiệu là: Kim Bảng Trúc Trượng Quê Cung Thiềm.

Ngộ Phi đại sư cũng mừng rỡ không kém, vội cao giọng nói to:

- Quê huynh, không rõ ngọn gió quý nào đưa quý huynh đến Cao Sơn, tề tăng không rõ sớm tiếp nghênh.

Thực là một việc bất ngờ, Kim Băng Trúc Trượng Quế Cung Thiềm mặt tái như đồ chàm, tay cầm trúc trượng múa vùn vụt, nhắm ngay mặt Cừ Thiên Hiệp giáng xuống, thế mạnh như chớp giạt núi băng.

Cừ Thiên Hiệp không thể ngờ được, khi thấy đầu gậy sắp điểm vào má, làm chàng thất kinh, sử dụng ngay thế Lôi ảnh cửu chuyển nhảy tót lên cao tám trượng tránh thoát ngọn đòn tối độc của Quế Cung Thiềm.

May cho chàng cái thế Lôi ảnh cửu chuyển là một thế kỳ phách, nếu không, thì dù cho cao thủ có mình đồng da sắt, cũng khó thoát cây gậy đập nát mặt.

Ngộ Phi đại sư rúng động tận đáy lòng, mồ hôi rịn ra ướt trán, lão đứng lặng người như pho tượng, không biết phải xử trí cách nào.

Cừ Thiên Hiệp nhảy tránh ngọn roi tre trí mạng, vội kêu lên như điên:

- Lão tiền bối

Quế Cung Thiềm đánh trượt đôi phương, lão nổi giận xung thiên gầm to như hổ rống:

- Lão Hoa tử quyết móc mắt ngươi.

Vừa nói dứt, tay lão vung Kim băng, tay hữu huy động trúc trượng, đưa ra một chiêu Hoàn hảo thiên quân đánh vọt vào đầu đôi phương.

Cừ Thiên Hiệp cả kinh, rú lên một tiếng, rún mình nhảy vọt lên hàng trượng tránh thoát...

Quế Cung Thiềm quá ư tức giận, tay roi tay gậy quật mạnh vào đôi chân Cừ Thiên Hiệp, luồng kinh phong bốc lên rì rào, liếm xéo vào áo Cừ Thiên Hiệp rơi lá tả. Hai lần đánh trượt đôi phương, Quế Cung Thiềm nhảy lên lòng lộn như hổ đói, tay gậy tay roi, chẳng khác đôi dao long đang vờn nhau trên Bắc hải, lão vừa múa vừa rống to lên:

- Võ công ngươi đã thành tựu, hèn chi ngươi chẳng cuồng vọng như thế này! Ta sẽ diệt ngươi...

Ngộ Phi đại sư thấy cục diện quá nguy cấp, nên vội nhảy đến trước nói to:

- Quế huynh! Tại sao huynh lại làm như thế?

Quế Cung Thiềm hậm hực, hét to:

- Ngộ hòa thượng! Ta không muốn ngươi can thiệp vào chuyện này?

Lão vừa nói vừa vung Kim băng, trúc trượng đánh tới tấp.

Ngộ Phi đại sư lấy làm khó nghĩ, đôi mi điểm bạc của đại sư cau hấn lại, bằng giọng nói đau khổ hét to lên:

- Có gì thắc mắc xin nói cho rõ ràng, chẳng nói làm sao giải quyết được.

Quế Cung Thiềm giờ cao trúc trượng chỉ vào mặt Cừ Thiên Hiệp nói lớn:

- Ngươi hãy đến hỏi hắn!

Cừ Thiên Hiệp chẳng hiểu gì cả, chàng quá đỗi ngạc nhiên quát to:

- Tiểu tử đã làm gì... tại đâu... để mang tội với tiền bối.

Quê Cung Thiềm giận run lên, tay gậy tay roi, chống mạnh xuống đất, lão gương đôi mắt đỏ ngầu nhìn vào Cừ Thiên Hiệp chòng chọc và rống lên:

- Ngươi khéo giả vờ không hiểu! Vậy ta hỏi ngươi cuộc đổ máu tại Vạn Mạnh Trang, ai đã bức tử Thiết Thương Hận và Thần y Hoa tử Phong ai giết? Nói mau! Ta... lão Hoa tử đã khổ nhục tìm ngươi...

Cừ Thiên Hiệp nghe qua như xét đánh ngang tai, chàng giơ hai tay lên trời và kêu lên:

- Trời... Tiền bối! Ai bảo với tiền bối mấy người đó chết và ai đã giết họ?

Ngộ Phi đại sư tái mặt cúi đầu. Quê cung Thiềm càng tức giận rống to lên:

- Ngươi hỏi lấy mình? Ngoài ngươi ra, ai nhúng tay vào đó?

Cừ Thiên Hiệp kêu lên đau đớn:

- Thực là nỗi oan ức tày trời.

Chàng bèn nhắc lại: Lúc chàng rời Tiềm Long Cốc được Thần y Hoa Tử Phong lấy bức tranh Nhất vĩ giang đồ treo trên vách mở ra cho chàng xem, sau cùng Cừ Thiên Hiệp phân biện:

- Nếu văn bối là hung thủ tại Tiềm Long Cốc thì tại sao lưu lại giòng huyết tích bằng chữ, mà đề tên văn bối nơi đó! Và lại, văn bối biết rằng các giới võ lâm nghe theo lời đồn đãi mà quy tội cho văn bối quá nhiều, chứ thật ra, văn bối bị rơi vào địa huyết suốt ba tháng trời rong rã...

Kim Bảng Trúc Trọng Quê Cung Thiềm há chịu tin hay sao, cho nên chiếc gậy trúc chỉ thẳng vào mặt Cừ Thiên Hiệp mắng to:

- Ngươi tưởng Quê lão Hoa tử này là đùa bé lên ba hay sao mà bày trò dối trá?

Vừa nói dứt, tả thủ giơ cao kim bảng đánh vụt vào đầu Cừ Thiên Hiệp với một thế nhanh mạnh vô cùng. Cừ Thiên Hiệp thất kinh hoảng nhảy ra ngoài năm trượng né tránh, đồng thời kêu to lên:

- Tiền bối thấy xa hiểu rộng, tại sao lại tin những lời đồn đại vu vơ?

Quê Cung Thiềm “hừ” một tiếng quát to:

- Hừ! Thiết Thương Hận vết kiếm in trên thẻ xác, nhân chứng còn sờ sờ đó, ai bảo ngươi ta tin lời đồn đãi vu vơ?

Cừ Thiên Hiệp ngẩn người, chàng trầm ngâm một lúc, mới nói tiếp:

- Văn bối thực không rõ Thiết lão nhân đã....

Quê Cung Thiềm cười lạnh lạnh, giọng cười sắc mùi tử khí thê lương:

- Ngươi ngụy biện khéo lắm đấy, nhưng mà trong vũ trụ có mấy tay Tuyệt Tình Kiếm, vết đoạn kiếm còn in trên mình hấn, ngươi lại nói chẳng biết chi, Lão Hoa tử đã nghe phong phanh ngươi được may mắn học được môn binh khí thời thượng cổ Khô trúc thanh kiếm và lập chí giết tận anh hùng trong thiên hạ để ngươi trở thành tay Thiên hạ đệ nhất kiếm vậy ngươi có tài bộ gì hãy đưa ra đây! Lão Hoa tử nguyện đem tánh mạng già này ra thí nghiệm, để ngươi tể độ luôn.

Cừ Thiên Hiệp cả kinh kêu rú lên:

- Trời! Lão tiên bối nói chi những lời này...

Quế Cung Thiềm không chịu nghe lời phân giải của Cừ Thiên Hiệp, tả chưởng huy động gây trúc tỏa ra muôn đóa hào quang vừa rống to:

- Lại đây, chỉ có công phu mới chứng minh được.

Vừa nói dứt, gây tre roi vàng thi nhau bủa tới tập, tạo thành muôn đạo kinh phong cuốn tít vào người Cừ Thiên Hiệp.

Ngộ Phi đại sư muốn ra cản trở song không kịp.

Cừ Thiên Hiệp nhảy sang trái, quay phải né tránh chàng lui mãi về phía sau.

Quế Cung Thiềm hét to như sấm:

- Tiểu tử hãy mau sử dụng kiếm chiêu, ngươi đừng giờ trò khờ khạo kẻ.

Lão vừa nói, hai tay không ngớt vũ lộng đôi roi, gây, kim băng phát ra tiếng kêu rú rít, âm hưởng kinh hồn, trúc trượng như muôn ngọn giáo vàng thể mạnh như mưa sa bão táp, thân mình vị phong trần kỳ nhân hình như chìm trong biển động ba đào, thực là võ công kinh khiếp nhất trần đời chẳng uống mười mấy năm công phu luyện tập.

Ngộ Phi đại sư gào to lên:

- Quế huynh, hãy dừng tay! Quế huynh, không nên thế.

Cừ Thiên Hiệp vẫn giữ nguyên, nương theo thế tấn của đối phương mà chìm theo thuật Lôi ảnh cửu chuyển động né tây qua cổ tránh mãi những đường roi tối độc, Quế Cung Thiềm càng đánh càng hăng, lỏng lẻo như con hồ điệp, trượng trúc trên tay biến ra muôn đạo hào phong chẳng khác rồng phượng lộn, một chiêu Hàng môn thác bát điểm mạnh vào mặt đối phương.

Cừ Thiên Hiệp thất kinh kêu lên:

- Bất cảo! Chết!

Chàng rùn người xuống thấp, song chưởng xòe ra hướng vào cây trúc trượng đang giáng xuống đầu, đây là phản ứng tự nhiên vì chàng không thể nào cử chiêu chống lại được, chỉ có cách mượn thế công biến ra thế thủ hầu che chở cho mình.

Không ngờ, Quế Cung Thiềm có đôi mắt sáng hơn điện, lão đổi ngay thế võ, thân băng trượng biến ra một chiêu Nhật tẩu thiên gia tấn công tới tập, đồng thời lão rống to:

- Cuồng tiểu tử! Hãy tiếp thêm chiêu thức. Nhưng thấy cây trúc trượng như muôn ngàn con sóng dữ lớp lớp bủa vào các yếu huyệt Cừ Thiên Hiệp thể mạnh và nhanh như chớp giạt ngang trời.

Cừ Thiên Hiệp hồn bất phụ thể, chàng thấy cây trúc trượng chỉ cách mặt vài ly, chẳng lẽ ngồi nhắm mắt chờ chết? Chàng vội kêu to:

- Tiên bối xin tha cho tiểu bối!

Vừa nói dứt, chàng lôi trong tay áo ra cành kiếm trúc, tay hữu vận ba thành lực vào Khô trúc

kiếm vừa quay một vòng, cán ngay đầu kim băng và trúc trượng đang xoỉ thẳng vào mặt.

Bỗng nghe...Choeng, choeng! Hai tiếng chạm nhau chát chúa, đồng thời một giọng thê thảm vang lên:

- Ối chao!

Kim băng trúc trượng Quế Cung Thiềm như cây pháo đêm Nguyên Tiêu, bắn vọt lên không trung và văng ra ngoài trên ba trượng, hai cây băng trượng run lên bần bật như cành đào trước gió, Quế Cung Thiềm kinh ngạc, lão giương đôi mắt xéch ngược nhìn Cừ Thiên Hiệp trần trối nói chẳng ra lời.

Cừ Thiên Hiệp thấy thế vội thâu ngay Khô trúc thánh kiếm vòng tay bước đến trước mặt Quế Cung Thiềm kính cẩn thưa:

- Lão tiên bối! Xin tha lỗi cho vãn bối.

Quế Cung Thiềm mặt đầy sắc giận, đôi mắt đỏ ngầu, trúc trượng trong tay lão rơi xuống đất, lão cao giọng nói to:

- Tiểu tử! Lão Hoa tử này đã thua rồi, ngươi bắt tất phải nhún nhường, ngày nào ta có bản lĩnh, ta sẽ tìm ngươi dù là chân trời góc biển, nếu ta không có bản lĩnh, thì ta không xuất đạo giang hồ nữa, và họ Quế sẽ chết với thời gian.

Cừ Thiên Hiệp gấp rút nói:

- Lão tiên bối! Nói chi những lời như thế! Việc này...

Kim Băng Trúc Trượng Quế Cung Thiềm vội nghiêng tai nhắm mắt, tỏ vẻ không nghe những lời Cừ Thiên Hiệp vừa nói, lão bước đến bên Ngô Phi đại sư đang đứng yên như phỗng đá vừa cất tiếng hỏi:

- Đại sư, có nghe Thiếu Lâm tự đã báo thiệp Bích Ngọc Cổ Phật cho Cừ đại môn phái, về quy tụ tại Hương Lô Phong dự hội, có phải vậy không?

Ngô Phi đại sư như tỉnh hẳn cơn mê, vội vàng đáp:

- Đúng đấy! Quế huynh cũng là người trong chính phái, nếu có sự hiện diện của quý huynh cùng với Cừ đại môn phái tụ họp thật là quý hóa biết là đường nào.

Kim Băng Trúc Trượng Quế Cung Thiềm buồn bã nói:

- Lúc đầu ta có ý đến dự hội.

Ngô Phi đại sư dịu giọng nói:

- Chẳng lẽ bây giờ đại huynh lại đổi ý sao?

Quế Cung Thiềm nghe qua mỉm cười:

- Không phải tại hạ đổi ý, mà do người, vị minh chủ của Cừ đại môn phái, Chương môn của Thiếu Lâm tự hiện đại...

Ngô Phi đại sư lấy làm kho hiểu hỏi lại:

- Quê huynh! Xin quý huynh giải thích lời nói vừa rồi là thế nào?

Quê Cung Thiềm mỉm cười bí mật:

- Giữa giờ ngộ đại sư sẽ rõ!

Vừa nói dứt, lão quay sang Cửu Thiên Hiệp bằng giọng nói âm trầm:

- Cửu Thiên Hiệp! Núi non không đổi, nước biếc chảy dài nếu có duyên chúng ta còn ngày gặp mặt nhau!

Vừa nói dứt, Quê Cung Thiềm quay mặt ra sau mà đi lần xuống núi, đôi chân bước khắp khênh, chiếc băng chối tung tăng, lão cúi đầu đi một mạch...

Cửu Thiên Hiệp lòng rối tựa bông bong, chẳng biết giải quyết thế nào cho ổn, chàng đứng trơ như tượng gỗ nhìn theo sau lưng Quê Cung Thiềm đến lúc mất dạng, bao nhiêu dĩ vãng, hiện tại, ước vọng tương lai hiện lên xung đột giữa tâm tư, khiến chàng như si như dại, thờ thần như kẻ mất hồn.

Ngộ Phi đại sư chấp tay trước ngực, thầm nhớ lại những lời nói mơ hồ của Kim Bảng Trúc Trượng Quê Cung Thiềm, khiến vị lão vô cùng nghĩ ngợi.

Vì Quê Cung Thiềm là một vị Kỳ tích phong trần kỳ nhân, là nhân vật minh quang chính phái ngôn hạnh rất phân minh, không bao giờ chua ngoa xảo mị, thế tại sao nói những câu mơ hồ, tất có lý do gì...

Ngộ Phi đại sư nói lầm bầm:

- Không, chẳng nhẽ cuộc hội tại Hương Lô Phong, có gì xảy ra ngoài ý muốn rồi ư?

Cửu Thiên Hiệp nghe qua thức tỉnh vội vòng tay hướng vào Ngộ Phi đại sư cung kính thưa:

- Đại sư vạn thọ! Ngày nay Cửu Thiên Hiệp này chưa tìm được mẹ thật ra có nhà mà không có chỗ ở, có tổ quốc mà không có chỗ chen chân, bởi vậy, đại hội hôm nay tôi sẽ đem hết huyết, mật gan ra thô lộ cùng Cửu đại môn phái những điều uẩn khúc này, tôi sẽ đến Miêu Cương cố tìm ra người ấy, nếu tôi tìm được căn nguyên, thì từ đây tôi sẽ quy y vào cửa Phật, xa bụi đời, thế không trở lại giang hồ tranh trường đoản dù một ngày cũng không oan khiên nghiệp chướng bám mình như bóng với hình, sự phiền não sẽ kéo dài bất tận!

Giọng nói của Cửu Thiên Hiệp đượm đầy vẻ trầm buồn, gương mặt chàng tỏ ra thê lương áo não.

Ngộ Phi đại sư điềm đàm tiếp lời:

- Thiếu hiệp, ngươi là một đóa kỳ hoa trong rừng võ, cuộc hội ngộ này, ta tin tưởng có giải pháp giúp ngươi trọn vẹn, đừng chán nản ngã lòng nhụt chí, chuyện hiểu lầm chỉ ảnh hưởng nhất thời thôi, còn sự thật muôn đời là sự thật!

Cửu Thiên Hiệp thờ dài thườn thượt, tỏ vẻ chán nản lắm, chàng quay sang đại sư từ giã:

- Giờ ngộ sẽ gặp đại sư!

Vừa nói dứt, chàng nhún mình nhảy vọt lên cao hướng vào những hòn non cao ngất mà chạy nhanh lên đỉnh núi.

HỒI THỨ BỐN MƯƠI

Nội trưgng thập bát La Hán

Hương Lô Phong là một ngọn đồi, nằm trên tuyết đỉnh Cao Sơn về hướng đông nam. Người địa phương còn đặt cho một cái tên nữa là Sa Mạo Sơn, chỉ vì hòn núi này nhìn xa xa trông tương tự chiếc Lư Hương nên gọi là Hương lô, còn một mặt người ta nhìn thấy giống hệt cái mào ô sa nên gọi là Sa Mạo.

Bây giờ sương mù chưa tan hẳn, vàng sương trắng còn lơ mờ từ lòng đất xông lên như khói cuộn tỏa đầy ngọn cỏ. Mặc dầu tiết trời vào tháng mạnh hạ, nhưng buổi ban mai miền sơn dã có một bầu không khí mát rượi tựa tiết sang xuân.

Cừu Thiên Hiệp đứng trơ vơ một mình trên gành độc thạch, đôi mắt lim dim nhìn về hướng đông mờ ám, trông tương tự như một nhà tu giữa buổi tọa thiền đôi mắt hướng về cõi Phật trầm tư.

Cừu Thiên Hiệp chép miệng nhủ thầm: “Tại sao phong vận ta mãi thế này?” và nghĩ ngợi:

- Từ thuở mở mắt chào đời ta đã mang trong mình một thân thể mơ hồ, đứa trẻ vô thừa nhận, may được người chăm nuôi đến mười tuổi, tên họ cũng không được chính đáng như người. Đến ngày này đã trải qua bao lần vào sanh ra tử, gian nan cũng lắm, nguy ách đã nhiều, nhưng vẫn chưa tìm ra sự thật, thân thể mãi mãi đeo vào cái chữ mê. Đến lúc gặp duyên may có một phen kỳ ngộ, được hai món Trúc Kiếm và Thiết thư những mơ có ngày góp mặt với đời làm rạng rỡ cho môn phái, vì họ Cừu báo ân, nhưng mà... ngày nay...

Chàng càng suy nghĩ, lòng dạ càng thêm rối, rốt cuộc vẫn không tìm ra một lối thoát khả dĩ nào. Bất giác chàng ngửa mặt nhìn về hướng Đông, vàng thái dương vừa ló mọc, đỏ như màu huyết dụ, phát ra những ngọn hồng quang làm hừng cả chân trời xa thẳm... nhìn thấy cánh trí bao la, đột nhiên chàng phá lên “hú” nhiều tiếng ngân dài, hành động thật chẳng khác nào tên điên.

Tiếng hú vừa thoát ra khỏi miệng, bị chiều gió cuốn luôn qua khe động, trườn trên vách đá dư âm góp thành tiếng vọng, gây vang dội khắp cả núi rừng. Cừu Thiên Hiệp hú lên tiếng ngân dài, dường như chàng muốn trút bỏ sự phẫn đầy bụng vào lòng núi hiểm sâu, hầu vơi đi những buồn não.

Khoảnh khắc sau, Cừu Thiên Hiệp cúi đầu đi lang thang từ gành này qua gành khác chăm chú và lặng lẽ như Bao công chân bần. Chàng tìm được tảng đá phẳng ngồi xuống nghỉ chân, một lúc lâu chàng mới vận dụng nội lực để điều khiển môn Tỵ sát thần công hầu chống lại cơn đói khát, chẳng bao lâu tinh thần chàng được khỏe khoắn trở lại.

Bây giờ, mặt trời đã đỏ rực như bánh xe lửa in trên trời nền xanh, mướt màu lá mạ, khiến cho nhãn quan con người mới nhìn thấy rõ trời cao thăm thẳm, và chót đỉnh Cao Sơn chỉ là hạt cát dưới chân đài.

Giờ ước hẹn chưa đến, vì mới hết giờ mao sang giờ thìn bốn bề vắng ngắt, im lặng một cách lạnh lùng cũng vì tiết hè, nên ít có gió sớm khiến cho cỏ cây hoa lá dường như chết lặng giữa trời mai, phong cảnh âm u cùng nặng trĩu mùi từ khí.

Cừu Thiên Hiệp nhón gót nhìn khắp nơi, bốn mặt núi từ trên xuống dưới lặng trang, không có một bóng người qua lại, chàng quá đổi, thất vọng. Bốn con đường cái dẫn vào núi không có bóng người đi, thậm chí đến tiếng chim kêu cũng vắng bật, lòng chàng bồi hồi rộn rã, toan phi thân xuống núi đón chờ.

Ngay lúc ấy, từ đầu đường phương đông hiện rõ bốn bóng người, hướng vào Cao Sơn đi như

chớp nhoáng, Cừ Thiên Hiệp lại bỏ ý định đón tiếp mấy người này, vì e ngại sự hiểu lầm nào đó lại tái diễn lần thứ hai, thật là vô cùng phiền phức nên chàng khoanh tay đứng thẳng và tiếp tục quan sát bốn con đường quan lộ dẫn vào chùa.

- Soạt!

Một tiếng soạt nhỏ nổi lên từ hướng tây truyền vọng vào.

Từ xa xa, bốn bóng đen tiến dần vào núi mỗi lúc mỗi gần đi nhanh như sao xa điện chớp.

Phương nam... Phương bắc... đều có bóng người đi như bay đến, nhưng lạ thay mỗi hướng đều đi bốn người, họ đi như gió, chỉ trong nháy mắt đã khuất mình dưới những tàn cây sẫm uất mát dạng.

Cừ Thiên Hiệp cúi đầu suy nghĩ:

- “Cửu đại môn phái, từ bốn phương vào núi, tại sao mỗi hướng chỉ đi có bốn người, chẳng nhẽ trừ phái thiếu lâm ra còn tám môn phái khác mỗi phái chỉ đại diện có hai người hay sao? Hay là họ đã ước giao với nhau? hoặc giả đây là quy luật chung của cửu đại môn phái.

Chàng nghĩ lại:

Chi bằng ta ngồi đợi thêm ít lâu, ví như cửu đại môn phái đến ta phải tìm lời lẽ gì để thuyết từ cho ổn thỏa, chứ những lời đồn đại trên giang hồ đã thêu tai họ rồi”...

Những người vào núi lúc này, đến giờ vẫn chưa tới Hương Lô Phong.

Mặt trời đứng bóng, giờ ngo đã đến, cửu đại môn phái vẫn bật vô âm tín. Hương Lô Phong chỉ có một mình Cừ Thiên Hiệp ngồi trơ như phỗng đá, ngoài ra không có tiếng động nhẹ nào.

Cừ Thiên Hiệp lòng như lửa đốt, chàng không thể nhẫn nại được nữa, chàng đứng phắt dậy, nhảy lên ngọn cây đại thọ lấy tay che mắt nhìn bốn phía, mười sáu người lúc này vẫn bật vô âm tín, không tìm thấy bóng dáng một người nào cả.

Bỗng nhiên...

- Hi hi!

Hai tiếng cười khúc khích rất nhỏ, nổi lên giữa bầu không khí vắng lặng.

Cừ Thiên Hiệp giật mình, chàng nghe tiếng động đoán ngay vị trí phát ra tiếng cười. Chiêu thế yển tử ngự liềm được chàng đưa ra sử dụng tuyệt đẹp, trông chẳng khác nào cánh én lượn vòng cầu xuyên thẳng vào chỗ phát ra tiếng cười đồng thời chàng quát to như sấm.

- Ai đó?

- Ồ!

Hai tiếng kêu “ồ!” âm điệu trong êm của phụ nữ nổi lên, tiếp theo đây là một bóng trắng toát như cánh chim câu từ cành cây bay sà xuống phiến đá phẳng, khi người này vừa đứng yên chàng nhận ra là Hồng Hoa lệnh chủ nàng Nhan Như Ngọc.

Cừ Thiên Hiệp cười nhẹ bảo:

- Hóa ra nàng?

Hồng Hoa lệnh chủ “Nhan Như Ngọc” giương cặp mắt hạnh đào nhìn Cừ Thiên Hiệp trìu mến đáp:

- Chính ta, có gì không thiếu hiệp?

Cừ Thiên Hiệp đối với Nhan Như Ngọc nửa yêu nửa hận, nên từ tốn đáp:

- Nhan cô nương, ngươi đến giờ này thật đúng lúc!

Nhan Như Ngọc nở nụ cười duyên dáng, bằng giọng nói êm như ru, bảo:

- Thiếu hiệp, ta thấy ngươi xuân đáng buồn cười, lại thêm ngọc một cách khá thương hại!.

Cừ Thiên Hiệp cau mày khó chịu, ngập ngừng hỏi lại:

- Tôi! Tôi đang thương hại, đáng buồn cười?

Nhan Như Ngọc đáp:

- Chẳng phải à? Tất cả mọi người đều không đến, mà trời sáng đã lâu rồi, Hương Lô Phong chỉ có một người cô đơn đứng đợi, ta chẳng biết ngươi đợi đến thái dương lặn xuống tây đoài, hay chờ để hấp ngon gió đen?

Cừ Thiên Hiệp lắc đầu chống chế:

- Thế nào cũng có hội, chẳng nhẽ Cừ đại môn phái không chịu tuân theo lệnh Bích Ngọc Cổ Phật hay sao? Ta tin thế nào họ cũng đến?

Nhan Như Ngọc bĩu môi nói:

- Đến ư! Tại sao giờ này chẳng động tĩnh gì cả?

Cừ Thiên Hiệp nhìn thấy trời đã nóng gắt, nhưng cũng gượng gạo nói:

- Dù sao cũng chưa đến chánh Ngọ!

Nhan Như Ngọc phá lên cười the thé vừa kiêu cạo đáp:

- Hừ! Chỉ có ngươi mới chân thật thiệt thà nói giờ chánh Ngọ khai hội, dù có tám thành khinh công cũng khó bay đến kịp!

Cừ Thiên Hiệp thấy nàng phân biện rất bức mình nên nói to:

- Cô nương không được Cừ đại môn phái mời dự, theo ý tôi cô nương nên đi chỗ khác là hơn! Đừng miễn cưỡng...

Nhan Như Ngọc nghe qua biến sắc, vẻ mặt tái nhợt, cong cớn:

- Mọi người đều đặc biệt đến bồi đãi ngươi, thì tại sao ngươi hạ lệnh đuổi khách!

Cừ Thiên Hiệp cảm thấy vui vui, bèn hòa nhã đáp lời:

- Nhan cô nương, ta có lòng tốt với cô nương vì ta nghĩ đến cô nương đây, chứ ta đâu nỡ đuổi xuôi?

Nhan Như Ngọc cau đôi mày liễu, nói:

- Bất tất phải nghĩ đến ta? Nhan Như Ngọc này trời không ngán, đất chẳng ghê, hà huống là người với nhau!

Cừ Thiên Hiệp mỉm cười bằng giọng nói khỏ sở đáp:

- Chắc gì cô nương chống nổi Cửu đại môn phái, và lại, hôm nay thật chẳng nên...

Nhan Như Ngọc tựa hồ có ý chống đối, nàng sẵn giọng đáp:

- Huyết Quan không chuông mua cửu chất, chứ thật ra cũng đủ sức mở miệng cửu đại môn phái và khóa miệng cửu đại môn phái, cho nên không đi cùng với chúng đó thôi!

Cừ Thiên Hiệp đỏ mặt, gất:

- Hay lắm! Cô nương có lá gan bằng trời! Riêng tôi còn bận nhiều việc!

Nhan Như Ngọc vẫn bám sát và trầm giọng:

- Hóa ra thiếu hiệp bận nhiều việc? Người của cửu đại môn phái đâu? Quý cũng không nhìn thấy một người!

- Vẫn chưa đến giờ chánh Ngọ!

Nhan Như Ngọc cười, nàng với tay bẻ một cành cây, cầm mạnh xuống đất tro chiếc bóng, vừa lớn tiếng hỏi:

- Làm gì chưa đến giờ Ngọ! Người hãy xem...

Cừ Thiên Hiệp nhìn thấy nhánh cây cắm trên đất bóng cây đã đứng giữa trung tâm, chứng tỏ đã đúng giờ chánh Ngọ, nhân đó chàng lấy làm lạ nói:

- Lạ thật! Tại sao họ thất ước!

Nhan Như Ngọc cười nhạt:

- Người tưởng ai cũng là danh môn chánh phái cả sao?

Cừ Thiên Hiệp đổi giọng:

- Bây giờ ta nói chuyện tâm tình được chứ!

Nhan Như Ngọc bĩu môi, cong cón bảo:

- Người muốn nói gì?

Cừ Thiên Hiệp liếc mắt nhìn nàng, song chẳng nói được nửa lời, chàng lại quay mặt nhìn về Thiếu Lâm tự, tuy núi non đã che lấp cả tầm mắt người, nhưng chàng có cảm tưởng trông thấy cảnh chùa vắng lặng nên nói lầm bầm:

- “Có lẽ giờ này Ngô Phi đại sư vô cùng sốt ruột, người dự hội không đến, và cuộc hội chẳng biết ra sao?”

Nhan Như Ngọc nhìn chàng cười tủm tỉm, nụ cười độc đáo chẳng khác đoá hoa xuân.

Cừu Thiên Hiệp nổi câu gắt:

- Cô nương cười gì thế?

Nhan Như Ngọc nói:

- Ta cười một người, chỉ sợ giờ này người đó không đủ sức chống cự. Thì người đó đâu nhớ đến người được.

Cừu Thiên Hiệp quá ngạc nhiên hỏi:

- Ai? Người nói ai không đủ sức chống cự?

Nhan Như Ngọc mỉm cười, bằng giọng nói nửa kín nửa hở bảo:

- Lão đầu tròn áo vuông, lão hòa thượng!

Cừu Thiên Hiệp tái mặt hỏi nhanh:

- Người bảo Ngộ Phi đại sư à?

Nhan Như Ngọc cười hì đáp:

- Trừ lão, thì ta nói ai chứ?

Cừu Thiên Hiệp nóng mặt hỏi giật giọng:

- Thật vậy sao?

Nhan Như Ngọc nhẹ giọng đáp:

- Người hãy lắng nghe kìa!

Vừa nói dứt, nàng giơ ngón tay trỏ chỉ vào phía sau... Cừu Thiên Hiệp chẳng lưu tâm, chỉ hướng đôi mắt nhìn vào khoảng rừng dày xa tít, hầu tìm kiếm bóng người, bấy giờ nghe Nhan Như Ngọc nói thế, vội lắng tai nghe ngóng.

Quả nhiên, từ xa xa vang vọng lại tiếng chân người dẫm lên đất thành thịch, cũng nhiều tiếng reo hò tỏ mở. Lại có tiếng binh khí chạm nhau “choeng choeng”, làm chàng cả kinh kêu lên:

- Có loạn ở Thiếu Lâm rồi!

Vừa nói dứt, chàng giương to cặp mắt nhìn vào Hồng Hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc, như ngằm chờ sự trả lời.

Nhan Như Ngọc cau mày, mỉm cười trả lời!

- Có thể như vậy!

Cừu Thiên Hiệp giơ tay chỉ về phía trước nói:

- Ta đến đây xem sao?

Nhan Như Ngọc nhướn mày hỏi:

- Người muốn đến đâu chứ?

- Chùa Thiếu Lâm!

- Thật à! Để làm gì?

Cừ Thiên Hiệp nói nhanh:

- Để xem thử ai gây chiến.

Nhan Như Ngọc bữu môi nói:

- Người dám vào chùa Thiếu Lâm vào giữa lúc thanh thiên bạch nhật này thì không phải là kẻ tầm thường.

Cừ Thiên Hiệp nặng giọng đáp:

- Cừ Thiên Hiệp này chẳng sợ uy lực cường bạo đâu.

Nhan Như Ngọc tỏ vẻ băn khoăn hỏi:

- Người muốn can dự vào nội bộ Thiếu Lâm tự hay sao chứ?

Cừ Thiên Hiệp lắc đầu đáp nhỏ:

- Không! nhưng ta có giao tình với Ngô Phi đại sư!

Nhan Như Ngọc bữu môi nói tiếp:

- Giao tình? Tại sao Ngô Phi đại sư chẳng lên hội tại Hương Lô Phong này! Và Ngô Phi cũng là một phái trong cửu đại môn phái đối phó với người, người quên rồi hay sao?

Cừ Thiên Hiệp nghe qua hơi chột dạ, nhưng rồi phủ nhận ngay vì chàng không thể tin được lý luận này, lắc đầu bảo:

- Không... không lý, không thể có như vậy!

Nhan Như Ngọc mỉm cười bảo:

- Hừ! Không lý, không thể có! Tại sao người chẳng nói thế này có hay hơn không ta là kẻ ngốc nhất trần đời và ta là thiên hạ đệ nhất kiếm?

Vừa nói xong nàng phá lên cười khúc khích, giọng cười của nàng như tiếng lạc ngựa đường xa, phá vỡ sự vắng lặng buổi trưa hè trên đỉnh Hương Lô Phong.

Cừ Thiên Hiệp bị nàng mê cảm thực sự, khiến chàng nhũn thắm:

- Cuộc hội hôm nay, không rõ rốt cuộc như thế nào?

Vừa nghĩ đến đây, chàng đổi giọng nói to:

- Không có cuộc hội! Ừ nếu là cửu đại môn phái đối phó với ta, thì tại sao giờ này chẳng có một người nào đến Hương Lô Phong chứ!

Nhan Như Ngọc nhoen miệng cười:

- Biết đâu chẳng có bậc cao nhân cản trở họ!

Cừu Thiên Hiệp cau mặt hỏi:

- Cản trở điều gì?

Nhan Như Ngọc điềm tĩnh đáp:

- Để cứu mạng người kẻ đệ nhất kiếm thiên hạ chứ sao?

Cừu Thiên Hiệp khó chịu, nói nhanh:

- Cô nương không nên đùa nữa tại hạ làm gì dám tự xưng Thiên hạ đệ nhất kiếm!

Nhan Như Ngọc bĩu môi cong cớn bảo:

- Người gì mà không có chút chí khí gì cả!

Cừu Thiên Hiệp đỏ mặt, tiếng hò hét tại tại Thiếu Lâm vang lên lồng lộng khiến chàng nóng ruột cắt lời:

- Cô nương hãy đi về đi, dù với giá nào, tôi cũng quyết đến đó xem sao.

Vừa nói, chàng bước sấn tới trước lướt nhanh qua mặt Nhan Như Ngọc, đoạn phóng mình chạy về hướng chùa Thiếu Lâm.

Chàng đứng trên cao nhìn về hướng chùa Thiếu Lâm, chỉ thấy tứ bề vắng lặng, không có một bóng người chẳng có dấu hiệu gì nơi đây có một trường xung đột, nhưng tiếng reo hò và binh khí chạm nhau không dứt, chẳng nhẽ bên trong chùa lại xảy ra cuộc ẩu đả hay sao?

Cừu Thiên Hiệp lại lắng tai nghe ngóng, chàng phân biệt được tiếng động phát ra ở về phía tả ngôi chùa, có lẽ tại khu rừng thâm sâu uất. Chàng vội phóng mình chạy đến khu này: khi đến nơi chàng đưa mắt quan sát rất nhanh, nơi đây không phải khu rừng thâm mà là một cái trảng rộng có đầy gò đất mọc lơ nhô như nấm, tiếng động phát sau mấy gò đất cao, chàng nhún mình nhảy vọt lên cao hai trượng, khi bước chân vừa chấm đất thì chàng đã thấy rõ một trường ác đấu đang diễn ra trước mắt. Độ mười lăm mười sáu tên cao thủ, tay đao kiếm vây chặt Ngô Phi đại sư vào giữa khi thế thật hãi hùng.

Ngô Phi đại sư tay cầm Tẩn thiết thiên trượng múa vùn vụt, cây thiên trượng như sanh long hoạt hồ đánh trái, đỡ phải, phát ra ngọn gió tựa sóng nổi ba đào, bóng cây thiên trượng chập chờn như muôn đóa hàn mai, không có vẻ gì sợ hãi.

Dưới đất bốn cái xác chết nằm quần quai, máu đỏ ướm tăng bào, chính là tăng chúng của chùa Thiếu Lâm.

Ngô Phi đại sư công lực quá cao, nhưng không chống nổi bốn tay hảo hớn, thì đại sư làm sao chống nổi mười sáu tên hán tử này, vì mỗi tên đều chẳng phải tầm thường. Mỗi chiêu thế chúng sử dụng rất rành rọt, chúng tỏ bọn chúng cũng thuộc vào hàng cao thủ võ lâm.

Cừu Thiên Hiệp trông thấy cảnh ý chúng hiếp cô, máu nóng cháy vọt lên đỉnh đầu, chàng hét lên một tiếng to khủng khiếp, chạy như bay vào trường đấu, người chưa đến mà chàng cố gọi to đến trước:

- Ngô Phi đại sư, có Cừu Thiên Hiệp đến đây!

Một đạo hoàng quang chói mắt, từ tay áo chàng bắn mạnh ra cây Khô trúc thánh kiếm lượn theo chiêu Thượng ung hoát tho” ung xanh bắt tho) nhảy múa tựa hồ điện làm sáng chói một vùng, Cửu Thiên Hiệp rống lên:

- Các ngươi chớ hiếp người quá lắm.

Chàng vừa nói dứt, thanh khô trúc thánh kiếm trên tay vũ lộng một cách thần tình.

- Uyển! Đoàng!

Nhiều tiếng thép chạm nhau tóe lửa.

- Ối! Ối!

Nhiều tiếng kêu kinh sợ.

Mười sáu hán tử đồng kêu to, vì kinh khiếp tất cả lui ra ngoài, tháo lỏng vòng dây.

Ngộ Phi đại sư vô cùng mừng rỡ kêu lên:

- Kìa! Thiếu hiệp!

Nguyên mười sáu tên này, hai tên bị ngọn Kiếm trúc thánh kiếm hất hư binh khí, ba tên binh khí bị kinh phong bốc văng ra ngoài xa.

Cửu Thiên Hiệp tay vẫn lay động trúc kiếm lớn tiếng đáp lời Ngộ Phi!

- Đại sư! Hãy để tại hạ quét sạch chúng khỏi cổng chùa!

Vừa nói dứt, chàng giơ cao trúc kiếm toan đưa ra chiêu thế thứ hai.

Ngộ Phi đại sư vội lớn tiếng ngăn lại!

- Thiếu hiệp! Xin thiếu hiệp để bản tăng hỏi chúng một vài lời.

Cửu Thiên Hiệp nghe qua vội dừng tay. Ngộ Phi đại sư tay cầm thiền trượng chống xuống đất, vừa cao giọng nói to:

- Bồn phái Thiếu Lâm đối với Cửu Cung Sơn Thập Bát La Hán gần đây không oán, trước đó không cừ, các vị lại đột ngột cản trở lại gây sự với bản tăng giữa lộ, không kịp đến cửa, các vị làm như thế là ý nghĩa gì?

Mười sáu tên La Hán xúm nhau xì xầm to nhỏ, tựa hồ như chúng không nghe lời nói của Ngộ Phi đại sư.

Ngộ Phi đại sư lấy tay chỉ vào một tên mặt đỏ đứng gần bên hỏi to:

- Các hạ là hội viên của La Hán hội, xin các hạ cho biết rõ vụ này.

Tên mặt đỏ trầm giọng đáp:

- Đại sư, thù có căn, nợ có chủ, việc lỗi lầm này xin đại sư chớ đổ vào đầu La Hán hội.

Ngộ Phi đại sư rất đổi ngạc nhiên, ông quét cặp mắt từ hòa rọi thẳng vào mặt mười sáu tên bao vây bảo:

- Các hạ chớ nên nặng lời! Vậy các vị đây không có vị nào là hội viên La Hán hội hay sao? Bần tăng không thể nhầm lẫn đâu!

Người mặt mỉm cười bí hiểm đáp:

- Đại sư nói đúng! Nhưng tiếc thay, nếu ba tháng về trước thì có! Còn hiện giờ thì...

Nói đến đây hắn bỗng nín bật, không rõ vì lý do gì?

Ngộ Phi đại sư lấy làm lạ hỏi:

- Có lý nào La Hán hội hạ cờ và giải tán bang hội hay sao?

Tên mặt đỏ tỏ vẻ trầm ngâm giây phút, đoạn mỉm cười đáp:

- Cũng có thể nói như vậy!

Cừu Thiên Hiệp đứng một bên, nghe tên hán tử trả lời một cách ồm ờ, ngôn ngữ thiếu thành thật, chàng thấy bức tức vội bước lên một bước nói:

- Đại sư! Lấy võ công mà luận với chúng nó, thì lo gì chúng không trả lời!

Tên mặt đỏ cả giận quát to:

- Tiểu tử, người tài bộ gì mà dám xen vào câu chuyện của ta?

Cừu Thiên Hiệp bĩu môi cười đáp:

- Không tài bộ gì cả, nhưng ta đủ chế phục bọn người như lũ trẻ lên ba.

Tên đỏ mặt cả giận, rút nhanh đại đao vừa vẩy vừa gọi mười lăm tên đồng bọn:

- Mau so vai mà hạ nó!

Mười mấy tên hán tử bên ngoài nghe nói, chúng giơ cao binh khí, hò hét và xông ra tựa bầy ong.

Ngộ Phi đại sư xóc cao cây thiền trượng. Cừu Thiên Hiệp thấy thế khoác tay nói nhanh:

- Đại sư, hãy đứng yên mà lướt trận giúp tôi!

Chàng vừa nói dứt, thân hình đảo nhanh như mảnh hổ, Trúc Kiếm quay tròn tựa giao long Thập nhị sanh tiêu kiếm pháp, bắt đầu từ Tí thủ thanh kiếm trúc uốn lượn như chiếc cầu vồng. Một chiêu pháp này biến ra năm chiêu thức, mỗi thức tỏa ra đạo hoàng quang khiếp đảm, mỗi chiêu cuộn nổi vận kinh khí hải hồn, chẳng khác nào chiếc lưới kim phong bủa ra bao trọn mười sáu tên hán tử. Bọn chúng binh khí thi nhau cả loạn, tinh thần lụn bại một cách thảm thương, chúng hòa nhau kêu la ới ới vang trời, và bỏ chạy tán loạn.

Ngộ Phi đại sư thần phục ngọn kiếm thần, song đức háo sinh khiến ông buộc miệng nói to:

- A di đà Phật! Thiệu hiệp hãy nương tay, chớ tạo nhiều sát kiếp?

Cừu Thiên Hiệp nghe qua không hài lòng, vì chàng nghĩ thầm:

- Bọn chúng đến Cao Sơn, giết thác bốn vị tăng sĩ vô tội, mà đại sư bảo nương tay cho chúng

chớ tạo điều kiếp sát... có vô lý không?

Chàng lại nghĩ!

Quyết bắt cho được tên mặt đỏ, vì tên này là chúa của mười lăm tên kia, theo cái gọi tróc tặc phải cầm vương tặc!

Cũng vì Cừu Thiên Hiệp có tánh cố chấp muốn tìm cho ra cái nguyên ủy vụ gây hấn vừa rồi, nên trong lúc Cừu Thiên Hiệp suy nghĩ, thanh trúc kiếm trên tay không ngớt vũ lộng và vượt đã theo bọn chúng.

Tên đầu đảng mặt đỏ thấy thế nguy vội hô to:

- Hãy chạy cho nhanh!

Vừa nói dứt hần trở thuật phi hành như gió về phía trước.

Cừu Thiên Hiệp cả giận, dùng ngay thuật Lôi ảnh cửu chuyển chạy đón đầu phía trước, tay tả quát mạnh ngọn Trúc kiếm tỏa ra muôn đạo hoàng quang như vách sắt chắn cả lối đi tên mặt đỏ, bằng giọng nói trầm khiếp quát to:

- Tên kia hãy để mạng sống lại đây!

Vừa nói dứt, tay trái chàng đã chop nhanh vào vai tên mặt đỏ, tay phải chàng giờ Khô trúc Kiếm kê vào cổ hần, vừa hét lớn:

- Ngươi chẳng muốn sống hay sao?

HỒI THỨ BỐN MƯƠI MỐT

Cười đọc ba đạo chiến thư

Mười mấy tên hán tử còn lại, thấy tên đầu lĩnh bị kiếm chế, vội ủa vào toan giải vây.

Cừu Thiên Hiệp trông thấy thế vội ấn mũi kiếm vào cổ tên mặt đỏ vừa lớn tiếng quát:

- Nếu ai động thủ ta giết hán tức khắc!

Quả là một tiêu lệnh! Mười mấy tên đang hùng hổ xông vào nghe vậy đồng đứng khựng lại một lượt, chúng đưa mắt nhìn nhau, sau cùng chẳng một tên nào dám động thủ.

Cừu Thiên Hiệp cười lạnh lạnh, thanh kiếm gỗ ấn mạnh trên cổ mặt đỏ vừa gắt to:

- Ngươi hãy khai mau, ta sẽ tha khỏi chết!

Ngô Phi đại sư thấy thế vội bước tới trước dụ dằng bảo:

- Đành rằng thù có căn có chủ, tại sao các vị thay người chịu tội?

Tên mặt đỏ chớp mắt nhìn đại sư, dự dự giây phút, mới đáp lời:

- Chỉ vì....

Không ngờ hán vừa thốt được hai tiếng. Bỗng nhiên, một đốm hồng quang, xé không khí bay vèo, xẹt qua mặt hán.

- Hù!

Hán kêu lên một tiếng nhỏ khùng khiếp, cái đốm đỏ đã rơi nhanh xuống trước mặt hán non trượng. Nhìn kỹ là đóa hồng nhung.

- “Vèo, vèo”.

Hai tiếng vi veo nổi lên kế tiếp đóa hoa hồng khác tiếp tục bay phớt qua đầu hán.

Tên mặt đỏ tái mặt, thần sắc biến một cách thảm hại hán nghiêng rằng nói mạnh:

- Ngươi muốn giết cứ giết! Gia gia không lời gì để nói.

Ngay lúc đó, từ xa xa vang đến giọng cười lạnh lạnh. Cũng vì đóa hoa hồng xuất hiện đột ngột, khiến tên mặt đỏ cả sợ mà không dám nói rõ lai lịch của hán ra.

Cừu Thiên Hiệp nổi giận xung thiên, dắt nhanh thanh trúc kiếm vào lưng, hai tay nhấc bổng tên mặt đỏ lên cao và ném mạnh ra xa, thân hình vạm vỡ của hán lảo đảo như quả cầu, chàng lại nhún mình nhảy đến chỗ phát ra tiếng cười, vừa quát lên âm ỉ:

- Có đầu, có mặt xin hãy hiện ra đây, Cừu mỗ rất ghét bọn người ném đá giấu tay, ra đây... Mau ra đây.

Tiếng quát của chàng vừa dứt, thì ngay khóm cây trước mặt, chạy ra một bóng người, y phục đen tuyền, người này quay mặt nhìn Cừu Thiên Hiệp, đoạn chạy rất nhanh về phía trước, bằng

mình ẩn, hiện dưới rừng cây như quỷ sắp hiện hình.

Cừ Thiên Hiệp không bỏ qua, vì chàng định ninh người này là chủ nợ của Thập bát la hán, nên chàng nhất định đuổi theo đến kỳ cùng. Bóng người lạ dường như khích chàng lúc ẩn lúc hiện chạy vào khu rừng già dày mật.

Cừ Thiên Hiệp nổi giận xung thiên, môn Lôi ảnh cứu chuyển được chàng đưa ra sử dụng, tuy môn thần công này có một công lực siêu phàm về khinh thuật, nhưng đối với rừng già dày mật, gai góc trập trùng, bước tiến đã kém đi rất nhiều, bóng đen tiến mãi vào rừng sâu, nhanh như hạc nội mây ngàn, chẳng bao lâu đã mất dạng. Cừ Thiên Hiệp giở thuật khinh công đuổi mãi vẫn không theo kịp bóng hình lạ, mà rừng sâu dường như bất tận, chừng nhìn kỹ thì người lạ đã trốn mất tự bao giờ.

Cừ Thiên Hiệp nổi giận hét to:

- Người là ma quỷ hay người, hãy mau lộ diện đừng giở trò ma quái nữa.

Chàng gọi lên mấy lần, không nghe tiếng trả lời, chỉ có dư âm vang dội giữa rừng già, hoặc tiếng con trùng nép mình dưới lá khô kêu rả rích...

Cừ Thiên Hiệp nổi giận xung thiên, thanh khô trúc kiếm chàng cầm chặt nơi tay múa mấy vòng liên tiếp, tội nghiệp cho những thân đại thọ vô tri bị ngọn kiếm thánh chém xối xả, và thi nhau gãy đổ âm ỉm, chẳng khác nào đất động núi băng. Những tiếng ngã đổ của ngàn cây đánh thức Cừ Thiên Hiệp trở về thực tại, chàng bàng hoàng nhìn thấy cây cối đổ ngổn ngang chắn cả lối đi mà bóng người lạ vẫn không trông gì tìm thấy nữa...

Chàng cúi đầu thờ dài, đoạn thần thờ quay về chỗ cũ.

Lúc bấy giờ, khoảnh đất của đầu tràng lại trống không, mười sáu tên La Hán đã biến mất tự bao giờ, Ngộ Phi đại sư và bốn thi hài của tăng sĩ Thiếu Lâm, cũng biến mất. Đầu tràng chỉ phảng phất mùi máu tanh và sự vắng lặng núi rừng. Cừ Thiên Hiệp nhìn quanh một hồi, đoạn chép miệng thờ dài. Vì chàng cảm thấy thất sách, công việc trở nên vô lý và vô ích chàng lại nghĩ nên đến tìm Ngộ Phi đại sư hỏi lại.

Nghĩ đoạn! Cừ Thiên Hiệp trở thuật phi hành chạy về hướng chùa Thiếu Lâm.

Khi bước chân chàng đứng trước cổng chùa, bất giác chàng há hốc mồm kinh ngạc. Vì chàng thấy cửa chùa đã đóng chặt. Ngoài cửa dựng một tấm bảng đề rằng:

“Bổn tự và tất cả chúng tăng, kể từ hôm nay bắt đầu làm lễ “Thiền tịnh” một trăm ngày.

Xin tạ tuyệt thập phương bá tánh đến cúng dường, “Vì lễ thiền tịnh chỉ riêng cho bổn tự theo quy luật nhà thiền” Kính xin bá tánh thập phương, các giới thí chủ rõ”.

Cao Sơn Thiếu Lâm tự chủ tọa “Đệ tam thập lục đại chương môn” Thích Ngộ Phi.

CẢN BÁI

Cừ Thiên Hiệp nhìn thấy nét mực chưa khô, nên nhứt thời mở to đôi mắt kinh ngạc và cũng chưa biết giải xử tại thế nào, chàng toan muốn gõ cửa xin vào, lại sợ mang tiếng ngoan cố lỗ mãng, chàng toan bỏ đi, ngật nổi chưa giải quyết được sự phiền hà ở đây!... Chẳng tìm được giải pháp nào cho ổn. Cừ Thiên Hiệp đành ngồi bệt xuống trước cổng chùa, ôm đầu nghĩ ngợi.

Bỗng nhiên, chàng vỗ đầu reo to:

- Ngốc tử, người đã quên khuấy đi mất! Đóa hoa hồng... Hoa Hồng!

Chàng đã nhớ ra đây là lần thứ hai cánh hoa hồng xuất hiện. Lần thứ nhất, lúc chàng mới xuất đạo giang hồ đã gặp ngay đóa hoa hồng, lại gặp gã Kiêu Dương Tán Lôi Thanh Minh đuổi đòi quyền Thiết thư, sau cùng nhờ Hồng Hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc lấy lệnh đuổi lệnh mà giải vây cho chàng.

Đóa hoa hồng là của lệnh chủ Nhan Như Ngọc, nàng đã dùng Hồng hoa để bốn cột ta, tại sao ta chẳng đến đó tìm nàng!

Nghĩ đến đây, chàng không còn trù trừ gì nữa mà đứng phắt dậy nhắm ngọn Hương Lô Phong chạy như bay. Cừu Thiên Hiệp nóng lòng như lửa đốt, nên vận dụng toàn bộ khinh công chạy như gió chỉ trong nháy mắt đã đến Hương Lô Phong.

Chàng rào mắt nhìn khắp nơi, chỉ thấy núi cao rừng rậm, bốn bên phẳng lặng như tờ, hình bóng Nhan Như Ngọc đã biến mất từ lâu.

Cừu Thiên Hiệp cúi đầu nghĩ ngợi, bất giác chàng tức cười thâm tự nhủ:

- Trách gì Nhan Như Ngọc chẳng cười ta là kẻ ngốc nhất đời, nàng đã bảo ta không có buổi hội tại Hương Lô Phong lẽ tự nhiên nàng không có mặt nơi đây nữa, ta cố tìm vô ích, ta xuân ngốc thật!

Cừu Thiên Hiệp nghĩ đến đây, tâm thần sáng suốt lại phần nào, và cảm thấy hết lưu luyến ngọn Cao Sơn nữa, chàng bèn thả dãn xuống núi.

Bấy giờ, mặt nhật đã gác non tây, sau khi rời núi Cao. Cừu Thiên Hiệp bách bộ giữa đường cái quan mà đi lần về Vũ Châu.

Vũ Châu hay Châu Trĩ cũng thế, đây là một thành phố lớn, có thương cảng, có phố phường lại thêm ba ngôi chợ, cùng những cao lầu, tửu điếm, lầu quán, hiệu buôn, người qua lại ồn ào tấp nập. Nếu Cừu Thiên Hiệp mới xuất đạo giang hồ, thì Vũ Châu đối với chàng là một thành phố phồn hoa diễm lệ, nhưng lúc bấy giờ, Cừu Thiên Hiệp đã lịch lãm giang hồ được phần nào, chàng đã có dịp tiếp xúc nhiều tay kiệt liệt võ lâm, cho nên bước giang hồ đối với chàng không có nơi đâu là chỗ an thân được, cho nên Vũ Châu không làm cho chàng hứng cảm, mà chỉ làm cho chàng lo ngại muôn phần.

Nhân đó, chàng đi lần vào cửa tây thành Vũ Châu, mà trí chàng luôn luôn chú trọng việc quan sát như đi vào Bát quái trận.

Chàng liếc thấy bờ tường phía tây, bên tả có dán một tờ phiêu ký, bên hữu dán tấm hiệu phù, tuy không biết rõ dấu hiệu cả hai của môn phái nào nhưng chàng biết rõ đó là dấu hiệu truyền tin của các phái giang hồ.

Khi chàng bước vào trong thành thấy nhiều việc xảy ra khiến chàng tin chắc mình không lầm lẫn. Nguyên chàng liếc mắt thấy, rất đông nhân vật cao thủ võ lâm qua lại cửa Tây, mà người nào cũng ngó chàng một cách soi mói.

Cừu Thiên Hiệp vội không chú ý, đôi chân bước mạnh vào nội thành, chàng vừa đi vừa lưu ý xem có ai theo dõi chẳng; bỗng nhiên chàng nghe phía sau lưng có mấy người hảo hán họ vừa đi vừa nói chuyện huyền thuyên, bàn tán về đời tư của chàng, ai ai cũng tự khoe mình gặp Cừu Thiên Hiệp mấy lần.

Cừu Thiên Hiệp cố nén cười, bước thật nhanh về hướng trung tâm thành phố, chẳng mấy chốc chàng bỏ rơi nhóm người theo dõi ở tít phố xa

Chàng chọn một ngôi lầu quán tại khu náo nhiệt nhất mà bước vào, đứng trước quầy hàng hỏi thăm giá cả thuê phòng với tên chương quỹ mắt chàng bỗng liếc thấy tấm kiềng trắng treo sau lưng tên chương quỹ.

Trong gương nhìn thấy ba bốn tên hán tử lấp ló sau lưng chàng, dường như bọn chúng dò được chỗ ở của chàng nên mỗi tên thì thăm vài câu và tự giải tán.

Cừ Thiên Hiệp tự nhủ:

- “Bọn chó săn điên! Các người tưởng ta không có mặt sao, các người quan sát kỹ đi, từ trước sau từ trên xuống dưới, thử xem các người có tìm gặp được Cừ Thiên Hiệp hay không!”

Chàng đang suy tư, thì tên chương quỹ gọi mời chàng lên lầu sau khi quan sát các phòng, Cừ Thiên Hiệp chọn thuê hai căn phòng ở góc lầu phía đông.

Sau khi tắm rửa và dùng cơm chiều xong, lầu quán đã lên đèn, màu trời nhá nhem tối hắt lại. Cừ Thiên Hiệp tỉnh khí thiếu niên ít chịu bó gối ngồi nhà, chàng cao hứng sửa soạn lại y phục, đoạn rời lầu quán đi bách bộ.

Vũ Châu không rộng lớn lắm, nên chẳng mấy chốc Cừ Thiên Hiệp đã đi dạo khắp cùng, khi bước về đến lầu quán mới bắt đầu canh một,

Cừ Thiên Hiệp không có ý đi hóng mát mà chú ý của chàng có trêu chọc các giới võ lâm giang hồ có mặt tại Vũ Châu, cũng như tự giới thiệu chàng cũng có mặt nơi đây!

Cừ Thiên Hiệp vừa bước vào cửa lầu điểm, thì tên chương quỹ vội cười hi hi đón tiếp, vừa vui vẻ hỏi:

- Tiểu quan nhân! Có lẽ khách quan hay lui tới Vũ Châu chứ?

Cừ Thiên Hiệp ngạc nhiên hỏi lại:

- Tại sao Chương quỹ hỏi ta như thế?

Chương quỹ không đáp, hẩn lôi trong bọc ra ba chiếc phong bì màu hồng, cung kính trao cho Cừ Thiên Hiệp nói:

- Có lẽ hay tin khách quan đến nên có ba người gửi đến mấy bức thư.

Cừ Thiên Hiệp lấy làm lạ, chàng đoán chắc đêm nay có chuyện xảy ra, song không ngờ được thư thiệp như thế, nhưng chàng không muốn nói nhiều với tên chương quỹ, nên giả bộ vui vẻ tiếp thư và mỉm cười bảo:

- Tạ ơn chương quỹ nhé!

Vừa nói dứt chàng quày quả bước về phòng, Cừ Thiên Hiệp mở phong thư thứ nhất ra xem; bên trong có một mảnh hoa tiên viết rằng:

“Canh ba đêm nay” xin mời đến phía Bắc ngoại thành, tại Cừ khóa Hồng liễu thọ hội mặt, xin chớ khước từ “Gửi: Cừ Thiên Hiệp”.

Cuối thư đề mấy chữ to: Tiên Hà phái, đệ thập cửu đại chương môn Thiên Thủ Vệ úy! Cung Chân Viễn – Kính bút”.

Cừ Thiên Hiệp xem qua, lấy làm khó chịu nghĩ, chàng tự nhủ:

Tiên Hà phái là một trong cửu đại môn phái bấy giờ, lẽ gì mà đến Vũ Châu? Tại sao lại không đến dự đại hội tại Hương Lô Phong, mà giờ đây lại gọi thiệp mời hội?”

Chàng không nghĩ đến nữa, vội bóc bức thư thứ hai ra xem: bên trong chỉ vòn vẹn mấy chữ:

“Gởi: Cừu Thiên Hiệp. Canh ba tả hữu, mời đến Bắc thành Vũ châu dự hội”.

Cuối thư vẽ con bạch hạc xòe cánh ngoài ra không có chữ ký.

Cừu Thiên Hiệp không rõ “con hạc” tượng trưng cho ai hoặc đại biểu cho phái nào, nhưng đem so sánh bức thư này với bức thư của Tiên hà phái, thì đại biểu bức thư này không phải danh môn chánh phái, chàng mỉm cười, mở nốt phong thư thứ ba, bên trong đề rằng:

“Cừu Thiên Hiệp nhận thư

Đêm nay quyết thư hùng,

Hồ Lô Hội thủ “chiến thơ”!

Cừu Thiên Hiệp đọc xong, cổ nén cười to; Hồ Lô hội, bang hội gì lại xưng hiệu Hồ Lô lại thêm hai chữ chiến thơ khiến người xem tức cười vỡ ruột, chưa chỉ đã tỏ ra người chủ động.

Ba bức thư gồm có Tiên Hà phái, Bạch hạc và Hồ lô hội nhưng chỉ có Tiên hà phái là đáng kể hơn cả.

Chỉ vì, Tiên Hà phái xuất đạo giang hồ, trên khoảng một trăm năm, không gây tiếng ác Thiên Thủ Vệ úy Cung Chấn Viễn một nhân vật võ lâm nổi tiếng hai, ba mươi năm về trước được tôn là cao thủ võ lâm. Luận về công lực thì Cung Chấn Viễn không kém Cừu Thiên Hiệp tuy cả hai chưa có dịp so tài, trong quá khứ Cung Chấn Viễn là tay vô địch đứng trong cửu đại môn phái, cho nên Tiên Hà phái là phái rường cột, nhứt trong Cửu đại môn phái.

Cừu Thiên Hiệp xem xong bức chiến thơ, chàng không thể quyết định được gì cả, nhưng Cung Chấn Viễn, của Tiên Hà phái là một điểm thắc mắc nhất đối với chàng; nên chàng đi tìm tên chương quỹ hỏi thăm đường đi đến Cừu hỏa hồng liễu thọ ở đâu? Được tên chương quỹ chỉ rành mạch; Cừu Thiên Hiệp mới lui về phòng vừa ngã mình trên giường vận công dưỡng sức. Hốt nhiên có tiếng gió cuộn mạnh trên nóc viên, chàng nhận rõ là tiếng tà áo chạm vào nhau gây nên tiếng động.

Cừu Thiên Hiệp vội đứng phắt dậy vừa mắng thảm:

Chàng vừa suy nghĩ xong bỗng nghe hai tiếng “cách” nhẹ nổi lên, tựa hồ như người lạ, đã lọt vào trong khách điểm.

Cừu Thiên Hiệp thăm hiểu khách là người nóng tính nên có hành động hơi lỗ mãng, chàng sợ e làm kinh động người nên bước nhanh đến bên song cửa mở hoát cửa sổ, khẽ kêu:

- Đây vị bằng hữu!

Trên tường nhà một bóng ma đen vọt nhanh ra ngoài cạnh cửa song, mà Cừu Thiên Hiệp vừa mở, chàng nom thấy bóng này là một người ốm cao, chàng sợ xảy ra chuyện chẳng lành, nên cố vận nội lực nói khẽ:

- Vị bằng hữu, có phải người vì Cừu mỗ này mà đến đây chăng? Canh ba đêm nay tại Bắc thành Cừu khóa Hồng liễu thọ gặp nhau! giờ này xin thứ cho tại hạ miễn tiếp!

Vừa nói xong, chàng đóng mạnh cửa song, đoạn bước lên giường nằm nghỉ.

Bên ngoài, vang lên chuỗi cười lạnh lạnh, và giọng nói như đồng la bễ vang lên:

- Thực là tên tiểu tử cuồng ngạo!

Tiếng nói dứt, tà áo đập nhau phàn phật vang theo gió phút chốc xa xa dần.

Cửu Thiên Hiệp không thể tưởng được một nơi nhỏ như Vũ Châu, và chàng chính là nhân vật trung tâm, mà mọi giới giang hồ đều chú tâm chờ đợi.

Chàng nghĩ một lúc lâu.

“Cốc.. cốc!

Tiếng mõ lại vang lên hai hồi một, báo hiệu bước sang đầu canh hai; Cửu Thiên Hiệp mở choàng mắt tỉnh dậy, vuốt lại y phục và bước xuống giường. Sau khi kiểm khí dụng đầy đủ, chàng mở nhẹ cửa song vọt ra ngoài.

Bấy giờ, trong lữ quán đèn đuốc tắt tối om người chìm trong giấc ngủ triền miên.

Cửu Thiên Hiệp rọi mắt nhìn vào bốn phía để nhận định phương hướng, sau khi tìm ra hướng bắc, chàng nhún mình đạp lên mái ngói chạy ra phía bắc thành, y theo lối chương quỹ, chàng tìm dấu vết lần đến Cửu Khôa Hồng Liễu thọ.

Ra khỏi thành Vũ Châu trên trăm trượng. Cửu Thiên Hiệp rời đường cái mà lần theo con đường mòn nhỏ, dẫn vào rừng liễu xa xa. Đêm lạnh nên mây áng, trăng mờ, rừng thưa sương lạnh mấy cội tùng, cội liễu già nua, không chịu nổi cơn nắng sáng mưa chiều nên khô khan cằn cỗi, trong phương phát như loài quỷ nhe nanh múa vuốt vờn với bóng đêm.

Cửu Thiên Hiệp mím môi đi dần vào trong, hai bên vệ đường vắng lặng như tờ, chẳng thấy xóm làng nhà cửa, chỉ thấy vài ngôi mộ bị bóc những tấm bia đồ ngỗng ngang. Một vài gò mồi cao thấp nhấp nhô, che phủ bởi những bụi gai đỏ chằng chịt, tiếng dế kêu rả rít hoà âm với muôn loại côn trùng tạo thành bản nhạc hoang vu tư ngàn đời, vài bầy đom đóm chớp nhoáng lập lờ, tô điểm cho cánh rừng thưa thành một cảnh giới yêu ma đầy màu sắc thê lương.

Cửu Thiên Hiệp nhìn thấy cảnh vật quá cô liêu bèn nhủ thầm:

- Tại sao Tiên Hà phái, lại chọn nơi đây để ước hẹn!

Bỗng nhiên, một tiếng “soạt” nổi lên. Một bóng đen lùn tịt từ trong bụi rậm nhảy vọt ra ngoài chạy như bay và biến vào cụm gai chằng chịt. Cửu Thiên Hiệp giật mình đánh thót, chàng thủ thế rất nhanh và toan quát hỏi, nhưng cái bóng đen nọ là con dã cẩu, đang rình mỗi gặp người nọ hoảng chạy vào rừng, Cửu Thiên Hiệp nhận rõ, cố nín phát ra tiếng cười ngật nghẻo.

Chàng chưa kịp bình tâm, bỗng nhiên, hai tiếng hi hi nổi lên, rõ là tiếng cười ma quái vang lên phía sau lưng chàng, nhanh như chớp Cửu Thiên Hiệp hoành thân ra sau vừa thủ thế hộ mạng.

Dưới ánh trăng mờ, chàng thấy một ông lão ốm như que củi, đứng sừng sững trên phiến đá to, lão này có bộ mặt ốm khô, dường như không còn huyết nhục, miệng lão hé ra bày hàm răng trắng hếu lờm chờm, hai mắt xanh như cú vọ, trên đầu có mái tóc vàng hoe loét như râu bắp, lão chẳng khác nào cốt tượng bằng cây, chứ không có vỏ gì là người thật.

Cửu Thiên Hiệp rùng mình kinh sợ, chẳng phải chàng sợ con người của lão, mà chàng sợ cảnh giới này thật hay ma?

Vị lão nhân nhìn chàng chòng chọc, bỗng phá lên cười hăng hắc, thực là giọng cười rùng rú của loài quỷ mị u linh, tiếp theo đây giọng nói âm trầm vang lên:

- Người nhận thấy cảnh trí nên thơ chứ, chính lão phu đã khổ công chọn đây!

Hà hà giọng nói ầm ả này, chính là giọng nói của người đến dò thám lỗ điếm lúc này.

Cừ Thiên Hiệp nhận nghe giọng nói của lão này âm điệu thực vô cùng ác độc, chỉ vì giọng nói của lão nghe chát tai nhức óc, khiến người nghe tóc lông phải dựng đứng hay nổi ốc, như da gà, nhận thấy đối phương chưa chỉ đã thủ thế loè người, chàng liền cao giọng quát to:

- Vị bằng hữu, quá ư sốt sắng! Đêm hẹn chưa đến giờ, mà ngang nhiên xâm nhập lỗ điếm, chẳng rõ ý người ra sao?

Lão nhân tóc hoe vàng phá lên cười hi hi, giọng cười như ma thương quý khó, đang ngồi sưởi ấm giữa lò hương, và lão đưa đưa ngón tay gầy guộc chỉ vào ngực hỏi:

- Hi, hi! Người hỏi lão phu đây à!

Cừ Thiên Hiệp cau lên nặng giọng:

- Chẳng hỏi các hạ chờ hỏi ai?

Lão nhân tóc vàng mim môi cười nhẹ, bằng giọng nói đanh thép âm hàn bảo:

- Đây tiểu tử, người hãy mau dâng cho lão phu quyển Bồ thiên tàn thiết Hạo khí thư, tự nhiên lão sẽ nói cho người rõ.

Cừ Thiên Hiệp khí giận xung lên tận óc, tả chưởng vẩy mạnh vào phiến đá lão nhân đứng, vừa quát to:

- Hay nhỉ! Người bằng thế này chẳng?

Luồng kinh phong vô thanh, thoát khỏi chưởng tâm chàng bay quỵên đến...

- Ầm, ầm!

Một tiếng nổ long trời, phiến đá kề vị lão nhân bị hất tung lên cao và bể nát ra tro bụi, thảo mộc kề bên biến thành cám bốc lên mù mịt, khiến lão nhân tóc vàng kinh hãi rống to:

- Ôi chao! Hay cho tiểu tử!

Vừa hét thân mình gầy guộc của lão như vành cung bật thẳng lên hai trượng và chuyển qua trái một vòng né tránh cơn bụi cát bốc lên ngợp trời, lão buộc miệng nói to:

- Quả nhiên người thành tựu được hai năm hạo khí!

Cừ Thiên Hiệp chưa nguôi cơn giận, nhảy tếu qua một bên đối diện lão nhân, chàng quát đôi mắt sáng rực rọi thẳng vào mặt lão gầm to:

- Người tiếp được ta ba chưởng, quyển Thiết thư người có phần!

Lão nhân tóc vàng cười hề hề, không đáp.

Bỗng nhiên một giọng nói trầm tư xa xa vọng lại:

- Dạ Du Thần Cừ, tiểu tử chia phần cho người à! Người đừng hoan hi nhé!

Lời nói chưa dứt, đã nghe gió cuốn phàn phật năm luồng bạch quang, từ trên cao hạ xuống như năm con hạc tiến xòe cánh đáp xuống thành đá Dao Trì, vũ lộng một cách nên thơ, roi nhẹ

nhàng như sợi lông hồng.

Cừ Thiên Hiệp buộc miệng khen:

- Hay tuyệt!

Nguyên năm đạo bạch quang vừa hạ xuống trăng là năm người, đều vận sắc phục màu ngân bạc, tất cả tuổi tác phong độ ba mươi cùng một trang lứa tựa hồ như anh em ruột.

Cừ Thiên Hiệp nhớ ngay Cánh hạc xòe trong bức chiến thơ thứ nhì, chàng mỉm cười đưa mắt theo dõi, hành động họ.

Vị lão nhân tóc vàng vẫn lạnh lùng, bằng giọng nói âm hàn cười bảo:

- Hi, hi! Bạch hạc bang, năm chú đã hạc giá lâm cùng một lúc, tất là sự thắng lợi về tay... Ta là Dạ Du Thần Cừ hôm nay mới được rửa mắt!

Một trong năm tên áo bạc, trầm giọng nói to:

- Dạ Du Thần Cừ! đây chẳng phải là nơi đậu của Cừ thần, hiểu xa thấy rộng, xin rời nơi đây tức khắc! Nếu không! Hừ...

Dạ Du Thần Cừ nghe qua ôm bụng cười ngặt nghẽo lão cố vận nội lực truyền ra tiếng cười ma quái, âm thanh dường như cưa núi xẻ rừng, quý giọng khiến chim sa nhận lạc. Sau khi nín cười, lão trở giọng trầm hùng bảo đoàn dã hạc:

- Ăn mày còn nhớ chúc thần linh, sau một đêm ngủ trọ góc đình! Các người từ Trường Bạch Sơn xa tới đất Trung Châu, đã không giao tình với các bạn Trung Châu, mà các người dám nói lời vô ơn mục hạ! Nay đoàn dã hạc ở hoang sơn! Các người nên nhớ đây là chốn ngàn năm vạn vật chớ không phải miền man rợ đâu nhé!

Năm tên áo bạc nghe qua, cả giận, mặt mày trắng hóa hồng, mắt thanh lộ trắng, chúng đồng hét to một tiếng, rút kiếm thép nhảy ra vây Dạ Du Thần Cừ vào giữa, khí thế thật kinh người.

Cừ Thiên Hiệp nhân có hai cuộc hội nữa, sợ hai đảng đánh nhau sẽ gây rắc rối câu chuyện của mình, do đó chàng nhảy đến trước, khoát tay can lại; vừa dịu giọng nói:

- Quý vị hãy chậm lại! Quý vị nên chờ câu chuyện của Cừ mở kết thúc, chừng ấy sẽ so tài không muộn.

Dạ Du Thần Cừ nhìn Cừ Thiên Hiệp dịu giọng nói:

- Đúng đấy! Vì có chánh chủ nhi ở cạnh bên, lão phải hộ vệ dù nhìn các người chút ít chẳng lấy gì làm nhục.

Bỗng nhiên, một giọng nói cao trầm phía sau ngôi nhà nói giọng ra:

- Chánh chủ đã có ta hầu tiếp, không nhọc lòng đến nơi!

Dưới ánh trăng mờ ảo, sau ngôi mộ hoang hiện nhanh ra một người béo phệ, mặt thịt, lưng rùa, bụng to vú xệ, đáng vóc thực khó coi. Sau khi hắn nói dứt, với chiêu thức Bình địa phong ba từ ngôi mộ hắn phóng mình tới trước mặt Cừ Thiên Hiệp tuy thân mình hắn quá to, nhưng bộ pháp lại nhanh nhẹn, và khinh công cũng vào hạng thượng thừa, hắn không lưu ý năm tên dã hạc, hoặc nhìn Dạ Du Thần Cừ, mà hắn chăm chú nhìn Cừ Thiên Hiệp vừa cười ha hả hỏi:

- Chiến thơ của ta, các hạ đã nhận được chứ?

Cừ Thiên Hiệp cau mày nghĩ ngợi, đoạn mỉm cười hỏi:

- Vậy các hạ là ai?

Lão nhân béo phệ, đưa bàn tay phốp pháp vỗ vào bụng cả cười bảo:

- Hồ lô hội, ta là chương môn hiệu Hòa Hồ Lô, tên Lệnh Hồ Dương!

Cừ Thiên Hiệp trông vóc dáng hần giống hệt chiếc bầu hồ lô, bất giác chàng phá lên cười rũ rượi, nghiêm trang nói:

- Quả nhiên danh phù kỳ thực, các hạ đã gởi chiến thơ tương ước, mà ta với các hạ chưa hề quen biết nhau, vậy các hạ có ý kiến gì xin cho biết?

Hòa Hồ lô Lệnh Hồ Dương nghiêm sắc mặt nói:

- Chỉ vì hai câu chuyện đại sự, ta mới mời ngươi đến đây, điều thứ nhất: Mời ngươi quyền Thiết thư để dùng, điều thứ hai: Ta muốn cùng ngươi vị thiên hạ đệ nhất kiếm thử sức ba trăm chiêu kiếm pháp! Vậy ý ngươi thế nào?

Cừ Thiên Hiệp nghe qua cả giận, chàng lôi trong áo ra Khô trúc thánh kiếm quay một vòng tròn và mỉm cười bảo:

- Hòa Hồ lô, đâu có dễ dàng như thế? Nào... mời ngươi hãy tiếp chiêu!

HỒI THỨ BỐN MƯƠI HAI

Đơn thân tuần kiệt

Nghĩa khí thả thân cưu

Hồ Lô Hội, hội thủ Hỏa Hồ Lô vỗ mạnh chiếc bụng phệ, cười ha hả, đứng trên ngôi mộ lớn nhất, mình nhảy vọt lên cao, đón ngay Cừ Thiên Hiệp cất gong âm trầm bảo:

- Hỏa Hồ Lô khi động thủ, bốn giáo chủ đâu cần phải đích thân xuất mã làm gì?

Cừ Thiên Hiệp lớn tiếng nói:

- Hỏa Hồ Lô! Vậy còn những ai, người hãy gọi nốt ra đây! Càng nhiều càng tốt!

Hỏa Hồ Lô cười hềnh hếch làm lắc lư cái đầu tí tẹo nằm chễm chệ trên tám thân bồ, bằng giọng nói tự phụ hét lên:

- Tiểu tử! Đêm nay chẳng cần gì phải giờ hết công phu, ngươi cũng đủ thấy uy danh của hội thủ, mà phải cúi đầu thán phục! Ngươi hãy nghe đây, không một người khác lạ nào, dám nhúng tay vào đây cả, chỉ có một Hỏa Hồ Lô cũng đủ tiếp đãi... ngươi!

Vừa nói dứt, hần giương đôi mắt tí hí nhìn vào Lăng văn đã hạt một trong nhóm Ngũ hạc Bạc bang lại nheo mắt nhìn Dạ Du tỏ vẻ hiêu hiêu tự đắc.

Cừ Thiên Hiệp nghe lời nói của hần quá vô vị, mặt mũi kiêu căng rất dễ ghét, lửa giận đã nung sôi đầy ruột, nên không nhẫn nại được, thanh Khô trúc thánh kiếm được tuốt nhanh ra khỏi vỏ, hét to như sấm nổ:

- Hỏa Hồ Lô! Ngươi đừng khoác, hôm nay dù ngươi có phết vàng lên mặt, cũng chưa được gọi là hán tử, đừng tự hào là kẻ trượng phu!

Hỏa Hồ Lô cười sảng sặc, bằng giọng nói âm ma như quỷ rên ngoài mộ địa;

- Tiểu tử cuồng si kia! Cũng bởi ngươi chưa rõ Hỏa Hồ Lô lợi hại, ngươi hãy hỏi bọn chúng thì rõ!

Hần vừa nói vừa đưa tay chỉ vào mặt, năm người của Bạch hạc bang và Dạ Du Thần Cưu.

Quả đúng như lời hần nói, sáu người này thoáng hiện trên mặt một tia nể sợ, nhưng không để lộ nét giận hờn hay mở lời đính chánh, tất cả đều mặc nhiên nín lặng, chứng tỏ bọn chúng đã nể sợ Hỏa Hồ Lô một đôi phần.

Cừ Thiên Hiệp nhìn thấy thế, phá lên cười ngất, lại nặng giọng bảo:

- Hừ! Dưới mắt Cừ mỗ ngươi không có phân lượng nào!

Vừa nói dứt, thanh trúc kiếm lượn nhanh một vòng tròn tỏa ra muôn đạo kim quang vàng hực sáng chói cả vùng.

Hỏa Hồ Lô xám mặt, toàn thân run lên bần bật, như con lợn sẽ bị chọc tiết, cao giọng gào lên:

- Tiểu tử thật to gan! Ngươi hãy nhắc lại câu nói vừa rồi xem!

Cừu Thiên Hiệp cười hi hi đáp ngay:

- Dưới mắt Cừu mỗ ngươi không có phân lượng nào!

Hỏa Hồ Lô run lên từng thớ thịt, mặt hường hóa tía, trầm giọng hét to:

- Tiểu tử cuồng đồ! Trời cao, đất dày ngươi nên hiểu thế, ngày mai bốn hội thủ sẽ trở lại, lấy võ công mà luận chuyện với ngươi!

Vừa nói xong, hắn quay mình toan cất bước, Cừu Thiên Hiệp thấy thế dùng thuật Lôi ảnh cửu chuyển lách mình một cái đã cản hẳn bước đi của hắn. Hỏa Hồ Lô biến sắc, rống lên:

- Ngươi đợi đến ngày mai chẳng được sao!

Cừu Thiên Hiệp mỉm cười, đôi mắt tựa điện quang, nhìn thẳng vào mặt Hỏa Hồ Lô, bằng những tia kinh khiếp, mũi khô trúc kiếm chia lăm lăm, tựa hồ như muốn đâm vào mũi hắn.

Hỏa Hồ Lô rống lên liên hồi như quỷ hú bằng giọng nói căm hờn gất lên;

- Cả gan thật, có ai dám đối đãi với bốn hội thủ như thế đâu! Hôm nay chỉ có ngươi là người thứ nhất!

Cừu Thiên Hiệp tiến gần một bước, và đồng dục nói to:

- Không có gì là cả gan cả! Hôm nay ta muốn hiến cho ngươi xem trời cao bao nhiêu và đất dày bấy nhiêu.

Hỏa Hồ Lô lui lại một bước, vừa rít lên như quỷ hú rừng khuya, bảo:

- Tiểu tử, nếu hôm nay ngươi động đến sợi lông trong mình ta, thì trong năm tỉnh đất Trung Nguyên không còn một tác đất cho ngươi dẫm chân nữa!

Cừu Thiên Hiệp cười nhạt đáp:

- Ta không tin được!

Hỏa Hồ Lô chớp nhanh đôi mắt nhỏ, hốt nhiên đôi mày cau lại, hai tay duỗi thẳng ra, mau như tia chớp hai tay vói chớp vào thanh Khô trúc thánh kiếm thế mạnh khôn tả, đồng thời quát thật to:

- Hãy nộp cho ta!

Nguyên Cừu Thiên Hiệp muốn dùng thế giết gà dọa khỉ, khiến cho Hỏa Hồ Lô nhận sự thua thiệt, đồng thời gây cho Bạch hạc bang và Dạ Du Thần Cừu mất tinh thần, tuyệt nhiên không cố ý sát nhân.

Bấy giờ, Hỏa Hồ Lô đột nhiên đổi ý đưa tay cướp lấy thanh kiếm, khiến Cừu Thiên Hiệp cả kinh. Trong khi cấp bách, hắn giật tay kiếm lui ra sau và quát lên:

- Ngươi muốn chết sao?

Không ngờ, chàng thuận tay xóc mạnh lưỡi kiếm về phía trước, vô hình trung biến ra chiêu thứ mười ba Thập nhị sanh tiêu kiếm pháp là chiêu Mạng vận chỉ kiếm mũi kiếm đằng lên, đốc xuống, chiêu kiếm tinh diệu tuyệt luân, biến hóa vô cùng, thực là chiêu kiếm uy thế tuyệt học.

Thử hỏi, Hỏa Hồ Lô chỉ cách Cừ Thiên Hiệp trong gang tấc, làm sao né tránh kịp? Dù cho có trông thấy cũng khó thoát khỏi đường chiêu khốc liệt này. Chỉ nghe một tiếng “Ồi”! đau đớn, đao hồng quang bắn ra tứ phía, lưỡi khô trúc thánh kiếm cắm vào bụng Hỏa Hồ Lô hàng tấc, tuy không thấu đến lưng, nhưng máu huyết theo sông kiếm tuôn ra xối xả.

Hỏa Hồ Lô hai tay cướp thánh kiếm, bấy giờ hai tay cũng nương theo đà kiếm áp vào bụng: Khô trúc thánh kiếm là vật kỳ cổ bảo vật nên sắc bén vô cùng, cho nên mười ngón tay của Hỏa Hồ Lô bị đứt tiện, rơi lả tả trên mặt đất, máu huyết văng bắn tứ phương trông rất hãi hùng, ghê rợn.

Sự việc biến hóa xảy ra trong cái ngoảnh đầu, chớp mắt, ngoài sức tưởng tượng của Cừ Thiên Hiệp.

Cừ Thiên Hiệp vừa thấy máu tươi phun loạn xạ, bèn kêu lên một tiếng “A” kinh ngạc, tay rút mạnh thanh trúc kiếm và thối lui ra sau mấy trượng, trở mắt kinh hoàng, tâm thần phi nộn của Hỏa hồ lô đảo nhanh mấy vòng và ngã quỵ xuống đất, chàng cố nén sự kinh ngạc kêu lên:

- Cướp giết quen thói! Ngươi chỉ là bóng nước, mới hiện đã tan...! Ta tưởng là mãnh hổ, không ngờ chỉ có mảnh giấy bong đầu hồ dọa người...!

Hỏa Hồ Lô lại tay ôm bụng lăn lộn trên đất, thân mình hần ướt đầy máu, vàng trán mồ hôi rịn ra từng giọt bằng hạt đậu, đôi môi mấp máy rên rĩ từng tiếng đứt... quãng:

- Ngươi...ngươi...hãy thương... mạng... ta... Ôi! Mạng ta... đã... hết...!

Nói đến đây, đôi mắt hần trợn to lên, hai tay duỗi thẳng, máu huyết trào lai lảng ướt đầm bụng. Ôi! Một tiếng nấc sau cùng, hần hé miệng phun ra một búng máu tươi, tay chân duỗi thẳng ra, đầy đàn đạch chết tươi, thân hình của hần đầm máu ướt trông rất thảm hại.

Cừ Thiên Hiệp tuy hung hăng cũng lắm, giết người đã nhiều, nhưng cái thảm trạng này, đối với chàng là lần đầu tiên, vì chàng thấy Hỏa Hồ Lô trong tay không có tác sắc, nhân đó, chàng cảm thấy lương tâm mình cắn rứt, một niềm hối hận xung ngập tâm hồn. Nhưng hiện tại không cho phép chàng nghĩ ngợi, vì kẻ địch vây phủ như gọng kìm, không thể chính mình để lộ ra sắc thái sợ sệt được, do đó chàng chép miệng nói:

- Diểu võ vương oai, nhưng không ngờ bản lãnh của ngươi chỉ có thế!

Dạ Du Thần Cưu từ lâu chỉ đứng xa xa nhìn không lên tiếng. Bấy giờ mới phá lên cười lạnh lạnh, bằng giọng nói vu oan giá họa gắt lên từng tiếng:

- Đã giết ngươi không tác sát trong tay, mà ngươi đặc ý lắm sao. Để rồi ngươi xem hậu quả của nó!

Cừ Thiên Hiệp dựng ngược đôi mày lưỡi kiếm, đưa đôi mắt rọi thẳng vào Dạ Du Thần Cưu, quát to lên:

- Ngươi bảo gì? Ngươi muốn đi theo con đường của Hỏa Hồ Lô đấy à?

Dạ Du Thần Cưu cười hề hề nói:

- Ngươi giết thác Hỏa Hồ Lô, tức là ngươi rập chông gai trên bước tiến của ngươi! Ngươi thắc mắc làm chi đến ta? Dạ Thần Cưu chưa nhúng tay vào việc gì cả!

Hắn vừa nói dứt, bỗng nhiên, nhiều tiếng gió loan vang lên, từ trên cao hạ xuống tràng mười mấy bóng người, dẫn đầu là một người khá cao niên, đầu chít khăn the nho sĩ, mặc áo trường bào thất lưng xanh, dáng điệu rất khoan thai nho nhã, mặt trắng như đôi phần mắt sáng như sao, miệng rộng, mũi thẳng, điểm cho gương mặt đài trang năm chòm râu điểm bạc dài đuột, tay tả cầm

cây quạt tiêu diêu, sau lưng đeo thanh trường kiếm, thần thái rất phong nhã dật trần, đi theo sau hắn là mười người trung niên, trang phục văn sĩ mỗi người đều cầm quạt đeo kiếm như nhau, thực là tướng mạo đường đường, oai phong lẫm lẫm.

Người văn sĩ dẫn đầu của toán người này, khi vừa hạ xuống đất, đã trầm giọng hỏi to:

- Ai giết Hòa Hồ Lô?

Cừ Thiên Hiệp xóc nhanh Khô trúc thánh kiếm vừa bước đến một bước, cất giọng trầm hùng nói to:

- Chính tay tại hạ!

Người lạ cầm quạt che trước bụng, đảo mắt ngó bốn phương, bước tháo ra sau nửa bước, nhẹ giọng hỏi.

- Là người...?

Cừ Thiên Hiệp để thánh kiếm ngang bụng, thân nhiên nói:

- Chính tại hạ, ngươi muốn thay hắn mà báo cừ ư? Ta sẽ hầu tiếp chẳng sợ!

Không ngờ, người văn sĩ ngược mặt lên trời cười sang sảng, giọng cười trong âm hào hùng, một lúc lâu hắn lên tiếng:

- Xin lỗi Cung mỗ đến hơi đường đột!

Cừ Thiên Hiệp nghe qua, mặt bạc hóa hồng, sự kinh ngạc hiện nhanh lên khóe mắt, vì chàng đoán biết kẻ đối diện với mình tự xưng là Cung mỗ chắc hẳn là Chương môn phái Thiên Hà phải Thiên thủ Vệ đà Cung Chấn Viễn.

Nhân đó, chàng thâu ngay kiếm thánh, vòng tay thi lễ, hỏi:

Văn bối xin hỏi, tiền bối đây có phải là chương môn phái Thiên Hà, mà người người đều xưng tán là Thiên Thủ Vệ đà Cung tiền bối, chẳng?

Người lạ vòng tay nói:

- Phải đấy. Chính tại hạ là Cung Chấn Viễn.

Cừ Thiên Hiệp nhìn kỹ hắn quan sát vừa chép miệng khen thầm:

- Thật là danh môn chánh phái có khác, đối với bọn Dã Hồ, tà ma ngoại đạo phong cách khác xa hẳn một trời một vực! Nghĩ đến đây, khí giận đã tiêu bớt phần nào bèn điềm đạo nói:

- Tiền bối đã gửi thiệp đòi hầu, chẳng rõ có điều chi dạy bảo?

Thiên thủ Vệ đã Cung Chấn Viễn điềm đạm nói:

- Dĩ nhiên là có!...

Lão lại đưa mắt quan sát, nhìn từ đầu đến chân Cừ Thiên Hiệp, đồng thời đôi mắt hắn ngó chăm chăm vào thanh Khô trúc thánh kiếm. Một lúc lâu hắn mới từ tốn bảo:

- Nghe trong giới giang hồ võ lâm đồn rằng. Trong nay mai Cừ lão đệ, thanh dự sẽ oai trên

giang hồ, để rồi tự xưng là “Thiên hạ đệ nhất kiếm, Tiên Hà là một phái, được liệt vào hàng có thanh dự võ lâm... cho nên có ý muốn..biết qua một vài chiêu số...!

Nguyên Tiên Hà phái là một phái nổi danh về kiếm thuật, một phái chánh tông, thanh dự không kém Võ Dương phái là bao.

Theo lời nói của vị Chương môn Tiên Hà phái, thì việc này đối với Cừ Thiên Hiệp, chỉ vì cái tiếng Thiên hạ đệ nhất kiếm đã khiến hắn bất mãn và không thể phục được.

Thiết tưởng: Trong giới võ lâm, chỉ vì một chữ Danh mà gây không biết bao điều ân oán, thì tâm ý của vị chương môn phái Tiên Hà cũng không có gì là lạ!

Cừ Thiên Hiệp nghe qua những lời hắn nói, bất giác nở một nụ cười khổ sở và từ từ, tiếp lời:

- Sở dĩ có cái danh Thiên hạ đệ nhất kiếm thủ là do tiếng đồn của người đời họ oán ghét tại hạ chứ tại hạ có bao giờ dám nhận, một danh vị như thế, vì tại hạ suy nghĩ, những lời bịa đặt nên chẳng lưu ý làm gì. Quý chương môn đã có lòng chỉ dạy, bất luận điều gì tại hạ đâu dám chối từ!

Chàng nói xong, đưa thanh kiếm vào vỏ, đứng yên như pho ngọc tượng, trông lẫm liệt vô cùng.

Thiên thủ vệ Đà Cung Chấn Viễn phá lên cười to nói:

- À... ra thế! Người nói thực đấy chứ?

Nói xong hắn đưa tay chỉ vào năm người mặc ngân y của Bạch hạc Bang và Dạ Du Thần Cru, điệu giọng hỏi tiếp:

- Quý vị đây là đồng bạn của người à?

Cừ Thiên Hiệp cười nhạt nói:

- Sự thật thì trái lại! Mấy vị đây là kẻ đối địch với Cừ mỗ!

Bấy giờ, một tên ngân y trong số tên Bạch hạc bang bước đến trước mặt Cung Chấn Viễn vòng tay thi lễ nói:

- Lãng Vân Dã hạc xin chờ ra mắt chương môn!

Thiên Thủ Vệ Đà Cung Chấn Viễn hơi cau mày, vội vòng tay đáp lễ nói:

- Ngũ vị thiếu bang chủ đã vâng mạng rồi Bạch Hạc cốc đây à?

Năm tên Ngân y đều vòng tay một loạt nói:

- Chính chúng tôi vâng lệnh Gia phụ đến đây?

Cung Chấn Viễn cười hỏi tiếp:

- Có phải vì sáu chữ Thiên hạ đệ nhất kiếm thủ mà đến hay chăng?

Năm tên ngân y Dã hạc ngập ngừng đáp:

- Việc... không phải việc này!

Thiên Thủ Vệ Đà Cung Chấn Viễn nghe qua cau mày nghĩ ngợi, tay hữu cầm cây quạt nhịp

manh hai cái vào tay tả, vui vẻ hỏi:

- Chứ các người đến gặp Cừ Thiên Hiệp làm gì?

Năm tên ngân y đưa mắt nhìn nhau, tất cả đều nín lặng không nói được nửa lời, chúng đứng trơ như mấy con hạc lạc.

Bấy giờ, Dạ Du Thần Cừ bước tới trước một bước, cất tiếng cười hăng hắc âm điệu hiềm ác vô cùng, bằng giọng nói âm âm trầm trầm bảo:

- Cung đại chương môn! Người vì danh mà đến còn Bích hạc bang của chúng lại vì lợi mà lại, và kẻ đã chết là Hỏa Hồ Lô hẳn lại muốn gom thâu cả danh lẫn lợi, do đó hẳn mời đến Diêm La Bửu điện để khiêu nại!

Cừ Thiên Hiệp không nhìn thấy vẻ thâm độc ngầm của hắn, nên vội hỏi:

- Còn người... tại sao cũng đến!?

Dạ Du Thần Cừ rút cổ lại, trông thấy rất kỳ khôi cổ quái, hắn lắc lư chiếc đầu nhọn bằng giọng nói âm hàn, cười hề hề đáp:

- Ta đây à! Ta đến xem sự náo nhiệt của trò nhân thế... để

vui chơi!

Cừ Thiên Hiệp bĩu môi, mắng nhỏ:

- Hừ! Bộ như người cũng dám đến đây à?

Dạ Du Thần Cừ làm ngơ không đáp, hắn đưa mắt ngó Thiên thủ vệ đà Cung chân Viễn như thăm hỏi ý kiến.

Cung chân Viễn cười nhạt bảo:

- Dạ Du Thần Cừ, người bớt những trò múa mép, lãng du hôm nay ở đây có gì lý thú, vì tình thế không tiện cho người...!

Dạ Du Thần Cừ hơi chột dạ, nhưng hắn vốn là con người tinh ma quỷ quyết bèn cất tiếng cười hênh hếch nói:

- Tình thế hiện giờ đã đổi mới... chứ có gì là không tiện?

Cừ Thiên Hiệp gằn giọng quát.

- Tình thế đổi mới là nghĩa gì?

Dạ Du Thần Cừ chỉ vào cổ thi hài Hỏa Hồ Lô cười hề hề, bằng giọng nói âm ma lạnh lẽo bảo:

- Người biết nó! đêm nay Dạ Du Thần Cừ này sẽ ghi ở lòng này mãi mãi “sự tàn ác hãi hùng”.

Cừ Thiên Hiệp trầm giọng gắt:

- Người có quen biết Hỏa Hồ Lô à?

Dạ Du Thần Cừ nói như rên:

- Tuy không quen biết, nhưng việc này quan hệ khá to. Người dùng kiếm giết thác Hỏa hồ lô, lại có mặt chúng ta tại tràng này... Ôi! Khổ cho tâm thân... vì việc này sẽ đồn đãi khắp nơi... Ôi! Chỉ sợ... sợ...

Nói đến đây hần bỗng phá lên cười lạnh lạnh, giọng cười hàm chứa sự âm trầm, ác hiểm, khiến người nghe chán ghét vô cùng.

Cừ Thiên Hiệp nghe hần nói, hàm chứa sự buộc tội cho mình bèn nổi giận rút thanh trúc kiếm vung lên, gắt to:

- Người muốn thay hần báo thù à?

Dạ Du Thần Cừ nói nhanh:

- Ta không có ý định đó! Xong ta chẳng bỏ qua vụ này.

Cừ Thiên Hiệp thấy hần gằn gằn dờ dờ, nên nổi giận xung thiên, nhắc mình đi hai vòng, nhanh như chớp tay tả chàng chớp mạnh cổ Dạ Du Thần Cừ quát lớn:

- Người muốn gì? Hãy nói mau?

Dạ Du Thần Cừ mặt mày biến sắc, xong vốn dĩ là con người quý quyết hần đổi giọng đánh thếp gằn lên:

- Người hãy dùng kiếm giết ta đi, ta bằng lòng chết dưới thanh kiếm báu. Một kẻ trong tay không tác sát... Ta và Hỏa Hồ Lô số phận như nhau... giết ta đi... nếu không thì...

Cừ Thiên Hiệp quát lớn:

- Nếu không thì... sao?

Dạ Du Thần Cừ rít lên:

- Nếu không thì ta sẽ đem câu chuyện hôm nay mà truyền bá cho mọi người rõ, về hành động giết Hỏa Hồ Lô.

Cừ Thiên Hiệp bật cười khi, một tay nắm cổ một tay bợp hông Dạ Du Thần Cừ, giơ hông lên cao ném văng ra xa mấy trượng, đồng thời chàng to giọng hét to:

- Chuyện ta làm ta chịu, kẻ trượng phu nào có sợ ai? Vì người biết nói câu này ta tha người khỏi chết.

Dạ Du Thần Cừ là một lão gian manh cụ cốt, nguyên hần đã thấy tận đáy lòng Cừ Thiên Hiệp là một kẻ trượng phu quân tử, nên dùng lời khích sáo cho khỏi chết, sau khi bị ném xa, hần lồm cồm ngồi dậy vừa rên rỉ:

- Hiện giờ người không chịu giết ta để khóa miệng ư? Người sẽ hối hận trong tương lai.

Cừ Thiên Hiệp nổi xung, khoát tay gắt ầm lên:

- Đi... đi cho khuất mắt! Ta xem người như cỏ rác không có gì đáng kể.

Dạ Du Thần Cừ lại cười hềnh hếch, gật gù bảo:

- Rất xứng đáng là hạo khí nam nhi.

Nói xong hắn vận dụng toàn lực nhảy lên cao một trượng, vượt qua bãi tha ma chạy như bay biến, trong nháy mắt đã biến mình vào đêm tối âm u...

Thiên Thủ Vệ Đà Cung chấn Viễn bắt giắc thở ra một hơi dài não ruột nói;

- Cừ lão đệ! Trong tương lai ngươi bị phiền toái nhiều.

Cừ Thiên Hiệp không rõ sự gì nên vội hỏi:

- Vậy... tiền bối muốn bảo gì...

Thiên Thủ Vệ Đà Cung chấn Viễn lấy tay chỉ vào vũng máu và thân của Hỏa Hồ Lô đang quần quai dưới đất, từ từ đáp:

- Cừ lão đệ! Ngươi phóng thích “Dạ Du Thần Cưu” là làm một việc thất sách!

Cừ Thiên Hiệp mỉm cười nói:

- Tại hạ không sợ hắn điều ngôn về việc này.

Thiên Thủ Vệ Đà Cung chấn Viễn, giữ cây quạt tiêu điều phát nhẹ vào bụng mấy cái, bằng giọng nói êm trầm trầm bảo:

- Hắn không có gì đáng ngại, nhưng tiếc thay Hồ Lô Hội, hội viên tràn ngập cả giang hồ đi đâu cũng chạm phải chúng, tuy chúng toàn là hạ lưu nhân vật, nhưng không thiếu tay cao thủ.

Bọn chúng đối với Hội thủ kính trọng tựa thần minh như hôm nay nhờ chết dưới kiếm của lão đệ, lại không được rõ ràng lắm mà ngươi thả lỏng cho Dạ Du Thần Cưu đi, tất nhiên hắn sẽ thêm dầu thêm mỡ và kinh khủng hóa câu chuyện rồi tung ra khắp mặt giang hồ, một đồn mười, mười đồn trăm, thì há chẳng phải là sự phiền hà sâu não về sau hay sao? Ví như, Cừ lão đệ có tài kinh thiên bạt chúng, cũng không thể ngừa được kẻ ném đá giấu tay, thì khắp mặt giang hồ người có ở đâu lâu được.

Bằng giọng nói trong êm, Cung Chấn Viễn nói rõ từng tiếng một, khiến người nghe phải rung cảm và nhận thấy rất chí lý chí tình.

Cừ Thiên Hiệp tỉnh tình khảng khái, ý chí kiêu hùng, chuyện mình làm mình chịu, nên chàng từ tốn đáp lời:

- Cung tiền bối lời vàng khuyên nhủ thực chí lý chí tình nhưng tiếc thay, việc này tại hạ coi như rơm rác. Chỉ vì tại hạ không sợ cuồng phong nổi dậy, làm sập chòi câu Ngư phủ, Hồ Lô Hội có biến bức khắp non sông đi nữa, tại hạ vẫn chẳng sợ nào?

Cung chấn Viễn gật gù nói tiếp:

- Lão đệ, có lòng hào khí, khiến Cung mỗ bội phục muôn vàng!

Bấy giờ năm tên ngân y thiếu bang chủ của Bạch hạc bang, đột nhiên chúng vòng tay hướng vào Thiên Thủ Vệ Đà Cung chấn Viễn, cung kính thưa:

- Tiểu diệt chờ đợi đến giờ này, xin thế bá thứ lỗi.

Cung Chấn Viễn hơi ngạc nhiên nói:

- Ngũ vị thiếu bang chủ quá nhún nhường.

Năm tên đã hạt đồng nói:

- Vì chúng điệt nhi khó lời ước hẹn với Cừ Thiên Hiệp tại đây, lại là vâng mệnh gia phụ mà hành sự, ắt có một sự trao đổi nhau, hầu sớm về để phục mệnh.

Cừ Thiên Hiệp nghe qua, chẳng đợi Cung Chấn Viễn trả lời, vội ngắt lời bảo:

- Đã hạc thiếu bang chủ! Các người muốn xuất bao hãy đến đây.

- “Soạt”

Một đạo bạch quang quay tròn chớp lóe, tiếp theo đấy ba, bốn rồi năm bóng ngân quang sáng màu bạc, năm vị thiếu bang chủ Bạch hạc bang đều tung mình nhảy ra tròng đầu “leng keng” nhiều tiếng nổi lên, năm ánh thép xanh biếc tóe ra năm đạo hào quang lạnh ớn người, năm thanh trường kiếm được tuôn ra khỏi võ thủ thế.

Cừ Thiên Hiệp thấy năm tên cùng nhảy ra một lượt, bèn đứng thẳng người, tay vận công, cất tiếng cười cuồng ngạo bảo:

- Các người hãy cẩn thận. Mời cả năm vị cùng tấn chiêu.

Năm tên thiếu bang chủ Bạch hạc bang cùng rống lên một loạt, tay hữu vận công phổ vào thân kiếm thân mình như con hạc nội múa nghệ thường nhảy một loạt đến bên Cừ Thiên Hiệp, đồng thanh hét to:

- Hãy xem chiêu thể của chúng ta.

Bọn chúng vừa nói dứt, năm thanh kiếm giơ cao, vũ lộng mạnh, phát ra tiếng gió, ánh thép xanh tỏa rực trời, uyển chuyển như muôn đóa hàn mai, biến ảo như gươm rừng kiếm bể năm đạo ngân tinh xoáy tích như năm luồng gió lốc bay xoắn vào người Cừ Thiên Hiệp, thế mạnh hơn cửa núi xẻ rừng.

Luận về kiếm thuật năm người này là cao thủ đệ nhất của Bạch Hạc Bang, địa vị lại là thiếu bang chủ, mà Bạch hạc Bang lại chuyên sử dụng kiếm thuật, ngoài cửu đại môn phái ra ít có người nào sánh nổi sự uyên bác của chúng về Kiếm thuật và công lực.

Nhưng sánh với Cừ Thiên Hiệp lại khác nhau một trời một vực. Vì Cừ Thiên Hiệp đã may mắn nhận được quyền Bồ thiên tàng thuyết hạo khí thơ và Thường thắng bát kiếm lại thêm một độ kỳ duyên nơi địa huyết học được Thập tam Sanh tiêu. Mười ba chiêu kiếm tốt đời, cho nên tổng kết lại đường kiếm thuật của chàng là một đường kiếm bí truyền, siêu linh, tuyệt học.

Cho nên, năm đường kiếm như sao sa bão táp hướng đến mình, Cừ Thiên Hiệp vẫn thản nhiên đứng nguyên thế, tay trút nhanh thanh trúc kiếm quay một vòng trước mặt, mỉm cười quát to:

- Năm vị hãy đề phòng!

HỒI THỨ BỐN MƯƠI BA

Cao thủ chặt tha ma

Kiểm trần ra oai vũ

Thanh Khô trúc thánh kiếm vừa tuốt ra khỏi vỏ chẳng khác con rồng vàng uốn khúc, vũ lộng ra muôn đạo hào quang sáng rực trời.

Thiên Thủ Vệ Đà Cung Chấn Viễn thất thanh hô to:

- A, thực là... K...i...ế...m...

Tiếng nói của lão chưa dứt lời, bóng người đang xoáy tít bỗng phân hai.

Năm vị Thiếu bang chủ Bạch Hạc Bang vừa thấy ánh sáng vàng của trúc kiếm tất cả kêu lên kinh ngạc, miễn cưỡng đưa gương ra đỡ, bị luồng kiếm phong đẩy ngược dội ra sau sáu bảy thước.

Cừu Thiên Hiệp cao hứng huyết lên tiếng sáo diều ngân vang như rồng gầm giữa biển, thân mình tựa cụm mây ô, kiếm quang vẫn chưa dừng chớp nhoáng, lần thứ hai xuất thủ, sử dụng chiêu Hồ túc cao cương, một trong mười ba đường Sanh tiêu kiếm pháp - chiêu kiếm này biến ra năm thức đánh, hướng vào năm tên thiếu bang chủ điểm mạnh, đâm ngay, chém ngang, phạt xéo, xả đầu... năm tên Bạch hạc bang tuy cách xa sáu, bảy bước, nhưng vẫn còn trong vòng phong tỏa của kiếm phong.

Năm người tuy nhảy ra xa sáu, bảy thước né tránh, song khó thoát khỏi nỗi đạo hoàng quang theo như bóng với hình, bất giác đại kinh thất sắc, tất cả đều rống lên, tuốt nhanh thanh kiếm đưa ra nghênh chiêu, tiếp thế.

Không ngờ, kiếm quang lóe mắt, kiếm khí tựa vòng cầu, nhưng thấy Cừu Thiên Hiệp đổi chiêu biến thể miệng lại quát to lên.

- Hãy cầm chặt trường kiếm!

Tiếng “Kiếm” vừa thoát khỏi miệng Cừu Thiên Hiệp, đột nhiên nhiều tiếng “leng keng” vang lên.

Thiên thủ vệ đà Cung chấn Viễn hai lần kêu thất thanh:

- Ngũ vị thiếu bang chủ? Lui mau!

Cùng lúc đó, năm chiếc bóng người trắng bạc như ngọn pháo vô tri sắp nổ, xò người tiến dưới ngọn hoàng quang, chẳng khác đoàn phù du cuồng đại đua nhau nhảy vào bóng đèn tự thiêu.

Cừu Thiên Hiệp đột nhiên rút đường Thánh kiếm thu hồi thế tấn, đứng sừng giữa tràng viện, dáng điệu thực oai phong凛冽, tay cầm thanh Khô trúc thánh kiếm chỉ vào năm tên thiếu bang chủ, quát to:

- Năm vị tay kiếm không thắng nổi Cừu mỗ, thì không nên vọng tưởng đến quyền Bỏ thiên tàng thiết hạo khí thơ.

Năm vị thiếu bang chủ của Bạch hạc bang bấy giờ mới hoảng hồn. Chúng đưa mắt nhìn lại thanh trường kiếm trên tay... mới hay đã gây tiện hết phân nửa, chúng lấy mắt nhìn nhau ngơ ngác

đến độ mất hồn, vẻ mặt trắng nhợt lúc trắng lúc hồng trông rất thảm hại.

Thiên Thủ Vệ Đà Cung Chấn Viễn vội bước mau tới trước dùng lời giảng hòa bảo:

- Thắng bại là thường sự, đến đây là tạm đủ.

Cừu Thiên Hiệp cao giọng nói:

- Năm vị thiếu bang chủ Bạch hạc bang, chúng ta vốn không có tiền cừu hận gì cả phải chăng.

Năm tên thiếu bang chủ Bạch hạc bang lấy mắt nhìn nhau vừa quay sang Cừu chấn Viễn nói:

- Chúng tiểu diệt học nghệ chẳng tinh, xin thế bá đừng cười nhé!

Thiên Thủ Vệ Đà Cung Chấn Viễn nói mau:

- Nói chi những lời như thế, Bạch hạc bang, kiếm phái oai trấn giang hồ, danh vang võ hiệp nhưng lần...

Nói đến đây lão vụt nín lặng, đưa mắt nhìn Cừu Thiên Hiệp vì ái ngại.

Cừu Thiên Hiệp mỉm cười đau khổ, tiếp lời ngay:

- Nhưng lần này tại bình khí kém, năm vị nên tìm có kiếm báu, trở lại đây lần nữa tìm tại hạ, tại hạ sẽ tùy thời mà hầu giáo quý vị!

Năm tên thiếu bang chủ mặt còn sắc giận, chúng ném nhanh năm chuỗi kiếm gãy xuống đất, đồng thanh nói to:

- Các hạ nói hãy nhớ lời, chúng sẽ còn ngày gặp gỡ, Thôi đi!

Vừa nói dứt năm bóng người bay vọt lên cao hàng trượng, biến hình vào bóng đêm phút chốc đã mất dạng...

Thiên Thủ Vệ Đà Cung Chấn Viễn nhìn theo cả năm người, đi khỏi bãi tha ma rất xa, mới quay đối diện Cừu Thiên Hiệp thờ dài nói:

- Bạch hạc bang năm con đã hạc, đây là lần đầu tiên chúng ném mùi thất bại, nhưng khổ nổi, tuổi thanh thanh, khó có lòng nhẫn nại, khó chịu sự nhận chân! Chúng không hề bỏ qua việc này được.

Cừu Thiên Hiệp cảm thấy năm tên thiếu bang chủ Bạch Hạc bang có phong độ bất phàm, bèn cất giọng u buồn nói:

- Con nhà võ, ai cũng tự trọng lấy oai phong của mình, không trách được!

Thiên Thủ Vệ Đà Cung Chấn Viễn mỉm cười khổ, gượng nói:

- Lão đệ nói không sai, tuy người không tự xưng là Thiên hạ đệ nhất kiếm thủ. Nhưng theo kiếm thuật chiêu pháp, thì người đã đạt đến mức nhập hóa xuất thần. Cung mỗ cam bái phục xin thua, hẹn gặp lại.

Nói dứt, lão quay lưng về sau toan cất bước.

Cừu Thiên Hiệp thấy thế vội gọi nhanh:

- Cung chương môn, Cừ mỗ muốn hầu chuyện!

Cung Chấn Viễn quay lại, vẻ mặt thoảng qua một tia nghi ngờ, bất giác hỏi:

- Cừ lão đệ người?

Cừ Thiên Hiệp nhếch môi cười nụ:

- Nghe danh tiếng võ nội kiếm thuật, đứng đầu là phái Tiên Hà Võ Đang, nổi tiếng rất lâu đời, hằng mong ước gặp, dịp may rất ít có. Kính mời chương môn thi triển vài chiêu của quý phái tuyệt học, cho tiểu đệ được mở rộng kiến văn.

Thiên Thủ Vệ Đà Cung Chấn Viễn bấy giờ mặt hóa hồng, mày ngài nhú lại, lão đưa tay mân mê chòm râu điểm bạc, ngẫm nghĩ mà chẳng nói ra lời.

Không ngờ, phía sau lưng Cung Chấn Viễn, từ lâu không nghe tiếng động của tên kiếm sĩ Tiên Hà. Đột nhiên một trận gió nổi lên thoảng nhanh qua tựa hồ như tiếng động chân người, ngọn gió lại quện thành hình tròn vây phủ Cừ Thiên Hiệp vào giữa. Bấy giờ mới rõ là mười tên kiếm sĩ Tiên Hà tủa ra vây phủ Cừ Thiên Hiệp, mười lưỡi gươm trần lấp lánh ánh thanh quang, giơ lên ngang bụng, mỗi tên đều lộ vẻ phần nộ đến cùng tột, dường như chúng muốn mở trận thư hùng.

Cừ Thiên Hiệp thấy vậy mím cười, đôi mắt chiếu ra tia sáng long lanh, rọi thẳng vào mặt mười tên dũng sĩ Tiên hà kiếm, đoạn quay sang nhìn Thiên Thủ Vệ Đà Cung Chấn Viễn trầm giọng hỏi:

- Cung chương môn không thích cùng tại hạ động thủ, mà ra lệnh cho quý phái đệ tử, dùng thuật Ném đá dò đường phái chăng?

Cung Chấn Viễn cau mày khó chịu, bằng giọng nói đau buồn đáp:

- Cung mỗ là đàn anh có học thức, dù không thành mô phạm, chứ cũng xứng với nghĩa trọng phu, ta tuyệt nhiên không có ý như thế, chẳng qua là...

Cừ Thiên Hiệp vội cướp lời, bằng giọng gay gắt nói tiếp:

- Chẳng qua là tại hạ tài sơ học cạn, đâu có đủ cho Tiên Hà phái cao thủ động chiêu, vì không xứng đáng.

Thiên Thủ Vệ Đà Cung Chấn Viễn nghe qua tái mặt, tay hữu run khê giơ lên chỉ vào mười tên dũng sĩ Tiên hà trầm giọng nói:

- Chúng nó là tay kiếm hữu hạng của bốn môn hiểm vì trẻ tuổi người non dạ, tự ái sôi trào theo nhiệt huyết, Cừ lão đệ nếu muốn chỉ giáo thì cứ ra tay... Cung mỗ không can thiệp.

Cừ Thiên Hiệp đồng dục nói to:

- Chương môn không can dự, thì các người cứ tự tiện... Nào, xin mời thập vị anh hùng.

Vừa nói dứt, thanh Khô trúc thánh kiếm chuyển nhẹ. Thoạt nhìn, chỉ là một khúc tre, đã lân nước trở màu vàng, song rất hiếm có ở trần đời, vì trúc kiếm vừa nhích động nhẹ, lập tức phát ra muôn đạo kim quang, chói sáng cả ngôi nghĩa địa, tiếng kiếm phong kêu “réo” và ngân dài tựa như rống gầm hồ “béo”...

Thiên Thủ Vệ Đà Cung Chấn Viễn, đột nhiên lác nhẹ thân mình bay vọt lên cao ba trượng, và hạ xuống đứng lên phiến đá trên một gò cao, vừa buộc miệng gọi to mười tên đệ tử Tiên Hà phái:

- Các người tự ý tự nguyện, bụng làm dạ chịu không được tránh ta... song các người hãy tận lực mà lãnh giáo Cửu Thiên Hiệp một chiêu tuyệt học!

Mười tên kiếm sĩ đồng thanh đáp:

- Chúng đệ tử đã hiểu.

Giọng nói chưa hết, bóng người đã trập trùng thoát tiến thoát lùi, mười tên dũng sĩ và mười lưỡi gươm trần óng ánh, bức hãm Cửu Thiên Hiệp vào giữa trung tâm, khiến người hoa cả mắt chỉ thấy màu trắng bạc, xanh xanh, chứ không thấy dạng người nào cả.

Ban đầu, chi thoảng qua như làn gió nhẹ dần dần, mười dũng sĩ của Tiên Hà phái càng vượt càng mau, kinh phong càng đến gần càng lan rộng. Sau cùng, không còn phân biệt được bóng người, kiếm phong thì réo lên như sấm rền gió thổi, phương phát như hàng vạn kỵ binh ồ ạt cuốn tới như nước vỡ bờ.

Một phái tuyệt học, quả nhiên khác hẳn tay thường.

Cửu Thiên Hiệp không dám lơ đãng, cầm kiếm hộ thân ngưng khí dưỡng thần, chẳng dám khinh thường vọng động, lại không dám sơ hở như trước. Một khắc qua.

Bỗng nhiên mười tên dũng sĩ phái Tiên Hà đồng thanh hét hớn:

- Hãy xem kiếm.

Mười người kêu lên một lượt rập nhau, như đất bằng bỗng nổi cơn sấm dậy, mười đạo kiếm phong đồng thời bay lông lốc đến, bốn phương tám hướng xông lên vàng thiết khí lạnh buốt người.

Cửu Thiên Hiệp chép miệng khen thầm, thuận tay vung mạnh Khô trúc thánh kiếm hóa ra chiêu Văn kê khởi vũ một trong Sanh tiêu kiếm pháp, trúc kiếm vừa chớp động một vòng tỏa ra một vàng hoàng quang vàng buốt không khí, vừa cao giọng nói to:

- Cửu mỗ xin lãnh giáo.

Trúc kiếm vừa vung ra, bóng địch đã tiêu thất.

Nguyên mười tên kiếm sĩ Tiên Hà phái đưa ra chiêu thế rợn người, đây là chiêu dụ địch hư chiêu, thấy bước tới trước chứ kỳ thật còn ở sau sáu trượng, đi chạy như thường lệ song kiếm chiêu đã thâm lại.

Cửu Thiên Hiệp đưa ra chiêu Văn kê khởi vũ lại đánh vào khoảng không khí hư vô, trong lòng lấy làm kinh hãi, vội thâu ngay trúc kiếm rùng mình giữ bộ, vừa đưa mắt thăm dò địch tình động tĩnh ra sao.

Không ngờ, mười tên dũng sĩ Tiên Hà phái đột nhiên quật khởi, tất cả đồng lúc một tiếng rập nhau, vang lên một tiếng lớn kinh hồn, mười luồng hào quang chớp nhoáng của trường kiếm, mau như lưu tinh, thế cứng hơn phi mã, như nhiều tia điện quét ngang trời, đây là một chiêu biến ảo khôn lường, lợi hại không kể xiết,

Cửu Thiên Hiệp toát mồ hôi lạnh, sự cấp bách trong chớp mắt, vận công không còn kịp, chỉ còn cách giơ cao Khô trúc thánh kiếm sử dụng chiêu thân tốc là Tiêm Long tại thiên múa nhanh đề phòng thân.

Cách đây ba trượng xa, Thiên Thủ Vệ Đa Cung Chấn Viễn, đột nhiên kêu rống lên:

- Các người mau thôi lui, lấy quạt hộ thân tức khắc!

- Ôi chào! - Ôi!

Nhiều tiếng kêu kinh hoàng nổi lên, bóng người phân tán nhanh, mười tên dũng sĩ Tiên Hà phải, đang cuốn tròn bên vòng chiến, bỗng dạt ra trong số mười người, có ba người bị hất văng thiết kiếm, ba người này vội lấy quạt múa lên để hộ thân, số còn lại, tuy không bị thương nhưng bảy cây quạt bị kiếm phong thổi nát, bay tứ tán.

Cừ Thiên Hiệp trong cơn gấp rút, liền hoành thân thi triển chiêu thế, không rõ vì ý gì mà chàng sử dụng hai chiêu Mạng vận kiếm và Thường thắng bát kiếm là hai chiêu tuyệt học bí truyền chợt nghe Cung Chấn Viễn kêu rống bên tai, mới vội thu hồi thế kiếm hộ thân, và cũng nhờ đó mà hai chiêu thế tuyệt học chỉ thi triển một phần nhỏ.

Bây giờ, chàng đã tỉnh trí, định thần nhớ lại, bất giác bảo nhỏ với mình toi công.

Thật ra, nếu Cừ Thiên Hiệp không thu hồi hai chiêu thế, thì mười tên dũng sĩ Tiên Hà phải, khó tránh được máu đổ rừng hoang, thầy phơi mộ địa.

Thiên Thủ Vệ Đà Cung Chấn Viễn, từ trên cái gò cao vội nhún mình nhảy xuống, đến trước mặt Cừ Thiên Hiệp vòng tay thi lễ nói:

- Đa tạ lão đệ đã nương tay, tha cho chúng.

Cừ Thiên Hiệp đỏ mặt, khẽ đáp lời:

- Chương môn nhún nhường thái quá!

Không ngờ Thiên Thủ Vệ Đà Cung Chấn Viễn bước xấn tới trước, cây quạt tiêu điều xòe rộng ra phe phẩy bằng giọng nói trân trọng bảo:

- Cung mở tay tả phiến, tay hữu kiếm hội cùng ba mươi năm công lực và kim tượng danh dự trong võ lâm, thừa nhân Kiếm phiến song tuyệt Cung mở thật lấy làm hãnh diện vô cùng; nhưng mà sự kết quả ra sao Cung mở thực không biết đến. Hôm nay, xin mượn Thiểu hiệp những đường kiếm thuật thần kỳ, để mà đo lường thử tài bộ của Cung mô xem đến đâu vậy xin thiếu hiệp chớ bỏ qua.

Lời nói của Cung Chấn Viễn phân kính là muốn động thủ, qua chiêu, nhưng xuất phát từ cửa miệng một vị chương môn nên lời lẽ phải khiêm cung và cam mỹ.

Nhân đó Cừ Thiên Hiệp vòng tay cung kính đáp:

- Cung kính chẳng bằng vâng lời, song tại hạ có một lời yêu cầu nho nhỏ.

Cung Chấn Viễn ngạc nhiên hỏi:

- Lão huynh đài, người muốn ta đánh cuộc ư?

Lời nói vô cùng trang trọng, hiển nhiên là Cung Chấn Viễn nói thật tình, không đùa.

Cừ Thiên Hiệp đáp nhanh:

- Không dám! Chỉ vì tại hạ trong tay lưỡi thánh kiếm quá sắc bén, ci xin mượn một vị nào của quý phái một thanh kiếm thường, như thế mới gọi là công bằng và hợp lý trong cuộc qua chiêu.

Cung chân Viễn vội khoát tay từ chối nói:

- Không cần thiết. Vì thanh kiếm của cung mẫu... rất khác xa loại kiếm thường dùng.

Nói xong, quạt giao tay tả, tay hữu đưa lên vai nắm lấy đốc kiếm rút “soạt”, ra khỏi vỏ, một thanh cổ kiếm dài ba thước hai tấc, màu xanh biêng biếc ấy là cây Tòng văn cổ kiếm, một thanh kiếm kỳ cổ nhất đời.

Thật vậy, Tòng kiếm vừa thoát ra khỏi vỏ, màu xanh lá mạ, chiếu mát mắt, hơi lạnh rợn người kèm theo tiếng kiếm phong, nghe o o ngân dài như phụng gáy, sánh với mười thanh kiếm thép của mười tên dũng sĩ Tiên hà phái khác xa nhau một vực một trời.

Thiên Thủ Vệ Đà Cung Chân Viễn thuận tay vũ lộng một vòng thử, thân kiếm đảo nghiêng nghiêng đã phát ra tiếng kêu “oong oong” ánh thanh quang theo đó mà tuôn ra xanh biếc cả trời, kẻ đẩy bèn thu kiếm để ngang bụng, bằng giọng nói trầm hùng bảo:

- Thanh kiếm này truyền đến tay Cung mẫu, có trên mười đời, ước chừng năm trăm năm lịch sử, tuy không chém đá như bùa song có thể thổi lông đứt đoạn. Lão đệ đài, người hãy cố gắng nhé.

Cừ Thiên Hiệp nhìn thấy Tòng văn cổ kiếm rời khỏi vỏ đã biết là loại bùa kiếm, giờ được nghe qua càng lấy làm tin tưởng, do đó chàng tủm tỉm cười tiếp lời:

- Thì ra là thế, tại hạ vui lòng lãnh giáo! Xin mời.

Nói xong, chàng bao kiếm vòng tay, nhắc bổng thân mình lui ra xa bảy thước, hai chân bệt ra hình chữ bát, mình rùn xuống thấp, mặt ngó ngay tới trước, thật là phong độ của một tay cao thủ thượng thừa, cung mà không kiêu ngạo, kính hòa đủ lễ nghi.

Thiên Thủ Vệ Đà Cung Chân Viễn vội hoành kiếm day ngang khiêm tốn nói:

- Lão đệ đài quá nhiều nghi lễ.

Nói xong, lão khom mình xuống thấp như tọa bộ, ấy là chiêu thức hộ thân của hàng kiếm khách lão luyện. Thoạt nhiên như thi lễ bên quyền cước.

Hai người đứng xôm đối diện nhau, lại đồng thanh hét to:

- Miễn luật!

Hai bóng người đối chiếu bỗng phân ra, một xanh một vàng, biến thành hai luồng ánh sáng, chớp lóe và bay lượn.

Nguyên cả hai đang dùng hư chiêu để mà đo lường trình độ của nhau, nào là nhảy né hộ thân, nào là giờ bộ trầm thủ thế, hai bên diễn ra vài đường hư ảo, sau cùng mới rùn bộ đưa mắt nhìn nhau, hầu chờ địch thủ tấn chiêu.

Luận về kiếm thuật, rất khác xa các loại binh khí khác như công đao, côn, phủ, vì sự học tập thuần về khí, không bao giờ khinh thường mà tấn chiêu trước, chỉ vì lấy tịnh chế động, nếu để sự giận dữ làm cho khí huyết phù trầm sẽ thua ngay.

Sở dĩ hai người đều chuẩn bị, răn lòng mình không nhích động, ai thất bại là kẻ đã ra tay trước.

Vì thế, hai người tràn qua né lại, bốn mắt giao nhau không ai chịu xuất thủ.

Đột nhiên, Cừu Thiên Hiệp rùn bộ đôi thể, lại cất tiếng hét to:

- Chương môn, tại hạ xin vô lễ.

Lời nói dứt, chiêu kiếm đã thành, đạo quang vàng như ánh sáng chiều, tỏa ra sáng rực bãi tha ma, chiêu Thường thắng bát kiếm vũ lộng như rồng vàng uốn khúc, lượn theo mây lướt theo gió cuốn thành một trận phong ba truy kích đối phương.

Thiên Thủ Vệ Đà Cung Chấn Viễn reo to:

- Quả là chiêu thể phi phạm.

Lời nói dứt, tả thủ phe phẩy quạt tiêu diêu, tay hữu cử thanh tòng kiếm ra nghênh địch, hai bên đối thủ đã mở đầu trận so tài.

Nên biết, Cung Chấn Viễn vừa đưa ra chiêu thể, đây là một chiêu tuyệt học của phái Tiên Hà, thấy chiêu thể rời rạc không hình thức, kỳ thật là bên trong nó biến hóa muôn đoạn, huyền bí ẩn trong chiêu khiến người không thể lường được.

Nhân vì khi đưa kiếm ra, mũi kiếm đã điểm, thân kiếm, lại quấn, lưng kiếm lại vạch, chuôi kiếm cứng như xích tòng, phong kiếm tỏa làn gió mỏng bảo vệ bàn tay, đây là năm nguyên tắc lớn của kiếm thuật Thiên - Địa - Quân - Thân - Sư năm nguyên tắc này không dùng phổ vào chiêu thức dùng để chế địch là một uy lực dùng để phát uy phản kích.

Và lại, thêm vào đấy cây quạt tiêu diêu luôn luôn thủ hạ bộ, khi thuận theo đà kiếm quạt tới, khi nghịch thì quạt ngang bình khí địch, tuy cánh quạt mỏng manh nhưng có một đạo lực rất hùng hậu đủ sức đẩy rơi các loại binh khí, khi cận chiến thì quạt vào mặt, bụng địch thủ. Nhân đó, quạt phổ vào kiếm, kiếm chuyển ra chiêu chiêu, biến ra thức tổng hợp thành một chiêu tuyệt học song tuyệt kiếm phiến.

Cừu Thiên Hiệp nhìn thấy thể kiếm biến ảo, khiến cho mặt mày thất sắc mồ hôi rịn ướt toàn thân.

XEM TIẾP QUYỂN II

TRUYỆN
VÔ HIỆP
TRUNG HOA

Thuyết Thử Trước Khiếm

TẬP 2

NGUYÊN TÁC:
BẠCH NGỌC THẠCH

NGUYỆT DƯỢC:
HỒNG PHƯƠNG

NHÀ XUẤT BẢN VĂN NGHỆ
THÀNH PHỐ HỒ CHÍ MINH

Table of Contents

HỒI THỨ BỐN MƯƠI TƯ
HỒI THỨ BỐN MƯƠI LĂM
HỒI THỨ BỐN MƯƠI SÁU
HỒI THỨ BỐN MƯƠI BẢY
HỒI THỨ BỐN MƯƠI TÁM
HỒI THỨ BỐN MƯƠI CHÍN
HỒI THỨ NĂM MƯƠI
HỒI THỨ NĂM MƯƠI MỐT
HỒI THỨ NĂM MƯƠI HAI
HỒI THỨ NĂM MƯƠI BA
HỒI THỨ NĂM MƯƠI TƯ
HỒI THỨ NĂM MƯƠI LĂM
HỒI THỨ NĂM MƯƠI SÁU
HỒI THỨ NĂM MƯƠI BẢY
HỒI THỨ NĂM MƯƠI TÁM
HỒI THỨ NĂM MƯƠI CHÍN
HỒI THỨ SÁU MƯƠI
HỒI THỨ SÁU MƯƠI MỐT
HỒI THỨ SÁU MƯƠI HAI
HỒI THỨ SÁU MƯƠI BA
HỒI THỨ SÁU MƯƠI TƯ
HỒI THỨ SÁU MƯƠI LĂM
HỒI THỨ SÁU MƯƠI SÁU
HỒI THỨ SÁU MƯƠI BẢY
HỒI THỨ SÁU MƯƠI TÁM
HỒI THỨ SÁU MƯƠI CHÍN
HỒI THỨ BẢY MƯƠI
HỒI THỨ BẢY MƯƠI MỐT

HỒI THỨ BẢY MƯỜI HAI
HỒI THỨ BẢY MƯỜI BA
HỒI THỨ BẢY MƯỜI TƯ
HỒI THỨ BẢY MƯỜI LĂM
HỒI THỨ BẢY MƯỜI SÁU
HỒI THỨ BẢY MƯỜI BẢY
HỒI THỨ BẢY MƯỜI TÁM
HỒI THỨ BẢY MƯỜI CHÍN
HỒI THỨ TÁM MƯỜI
HỒI THỨ TÁM MƯỜI MỐT
HỒI THỨ TÁM MƯỜI HAI
HỒI THỨ TÁM MƯỜI BA
HỒI THỨ TÁM MƯỜI BỐN
HỒI THỨ TÁM MƯỜI LĂM
HỒI THỨ TÁM MƯỜI SÁU
HỒI THỨ TÁM MƯỜI BẢY
HỒI THỨ TÁM MƯỜI TÁM

HỒI THỨ BỐN MƯƠI TƯ

Oan gia đeo đuổi...

Hai gái chặn đường...

Đứng một bên mười tên kiếm sĩ Tiên Hà phái, cất tiếng hô to như sấm nổ:

- Hay tuyệt!

Thiên thủ vệ đà Cung Chấn Viễn thẳm đã c ý, tuy không muốn tạo sự thương tâm cho người khác, song tâm ý không quên phần thủ thắ ng, tay hữu kiếm tông đảo mạnh, tay tả quạt tiêu điều hạ trắ m, lại cất tiếng nói to:

- Xin...

Tiế ng “nhường” chưa thoát khỏi vành môi, Cừu Thiên Hiệp mảy ngài đảo ngược, mắ t biế c chuyển nhanh, tay đã hạ trắ m, cao giọng khen:

- Chiêu số ́ tuyệt diệu...

Bóng người xoáy tít quay động, bỗng phân ra hai, cây quạt của Cung Chấn Viễn đột nhiên bị đẩy khỏi vòng tay văng bay lên cao mắ y trượng. Tiế p theo đắ y là một tiế ng “keng” của sắ c thép nổi lên nhẹ. Cung Chấn Viễn cảm thắ y cánh tay hữu tê buố t, vội xách thanh “cổ kiếm” nhảy lùi ra sau mắ y trượng dư.

Cừu Thiên Hiệp đưa ra chiêu thề ́, bị đạo dư lực kinh khí đẩy lui ra ngoài bảy bước.

Lại thấy cây quạt Cung Chấn Viễn đang lơ lửng giữa khoảng không, lại rơi từ từ xuống, kẻ bên Cừ Thiên Hiệp nhanh như cắt, tay hữu giơ lên cao mũi “khô trúc thánh kiếm” chọc thủng cánh quạt, thuận tay chàng phát mạnh “kiếm thánh” đẩy cây quạt bay về phía Cung Chấn Viễn, đồng thời kêu to:

- Hãy tiếp lấy...

Thiên thủ vệ đà Cung Chấn Viễn đang mở to đôi mắt nhìn vào đầu mũi kiếm “Tòng văn cổ kiếm” của chính mình, một sự thương tâm đến cùng cực nổi lên làm cho gương mặt già nua lúc bạc, lúc hồng, đôi mắt lơ đãng, người như điên dại, gương mặt hiện lên đầy vẻ kinh hoàng, trố mắt nhìn thanh kiếm đến độ xuất thần.

Đến lúc nghe tiếng Cừ Thiên Hiệp hét bên tai, Cung Chấn Viễn mới hoàn hồn ngó lên, thấy cánh quạt bay tít vào mặt, vội đưa tay ra chụp lại, đồng thời lão giương đôi mắt nhìn Cừ Thiên Hiệp trân trối, nín lặng không nói được nửa lời.

Cừ Thiên Hiệp bá ý giờ mới tỉnh ngộ, hô ì tưởng.

- “Chẳng nhẽ thanh “kiếm kỳ cổ” của lão đã hư”!

Chàng lại nghĩ nhanh: Nếu thanh “Tòng văn cổ kiếm” bị hư bể, thì cây “Thánh kiếm” của chính mình chỉ là một cành “Khô trúc” thế nào còn nguyên vẹn được, nghĩ đến đây chàng để ngang “Khô trúc thánh kiếm” trước mặt, dưới ánh sáng trắng, thì thấy thanh trúc kiếm vẫn nguyên vẹn, không sứt mẻ tí nào, nước bóng vẫn trơn láng, không hề trầy xước, nên cảm thấy kỳ lạ vội cất tiếng hỏi Cung Chấn Viễn:

- Cung chương môn! Thanh “Tòng văn cổ kiếm” của ngươi có...

Thiên thủ vệ đà Cung Chấn Viễn nghe qua tiếng sắc hồng cả hai vành tai, năm chòm râu đuột run lên như gió thổi, lão cất tiếng thở dài nói:

- Ta không ngờ “Thánh kiếm” cũng là vật trân môn, tương truyền đến mười chín đời người, nay đến phiên ta lại bị nhục thế này. Cung Chấn Viễn chương môn Tiên Hà phái ngày nay đã trở thành kẻ tội hơn đời với những anh hùng đã khuất!

Lời vừa nói ra, Cừ Thiên Hiệp nghe tái mặt; luôn cả mười tên kiếm sĩ phái Tiên Hà, không hẹn mà gặp đồng kêu lên một tiếng “Á” kinh ngạc, mỗi tên đều run lên, vẻ mặt nhuốm đầy buồn thảm, tia mắt chưa hết kinh hoàng.

Cừ Thiên Hiệp vội hỏi ngay:

- Cung tiên bối bảo sao?

Thiên thủ vệ đà Cung Chấn Viễn đưa nhanh “Tông văn cổ kiếm” ra trước mặt quy nhẹ một vòng, lại dùng lời nói quá trang trọng bảo:

- Bôn môn cổ kiếm là một phẩm vật tốt đời, chỉ vì ta “Cung Chấn Viễn công lực chẳng ra gì, học nghệ không tinh, nên nguyện đóng cửa để tạ lỗi với tiên nhân! Cừ Thiên Hiệp không can thiệp đến việc này!...

Nói xong, lão đưa tay áo vẩy mạnh vào nhóm mười tên kiếm sĩ Tiên Hà phái, ngầm ra hiệu cho chúng cất bước.

Mười tên kiếm sĩ Tiên Hà đời với Cừ Thiên Hiệp rất uất hận và bất phục, song chương môn đã ra lệnh, chúng đâu dám cưỡng lại, vì thế...

Mười tên kiếm sĩ đồng thanh kêu lên:

- Hãy đi thôi!

Mười bóng người chớp lạch, xung bắ n lên cao mắ y trượng, nhắ m hướng đường cái quan chạy tới như trồ n bão, trong nháy mắ t đã chìm mình khuấ t dưới bóng đêm.

Thiên thủ vệ đà Cung Chấ n Viễn chấ p cây “Tòng văn cổ kiế m” vào vỏ, vẻ mặt chưa hế t lạnh lùng, miễn cưỡng nhế ch mép nở một nụ cười đau khổ, hai tay vòng lại hướng Cừ Thiên Hiệp nói:

- Câu chuyện đêm nay, Tiên Hà phải tự xét nghệ nghiệp chẳng tinh, và việc làm không cân nhắ c, mong Thiế u hiệp dùng lời nhân đức, khi đề cập chuyện này với mọi người... Xin dung cho Cung mỗ còn chút ít thể diện!

Cừ Thiên Hiệp nghe qua, lắ y làm bàng hoàng chưa xót cho hoàn cảnh của vị chương môn, bèn câ t tiế ng hiề n hòa cung kính đáp lại:

- Chương môn nói chi những lời này, tại hạ tuy có trong tay kiế m thánh rắ t sắ c sảo, nhưng về nghệ nghiệp thì... đêm nay văn hạ chưa thi triển, cho nên quý vị tôn phái chưa có dịp lộ sở trường... Tại hạ tuy đã hơn thánh kiế m, song chẳng lắ y gì làm hứng thú!

Cung Chấ n Viễn nghe qua hơi tái mặt, không lộ vẻ gì hân hoan hay tha thứ, mà trầ m giọng nói to:

- Xin cáo từ!

Nói xong, lão quay người qua phía hữu toan câ t bước. Không ngờ Cừ Thiên Hiệp nhanh chân bước xắ n tới trước cản lố i đi vừa nhẹ giọng:

- Xin chương môn khoan đi!

Thiên thủ vệ đà Cung Chấn Viễn vội thoắt lui một bước trâm giọng hỏi:

- Người muốn giữ ta lại hay sao? Người muốn gì?

Vừa nói dứt, lão giữ mạnh cây quạt, che ngay bụng tay hữu lại nắm chặt đốc kiếm, chân dặt hình chữ đinh thủ thế.

Cừ Thiên Hiệp thấy thế, vội cho nhanh Khu trúc thánh kiếm vào vỏ, vòng tay thi lễ, nói:

- Tại hạ nào dám vô lễ!

Cung Chấn Viễn tay sờ đốc kiếm, mắt mở trừng trừng nhìn Cừ Thiên Hiệp hỏi to:

- Tại sao người không cho Cung mỗ rời nơi đây?

Cừ Thiên Hiệp cả cười, vui vẻ đáp:

- Không dám đâu! Chỉ vì tại hạ có câu chuyện hết sức mơ hồ muốn nhờ Chương môn chỉ giáo!

Thiên thủ vệ đà Cung Chấn Viễn càng lầy làm khó nghĩ vội hỏi:

- Chuyện gì thế?

Cừ Thiên Hiệp nghiêm trang, hỏi lại:

- Chương môn có bằng lòng chỉ giáo không?

Cung Chấn Viễn đáp mau:

- Nếu được... có thể!

Cừ Thiên Hiệp quả cặp mắt tinh anh, nhìn thẳng vào mặt Cung Chấn Viễn, điềm đàm hỏi:

- Cuộc đại hội trên Hương Lô Phong - Cáo sơn vào tiết t Đoan Ngọ vừa qua, Cửu đại môn phái đề u một lòng ước hội, quý chưong môn tại sao đề n giờ lại thất ước, chẳng nhẽ tượng “Bích ngọc cổ phật” là tín vật của Ngô Phi đại sư bây giờ hết hiệu lực rồi sao?

Thiên thủ vệ đà Cung Chấn Viễn nghe qua biế n sắc, dường như dật sập trời long, lão đưa mắt nhìn trừng vào Cửu Thiên Hiệp, một lúc lâu mới lên tiế ng, bằ ng giọng nói chân thành đáp lời:

- Đại hội vào tiết t Đoan Ngọ? Ngô Phi đại sư lại truyề n lệnh lầ n thứ hai và đã thủ tiêu lệnh trước!?

Cửu Thiên Hiệp nghe những lời Cung Chấn Viễn vừa nói, một áng mây ngờ vực nổi lên làm tồ i cả tâm hồ n bèn cúi đầ u nghĩ ngợi:

- Phái Thiề u Lâm là minh chủ trong Cửu đại môn phái, mà Ngô Phi đại sư là một người chánh phái đầ y thanh dự, luôn cả giang hồ võ lâm cũng coi Ngô Phi đại sư là người tiề n nhân vọng trọng, chẳng nhẽ đại sư bày ra buổi ước hội để gạt ta hay sao, tại sao đại sư lại không báo với ta trước có tiện hơn không? Lạ thật...

Cửu Thiên Hiệp lầ y làm khó nghĩ vội lên tiế ng hỏi:

- Cung tiề n bồ i! Giải tán buổi ước hội tiế t Đoan Ngọ có gì làm bằ ng có chẳng?

Thiên thủ vệ đà Cung Chấn Viễn đáp ngay không suy nghĩ:

- Phải có chứ! Ước hội cũng do tượng “Bích ngọc cổ Phật” làm tín vật, thì thủ tiêu buổi hội tiế t Đoan Ngọ vẫn dùng vật tín ước là “Bích ngọc cổ Phật” làm bằ ng có chớ sao!

Cửu Thiên Hiệp thở dài buồ n bã, vừa chép miệng trách thầ m: “Thực ta không ngờ Ngô Phi đại sư nỡ gạt gẫm ta!”. Nghĩ đề n đây

lòng chàng dang lên một nỗi buồn khó tả, bèn đưa mắt nhìn Cung Chấn Viễn bằng những tia mắt dịu hòa, hỏi:

- Xin phép hỏi chương môn, lần thứ hai đưa ra tượng Bích ngọc cổ Phật để giải tán buổi ước hội Đoan Ngọ ở đâu, vào lúc nào quý phái nhận được?

Thiên thủ vệ đà Cung Chấn Viễn không do dự đáp:

- Lần thứ nhì ước lệnh “Bích ngọc cổ Phật” lại không truyền đến tổng đàn của Tiên Hà phái, mãi cho đến ngày mùng bốn tháng năm, chỉ còn một ngày nữa là đến tiết Đoan Dương, thì lúc đó Bát đại môn phái đã lại tụ họp ngoài chân núi Cảo Thiêu Lâm rồi... lúc đó thì ước lệnh truyền đến bảo “thủ tiêu buổi hội, riêng phần Cung mỗi có dắt theo nhị đại đệ tử gồm mười người đến dự hội, không ngờ..., vừa đến nơi đã được tin giải tán, nên Cung mỗi và chúng đệ tử lạng lẽ về không... công việc chỉ thế!?

Cừu Thiên Hiệp nghe qua nhủ thầm: “Nếu như thế, ắt là còn nhiều điểm sai sự thật! Vì hôm mùng bốn tháng năm, chính mình ở tại Thiêu Lâm Tự, Ngô Phi đại sư truyền lệnh thủ tiêu buổi hội thì không có lý lẽ, vì chính mình theo sát chân đại sư không rời nửa bước, và trong chùa lại xảy ra vụ mất chân kinh, náo loạn cả lên, nhứt cử nhứt động gì cũng rõ, tại sao vụ truyền ước tín lại không hay...

Cừu Thiên Hiệp nghĩ không ra lẽ, nên cúi đầu nghĩ ngợi không nói được nửa lời.

Thiên thủ vệ đà Cung Chấn Viễn thấy chàng thộn mặt ngơ ngác, bèn hỏi tiếp:

- Nay huynh đài, người hỏi ta việc đó để làm gì?

Bây giờ, sự thật còn nằm trong vùng bí mật, nên Cừ Thiên Hiệp không tiện đưa ra ý kiến, bèn thần thờ đáp xuôi:

- Tại hạ trong nhứt thời nhớ ra nên... tiện hỏi vậy thôi... chứ không có ý kiến gì.

Thiên thủ vệ đà Cung Chấn Viễn mỉm cười đau khổ, bảng giọng nói cực trầm buồn, tiế p:

- Thiếu hiệp có gương kỳ cổ, có chiêu thế tốt đời, thì danh hiệu “Đệ nhứt kiể m thiên hạ” không có gì phải nói nữa, theo sự thành thực của Cừ mỗ, thì Thiếu hiệp rất xứng đáng hưởng danh hiệu đó. Còn cuộc hội ước tại “Hương lô phong” mục đích có bao nhiêu đó thôi, hôm nay Trung Nguyên võ lâm kẻ đứng đầu chỉ là Thiếu hiệp mà thôi!...

Cừ Thiên Hiệp chưa kịp nói những lời khiêm tốn, thì Cung Chấn Viễn rút nhẹ đôi vai, cất tiế ng “huýt” một hơi dài, đoạn nhấc mình bay lên cao mấ y trượng nhanh như cánh én đầu xuân, chỉ nháy mắ t đã biế n mình sau màn đêm dày mịt.

Cừ Thiên Hiệp cúi đầu nghĩ ngợi, không rõ nguyên nhân nào Ngô Phi đại sư thủ tiêu buổi hội tại Hương Lô Phong, lại giấ u nhem không cho chàng biế t rõ một mảy may nào?

Cung Chấn Viễn đã biế n mình mấ t dạng từ lâu mà Cừ Thiên Hiệp không hay biế t gì cả, chàng đứng trơ trọi như phỗng đá giữa tha ma.

Lúc bây giờ, ánh nguyệt đã xế tà, ước độ khoảng cuối canh tư gầ n bước sang đầu canh năm, tuy vào mùa hè nóng bức, nhưng nhiề u ngọn gió nam thổi đế n nghe mát rười rượi tựa gió xuân.

Cừu Thiên Hiệp không dám nghỉ ngơi nữa, chàng cất bước đi chậm chậm, chàng lại nghĩ:

“Ta nên trở về khách điếm nghỉ ngơi, sáng hôm sau sẽ lên đường...”.

Vừa cúi đầu lằm lũi, chẳng mấy chốc đã rời khỏi vùng mộ địa mà đến đường cái quan, lúc bấy giờ chàng toan giở thuật khinh công nhắm hướng thị trấn đi thẳng tới.

Bỗng thấy... xa xa về phía trước, một chấm xanh bay lơ lửng giữa màn đêm, thật nhẹ nhàng thanh thoát, song nhanh như sao sa điện xẹt, hướng vào cửa thành đi như gió lốc, chứng tỏ chấm xanh này là một người có công lực tuyệt trần.

Cừu Thiên Hiệp há bỏ hay sao, nên vận thêm công lực đuổi theo sau lưng bóng người lạ. Tuy cách nhau khá xa, dường như bóng xanh cảm giác biết có người theo dõi, bỗng nhiên tốc độ chậm lại, và dừng hẳn bên vệ đường, đồng thời một giọng nói trong như oanh hét to:

- Đêm khuya theo đuổi ý người muỗn?

Cừu Thiên Hiệp nghe qua biết ngay là giọng nói của thiếp nữ, bèn chép miệng nói thầm: “Rõ là của nợ!”.

Ngay lúc đó chàng vội giảm bớt nội lực, dừng hẳn lại đưa mắt nhìn bốn phía quan sát.

Nguyên chiếc bóng xanh này không ai xa lạ, mà chính là Hoa khôi lệnh chủ Tiết Lộ Hồng.

Cừu Thiên Hiệp reo lên vui vẻ:

- Ô... Tiết cô nương! Xin thứ cho tại hạ không nhận rõ!

Tiê t Lệ Hò ng dường như nhận rõ Cừu Thiên Hiệp bất giác gương mặt trắng hóa hồng nhưng sự xúc động chỉ thoáng qua trong nháy mắt, lại phục hồi gương mặt như đóa đào hoa, đầy vẻ vui tươi xuân mộng, thực là một sự vui mừng bất ngờ, nên đôi mày liễu lúc cao, lúc thấp, đôi mắt hạnh hàm chứa đầy nét tình tứ nhìn Cừu Thiên Hiệp ngượng ngập:

- Là người?

Cừu Thiên Hiệp vốn dĩ là người hiền chân thành, nên hỏi ngay:

- Phải, chính tại hạ! Tiê t cô nương, đêm khuya canh vắng một mình đi đâu đấy?

Tiê t Lệ Hò ng nhếch mép cười tình:

- Chẳng nhẽ ngươi lại đi hai mình sao?

Cừu Thiên Hiệp bị cô ả hỏi một câu không trả lời được, song cô ả gượng... lúng túng, đáp đùa:

- Hừ... Tại hạ vẫn có một... một người thôi!

Tiê t Lệ Hò ng nhìn thấy sắc diện và điệu bộ lúng túng của Cừu Thiên Hiệp thực khó nín cười, khiến nàng cao hứng nói:

- Này nhé, ngươi, một mình, ta cũng một mình, gặp nhau tại đây chẳng phải là hai mình hay sao?

Cừu Thiên Hiệp càng thêm khó nghĩ, bất giác đỏ mặt tía tai, gượng cười đáp:

- Ô... À ra... thế!... Tiê t... cô...

Tiê t Lệ Hò ng bĩu môi, dùng giọng nói mũi hỏi:

- Có phải người đang lo sợ lắm không?

Cừ Thiên Hiệp giương to đôi mắt nhìn Tiệp Lê Hồng, điềm nhiên hỏi:

- Ta mà sợ...? Ta sợ cái gì chứ?

Tiệp Lê Hồng bấu môi, bả`ng giọng nói mập mờ bảo:

- Chẳng phải người sợ kẻ “gai chôm chôm” nhìn thấy hay sao?

Cừ Thiên Hiệp điên người lên vì danh từ quái lạ bèn hỏi lại:

- Cái gì là “gai chôm chôm”? Gai chôm chôm là ai?

Tiệp Lê Hồng cười nhovn miệng, ngắ`t lời:

- Người khéo vờ vĩnh! Thật không biế`t gai chôm chôm là ai à?

Cừ Thiên Hiệp như lạc vào “U mê động”, lắ`c đầu nguầ`y nguậy... kêu lên:

- Thật rõ khỏ! Tại hạ chưa nghe danh từ quái dị đó?

Tiệp nói vừa dứt, đột nhiên trong bóng rừng dầ`y cây lá dựa ven đường bay vọt ra một bóng trắ`ng xóa, thân mình nhẹ nhàng hạ xuố`ng ngay trước mặt chàng, lại nghe giọng nói eo éo thét lên:

- Chính mình không biế`t hồ, mà dám gọi người là gai chôm chôm!

Cừ Thiên Hiệp nhìn thấy người vừa đế`n là “Hồng hoa lệnh chủ” Huyế`t quang giáo Phó giáo chủ Nhan Như Ngọc, bắ`t giác lòng chàng nổi lên một sự phiề`n nảo đế`n cùng cực, vì oan gia ở đâu đế`n cùng một lúc, thực rõ khỏ!

Bây giờ, Tiệp t Lệ Hông cười lạnh lạnh, bằng giọng nói trêu, bảo:

- Thực không ngoài sự ước đoán của ta, gã họ Cừ đi đến đâu bọn gái đeo sát gót...!

Nhan Như Ngọc cau mày hét lên:

- Người cũng theo hắ n đến đây ư? Hắ n với người là người?

Tiệp t Lệ Hông nhếch mép cười nhạt nói:

- Xì! Ai đi theo hắ n sát đuôi thì rõ...? “Hắ n” là ai? Ai lại là?

Cừ Thiên Hiệp thấy Nhan Như Ngọc sắc giận hiện đầy mặt, vươn tay thủ thế, bèn dịu giọng khuyên:

- Hay lắm! Hay lắm! Nhan cô nương hãy nói một câu xem nào!

Không ngờ, Nhan Như Ngọc nhanh như bướm, đã bước sấn tới trước đưa tay chỉ Tiệp t Lệ Hông nhìn Cừ Thiên Hiệp nói như hét:

- Người không bênh nó à? Tại sao người không nói với nó một câu... mà bảo ta? Vì có nào mà nó dám gọi ta là “gai chôm chôm”?

Tiệp t Lệ Hông thấy thế cười khì, bằng giọng nói lạnh lạnh hét to:

- Hông Hoa, hoa hông chẳng có gai chôm chôm hay sao? Tại sao người không thừa nhận?

Nhan Như Ngọc phùng phùng lửa giận, đưa tay rút nhanh thanh trường kiếm, múa một vòng hư chiêu đoạn thu kiếm thủ thế, đưa tay chỉ Tiệp t Lệ Hông hét to:

- Tuốt kiếm mau! Bỏ cô nương sẽ dạy người!

Tiê't Lệ Hồ'ng tái mặt, gương đôi mắ't phượng tròn xoe nhìn Nhan Như Ngọc, thét lên lạnh lạnh:

- Bỏn cô nương há sợ người sao?

Vừa nói dứt, tay liê'n tuô't thanh trường kiế'm, rùn bộ như thê' phượng xoe, toan giữ thê' tâ'n chiêu.

Hai vị cô nương giận lên như đôi hồ cái đối môt' i, kẻ mặt tái xanh, người mày xế'ch ngược, họ lườm nhanh như chực nuô't tươi địch thủ.

Cừu Thiên Hiệp chẳng biế't làm sao hơn, vội xen vào giữa trung gian, hai tay đưa ra hai bên, nói:

- Tiê't cô nương... Nhan cô nương... hai người...

Hai cô gái tay lăm lăm trường kiế'm, đô'ng thanh quát lớn:

- Người hãy tránh ra...!

Cừu Thiên Hiệp hốt hoảng, vì thấ'y cả hai vượt qua khỏi mình, tay giơ chân nhún toan xuấ't chiêu vừa cắ't tiê'ng hô to:

- Các người muô'n làm gì thê'?

Bấ'y giờ, Tiê't Lệ Hồ'ng và Nhan Như Ngọc kiế'm chiêu đã thành, hai người đô'ng nghiêng mình xuấ't chiêu.

- “Keng!”

Một tiê'ng kim khí chạm nhau ngân lên như gió rít, tia lửa văng tung tóe, hai người đã giao qua một chiêu, đô'ng thời nhảy lùi ra sau, soát lại thanh kiế'm lâ'n thứ hai rô'i nhảy ra ác đấ'u.

Cừu Thiên Hiệp cau mày khó chịu, vì thấ'y cả hai chiêu chiế'u qua lại, các thê' cực nhanh không còn vẻ gì nhân nhượng nữa, chàng

bước tới trước cao giọng hét:

- Mau dừng tay! Dừng tay...

Nhưng hai cô nàng tay kiếm như phượng vũ chiêu thế tựa phong ba, cắ m mặt đánh vùi nhau không ai chịu kém hơn ai, nên chẳng ai chịu dừng tay.

Luận về công lực của hai nàng, không phân thượng hạ, kiếm chiêu chỉ suýt soát nhau, bây giờ lại có mặt Cừ Thiên Hiệp, khiến cả hai dốc hết sức bình sinh để trở tài cao thấp.

Làn kiếm qua lại, mau như điện xẹt, hai cô gái nhảy lơ ng lơ công mau đánh lẹ, một lam một bạc hóa ra hai chiếc vòng cầ u trắng xóa tựa kiếm quang, uyển chuyển như đôi bướm lượn, nghênh gió múa may chập chờn rất đẹp mắt.

Thời gian mau như chớp nhoáng cả hai đã giao nhau trên hai mươi chiêu thế, dường như chúng cô liên mạng đấu với nhau, nên cô đưa ra những đường chiêu tuyệt mạng.

Cừ Thiên Hiệp hò hét không dứt, song chẳng biết lấy lời nào khuyên giải.

Bỗng nhiên... chàng nhìn thấy Nhan Như Ngọc kiếm chiêu hung mãnh, ánh sáng bạc xạ dài, hai hàm răng ngọc nghiến kèn kẹt, rõ ràng nàng vận thêm công lực mà đưa ra những chiêu tuyệt thế.

Còn Tiết Lệ Hồng hơi thở ô ô, mồ hôi rịn ướt trán, tay kiếm tựa hoàng hoa, phát xuất những đường chiêu khô c liệt dị thường.

Nên biết về kiếm thuật đạo, kiếm chiêu không nên tận dụng nội lực, mà trái lại phải dùng phân lực cực nhẹ, chỉ vì chiêu chiến phải dùng toàn nội lực hậu lũy nhu để chế cương, dùng thế khắ c định tranh thắng.

Lúc bấy giờ hai cô nàng vui đùa đánh nhau không còn phân chiêu, biện thế nữa, mà chỉ tận dụng cả tâm lực ra so tài quyết tử chỉ vì tâm trạng cả hai đang đứng vào cuộc diện “Mê”...

Cừ Thiên Hiệp đưa đôi mắt lạnh lạnh, nhìn xem hai cô ả như một khách bàng quang xa lạ...

Chàng thấy hai cô ả đánh nhau trên dưới ba mươi chiêu chưa phân thắng bại, mồ hôi rịn ra ướt trán, hơi thở hồng hộc, chàng lại nghĩ: “Nếu để hai cô ả đánh nhau vui, tất phải có một thảm bại một bị thương”, vì nghĩ thế, nên chàng không thể làm kẻ đứng xem trò, bèn vươn thẳng hai tay, nhích động mạnh đôi chân, dùng thế Lôi hành Cửu chuyển luôn mình vào giữa trận kiếm quang thân pháp mau lẹ vô cùng, đôi tay nhanh nhạy nhắm ngay đích cầm kiếm của hai cô gái chớp mạnh, đồng thời quát to:

- Hai người hãy dừng tay mau!

Tiết, Nhan hai cô gái đang cử thế giao phong quá mạnh, bất thành lình bị chớp vào cánh tay, làm mất cả thăng bằng và buột lên như dao cắt, cả hai không hẹn đồng kêu to lên một tiếng thất thanh, vội thu hôì trường kiếm đứng sững lại...

Cừ Thiên Hiệp mỗi tay nắm một người, nổi giận hét to:

- Các ngươi điên rồi hay sao, vô duyên vô cớ đem tính mạng ra đùa hay sao?

Nhan Như Ngọc mặt mày xám ngắt, bĩu môi nói:

- Người lại hỏi nó?

Tiết Lệ Hồng không chịu kém, đưa tay xỉa xói Nhan Như Ngọc nhìn Cừ Thiên Hiệp bảo:

- Tại sao người không hỏi nó?

Cừu Thiên Hiệp lấy làm phiêu nhiên, hai tay thẳng cánh vung hai cô gái văng ra hai bên tả, hữu cách xa nhau hàng mấy trượng.

Tiết, Nhan hai vị cô nương bị té lùi ra sau mấy bước, chúng gượng đứng dậy, đưa mắt nhìn nhau nom như chực nuốt sổng lẫn nhau.

Cừu Thiên Hiệp nổi câu quát to:

- Nếu ai muốn động thủ, thì hãy đến tìm ta?

Hai người liếc mắt nhìn nhau, bỗng những tia căm hờn oán độc, đồng thời bốn gót sen di động lại buột miệng gọi “Hay” tất cả đều rún mình nhảy đến trước, toan hỗn chiến lần thứ hai nữa.

Cừu Thiên Hiệp cầu nhàu:

- “Thực là oan gia”.

Tiết, Nhan - hai cô ả vừa đứng đối diện nhau song chẳng cử chưởng, vung gươm nữa, và giương mắt nhìn nhau như trực thị.

Cừu Thiên Hiệp không chịu nổi bầu không khí ngột ngạt, bèn cất tiếng thở dài thườn thượt bảo:

- Nhị vị cô nương vốn không có cừu sâu oán nặng, việc gì phải lấy tính mạng mà đùa giỡn với tử thân! Chẳng nhẽ hai người muốn một còn, một mất hay sao?

Tiết Lệ Hồ ngẩng giọng nói:

- Ai muốn lấy tính mệnh nó làm gì?

Nhan Như Ngọc không kém, gay gắt bảo:

- Ai cần lý sự với người!

Nói xong, cả hai sắc mặt vô cùng nghiêm khắc tựa hồ như muốn động thủ.

Cừ Thiên Hiệp thấy thế, vội nhảy vọt vào giữa cá t tiếng nói to như quát:

- Dừng tay mau! Các vị muốn gì thì hãy lấy lời lẽ mà nói với nhau, chẳng được ư?

Tiết Lộ Hồ ng chớp nhanh đôi mắt phượng, nhìn Cừ Thiên Hiệp bằng những tia nhìn trêu mến, đoạn cá t giọng oanh vàng hỏi:

- Nghe nói Thiệu hiệp và Cừ đại môn phái hội nhau trên Hương Lộ Phong vậy kết quả ra sao?

Nhan Như Ngọc không đợi Cừ Thiên Hiệp trả lời, đôi mắt ướn tình xuân nhìn Cừ Thiên Hiệp bằng những tia nõng cháy, bằng giọng nói trong êm bảo:

- Thiệu hiệp, đường xuống Giang Nam đầy dẫy cạm bẫy, ta đặc biệt lưu ý người, chớ nên can thiệp vào việc người khác, mọi việc hãy đề phòng, cố mà bảo vệ lấy thân!

Tiết, Nhan vừa nói dứt, hai cô ả lại đứng chõnng nạnh nhìn nhau bằng những tia nẩy lửa, như cố ý khiêu khích và toan giữ thế tấn chiêu.

Cừ Thiên Hiệp thấy vậy nghĩ thâm: “Hai cô gái này thật lạ, đồ ng đến đây tìm ta, lạ! Có ý tốt lo lắng cho ta, tại sao cá nhân của họ dường như bất mãn mà giờ trò tranh sõng tranh chế t với nhau... vì nghĩ như thế, chàng bất đầu khổ sở bảo:

- Tại hạ không rõ gì cả, hai vị cô nương đều có ý tốt với tại hạ, lẽ tự nhiên cùng một đường một ý chí với nhau... chứ tại sao...

Nhan Như Ngọc phá lên cười lạnh lạnh, bả`ng giọng nói kiêu kỳ bảo:

- Hừ! Ai mà có một ý chí như nó!

Tiê`t Lệ Hồ`ng không chịu kém bèn mỉm cười ngạo nghễ nói:

- Hừm! Có ai giồ`ng như ngươi đâu, đàn bà con gái mà làm Phó giáo chủ Huyê`t quang giáo. Trai chẳng ra trai, gái không nên gái khao khào khàn khàn như Thái giám ở Hoàng cung!

Nhan Như Ngọc giận đỏ mặt quát to:

- Tiê`t Lệ Hồ`ng! Còn ngươi định dự lắ`m hay sao?

Cừu Thiên Hiệp tuy trải qua vô số` gian nguy hung hiểm, đánh nhau với vô số` cao thủ, nhưng mà đố`i với hai vị cô nương này, chàng đành bó tay, nát óc mà không giải quyê`t được, lại thêm lời qua tiế`ng lại mỗi lúc mỗi căng thẳng, chẳng biê`t xử sự cách nào cho ổn, đành cao giọng nói:

- Được lắ`m! Ta sẽ đi ngay tức khắ`c, sau khi ta đi rồ`i các người tự do đả kích, tự do cãi nhau, vì mắ`t ta không thích nhìn sự hỗn loạn như thế` này được!

Nói xong, quả nhiên chàng nhắ`c mình bay vọt lên cao, không muồ`n trở về` khách điề`m nữa, mà băng ra đường cái quan, nhắ`m hướng Nam hạ chạy đi như gió lồ`c.

Thực là kỳ quái, câu nói của Cừu Thiên Hiệp như lệnh điề`u, khi chàng câ`t bước hai cô ả không còn nghĩ đế`n việc ầu đả nữa, mà đồ`ng tung mình lên cao, đuổi theo Cừu Thiên Hiệp.

Tiê't Lệ Hô`ng kêu lên thấ't thanh:

- Cừu Thiên Hiệp hãy chậm lại!

Nhạn Như Ngọc lạc giọng gọi:

- Cừu Thiên Hiệp! Tiểu muội có lời muố'n nói!

Tiê't Lệ Hô`ng nghẹn ngào kêu lên:

- Cừu...

Cừu Thiên Hiệp nghe lô`ng lộng bên tai, song chẳng chịu dừng bước, vì chàng muố'n thoát khỏi sự phiê`n phức với hai cô ả càng sớm càng đỡ phiê`n, cho nên cô` vận thêm nội lực, chạy hế't tồ'c độ phi trầ'n.

Tiê't, Nhan hai vị cô nương tuy khinh công thuộc vào hạng thượng thừa, song không thể sánh được sự kháng kiện mau mắ'n của Cừu Thiên Hiệp... sau cùng hai cô ả bị bỏ rơi rấ't xa.

Cừu Thiên Hiệp thi triển tột bực khinh công chạy như bay biể'n chẳng quay đầ'u lại, cho đế'n lúc không nghe tiế'ng kêu hét phía sau lưng lẫn tiế'ng tà áo chạm vào nhau cũng không nồ't, lúc đó chàng mới hãm bớt công lực quay đầ'u ra sau quan sát, thì không thấ'y hình bóng hai vị cô nương đâu nữa...

Cừu Thiên Hiệp thở dài khoan khoái như vừa trút bỏ một gánh nặng trên vai, lạ! Tiế'p tục dùng thê' khinh công đi về` Nam hạ.

Bắ'y giờ, từ phương xa tiế'ng gà đưa nhau gáy rộ, báo hiệu đã tan canh, nơi góc trời Đông xa thẳm màu rạng sáng đã viê'n đề'u dưới dải mây xanh, tuy màu trời sắ'p sáng song hơi đấ't còn đùn cuộn vô số' sa mù như vầ'ng khói trắ'ng.

Suốt một hồ i phi hành dài một nhọc, Cừ Thiên Hiệp bỏ thuật khinh công mà đứng đỉnh bước trên đường quan lộ.

Hai bên đường là một thôn nghèo hẻo lánh, trên mái tranh xông tỏa nhiều đợt khói trắng, dường như người đã thức giấc thổi cơm đun trà... Cừ Thiên Hiệp đưa mắt ngó mong, thấy xa xa về phía trước có một ngôi chợ nhỏ, chỉ chít là những dãy phố bọc quanh, chàng thà m tính đi đến đây tìm một tửu điếm ăn uống, nghỉ ngơi, rồi sau đây sẽ lên đường.

Không ngờ, Cừ Thiên Hiệp vừa bước chân vào tiêu trấn, khi đi ngang qua một quán nước lớn rất đông khách, từ trong quán đột nhiên vang ra giọng nói ồ ồ bảo:

- Kia! Tên Điềm tử đến... kia!

Tiếng nói dứt, từ trong quán chạy ra một gã cao lớn vạm vỡ, đầu râu tóc rậm, đi chân không thực là một tên đại hán tử.

Tên hán tử này mặt thịt xương ngang, mình trần để lộ bộ ngực đầy đà, lưng đeo một cái khăn điều đã ngả màu xám xịt, bụng lòng thông tới gối, hán mặc quần cộc ngắn vải hoa màu tím tím, đôi mắt to như lục lạc, chiếu ra nhiều tia sáng rực, hai cánh tay thịt nổi vồng, chứng tỏ là một trang dũng sĩ, nhưng cử chỉ và sắc diện của hán đến bảy phần không lương thiện...

Từ trong quán chạy ra, hán đứng ngay giữa đường, giăng tay cản hẳn lối đi của Cừ Thiên Hiệp, lại quát to như sấm nổ:

- Người có phải họ Cừ hay chăng?

Cừ Thiên Hiệp không lầy làm vừa lòng, xẵng giọng đáp:

- Đúng đây! Chính là ta!

Tên đại hán cau mày, tay tả đưa ra sau ngoắ c và kêu to:

- Lại đây!

Cừ Thiên Hiệp ngạc nhiên hỏi:

- Người bảo ai lại đây?

Tên đại hán dựng ngược đôi mày rô, cao giọng quát:

- Ta bảo người! Vì ta có chuyện câ n nói với người đây!

Cừ Thiên Hiệp ngược mặt nhìn trời cười ha hả, bắ ng giọng nói khinh miệt bảo:

- Ta không có chuyện gì để nói với người cả!

Vừa nói dứt, chàng lách mình bước ngang qua mặt tên đại hán và thủ thê ́ giờ thuật khinh công.

Không ngờ, tên đại hán tỏ vẻ giận dữ gầ m to:

- Người thật không lại đây à?

Cừ Thiên Hiệp bữu môi “xì” một tiế ng nặng giọng, nói:

- Thê ́ à? Người là cái thá gì mà gọi ta “Lại đây” chứ?

Nói xong chàng không lưu ý đế n tên đại hán đang bước sắ n tới, hướng vào chợ đi rắ t nhanh.

Tên đại hán cả giận rô ng liên hô ́ i, hắ n bước ba bước một, chạy theo sau lưng Cừ Thiên Hiệp thành thạch, đồ ng thời tay tả hắ n xòe ra nhắ m ngay cổ Cừ Thiên Hiệp chụp tới.

Cừ Thiên Hiệp tuy mặt hướng về ́ phía trước, câ t bước đi rắ t nhanh, nhưng tai mắ t chàng rắ t thông tuệ, há chẳng biế t có kẻ

đuổi theo sao? Nhưng chàng cô ́ chờ bàn tay hộ pháp của tên đại hán vừa hạ xuô ́ng bên vai của mình, tay hữu giơ lên thật nhẹ, ngoặc ra sau chộp mạnh vào cổ tay tên đại hán, theo cái thê ́ “Thuận thủ câ ́m dương”, tay vẫn nắ ́m chặt cổ tay tên đại hán, rùn mình nhảy tới trước đô ́ng thời hét to:

- Bắ ́ng hữu! Lại đây chúng ta có chuyện nói!

Chiê ́u thư nhì là “Tứ lưỡng thiên giai” mượn sức người làm thê ́ đánh của mình. Tên đại hán bị chộp một cách thành linh, kê ́ đấ ́y lại bị lôi đi như con vù, và té nhoài xuô ́ng chân Cừu Thiên Hiệp... Vì quá hãi hùng, nên hai hàm răng hắ ́n há ra ngậm vào kêu “lập cập”, thân hình co ro trông chẳng khác con dả cầu ăn trộm cám heo.

HỒI THỨ BỐN MƯƠI LĂM

Tam hung lộ hình hung

Cừu Thiên Hiệp quật ngã tên đại hán, gót chân chàng dẫm lên lưng, mỉm cười hỏi:

- Có điều gì muốn nói, thì hãy nói mau cho ta nghe?

Tên đại hán như con heo bị thọc huyết, “quái kêu” rên trời “Ồi chao” không ngớt.

Cừu Thiên Hiệp nổi giận dấn mạnh bàn chân lên lưng gã cao giọng quát:

- Nếu ngươi không nói, ta nhất định bẻ gãy hai hàm răng! Nói không?

Bỗng nhiên... một giọng nói khàn khàn từ xa vang dội lại:

- Hãy dừng tay! Nó chỉ là kẻ thừa hành, người ra lệnh đến ngay đây!

Tiếng nói dứt, từ trên một ngọn bàng cao ngất bay xuống một bóng người, thân pháp nhẹ nhàng như chiếc lá rơi, hạ xuống đất không gây tiếng động nhẹ, thực là khinh công đến hàng cao diệu thượng thừa.

Cừu Thiên Hiệp vội rời bàn chân khỏi lưng tên đại hán, đồng thời nhảy trái qua một bên, đứng thủ thế... lại cao giọng nói:

- Hừ! Hóa ra ngươi có kẻ hỗ trợ sau lưng, song tiếc thay đến hơi chậm một tí!

Vừa nói dứt, chàng đưa mắt nhìn vào người lạ, chỉ thấy người phát ra tiếng nói can thiệp cho tên đại hán là một vị lão nhân ốm như que củi, tuổi tác chừng năm mươi trở lên, gương mặt khô khan vàng như sáp, không có một tí huyết hồng, cái đầu tròn lảng loe hoe vài sợi tóc vàng, mũi nhỏ mắt lươn, dưới cằm lém đém vài sợi râu chuột, vóc người xương xẩu, cao độ ba thước mộc, hình dạng chẳng khác một con khỉ khô. Nhưng đôi mang tai và hai gò thái dương huyết lại vung lên cao, đôi mắt nhỏ như lươn song sáng long lanh như điện, khiến người nhìn vào đủ biết hán có một công lực phi phàm.

Lão ốm bước ngay đến trước mặt Cừu Thiên Hiệp há miệng cười hề hề, phô bày hàm răng trắng như ngọc, bằng giọng nói âm ma như người từ dưới mộ chui lên:

- Đánh chó phải kiêng chủ nhà, bước lui sẽ thấy con đường rộng!

Cừu Thiên Hiệp nhếch môi cười lạt, đưa tay chỉ tên đại hán nằm dưới đất bảo:

- Người có phải là chủ nhân của con chó ăn cám xú này không?

Lão ốm nghe qua gương mặt xụ lại, đôi mắt thì hí chớp nhanh mấy lượt, cười hềnh hệch đáp:

- Ha... hà! Mãng được cứ mãng! Tiệc thay ta không phải là chủ thiết thọ, nhưng hiện tại ta có thể đảm nhận!

Bằng giọng âm ma, mặt mày nham nhở, trông lão ta như người dở sống dở chết, mất hết sanh khí con người.

Cừu Thiên Hiệp cau mày, nặng giọng:

- “Hán gọi ta là Diêm tử”, lại cản hản lối đi của Cừu mỗ, người hãy soát vắn lại xem, ý của hán muốn gì?

Lão ô m gật gù cười nhẹ, bằ ng giọng nói thản nhiên đáp:

- Phải đầ y! Hắ n gọi người là Điểm tử, và cản đường người, đầ y là phận sự thừa hành của hắ n! Muố n hỏi người hãy hỏi người ra lệnh.

Cừu Thiên Hiệp quắ c mắ t nhìn lão ô m, thôi thúc:

- Người hãy trả lời thay hắ n đi.

Lão ô m lại cười hê hê , bằ ng giọng nói chậm rãi đáp:

- Các hạ chớ nóng tính! Vì chúng tôi nghe “Đã mắ y tháng qua, các hạ ý muố n thao túng võ lâm, nuố t gọn giang hồ , không phân hai phái chánh tà hắ c, bạch, vì thế tiế ng vang càng lớn rộng, thì hậu quả chẳng nhỏ gì!

Cừu Thiên Hiệp không thích nghe những giọng âm ma âm ớ của lão, nên lớn tiế ng ngắt lời:

- Các hạ muố n gì hãy nói thẳng ra, ta không có thì giờ để nghe những chuyện hoang đường! Mà phải dời chân đầ y!

Lão ô m cười hi hi, lại từ từ nói tiế p:

- Dầ n dầ n sẽ nói đế n chánh đế chứ! Vì tại hạ có nghe các hạ được may mắ n có quyển “Bổ thiên tàng thiế t hạo khí thơ”, lại thêm trong mình có mang cây kiế m không biế t tên quái kiế m gì đó!

Cừu Thiên Hiệp nghe qua nổi giận quát:

- Quái kiế m? Hừ, gọi là “Khô trúc thánh kiế m” thực đúng là “ế ch ngô ì đầ y giế ng, thắ y bao lăm trời”... cái gì cũng quái, cũng lạ!

Lão ô m lại phá lên cười hăng hắ c, bắ ng giọng nói lạnh như băng:

- Có người muố n xem, muố n thưởng thức cây... kiề m... gì của các hạ!

Cừu Thiên Hiệp trầ m giọng nhắ c lại:

- Khô... trúc... thánh... kiề m! Nghe rõ chứ?

Lão ô m vẫn cười, song đôi mắ t rực hung quang nhìn Cừu Thiên Hiệp ngập ngừng!

- À! Nghe rõ rô ì và cũng... Chỉ vì thê ́ thôi!

Cừu Thiên Hiệp thắ y hắ n như xác chề t rời mô ̀ nên nổi xung hét lớn:

- Ngươi đừng dài dòng vô ích! Hiện tại trong mình Cừu mỗ có đủ “Thiề t thư, trúc kiề m”! Người nào muố n xem? Phải ngươi hay chẳng?

Nói xong, hai tay chàng nhích động giữ thê ́, chờ đợi sự biế n động.

Không ngờ, lão ô m lắ c đầ u và khoát tay lia lịa, bắ ng giọng nói khước từ:

- Không phải vậy đâu! Tại hạ làm gì có đức hạnh dám đua đòi như thê ́! Xin các hạ hãy bình tâm lại, đừng ám chỉ vào ta!

Cừu Thiên Hiệp vô ́ n người khẳng khái, không thích nói lời thôi, bèn nặng giọng quát:

- Vậy... ngươi bảo ai?

Lão ô m lấ y lại sự bình tĩnh, bèn cười hi hi đáp:

- Người có nghe trên chố n giang hồ` có một người oai dậy võ lâm, danh vang kiế m hải là “Dương Âm Ma Kiế m” Đắ ng Công Nguơn hay không?

Cừu Thiên Hiệp mím môi ra dáng nghĩ ngợi, sau cùng đáp:

- Không nghe ai nói đề n tên đó? Không có!

Bắ y giờ tên đại hán nắ m dưới đấ t vội lồ m cô m ngồ i dậy, cá t tiế ng rô ng to:

- Hay cho tiểu tử, không có! Người dám nói không nghe, không có thì người hế t muố n sô ng rô i!

Cừu Thiên Hiệp thắ y hắ n giờ giọng ma, bắ t tức cười thắ m, song giữ giọng điề m đạ m nói:

- Người quên nổi khô n khỏ rô i ư? Cái mặt đã tráp đấ t nhuộm bùn không biế t lo, còn khua môi múa mép, ta sợ cho người phải một phen ăn đấ t nữa!

Tên đại hán đưa tay sờ mặt, hai vành môi mắ p má y, song chẳng nói được lời nào nữa.

Lão ô m chớp nhanh đôi mắ t hí, đưa ngón tay cái lên môi ra hiệu cho tên đại hán im lặng, bèn cao giọng nói:

- “Dương âm ma kiế m” Đắ ng Công Nguơn, tổng đàn tù Đông phương Nhâm Quý thủy, “bài bang” vô sô khắ p tứ hải ngũ hồ !

Tên đại hán không thể nhẫn nại được, bèn lớn tiế ng chen vào:

- Bài Bang, người có nghe đề n không?

Cừu Thiên Hiệp gật gật đầu như chột hiểu, hỏi lại:

- Bài Bang nào? Có phải Thôn châu Bài Bang đấy không? Việc này ta có nghe!

Lão ốm vui mừng ra mặt nói to:

- Tại hạ là tiểu lão nhi, có tên là Tiêu đình khuê ngoài ra được người gọi là “Trại Ngộ Không”! Lão chính là nhân vật Bài Bang chương quản Địa tử đường, một trong tam đường Thiên địa, nhơn, sở dĩ lúc này lão đề cập đến “Dương âm ma kiếm” Đãng Công Ngươn vì ông này là Bôn Bang, Bang chủ: mà lão chỉ là thuộc hạ.

Cừu Thiên Hiệp chột hiểu, cười ngất bảo:

- Nếu được như thế, Cừu mỗ không để “Ai” phải thất vọng, xin mời quý bang Bang chủ ra đây diện kiến với Cừu mỗ.

Tên đại hán phá lên cười to và chen lời:

- Đâu phải dễ dàng như người tưởng?

Lão ốm tức “Trại Ngộ Không Tiêu Đình Khuê” vẻ mặt động cờn như khi già đặc ý, bẻng giọng nói cao trầm:

- Bang chủ tại Thôn châu chờ hậu giá, phái Tiêu mỗ đến đây rước người đi!

Cừu Thiên Hiệp không vui cười nhạt nói:

- Cừu mỗ có việc cần phải đi ngay, không thể vâng lời các hạ được, nếu có duyên hội ngộ thì có ngày sẽ gặp gỡ nhau!

Chàng vừa nói dứt, bỗng nhiên... trên đường cái quan bụi bặm lên mù mịt, hai con ngựa Bất mông chở trên lưng hai người chạy như gió

bão, nhắm vào hướng Cừu Thiên Hiệp và Trại Ngộ Không chạy đến, một người trên ngựa nói to:

- Đúng đây! Gặp được món hàng quý rồi!

Tiêng nói dứt, thì hai con tuấn mã sắp tới nơi, vì thế chạy quá nhanh, mà người kỵ mã gò cương thẳng quá làm hai con tuấn mã chồm lên cao, hí lên inh ỏi: “Hí... hí!” và dừng lại trước mặt Trại Ngộ Không và Cừu Thiên Hiệp.

Trại Ngộ Không Tiểu Đình Khuê vừa thấy hai tên kỵ mã gương mặt vụt xụ lại, lão ngược mắt nhìn hai tên kỵ mã cất tiếng phản nản:

- Nhị vị làm gì theo đuổi Tiêu lão đại này mãi thế chẳng rõ hai vị muốn gì?

Một tên nhảy nhanh xuống ngựa, tên còn ngồi trên ngựa phá lên cười lạnh lạnh nói:

- Có tiêu lão đại ở đây, người không được nói như thế.

Trại Ngộ Không Tiểu Đình Khuê chớp nhanh đôi mắt thì hỏi lại:

- Vậy chờ ở đâu ta mới nói được?

Tên kỵ mã đứng dưới đất dựng ngược đôi mi cao giọng nói:

- Chỉ vì ở đây không phải là địa phận của Thôn châu, mà nơi đây là “Toan Mạch Tập” người hiểu đây chứ?

Trại Ngộ Không giận run lên, gương mặt xương xẩu xám xịt lại, bằng giọng nói lạnh như băng hỏi:

- “Toan Mạch Tập” là cái thá gì mà không cho người ta hỏi chứ?

Tên kỵ mã cười hề` hề` bảo:

- Vì “Toan Mạch Tập” là vùng đất của “Phi Mã Song Hung” này, tuy không dám tự hào là một nơi an mật của chúng ta, nhưng mọi người đều rõ sự thật đất này do “Phi Mã Song Hung”, chứ không phải của Bài bang làm chủ!

Trại Ngộ Không đưa tay gãi đầu, bẻng giọng nói âm trầm, khinh miệt bảo:

- Hừ! Mảnh đất “Toan Mạch Tập” có chủ à? Đây là câu nói vô lý hoang đường mà ta được hân hạnh nghe lần thứ nhất!

Phi Mã Song Hung lão đại ngồi trên ngựa, tai nghe Lão nhị cãi lý với Trại Ngộ Không, song đôi mắt hấn không rời Cừu Thiên Hiệp, hấn bèn lên tiếng cắt ngang câu đáp của Lão Nhị, tiếp lời hỏi Trại Ngộ Không:

- Nay lão đại, có phải tên Điềm tử đó chăng?

Cừu Thiên Hiệp nghe nổi giận hét lên:

- Các người đi tìm ta ư?

Phi Mã Song Hung lão nhị lên tiếng đáp:

- Bẻng hữu! Huynh đệ ta không ngờ vùng đất con con “Toan Mạch Tập” này lại đón được người. Lâu nay huynh đệ ta phá rừng lấy củi, đào kinh lấy nước, thế mà còn một điều tâm nguyện quá nhỏ chưa thực hành được!

Cừu Thiên Hiệp chưa kịp trả lời. Đột nhiên Trại Ngộ Không Tiêu Đình Khuê nổi giận, bước tới trước một bước, quát to:

- Gậy quý chẳng cản đường trâu trâu mãi lộ, Phi Mã Song Hung uổng danh nổi tiếng giang hồ suốt chín, mười năm!

Phi Mã Song Hung phá lên cười ngất, lão đại cất tiếng đáp:

- Này Tiêu lão đại! Phiêu người nói qua những điều lệ giang hồ xem nào? Nhược bằng người không nói để ta giảng lại điều lệ của các giới giang hồ cho người nghe...!

Trại Ngộ Không Tiêu Đình Khuê trầm giọng rất thề lệ nói:

- Các người cứ giảng giải xem nào!

Phi Mã Song Hung lão đại gằn giọng nói:

- Trên chốn giang hồ, ai ai cũng có vùng đất riêng, một phái “một cõi rẽ gốc nguôn” một môn có một môn “cấm địa”... Các người thì chiêm cứ Thân Châu “Bài bang”, huynh đệ ta thì định nghiệp tại “Toan Mạch Tập”... vô duyên có người xâm phạm Toan Mạch Tập lại toan dă t người đi như thế là nghĩa lý gì chứ?

Trại Ngộ Không Tiêu Đình Khuê không chịu kém, xẵng giọng hỏi:

- Theo như lời nhị vị nói, thì nhị vị ở môn nào, phái nào, bang nào, giáo nào?

Phi Mã Song Hung nổi giận, mặt mày biến sắc đỏ ngầu kêu rống lên:

- Bang, phái, môn, giáo nào không cần người biết tới, vùng Toan Mạch Tập này là Địa đầu xà của huynh đệ ta trấn giữ, không bao giờ dung tha cho kẻ lạ mặt nào hay vào đây cả, và không để cho ai tự tiện muôn làm gì thì làm!

Trại Ngộ Không Tiêu Đình Khuê kêu “khệt” lên một tiếng và phun “phèo” xuống đất bãi nước bọt, bắ̀ng vể kêu ngạo nói:

- Ô`! Hoàng đế` của phường tuô`ng, ai phong cho người vùng đất này? Có phải các người tự dất ngọc nạm vàng vào mặt mình không?

Phi Mã Song Hung lão đại nghe qua tím mặt, vội đưa tay vào bọc, rút ra hai ngọn roi da dài một trượng năm tấc, giơ cao lên đánh “Trót” một tiếng, và cao giọng gầ̀m lên:

- Người muô`n gì cứ nói? Nhưng hiện tại người đừng tưởng mang gã họ Cừu chạy trốn, trừ phi mặt trời mọc ở hướng Tây, sóng nổi ba đào nơi chót núi, thì người mới thực hành được!

Cừu Thiên Hiệp nghe cả hai lời qua tiếng lại, bắ́t tức cười thầ̀m và lảm bảm:

- “Thật là bọn người không biế́t chề́t số́ng là gì, dám ngang nhiên thị ta như món hàng hóa, muô`n mang lụy vào thân, thực là những kẻ có mắ́t không trông! - Chàng lại nghĩ: - Ta giả bộ không biế́t gì để chúng nó lắ́y độc công độc, chừng nào có kẻ chề́t người số́ng... rô`i sẽ tính sau...”.

Nghĩ đế́n đây chàng lắ́y làm đắ́c ý và hứng thú nên đứng khoanh tay êm lạng, đưa mắ́t lạnh nhạt theo dõi ba tên hung đồ`.

Trại Ngộ Không Tiêu Đình Khuê vẫn giữ gương mặt lạnh lùng, nói to:

- Muô`n gây sự à? Âu là thi hành một giải pháp hợp lý công bắ̀ng... hay lắ́m...! Lại đây!

Vừa nói dứt, lão xoay người một vòng, rút nhanh trên lưng xuống một cây thiế́t bông múa vụt vụt mắ́y vòng, lại to tiếng bảo:

- Đây là cây “Hành giả bông” mang từ Thôn Châu đến đây, chưa có dịp sử dụng qua, nay được mùa may quay cuồng cũng là điều hay lắm...!

Ngay lúc đó, Phi Mã Song Hung hét to hai tiếng rút nhanh ngọn roi gân ngựa, vũ lộng thành một đạo bạch quang tròn lớn rộng, hơi gió phát ra “vu vu” ngọn roi đập vào nhau kêu “Bing boong” không ngớt.

Cừu Thiên Hiệp đứng bên ngoài quan sát, và ước định:

- “Nếu Phi Mã Song Hung lấy một đánh với một, tất nhiên không đấu lại Trại Ngộ Không tới mười chiêu thế, nhất định sẽ bại, nhưng mà hai tên liên kết song thủ phối hợp sẽ có một chiêu sở hùng mạnh, có thể trên dưới ba mươi chiêu chưa phân thắng bại! Nếu Phi Mã Song Hung liên thủ thành một chiêu tuyệt học, tự nhiên không phải luận cường, nhược nữa”.

Giữa lúc Cừu Thiên Hiệp đang suy tư bình luận... Trại Ngộ Không bỗng chỉ vào mặt Song Hung quát lớn:

- Hai người liên thủ chống lại ta à?

Phi Mã Song Hung vẫn giữ vẻ mặt tự nhiên, không lấy gì làm hổ, lão đại lại đồng dục nói:

- Huynh đệ ta, từ ngày xuất đạo giang hồ đến nay, suốt mười năm qua chưa hề đánh đơn, đấu một, không thể liệt ngoại được, sự song đấu liên thủ vì đó là căn bản từ trước nào phải buổi hôm nay!

Cừu Thiên Hiệp nghe qua cố nén khỏi bật cười thành tiếng.

Trại Ngộ Không nạt to:

- Hừ! Vậy mà người mở miệng nói được sao?... Nào hãy xem chiêu thế của ta!

Lời vừa dứt thì chiêu thế đã đưa ra, “Hành giả bổng” đưa ra một chiêu “Dương đông kích tây” đánh vào bộ Song Hung.

Bỗng nhiên Phi Mã Song Hung vọt lên cao vừa hét to một tiếng:

- Hay... đấy!

Bóng người chớp xẹt, roi hiệp nên chiêu, “Trọc troóc” hai tiếng nổi lên nhẹ, hai ngọn khảm tiên tựa hồ như kiêu long múa vút, xoắn tít vào cây “Hành giả bổng” công địch.

Hai người liên thủ, một công thì một đỡ, một tiếng một lùi chiêu thế vận dụng nhịp nhàng thanh thoát công phu đến độ quỷ mị thâm kinh.

Chẳng phải Rõ ràng vàng khó lợi qua Bắc Hải, nhưng Trại ngô không chẳng yếu thế, vừa thấy đôi roi chờ tới, gương mặt khi già khô máu của lão xám xịt lại, tay hữu giơ cao cây “Hành giả bổng” thì triển một chiêu tuyệt học “Ô long gác châu” hóa ra muôn vạn cây bổng xoáy mạnh vào vòng roi của Phi Mã Song Hung, vừa buột miệng nói to:

- Thế ra tài bộ của các người chỉ có thế sao?

Phi Mã Song Hung có rất nhiều kinh nghiệm đấu vật, trông thấy thế bổng lớn như núi, hư thật khôn lường, đồng thời cả hai huyết lên một tiếng tiêu, thu ngay ngọn roi chuyên lượn giữa không trung, một phát giữa lộ, một phát dưới hạ bàn, đây là thế “Lăng lệ chi cực”.

Không ngờ, “Trại Ngô Không, thế bổng hung hăng, khinh công lại độc đáo, ngọn hành giả bổng điểm mạnh xuống đất, vận thế tả lực

vùng lên, tỵ chiêu, phá t trước, hiệp bỗng, lùi sau, miệng quát “khọt khẹt”, chiêu thế kỳ bí, người linh hoạt dị thường...

Ba người thoát đến thoát lùi, chớp mắt đã vượt hơn ba mươi chiêu dư, họ vẫn kịch đấu triền miên, song chưa phân thắng phụ.

Bây giờ, mặt trời đã lên hơn ba con sào, trên đường quan đạo không thiếu người qua lại, họ đứng chung quanh về phía xa xa quan sát.

Cừu Thiên Hiệp thấy bọn chúng triền miên kịch đấu, trong nháy mắt không dễ gì phân thắng bại, do đó chàng cảm thấy phiền toái vô cùng, lúc đầu chàng có ý định làm kẻ bàng quan đứng ngoài trông cục diện, bây giờ tình hình kéo dài mãi, khiến chàng dần dần đổi ý định lại thấy cả ba tên cô đầu bổn, năm thế học trò thật vô vị, nên bâu máu nóng sôi lên, tay hữu giờ ngang bụng, tay tả thẳng tới trước, xuyên nhanh vào giữa trận đấu, búng chiêu “Phụng đào hoàng sa”, cử chưởng gạt văng ba người đang ra xa, động thời quát to:

- Tất cả hãy nghe ta. Dừng tay lại!

Bóng người cả loạn, thật là một lệnh điếu, ba người nghe qua vội rún mình nhảy ra sau bảy thước sáu con mắt rực hào quang đỏ xò nhìn vào mặt Cừu Thiên Hiệp, bắn những tia quái dị lạnh lùng.

Cừu Thiên Hiệp cười nhạt hỏi:

- Các người, sở dĩ phải ẩu đả liên miên, có phải vì tại hạ mà ra hay chăng?

Ba người giương cặp mắt rực hung quang nhìn lẫn nhau im lặng, không biết phải nói thế nào...

Cừu Thiên Hiệp lại hỏi tiếp:

- Ta có một phương pháp rất tuyệt diệu, có thể kết thúc cuộc tranh luận của các người, không kể những vấn đề ngoại lệ, miễn là ta giúp các người đạt được mục đích... các người có đồng ý hay không?

Ba người nghe qua gật đầu lia lịa và đồng thanh trả lời:

- A... thế nào, người hãy nói xem?

Cừ Thiên Hiệp nở một nụ cười thoải mái nói tiếp:

- Các người ẩu đả với nhau, chỉ vì họ Cừ này mà ra, vậy hiện tại ta đồng ý để cho ba người hiệp sức với nhau, kết thành một bọn để cùng ta tranh tài cao hạ được hay không?

Trại Ngộ Không ngạc nhiên tròn mắt hỏi:

- Húy... việc này...

Phi Mã Song Hung lấy làm lạ, cao giọng hỏi tiếp:

- Người không đùa đấy chứ!

Cừ Thiên Hiệp nghiêm sắc trầm giọng nói:

- Không bao giờ ta đùa ai cả. Nhưng ta chỉ yêu cầu người hãy cố mà thi triển các một tuyệt học mới mong đạt được kết quả.

Trại Ngộ Không đưa mắt nhìn Phi Mã Song Hung day qua Cừ Thiên Hiệp hỏi gằn lại:

- Người nói thật à?

Cừ Thiên Hiệp cau mày trầm giọng nói to:

- Đừng nói là thật, mà ta còn giúp các người thêm mọi tiện nghi!

Phi Mã Song Hung trợn mắt không tin tưởng hỏi:

- Tiện nghi như thế nào?

Cừu Thiên Hiệp đồng dục nói:

- Ta chỉ dùng hai bàn tay không mà tiếp các người hai ngọn roi da và cây bông “hành giả”!

Bây giờ, ba người đều tỏ ra kinh ngạc...

Trại Ngộ Không Tiêu Đình Khuê sắc mặt hiện đầy vẻ hoan hỉ, nghiêm giọng nói:

- Kẻ đại trượng phu “Nhứt ngôn ký xuất, tứ mã nan truy”... đã!

Cừu Thiên Hiệp lại tiến thêm một bước, trầm giọng nói to:

- Ta chưa nói hết lời, lại còn một điểm nữa là, các hạ ba người bất luận là ai, ngọn roi, cành bông, mà đánh trúng vật áo Cừu mỗ thì Cừu mỗ đồng ý theo người đó đi, bất luận chân trời góc biển nào?!

Câu nói này như hòn đá nặng ném xuống hồ thu nước văng tung tóe, lại như sấm dậy đất bầm ng... Khiến Trại Ngộ Không và Phi Mã Song Hung, ba người chẳng hẹn đồng kêu thốt thanh:

- Hay lắm! Người nói như thế ư!?

Cừu Thiên Hiệp khoát tay nói:

- Khoan đã, ta còn một vài câu muốn nói.

Phi Mã Song Hung nghiêm sắc mặt:

- Rồi người sẽ ăn năn hối hận!

Cừu Thiên Hiệp cả cười nói to:

- Cừu mỗ nói chuyện như đinh đóng vào cột, nào có ăn năn hờ ỉ hận gì!

Phi Mã Song Hung vô cùng đắ c ý về` hai tay sử dụng ngọn trường tiên dài một trượng năm thước, thì việc chế` thắ ng tuy không nắ m phầ n thắ ng lợi, chứ đựng vào chiế c áo thì là một việc dễ như bỡn, do đó hai tên “Phi Mã Song Hung” lắ y làm dương dương tự đắ c, ý liệu dễ như trở tay.

Do đó, cả hai vội kêu to lên:

- Còn gì nữa hãy nói mau!

Cừu Thiên Hiệp nghiêm trang nói:

- Tô i hậu còn một điểm, hạn định chiêu số` là ba mươi chiêu!

... Chàng vừa nói dứt, cả ba há mồm ra kinh ngạc... như con ve lạnh rút đầ u.

Nguyên là, tuy ba người chưa động thủ qua chiêu với Cừu Thiên Hiệp, nhưng mà cả ba đề u có cảm nghĩ: Cừu Thiên Hiệp không phải hạng tà m thường dễ mà thắ ng cuộc nề u không tại sao hắ n gây nổi sóng gió khắ p giang hồ`, trong vòng ba mươi chiêu, không ai có thể thắ ng được? Do đó cả ba nín lặng không dám trả lời.

Cừu Thiên Hiệp hiểu rõ tâm ý của chúng, nên cả cười bảo:

- Trong vòng ba mươi chiêu tuy các vị không chiế m được vạt áo của ta, nhưng nề u động được vạt áo ta sẵn sàng nhận thua, bằ ng cách hai món đồ` quý giá tột đời, là thanh “Khô trúc thánh kiế m” và quyền “Bổ thiên tàng thiế t hạo khí thơ” ta sẽ trao hế t cho hai vị để lựa chọn, như thế` chẳng hoan hỉ lắ m hay sao!

... Chàng nói rắ t nghiêm trang không có ý gì đùa cợt cả.

Phi Mã Song Hung và Trại Ngộ Không cả ba tên hung hăng ác sát nghe qua như điên như dại, không thể ngờ được Cừ Thiên Hiệp giúp đây đủ tiện nghi như thế, trái lại chúng tưởng đâu mình nghe lầm, nên cả ba đưa mắt nhìn Cừ Thiên Hiệp nghi ngờ hiện lên đầy mặt.

Cừ Thiên Hiệp liền bổ khuyết thêm:

- Để ta nhắc lại các ngươi lần nữa: Cừ mỗ chỉ dùng hai tay không, giao đấu với đôi roi, chiếc gậy, trong vòng ba mươi chiêu! Vì ta muốn các ngươi tâm phục ý phục, các ngươi nghe rõ chưa?

Ba người như vừa tỉnh mộng, bọn chúng đưa mắt nhìn nhau ngỡ những tia hân hoan đến cực độ, song chúng đã quên là đem tính mạng ra đùa với thân chết, nên cả ba phân thể hình tam giác bước đến trước đông thanh nói:

- Xin y theo lời ước của ngươi!

Cừ Thiên Hiệp thấy bọn chúng phân thể, bèn bước đến giữa trung tâm tam giác, đôi mắt tỏa ra thân quang, uy lực rọi thẳng vào ba tên hung ác, cất tiếng rõ ràng to:

- Ta đã nói rõ cả rồi, các ngươi hãy tận lực mà thi hành, chỉ vì đây là cơ hội ngàn năm một thuở chớ bỏ qua!

Sau khi Cừ Thiên Hiệp nói dứt...

Phi Mã Song Hung và Trại Ngộ Không, cả ba tuốt nhanh binh khí không hẹn mà vung ra một chiêu như thể đây là khai thế vận công, đồng thời bước xông tới trước mấy bước, ba món binh khí lượn nhanh thành hai đạo bạch quang, xung tỏa ra như vầng khói trắng, kinh phong hiệp lại kêu “hô hô” bay xoắn tít vào người Cừ Thiên Hiệp.

Sự việc rất quan trọng là đoạt cho được bửu vật nên cả ba hung đồ lộ nguyên hình hung ác, chúng vận toàn lực đưa ra những chiêu trí mạng, vì thế, đôi roi như rồng bay, chiếc bông như hổ múa, thế lợi hại vô cùng, sát khí xung lên ngợp trời...

HỒI THỨ BỐN MƯƠI SÁU

Phi Mã Song Hung bị trừng

Cừu Thiên Hiệp vừa trông thấy, nổi giận phùng phùng thẳm tương:

- “Ta có lấy sự khiêm hòa mà hạn chế cuộc tử đấu với cả ba chúng nó, những tưởng chúng nó sẽ biết sự khó khăn mà thôi lui, không ngờ cả ba lòng tham không đáy vừa nghe qua những lời ước đấu như thuyên bọc gió, mà chúng nó có đem hết sức bình sanh, đánh vào các ngôi đại huyết của mình, bằng những chiêu thức tuyệt học trí mạng!”.

Nghĩ đến đây lửa giận sôi trào lên tận óc, chàng trầm giọng quát to:

- Các ngươi chó trách Cừu mỗ vô lý nhé!

Vừa nói dứt, người chàng như chiếc lá vàng rơi, chân đạp chiêu “Lôi hành cửu chuyển”, tay xòe chuông thức to như quả núi, vận công đẩy ra một đạo kinh phong, hướng vào ngọn roi thân bỗng mà đánh mạnh tới.

Ba tên hung ngoan, thấy Cừu Thiên Hiệp giữ đúng lời hứa, tay cử xích thú chuông, đồng kêu to lên một tiếng thôi thúc ngọn roi, đấu bỗng, đưa ra những đường chiêu tuyệt diệu tạo ra ba đạo kinh phong bay cuộn cuộn tới, vũ lộng thành bức tường không gian, dù một giọt mưa phong bão cũng khó lọt vào.

Trại Ngộ Không Tiêu Đình Khuê lại động mạnh cây Hành giả bỗng, rún mình nhảy vọt qua bên Phi Mã Song Hung, cất giọng âm

trầ`m kêu lên:

- Cô` dẫn cây to để có củi đun, hai bạn cô` gắ`ng nhé!

Phi Mã Song Hung đồ`ng thanh nói to:

- Người khá nhớ lời hứa mới gọi đại trượng phu!

Cừu Thiên Hiệp nghe qua, bắ`t giắc cơn lửa giận sôi lên sùng sục, lại quát to:

- Hồi bắ`y lang độc quái vật kia! Nế`u hôm nay ta để cho các người tẩu thoát ba mươi chiêu thề`, thì Cừu mỗ này nguyện không hành tẩu giang hồ` nữa!

Bắ`y giờ Cừu Thiên Hiệp như con hổ điên, chưởng lực tựa cuồ`ng phong, tả cự với đôi roi, hữu chồ`ng với đôn bông, phân ra chiêu thề`, vận nội lực hành công, những thắ`y kinh phong như dờn non tắt biển, bóng người bay lượn tựa cánh nhạn, không ngờ chỉ mới ba chiêu đầ`u, đã làm cho Trại Ngộ Không và Phi Mã Song Hung luồ`ng cuồ`ng cả chân tay, thâu vội chiêu thề`. Cả ba người đầ`u nhảy lùi ra sau mắ`y bước, cá`t tiế`ng thở hồ`ng học huyền thiên.

Cừu Thiên Hiệp chiêu thề` đã triển khai, không thể dừng tay được nữa, hai cánh chỏ giạt mạnh ra sau, lại đẩy áp tới trước bức Phi Mã Song Hung, và quát to:

- Động thủ... A!

Phi Mã Song Hung còn ngờ ngẩn chưa định thắ`n, đã cảm thắ`y đạo kinh phong như dòng thiên hà, từ không trung bay động xuồ`ng, liên miên, Phi Mã Song Hung bắ`t giắc kêu lên kinh hãi, miễn cưỡng vũ lộng đôi roi ứng phó.

Trại Ngộ Không Tiêu Đình Khuê thấy thời cơ đã đến, vội xuyên nhanh ra sau lưng Cừ Thiên Hiệp, cây “Hành giả bổng” uyển chuyển như con độc mãng xà, điểm mạnh vào Ngọc chẩm huyết của Cừ Thiên Hiệp, một chiêu trúng đích lạ thường.

Cừ Thiên Hiệp mắt nhìn tứ phía, tai nghe rõ tám phương, đột nhiên nghe đạo kinh phong từ phía sau điểm mạnh tới, nhanh như cắt chiêu “Quá thủy dật ba” chàng xoay mạnh người ra phía sau, đưa tay chớp nhanh cây “Hành giả bổng” chiêu thế kỳ bí và nhanh nhẹn vô cùng.

Trại Ngộ Không Tiêu Đình Khuê cả kinh thất sắc, thân ngay thanh bổng chạy giật lùi ra sau, kêu lên khiếp đảm:

- Thật cuồn ngạo quá sức!

Nhanh như chớp lạch lưng trời, đôi roi uyển chuyển như cặp độc xà của Phi Mã Song Hung thi nhau bủa tới tấp bắng thế mạnh ngàn phương.

Cừ Thiên Hiệp tay hữu với chớp hụt cây bổng, hai tay lật nhẹ lên, sử dụng chiêu “Phân hoa phát liễu”, thân người như một trận gió thanh, ẩn ngay trong bóng roi, luôn nhanh ra sau lưng Phi Mã Song Hung, đồng thời hai tay chàng vươn ra chớp mạnh vào hai cườm tay cằm roi của Song Hung trầm giọng quát:

- Ngừng lại!

Dù trong giấc mộng Phi Mã Song Hung cũng không nghĩ được Cừ Thiên Hiệp có thân pháp quỷ mị như thế! Phi Mã Song Hung đang chuyển mạnh đôi roi bức tới, đột nhiên bị chớp vào cánh tay, nên cả kinh kêu to:

- Ôi chao, nguy mất!

Cả hai kêu lên đau đớn, toan nhảy lùi ra sau né tránh nhưng không còn kịp nữa, vì đôi cườm tay đau buốt như dằm, hai cánh tay cứng đờ như khúc gỗ, buông xuôi xuống đất, hai ngọn roi da không nhấc lên nổi, tỏ vẻ đau đớn vô cùng.

Cừu Thiên Hiệp đã khóa chặt hai cườm tay của Phi Mã Song Hung, vừa hét to:

- Các người tài nghệ tuyệt vời đấy chứ!

Ngay lúc đó... Trại Ngộ Không chẳng bỏ dịp may ngàn năm một thuở, lượn mình đến trước. Ngọn “Hành giả bổng” trong tay, không kể trời đất gì nữa, múa lộng loạn lên, xung tới tấn công như vũ bão Trại Ngộ Không thực là lão quái vật, gian manh tinh quái hấn đập loạn ngọn “Hành giả bổng” mà không hướng vào Cừu Thiên Hiệp, trái lại chỉ hướng vào Phi Mã Song Hung vì cả hai tên “Phi Mã” bị Cừu Thiên Hiệp kẹp chặt cổ tay, không phương vùng vẫy.

Phi Mã Song Hung thấy Trại Ngộ Không hướng ngọn “Hành giả bổng” đánh mạnh vào mình, khiến cả hai thất kinh kêu to:

- Trời! Người...!

Cừu Thiên Hiệp thấy lão giờ trò gian ác, bèn nổi giận quát to:

- Trại Ngộ Không ngươi đi tìm cái chết hay sao?

Vừa nói dứt, thân mình chàng chuyển nghiêng nghiêng, hai tay tả hữu kéo giật Phi Mã Song Hung thối lui ra sau năm thước tránh khỏi mũi “Hành giả bổng” kịch độc của Trại Ngộ Không Tiêu Đình Khuê đâm mạnh tới...

Nhưng, Trại Ngộ Không Tiêu Đình Khuê đánh trượt chiêu thế, hấn lại không chịu thôi, mà vẫn giữ nguyên thế bổng, bước sấn tới

đâm ngay mũi bồng về phía trước y như tìm “Phi mã nhị hung” đã kích.

Bây giờ, Cừu Thiên Hiệp hai tay giữ chặt hai người “Phi Mã”, không chịu buông tha, lại thấy Trại Ngộ Không chĩa mũi bồng đâm tới khí thế tới độc dị thường, bất giác cơn giận nổi lên tới mặt, thân mình chớp động, nghiêng ra sau che chở cho “Song Hung” đồng thời vận công vào đôi tay, toan phóng mạnh hai tên Phi Mã Song Hung ra phía sau, thả chúng, và cần phải chế hạ tên gian manh lão cốt Trại Ngộ Không trước.

Không ngờ, chàng vừa chớp động thân mình, vạt áo sau lưng động mạnh, đột nhiên một tiếng “Rẹt” nổi lên, nhanh như cắt Trại Ngộ Không mọp người sát đất chạy lui ra ngoài hai trượng lại phá lên cười ngất nói:

- Thiệu hiệp! Đã nhường... ha... ha...!

Cừu Thiên Hiệp giận quá hét to:

- Người nói thế là nghĩa lý gì?

Trại Ngộ Không rút ngay ngọn “Hành giả bồng” về đưa ngang ngực, mỉm cười trầm giọng:

- Tiểu lão đại hôm nay mang ơn thiệu hiệp thương tình nhường cho ta một chiêu sô!

Cừu Thiên Hiệp sắc mặt nặng trăn quát lớn:

- Đùng khoác láo!

Trại Ngộ Không điềm đăm không tỏ vẻ gì giận dữ, mà điềm đăm nói:

- Thiêu hiệp chẳng nói qua đây ư trong vòng ba mươi chiêu ai động được tà áo, thì Thiêu hiệp sẽ theo người đó đi... Vì thế, Tiêu lão đại này chẳng dám dõng mặt Thiêu hiệp xuất thủ trên địa phương nào, không ngờ hoàng thiên chẳng phụ lòng người khổ... cho nên trong vòng chưa tới ba mươi chiêu, Tiêu mỗ hân hạnh chạm được vạt áo thiêu hiệp, sở dĩ, ta nói: Nếu chẳng phải Thiêu hiệp có ý thương tình nhường cho... thì với tài nghệ của ta làm gì sờ được vạt áo của Thiêu hiệp...

Hắn nói hết sức lâm ly khúc chiết, tận toan, âm trầm và hòa lẫn chút ít nghiêm nghị thâm tình.

Cừu Thiên Hiệp nghe qua mặt bạc hóa hồng, mắt xanh lộ trắng chàng quát to như sấm động:

- Người đừng mộng! Dù người có thêm hai tay, ba cẳng mèo quào, ta cũng...

Trại Ngộ Không vội cướp lời:

- Đúng vậy! Do đó ta mới nói Thiêu hiệp đã thương tình nhường cho...

Cừu Thiên Hiệp nghe qua như lửa chế dầu thêm, vẫy tay đánh ra một hư chiêu, quát lớn:

- Người hãy lại đây lẹ nữa, ta chỉ dùng một cánh tay tả, đánh với người mười chiêu xem nào!

Trại Ngộ Không thật xứng đáng là con khỉ già quý quyết, hắn nghe Cừu Thiên Hiệp nói, liền giả bộ nhăn mặt lặc đầu, hắn khoát tay đáp:

- Dù ta có gan lớn bằng trời cũng không dám, vả lại Thiêu hiệp đã hứa, thì lẽ tự nhiên bằng lòng theo ta về Thập Châu... thì còn gì

phải đùa nữa!

Cừu Thiên Hiệp ước muốn bẻ ngược, nhưng Trại Ngộ Không Tiêu Đình Khuê đã nể chàng thật sự, lại không có ý động thủ, thì chính mình làm sao động thủ thực là hạc đậu nằ m kê hỏa lò, muốn thôi thôi chẳng xong, muốn đánh đánh chẳng được.

Cừu Thiên Hiệp chẳng biết làm sao hơn, đành nguyên rủa một câu lầy lội:

- Trại Ngộ Không! Người mới là tên tiểu bối khiếp nhược!

Trại Ngộ Không vẫn như không, chẳng lộ vẻ phiêu hã giận dữ tí nào, mà trái lại cười hề hề nói:

- Chỉ mong thiếp hiệp giữ tròn chữ “Tín”, là sự đại vinh quang cho Tiêu lão đại này rồi!

Cừu Thiên Hiệp vốn người cương trực, nên chỉ suy nghĩ qua loa, sau cùng nghiêm trang nói:

- Được! Ta chuẩn bị trong vòng nửa tháng tới, ta sẽ đúng lời mà thân hành đến rừng rơm Bài bang ở Thôn Châu, người chờ e ngại ta bội ước!

Trại Ngộ Không nghe qua, như cá gặp nước rồi gặp mây, vẻ mặt hớn hở khôn cùng, hã n bèn cúi gập người xuống trước mặt Cừu Thiên Hiệp vui vẻ nói:

- Đa tạ Thiếp hiệp, một lời ước hẹn, quý giá ngàn vàng, Tiêu lão đại xin phép cáo từ!

Nói xong, tay hã n xách cây “Hành giả bổng” chỉ vào tên đại hán vậy gọi bảo:

- Chúng ta hãy đi!

Đột nhiên, một giọng hét to như sấm vang lên:

- Tiêu lão đại! Hãy chậm lại!

Đấy là tiếng hét của Phi Mã Song Hung, tiếng nói chưa dứt mà hai tên Phi Mã đã cử đôi roi giơ trước mặt cản hẳn lối đi của Trại Ngộ Không và tên đại hán.

Trại Ngộ Không phá lên cười ngất nói:

- Nay hai bạn Phi Mã! Chẳng phải Tiêu lão đại này vừa cứu sống hai bạn đấy ư, nếu không thì khí xung huyết bên hai bạn đã chết rồi còn đâu... Thế mà lấy ơn trả oán, sao mà vô tình quá vậy!

Cừ Thiên Hiệp nghe qua bắt tức cười thê thảm, đồng thời chàng cũng nhận rõ Trại Ngộ Không là một lão giang hùng phi đảng, miệng lưỡi tựa dao.

Phi Mã Song Hung lão đại, nhấc bổng ngọn roi đánh vụt, gương mặt giận xám như chàm, lão hét to:

- Huynh đệ ta bị nạn, nhờ thế mà ngươi “tay trắng làm nên”, không có dễ như vậy đâu?

Phi Mã Song Hung lão nhị cả giận tiếp lời:

- Huynh đệ ta may mắn thoát khỏi ngọn Hành giả bổng của ngươi, ấy cũng nhờ trời cao có mắt!

Trại Ngộ Không ngược mặt lên trời cười dài, bằng giọng nói lạnh hắt xương bảo:

- Bây giờ không còn kịp nữa!

Nói xong, lão xô c cây Hành giả bổng giơ lên thủ thế. “Cử hỏa liệu thiên” phát mạnh...

Phi Mã Song Hung hận Trại Ngộ Không thâu xương, cả hai bước xông tới trước, đôi song tiên giơ lên cao, tả hữu quất mạnh hướng vào Trại Ngộ Không, nhanh như đả ng xà uồn khúc, tia chớp lung trời.

Trại Ngộ Không mỉm cười, Hành giả bổng biến ra chiêu “Thương long náo hải” uyển chuyển đón hai ngọn song tiên, lại buột miệng nói to:

- Thế càng tốt.

Thế là ba người cuộn nhau, ẩu đả kịch liệt, biến thành một vầng khói trắng, chớp nhoáng liên hô i.

Cừu Thiên Hiệp đứng một bên vừa tức cười, vừa khoái chí.

Ba người đả u với nhau càng lúc càng hăng làm cho cát bụi bốc ngợp trời.

Cừu Thiên Hiệp nhìn thấy “Phi mã song tiên” có ngón sở trường là liên thủ, lại thêm ngọn roi dài đến một trượng năm thước, chiêu ưu thế không ít, thêm vào đây chiêu thế của cả hai rất có nguyên tắc căn bản, hễ một tiến là một lui, một công thì một thủ, nên chiêu số trầm dũng lạ thường.

Trại Ngộ Không có công lực khá cao, lại thêm thân hình bé bỏng, nên bay, nhảy chạy, tránh rất linh hoạt, phối hợp với cây hành giả bổng trong tay đủ khiên thân xuất quỷ một, cho nên hấn tiến thối đẩy chiêu, hành thế dễ như không.

Thời gian mau như chớp mắt, ước chừng hâm nóng canh trà mà hai bên vẫn bình an, không ai hơn ai kém.

Cừu Thiên Hiệp đứng xem sô t ruột, toan nhảy vào can thiệp.

Bỗng nhiên... ba người đồng kêu to lên:

- Hồng mắt!

Nguyên vì Phi Mã Song Hung quá mạnh tay đánh hai ngọn roi cuồn chặt vào cây hành giả bỗng của Trại Ngộ Không tựa hồ hai sợi dây buộc cứng vào đầu gây.

Trại Ngộ Không lại tự ý vào công lực của chính mình sẽ cao trội hơn Phi Mã Song Hung một bậc, lại thêm có tính kiêu ngạo chẳng chịu thu hồi cây “Hành giả bỗng” để cho hai ngọn roi cuồn chặt như bị đóng đinh.

Bây giờ cả hai người vận dụng hết sức bình sanh níu kéo món vũ khí mình, không ngờ cả ba đều dừng mảnh ngang nhau kẻ tám lượng người nửa cân, nên làm cho hai ngọn roi cong vòng như vành cung, và mỗi người đều đỏ mặt tía tai, nhưng không làm sao trì kéo món binh khí về được.

Cừu Thiên Hiệp trông thấy cả ba phùng mang trợn mắt, thở ô ô, song chẳng làm gì được, bất giác chàng vận nội công đẩy ra một luồng, vừa quát tiếp:

- Dang ra!

Kình phong tỏa ra rất nhanh, bỗng nghe:

- Bắ! Bắ!... Cách... cách!

Hai tiếng nổ kinh hồn nổi lên, kẻ đầu là hai tiếng “lách cách vang lên nhẹ.

Phi Mã Song Hung dường như mất cả công lực, cả hai không tự chủ được, thân mình loạng choạng lùi ra sau trên mười bước gượng đứng thẳng lên cho khỏi ngã quỵ.

Trại Ngộ Không tê buốt cả cánh tay! Bùng! Một tiếng vang lên, lão té ngổ ì trên mặt đất, trên tay còn cầm cây hành giả bỗng bằ ng đồ ng, chỉ còn có hai phầ n ba, còn một phầ n ba bị gãy, dính trong hai hai ngọn roi của Phi Mã Song Hung, và hai người này cũng bị áp lực đẩy loạng choạng lui ra xa hai trượng.

Những người háo kỳ qua đường xúm lại xem rấ t đồ ng, họ không ngót buột miệng khen:

- Công phu hay tuyệt!

Cừu Thiên Hiệp cử chưởng đánh gãy lìa cây hành giả bỗng của Trại Ngộ Không, chàng liề n bước sắ n tới trước hai bước, lại đưa tay chỉ vào Phi Mã Song Hung đang đứng xa xa, ngơ ngác tựa phỗng đá, lại lắ y mắ t nhìn Trại Ngộ Không đang ngổ ì bệt trước mặt, bèn cao giọng nói:

- Đế n đây là chấ m dứt, nế u ba người bắ t phục thì tìm một nơi vắ ng về, cùng với họ Cừu này tỉ thí... tỉ đầ u!

Trại Ngộ Không và Phi Mã Song Hung, cả ba tuy công lực đầ u không bằ ng Cừu Thiên Hiệp, song cũng là tay lịch lãm giang hồ , cho nên lúc bắ y giờ... Chính mắ t bọn chúng thắ y, chỉ một chưởng lực đã bẻ gãy gãy đồ ng, đẩy lùi đồ i thủ, thì công lực của Cừu Thiên Hiệp có trên ba trăm năm hỏa hầ u, vượt đế n hàng tuyệt đỉnh võ lâm... Vì thế cả ba đầ u nín lặng, không dám lên tiế ng phản đồ i hay bằ ng lòng.

Mắ y khắ c qua...

Trại Ngộ Không đột nhiên nhăn mặt mím môi tỏ vẻ đau đớn lắm, hắ n gương gao chỏi tay đứng dậy, bắ ng giọng ai bi thô ́ ng thiế t nói:

- Thiế u hiệp!... Ô ́ i cha!... Đường về ` Thầ n Châu... thiế u hiệp có...

Cừu Thiên Hiệp đoán biế t “hắ n muô ́ n nói gì, vội nghiêm nghị cắ t lời, nói tiế p:

- Cừu mỗ! Hể miệng nói là tay làm, ta bảo đi là đi!

Trại Ngộ Không nghe qua như nắ ng hạn gặp mưa rào quên cả cơn đau nhức, nhét vội cây hành giả bỗng gãy vào lưng, lại mỉm cười khô sở nói:

- Nế u được như thế ́ còn gì quý báu cho bắ ng... Hiện giờ tiểu lão xin cáo từ về ` Thầ n Châu, để bẩm báo cho Bang chủ lo lẽ mà tiế p nghênh đại giá.

Giọng nói của hắ n rắ t lâm ly thô ́ ng thiế t, lại tỏ vẻ cung kính bô ́ i hô ́ i, sau khi nói xong, hắ n lại đổi ngay sắ c diện, gương mặt khô đét không huyế t nhục mắ t cả vẻ hoan hỉ mà biế n thành gương mặt ác độc vô chừng, hắ n đưa đôi mắ t khi tròn xoe nhỏ xíu rọi thẳng vào mặt Phi Mã Song Hung bắ ng những tia phần uắ t đế n cùng tột, giọng nói lạnh như băng sương lại vang lên:

- Này Phi Mã Song Hung! Câu chuyện hôm nay, Tiêu lão đại muôn ngày vẫn nhớ, nhưng mong các người hãy ghi lắ y đừng quên!

Phi Mã Song Hung uắ t hận đế n cực điểm, gắ n từng tiế ng đáp:

- Này họ Tiêu khi rọ m! Người không đủ can đảm gặp anh em ta, song anh em ta sẽ tìm người dù góc biển chân trời!

Trại Ngộ Không Tiêu Đình Khuê mặt không sắc giận, mà gật đầu nhẹ giọng:

- Thế thì còn gì bằng! Chúng ta sẽ gặp lại!

Nói xong hắ n vẫy tay gọi tên đại hán, cả hai người bước thấ p bước cao dìu nhau rời khỏi nơi đây.

Cừu Thiên Hiệp nhế ch môi cười nhạt, hoành thân bước tới trước nhạt hai ngọn roi, thuận tay tháo lấ y nửa khúc gậy hành giả, hai ngọn roi còn lại ném trả cho Phi Mã Song Hung chàng giương đôi mắ t rực tinh quang nhìn cả hai, quát bảo:

- Các ngươi có thể rời nơi đây là vừa!

Phi Mã Song Hung lão đại đưa tay tiế p lấ y hai ngọn roi, hai mắ t nhìn Cừu Thiên Hiệp sừng sồ t không nói được nửa lời.

Lão nhị đứng một bên thấ y thế , vội bước đế n xem nhưng, lão nhị vừa xem qua hai ngọn roi, cũng giồ ng như lão đại, cứ ngơ ngẩn như kẻ mắ t hờ n, chỉ giương đôi mắ t to nhìn Cừu Thiên Hiệp không chớp.

Cừu Thiên Hiệp nhovn miệng cười, để ngay nửa khúc hành giả bỗng xuố ng đấ t, thuận tay chàng cho vào bọc lấ y ra quyển “Bồ thiên tạng Thiế t hạo khí thơ”, còn bàn tay kia lôi thanh “Khô trúc thánh kiế m” giơ ngang trước mặt Phi Mã Song Hung xem, nhiên hậu cho vào bọc cá t như cũ, sau cùng trầ m giọng nói:

- Đấ y là “Trúc kiế m thiế t thư”, hai món vật quý giá nhấ t đời, thì người làm chủ nó phải là tay tuyệt thế , còn những kẻ vô duyên đừng nên si tâm tưởng bậy, ví dù có tưởng nghĩ đế n nát óc cũng không được nào... Bởi vậy ta có lời khuyên hai vị, nên bỏ hẳn những điề u vọng tưởng vô lý và vô ích đó nhé!

Phi Mã Song Hung tái mặt, lúc đỏ lúc nhợt, lắ y mắ t nhìn nhau mà chẳng thố t ra lời...

Cừu Thiên Hiệp đôi giọng, lớn tiế ng bảo:

- Từ nay về` sau, nê u các người chạm phải tại hạ lần nữa, thì các người không mong gì được may mắ n như hôm nay, lúc đó dù các người có leo lên trời cũng khó thoát... và hiện tại các người hãy rời khỏi nơi đây tức khắ c!!!

Vừa nói dứt, chàng đưa tay chỉ vào con đường phía trước lại đưa mắ t nhìn chúng.

Phi Mã Song Hung chẳng dám hé miệng nói nửa lời, và hình như không còn gì để nói, cho nên cả hai băng mình đi theo hướng Cừu Thiên Hiệp chỉ chột thắ y đôi tuấ n mã đang gầ m đầ u ăn cỏ, cả hai vội phóng mình lên lưng ngựa, nhưng không quên ngo ngoái ra sau nhìn Cừu Thiên Hiệp lắ n cuố i cùng, rồ i chúng mới ghì cương thúc đôi tuấ n mã chạy nhanh.

Cừu Thiên Hiệp thắ y cả hai tên Phi Mã Song Hung ẩn mình dưới lớp bụi vàng thật xa, chàng mới câ t bước hướng về` phía chợ Toan Táo Tập tiế n tới.

Lúc bắ y giờ mặt trời đã lên tới đỉnh đầ u, ánh nắ ng giờ Ngọ rắ t nóng bức và gay gắ t.

Cừu Thiên Hiệp lắ n qua chợ Tập, lại thắ y phồ phường san sát, người qua lại trên đường rắ t đông tuy vào buổi trưa hè nhưng không kém sự ô n ào náo nhiệt.

Cừu Thiên Hiệp lại đi vào một nhà tửu điể m rắ t khang trang. Sau khi chọn một chỗ ngồ i ngo ngay ra đường, chàng mới gọi tửu bảo đem nước rửa mặt, kắ đắ y lại gọi một bình trà xanh và bắ n

món ăn điểm tâm. Chàng ngồ`i ngó mông ra cửa, và từ từ dùng bữa trưa.

Bỗng nhiên... Từ ngoài cửa tửu điếm đi vào một bà già lưng còng vóc lớn, tóc bạc da gà, dường như đôi dép cứng, nên lão bà bước khập khễnh bước thấp bước cao. Khi đến ngang một cái bàn đồ`i diện với Cừ Thiên Hiệp, lão bà kéo ghế` ngồ`i xuô`ng, lại giương đôi mắt lờ mờ nhìn gương mặt Cừ Thiên Hiệp dường như bà ta không trông thấy rõ.

Cừ Thiên Hiệp trông thấy bà lão, chàng thẳm đoán có lẽ là một bà già dân quê nông phu tuổi tác độ bảy mươi ngoài, gương mặt nhăn nheo, hai hàm răng rụng hế`t, bày cái miệng món già nua thật không có gì đáng chú ý.

Vừa ngẫm nghĩ chàng bắ`t tức cười thẳm, nên chỉ nhìn sơ lão bà rồi cúi đầu lo dùng bữa.

Lão bà dường như không lưu ý đến ai cả, chỉ kêu tửu bảo mang ra một bát mì ngồ`i ăn rắ`t chậm chạp, dường như bộ nứu không đủ sức nghiền`n nát thức ăn.

Bắ`y giờ đã đúng Ngọ, trời trưa nắng gắt nên khách bộ hành thường ghé vào tửu điếm, trà thắ`t dừng chân, do đó ngôi quán này khách ra vào tắ`p nập dần dần đông nghet.

Lão bà ăn xong bát mì, hai chân bước khệnh khạng đến bên bàn Cừ Thiên Hiệp, vẻ mặt mụ trẳm tĩnh như không, đột nhiên mụ cúi đầu xuô`ng bên tai Cừ Thiên Hiệp bảo nhỏ:

- Ta đợi người bên ngoài thành phố`... nhớ nhé!

Cừ Thiên Hiệp trố` mắt ngạc nhiên, vội hỏi khẽ:

- Lão thái thái, có gì thế`?

Lão bà dường như đứng không vững, tay tả vịn vào góc bàn, thân mình run rẩy chực ngã, tay hữu thuận đà với chụp vào cái bình sứ trà để gượng đứng vững, lại bảo khẽ:

- Đế' n đó sẽ rõ!

Vừa nói dứt bà ta khệnh khạng bước đi lầ' n ra ngoài tửu điể' m.

Cừu Thiên Hiệp ngơ ngẩn vì câu chuyện xảy ra quá đột ngột, chàng đưa tay nâng ly trà lên uớ' ng một ngụm và cúi đầ' u suy nghĩ.

Không ngờ, lão bà bước thấ' p bước cao, chỉ chớp mắ' t đã ra đế' n quan lộ và đi khá xa...

Cừu Thiên Hiệp càng lầ' y làm lạ, nên chép miệng bảo thầ' m:

- “Thầ' y bà ta khệnh khạng, không ngờ lại đi mau đường này, thật là người nông dân lao động, nên đế' n tuổi già nua vẫn còn quắ' c thước khang kiện”...

Nghĩ đế' n đây thuận tay chàng với lầ' y bình trà toan rót vào ly uớ' ng, sau cùng sẽ đuổi theo lão bà, nhưng chàng vừa nhắ' c cái bình sứ lên, một việc hế' t sức bất ngờ, khiế' n quả tim đập liên hô' i, cặp mắ' t ngơ ngẩn đế' n độ mắ' t thầ' n, chàng chép miệng rủa nỏ: “Rõ... Khi già!”.

Nguyên cái bình sứ trà, đột nhiên lún sâu xuớ' ng mặt bàn hai phân, in rõ dầ' u dít bình, hiển nhiên là có người dùng đại lực thủ pháp á' n xuớ' ng.

Thật là câu chuyện hoang đường quái đản.

Chỉ vì, những thực khách trong quán ai ai cũng chăm chú vào việc ăn uớ' ng, không có vẻ gì động tịnh, trừ bà lão khệnh khạng chơi với ngả trên bàn lúc nãy... ngoài mụ ta ra thì ai vào đây?

Cừu Thiên Hiệp cau mày khó chịu, đặt bình trà vào dĩa cũ, đứng dậy rời chỗ ngồi kêu to:

- TỬ BẢO... LẬY TIÊN!

Nào ngờ lúc chàng đứng dậy, quần áo dính đầy mặt cây của bàn như bộ mì vàng đổ xuống đất tung tóe, nguyên số bột cây này, do cái bình ấy xuống mặt bàn nghiền thành cám đổ ra, nếu chẳng phải xảo thuật của bà lão thì ai vào đó!

Cừu Thiên Hiệp càng nghĩ ngợi càng tức giận lão bà...

Tên tử bảo đến bình trà, hẩn nhìn thấy dĩa đất bình bị ấn thủng mặt bàn, bèn lạy tay xoa thử, bất giác hẩn trở mặt nhìn Cừu Thiên Hiệp trân trân chẳng nói ra lời.

Cừu Thiên Hiệp đoán biết tên tử bảo ngầm ám chỉ chàng đã hành động, vì thế chàng không muốn xảy ra lắm chuyện làm kinh động mọi người, liền cho tay vào bọc lấy ra ít bạc vụn trả cho tử bảo, đoạn bước rất nhanh ra khỏi quán như bị ma đuổi.

HỒI THỨ BỐN MƯƠI BẢY

Ác đấu với Ngũ Hoa Quỷ mẫu

Mặt trời đứng bóng, khách đi đường ít kẻ lại qua.

Cừu Thiên Hiệp rời vùng Toan Táo Tập cát bước đi nhanh ra hướng ngoại ô, gần nửa giờ qua song... hình bóng của bà già kỳ quái vẫn bật tằm nhàn cá.

Chàng đã đên một vùng đất rộng bình nguyên. Khoảng đất này khoảng khoát lạ, vì khắp mặt đất toàn là cỏ non xanh mượt hòa lẫn vài khóm hoa thấp, đặc biệt là cả hoa lẫn cỏ cao độ một tấc tây, dường như có một bàn tay vô hình cát xén nên xem qua rất đẹp mắt, xa xa lại có một ngôi miếu vũ.

Vì lúc ban ngày nên Cừu Thiên Hiệp không tiện thi triển khinh công, mà chỉ chạy bộ như mấy anh chàng nông phu quê kệch, vừa đi vừa nghĩ ngợi:

- “Không chừng lão thái bà này “điên” cũng nên hay là mụ bày trò đùa bốn ta? Nêu không tại sao ta đi trên mười dặm đường khỏi thành phố rất xa lại không thấy hình dáng của bà ta đâu cả? - Chàng lại nghĩ: Nên đi khỏi vùng đất này, mà đên nơi miếu vũ nghỉ ngơi, hầu tìm nước giải khát rôi sẽ tính sau”.

Chẳng mấy khắc, chàng đi đên bên thêm miếu. Tuy ngôi miếu còn kiên côu xinh xinh, nhưng nhìn kỹ đã hư phét rất nhiều, ngoài tường rêu phong lở đổ, trên mái dây cát đầng, chìm giữ mọc loạn, trước cửa dường như muốn bớt màu sáng sữa, nhên nhện giăng màn ngang dọc, thực là một ngôi miếu hoang không người phụ tợ, bức hoành phi treo ngang cửa chính đềba chữ vàng “Dược Vương

miếu”. Tuy Cừ Thiên Hiệp đoán biết trong miếu không người, nhưng không thể xô cửa bước vào ngay được, mà chỉ đưa tay gõ nhẹ lên cánh cửa hai tiếng.

- Bình! Một tiếng nổi lên vang dậy. Nguyên vì hai cánh cửa đã rỉ mục, nên chàng sờ tay nhẹ đã mở tung ra.

Thật đúng theo sự ước đoán của chàng, cánh cửa vừa mở mùi mốc meo xông lên hăng hắc, khắp nền cát bụi dày đến mảy phân, chứng tỏ là một nơi hoang phế đã lâu không người quét dọn. Giữa chính điện trống không, chẳng có lư hương hay án thờ gì cả, chỉ có một pho tượng Dược Vương Thân nông ngời lơ lửng, bụi bám nhện giăng đầy cả thân thể mặt mày và hai tên đồ đệ tử bung tráp đứng hầu, trước mặt tượng thân là tấm màn che nửa trên, hai cánh màn cuốn lại hai bên góc cột.

Cừ Thiên Hiệp quan sát một lúc lâu vẫn chưa thấy động tĩnh gì, bèn nhún chân quay ra ngoài miếu.

Bỗng nhiên, một giọng nói khàn khàn như người nằm đáy mộ nói vọng lên:

- Mới đến, chưa đi đã về sao?

Tiếng nói vang lên thình lình, Cừ Thiên Hiệp nghe qua thất kinh, lông tóc đều dựng đứng, mồ hôi toát ra ướt áo, chân ngoài cửa, chân trong nhà, chàng giương mắt ngó ngay chánh điện quát to như sấm:

- Ai đó?

Hỏi liên tiếp hai lần, tư bề vẫn im lặng không có một tiếng hồi âm.

Cừu Thiên Hiệp vừa lắ y lại sự bình tĩnh, thầ m nghĩ “ắ t có người ắ núp sau thầ n tượng, nên phát ra tiế ng nói để trêu chàng”. Vì nghĩ thế nên Cừu Thiên Hiệp can đảm hơn, rút nhanh ngọn “Thanh trúc kiế m” cầ m lắ m lắ m ở tay bước ngay vào chánh điện thuận thế chàng lay động một vòng.

- Ấ m! - Một tiế ng nói lớn, vang động cả miế u môn bức màn che trước mặt thầ n tượng; vì lâu ngày chầ y tháng đã mục nát, lại bị luồ ng kiế m phong đẩy mạnh, nên rơi xuồ ng đắ t đánh “Ấ m” lên, làm cho cát bụi tung bay mịt mù, Cừu Thiên Hiệp đợi hơi bụi đã loắ ng đầ n, bèn đi đế n kề bức tượng Dược sư nhìn ra sau, vẫn không thấy vật gì khác lạ, ngoài lũ dán chạy tán loạn, bầ y chuộ t xạ kều chít, muỗ mồ ng vo ve và vô số bóng nhện giắ ng màn, tuyệt nhiên không có một bóng người nào.

Cừu Thiên Hiệp thở dài thườn thuộ t, lại chếp miệng bảo nhỏ:

- Thật quái lạ!

Bồ ng nhiên... một tiế ng cười ngắ n và lảnh lạnh:

- Hì!

Nổi lên giữa bầ u không khí rộn người.

Cừu Thiên Hiệp nổi giắ n xung thiên, dậm chân quắ t to:

- Giữa ban ngày mà quỷ hiện hay sao? Quỷ đâu?

Nói xong, Cừu Thiên Hiệp vung mạnh “Khô trúc thánh kiế m” bước qua tượng Dược sư, lại thấy bệ tượng thờ Thổ địa công bà. Một pho tượng bắ ng đắ t đen thui thúi, ngoài ra gian giữa miế u chỉ tồ i om không có gì khác lạ cả!

Cừu Thiên Hiệp thẳm tính gian sau điện ấ t có người, nên chẳng chậm trễ bước qua tầ ng cửa thứ ba tức là gian hậu điện, chàng lại vùng mạnh tay kiể m hướng sang bên chái phía hữu, lại gặp bệ thờ vị thầ n mặc áo thùng tay cầ m hốt tức là “Võ tài thầ n Triệu Huyề n Đàn”. Pho tượng thực kỳ mỹ, nhưng bụi đấ t đã bám đầ y, Cừu Thiên Hiệp lại quan sát một lâ n nữa, vẫn là ba gian hâu điện hư nát, tro ́ ng không, nhìn gầ n rách khõe mắ t cũng không thấ y dáng một người nào, chàng bèn chếp miệng rửa thầ m:

- “Thật là hoang miế u gặp giờ linh, nên giữa ban ngày quỷ hiện?... Nế u không thì...

Chàng đang trầ m tư mặc tưởng, bỗng nghe sau lưng pho tượng Võ thầ n tài Triệu Huyề n Đàn phát ra tiế ng thờ nhè nhẹ... Cừu Thiên Hiệp nhận ngay phía sau pho tượng có người, “Khô trúc thánh kiể m” vũ lộng mạnh, hướng vào phía sau pho tượng kích mạnh.

- Dừng ngay!

Một tiế ng thét tựa sầ m nổ, nghe điề c cả lỗ nhĩ.

Cừu Thiên Hiệp vô n dĩ đã đề phòng, khi nghe tiế ng thét vội thu ngay “Thánh kiể m”, nhún mình nhảy vọt ra đứng giữa điện, đôi mắ t ngó lăm lăm về hướng phát ra tiế ng nói... Chợt thấ y phía bên tả trên một cổ tro ́ ng treo lủng lẳng, ngồ i xế p bằ ng tròn một bà lão tóc bạc da gà, lưng cong má hóp, chính là lão thái bà đã vào lữ điể m lúc này chàng vừa thấ y lão bà lửa giận bắ c lên tồ i mặt vội hét to:

- Người hẹn ta lại đây để làm gì, tại sao ngươi làm quỷ làm yêu như thế? Xuô ng đây!

Lão bà vẫn ngồ i như pho tượng trên giá tro ́ ng, đôi môi mắ p máy chóp động, dùng tay chỉ về phía sau lưng Cừu Thiên Hiệp cười

hê` hê` nói:

- Ai đã ước hẹn với người đến đây?

Cừu Thiên Hiệp cảm thấy vô cùng phiền phức, gay gắt bảo:

- Xì! Chính là lão bà chứ còn ai nữa?

Lão thái bà khe run má'y nể'p nhần trên mặt, đưa tay chỉ ra sau nói:

- Người hãy nhìn kỹ xem... kìa!

Cừu Thiên Hiệp tuy không tin, nhưng cũng quay mặt ra sau nhìn, bất giác chàng kêu lên kinh ngạc:

- A!

Chàng thấ't kinh lùi ra sau má'y bước, ngạc nhiên nhìn về` chái điện bên hữu, đưa tay dụi má't lia lịa. Chàng nhìn một cách chăm chú tia má't chiếu ra sự kinh mang đến cùng tột.

Nguyên chàng đã thấ'y sau trung điện ba gian, mỗi gian đều có một bà lão ngồ'i xếp bằ'ng trên đấ't, thật là kỳ quái, ba bà lão này so với bà lão ngồ'i lưng lẳng trên chiế'c tro'ng đều giồ'ng nhau như tạc, thậm chí đến cách ăn mặc và thầ'n sắ'c đều giồ'ng in khuôn.

Cừu Thiên Hiệp vô'n dĩ là con người hào phóng, câu chuyện xảy ra quá thình lình khiế'n đôi má't hoa lên, tâm trí như rơi vào đám sương mù dày mật, lại đưa má't nhìn từng người một, suố't bô'n bà lão vẫn không tìm thấ'y điề'u gì khác lạ, chàng lắ'y làm ngạc nhiên hỏi:

- Đến bô'n lão thái bà ư...

Chàng vừa nói dứt, thì lão bà ngô ì trên giá trở ng phá lên cười ma quái, bả ãng giọng nói lạnh lùng:

- Bô ã người? Ngươi nhìn không kỹ à?

Vừa nói, mụ đưa tay chỉ trên đầ u chàng mà cười nắ c nẻ.

Cừu Thiên Hiệp thấ t kinh, vội nhún mình thố i lui ra sau bảy bước gầ n đế n cửa chính, ngược mặt nhìn lên trầ n miế u lại thêm một lầ n kinh ngạc thứ nhì.

Thì ra trên đầ u chàng chỗ vị trí cũ, có một quả chuông đại hồ ãng cực to treo rút lên cao khỏi đầ u người trên hai thước có một bà lão ngô ì choàng hai chân trên quả chuông như cưỡi ngựa, từ vể mặt đế n vóc hình đầ u giồ ãng bô ã bà lão kia như đức.

Từ ngày chàng xuấ t đạo giang hồ ã đế n nay, thường gặp quái nhon và quái sự không ít, nhưng đem sánh với tình hình hiện tại, thì việc này quái dị bức nhấ t, kỳ bí vô cùng, vì trong thiên hạ nhiề u lắ m là anh em song sinh mới giồ ãng nhau, mà tại đây lại đế n năm bà lão hết khuôn? Khiế n ai ai cũng không tin nổi nhân lực của chính mình.

Cừu Thiên Hiệp gắ ãng định trí tinh thầ n, tay hữu xồ c cây “Thánh kiế m” quay một vòng vừa chĩa vào năm bà lão. Cao giọng nói:

- Trong số ã năm vị thái bà, có một vị ước hẹn tại hạ đế n đây, mau lên tiế ãng, vì tại hạ bận nhiề u việc, không thể ở đây lâu được!

Năm lão bà khộ ãng hẹn mà cùng nhau hô một tiế ãng, tâ t cả đầ u phi thân đế n giữa chính điện đứng sắ p hàng ngang, giàn hình chữ nhút, một trong năm bà lên tiế ãng bảo:

- Người nhận ra một người nào trong chúng ta mà ước hẹn với người, thì người hãy chỉ mặt người đó xem!

Cừu Thiên Hiệp hơi vui vui, vì quá tức cười, cũng bởi năm bà này giở nhau như giọt nước khó mà nhận ra được, chỉ chớp mắt mà đã lặn và lặn cả đầu lia lia nói:

- Khó lắm! Khó lắm! Xin thứ cho tại hạ kém sự nhận xét!

Một lão thái bà đứng giữa trâm ngay nét mặt, bằng giọng nói âm hàn, hách xược bảo:

- Tiểu cô nương mù quáng! Chuyện trước mắt mà không nhận ra, người còn dám xưng hô là nhân vật võ lâm làm gì... cho nhục, thật là uổng cho người thấy mặt.

Lão thái bà đứng kê, ứng lời nói tiếp:

- Thật vậy, đôi mắt hắt n không thấy đường!

Cừu Thiên Hiệp nghe qua nổi giận xung thiên, không còn giữ lễ như trước, chàng nặng giọng hét to:

- Các người giờ trò ma quái, kết cục già u đầu vẫn lòi đuôi!

Lão thái bà nổi giận thét lên như quỷ hú:

- Chính con mắt người đui thật sự, nếu không người hãy nhìn kỹ xem, thì người sẽ nhận được ngay!

Nói xong, mục lư cái đầu bạc phếu như màu áo khinh cừu, đưa tay vuốt nhẹ mái tóc lại hỏi:

- Người đã nhận rõ chứ?

Cừu Thiên Hiệp chợt thấy rõ, bèn chép miệng tự trách mình.

- “Xuân thật!”

Chỉ vì chàng nhìn kỹ năm bà lão, mỗi người đều dă t trên mái tóc một đóa hoa bằ ng đờ ng điề u, màu sắ c khác nhau, phân ra năm màu: hồ ã ng, tía, vàng, lam, và màu trắ ng, năm đóa hoa năm màu sắ c đánh dắ u danh hiệu của năm lão thái bà.

Việc này không ai mà lưu ý nhìn cả, nế u không có người chỉ dẫn thì chẳng ai trông thắ y và nhận ra được.

Lão thái bà dắ t đóa hoa hồ ã ng cười lạnh lạnh hỏi:

- Người hiểu đắ y chứ?

Cừu Thiên Hiệp vỗ trán nhẹ, và chợt nhớ rõ mọi việc, bèn cao giọng nói:

- À... ạ! Ta nhớ rõ ra rồi, các bà là Bình Sơn “Ngũ Hoa Quỷ mẫu” phải chẳng?

Năm lão thái bà đờ ng kêu to:

- Tiểu tử! Lớn mật!

Tiề ng hét vừa dứt, năm người tỏa ra đúng năm phương vị, cung tay, xòe chưởng thủ thế , dáng điệu thật hùng hắ ng.

Cừu Thiên Hiệp cả cười hỏi:

- Các bà làm gì thế ?

Tía Hoa Quỷ mẫu gắ m to:

- Người dám gọi chúng ta là “Ngũ Hoa Quỷ mẫu” được à?

Cừu Thiên Hiệp cười nhạt, bằ ng giọng nói khiêu khích bảo:

- Người có danh, cây có bóng, thậm chí con thú có tên, chẳng muốn người ta gọi danh tánh, chẳng nhẽ để mình gọi lấy mình hay sao? Ví như, chó còn có tên chó mực, chó cò, mèo còn có tên mèo mun, mướp...

Bạch Hoa Quỷ mẫu nổi giận xung thiên, trầm giọng hét lớn:

- Im mồm ngươi lại... tiểu cô nương ma! Tại sao ngươi không gọi là Ngũ hoa thánh mẫu, mà dám biếm nhẽ gọi Ngũ Hoa Quỷ mẫu, hãy coi chiêu thức của ta!

Vừa nói dứt, Bạch Hoa Quỷ mẫu xoay nhanh thân mình đẩy ra một chưởng khô c liệt, chiêu thức vừa buông, đạo kinh phong xung tỏa như con rắn khổng lồ, xoắn tít vào ngực Cửu Thiên Hiệp, thế mạnh tựa non bẻ gãy núi lở, nguy hiểm vô vàn.

Nên biết về Ngũ Hoa Quỷ mẫu, đây là năm ả ma đầu độc ác hại từ lúc mây xanh đến tuấn tóc bạc đã gây sóng gió khắp giang hồ, nổi danh là nhân vật nhứt nhì của Hắc đạo, công lực thật cao diệu hơn người.

Cửu Thiên Hiệp thấy Bạch Hoa Quỷ mẫu ra tay trước, chàng tiên đoán sẽ có một trường ác đấu không phải tầm thường, nhân đó chàng rùng mình xuống thấp vận mười thành công lực, tay tả phát chiêu ra đỡ, tay hữu vận chưởng đánh nhậ vào Quỷ Mẫu Bạch hoa, chiêu thức vô cùng lợi hại. Hai đạo kinh phong vừa thoát khỏi tay chàng rít lên như xé lụa, hợp hòa với không khí tạo thành văng khói mỏng tựa như ngọn giã sơn.

Bạch Hoa Quỷ mẫu vừa xuất thủ, còn lại Hòang, Tía, Lam, Vàng bốn quỷ mẫu xuất động thân mình, há miệng xòe tay hình như quỷ sứ đồng hướng vào Cửu Thiên Hiệp nhảy bổ tới.

Ngũ Hoa Quỷ mẫu đã nức tiế'ng ác hại, lúc bắ'y giờ hai giới võ lâm Hắ'c, Bạch đề'u nể mặt, chỉ có một thiếu sô' cao thủ dám chồ'ng lại một quỷ bà, trong trường hợp lẻ loi đơn độc...

Bắ'y giờ năm quỷ bà hợp sức mà tắ'n công, thực là một trận ác đắ'u có một không hai, vô cùng thảm hại.

Cừu Thiên Hiệp nhìn thắ'y bắ'n quỷ bà nhảy vào vòng chiế'n, vội vận thêm bảy thành công lực, phỏ vào chiêu thê' quét mạnh, đờ'ng thời rún mình nhảy vọt lên cao ba trượng, xà người ra khỏi vòng vây và câ't tiế'ng quát to:

- Các bà quỷ mẫu! Ngày xưa không oán, ngày nay không cừu! Các bà đã thành quỷ điên rô'ì sao?

Hồ'ng Hoa Quỷ mẫu giận run lên, hai bên má hóp da thịt phồ'ng lên xẹp xuồ'ng liên hô'ì, bắ'ng giọng nói lạnh lạnh như âm điệu chắ'ng tinh mài thảo, hét the the:

- Hay! Người nói hay đắ'y! Vậy người hãy trả lời ta. Ngoài thành Vũ Châu người đã tuyên bố' những điề'u gì?

Cừu Thiên Hiệp cau mày khó chịu, cho câu nói của Hồ'ng Hoa Quỷ mẫu. Chàng tư lự giây lâu, mới nhẹ giọng trả lời:

- Ngoài thành Vũ Châu? Tại hạ có tuyên bố' gì đâu? Tại hạ không có nói tiế'ng nào cả?

Hồ'ng Hoa Quỷ mẫu thở phì phò vì quá giận, song câ't tiế'ng cười lạnh lạnh bảo:

- Tiểu cuồ'ng ma, người dám quả quyế't không nói gì, không? Vậy ta hỏi thật người, có phải Hỏa hồ' lô chề't dưới tay kiế'm của người chăng?

Cừu Thiên Hiệp cau mày, nặng giọng đáp:

- À... ạ! Phải đấy! Vậy các bà vì Hỏa hồ lô mà tìm tại hạ để báo cừu ư?

Tía Hoa Quỷ mầu “xì” một tiếng, phun xuống đất bãi nước bọt, bả`ng giọng nói nặng trầ`m bảo:

- Không bao giờ! Ai mà thay hắ`n báo cừu, chỉ vì có điểm không rõ ta mới hỏi ngươi, chứ việc Hỏa hồ lô chề`t dưới tay kiề`m của ngươi, Ngũ Hoa Thánh mẫu không phiề`n trách gì ngươi cả.

Chỉ vì câu tuyên bố` của ngươi tại Vũ Châu. Ngươi tuyên bố` sẽ giề`t sạch bọn Hắ`c đạo trong vũ nội giang hồ`, chiề`n thắ`ng các danh môn chánh phái võ lâm, lập chí để tự xưng mình là “người số` một” trong nề`n võ lâm luôn cả xưa và nay? Có phải vậy không?

Cừu Thiên Hiệp nghe qua “xì” một tiế`ng nhẹ, vừa nặng giọng đáp:

- A! Tại hạ đã hiểu... việc này là một câu chuyện lão khoét, bịa đặt, hoang đường, của những kẻ chuyện có nói không!

Hồ`ng Hoa Quỷ giận tím mặt, vội bước sắ`n tới một bước, gầ`m lên:

- Ngươi bảo ai “chuyện có nói không”?

Cừu Thiên Hiệp chột dạ, tay vận năm thành lực phòng bị, hỏi ngược lại:

- Vậy ai... đã nói như thế` chứ?

Hồ`ng Hoa Quỷ mầu trầ`m tĩnh, bước tới trước nửa bước nhẹ giọng bảo:

- Nếu u còn sợ sệt chỗ i quanh thì chó nên múa gậy vườn hoang
đầu tường còn có mắt, bên vách há không tai, huống chi người đã
lúc tù và lập trận, thì người phá trận chẳng thiếu u chi!?

Cừu Thiên Hiệp cô moi óc nhớ lại tình hình tại Vũ Châu, đột
nhiên chợt nhớ ra vội đáp:

- A, đúng rồi! Người bịa tin không ai khác, mà chính là Dạ du
thần cư phải chăng?

Ngũ Hoa Quỷ mẩu phá lên cười như quỷ khóc:

- Hăc! Hăc... người đã nhận rồi đây!

Cừu Thiên Hiệp nổi câu quát to:

- Tại hạ không sợ chi các bà, nhưng tại hạ xin nói lại lần nữa
những lời của Dạ du thần cư là những lời bịa đặt! Chứ tại hạ chẳng
bao giờ dám nói những lời cuồng vọng như thế!

Hồng Hoa Quỷ mẩu mắt đỏ hung quang, rọi thẳng vào mặt Cừu
Thiên Hiệp quát to:

- Hay cho tên gian hùng phi đảng! Người dám đứng trước Thánh
mẫu nói tiếng không sợ à! Được lắm rồi đây!

Vừa nói dứt, quỷ bà găm lên như sấm nổ, thân hình tựa hồ
điên, hai tay vươn ra mười ngón tựa kim câu, nhún mình tới trước
chộp vào đầu Cừu Thiên Hiệp, nhanh nhẹn vô cùng.

Bốn quý bà còn lại đề u xông ra một lượt, liên tay như bóng theo
hình. Họ giở ra thế công lần thứ hai, dữ dằn gập bội.

Cừu Thiên Hiệp liệu định công việc hôm nay hết phân mạnh
yếu, trẻ già, điều cần là phải hạ địch vì số đông. Do đó chàng

không cần phân biện, vội vận công lực vào hai thế chưởng đưa ra. Lại gập to như sấm nổ:

- Nếu như thế, tại hạ không cần phải nhiều lời!

Ngũ Hoa Quỷ mẩu công lực chẳng phải tầm thường năm quý bà đẩy ra mười ngọn chưởng, kinh phong rất mật, uy lực khiếp người, giữa trường đấu có sáu người, vạt áo của mỗi người bị gió cuốn phát ra tiếng “sàn sạt” vang trời. Bãi cỏ bình nguyên này từ ngọn xanh um màu lá mạ, đến ngọn khô cần tựa bởi rơm, bị trận gió bốc mạnh đứt ngang cuộn bay lên cao hàng ba trượng, và đua nhau rơi lá tả xuống đất như bầy bướm bướm năm màu.

Tuy Cửu Thiên Hiệp qua mấy duyên kỳ ngộ và có trên mười năm nội công hồi hân, nhưng gặp phải Ngũ Hoa Quỷ mẩu chàng có cảm giác từ ngày xuất đạo giang hồ, hôm nay là lần đầu tiên gặp phải đoàn Đệ nhứt thủ của Hắc đạo.

Vì thế chàng lưu tâm ứng phó, vận dụng hết các sở học bình sanh, và toàn công lực đưa ra thi thố.

Cao thủ tiên chiêu như cuồng phong nổi dậy, biến động sóng rền, mau như điện xẹt sao sa, mạnh hơn ngàn voi muôn ngựa.

Chỉ trong nháy mắt, Cửu Thiên Hiệp lấy chiêu thế kiếm biến ra chiêu chưởng, chàng đã thi xuất hết mười hai chiêu.

Nhưng sự thế càng căng thẳng tột bậc, Ngũ Hoa Quỷ mẩu đẩy ra mười luồng ác chưởng tạo nên mười đạo kinh phong cuốn thành bão thổi ừ ừ không dứt, càng đẩy ra chưởng phong, uy thế càng hung mãnh, nhìn kỹ lại thấy năm quý bà không kịp trở tay, chiêu thế công ra liên tục, khiến cây cỏ lá hoa vùng bình nguyên bốc cuộn mờ trời.

Cừu Thiên Hiệp một mặt cử chưởng chôn ng địch, một mặt lại suy nghĩ:

- “Tiên hà phái chưởng môn Cung Chấn Viễn và năm tên thiêu giáo Bạch hạc bang nói chẳng sai quả nhiên là Dạ Du Thần cru đem lửa đốt rừng, phao tin đồn tứ xứ, khiêu khích bọn ma đầu, hắc đạo và cổ võ cho bọn chúng chôn lại chính mình. Lần thứ nhứt là Năm quý bà hoa màu, nếu không ra công và hiển lộ các thế bí truyền cho Năm quý bà xem ắt là ngày sau ta không còn tấc đất đứng chân, không một ngày yên ổn!”.

Nghĩ đến đây...

Cừu Thiên Hiệp nghĩ rằng hết lớn:

- Hãy đề phòng!

Chàng bèn rút trong “Thập nhị sanh tiêu kiếm” biến thành các thế chưởng, đẩy ngay chiêu Mạng vận chi kiếm ra nghênh địch. Đây là một chiêu bí truyền tuyệt học.

Chợt thấy Cừu Thiên Hiệp người như thần gió, thế chưởng dường sấm sét, phát ra những tiếng “Đì ðùng” làm chấn động cả không gian. Chưởng thế chẳng phân sau đón trước, tả hữu đều vung ra một lượt, thành thử hai đạo kinh phong cực to, tỏa ra một vùng rộng lớn, bốc thành hơi khói mỏng, hợp thành bão tố thổi mịt mù vào chiêu thế của năm quý bà.

Ngũ Hoa Quý mẫu, lúc đầu chiêu thế còn giữ theo nguyên tắc, một tiến, một lùi, một công, một thủ chiêu trâm lực mạnh, thế đẹp người nhanh, không có vẻ gì khó khăn bó i rớ i. Thoạt tiên năm quý bà thấy Cừu Thiên Hiệp đã triển xong mười hai chiêu đầu họ tưởng công phu của chàng chỉ đến mức độ đó thôi, nên lần lượt ngưng tay từng người một, chỉ còn Hòang Hoa Quý mẫu đứng ra công địch tiếp

chiêu. Đến chiêu thứ mười ba chàng lại tấn công chiêu mạng vận chỉ kiêu m.

Hồ`ng Hoa Quỷ mẫu nom thấy nguy hiểm vội huyết lên tiếng gió, gọi bốn quý bà đứng bên ngoài, xông vào trợ chiến n hâu chiến m phân thắng lợi. Không ngờ thế`chương của Cừ Thiên Hiệp vừa đẩy ra, lại biến mất hình bóng của chàng, chỉ nghe đạo kinh phong rít lên “o o” như sấm động - Hồ`ng Hoa Quỷ mẫu đẩy ra chiêu thế` về` phía trước, chợt nghe tiếng Cừ Thiên Hiệp trầm giọng quát to:

- Người phải chết!

Hồ`ng Hoa Quỷ mẫu cảm thấy văng chưởng phong to như quả núi bay trời tới, như bức tường đồng vách sắt không thông qua được, do đó luôn`chương của Hồ`ng Hoa Quỷ mẫu bị dội ngược lại, đồng thời bên tai nghe tiếng thét của Cừ Thiên Hiệp, làm cho tâm trí cả loạn, chiêu thế` cuống lên, chỉ kịp rút một tràng kinh khiếp!

- Ô`i chao! Chết mất!

Tiếng nói vừa dứt, thì thân mình của Quý bà bị hất bổng lên cao ba trượng, chới với giữa khoảng không như múa phụng hoàng, sau cùng bị văng ra ngoài vòng chiến năm, sáu trượng.

Cũng may cho Hồ`ng Hoa Quỷ mẫu, một là nhờ quý bà có nhiều công lực, hai là nhờ ngọn chưởng của Cừ Thiên Hiệp thâm về` sớm để`chống lại bốn quý bà kia công đến vùn vụt, nếu không thì Hồ`ng Hoa Quỷ mẫu bị nát như cả ngũ tạng, lục phủ mà mưa máu chết tươi.

Hồ`ng Hoa Quỷ mẫu bị té ra xa mấy trượng, quý bà nhận rõ luôn`kinh phong của Cừ Thiên Hiệp tối`độc, nên quý bà không gượng đứng dậy mà ngơ`i xếp bả`ng tròn trên thảm cỏ nhả`m mắ`t

dưỡng thân, chột nghe trong bụng buồn nôn, tự biết là cơ thể không yên vội vận công điều khí, ngó i tro tro như pho tượng bà Thánh Anh La sát:

Cừ Thiên Hiệp thấy Hồ ng Hoa Quý mẫu ngó i nhẩn nhó như quý lý my, chàng thâm tính “Bốn quý bà còn lại tất thấu hồ i chiêu thế mà trở ra cứu hộ thương thế cho Quý bông hồng!”.

Sự việc trái với ý tưởng của chàng. Bốn quý bà không thu hồ i chiêu thế mà vẫn tấn công tới tấp lại găm rống vang trời, chưởng phong thi nhau tuôn ra như hàng chục ngọn sóng triều, chưởng pháp sánh với lân trước lợi hại và ác độc vô cùng.

Tứ Hoa Quý mẫu đồng kêu rống lên:

- Hay cho tiểu tử! Người thực là lòng lang dạ sói!

Cừ Thiên Hiệp nghe bốn quý bà nguyên rửa bèn nở một nụ cười chua chát, vì chàng nghĩ:

“Câu lòng lang dạ sói là để ám chỉ các người thì đúng hơn lây năm mà đánh một, mà trái lại còn trách mắng người, nếu như ta lòng lang dạ sói, đối vào địa vị các người, thì năm quý bà sẽ biến thành năm đồng thịt băm chả!”.

Vì suy nghĩ như thế, nên chàng lặng lẽ không lên tiếng trả lời, chỉ vận công đẩy ra chiêu kế tiếp, rút trong “Thập nhị thanh tiêu kiếm pháp” ra công địch.

Bấy giờ, bốn quý bà càng đánh mau đánh mạnh chưởng phong bay ngợp đất trời - Cừ Thiên Hiệp bị vây vào giữa mà vòng vây thì siết chặt dần dần, không thể chậm hơn nữa, chàng vận ngay mười thành công lực phổ vào những chưởng trí mạng.

Vì vậy đứng ngoài trông vào chỉ thấy mười cánh tay vẩy múa múa, mười ngọn chuông tuôn trào, năm bóng người kẻ lên cao người xuống thấp. Kinh phong cuộn cuộn chẳng dừng, hò hét liên miên, bầy những giọng cầm hờn, phẫn nộ.

Thời gian vút đi mau, trong nháy mắt Cửu Thiên Hiệp đã sử dụng xong mười hai chiêu chuông (kiếm).

Chàng vận nội lực thi triển chiêu thứ mười ba toan đánh chết từng quỷ bà một, háu diệt sạch Ngũ Hoa Quỷ mẫu.

Hồng Hoa Quỷ mẫu đang ngờ ì nhập định dưỡng thần, đột nhiên đứng phắt dậy gọi to:

-Dừng tay!

Bốn lão quỷ mẫu đang hăng say đấu, chợt nghe tiếng gọi của Hồng Hoa, tất cả đều thân hồn chiêu thế nhảy ra ngoài mấy bước.

Cửu Thiên Hiệp thấy Hồng quỷ bà kêu gọi đồng bạn dừng tay chàng lại đoán thềm:

- “Chắc là họ hợp nhau nói vài câu, vì xét thấy không có lợi gì, mà gây thù chuốc oán vô ích!”.

Vì nghĩ như thế. Cửu Thiên Hiệp vội thân hồn chuông lực, tung mình nhảy ra ngoài hai trượng, vẻ mặt lộ nét vui, chàng đưa mắt nhìn Hồng Hoa Quỷ mẫu nhẹ giọng:

- Xin thứ lỗi cho tại hạ quá vô lễ...

Hồng Hoa Quỷ mẫu nghe qua nổi giận run lên bần bật vừa quát to:

- Tiểu cô`ng ma! Người chớ nên mở miệng đắ`c ý sớm!

Cừu Thiên Hiệp vội vàng đỡ lời:

- Ta không có ý gì khác việc này chỉ tại quý vị hiểu lầ`m...

Hồ`ng Hoa Quý mẫu “Hừ” lên một tiế`ng, lại đưa mắ`t nhìn bồ`n quý bà kia lớn tiế`ng bảo:

- Hãy đề` cao giá trị chúng ta. Tiểu cô`ng ma, người hãy xem đây, mà liệu sức mình!?

HỒI THỨ BỐN MƯƠI TÁM

Mới gặp chiêc phách nhện mặt quỷ

Cừu Thiên Hiệp lầy làm lạ, vội nói thầ m:

- “Các người còn món binh khí tô i ác độc chứ gì?”.

Ngay lúc đó, Ngũ Hoa Quỷ mẫu mỗi người lôi trong bọc ra một chiêc phách (khăn) bằ ng lụa, năm màu sắ c khác nhau, màu khăn đồ i chiê u với màu hoa cà trên mái tóc của mỗi quỷ bà, phân ra hồ ng, tía, hoàng, lam, bạch.

Cừu Thiên Hiệp vừa trông thắ y vội nhảy lùi ra sau mắ y bước, bằ ng giọng nói giận dữ quát to:

- Ngũ độc quỷ bà! Các người không có chân công thực học, dùng những thứ hạ lưu, tam câ p của phường hát xiêc vui đùa, sở dĩ Ngũ Hoa Quỷ mẫu được thành danh là nhờ những của hê này, há chẳng sợ kẻ hậu tắ n cười cho thồ i mũi hay sao?

Hồ ng Hoa Quỷ mẫu không đáp mà ngược mặt lên trời cười sặc sụa quên thôi. Bắ n quỷ mẫu kia cũng phá lên cười “hắ ng hắ c”, kẻ này nín, kẻ nọ cười dường như quỷ bà làm trò quỷ tiê u.

Cừu Thiên Hiệp nghe giọng cười nhúc nhồ i, chàng bực mình hét to:

- Các người hắ nh diện lắ m sao?... Cười chi lắ m vậy?

Hồ ng Hoa Quỷ mẫu cả cười toé toét, phô bày cái miệng móm không răng, tương tự như hang hằ m sâu rỗng, nghe Cừu Thiên Hiệp

nói, mặt nghiêm ngay sắc mặt, bằng giọng nói lạnh tựa hàn sương bảo:

- Tiểu tử. Người không thấy xa hiệu rộng, gặp chuyện gì cũng cho là quái lạ! Năm chiếc khăn lụa của Ngũ Hoa thánh mẫu không phải là loại phách có “mê hồn được” hay “Tùy tiên thảo”, mà là món binh khí tuyệt nhất trên đời!

Quý bà nói đúng với tâm sự của Cửu Thiên Hiệp lúc bấy giờ.

Nguyên Cửu Thiên Hiệp bị trúng độc phẫn trong chiếc Hắc la phách của Ngũ diệu yêu Hồn, cho đến nay ký ức như còn mới toanh, do đó chàng mới đặc biệt đề phòng, đặc biệt oán ghét, bấy giờ tâm sự mình bị Hồn Hoa Quý mẫu nói trúng, bất giác gương mặt đỏ au lên vì thẹn, chàng nói:

- Trừ món “khăn lụa ra”, người còn tài năng gì nữa?

Nguyên chàng còn khiêu p đảm trước chiếc khăn là nên tìm lời “lò” đi...

Hồn Hoa Quý mẫu cười âm ma bí hiểm, mặt nắm trên tay chiếc phách màu huyết dụ vẫy nhẹ, bằng giọng nói âm hàn thét lên:

- Tiểu tử, người hãy lắng nghe cho rõ, để an lòng nhấm mắ t, phục cả tâm, cả khẩu; người biết chăng: “Thánh mẫu của người đang cầm trên tay năm vị, năm chiếc “khăn lụa màu”, do một linh vật sống bảy, tám trăm năm tạo thành, tuyệt nhiên không có chút mê hồn hay độc vụ, người hãy phòng bị cho cẩn thận nhé!

Tía Hoa Quý mẫu cười hề hề nói tiếp:

- Người là ếch ngồi đáy giếng, làm sao biết rõ trời bao lớn, chiếc phách của thánh mẫu người... dẹt bằng tờ của “con nhện

nhện mặt quỷ” sống bảy tám trăm năm... Hôm nay năm vị thánh mẫu sẽ mở mắt cho người nhìn thấy cõi đời bao quát...!

Cừu Thiên Hiệp chưa kịp trả lời thì, Lam Hoa thánh mẫu lại hét to:

- Thánh mẫu của người hàng mười năm chưa sử dụng đến nó, hôm nay người được hân hạnh nếm mùi.. quang thái!

Bạch Hoa Quỷ mẫu cười hềnh hệch nói tiếp:

- Mười tám năm về trước, năm bức linh phách này đã từng đoạn mạng Tàng tâm thánh kiếp Du Khả Phu và Ngũ độc môn chương môn Ngũ độc lão nhơn, dẫu máu chưa khô, hôm nay người cũng phải theo con đường ấy!

Năm quỷ bà lời qua tiếng lại, khéo tô điểm cho năm chiếc La phách màu thêm sống động, khiến người nghe liên tưởng đến kỳ vật tại Bạch ngọc kinh của Ngọc hoàng thiên đế, hay báu vật ở chốn Diêm phủ của Thập điện Địa vương, một vật tuyệt thế kỳ bửu.

Cừu Thiên Hiệp nghe qua mỉm cười nói:

- Ta chỉ ngại “nó” là trò ảo thuật hạ cấp, chứ công dụng như binh khí thì họ Cừu này có thể đối đầu!

Hồng Hoa Quỷ mẫu ôm bụng cười ngặt nghẽo, bằng giọng nói trầm trầm bảo:

- Hi, hi...! Hóa ra người sợ trò ảo thuật hạ lưu, vậy mà dám vọng tưởng đến ngôi đệ nhất anh tài trong thiên hạ!

Cừu Thiên Hiệp cả thẹn nạt to:

- Ta sợ ư? Không bao giờ! Chỉ vì ta ghét cái trò hạ lưu của tà ma ngoại đạo!

Hồ`ng Hoa Quý mẫu giờ cao chiế`c La phách màu huyế`t dụ vẫy nhẹ, bảo:

- Đừng lế`u lão nữa! Hãy xem qua giá trị chiế`c La phách của Thánh mẫu đây!

Cừu Thiên Hiệp cảm thấ`y hào hứng ngược mắ`t lên trời “hú” một tiế`ng ngân dài, âm ba như lượn sóng bủa đầ`u gành... ù, ù... không dứt, tiế`ng hú vừa dứt, chàng xoa hai tay vào nhau đồng dục nói:

- Với đôi bàn tay thịt này, xin đầ`u với năm vị quý bà mấ`y chiế`c “núi dẻ nhề`n nhện!”.

Tía Hoa Quý mẫu giận run lên, bắ`ng giọng nói hung trầ`m quát lớn:

- Hay cho tiểu tử cuồ`ng ngạo!

Vừa quát dứt, quý bà bông tía nhảy dựng tới trước. Bô`n quý mẫu còn lại giận xám mặt, đầ`ng bước tới trước, quát to:

- Người đế`n ngày tận số`!

Năm bóng người di động, năm chiế`c phách màu vung lên một lượt, kinh phong thổi tới từng trận dài, năm sắ`c “xanh, vàng, tím, hồ`ng, trắ`ng” tỏa ra năm vầ`ng màu óng ả, tương tự như năm sắ`c mây lành, bay lượn giữa không trung chiế`u ra ngũ thể quang mầ`u nhiệm, khiế`n người hoa cả mắ`t không trồ`ng thấ`y gì cả, phải nhắ`m mắ`t cúi đầ`u. Hơn the` nữa, lúc năm chiế`c la phách màu chớp động, nắ`m trong đạo ngũ quang lóe ra tia sáng huyề`n diệu rắ`t nhỏ chớp chớp liên hồ`i, thích mạnh vào giác mô của mắ`t khiế`n xồ`n xang và nhức nhố`i khôn tả.

Cừu Thiên Hiệp trông thấ`y thấ`t kinh, vội trầ`n tĩnh ngay tình thầ`n, một chiêu một the` đưa ra ứng chiế`n chẳng dám buông hai

tân công, vì phải để một thể hộ thân trong khi bắt trái c.

Ngũ Hoa Quỷ mẫu thấy vậy khôn được Cừ Thiên Hiệp vào giữa như nhân bánh, bắt giác tinh thần của năm quỷ bà hăng hái thêm lên, từng chiếc phách giờ cao gặt mạnh xuyên trước, thích sau, khí thể vô cùng kinh khiếp, năm màu sắc tỏa ra năm vầng khói máu, bay cuộn cuộn như khấp mặt đầu trường, khí lạnh tỏa buốt xương, rát cả da thịt.

Cừ Thiên Hiệp chưa biết công dụng của chiếc phách màu ra sao, nên chỉ lo trầm tĩnh đối phó, chàng lắc mình mấy lượt, chân đạp thể “lôi hành cửu chuyển” thi triển những bước đi thần diệu, gồm đủ: Đi chạy, nhảy né tránh, vọt cao, bước ngang rất nhanh nhẹn lạ thường.

Khoảnh khắc qua, Ngũ Hoa Quỷ mẫu dùng chiếc phách màu vẫn chưa làm gì được chàng...

Bỗng nhiên... từ xa xa, gàn mé cỏ bình nguyên truyền ra một giọng nói như cộc rồ ng:

- Tất cả hãy nghe ta dừng tay!

Ngũ Hoa Quỷ mẫu nghe qua, tất cả đều nhún mình nhảy vọt ra sau mấy bước. Năm chiếc La phách màu thu gọn vào trong lòng tay của mấy Quỷ bà.

Cừ Thiên Hiệp vội lách mình đứng trên cái gò cao, đưa mắt nhìn ngay chỗ phát ra tiếng nói.

Chợt thấy một trang thiêu niên mặt hồ (cọp) chạy như bay đến cách tràng đầu chừng năm trượng hất n dừng lại.

Thiếu niên mặt hồ nhìn Cừ Thiên Hiệp, lại quay sang Ngũ Hoa Quỷ mẫu bằng giọng nói căm hờn giận dữ hét to:

- Hồi bà ỷ Ngũ quý ác bà! Tìm được các người thật là vô cùng khó cực, hôm nay oan gia gặp mặt, lại đây, các người mau thi triển năm chiêu ấ c phách nhẽ ờn nhện mắt quỷ ra xem!

Lời của hắ ờn nói trầ ờm hùng, oán độc dường như hắ ờn và Ngũ Hoa Quỷ mẫu có mớ ớ thù không đội trời chung.

Cừu Thiên Hiệp chép miệng nói thầ ờm:

“Thực quá lạ! Hắ ờn nói như thế ấ là nghĩa lý gì... Ngũ Hoa Quỷ mẫu đã ẩn tích, mười năm qua không xuấ ấ đạo giang hồ ấ, thì làm gì có sự gây thù kếp ấ oán với hắ ờn chứ?”.

Ngũ Hoa Quỷ mẫu nhìn hắ ờn lom lom như cô ấ nhớ lại chuyện xa xưa.

Hồ ờng Hoa Quỷ mẫu cau mày khó chịu, nặng giọng hỏi:

- Tên kia người điên rồ ớ sao? Ai kếp ấ oán gây thù với người? Người có nhận lâ ờm chúng ta không?

Thiế ờu niên mặt hồ cười gắ ờn một tiế ờng, hắ ờn đưa tay sau lưng lôi ra ngọn roi “Hồ vĩ tiên” dài độ bảy thước mộc, quấ ấ mạnh vào không khí kêu “trót, trót” lại quay sang Ngũ Hoa Quỷ mẫu hét to:

- Các người không nhận biế ấ ta ư? Riêng ta hắ ờng tưởng nhớ các người, suố ấ mười năm dài đã ờng đắ ờng MUỖI NĂM!! Không một khắ ấ nào quên “Ngũ Hoa Quỷ mẫu” các người...!!!

Hồ ờng Hoa Quỷ mẫu không giận lại mỉm cười, hỏi:

- Đây bé con! Cháu có điên không? Mười năm trước người được mắ ấ tuổi?...

Người thiêu niên mặt hồ không đợi mụ nói dứt, vội bước sấn tới trước, hét to:

- Người cần gì hỏi mấy tuổi. Nhưng các người nên biết ta vì sư phụ mà báo cừu!

Hồ ng Hoa Quỷ mẫu cười to hỏi:

- Này bé con! Người vì sư môn mà báo cừu? Vậy sư phụ của người là ai?

Thiêu niên mặt hồ cả giận nói thật to:

- Quỷ mẫu! Người đừng giả bộ ngờ ngác nữa!

Hồ ng Hoa Quỷ mẫu vẫn cười, điềm đạm nói:

- Chết dưới tay của Ngũ Hoa thánh mẫu ta, bất kể kỳ số... nhiều lắm hải nhi ạ! Làm sao Thánh mẫu biết được sư phụ của người là ai?

Thiêu niên mặt hồ cả giận vùng mạnh ngọn roi đuôi cộp theo chiêu thế môn phái, thực đẹp và hung ác vô cùng, đồng thời nói to:

- Hiện giờ các người đã rõ...

Tía Hoa Quỷ mẫu cười nhạt ngắt lời hấn:

- Chiêu này là “Phóng hồ quy sơn”, không cần nhiều lời, mi là người của Ngũ độc môn phái chẳng?

Hồ ng Hoa Quỷ mẫu như chợt hiểu cười to bảo:

- Hải nhi! Thầy của người là Ngũ độc lão nương chẳng may bất hạnh, giờ đến đây... tròng viện này sẽ giúp cho “Sư, đệ người trùng phùng”. Hi... hi... hà!!!

Thiếu niên mặt hồ uất nghẹn không nói ra lời, ngọn “Hổ vĩ tiên” trên tay vũ lộng mạnh, tỏa ra một luồng kinh phong khổng lồ, cuộn cuộn như bão tố, bay xoáy vào người Ngũ Hoa Quỷ mẫu, thế đứng mãnh hải hùng, thiếu niên tuổi còn quá trẻ, công phu thật phi phàm.

Cừu Thiên Hiệp thấy thế thắm phục công lực của gã thiếu niên mặt hồ vô cùng.

Hồng Hoa Quỷ mẫu nở nụ cười quỷ mị tiếp tục bảo:

- Ví như có thêm tám cánh tay nữa... cũng khó mong trả thù cho ân sư người được... chỉ có cách là giúp thầy trò người gặp nhau tại Nại hà kiều... dưới Âm ty!

Nói xong, Quỷ bà giữ mạnh chiếc la phách kêu “rẹt” một tiếng, quay thành một đạo xích hồng đỏ ối cả nên đầu trường như nhuộm loang màu huyết dụ... Thiếu niên mặt hồ giận đến cực điểm, liều mạng xông vào tấn công kịch liệt.

Hồng Hoa Quỷ mẫu vũ lộng chiếc La phách màu huyết dụ chói ra nhiều tia hồng nhưc mắt, tựa hồng như cụm mây đỏ khé, phủ từ trước tới sau, từ tả qua hữu vây chặt chàng thiếu niên mặt hồ, dù cho giọt nước mưa cũng khó lọt vào ánh hồng quang.

Cả hai qua lại năm chiêu, đột nhiên đôi bên ré lên một tiếng, thối lui ra sau.

Nhưng, hai người chỉ lui độ ba thước, vì chiếc phách hồng mạng nhện và cây roi đuôi hồ cuốn chặt vào nhau.

Nên biết qua ngọn “Hổ vĩ tiên” mà người thiếu niên mặt hồ sử dụng, nguyên nó làm bằng lông đuôi cọp trên mỗi sợi lông đều được trui ép bằng phan thép, lại tinh luyện suốt mười năm, giữa cán roi lại gắn vô số lưỡi câu móc, vì chàng khổ tâm báo cừu nên tự

chê loại vũ khí này để chôn lại chiếc phách huyết bả ng mạng nhện của Ngũ Hoa Quỷ mẫu.

Hôm nay chiếc phách mạng nhện bị ngọn mã vĩ tiên quật dính chặt, chẳng há buông rơi hay sao? Do đó chàng gắ ng hết sức mình kéo mạnh ngọn roi, vừa thầ m tính “thế nào La phách của Hồ ng Hoa Quỷ mẫu cũng bị rách toang hoặc đứt hai”.

Chàng có biế t đâu, con nhện mặt quỷ nhả ra chấ t tơ để dết phách, chấ t tơ này không mỏng manh như các loại tơ tầ m, mà kiên cô v và cứng như đồ ng thép.

Hai người cô trì kéo nhau, ngọn roi đuôi cạp bị giãn ra như cây viế t, chiếc phách màu huyết dụ thẳng như sợi dây hồ ng điề u...

Lấ y công lực của thiế u niên mặt hồ mà so với Hồ ng Hoa Quỷ mẫu, thì phầ n bại sẽ về chàng trai mặt hồ, còn sợ e khó tránh sự xung huyết mà chề t tức khắ c.

Cừu Thiên Hiệp đứng bên ngoài thầ m lo lắ ng cho thiế u niên mặt hồ, tay tả chàng vận mười thành lực chuẩn bị hóa giải cho hắ n lúc lâm nguy...

Lại thầ y Hồ ng Hoa Quỷ mẫu dường như khinh địch, lại làm ra vẻ đùa giỡn, trên vành môi mỗ ng nở một nụ cười lạnh lạnh, không có vẻ tận dụng nội lực, đột nhiên quỷ bà phá lên cười to, giật nhẹ chiếc la phách màu, nói:

- Hãy nghe ta ngô ì xuồ ng mau!

Nhanh như cắ t chiếc phách vẫ lên hai lượt, gã thiế u niên mặt hồ vì tận dụng cả năng lực, nên nhút thời bị mắ t thẳng bả ng, chạy loạng choạng lùi ra sau mắ y bước, té ngô ì trên đấ t, dáng điệu thật thảm thương.

Năm quẻ bà phá lên cười rộ, tỏ vẻ đắc ý vô cùng.

Bạch Hoa Quỷ mẫu cười nói:

- Công lực chỉ có thể mà đòi trả thù... chẳng qua là người tự đi tìm chỗ chết!

Người thiêu niên mặt hồ ngời bệt dưới đất, hai tay ôm cây “Hồ vĩ tiên”, gương mặt đỏ gay vì uất hận, đôi mắt tròn tròn xoe như mắt hổ, hàm chứa sự xâu hổ và tủi hận bời hồi. Hắ n cố gắng gượng đứng dậy, giơ cao ngọn “Hồ vĩ tiên” quất mạnh tới trước, thân người lơng lộn như con hổ điên, lần thứ hai nhảy bổ vào tá n công Ngũ Hoa Quỷ mẫu.

Ngũ Hoa quẻ mẫu thấy vậy phá lên cười rộ, Bạch Hoa Quỷ mẫu cười hề hề, cao giọng lên tiếng:

- Chúng ta năm người cùng tiến lên nửa bước, siêu độ cho hắ n... và giúp hắ n tròn chí khí báo thù cho sư phụ!

Hồ ng Hoa Quỷ mẫu cười nhạt, bằ ng giọng nói âm ma thét lên lanh lảnh:

- Phải đắ y! Nhỏ bớt ngọn chông để rộng đường đi! Chúng ta không thời giờ đâu mà cãi lý với hắ n...

Lam Hoa quẻ mẫu vỗ tay đánh đét, nói mau:

- Không còn gì phải nói nữa. Lên!

Vừa dứt lời, năm quẻ bà rồ ng lên một tiếng, nhún mình nhảy vọt tới trước, chiế c la phách năm sắ c tung bay như đoàn bướm màu xoắ n tít vào người Thiêu niên mặt hồ.

Cừu Thiên Hiệp đứng ngoài thấ'y thấ', bắ't giắc dòng máu nóng xung lên rất mặt, “soạt” thanh “Khô trúc kiế'm” được tuồ't ra hỏ'i vồ, chàng lại xê mình đấ'n trước mặt Ngũ Hoa Quỷ mẫ'u với giọng run run đầ'y phần nộ quát to:

- Dừng tay lại!

Tiề'ng quát như sắ'm rề'n, thân người tựa khủ'ng long nhắ'c mình bước ba bước, “Khô trúc thắ'nh kiế'm” sáng ngời cầ'm chặt trên tay chỉ vào mặt Ngũ Hoa Quỷ mẫ'u cau mày trườ'ng mắ't nói tiề'p:

- Lắ'y lớn áp nhỏ lắ'y nhiề'u thắ'ng ít... vô hình trung các người đã lộ đuôi chồ'n!

Hồ'ng Hoa Quỷ mẫ'u cười hê' hê', bắ'ng giọng nói âm ma đầ'y hiể'm ác thét to:

- Tiể'u cuồ'ng ma! Người muồ'n nhúng tay vào việc này ư?

Cừu Thiên Hiệp giậ'n cằ'nh hông, trợn mắ't đố'ng dặ'c nói:

- Thấ'y nghĩa không làm, người chắ'ng dưỡ'ng, lâm nguy chắ'ng cứu há anh hùng. Tại hạ thấ'y chuyện bắ't bình nên nhắ'y ra can thiệ'p đầ'y!

Tía Hoa Quỷ mẫ'u phá lên cười ngắ't, bắ'ng giọng nói mỉ'a mai bả'o:

- Thật là Nê Bồ' Tát qua sông! Thân người còn khó bả'o đắ'm thay, mà còn giở giọng hào hoa kiế'm khách!

Quỷ bà vừa nói dứt, Cừu Thiên Hiệp giậ'n xung thiên, Khô trúc thắ'nh kiế'm tồ'a ra muồ'n đạ'o hào quang sáng rực, chiêu “Quỷ long thương hải” như con rô'ng già đập đuôi ngoài biể'n cả, vũ lộ'ng ra ánh sáng muồ'n màu khỏ'i thấ' kích mạnh vào Ngũ Hoa Quỷ mẫ'u.

Đột nhiên... cảm thấy một luồng kinh phong có áp lực kỳ dị xé không gian lướt tới sau lưng chàng nhanh như tia chớp, Cừu Thiên Hiệp thất kinh, buột lòng phải ngưng thở công tức khắc, mà rún mình nhảy vọt tới trước sáu bước né tránh luồng quỷ chưởng kỳ lạ, và quay mặt ra sau xem...

Nguyên chàng thiếu niên mặt hồ Ngũ độc môn, đột nhiên giơ cao ngọn Hồ vĩ tiên quát mạnh vào lưng chàng.

Cừu Thiên Hiệp lấy làm lạ, trừng mắt quát hỏi:

- Này vị bá ng hữu! Ngươi chẳng nhận biết ai là thù ai là bạn hay sao?

Gã thiếu niên mặt hồ trừng đôi mắt lộ hung quang, trầm giọng:

- Ai là bạn? Ai là thù?

Cừu Thiên Hiệp mỉm cười nói:

- Sự thật đã rõ ràng, ngươi nói chỉ nhiều lời?

Thiếu niên mặt hồ cười nhanh ngọn hồ vĩ tiên cặp vào nách, điềm đậm nói:

- Nếu ngươi là bạn, thì ngươi hãy trao thanh kiếm trên tay ngươi cho ta bằng không, ngươi là thù chứ không là bạn nữa!

Ngũ Hoa Quỷ mẫu nghe qua phá lên cười rộ tất cả đều đưa đôi mắt mỉa mai nhìn Cừu Thiên Hiệp.

Cừu Thiên Hiệp nghe qua lấy làm uất ức vô cùng, “Khô trúc thánh kiếm” là vật kỳ trân chí bảo há giao cho người khác hay sao, thật là một chuyện phi lý nhất phạm gian, bèn cố cười gượng hỏi lại:

- Ngươi nói như thế là nghĩa lý làm sao?

Thiếu niên mặt hồ tỉnh bơ, thản nhiên nói:

- Vì... thanh đoản kiếm của người quá đẹp, tuốt ra khỏi vỏ phát ra tia sáng rực trời, đạo kim quang chói mắt, chắc là thanh bửu kiếm!

Cừu Thiên Hiệp gật đầu nói:

- Phải đấy! Nguyên thanh kiếm này là vật chí hữu kỳ trân trong giới võ lâm hiện đại!

Thiếu niên mặt hồ gật đầu dịu giọng bảo:

- Năm tên quỷ mẫu, có năm chiếc “La phách mạng nhện mặt hồ” cứng như vàng chắc như thép, các loại binh khí thường không thể phá nổi vì vậy ta đã khổ công nghiên cứu ra ngọn “Đao câu hồ vĩ tiên” suốt mười năm ròng rã, không ngờ ngày nay đã... trở nên vô ích và uổng phí cả tâm huyết...

Cừu Thiên Hiệp chợt hiểu mọi việc, vì chàng cảm biết gã thiếu niên mặt hồ nhận thấy cây “Khô trúc thánh kiếm” của chính mình không phải là vật hạ lưu, nên muốn nhân dịp này mượn “thánh kiếm” để báo cừu cho sư môn bèn mỉm cười dịu giọng:

- Nếu là thanh kiếm sắc tầm thường, thì những lời nói của các hạ, ta sẽ dâng lên hai tay cho các hạ, đằng này thanh kiếm trúc của tại hạ, có những tình tiết đặc biệt, xin lỗi không thể vừa ý các hạ được!

Thiếu niên mặt hồ biến sắc, trầm giọng nói:

- Nếu thế ... thì ta lấy võ lực mà kiếm đoạt!

- Y hi! Thật là lời nói ngang ngược và ngạo mạn.

Gã thiêu niên mặt hồ lại quay sang Ngũ Hoa Quỷ mầu nói to:

- Ngũ quỷ bà! Nếu các người có thanh dự của kẻ trượng phu, thì hãy đợi ta đoạt được thanh kiếm báu sẽ trở lại tìm các người thanh toán món nợ máu... Các người hãy chờ nhé!

Ngũ Hoa Quỷ mầu là hạng người “chỉ sợ thiên hạ chẳng loạn...” bèn mỉm cười hỏi:

- Được lắm! Chúng thánh mầu sẽ đợi người!

Gã thiêu niên mặt hồ tròn mắt nhìn Cừ Thiên Hiệp mỉm cười bảo:

- Bả`ng hữu! Thế nào? Đừng phiê`n ta nhé...

Cừ Thiên Hiệp tuy biê`t trên chôn` giang hồ` thường xảy ra những điê`u ân ân, oán oán, vì những chuyện không đâu xảy ra trong chớp mắt, thì công việc và lời nói của gã thiêu niên mặt hồ chừng có gì là lạ... bèn mỉm cười khô` sợ nói:

- Người thực tình muo`n dùng võ lực để đoạt thanh bửu kiê`m của ta à?

Thiêu niên mặt hồ không chút do dự, giơ cao ngọn Hồ vĩ tiên đánh mạnh vào không khí kêu “trót, trót” cao giọng nói:

- Sự bất đắ`c dĩ buộc lòng ta phải thế`?

Cừ Thiên Hiệp tỏ vẻ nghĩ ngợi đoạn mỉm cười nói:

- Ví như mộ`i cừu của sư môn người trả được... thì người có ý nghĩ đoạt kiê`m không?

Thiêu niên mặt hồ vui vẻ đáp:

- Dĩ nhiên là không?

Cừu Thiên Hiệp phá lên cười to, vung thanh “Khô trúc thánh kiếm” quay lộn một vòng hướng vào Ngũ Hoa Quỷ mẫu cất tiếng nói to:

- Nếu như thế ta sẽ báo thù thay ngươi!!!

Đột nhiên... Thiêu niên mặt hồ tái mặt, ngọn “Hổ vĩ tiên” vũ lộng như con đại mãng xà xoắn tít về phía trước, chắn ngang lối đi của Cừu Thiên Hiệp bằng giọng nói trầm khiêu quát to như sấm nổ:

- Nếu ngươi động đến cái lông, chân tóc của Ngũ Hoa Quỷ mẫu thì ta sẽ không đội trời chung với ngươi!!!

Cừu Thiên Hiệp lấy làm khó nghĩ, ngạc nhiên hỏi:

- Ngươi nói thế là nghĩa gì?

Gã thiêu niên mặt hồ cao giọng:

- Mọi huyết cừu sư môn, người khác chẳng thay thế trả được! Nếu ngươi giết Ngũ Hoa Quỷ mẫu thì ta lấy ai mà trả thù! Chẳng hóa ra ta chưa trả được thù hay sao?

Lời nói của hắn rất có lý mà tựa hồ như vô lý, khiến cho Cừu Thiên Hiệp nghe qua phát ngậy người ra, chẳng biết lấy lời gì mà đối đáp với hắn cho ổn, chỉ biết nhún chân nhảy về phía trước nói to:

- Ngươi nói thật khó nghe!

Ngũ Hoa Quỷ mẫu nhìn Cừu Thiên Hiệp cười rộ, Hồ ng Hoa Quỷ mẫu nheo mắt nhìn chàng trầm giọng bảo:

- Ta thấy cây kiếm trúc của ngươi khó mà bảo vệ được!

Cừu Thiên Hiệp lại nghĩ không muốn gây cừu chuốc oán với thiếp u niên mặt hồ, lại đưa tay chỉ vào Ngũ Hoa Quỷ mẫu nói to:

- Các vị và ta còn món nợ, xin hẹn ngày khác sẽ thanh toán... Cừu mẫu xin cáo từ...!

Vừa nói dứt, chàng rún thân mình như vành cung, nhún vọt lên cao toan chạy trốn gã thiếp u niên mặt hồ, chàng hướng ra đường cái quan trở thuật khinh công chạy như gió.

Thiếp u niên mặt hồ chạy sát sau lưng, như bóng với hình, hắ n cô nói vọng đến trước:

- Người muốn đi hãy để thanh kiếm lại cho ta!

Cừu Thiên Hiệp cơn giận nổi lên sùng sục, song cô nén xuống hít mạnh vào một luồng chân khí, thân hình chuyển nhanh theo thế “Lôi hành cửu chuyển” lượn lên đáp xuống như nhạn bay én liệng, chàng không đi trên đường cái quan, mà ngoặt về hướng Nam lướt đi như vũ bão.

Thiếp u niên mặt hồ có môn pháp khinh công rất độc đáo, tuy không vượt qua Cừu Thiên Hiệp nhưng hắ n vẫn bám chặt sau lưng với khoảng cách hai mươi trượng.

Hai người, kẻ trước người sau, chạy đuổi nhau giữa vùng hoang dã, họ chạy như bay biếc chẳng khác nào chim cắt đuổi chim cưu.

Cừu Thiên Hiệp vừa chạy vừa suy nghĩ:

- “Việc này nghĩ buồn cười thật, chẳng khác nào ta chạy trốn hắ n đuổi theo! Ta sợ hắ n ư? Cũng khó nghĩ lắm? - Chàng lại nghĩ: nên tìm chỗ tịch mịch để lánh mặt hắ n”.

Gã thiế u niên mặt hồ tận dụng hế t năng lực của mình, nhưng trước sau gì cũng cách khoảng Cừ Thiên Hiệp hai mươi trượng.

Cừ Thiên Hiệp thấ y hắ n đuổi theo mãi, bực mình hỏi:

- Người khô công đuổi theo ta, vì có gì vậy?

Thiế u niên mặt hồ thở hồ ãng học nói:

- Ngũ Hoa Quỷ mẫu dễ gặp, thanh kiế m báu khó tìm!

Cừ Thiên Hiệp thở dài, buồ ãn bã hỏi:

- Người quyế t chí cướp thanh kiế m của ta ư?

Thiế u niên mặt hồ gắ ãng nói thật to:

- Ta đã nhứt định như thế !

Cừ Thiên Hiệp khó chịu, cau mày, nặng giọng:

- Ta nói cho người rõ! Muồ ãn lấ y được thanh kiế m của ta, chẳng dễ gì... người hãy so cuộc đấ u với Ngũ Hoa Quỷ mẫu lấ y được bửu kiế m, còn khó hơn muôn lầ ãn như thế , ta khuyên người hãy bỏ ý định đó đi!

Thiế u niên mặt hồ vẫn giữ thái độ như lúc đầ u, nặng giọng hỏi lại:

- Ta phải đi đâu để tìm ra kiế m quý? Tầ m khô được bửu kiế m, thì làm sao ta trả xong mớ i cừu của sư môn?

Cừ Thiên Hiệp thấ y hắ n quá ương ngạnh, bèn mỉm cười nói tiế p:

- Điề u này tại hạ khô rõ, nên tại hạ khô thể nhiề u lời với người được!

Vừa nói dứt, chàng rún mình nhảy vọt lên cao tỏ thuật khinh công đi như gió.

Thiếu niên mặt hồ vận thêm nội lực đuổi theo vừa gọi vọng tới:

- Dù cho người có đi đến góc biển chân trời ta cũng theo cho bằng được!

Vẫn y như trước, kẻ chạy người đuổi nhanh như én liệng nhận bay.

Cừu Thiên Hiệp vừa chạy vừa nghĩ ngợi:

- “Tại sao ta không dùng hết công lực để xem trình độ của hắc n tới đâu, ta dùng công lực tối thiểu là ba mươi năm hỏa hậu, chỉ trong nửa giờ có thể bỏ rơi “hắc n” hàng trăm trượng. Nghĩ đến đây chàng vận nội lực chân người cho tụ về huyết đơn điền, liên cất tiếng “hú” thật trầm mãnh vang xa mấy trăm trượng, thân mình tựa mũi phi tiêu xé không gian bay mau hơn gió lộng.

Bỗng nhiên... giọng nói kiên mị thét to:

- Chạy đi đâu? Không đánh lại người thì liều thân hủy mạng, chứ để người ta rượt đuổi còn gì thể thống người trai!

Tiếng nói trong êm của thiếu nữ hàm chứa đủ âm điệu hờn, vui, ghét, ức...

HỒI THỨ BỐN MƯƠI CHÍN

Cuộc tao phùng với hoa khôi lệnh chủ

Cừu Thiên Hiệp nghe qua, vội thâu ngay thân pháp đứng rùn mình thủ thế, lại đưa mắt nhìn về hướng phát ra tiếng nói. Chợt thấy, một bóng màu Bích lục mau như cánh hồng trước gió, xẹt xuống mặt lộ cản ngay bước tiến của thiếu niên mặt hồng, bảnh giọng nói oanh vàng đượm đầy hấn học:

- Nó sợ ngươi phải không, tại sao ngươi đuổi người ta đến cùng đường vậy?

Thiếu niên mặt hồng thở ô ô, quát lớn:

- Ngươi muốn can thiệp hay sao?

Bấy giờ Cừu Thiên Hiệp mới nhận rõ bóng xanh không phải người xa lạ, mà chính là Hoa khôi lệnh chủ Tiết Lệ Hồng... Khi nhận biết Tiết Lệ Hồng, Cừu Thiên Hiệp vụt đỏ mặt, bèn chạy đến trước mặt cản Tiết Lệ Hồng không cho thủ thế xuất chiêu... bảnh giọng nói khỏ:

- Tiết cô nương!... hấn...

Tiết Lệ Hồng đưa đôi mắt long lanh nhìn Cừu Thiên Hiệp, tỏ ra lo lắng vô cùng, bảnh giọng nói trên, ngắt lời chàng:

- Hấn có ba đầu sáu tay, tài nghệ thật kinh thiên động địa phải chăng?

Cừu Thiên Hiệp vội nói:

- Chẳng phải hấn rượt đuổi ta?

Tiê t Lệ Hô`ng lấ y làm lạ, hỏi:

- Hừ, không rượt đuổi người, mà người chạy trố i chề t?

Cừ Thiên Hiệp thở dài buồ n buồ n:

- Hắ n đòi lấ y câu “Khô trúc thánh kiế m” của ta!

Tiê t Lệ Hô`ng nghe qua, mày ngài cong vút, mặt ửng hường, bắ ng giọng nói trầ m trầ m bảo:

- Ô`! Đó là việc cá nhân của người! Thê` mới thật...! Người ta đòi lấ y kiế m, thì người hãy dâng cho họ là xong!

Nàng vừa nói dứt, gã thiê u niên mặt hồ mừng ra mặt.

Cừ Thiên Hiệp quắ c mắ t nhìn nàng ngạc nhiên bảo:

- Việc này không thể được?

Tiê t Lệ Hô`ng nhoẻn miệng cười, điề m đạm nói:

- Nê u người không chịu quỳ dâng thanh kiế m cho hắ n, thì trái lại người phải dùng thanh kiế m để chồ ng lại hắ n chứ!

Cừ Thiên Hiệp nhẹ giọng đáp:

- Có thể... nhưng mà ta với hắ n không cừ, hận chẳng có...

Tiê t Lệ Hô`ng không đợi nói dứt, mà bước nhanh đế n trước mặt Cừ Thiên Hiệp, đưa tay chia vào mũi chàng, cười ngắ t bảo:

- Trong thiên hạ chỉ có người là ngồ c nhút đời, người ta đòi cướp lấ y binh khí hộ thân mà nói không oán cừ thật là trang “hiề n giả”.

Nói xong nàng quay mình lại, xê tới trước hai bước nhanh như chớp, tay hữu với ra sau lưng rút thanh trường kiế m, chĩa mũi vào

mặt thiế u niên mặt hồ quát lên the thé:

- Người là gì mà đòi lấ y thanh kiế m?

Thiế u niên mặt hồ đáp ngay không do dự:

- Không là gì cả, chỉ vì ta câ n bừu kiế m để dùng!

Tiế t Lệ Hồ ãng nghe qua, mảy ngài xê ch ngược, mắ t biế c đôi màu, nặng giọng hét to:

- Người biế t dùng, người ta không biế t dùng sao?

Nói xong, tay kiế m huy động mạnh, lóe ra một vùng kiế m hoa uyển chuyển, không đợi đố i phương trả lời, mà chiêu kiế m chĩa mạnh vào trung đình huyết thiế u niên mặt hồ, kiế m chiêu lả lướt như vũ khúc nghệ thường, chân giữ trung cung, xê mình theo Tí ngọ, diu dàng nhanh chóng, không để thiế u niên mặt hồ đủ giờ quan sát.

Thiế u niên mặt hồ thấ y nàng tấ n công quá đột ngột, vội rút ngọn “Hồ vĩ tiên” quấ t mạnh mấ y vòng tỏa ra đạo cương phong đón ngay luô ãng kinh kiế m bắ ãng giọng nói giận dữ quát to:

- Nàng kia! Hắ n có phải là phu quân của người không? Tại sao người can dự vào việc này?

Tiế t Lệ Hồ ãng then đở mặt tía tai, trường kiế m lay động như vũ bão, bắ ãng giọng nói căm tức thét lên lạnh lạnh:

- Theo lời nói của người... người phải chề t dưới tay bản cô nương!

Nàng vừa nói vừa lay động chiêu thề , hai người roi qua tiế ãng lại trông rấ t ngoạn mục.

Trường kiế m uyển chuyển như đắ ãng xà, công mau kịch mạnh. Hồ vĩ tiên biế ãn lượn như rế t năm màu khi diu dàng, lúc hùng dũng

quạt nhanh đánh khéo, bắ`ng những thê`cù khôì, hai người so với nhau kẻ tám lạng người nửa cân, nên nhấ`t thời khó phân thắ`ng bại.

Câu chuyện xảy ra thành lình, khiê`n Cừu Thiên Hiệp đứng ngơ ngẩn, chẳng biế`t làm sao cho ổn.

Độ hâm nóng hai canh trà, hai người đánh vui với nhau đế`n ba mươi chiêu chưa phân thắ`ng bại, càng đánh càng hăng, chiêu kiế`m qua đường roi lại, làm cho cát bụi bay ngợp trời dậy đầ`t.

Đột nhiên... nhiề`u tà áo chạm nhau phát ra tiề`ng gió phầ`n phật... từ xa bay lại năm bóng người, mau như trái câ`u trước gió, bay như đố`m sao sa xẹt xuố`ng giữa trầng đầ`u... chính là Ngũ Hoa Quỷ mẫu nom theo Cừu Thiên Hiệp đế`n đây.

Ngũ Hoa Quỷ mẫu vừa hiện ra giữa trầng, đờ`ng thanh kêu thật to:

- Lệ Hô`ng hãy dừng tay!

Tiề`t Lệ Hô`ng nghe kêu, tay kiế`m động mạnh đẩy ngang đường roi Thiế`u niên mặt hổ, thân kiế`m nhảy ra ngoài mắ`y trượng. Nàng nhìn thắ`y Ngũ Hoa Quỷ mẫu, dường như tâm tư hơi bực bội bắ`t giác mày liễu cong tròn mắ`t xanh chuyển trắ`ng, bắ`ng cách miễn cưỡng hai tay giơ ngang thanh kiế`m trước ngực thi lễ nói:

- Hóa ra... nguyên ngũ vị lão lão!

Hô`ng Hoa Quỷ mẫu tỏ vẻ trùu mế`n, thân mặt hỏi:

- Hiề`n diệt nữ! Gia phụ con có cùng đi với người đầ`y không?

Tiề`t Lệ Hô`ng đáp cộc lố`c:

- Không có!

Nói có hai tiếng khô khan, nàng quay mặt nhìn Thiêu niên mặt hồ trà`m giọng:

- Lại đây... Hôm nay cô nương chẳng tuyệt được người thì không phải là “Hoa khôi lệnh chủ”!

Thiêu niên mặt hồ tròn đôi lục lạc, dừng cặp mày rô quát to:

- Ta sợ người hay sao!

Vừa nói dứt, hai người tho`i lui ra thủ thế`, toan phát tác.

Cừu Thiên Hiệp vội vàng nhảy đế`n trước một bước, giang tay cản hai người, nói mau:

- Hai người làm gì thế`?

Tiêu t Lệ Hồ`ng đưa đôi mắ`t long lanh nhìn Cừu Thiên Hiệp chứa chan tình cảm, nhẹ giọng đáp:

- Vì hắ`n muo`n đoạt kiế`m của chàng!

Thiêu niên mặt hồ không nhân nhượng quát to:

- Ta chỉ câ`n người giao kiế`m báu là xong!

Tiêu t Lệ Hồ`ng bị thiêu niên mặt hồ mắ`ng lúc nầy chưa nguôi còn tức bực, bèn cau mày nặng giọng hỏi Cừu Thiên Hiệp:

- Người đã nghe thắ`y chưa? Người! Nhường nhịn được chứ ta không thể chịu nổi!

Cừu Thiên Hiệp mỉm cười hiế`n dụ, đưa tay vỗ vào chuôi Thách kiế`m, nhẹ nhàng đáp:

- Kiế`m vẫn còn đây, thì có gì đáng nóng nảy! Tiêu t cô nương người gắ`p làm gì?

Tiê't Lê Hô`ng bữu môi nhẹ giọng:

- Hắ'n đã nhục mạ chàng giữa mọi người, chàng chịu được hay sao?

Cừu Thiên Hiệp thần thờ bảo:

- Chịu được!

Ngũ Hoa Quỷ mẫu đứng bên ngoài nhận Hoa khôi lệnh chủ Tiê't Lê Hô`ng có tình quyê'n luyê'n Cừu Thiên Hiệp.

Hô`ng Hoa Quỷ mẫu, mặt nhăn khẽ động, miệng móm cười trê` nhìn Tiê't Lê Hô`ng lạnh giọng bảo:

- Hiê'n diệt nữ! Ta nhận thấ'y người quyê'n luyê'n hắ'n chẳng nhẽ người...

Tiê't Lê Hô`ng thấ't kinh không dám để Quỷ bà nói đoạn sau, vội vàng ngắ't lời nói mau:

- Hô`ng lão lão! Đây là việc riêng của diệt nữ, xin lão lão chớ tham dự!

Tuy lời nói nhanh và ngắ'n, song hàm chứa âm điệu chẳng vui, ý lại thêm có vẻ kém lễ độ.

Chẳng giồ'ng lời nói kẻ nhỏ nói với người trưởng thượng.

Hô`ng Hoa Quỷ mẫu kém vui, nhưng giữ vẻ mặt trầ'm tĩnh, mỉm cười bảo:

- Diệt nữ! Ta không ngờ... ha ha!

Quỷ bà không chịu nói hê't lời mà phá lên cười dài, chuỗi cười hàm chứa sự mỉa mai quái ác, khiê'n người nghe lắ'y làm khó chịu.

Tiết Lộ Hồng nghe qua lầy lăm lẹ, bèn trầm giọng hỏi:

- Lão lão! Ta không ngờ là thế nào?

Hồng Hoa Quỳnh mẫu cười hề hề nói nhỏ:

- Ta không ngờ... ha... ha! Hiên diệt nữ là người thông minh trí tuệ, cần gì phải giảng giải tỉ mỉ... tất nhiên ngươi hiểu rõ chứ gì?

Lời nói của quỳnh mẫu mơ hồ, bí mật khiến người nghe lầy lăm khó hiểu vô cùng.

Thiếu niên mặt hồ đưa đôi mắt tinh anh nhìn Tiết Lộ Hồng từ đầu đến chân không chớp.

Cừu Thiên Hiệp cau mày khổ sở, đưa mắt nhìn Tiết Lộ Hồng ghen ngào không nói được nửa lời.

Tiết Lộ Hồng thấy mọi người đổ dồn cặp mắt vào mình, khiến nàng đỏ mặt tía tai, mày ngài cong vút, mát hạnh đứng tròn, nhìn Hồng Hoa Quỳnh mẫu gào như khóc:

- Lão lão! Thế là nghĩa lý gì? Lão lão hãy nói cho minh bạch, nói mau diệt nữ khổ sở ghê lắm!

Hồng Hoa Quỳnh mẫu ngược mặt nhìn trời thở dài, bằng giọng nói êm êm bảo:

- Diệt nhi! Ngươi muốn nghe rõ ư?

Tiết Lộ Hồng cả thẹn, thôi thúc bằng hai tiếng cọc lóc:

- Nói mau!

Hồng Hoa Quỳnh mẫu cười thê bằng giọng nói âm ma rùng rợn như quỷ rú giữa địa ngục a tỳ:

- Ta không ngờ cha ngươi là một người đánh gió đùa mây!

Câu nói thực mơ hồ kỳ lạ, khiến mọi người có mặt tràng nghe ù tai như rơi vào mây đậm sa mù.

Tiết Lộ Hồ ng ngạc nhiên, rất lâu mới trầm giọng hỏi to:

- Lão lão nói gì lạ thế? Đánh gió? Chiêu thế đánh gió đùa mây là gì?

Hồ ng Hoa Quý mầu cười sặc sụa, lớn tiếng gất:

- Diệt nữ! Ngươi đừng giấu ta! Trước mắt Bô Tát đừng thả p hương giả!

Tiết Lộ Hồ ng cảm thấy tội i mặt, cao giọng hét lên như hổ rống:

- Tôi hoàn toàn không hiểu những lời nói của lão lão gì cả!

Hồ ng Hoa Quý mầu chớp nhanh đôi mắt già nua, bằng giọng nói khàn khàn, bảo:

- Ngươi chẳng rõ, mà ta rõ! Cha con nhà ngươi dùng mỹ nhân kế, hâu đoạt cho kỳ được thành “Khô trúc thánh kiếm” trên mình hắ n, thuật “đánh gió đùa mây” của cha ngươi là thế, ta đoán chẳng bao giờ sai!

Tiết Lộ Hồ ng nghe qua như sét đánh ngang mày, cao giọng hỏi lại:

- Lão khắt bà! Đừng bịa chuyện vu vơ! Mỹ nhân kế... Ôi chao! Ta không chịu được! Khắt bà... đừng hạ nhục người vấ ng mặt... ta tính với ngươi!

Vừa nói dứt, nàng quay nhanh trường kiếm, xông xáo tiến lên tấn công Hồ`ng Hoa Quỳnh mẫu bằng một chiêu trí mạng.

Hồ`ng Hoa Quỳnh mẫu xê mình qua bên tả né tránh, đồng thời quát to như sấm:

- Lệ Hồ`ng, ngươi tạo phản à?

Tiết Lệ Hồ`ng vờ như không nghe, chiêu thế` vùng vựt, thế` kiếm ào ào, tiến đến công Hồ`ng Hoa Quỳnh mẫu như vũ bão, mỗi kiếm đưa ra, hào quang chiếu rọi cả trượng lợi hại muôn phần.

Hồ`ng Hoa Quỳnh mẫu cả giận, đưa chiêu` La phách màu huyết dụ gạt mạnh lưỡi kiếm, đồng thời rống lên kinh khiếp:

- Lệ Hồ`ng chó vô lễ, mau dừng tay... Gia gia của ngươi chưa dám dõ`i đãi với ta như thế`!

Tiết Lệ Hồ`ng giận đến cực điểm, nên vờ không nghe những lời của Hồ`ng Hoa Quỳnh mẫu, trường kiếm huy động mạnh tỏa ra muôn điểm hàn tinh, đôi chân đều bước theo thế` liên hoàn, đôi tay uyển chuyển như măng xà cuồng vũ, thích luôn một lượt ba kiếm, hướng vào Hồ`ng Hoa Quỳnh mẫu với thế` mạnh muôn phần.

Hồ`ng Hoa Quỳnh mẫu tho`i lui mất lượt, né tránh các chiêu thế` khốc liệt của Tiết Lệ Hồ`ng, bây giờ Quỳnh bà không nhường nhịn nữa, chiêu` phách huyết dụ vẩy ra muôn đóa hồ`ng quang đỏ rực trời, đồng thời hét thật to:

- Ta sẽ thay gia gia ngươi mà dạy bảo ngươi... tiện tỳ ngỗ nghịch!

Vừa nói dứt, Quỳnh bà vùng mạnh chiêu` la phách mạng nhện đánh vào mũi kiếm của Tiết Lệ Hồ`ng, bằng một chiêu thế` độc đáo.

Tiê't Lệ Hô'ng không nhân nhượng, cử chiêu thích mạnh vào chiếc phách mạng nhện...

Bỗng nghe “Soạt” một tiếng xé mang tai nổi lên.

Tiê't Lệ Hô'ng hớn hở, nhảy lui ra xa nói to:

- Lão lão, La phách mạng nhện đã rách, xin đổi bức khác!

Mọi người đứng bên ngoài nghe rõ là tiếng La phách mạng nhện bị xé rách, do đó Cừu Thiên Hiệp cảm thấy mừng thầm. Thiểu niên mặt hồ lại đưa mắt nhìn vào thanh kiếm của Tiê't Lệ Hô'ng trân trối.

Hô'ng Hoa Quỷ mẫu lại phá lên cười sặc sụa, bằng giọng nói lạnh lùng hét to:

- Ngựa con! Ngươi đừng mộng... hãy nhìn lại xem!

Tiếng “xem” vừa dứt, Quỷ bà thuận tay giữ mạnh chiếc phách mạng nhện, trải ra ba tác đồ óng ánh tuyệt nhiên không có dấu vết gì cả.

Tiê't Lệ Hô'ng giương to đôi mắt nhìn không chớp thốt kinh hãi mau:

- Húy... sao lạ thế này!

Hô'ng Hoa Quỷ mẫu cười hề' hề', lạnh giọng nói:

- Con bé ngựa con! Ngươi hãy thử một vài chiêu kiếm nữa xem... Thánh mẫu sẽ vui lòng tiếp ngươi...

Tiê't Lệ Hô'ng lửa giận bốc lên tới mặt, nàng không phân biệt lợi hại gì nữa, chỉ trâm giọng hét to:

- Hay lắm! Hãy xem kiếm thức của ta!

Vừa dứt lời, kiếm chiêu đã huy động mạnh, thế kiếm loạn như cánh hồng trước gió, bay ù ù tỏa ra muôn đạo hàn quang trắng bạc.

Ngũ Hoa Quỷ mẫu làm ra vẻ huyền diệu, tay hữu giờ cao phách mạng nhện giũ nhẹ, đoạn xoay mình một vòng, đưa phách huyết hồng đón ngay mũi gươm bạc, chẳng khác nào quỷ bà đưa dê vào miệng hổ.

Tiết Lệ Hồng cả mừng thích mạnh, và hạ trăn sóng kiếm rất nhanh.

Quả nhiên mũi kiếm đã lọt vào chiêu c phách màu huyết dụ, và đè mạnh xuống.

- Teng! Keng!

Hai tiếng kim khí nổi lên nhẹ, nhưng đã khiến mọi người sửng sốt.

Hai bóng đang giao nhau lại phân ra ngay, Tiết Lệ Hồng và Hồng Hoa Quỷ mẫu đều thối lui ra sau mấy bước.

Hồng Hoa Quỷ mẫu cười hăng hắc, giũ mạnh bức phách phô ra nguyên vẹn không rách tí nào, bằng giọng nói dương dương đắc ý bảo:

- Bức phách còn đây, nếu còn cao hứng thì ngươi hãy tiếp tục giao đấu!

Tiết Lệ Hồng ngạc nhiên đưa mắt nhìn bức phách màu huyết dụ trên trổ, trong nháy mắt thời chưa biết phải đối phó cách nào.

Hồ`ng Hoa Quỷ mầu cười hăng hắ`c bắ`ng giọng nói trầ`m khiế`p quát to:

- Hãy tiế`p thêm vài chiêu kiế`m nữa, chỉ sợ thanh kiế`m chém đồ`ng phá thiế`t của ngươi sẽ còn chừng một tá`c thôi!

Hồ`ng Hoa Quỷ mầu vừa nói dứt, bô`n quỷ bà đứng bên ngoài phá lên cười rộ, họ cười như điên như dại hế`t trận này qua trận khác.

Thiế`u niên mặt hỏ đứng kê` bên ngơ như tượng phỗng sành.

Cừu Thiên Hiệp nghe qua biế`n sắ`c vội chạy nhanh đế`n bên Tiế`t Lệ Hồ`ng, chàng lo lắ`ng bảo nhỏ:

- Tiế`t cô nương hãy xem lại trường kiế`m... xem như thế` nào. Tiế`t Lệ Hồ`ng nghe qua, thuận tay đưa kiế`m lên xem... quả nhiên thanh trường kiế`m của nàng từ đầ`u mũi gãy vào hế`t sáu, bảy phân sớ`ng và lưỡi kiế`m lại nứt bẻ như răng cưa đường như chém phải đá to... Nàng nhìn thấ`y thanh kiế`m đã hư hoại, khiế`n nàng ngẩn người ra giây phút, đột nhiên tay hữu vươn lên cao, xê mình đế`n trước mặt Hồ`ng Hoa Quỷ mầu gắ`m lên như quỷ lui:

- Trời! Ngươi đã bức chề`t ta!

Cừu Thiên Hiệp thấ`t kinh xê mình tới trước hai bước, đưa tay cản hẳn bước tiế`n của Tiế`t Lệ Hồ`ng, lại trầ`m giọng bảo:

- Tiế`t cô nương hãy xem đây!

Vừa dứt lời, trên tay chàng tỏa ra muôn đạo kim quang vàng rực trời, tỏa chiế`u rất mặt mọi người, “Khô`trúc thánh kiế`m” chuyển mình quay lộn một hư chiêu, chẳng câ`n Tiế`t Lệ Hồ`ng có đồ`ng ý hay không, tay giữ chặt Kiế`m quyế`t, quay mặt nhìn Ngũ Hoa Quỷ mầu, trầ`m giọng:

- Này Ngũ lão bá t tử, hãy thử tỉ thí với Cừu mỗ vài chiêu!

Vừa nói dứt, thì đạo Kiếm phong đã xoăn tít vào người Hồ`ng Hoa Quỷ mẫu trước, chiêu thế` nhanh như điện xẹt sao sa.

Hồ`ng Hoa Quỷ mẫu liệu định thế` nào Cừu Thiên Hiệp cũng nhảy ra can thiệp, song không ngờ tại bộ của chàng nhanh nhẹn dường này, lời chưa dứt mà kiếm đã quay tròn, khi dứt lời thì đạo kinh quay tựa muôn ngàn con dao nhọn, chĩa thẳng vào yết` hâu của bà ta không đầy ba tấc mọc.

Thật là một chuyện kinh hoàng, ngàn năm một thuở, Hồ`ng Hoa Quỷ mẫu vung nhanh bức phách màu huyệt` dụ giờ ngay mũi kiếm phong, thế` mạnh thâu`n tồ`c...

- Ôi chao! Húy chề`t!

Đột nhiên, quý bà rồ`ng lên mắ`y tiế`ng đau đớn mãnh liệt, chân mình khô` cắ`n xê` rắ`t nhanh, vọt mạnh qua bên tả chín thước, vẻ mặt nhợt nhạt, thầ`n sắ`c đau khổ rắ`t thảm hại.

Nhanh như sóng dậy ba đào, bớ`n quý mẫu còn lại vừa trông thắ`y Hồ`ng Hoa thảm bại, thoắ`t chớp nhanh bớ`n màu vàng, xanh, trắ`ng, tía lại phi thân đế`n trước mặt Hồ`ng Hoa Quỷ mẫu, bớ`n bức phách lượn bên tay, đẩy mạnh ra truy cản thanh kiếm trúc của Cừu Thiên Hiệp đang ào ạt kích tới.

Hồ`ng Hoa Quỷ mẫu vừa nhảy ra ngoài, vội hít vào luồ`ng chân khí, vận công nhảy vào trận đấ`u.

Năm tên quý hoa bà, trong nháy mắ`t đã biế`n năm bức phách màu bay qua lượn lại như đàn bướm ngũ sắ`c, quỵện lên muôn đạo kinh phong xung tỏa ra bao vây Cừu Thiên Hiệp vào giữa.

Cừu Thiên Hiệp chiêu kiếm không ngừng vũ lộng tận dụng hết sức mình chống lại Ngũ Hoa Quỷ mẫu. Chàng vừa đánh vừa suy nghĩ thực là năm bức phách mạng nhện mặt hồ quý nhất trên đời, chỉ một bức hồ ng mà bẻ cong gãy thanh kiếm thép của Tiết Lộ Hồ ng, vậy thanh trúc kiếm trên tay của chính mình thì sao?

Mặc dù chàng đang suy nghĩ nhưng thanh trúc kiếm trên tay không ngớt lay động, đôi mắt vẫn theo dõi bức phách mạng nhện màu.

Chàng lại có ý tưởng, thanh kiếm thép của Tiết Lộ Hồ ng còn bị gãy lìa trong muôn một, vậy thanh “trúc kiếm” của mình một mai bị hư hoại, thì hậu quả sẽ ra sao... nếu không phải kiếm còn là người còn, kiếm mất là người chết hay sao?

Phàm những tay võ nghệ đều tối kỵ là suy nghĩ lúc giao đấu, vì thế tâm thần bị phân tán và loại ngay.

Cừu Thiên Hiệp mãi đeo đuổi những suy tưởng không đâu, chiêu kiếm trong tay cũng lơ là, thành thử mỗi lần đưa ra chiêu thì cách thức không biến hóa vì vô lực.

Ngũ Hoa Quỷ mẫu là hạng người cao lão, lịch thiệp giang hồ há không nhận ra những chiêu vô lực hay sao, vì thế... cả năm quỷ bà đồng thanhร้อง lên một tiếng cực to, năm bức phách ảnh chuyển thế động mạnh, năm màu đứng vào những vị trí khác nhau, chia ra Đông, Tây, Bắc, Nam và Trung ương mô phỏng, phối hợp năm bức phách thành một hòn hỏa sơn màu, áp mạnh xuống người Cừu Thiên Hiệp, thế mạnh vô cùng khủng khiếp Tiết Lộ Hồ ng nhìn thấy chiêu thế của Cừu Thiên Hiệp quá rời rạc, bèn chép miệng nhỏ:

- Cừu Thiên Hiệp hôm nay gặp phải điều gì kìa? Tại sao chàng thờ thần như kẻ mất hồn! Nghĩ đến đây nàng lo sợ cho bản thân

Cừu Thiên Hiệp lỡ gặp chuyện không may, bèn tuốt nhanh trường kiếm nhún mình tiến đến trước, gọi thất thanh:

- Thiệu hiệp hãy an tâm, có ta trợ giúp cho một tay!

Nàng hét dứt, tuy không xung đột vòng vây của Ngũ Hoa Quỷ mẫu, nhưng tiếng gọi vang lên trước mặt Cừu Thiên Hiệp làm chàng thức tỉnh ngay... Lúc bấy giờ... Cừu Thiên Hiệp mới cảm thấy công lực của năm quỷ bà gia tăng gấp trăm lần, nguyên chàng đã dùng thế “Lôi hành cứu chuyên” bay tới lượn lui, chứ không có sử dụng đến thanh kiếm chừng trăn trĩnh được tinh thần, bèn chộp miệng măng lấy mình:

- “Đại địch trước mặt, sự sống chết chỉ cách đường tơ kẽ tóc, mà ta mơ tưởng mê hồn không chú ý chút nào cả, đáng tiếc thật!”.

Chàng lại không muốn Tiết Lệ Hồng tham gia vào cuộc đấu, một là không muốn liên lụy mà giao đấu với kẻ khác, hai là thanh kiếm của Tiết Lệ Hồng đã gãy mũi, nhờ ra gặp sự bất hạnh làm sao trở tay cho kịp... Do đó Cừu Thiên Hiệp cao giọng gọi thật to:

- Tiết cô nương chớ xung vào! Hãy đứng ngoài lượt trận giúp tại hạ!

Lời nói chưa dứt, châu lực chưa quý tỵ. Đột nhiên, Ngũ Hoa Quỷ mẫu quát to một tiếng như sấm rền, nổ xé không gian, năm bức la phách màu xanh, vàng, trắng, đỏ, tím như năm con độc xà gầm, từ không trung thò đầu xuống, mở ngay mặt Cừu Thiên Hiệp, bức phách tuy chưa công tới mặt, nhưng kinh khí đã xung tỏa tới buổi người, thế cuộn cuộn như núi băng, đá đổ...

Nếu không né tránh kịp đường phách ngũ thế này, thì ít nhất thân người bị ngũ phách đập nát thịt xương.

Tiếng Lệ Hồng trông thấy kêu lên thất thanh.

Thiếu niên mặt hồ cũng kêu lên một tiếng hãi hùng.

Cừu Thiên Hiệp sợ tháo mồ hôi, chỉ vì năm bức phách màu đã biến thành thiên la, địa võng vây phủ lấy chàng, tình thế vô cùng nguy hiểm, chiêu khinh công “Lôi hành cử chuyển” không thi triển kịp, sự sống chết chỉ còn cách một đường tơ...

Trong lúc sự chết kề bên, bản năng sinh tồn của con người trỗi dậy, khiến Cừu Thiên Hiệp cúi khom người xuống thấp, thanh “Khô trúc thánh kiếm” triển ra chiêu “mạng vận chi kiếm” quay tròn một vòng, một là che chở đỉnh đầu, hai là chống lại năm chiếc phách màu như hòn núi lửa thể vân úp chụp xuống rất nhanh, đồng thời chàng quát to lên:

- Lui!

Kể ra thì đông dài quá chậm, chứ sự việc bây giờ chỉ xảy ra trong chớp mắt, như tia lửa thoáng qua đóm sao chớp xẹt.

Ngay lúc đó, bỗng nghe...

- Toẹt!

Một tiếng kêu xé lụa, rít chuyển cả không gian. Năm màu “Xanh, hường, lam, trắng, tía” góp thành ngọn gió thổi lên khoảng không, tựa bề y bướm màu bay lượn.

Bóng người đang cuồn tròn bỗng phân ra sáu hướng.

Không khí của đất trời căng thẳng tới cực, người người nín thở, dường như, chỉ nghe tiếng đập liên hồi của con tim mỗi người, thật là một quang cảnh trầm lặng đầy chết chóc.

Lâu, lâu lắm!

Tiết Lộ Hồng mới phá lên cười như hoa nở, ba chân một bước xê mình đến ngay Cửu Thiên Hiệp âu yếm hỏi nhỏ.

- Thiếu hiệp, hãy nhìn lại “Thanh kiếm” xem sao?

Cửu Thiên Hiệp đang ngừng mắt lên trời xem, năm bức lá phách màu bị nát thành mảnh vụn, hòa theo làn gió bay giữa khoảng không như những chiếc lá khô nhuộm màu sắc, chợt nghe Tiết Lộ Hồng gọi.

Cửu Thiên Hiệp quên đi sự ngạc nhiên, giờ ngay “Khô trúc thánh kiếm” lên trước mặt, chỉ thấy kim quang nhấp nháy, trúc kiếm tinh nguyên không sút mẻ mảy may, bèn lấy làm cao hứng, đồng dục nói to:

- Ngũ hoa Quý bà, có thấy “Trúc kiếm” lợi hại thế nào chưa?

Bấy giờ, Ngũ Hoa Quý bà, mặt mày trắng bệch mắt lộ hung quang tương tự ba, bốn phần e sợ.

Hồng Hoa Quý mẫu mím môi, trợn mắt, mày nếp nhăn trên mặt khẽ run liên hồi, đưa tay điểm mặt Cửu Thiên Hiệp nói như thét:

- Hay cho tiểu tử! Người nên nhớ kỹ ngày nay, món nợ này có người sẽ trả bằng một giá rất đắt... Thôi ta đi!

Giọng nói của Quý bà hàm chứa đủ âm điệu uất ức, căm hờn hận thù gay gắt... nói xong Hồng Hoa Quý mẫu xê nhẹ thân mình tới trước, trở thuật khinh công vọt lên cao hai trượng...

Bốn quý mẫu còn lại đều kêu rống lên một tiếng, nhắc mình đến trước, đưa mắt nhìn Cửu Thiên Hiệp bằng những tia náy lửa,

sau cùng rún mình nhảy vọt lên cao, chạy theo hướng đi của Hồ`ng Hoa Quỷ mẫu.

Thiê`u niên mặt hồ lúc bắ`y giờ then đỏ mặt, xét nghĩ tài cán của mình chẳng thắ`m vào đâu bèn bước đắ`n trước mặt Cừu Thiên Hiệp trắ`m giọng gắ`t to:

- Ngọn roi “Tổ vĩ tiên” của ta, không làm cách nào thắ`ng nổi “Thánh kiế`m trúc” của các hạ, do đó... Ta trân trọng phát lời thệ trước mặt người. Trong vòng một năm “Nế`u ta không tìm được loại binh khí sắ`c bén, thì ta sẽ liề`u một chắ`t là tìm lại người dùng võ lực để đoạt thanh “Trúc kiế`m” thay sư môn mà trả mớ`i huyế`t hải thâm cừu...

Cừu Thiên Hiệp cảm thắ`y hắ`n khẳng khẳng tự quyề`t, bèn mỉm cười nhẹ giọng:

- Vậy các hạ hãy đợi một năm, chúng sẽ gặp lại sau!

Thiê`u niên mặt hồ thắ`y chàng ưng thuận bèn nói to:

- Hay lắ`m: tại hạ xin cáo từ!

Vừa nói dứt, hắ`n trở thuật khinh công chạy như bay hướng về` phương Bắ`c thượng.

Lúc bắ`y giờ, giữa vùng hoang dã chỉ còn hai người, Cừu Thiên Hiệp và Tiế`t Lệ Hồ`ng.

Cừu Thiên Hiệp thở phào một hơi sáng khoái, bắ`ng giọng nói thần thờ bảo:

- Thê` là thoát nạn!

Hoa khôi lệnh chủ Tiê't Lệ Hô'ng nhìn Cừ Thiên Hiệp bắ'ng những tia nhìn chan chứa tình yêu, nàng mĩm miệng anh đào, chỉ mắ'p má'p đôi môi, không thố't ra nửa lời.

Cừ Thiên Hiệp nhìn nàng, bắ't giác cõi lòng rúng động mãnh liệt, nhưng chàng lại đưa tay chỉ về' phía đường cái quan nói rắ't nhỏ:

- Tiê't cô nương – Tại hạ xin cáo từ!

Tiê't Lệ Hô'ng nín lặng không đáp, nhưng Cừ Thiên Hiệp vừa trở thuật khinh công đi trước thì Tiê't Lệ Hô'ng đuổi theo sau như bóng với hình.

HỒI THỨ NĂM MƯỜI

Ngũ diệu yêu hồ` lộng quỷ

Cừu Thiên Hiệp nghe biết Tiế` t Lệ Hồ`ng đuổi theo sau quá gấ`p bèn hăm thề` khinh công, quay đầ`u ra sau hỏi:

- Tiế` t cô nương, hiện giờ cô nương định đi đâu?

Tiế` t Lệ Hồ`ng hơi thẹn, nàng chớp nhanh đôi mắ`t phượng, mặt phân vút ửng hồ`ng, hai vành môi son đỏ hình quả tim mắ`y máy toan nói một câu.. nhưng thôi, một khắ`c sau nàng gượng đáp nhanh:

- Ta đi cùng với ngươi!

Nói xong, Hoa khôi lệnh chủ Độc mảo Đơn Tiế` t Lệ Hồ`ng cả thẹn cúi mặt, hai tay mân mê tà áo... trầ`m lặng song chẳng nói ra lời.

Cừu Thiên Hiệp giao du không lưu lạc đã nhiề`u khi đầ`i với cậu trai hơ hớ, gái đương xuân sự ái ngại thẹn thù, há không rõ hay sao, nhân đó quả tim chàng đập trật nhịp, tay run chân lạnh, vội dừng ngay dựa bên đường, dường như một cảm khoái đê mê len lỏi vào tâm hồ`n, khiến Cừu Thiên Hiệp đứng ngẩn ngơ như gà trồ`ng, muồ`n kêu lên tiế`ng... lại thôi.

Chàng lại nghĩ thầ`m:

- Tuy Tiế` t Lệ Hồ`ng và mình mới gặp nhau vài lầ`n, trên bước giang hồ` hành hiệp, nàng có một cái tên cay nghiệt là “Độc mảo Đơn ma các giới võ lâm gán tặng, song mắ`y tháng qua, từ lúc ra gặp nàng trên đường luân lạc, tuyệt nhiên ta không thắ`y nàng sử dụng chỉ “Độc” một lầ`n nào?

Chẳng lẽ, các giới giang hồ cho nàng cái tiếng oan hay sao? Và lại, dù là một cô gái, hễ là con nhà võ thuật, muốn cho uy danh hiên hách, chẳng độc ác thì làm thế nào được? Thế thì ai ai cũng “Độc” cả sao. Ví như, ta đã tàn hại rất nhiều người? Các giới giang hồ chẳng gọi ta là Độc hay sao?

Cừu Thiên Hiệp nghĩ đến đây, chàng bỗng có một quan niệm như lúc vừa xuất đạo giang hồ, đối với Tiết Lệ Hồ ng cô nương là cô gái đáng yêu, đáng cảm hơn và thậm chí trách giới giang hồ gán cho nàng ba chữ Độc mao đơn vô lý.

Ta cũng nên qua, vẽ trạng thái tình cảm của con người, thật là phức tạp vô cùng, dường như mỗi cảm tình là một sợi dây xích vô hình nói buộc chặt con người vô phương vùng vẫy, ví như quý ngài là một bậc đại anh hùng, đại hào kiệt, một mai bị một tình cảm chi phối, thì quý ngài cũng vô phương thoát khỏi điều hệ lụy. Bởi vậy lời tục ngữ có câu:

- “Nhi nữ tình trường, anh hùng khí đoản”, và lại, trong khoảng thời gian trai kẻ gái cận mà phát sinh một mỗi cảm tình, thì mỗi cảm tình này càng mãnh liệt dễ bốc cháy hơn cả, như giòng nước đại dương lên cơn cuồng nộ thì không có gì ngăn chặn lại được. Vì thế người xưa có câu; “Khách anh hùng khó thoát ải mỹ nhân”.

Riêng về Cừu Thiên Hiệp là một chàng trai cô khổ thân thể phiêu linh, thì tình cảm của chàng càng dễ bốc cháy, bất cứ lúc nào.

Mỗi cảm tình này, lại dồn về một cô gái đẹp tuyệt thế giai hơn Tiết Lệ Hồ ng là một đốm lửa đốt ngang con tim cháy bỏng Cừu Thiên Hiệp vì thế nên lúc bấy giờ đôi mắt tinh huy của Cừu Thiên Hiệp nhìn trân trối vào mặt Tiết Lệ Hồ ng không chớp, trong ánh mắt chiếu ra những tia kỳ dị vô cùng... Thảo nào người xưa chẳng nói:

- “Trong mắt chàng nàng là bóng Hắ ng Nga!”

Thật thế, lúc bấy giờ, ví như Tiế t Lệ Hô ng có xa u xa như Chung vô Diệ m, nhưng trong ánh mắt của Cừ Thiên Hiệ p nàng là Tây Thi tại thế, Vương Tường tài sanh.

Huô ng hô Tiế t Lệ Hô ng không xa u xa, phì nộn, mà nàng là trang sắ c nước hương trời, thì tránh sao khỏi sự luyế n ái của chàng trai cô lữ!

Nhân đó, Cừ Thiên Hiệ p cảm thấ y khô cổ, đôi mắt sắ p giờ trò đã chiế n, nế u có gượng gạo đáp khế:

- Hay lắ m! Chúng ta cùng đi...

Vừa nói chàng liế c nàng một cái nheo mắt, đôi tròng anh phong lóe ra một tia khao khát dị thường...

Tiế t Lệ Hô ng chưa hê bắ t đôi mắt Cừ Thiên Hiệ p như vậy lầ n nào, khiế n lòng nàng rung lên vì hô i hộp bèn mỉm cười hỏi:

- Thiế u hiệ p... nhìn ta chỉ gó m thế?

Cừ Thiên Hiệ p đỏ mặt tía tai, đáp:

- Ta... ư...

Chàng không biế t phải nói sao cho ôn, đành phải nói trở lại:

- Ủ! Chúng ta nên đi thôi! Vê` phương Nam trở gót:

Nói xong, Cừ Thiên Hiệ p câ t bước đi trước dẫn đường hướng .

Hoa khô i lệnh chủ Tiế t Lệ Hô ng nhìn thấ y đôi mắt Cừ Thiên Hiệ p có những tia nhìn khác lạ hơn thường ngày khiế n nàng cảm thấ y một niề m vui khó tả tràn ngập tận đáy lòng, chỉ vì đây là lầ n

đầu tiên, Cừ Thiên Hiệp không né tránh như mọi khi, mà nhìn nàng bằng tia mắt cảm tình âu yếm...

Cả hai kẻ trước người sau đi một đôi khá xa, họ chỉ yên lặng đưa mắt nhìn nhau, rồi mỉm cười tế nhị, tuyệt nhiên chẳng nói thêm nữa lời.

Rất lâu...

Cừ Thiên Hiệp bèn kêu lên tiếng phá tan sự im lặng đồng thời gạt bớt những sự khao khát thường tình thân thờ hỏi Tiệt Lệ Hồng:

- Tiệt Lệ Hồng, vì sao Cô nương nhận biết Ngũ Hoa Quỷ mẫu?

Tiệt Lệ Hồng ngửa mặt lên chỉ thờ nhẹ và chẳng giọng nói u buồn đáp:

- Trong giới gian hồ Hắc đạo, ai mà chẳng biết phụ thân ta, vì thế nên việc nhận biết Ngũ Hoa Quỷ mẫu là sự thường tình, và lại, phụ thân tôi cũng đãi bọn Năm Quỷ Bà này rất hậu?

Nàng bèn kể lại câu chuyện giữa Ngũ Hoa Quỷ mẫu đã giao du với cha nàng ra sao... Cả hai lại đi kề bên nhau trò chuyện, như cặp tình nhân đang bàn lập tổ uyên ương, họ nói rất say sưa chẳng bao lâu đã vào đến Tương Dương thành phủ tự lúc nào không hay.

Lúc này trời đã xâm tối, muôn ngọn đèn chiếu sáng cả phố phường.

Tương Dương phủ ngày nay rất nên trù mật, có ba chợ, sáu phường, phố xá chật như nêm, người đi như mắc cửi, quần áo lượt là khoe đủ sắc, thật là mọi nơi phố hoa đô hội, náo nhiệt vô cùng.

Cừ Thiên Hiệp và Tiệt Lệ Hồng tìm đến ngôi khách điếm khang trang tọa lạc gần đại lộ, họ bèn thuê hai phòng để nghỉ ngơi và

gọi tửu bảo dọn cơm rau dùng qua buổi tối.

Sau khi ăn xong, Cừ Thiên Hiệp và Tiết Lệ Hồng rủ nhau đi bát phở, họ đi mấy vòng qua khu chợ như cặp uyên ương đi hóng mát, sau cùng họ trở về khách điếm, ai về phòng nghỉ an nghỉ.

Riêng Cừ Thiên Hiệp khi bước vào phòng, nhiều tư tưởng nổi lên dày vò tâm trí của chàng, khiến Cừ Thiên Hiệp không tài nào ngủ được, bèn ngồi xếp bằng trên giường, rút quyển “Bổ thiên tăng thiết hao khí thư” để trên vế, và bắt đầu luyện tập thêm. Chàng ngậm vận nội lực phổ vào song chương quyển “Thiết hao” bắt đầu nổi chữ dãn dãn...

Bỗng nhiên...

... Một tiếng gió rít nhẹ, nổi lên xuyên qua và dừng hẳn lại trước cửa phòng.

Nếu gặp lúc bình thời, Cừ Thiên Hiệp sẽ đứng dậy tức khắc với thân pháp nhanh nhẹn của chàng người lạ không tài nào thoát khỏi, nhưng bây giờ công của Cừ Thiên Hiệp chưa quy tụ, lại thêm thiết hao đang cầm trên tay, nên không thể tùy ý hành động như mấy lần trước, nhưng chàng lại quả quyết chính mình không nghe lầm, bèn cất vọi “Thiết hao vào bọc, mà bước ngay xuống giường... hét to:

- À, cả gan cho loài chuột!

- Phịch!... Huy chết!

Chàng vừa nói dứt, đột nhiên một tiếng “Phịch” nổi lên khô khan và hai tiếng kêu sáng sột của Tiết Lệ Hồng.

Cừ Thiên Hiệp cả kinh, đẩy mạnh cửa phòng tung mình chạy vào trong viện bay xa như gió lốc, tựa như cánh én, chỉ thoát đã mất

dạng... Cừu Thiên Hiệp không bỏ qua vội nhún mình nhảy ra cửa đuổi theo. Lại thấy bóng người lạ, đã bay ra phía trước mau như đám phù vân hướng về phía ngoài thành bay như vút không quay đầu lại...

Cừu Thiên Hiệp không trở thuật khinh công đuổi theo, đột nhiên chàng chép miệng kêu to:

- Ôi chao, bất hảo! Tiệt cô nương...

Nguyên Cừu Thiên Hiệp không thấy Tiệt Lệ Hồng đuổi theo, lại thêm một tiếng hét “Nguy mất”, chàng bỗng sợ có việc gì biến cố xảy ra, nên không đuổi theo kẻ lạ mà hăm thế khinh công quay trở lại phòng.

Đêm khuya canh vắng mà đi vào phòng của cô gái độc thân hay sao?

Cừu Thiên Hiệp không muốn mạo muội chui cửa sổ vào nên đi đến trước cửa cái, đưa tay gõ mạnh vào cửa khẽ kêu lên:

- Tiệt cô nương, Tiệt cô nương...

Chàng kêu lên năm lần, bảy lượt vẫn không nghe tiếng đáp lại, chỉ nghe tiếng thở nhẹ nhẹ từ trong buồng vang ra nho nhỏ.

Cừu Thiên Hiệp lấy làm kỳ lạ, tự nhủ:

- “Tiệt Lệ Hồng công lực đã đạt được mức hỏa hậu tại sao giặc ngủ lại mê man như kẻ chết rồi, gọi mãi chẳng tỉnh... chẳng tỉnh hay là...

Chàng chẳng còn nghĩ đến sự tịch hiềm giữa trai gái nữa bèn nhảy vọt ra ngoài lầu đến bên cửa song, xô nhẹ cánh cửa sổ... mượn ánh trăng thanh nhìn kỹ vào phòng Tiệt Lệ Hồng. Chàng vừa ghé mắt nhìn vào trong, một chuyện xảy ra khiến chàng Á khẩu vì kinh ngạc.

Nguyên chàng đã thấy “Hoa khôi lệnh chủ Độc mao Đơn” Tiệp t Lệ Hồng không nằm ngủ trên giường, mà nằm quằn quại dưới nền đất, tay hữu nắm chặt đốc kiếm, rõ ràng là nàng bị thương đến độ hôn mê.

Cừ Thiên Hiệp không còn dự dự vội tung mình xuyên qua cửa song bước vào phòng, chàng vội đánh lửa đốt đèn, nhờ ánh sáng ngọn tảo đăng soi tỏ khắp phòng, mới nhận thấy Tiệp t Lệ Hồng nằm thở ô... ô... gương mặt hồng nhan đỏ gay như trái táo, dường như người say rượu đôi mắt nửa nhắm nửa mở, trông lơ đãng như trúng độc vụ.

Cừ Thiên Hiệp hoảng kinh, vội quỳ xuống đỡ cổ tay nàng lên chuẩn mạch, qua tuần mạnh đầu chàng cau mày lẩm bẩm:

- “Thực kỳ lạ, bảy đường mạch đều hòa, tám đường kinh phái thông suốt... tại sao...”

Chàng lẩm bẩm với mình, lại đưa hai tay đỡ Tiệp t Lệ Hồng lên giường.

Thân mình Tiệp t Lệ Hồng mềm nhũn, bất động như kẻ ngủ say, không hay biết gì cả nghèo đầu vào ngực Cừ Thiên Hiệp như em bé thơ ngây...

Cừ Thiên Hiệp nắm lấy bàn tay mềm mại của Tiệp t Lệ Hồng vừa nhủ thầm: “ Có lẽ nàng bị người lạ gây tổn thất công lực, chỉ bằng ta thì công vận lực để chữa trị cho nàng, ngần không có gì thiệt hại... Nghĩ đến đây chàng đặt Tiệp t Lệ Hồng nằm ngay ngắn trên giường, chàng mới leo lên giường ngồi xếp bằng tròn, ngồi ngang bụng nàng, tay vận nội lực chấn ngưng, đặt nhẹ vào Linh đài huyệt, nguồn sinh lực dồi dào từ từ chảy mạnh vào cơ thể Tiệp t Lệ Hồng quả nhiên là cách trị liệu thần phương.

Độ một khắ'c qua...

Tiê't Lê Hô'ng từ từ mở ngay đôi mắ't biê'c, nhưng gương mặt nàng vẫn còn gắ't đỏ, trông phảng phấ't như đoá hoa đào giữa tháng ba, sóng mũi thở mạnh đê'u hơn trước nàng thở ra mùi lan huệ, một mùi hương xử nữ tuyệt nhấ't trầ'n đời.

Cừu Thiên Hiệp vô cùng hồ'i hộp, và khoan khoái vô cùng, chỉ vì chàng không ngờ chính mình có một trình độ công lực như thế' do đó, hai tay chàng cô' vận nội lực chuyển vào cơ thể nội, đôi mắ't nhìn xem sự biế'n đổi trên gương mặt của nàng bắ'ng tai mắ't lo âu hồ'i hộp.

Tiê't Lê Hô'ng vừa mở nhanh đôi mắ't, chỉ thấ'y giòng nước mắ't ô'm tròn hạt nhần tinh hàm chứa một niê'm xuân ý vô biên, vì nàng cảm thấ'y hoàn cảnh ngày nay, đã khác xa lúc trước quá nhiê'u... vì thế' hai cánh tay ngà ngà ngọc từ từ giở lên...

Cừu Thiên Hiệp thấ'y thế' vội lên tiế'ng ngăn lại:

-Tiê't cô nương, đừng cử động có hại... để ta vận dụng nội... A?

Không ngờ, đôi mắ't phượng của Tiê't Lê Hô'ng chớp mau, đột nhiên hai cánh tay nàng quàng nhanh lên cổ Cừu Thiên Hiệp, nàng ngồ'i phắ't dậy kê mũi vào má Cừu Thiên Hiệp hôn chùn chụt, tiế'ng nói nàng dồ'n dập trong hơi thở:

- “Thiê'p yêu chàng... Thiê'p yêu chàng’

Thật là một động tác bất ngờ khiê'n Cừu Thiên Hiệp sợ thấ't kinh, không tự chủ được, bị ngã ngay xuô'ng giường lôi cả Tiê't Lê Hô'ng ngã theo nhưng hai cánh tay Tiê't Lê Hô'ng vẫn bám chặt cổ chàng...

Cừu Thiên Hiệp kinh hoàng kêu khê lên:

- Tiế t cô nương... kỳ lắ m! Tiế t cô...

Tiế t Lệ Hồ ãng dường như chìm mình trong giấ c mộng Tiế t Lệ Hồ ãng thầ n, mũi má nàng cọ sát vào mặt Cừ Thiên Hiệp, tiế ng nói dập dờ n trong hơi thở:

- “Ừ... ôi! Chàng yêu của thiế p”.

Cừ Thiên Hiệp cảm thấ y như vô số con kiế n bò khắ p cơ thể, nhột nhật đế n độ cùng cực, toàn thân cứng đờ và nóng bỏng như lửa thiêu, miệng không ngót kêu lên:

- Tiế t cô nương... người...

Tiế t Lệ Hồ ãng hai tay ôm chặt cổ Cừ Thiên Hiệp đôi gò má nổi bóng men tình cọ mãi trên mặt chàng, đồ ãng thời thân mình kiề u diễm của nàng đã quấ n chặt bên mình Cừ Thiên Hiệp, cả hai lẫn lộn trên giường như cặp rắ n giao hoan.

Cừ Thiên Hiệp đã bị nàng đưa vào con đường tội lỗi, dù cho thiên tử hay thứ dân cũng không thể từ chố i được... nhưng tâm linh của Cừ Thiên Hiệp không bị dục vọng đề hèn lòi cuố n, một ý nghĩ thoát thân lóe mau lên óc chàng, vì thê hai ngón tay trở chàng búng nhẹ vào huyết hôn mê của Tiế t Lệ Hồ ãng, đồ ãng thời nói nhanh:

- Tiế t Lệ Hồ ãng... người...

Chàng nói chưa dứt lời, đột nhiên một tiế ng:

- À m!

Nổi lên mạnh, hai cánh cửa lớn vụt mở toang ra, tiế p theo đấ y một giọng nói eo éo vang lên:

- Cừ Thiên Hiệp, người chó làm nhục người thái quá!

Cừu Thiên Hiệp thấ t kinh nhảy phóc xuô ng giường bấ y giờ
Tiế t Lệ Hồ ng bị điểm huyết hôn mê ngã lắn trên giường bấ t tỉnh.

Cùng lúc đó, Cừu Thiên Hiệp cảm thấ y một luồ ng gió nặng thổi
chụp vào người, không làm cách nào hóa giải kịp, nên chàng ngã bật
thân mình ra sau, rún mình nhảy vọt ra cửa sổ.

Ngay lúc đó, sau lưng chàng vang lên một tiế ng “ầ m” hai cánh
cửa sổ bị đạo kinh phong đập nát vụn, vôi cát bay ra tung tóe khắ p
nơi.

Giữa cơn cát bụi rợp trời, Cừu Thiên Hiệp trông thấ y một bóng
người ẩn trong lớp bụi nhảy vọt đề n trước mắ t, khiế n Cừu Thiên
Hiệp cả mừng reo to:

- Ma quân đề n rấ t đúng lúc, lệnh ái đang... bi...

Cái thê Ma Quân Tiế t nam Hùng vẻ mặt hầ m hầ m đầ y sát
khí toàn thân lão run lên bầ n bật tay câ m chặt ngọn quý đầ u truy
hô n trao lay động một giòng tỏa ra muôn đạo hồ khí, kinh phong
đánh nhầ u vào mặt Cừu Thiên Hiệp, đồ ng thời rồ ng to như sắ m
nổi:

- Tiểu tử! Ngươi lớn mặt bắ ng trời, dám cả gan phá...

Có lẽ lão quá giận nên ghen lời, ngọn trao trên tay múa vùn vụt,
như trời long đầ t lở, xoáy tít vào Cừu Thiên Hiệp bắ ng những thê
kinh hô n.

Cừu Thiên Hiệp vội phân ra song chưởng, phắ t ra hai đạo kinh
phong, đẩy bật ngọn gió “Quý đầ u truy hô n trao”, tay hữu sờ chặt
vào đố c “Kiế m thánh”, toan đưa ra đố i phó.

Nhưng chàng kịp nghĩ: “Không nên! Vì chàng vội suy nghĩ: Không
rõ lý do gì mà lão Ma quân đã bảo ta: Mặt lớn bắ ng trời, dám cả gan

phá? Vậy ta phải hỏi lại cho mình bạch! Vì nghĩ như thế, nên Cừu Thiên Hiệp rún mình nhảy vọt ra sau mấy trượng, lại đứng lên trên bờ tường cao, đồng thời lớn tiếng hỏi:

- Ma quân! Vì có nào người nói như thế?

Cái thế Ma nam Tiệt Nam Hùng đẩy ra một chiêu trào thứ nhì bằng giọng nói phần hân quát to:

- Aùc tiểu tặc! Mi dám chạm đến mình Aùi nữ của ta! Ta giết mi...?

Cừu Thiên Hiệp thốt kinh vội vận dụng môn Thiệt thư thân công hai chân đạp thế “Lôi hành cửu chuyển” lướt khỏi đạo trái quang của Ma quân, chàng nói to như hét:

- Ma quân chó lắm lần! Hãy dừng tay mau! Cứu người là vọng!

Cái thế ma quân không ngót vũ lộng cây quý đầu trào, lại quát hỏi:

- Cứu ai? Tiểu tử... người đã làm gì trên mình con gái ta?

Tiếng rít lên lão đầy cầm hờn phần nộ, khiến người nghe tái mặt, khiếp hồn...

Cừu Thiên Hiệp táo gan bước lên trước hai bước, nghiêm trọng đáp:

- Ma quân chó lắm lần! Chẳng phải đâu! Mà là...

Chàng chưa nói hết lời, đột nhiên một bóng người từ hướng Đông bay vút tới trước mặt Ma quân và Cừu Thiên Hiệp đáp xuống, bóng người lạ cất giọng oanh lãnh ló nói to:

- Ma quân! Chớ nghe theo lời quỷ mị của tên cuồ`ng tiểu tử, hắ`n giả bộ trò chuyện để tìm cách thoát thân! Vì tiểu tử nổi máu bá`t lương, điểm huyết hôn mê lệnh ái, để giờ trò...!

Cừu Thiên Hiệp nhìn thắ`y người mới đắ`n không ai khác lạ, mà chính là đạo cô Ngũ diệu yêu hô`, bá`t giác một luồ`ng máu phần hận xung lên tận óc, bắ`ng giọng nói oán độc rít to:

- Hô` ly! Ngươi đắ`n đây... thật đúng lúc!

... Vừa nói dứt, tay tả chàng đẩy nhanh ra một chưởng đánh ngay vào Ngũ Diệu Hô`... Không ngờ, Cái thắ` Ma Quân nhanh như chớp xẹt lưng trời, lắ`c mình xê đắ`n trước cản ngay bước tiế`n của Cừu Thiên Hiệp. Bắ`ng giọng nói oang oang như chuông bể lão quát to:

- Tai nghe là sai, mắ`t thắ`y không lằ`m. Này tên tiểu tử, Lão phu đã chứng kiế`n mọi việc, ngươi còn lời gì để nói nữa không?

Ngũ Diệu Yêu hô` cười lên trầ`m trầ`m như quỷ mị, bắ`ng giọng nói cay độc chen vào:

- Ma Quân! Tiểu tử mưu đồ` chuyện quắ`y, đã lâu! Tuyền băng ba thước, chẳng thà chịu lạnh một ngày!

Cừu Thiên Hiệp lắ`y làm khí hiệu, trợn mắ`t cau mày quát to như sắ`m:

- Lão khoét! Ngươi nói như thắ` là muồ`n ám chỉ gì... ta?

Ngũ Diệu Yêu hô` phá lên cười rữ rươi, bắ`ng giọng nói tinh ma, hét lên the thé:

- Ngươi không thể qua mặt ta được, ngươi đã quyế`t chí thay người phục hận, nội một phiế`n... “Hỗ phách Ma đầ`u lệnh trong mình ngươi, cũng đủ chứng minh dã tâm của ngươi... nhưng ngươi có một

thủ đoạn cô cùng tàn nhẫn là toan huỷ hoại trình tiê't của Tiê't Lệ Hô`ng!

Cái thê' Ma Quân Tiê't Nam Hùng tròn xoe đôi mắ't nhìn Ngũ Diệu Yêu Hô`, nặng giọng hỏi to:

- Ngươi nói thật chứ!

Ngũ Diệu Yêu hô` bĩu môi, đưa tay chỉ Cừ Thiên Hiệp đáp:

- Ngươi hỏi “hắ'n” thử xem!

Cừ Thiên Hiệp cúi đầ'u nghĩ ngợi.

- “Hiện nay mình đố'i với Cái thê' Ma Quân ở vào cái thê' tình ngay lý gian, bắ't giác chàng hô`i tưởng lại cái chệ't thê' thảm của “Đồ'ng chỉ truy hô`n Khương bá Vọng”... nên điề'm nhiên nói tiê'p:

- Yêu hô` nói đúng đầ'y! Ta có giữ chiế'c “Hổ phách Ma đầ'u lệnh”, mà vật này ta đoạt được trên tay Khương Bá Vọng!

Cái thê' Ma Quân giận run lên, mặt mày xám nghịt, lão quát to như sắ'm nổ:

- Ngươi đã nhìn nhận những lời của Đạo cô là thật... Lão phu không thể tha thứ cho ngươi!

Cừ Thiên Hiệp hoảng hô't đáp nhanh:

- Không phải vậy đâu, lão tiề'n bô'í! Tại hạ chỉ nói về` phiế'n “Hổ phách ma đầ'u lệnh... mà thôi! Còn vắ'n...

Ngũ Diệu Yêu Hô` cười như quỷ mị, bắ'ng giọng nói nhanh chua ngắ't lời:

- Im người đi! Đừng nguy hiểm vô ích! Một việc giữa phòng một trai một gái kề nhau, mà người lại điểm huyết hôn mê của Tiết cô nương... hi hi! Còn giao du cho ta... hi hi! Này Ma Quân.. người tuổi cao tác lớn ắt hẳn hiểu rõ mọi việc đây chứ? Nếu việc này truyền rao khắp chốn giang hồ, thì... Ôi! Đau đớn cho danh dự và tiết khí của cha con người biết ngà nào!

Nàng nói xong, mỉm cười âm trầm, đoạn phát phắt mình nhảy vô phòng Tiết Lệ Hồng...

Cái thê Ma Quân trợn mắt, dừng mảy, tay hữu lay động hổ thảo vùn vụt đánh mạnh vào người Cừ Thiên Hiệp, thê mạnh như đá t động núi băng.

Cừ Thiên Hiệp trông thấy kinh phong muốn đạo bay soã vào người, vội rún mình nhảy lên cao né tránh, đồng thời kêu lên thất thanh:

- Tiê n bô i hãy chậm lại! hãy ngưng tay...

Nhưng, Cái thê Ma Quân đã giận như điên, đôi mắt đỏ ngàu, mảy rô dựng ngược, lão bất bất kể lời kêu của Cừ Thiên Hiệp, mà tay tả huy động thê chưởng, tay hữu vung mau ngọn thảo, bước tới từng bước một; chiêu thê trí mạng, uy lực khác phàm... khí thê thật hung hăng mãnh liệt...

Cừ Thiên Hiệp thấy Ma quân lông lộn như hổ đói, bèn chép miệng nói trầm:

- “Câu chuyện đêm nay dù lầy hết nước sông Hoàng Hà rửa cũng không sạch vết nhơ, chuyện lớn chuyện bé, hãy để sau này phân giải, chỉ bằng ta tìm cách lánh thân... chạy trước cho êm... kéo xảy ra lắm chuyện không lành!” vừa suy nghĩ xong chàng rút nhanh

thanh “Khô trúc thánh kiêu” lay động một hư chiêu vừa buột miệng nói to:

- Tiệp bô i hãy đợi Tiệp cô nương tỉnh dậy, mà hỏi cho ra nguyên cơ ngọn nguồn... Hiện giờ... tại hạ xin thối lui!

Nói xong, chàng lách mình xê tới trước, trở thuật khinh công chạy như gió, hướng ra ngõ ngoài thành.

Cái thê Ma quân không thể ngờ được, chính mình đưa ra mười chiêu thê tuyệt học vẫn không ngăn trở được Cừ Thiên Hiệp, khiến lão nổi giận xung thiên, vũ lộng ngọn trảo xà tới trước vừa quát cực to:

- Tiểu tử ngươi có chạy đường trời!

Như bóng tùy hình, Cái thê Ma quân rún mình nhảy vọt lên cao, đuổi theo sát Cừ Thiên Hiệp, thân pháp như hoàng ưng triển vực lạnh lẽo dị thường.

Cừ Thiên Hiệp tuy hóa nóng bức đầy phần nộ, nhưng chàng cố nhẫn nại, một mặt chạy nhanh như gió, một mặt suy nghĩ mông lung:

- Đây là lần thứ nhất, từ ngày ta xuất đạo giang hồ, gặp địch đã cuốn gió chạy có cờ!

Cái thê Ma quân dùng hết toàn lực đuổi theo như gió lốc, lão vừa chạy vừa rống lên không dứt.

Hai người, kẻ trước người sau, chạy như sao sa điện chớp thoăn thoắt không dừng.

Một trang kỳ tài võ lâm, đã gặp duyên kỳ ngộ, lại có ngón tuyệt đại võ công.

Còn một người là tên Cái thê Ma đầ u, thành danh trên Hắ c đạo trên dưới bốn mươi năm thê mà kẻ chạy người đuổi không ai vượt hơn ai tí nào....

Khoảnh khắ c qua, hai người đã vượt ra bên ngoài thành Tương Dương trên mắ y dặ m...

Giữa đêm cô tịch, trăng mờ, vắ ng lặ ng và im như tờ giắ y trái.

Hai người vẫn chạy đầ u đầ u, kẻ trước người sau đuổi nhau như gió loạn, kắ t cục chẳng ai giỏi hơn ai?

Đột nhiên... Một đạo bạch quang bỗng lóe lên, từ phía xa xa chạy rắ t nhanh đầ n đầ u Cừu Thiên Hiệp và Cái thê Ma quân.

Cừu Thiên Hiệp thắ t kinh nhủ thắ m:

- “Ầ y chắ t! Đồ ng đắ ng của Cái thê Ma quân... thật là...”

Vừa nghĩ dứt, chiế c bóng trá ng tựa kinh phong lượn nhanh qua cản lố i đi của chàng, bắ ng giọng nói âm trắ m quát hỏi:

- Người bị ai đuổi một cách thê thắ m như thắ ?

Cừu Thiên Hiệp nhìn thắ y người lạ chẳng ai khác hơn, “Hồ ng hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc, bắ t giắ c đôi mày chàng cau lên như vòng cung, vì đoán biế t sẽ có việc không may xảy ra, vì chàng đắ nh nắ nh thắ nào nàng cũng đắ ng ra gắ nh vắ c công việc của chính mình, mà gây sự với Cái thê Ma quân bèn kêu lên hó t hoắ ng:

- Nhan cô nương. Xin đầ ng dắ nh lú vào việc này... Xin cô nương chớ nhắ ng tay!

Nhan Như Ngọc cau mày, trặ mắ t hỏi mau:

- Thắ nào? Tại sao ta chẳng can thiệ p?

Cừu Thiên Hiệp chưa kịp trả lời, thì phía sau lưng đạo kinh phong bay xoắ n tới.

Cái thê Ma quân tay câ m Hô trảo mau như chớp giạt lưng trời, đánh mạnh xuố ng lưng Cừu Thiên Hiệp thê nhanh vô kể, đô ng thời lão quát to lên:

- Tiểu tử! Xem ngươi có thoát khỏi tay ta không!

Nhan Như Ngọc trông thấ y thê chẳng dám chậm trễ, tuồ t nhanh thanh trường kiế m, huy động ra chiêu thê bảo hộ Cừu Thiên Hiệp đô ng thời nàng vận chương phong đánh mạnh vào ngọn “Trang hồ n trảo” của Cái thê Ma quân với một chiêu thê ác liệt...

Cái thê Ma quân Tiế t nam Hùng vớ trật con mô i, lão rô ng lên “bào hao” như hô đối:

- Hay cho tiểu tử, hóa ra ngươi dục hưởng câ u mưu... để chờ người tiế p tay!

HỒI THỨ NĂM MƯỜI MỐT

Cái thê Ma quân tìm cừu...

Nhan Như Ngọc vùng kiể m ra cản ngọn “Truy hô ãn trảo” của Cái thê Ma quân, nàng những tưởng sẽ hỏi cho ra đầ u đuôi câu chuyện, không ngờ lại nghe Ma quân nói những câu càn bướng, khiế n nàng then đỏ mặt rút kiể m chia vào mặt Cái thê Ma quân hét lên lạnh lảnh:

- Ta nể ngươi là bậc võ lâm tiề n bô i! Tại sao ngươi mở miệng chẳng lựa lời!

Cừu Thiên Hiệp khởi thê công bị cản trở, lão hận Nhan Như Ngọc đê n ba phầ n, bắ y giờ lại nghe nàng dùng lời khích bác ngạo mạn, khiế n cơn giận sôi lên lảnh liệt, bèn cao giọng quát to:

- Ngươi bị tên tiểu tử mê hoặc làm những chuyện gàn bướng, lại dám vô lễ đố i với lão phu!

Nhan Như Ngọc là một cô gái cứng đầ u bướng bỉnh, đấ t chẳng nể trời không kiên. Thì nàng đâu chịu nổi lời quát tháo của kẻ khác. Vả lại, nàng với Tiế t Lệ Hô ãn đồng chung giây tức đê , chịu một hoàn cảnh lụy tình, bắ y giờ nghe người thóa mạ, sự xấ u hổ và giận dữ càng tăng, khiế n gương mặt trắ ng như tuyết, biế n sang màu huyế t dụ, mày ngài chớp nhẹ, mắ t phượng đứng trông tay hữu tuố t kiể m kê ngang bụng, cao giọng nói to:

Lão già kia đã thấ t lật rô i sao? Buông lời ra thô lỗ khó nghe quá!

Cái thê Ma quân nổi giận xung thiên, tay hữu quay mạnh “Hổ câu” câ t tiề ng rô ng to:

- Lớn mật cho tiểu nghênh đầ`u!

Nhan Như Ngọc không chịu kém, vung kiế`m nghênh tiế`p vừa hét to lên:

- Uổng cho người xưng tiế`n bồ`i! Lấ`y áp nhỏ, lấ`y mạnh lấ`n yế`u, thực là xấ`u hổ cho danh tiế`ng từ lâu!

- Keng! Một tiế`ng nổi lên khô khan, cắ`t đứt tiế`ng nói Nhan Như Ngọc, Hồ câu và kiế`m trường chạm nhau cực mạnh làm cho lửa văng tung tóe, hai người vừa chạm nhau một chiêu thức, đã bị văng lùi ra sau mấ`y thước...

Cái thê` Ma quân lẫn Nhan Như Ngọc, cả hai giương mắ`t thô lộ nhìn nhau không chớp, tay trao tay kiế`m toan cử lên cao thì triển ra chiêu thức thứ hai...

Cừu Thiên Hiệp thấ`y thê` cả kinh, vội xê mình đẩ`n trước cản hẳn lố`i đi của Nhan Như Ngọc lại cau mày khó chịu bảo:

- Nhan cô nương! Người hãy nhường nhịn đi, chẳng được sao?

Nhan Như Ngọc “xì một tiế`ng nói nhanh:

- Bị người đánh đuổi đẩ`n vô lộ đào sanh, còn giở giọng hào hùng, người là tên hảo hán cũng hổ danh nữa là:

Cừu Thiên Hiệp đỏ mặt tía tai, gắ`t lớn:

- Hừ!... việc này... bị... tại...

Nhan Như Ngọc nhanh miệng cướp lời:

- Chẳng câ`n tại bị gì cả? Ta đã rõ lắ`m rô`i!

Cừu Thiên Hiệp lạc giọng chồ`ng chề`:

- Nhan cô nương! Cô nương chẳng rõ nguyên có...

Nhan Như Ngọc chẳng đợi Cừ Thiên Hiệp nói hết lời, nàng biu môi ngắ t lời:

- Hừ ngươi phải nói như vậy mới đúng “Chỉ vì cô bé Tiế t Lệ Hồ òng mà tôi không dám đương cự lại lão nhạc gia...” có phải vậy chẳng?

Cừ Thiên Hiệp khí uấ t hông, nín lặng chẳng hé miệng nói nửa lời.

Cái thế Ma quân nghe hai người trò chuyện, khí giận bốc lên tồ i mặt, tay hữu hay động Truy hồ òn câu vùn vụt đánh tới trước, đồ òng thời rô òng lên như quỷ rú diêm đài;

- Cừ Thiên Hiệp tiểu tử gian dân. Đêm nay ta không diệt được ngươi... thì cả đời ta khó phai mô i hận này:

Nhan Như Ngọc mặt đỏ như gấ c chín, uồ n mình như vành cung thủ thế , thuận tay nắ m chặt cánh tay Cừ Thiên Hiệp tung mình lòi cả Thiên Hiệp bay ra xa mắ y trượng, đồ òng thời nàng quắ c mắ t cau mày gạn hỏi:

- Thiế u hiệp! Câu chuyện như thế ò, tại sao hắ n dám mắ ng ngươi là tiểu tử gian...

Còn một chữ nàng ngừng bật, không thể thô t ra lời nói chữ này ra khỏi miệng nổi nàng cúi đầ u đỏ mặt!

Cừ Thiên Hiệp lắ y làm xắ u hổ gượng đáp:

- Nhan cô nương! Chỉ vì một sự nhằ m lẫn tà y trời! Cái thế Ma quân đã là to tát!

Cái thê Ma quân đuổi theo, nghe vậy rồ ng to lên:

- Nhậ m lẩn! Chính mắ t theo, trông thấ y con gái ta đang nắ m gọn trong vòng tay của người trên giường khách sạn... mà người dám nói ta lầ m ư?

Nhan Như Ngọc nghe qua như sét đánh ngang mày, thấ t kinh kêu lên:

- A! có thật như vậy sao?

Cái thê Ma quân lại nặng giọng nói tiế p:

- Tiểu tử còn điể m vào huyết hôn mê của Lệ Hô ng nữa kìa!

Cả hai người lờ i qua tiế ng lại, không để cho Cừ Thiên Hiệp nói vô nử a lờ i.

Nhan Như Ngọc nghe qua biế n sắc, tay nắ m chắc độc kiế m chia mũi vào mặt Cừ Thiên Hiệp quát to:

- Thiế u hiệp! Chuyện này có thật hay không? Nói mau...!

Cừ Thiên Hiệp, tồ i cả mặt vì cơn phẫ n hận bô c lên ngàn ngút, tay hữu rút ngay ngọn “Khô trúc thánh kiế m”, Kiế m trúc rời khỏi tay phát ra muôn đạo kim quang, chói rự c trời, chia ra thẳng mũi kiế m vào mặt mặt Cái thê Ma quân nạt to như sắ m nổ:

- Ma quân chó hồ đồ ! Việc này quan trọng đế n danh dự của tậ i hạ, và trìn tiế t của con gái người! Tại sao người không tìm hiể trắ ng đen... mà vội ngậ m máu phun người!

Cái thê Ma quân giận tím cả ruộ t, đôi mắ t tỏa ra nhiề u tia ác độ c chí cực, lầ o “hừ” một tiế ng vừa cao giọng nói to:

- Hừ! Người cô chồ i cãi việc làm của người ư!

Kèm trong tiếng la hét, ngọn “Hổ trảo” trong tay Cái thế Ma quân múa vùn vụt, như mưa cuồn cuộn gió loạn bay tứ phía nơi...

Nhan Như Ngọc dốc ngược kiếm dài, không biết làm thế nào cho ổn, chỉ đưa mắt nhìn Cừ Thiên Hiệp hai dòng lệ từ từ tuông khỏi đôi mi, nàng mím môi nghiến chặt hai hàm răng trắng như ngọc, mặt hoa xau héo một cách thảm thương.

Cừ Thiên Hiệp bị bức vào cái thế không lối thoát, chỉ còn một cách cử chiêu chống trả, lay động mạnh thanh “Khô trúc kiếm” để hộ thân đồng thời cao giọng hét to:

- Chẳng nhẽ tiên bối quyết một sống một chết với tại hạ hay sao?

Cái thế Ma quân tay hữu giờ Hổ câu công tới tấp, một mặt rõ ràng to lên:

- Dĩ nhiên! Thái tuế trên đầu đám đông thờ, nếu lão phu không giết được người đêm nay thì lão nhất định không xuất đạo giang hồ nữa!

Cừ Thiên Hiệp nhích môi cười nhạt, tay tả để ngang hông, tay hữu để thanh trúc kiếm ngang ngực, đột nhiên ngược mặt lên trời hú lên một tiếng “hú ngân dài”, tiếng “hú” của chàng rất nên bi thiết tỏa ra khắp bốn mặt hoang dã, làm kinh động những cánh chim giạt mình thức giấc bay lên ô ạt, “Khô trúc thánh kiếm” quay lượn như con rồng vàng chiếu tỏa muôn đạo kim quang lấp lánh.

Tiếng hú vừa dứt, Cừ Thiên Hiệp rún mình thủ thế, bằng giọng nói u uất hét to:

- Ma quân! Bức trí đến thế này, tại hạ đành thất lễ... chỉ còn cách tiếp chiến mà thôi!

Vừa nói dứt, “Khô trúc thánh kiế m” chuyển mình tạo ra muôn đóa hoàng quang hực hử, “Thập nhị sanh tiêu kiế m” pháp, rút ra một chiêu sô ỷ vẩy mạnh để công địch.

Cái thê ỷ Ma quân vừa thấ y Cừ Thiên Hiệp động thủ sự phần nộ càng tăng lên ngùn ngụt, Ma quân vội giơ cao tay hữu “Quỹ đầ u truy hô ần trào biế n ra chiêu” Dạ hựu anh nhơn, kích mạnh vào cổ Cừ Thiên Hiệp thê ỷ mạnh và nhanh thầ n tô c.

Cừ Thiên Hiệp thấ y lão Ma quân đưa ra một chiêu trí mạng, thánh kiế m vững tay hữu không tỏ vẻ hoảng hô t, mà từ từ xê mình tới trước, hai chân đạp theo chiêu “Lôi hành cửu chuyển” sà mình tới trước theo thê ỷ “Dương nhập hồ khẩu” chỉ cách Ma quân chừng hai trượng, thanh “trúc kiế m” lại cô ỷ đưa ngay trước mặt như thủ thê ỷ.

Cái thê ỷ Ma quân vừa đẩy ra thê ỷ trào, lão liệu định thê ỷ nào địch thì cũng xuyên qua tả, né qua hữu để cô ỷ tránh, do đó, lão đẩy ra liên tiế p ba chiêu thức liên hoàn huy động ba chiêu như vũ bão lợi hại muôn phầ n.

Nhưng lão Ma đầ u há hô c mô ể kinh ngạc, vì lão không thể ngờ, kẻ địch lại chui ngay vào làn quỹ trào không né chẳng lùi, bấ y giờ, thê ỷ đã lờ buông ra, không tài nào thu hô ỉ kịp, nên cúi mình xuố ng toan nhảy lùi ra sau né ngay thê ỷ tiế n thầ n tô c của đố i phương, nhưng liệu thử Cái thê ỷ Ma quân có tránh được mũi dùi Cừ Thiên Hiệp, xông thẳng tới hay không?

Cừ Thiên Hiệp thân pháp thoăn thoát, tay hữu vẩy “Kiế m thánh” dọa đâm vào Trung đỉnh huyết, tay tả vươn hai ngón tay, trở giữa dùng kiế m huyế t điểm nhanh dưới vú bên phải trúng vào Huyế t hải đại huyết của Cái thê ỷ Ma quân, đô ểng thời quát to:

- Vì sự nhầ m lẫn nên tại hạ không nở mạnh tay!

Vừa nói dứt, chàng xê mình nhảy ra ngoài ba bốn bước, tay hữu cầm chặt “Trúc kiếm” để ngang ngực, đông dặc quát to như sấm:

- Tiễn bốn! Xin hiểu dùm, tại hạ không bao giờ dám vô lễ... chẳng qua là sự bất đắc dĩ mà thôi!

Chiêu thức Cừ Thiên Hiệp đưa ra, nhanh như cánh hồng trước gió kỳ ảo lạ thường, khiến cho Cái thế Ma quân chân tay loạng choạng, dù có thôi lui ra sau vẫn khó khăn, vì đôi chân dường như găm chặt trên đất, Nhan Như Ngọc đứng kề bên nhau ngăn người ra, bất giác mồ hôi rịn ra ướt trán, và lấy là cảm phục bốn hồng, nàng giương cặp mắt nhìn Cừ Thiên Hiệp không chớp, ngạc nhiên đến độ như kẻ mất hồn.

Cái thế Ma quân là một tay bá chủ giang hồ một trong bốn tên Hung lệnh chủ lúc bấy giờ, tất cả giới hắc đạo nghe đến tên đều ứa máu đầu khiếp sợ, luôn cả giới Bạch đạo nghe đến tên đều nể mặt, tóm lại khắp vòm trời võ lâm ai ai cũng biết mặt lão”.

Hôm nay một tay cái thế Cái thế Ma quân, Hắc đạo Hung lệnh chủ lại bị Cừ Thiên Hiệp bức bách không còn một lối thoát thân, thậm chí chưa kịp hoàn thủ một vài chiêu trong nháy mắt đã bị đối phương điểm liên tiếp hai ngôi huyệt đạo, nếu đối phương không chừa nể dạ lưu tình ấy giờ này Ma quân đã trở thành Ma chủ thật sự...

Sự việc xảy ra quá đột ngột, khiến lão Ma quân khí giận ngập tâm tư, xung trào đầu tủy não bèn rống lên như sấm nổ:

- Hay cho tiểu tử! Lão phu không tin được... tài cán của người giỏi đến bậc này!

Vừa nói dứt, thân mình Ma quân lơ lửng như hỏ dơi, thế trào bay vùn vụt, tựa độc xà, như mọi trận mưa cuồng bão vũ, quét càn mặt đất xoáy tít vào người của đối phương.

Cừu Thiên Hiệp thấy thế nhếch cười nhạt nói:

- Tiễn bô i chẳng nao lòng hay sao?

Vừa nói dứt lời, chàng vung “Khô trúc kiếm” lượn nhanh một vòng, đón ngay đạo kinh phong đang ập tới...

Cái thế Ma quân đã bị thua trận đầu, bây giờ chiêu thế rất dễ đặt không mạo hiểm tiễn như trước nữa.

Hai người chiêu thế giữ trâm, trao qua, kiếm lại thoát tiễn thoát lùi, dưới ánh nguyệt phai mờ, họ càng hứng chí giao nhau những chiêu thế ác liệt.

Chỉ thấy... hai vòng ánh sáng chập chờn lúc cao lúc hạ, chiêu qua thế, lại tỏa ra châu vi mây trượng vuôn, kinh phong bốc cuộn lên vô số cát bụi, tung bay vùn vù hàng trăm trượng, như trận phong, vũ trái mùa, làm kinh khủng cả hoa ngàn cỏ nội.

Hai người quyết đầu mãnh liệt, chiêu mau thức mạnh công chông đỡ nhanh, phân không biết bao nhiêu chiêu thức. Cả hai đánh vui với nhau... ước độ hâm nóng hai canh trà.

Bỗng nghe, hai tiếng quát to:

- Khắc sát!

Tiếp theo đây là một tiếng “Keng” vang nhẹ, Cừu Thiên Hiệp lung lay cánh hữu, đạo kim quang chiếu sáng rực ba bốn trượng vuôn, đồng thời chàng cất tiếng nói thực to:

- Vãn bô i dám thất lễ!

Cái thế Ma quân đã nhảy ra ngoài cả trượng dư, nhìn thấy ngọn Phi trảo bị mẻ hai cái răng to, khiên gương mặt già nua lúc đỏ lúc

hồ`ng, mắ`t vàng lộ` trắ`ng, hơi thở hồ`ng học, đáng diệu thực là thảm hại.

Bỗng nhiên... Lão Ma quân rô`ng lên một tiế`ng thê` thảm vung mạnh ngọn “Quý` đầ`u truy hồ`n thảo, xê` mình tới trước cảm` phần hét to:

- Tiểu tử! Người dám khí` phách với lão phu?

Tiế`ng nói dứt, thân người đã trờ` đầ`n, mang theo kim thảo chưởng phong tựa bức vách đồ`ng, đẩy mạnh vào người Cừ Thiên Hiệp.

Cái thê` Ma Quân đã thành danh trên mười năm tu tập, khí` giận khiế`n lão liê`u thân thí mạng, thực là một chuyện kinh` khủng nhắ`t giang hồ`, bởi thê` nên ngọn chưởng phong lão đẩy ra như hòn núi gió, cuộc bay cả cát đá hoa vắ`n vũ như phắ`n bụi, thê` mạnh như cơn triề`u cuồ`ng nộ, thi nhau bắ`a đầ`u gành...

Cừ Thiên Hiệp thắ`y thê` ái ngại vô cùng, không còn cách nào hơn là phải tiế`p chiêu, đón thê`, nhưng chiêu thê` nhanh như điện xẹt không tài nào tránh đờ` kịp, thuận tay chàng chỏ`i ngọn trúc kiế`m xuồ`ng nhắ`n mạnh xuồ`ng đắ`t lắ`y đà bay vọt lên cao ba trượng thoát khỏi luồ`ng chưởng phong ác liệt đang ô` ạt quỵện vào mình...

- Ấ`m!

Một tiế`ng nổ như trời long đắ`t lở, đắ`t cát bắ`c lên cao hàng trượng, nhữn`g phiề`n đá to nhỏ bay tứ tán bắ`n phương như tuyế`t đổ mưa rơi đầ`y mặt đắ`t...

Nguyên ngọn chưởng của Cái thê` Ma quân đánh trượt Cừ Thiên Hiệp lạc vào khoảng không khí` hư vô xuyên phá nát chỗ` vị trí mà Cừ Thiên Hiệp, đứng lúc nầy.

Dur lực của ngọn chưởng, vậ`n vũ bồ`c cát đá kêu “ào ạt” cơn bụi vừa tan nơi đây lộ ra một lỗ sâu thước vuôn, và Ma Quân thực hùng hậu kinh người.

Một chiêu bị lạc vào khoảng không, khiế`n Cái thê` Ma quân càng giận dữ hơn nữa, lão giơ tay điểm vào mặt Cừu Thiên Hiệp quát ầm lên:

- Hôm nay hai ta phải mấ`t một, nế`u không mấ`t một thì chẳng bao giờ ngưng tay!

Bấ`y giờ... Cái thê` Ma quân ném bỏ món binh khí khi đã giúp lấ`p thành danh, mà chỉ dùng nội lực chố`ng lại Cừu Thiên Hiệp, tranh phâ`n thắ`ng lợi một là ngọn “Quỷ đầ`u truy hồ`n trảo” bị mề` hế`t mấ`y cái răng, không còn linh hoạt như trước; hai là lão liệu định Cừu Thiên Hiệp tuổi còn quá trẻ, tuy chiêu thê` của hắ`n tinh diệu, nhưng nội lực nhấ`t định là yế`u kém hơn, do đó, chọn lấ`y môn sở trường mà công vào sở đoãn của chàng.

Lão có ngờ đâu, Cừu Thiên Hiệp đã trải qua mấ`y độ kỳ duyên, công lực chân ngươn quyế`t không kém lão mấy may nào! Vê` điểm này lẽ cô` nhiên Cái thê` Ma quân không rõ, mà luôn cả Cừu Thiên Hiệp vẫn không mấy may hay biế`t.

Cừu Thiên Hiệp trông thắ`y Cái thê` Ma quân vận chưởng phá đầ`t thành “huyết”, khiế`n chàng thắ`m kinh khiế`p nội lực của lão, bèn dịu giọng nói to:

- Tiề`n bồ`i hãy khoan động thủ, có gì xin nói lại cho rõ ràng hơn!

Cái thê` Ma quân lúc bắ`y giờ như người điên loạn, không còn để tâm nghe những lời nói của Cừu Thiên Hiệp, mà hai vai nhích động toan đẩy ra song chưởng thứ hai.

Cừu Thiên Hiệp có đôi mắt tinh như dao, chàng thoáng thấy đôi bờ vai của đối phương chớp động, vội nghiêng mình như vành cung bật ngược qua bên hữu mặt y trượng xa...

- À! m!

Một tiếng long trời nổi lên, cát bụi cuộn bay vùn vũ bốc lên tỏa mờ mịt khắp trường.

Cái thế Ma quân vung ra chiêu thế thứ hai vẫn rơi vào khoảng không khí hư vô, khiến lão tức lòng lộn như con hổ nổi cơn, quét đôi mắt rực hung quang tìm Cừu Thiên Hiệp, thấy một chương kẻ tiếp.

Lần này, Cừu Thiên Hiệp tránh không kịp, né chẳng xong vội cho “thanh kiếm” vào bọc, thân mình rùn xuống thấp, hai tay vận mười công lực thủ thế, đồng thời cao giọng quát to:

- Ta phải tiếp Ma quân một chương, thử xem công lực đến đâu?

Cái thế Ma quân mừng lộ ra mặt, trầm giọng nói nhanh:

- Thế là ngươi đi tìm chỗ chết!

Nhan Như Ngọc thấy Cừu Thiên Hiệp vươn tay thủ bộ tiếp luôn quỹ chương của Ma quân, khiến nàng sợ thất kinh, kêu lên lạc giọng:

- Việc này không thể...

Tiếng “được” chưa thoát khỏi môi nàng, đã nghe.

- Ái!

- Ôi! Ôi!

Hai tiêng kêu khiêng p đám nổi lên, chưởng phong toả ra như văng khói núi ngập trời, bóng người dạt mạnh ra hai bên.

Cừu Thiên Hiệp tung mình lộn ra sau mấy bước, sắc mặt rắ n lại, song chưởng để ngang ngực, thân mình đứng thẳng như pho tượng phờ ng sành.

Cái thê Ma quân bị quay lộn ra sau hai trượng, thân sắc nhợt nhạt, đôi mắt giương to như hạt nhãn lồ i, chiếu ra những tia kinh hoàng đến tột bậc, nhìn vào song chưởng Cừu Thiên Hiệp không chớp, lại nhìn vào đôi bàn tay của mình; sau cùng lão cử song chưởng lên vừa tầm thủ thế, vẻ mặt nghiêm khắc một cách trầm trọng.

Một chiêu chưởng giao nhau, đủ chứng tỏ tài nghệ cả hai, kẻ tám lượng, người nửa cân, không ai kém hơn ai.

Hoa khôi lệnh chủ Nhan Như Ngọc đứng bên ngoài trông thấy hai thế chưởng giao nhau chớp nhoáng, khiêng nằng ngán người ra chưa kịp thốt câu nào.

Lúc đầu nằng toan mở lời can gián song không kịp, nên lúc bấy giờ nửa mừng nửa sợ, mắt thấy hai người giờ thế toan tấn công kế tiếp, khiêng nằng hoảng sợ thót thẩn, rún mình nhảy tới trước cổ gào lên thật to:

- Việc gì phải liều thí mạng, hai hồ giao nhau ắt một mất một còn.. khổ lắm... khổ lắm, hãy dừng tay... có gì xin cứ nói?

Cái thê Ma quân rống lên như hổ đói:

- Tiểu tử nó làm nhục Lệ nhi, ta với nó thế không đội trời chung!

Cừu Thiên Hiệp không nhin, quát ầm ỹ:

- Lời nói gàn bướng, thâm vô lý! Ai bức nhục ái nữ của người.

Nói xong, chàng vượt ngang mặt Nhan Như Ngọc, hai người thủ thế toan đẩy ra những ngọn chưởng kề tiếp.

Nhan Như Ngọc tái mặt xê mình bước mau tới trước, giang tay cản hai người nói to:

- Hãy chậm lại!

Đoạn nàng quay sang Cái thế Ma quân hất hàm hỏi:

- Việc này ai đồ ãn đải thâu tai người?

Cái thế Ma quân rở ãng lên như quỷ hú:

- Do lão phu biế ãt, vì chính mắ ãt lão phu thắ ãy chứ nào phải tai nghe?

Nhan như Ngọc cảm thắ ãy chưa xót tận tâm can, song cô ã gượng nói tiế ãp:

- Việc này phải ãn xét lại, chớ khá tránh riẽ ãng một cá ãn ãn nào, trách Cừ Thiên Hiệ ã sao phải.!

Thực là câu nói khắ ãc nghiế ãt, hàm chứa sự... buộ ã tội Tiế ãt Lệ Hồ ã ã ã ã dụ Cừ Thiên Hiệ ã, lại ã ã ã ã tránh Cái thế Ma quân Tiế ãt Nam Hùng gia giá ão chắ ãng nghiẽ ãm, mới ãnh ra có sự.

Cái thế Ma Quân nghe qua nóng mặt, lão quát to như sắ ã m nổ:

- Cầm mô ã ãm! Hắ ã ã lắ ãy võ nghệ cưỡ ãg á ãp, lão phu há không thắ ãy hay sao?

Nhan Như Ngọc không tin, chỉ vì nàng biế ãt Tiế ãt Lệ Hồ ã ã có tình ý với Cừ Thiên Hiệ ã, ãn mỉm cười nói tiế ãp:

- Tại sao không gọi Tiê' t cô nương đê' n đây, thì chân tướng sao sẽ rõ chứ gì!

Lời nói này, khiê' n Cái thê' Ma quân kêu lên kinh ngạc bèn nói lảm bảm:

- À... há! Việc này không riêng gì hài tử...

Cừu Thiên Hiệp liê' n nói chen vào:

- Đúng đấ' y tiê' n bồ' i ạ! Tiê' n bồ' i hãy gọi lệnh ái hỏi vài câu tự nhiên rõ ràng trắ' ng đen!

Nhan Như Ngọc cười lạnh lãnh tiê' p lời:

- Ôi! Chính phụ thân liê' u mình thí mạng, thê' mà cô ái nữ không chịu ra mặt, thật là vô quái gỡ thê' nào?

Cái thê' Ma quân nghe qua giật mình, theo lời nói của Nhan Như Ngọc rấ' t đúng, vì có gì mà chính mình đấ' u với Cừu Thiên Hiệp rấ' t lâu mà Tiê' t Lệ Hồ' ng chẳng xuấ' t đầ' u lộ diện đê' n đây, hoặc giả có gì xảy ra cho nàng, lão bèn vươn tay chỉ Cừu Thiên Hiệp hỏi nhanh:

- Tiểu tử! Người dùng thủ phép gì điễm huyết ái nữ của lão phu?

Cừu Thiên Hiệp ngượng đỏ mặt, khẽ đáp:

- Thủ pháp rấ' t thông thường, lực đạo rấ' t nhẹ, vì dù người nào cũng giải được cả!

Nhan Như Ngọc nhê' ch môi cười nhạt nói:

- Người điễm vào huyết hôn mê của nàng, có thực là người có ý tô' t hay chẳng?

Cừu Thiên Hiệp vội vàng phân biện, nhẹ giọng nói:

- Nếu tại hạ có tà tâm phi tướng, tại hạ dám đứng giữa trời phát lời xin thề độc!

Cái thề Ma quân trâm giọng hỏi:

- Tại sao ngươi lại điểm vào huyết hôn mê của ái nữ lão phu! Ngươi hãy nói thật xem sao?

Cừu Thiên Hiệp thở dài chua chát, bầm ng, giọng nói run nhẹ đáp:

- Vào lúc canh hai, Tiệt cô nương bị người ám toán làm phong bế cả kinh phái huyết đạo, tại hạ cả kinh chạy qua, thấy nàng điểu chinh lại huyết phái bị phong bế và chuyển nghịch, không ngờ...

Nhan Như Ngọc cười lạnh lãnh cướp lời:

- Thật là hoang tưởng! Công lực của ngươi không cần nói, riêng Tiệt Lệ Hồng cô nương bản lãnh khá cao tại sao để cho kẻ địch, tự do phong bế các kinh phái huyết đạo dễ dàng như thế?

Cừu Thiên Hiệp đáp ngay không do dự:

- Tại hạ cũng lấy làm lạ ở điểm này!

Cái thề Ma quân hỏi:

- Chẳng nhẽ ngươi không nom thấy bóng dáng kẻ địch hay sao?

Cừu Thiên Hiệp lấy làm khó nghĩ, nên lấy sự thật mà trả lời:

- Có chứ! Tại hạ nhìn thấy hình như chiếc bóng của thiếu nữ, mau như tên bay chớp xẹt thoáng qua chỉ vì lấy việc cứu người làm trọng nên tại hạ chẳng đuổi theo!

Nhan Như Ngọc không thể nào quên Tiệt Lệ Hồng là một tay tình địch lợi hại nên mỉm cười chua chát hỏi:

- Cứu người? Cứu người bằng cách nào?

Lời nói của nàng quá chanh chua khắt nghiệt, nhưng Cừ Thiên Hiệp vốn dĩ là người trưởng giả vô tâm, làm sao đoán được sự cố ý khích của Nhan Như Ngọc, nên Cừ Thiên Hiệp thân nhiên nói tiếp:

- Không ngờ lúc tại hạ đang vận dụng nội lực chân ngươn chuyển vào cơ thể Tiệp cô nương... thì bỗng nhiên...

Chàng nói đến đây vụt nín bật, một sự thẹn thùa bốc lên đỏ mặt, nên lạng lẽ cúi đầu không nói tiếp.

Nhan Như Ngọc muốn đã phá sự vắng lai của Tiệp Lê Hồng đối với Cừ Thiên Hiệp, nên cô dùng lời nói khích cho Cừ Thiên Hiệp nói toạc ra hậu chộc tức Cái thế Ma quân Tiệp Nam Hùng, để lão uất lên căm tuyệt Tiệp Lê Hồng giao du với Cừ Thiên Hiệp... Nhân cơ đó, Nhan Như Ngọc thôi thúc hỏi:

- Bỗng nhiên thế nào? Nói tiếp đi chứ?

Cừ Thiên Hiệp liếc thấy thần sắc của Cái thế Ma quân nghiêm trang chí cực, bất giác chàng ngập ngừng tiếp lời:

- Ừ Tiệp cô nương, nàng, bỗng nhiên, ư...

Cái thế Ma quân nghe đến đây nổi giận, hai tay vươn ra song chưởng, đôi mắt rọi vào Cừ Thiên Hiệp quát âm lên:

- Người dám phá hoại danh dự của ái nữ ta, thì ta sẽ ăn thịt người, uống huyết người, băm xương và lột da người tức khắt c!

Giọng nói của lão hung hăng đáng sợ, lại thêm tiếng nói to đến chất cả mang tai, khiến mọi người hơi thất đờm kinh hồn.

Cừ Thiên Hiệp vô cùng chán nản, nên lên tiếng nói cho qua:

- Thực là khổ sở cho ta! U, không có gì đáng nói nữa.

Nhan Như Ngọc lại cố ý nói khích chàng, bèn mỉm cười hỏi:

- Sự thật bao giờ cũng là sự thật, người hãy nói xem sao? Hay là người sợ cái lão Cái thể anh hùng lột da?

Cừu Thiên Hiệp trúng kế khích tướng của Nhan Như Ngọc, bèn đồng dục nói to:

- Họ Cừu này, vẫn còn có mặt nơi đây, bao nhiêu lời nói vừa rồi toàn là sự thật....!

Nhan Như Ngọc không bỏ qua thôi thúc hỏi:

- Rồi... câu chuyện sẽ ra sao nữa?

Cừu Thiên Hiệp trầm giọng nói tiếp:

- Tại hạ không ngờ, Tiểt cô nương lúc đó như người say rượu, mặt mũi đỏ gay, hơi thở dồn dập bỗng nhiên nàng ngồì phất dậy trên giường, đưa hai tay ra ôm choàng cổ tại hạ...

Cái thể Ma quân nghe đến đây kêu lên một tiếng “A” khủng khiếp, hai tay đẩy mạnh song giường đánh nhàu vào Cừu Thiên Hiệp, thể mạnh như núi đá băng, ào ào lướt tới rất nhanh.

Cừu Thiên Hiệp rất tinh mắt, vừa thấy Ma quân nhích động đôi vai thì hai chân chàng đạp mạnh chiêu “Lôi hành cửa chuyên” nhún mình nhảy ra xa mấy trượng, tránh thoát luồng giường phong quái ác... đồng thời chàng cất tiếng gọi cực to:

- Xin tiểt cô nương nên hỏi lại lệnh ái cho tỏ tường!

Nhan Như Ngọc vô cùng đắc ý, vội xê mình đến trước mặt Cái thể Ma quân, giả bộ vui tươi mỉm cười nói:

- Đúng thế! tiên bố! Tiên bố! hãy hỏi lại lệnh ái cho tỏ tường. Nếu gã họ Cừu điều ngôn bịa đặt, dù cho lão tiên bố có tha mạng sống cho hắn, nhưng đối với võ lâm trong vũ nội không một ai để cho hắn yên thân... nếu như những lời hắn là sự thật, thì... việc này...

Nói đến đây nàng vụt nín bật, dường như cảm thấy mình lỡ lời, một khắc sau Nhan Như Ngọc sửa giọng nói tiếp:

- Việc này không liên can gì đến người ngoài, song đối với tiên bố có nhiều điều quan hệ to tát, một là thiên hạ dèm pha tiên bố dạy con chẳng nghiêm, hai là phạm vào một điều luật đại kỵ của giới võ lâm hắc, bạch là... “Vạn ác dân vi thủ”... vậy mong tiên bố hãy bình tâm nghĩ lại!

HỒI THƯ NĂM MƯỜI HAI

Mong sao đội nguyệt

đế n núi Đại Hồ ng

Cái thế Ma quân Tiế t Nam Hùng nghe qua tím mặt lão cô
dã ng sự ngạc nhiên một khắ c qua, sau cùng trầ m giọng bảo:

- Nữ nhi của lão phu không phải là hạng người như thế đó?

Cừu Thiên Hiệp bắ t măn hét to:

- Chẳng nhẽ ngươi bảo ta là hạng người như thế ư?

Cái thế Ma quân càng nghĩ suy, càng uấ t hận, khiế n đôi bờ vai
gầ y guộc của lão run lên từng chập.

Nhan Như Ngọc liế c thấ y vội xê mình tới trước một bước trầ m
giọng thét to:

- Hai vị hà tâ t phải cấ lý lỗi thôi, hiện giờ ta nên quay lại tìm
Tiế t cô nương! Chỉ câ n cô nương nói thật câu, thì trắ ng đen phải
quắ y đề u rõ...

Cừu Thiên Hiệp giận cắ cắ nói mau:

- Đúg đầ y! Chúng ta nên tìm hỏi Tiế t cô nương!

Cái thế Ma quân cau mày khó chịu, đưa tay chỉ Cừu Thiên Hiệp
nói to:

- Hỏi! Nhút định là phải hỏi! Ngươi có dám đố i chắ t hay chẳng?
Hay là ngươi cô lắnh mặt không đi?

Cừu Thiên Hiệp cười lạnh lạnh nói:

- Hừ! Cừu mỡ nào phải hạng người như thế? Dù có chui vào hang hùm ỏ rấ n ta quyế t chẳng từ nan!

Nhan Như Ngọc cau mày nhìn Cái thế Ma quân nghiêm giọng bảo:

- Xin tiề n bồ i hãy an tâm, có ta bảo đảm họ Cừu.

Cừu Thiên Hiệp cau mày trợn mắ t nhìn Nhan Như Ngọc hét to:

- Không! Ta chẳng câ n ai đảm bảo, tiề n bồ i, với ta đờ ng đi tìm lệnh ái!

Cái thế Ma quân dịu giọng nói:

- Hay lắ m! Thôi chúng ta đi!

Vừa nói dứt, lão quay sang Nhan Như Ngọc dịu giọng bảo:

- Người cùng đi, để thị chúng chứ!

Nhan Như Ngọc gật đầ u ưng thuận, ví như Cái thế Ma quân không nói, Nhan Như Ngọc vẫn không bỏ qua cơ hội hi hữu này.

Đồ i với việc này Nhan Như Ngọc tay không thủ vai trò chánh, nhưng đem so sánh nàng với người trong cuộc, thì tinh thầ n nàng căng thẳng gấ p bội... vì nàng mong biế t sớm công việc này chân giả ra sao... chỉ vì, tâm trí nàng đã dành sẵn một quyế t định:

- “Nế u việc này... Cừu Thiên Hiệp có giã tâm phá hoại trình tiế t của Tiế t Lệ Hờ ng thì nàng quyế t định đoạt lại quyền thiế t thư của Huyế t quang giáo, đoạn tuyệt hẳn với chàng... thậm chí còn câ m giữ Cừu Thiên Hiệp đem về` giao cho Huyế t quan giáo chủ.

- Nếu việc này... Tiê't Lê Hô'ng làm quấ'y, thì nàng sẽ quyế't định đi rêu rao khắ'p cả giang hồ', sơn dã, báo cáo cho mọi giới võ lâm hắ'c đạo, bạch đề'u biế't “Cô bé Tiê't Lê Hô'ng lạ một tên gian dân đắ'ng nữ” hầ'u cắ't đứt mớ'i tình Cừu Thiên Hiệp và Tiê't Lê Hô'ng, đờ'ng thời chính nàng đã tiêu diệt tình địch một cách khéo léo, và cũng chính nàng hát khúc khải ca “hòa âm với điệu Phượn'g hoàng vu vi... nàng là kẻ chiế'n thắ'ng trên mọi mặt”.

Nhan Như Ngọc đã quyế't tâm, bèn mỉm cười nói to:

- Lý sự tự nhiên như thế', vẫn bớ'i xin theo hầ'u... nào chúng ta đi chứ.

Cái thê' Ma quân gậ't đầ'u đáp nhanh:

- Ủ! Chúng ta nên đi cho chóng.

Vừa nói dứt lã'o phắ't nhẹ tay áo rộng, tung mình đế'n trước, Cừu Thiên Hiệp nớ'i gót theo sau, kờ' đầ'y là Nhan Như Ngọc.

Cả ba người đề'u là tay cao thủ võ lâm, công lực đề'u nhau, không ai cao thắ'p hơn ai, họ chạy như bay biế'n, trong chớp mắ't họ đã về' đế'n Tương Dương phủ thành.

Vượt nhanh qua vài đại lộ là đế'n khách sạn “Kiế't tường”. Cả ba người không hẹn nhau mà đờ'ng hạ xuố'ng mái nhà khách sạn, nhẹ nhàng như lá rụng hoa rơi, nhìn về' hướng phòng ngủ của Tiê't Lê Hô'ng tứ bề' vắ'ng lạnh, không có gì động tĩnh.

Cái thê' Ma quân, nóng lòng như lửa đờ't, vội tung cửa song nhảy vọt vào trong, buộ't miệng kêu to:

- Lê Hô'ng con! Lê Hô'ng đâu?

Tiê'p đầ'y là một giọng nói run rẩy lập cập:

- Ôi chào! Xin Đại vương tha chết.. xin đại vương dung mạng...

Không ngờ, bên trong phòng có hai tên điếm tiểu nhị đang cúi húi thu dọn đồ đạc, chúng chợt thấy Cái thê Ma quân đột nhiên tung cửa vọt vào khiến cả hai mặt xanh như gà bị cắt huyết, vội quỳ ngay xuống nên đã t lay liên hôì, giống như gà mổ thóc, luôn cả lời nói chỉ ú ơ không nói ra được.

Ngay lúc đó, Cừ Thiên Hiệp và Nhan Như Ngọc cũng vừa vào đến nơi.

Cừ Thiên Hiệp quét mắt nhìn khắp gian phòng, vẫn không thấy bóng dáng Tiết Lệ Hồng đâu cả, bất giác chàng đứng ngẩn người như pho tượng gỗ.

Nhan Như Ngọc thấy thế cả cười bảo:

- Điếm tiểu nhị, các ngươi hãy đứng dậy nói chuyện, chúng ta không phải là thảo khấu Sơn vương đâu. Đứng dậy mau.

Hai tên tiểu nhị nghe giọng nói lạnh lạnh lột của cô gái, nên bớt sợ hãi ngần nào, bèn gượng đứng lên..., chúng vừa thấy mặt Cừ Thiên Hiệp vội lên tiếng trách cứ:

- Trời! Khách quan! Làm gì nửa đêm khuya canh vắng, khách quan lại rủ rê bạn hữu đánh phá, làm hủy hoại cả vật dụng và tàn thành khắp nơi trong bốn điếm!..

Cái thê Ma quân nổi đóa, vỗ mạnh chiếc bàn và trợn mắt nhìn hai tên tiểu nhị quát to:

- Nói láo!

Hai tên điếm tiểu nhị thất kinh, vòng tay run rẩy nói :

- Vâng... vâng ... nói láo ! xin lỗi ...

Cừu Thiên Hiệp nê mình đê´n trước, thuận tay cho vào bọc lấ´y ra mười đỉnh bạc vụn, trao cho hắ´n vừa mỉm cười bảo :

- Tiểu nhị ca! mọi việc đê´u do ta bắ´t hảo, ta xin bô´i thường thiệt hại cho các ngưoi... lại đây, ta có vài lời muô´n hỏi!

Hai tên tiểu nhị thấ´y tiê´n sáng rõ đôi mắ´t, liê´n đưa tay nhận bạc vừa rồ´i rít cảm ơn .

Nhan Như Ngọc bước tới trước đưa cặp mắ´t phượng long lanh nhìn hai tên tiểu nhị dịu dàng hỏi :

Này điê´m tiểu nhị! Có phải vị cô nương mướn trọ tại gian phòng này chẳng? và hiện giờ vị cô nương á´y đã đi đâu?

Tên điê´m tiểu nhị nghe lời lẽ ôn hòa, bèn tỏ vẻ thành thật đáp :

Phải đấ´y! Vị cô nương trọ tại đây, đã đi theo một vị đạo cô đi rồ´i ... đi rấ´t lâu rồ´i!

Cái thê´ ma quân kêu hừ một tiê´ng, đưa tay ra chop mạnh hai tên tiểu nhị, quát to như sắ´m hỏi:

- Thật vậy không? mà chúng đi lâu mau rồ´i!

Hai tên điê´m tiểu nhị hô´n phi phách tán, mặt xám như đồ´ chàm, mồ´ hôi đồ´ ướt trán, chúng khóc rồ´ng lên ... vừa rên rỉ đáp:

- Gia gia! Xin gia gia buông ra! Ô´i chao! đau nhức lắ´m... chúng con xin nói...xin nói!

Nhan Như Ngọc cau mày khó chịu, trắ´m giọng nói nhanh!

- Huý! Tiê`n bô`i buông ra chứ! Chúng làm sao chịu nổi cái bấ`u nhẹ của tiê`n bô`i? thử thả chúng ta hỏi lại cho tỏ tường

Cái thê` Ma quân buông nhẹ tay, hai tên tiểu nhị lão đảo xuýt ngã, chúng tựa lưng vào tường gương đôi mắ`t, mắ`t thầ`n nhìn Cái thê` Ma quân không chớp, dáng điệu khô` sợ, một cách thăm thương.

Cừu Thiên Hiệp mỉm cười khô` sợ hỏi:

- Tiểu nhị ca! Vị cô nương ở phòng này đã đi thật hay sao?

Tên điể`m tiểu nhị chưa hế`t vẻ kinh hoàng, hắ`n trù trù rấ`t lâu, mới nghiêm giọng đáp:

- Khi quý vị rời khỏi đây chẳng bao lâu, thì một vị đạo cô vào đây bô`ng vị cô nương đi ngay.

Nhan Như Ngọc nghe qua lắ`y làm lạ, quay nhìn Cừu Thiên Hiệp hỏi:

- Người đồ`ng hành với ngươi là một đạo cô sao? Vậy đạo cô đó là ai?

Cừu Thiên Hiệp lắ`c đầ`u đáp:

- Đạo cô đó là Ngũ diệu yêu hô`!

Nhan Như Ngọc tái mặt hỏi nhanh:

- Ngươi mà kế`t bạn đồ`ng hành với Ngũ diệu yêu hô` ư?

Câu hỏi của nàng đượ`m mắ`u gắ`p rút, kinh sợ, phần hận và đầ`y phiề`n muộn.

Cừu Thiên Hiệp mỉm cười khô` sợ, lại đưa tay chỉ Cái thê` Ma quân nói:

- Chính ma quân đưa “nó” tới đây!

Cái ma quân Tiết nam Hùng đáp ngay không do dự:

- Nếu cô nàng đến báo tin và đưa ta đến đây... Thì người đã phá tiết trinh của ái nữ ta rồi!

Nhan Như Ngọc mặt mày biến sắc, nàng cao giọng nói to như hét:

- Ôi! Loạn mất! Tất cả chúng ta bị lọt vào vòng kế hoạch của kẻ khác mất rồi!

Cái thế Ma quân thất kinh hỏi:

- Lọt vào kế hoạch của ai?

Nhan Như Ngọc trầm giọng nói mau:

- Việc này đầu đuôi, đều do Ngũ diệu yêu hồ đặt ra kế hoạch, “nó” làm cho Tiết Lệ Hồ mê muội, rồi dẫn Cừ Thiên Hiệp vào tròng, lại báo tin và đưa Tiết tiên bối đến chứng kiến, cốt ý làm cho hai người liên thân trí mạng, mà đánh với nhau, nó đứng bên ngoài thủ lợi! Thực tế là kế hoạch “Ông câu”!

Cừ Thiên Hiệp chột hiệu ra gật gù nói:

- Ủ! Có lý thật:

Cái thế Ma quân lấy làm khó nghĩ, ngạc nhiên hỏi tiếp:

- “Người bảo nàng thủ lợi... vậy moi lợi thế nào?”

Nhan Như Ngọc điềm nhiên nói:

- “Nó” dẫn dụ cho hai hồ đầu với nhau, tất nhiên có kẻ bại thương, một là trừ bớt một vị khấc tinh của nó!... nhưng còn việc

Tiê't cô nương... điề' u an nguy chưa rõ... Bắ' y giờ lại không biế't
Tiê't cô nương ra sao?

Cái thê' Ma quân nghe đê' cập đê' n sự an nguy của con gái mình,
khiế' n lão hầ' m hầ' m nổi giận, đưa tay điểm mặt Cừ Thiên Hiệp
nói:

- Mọi việc đê' u do người ra mà ra cả!

Cừ Thiên Hiệp nổi nóng quát to:

- Nế' u người không hô' đồ' lỗ mǎng, thì đâu đê' n nổi gì.

Nhan Như Ngọc thấ' y cả hai đã cẩu lên, bèn dùng lời khuyên giải:

- Hiện giờ đồ' lỗi cho nhau chẳng ích lợi gì. Mà tấ't cả chúng ta
đê' u có trách nhiệm lo giúp Tiê't cô nương!

Nói đê' n đây nàng bước lại gầ' n tên điề' m tiểu nhị dịu dàng hỏi:

- Các người có nhận thấ' y đạo cô bồ' ng vị cô nương đi hương nào
chẳng?

Hai tên điề' m tiểu nhị đồ' ng thanh đáp:

- Khi chúng tôi lên phòng, thấ' y vị đạo cô bế' cô nương đi rấ't
nhanh về' phía Đông Nam, cả hai đi rấ't lâu, chúng tôi mới lên đây
dọn dẹp phòng thì, quý vị đê' n...!

Nhan Như Ngọc liệu định câu chuyện này vô cùng nguy câ' p, nên
nhìn, Cái thê' Ma quân và Cừ Thiên Hiệp bảo thật nhanh:

- Việc cứu người là trọng, chúng ta mau rời khỏi nơi đây?

Cái thê' Ma quân biế' n sắ' c hỏi lại:

- Cứu người? mà cứu ai chứ?

Nhan Như Ngọc trâm giọng nói nhanh:

- Ngũ diệu yêu hồ` đã đến đây trước, nó giở trò ma thuật làm Tiế`t cô nương bất tỉnh, lại đánh tiế`ng gọi Cừu Thiên Hiệp đến cứu, sau cùng nó mới đến báo cáo cho tiề`n bồ`i, và giờ này “nó” bắt cóc...

Nói đến đây nàng vụt nín bật, đôi má đột nhiên đỏ gắ`t như hồ`ng đào, dường như có một điề`u gì khó nói... một lúc lâu nàng quay sang Cừu Thiên Hiệp bảo nhỏ:

- Yêu hồ` nó rấ`t nhiề`u ma thuật, tà pháp, người có biế`t chẳng ngoài món “Mỹ nhân câu hồ`n thuật”, nó làm chiế`c khăn tay chưa đâm phá`n gọi là “Tổn ngưon Dâm độc phách” có lẽ Tiế`t cô nương bị nhiễm chấ`t độc này... ngoài yêu hồ` ra, trên đời này không có kẻ nào thứ hai.

Cái thê` Ma quân nghe qua vỗ tay mạnh xuô`ng bàn, khiế`n chiế`c bàn gỗ gụ lâu đời bẽ văng ra tung tóe, lão trợn mắ`t hét to:

- Nế`u sự thật như thê`, ra sẽ phanh thay yêu hồ` ra muôn đoạn!

Nhan Như Ngọc nhê`ch môi cười nhạt nói tiế`p:

Hiện giờ nổi giận hay căm phẫn điề`u vô ích, chúng thừa lúc trời chưa sáng mà trở thuật khinh công đuổi theo một đoạn đường thử xem.... May ra còn bắ`t kịp hắ`n.

Cái thê` Ma quân chỉ Cừu Thiên Hiệp nói to:

- Trước khi sự thật được rõ ràng, người phải đi theo ta mới được!

Cừu Thiên Hiệp cau mày, lạnh lùng nói:

- Người muốn uy hiếp ta ư, không được đâu! Ta nghĩ mình một phái võ lâm, lại bao lần gặp mặt Tiết cô nương, dù không tri kỷ cũng nghĩa bạn đường, nên ta không thể khoanh tay đứng nhìn như người ngoài cuộc... vả lại, ta cũng cần phân tách câu chuyện này cho rõ ràng hơn.

Vừa nói dứt, Cừu Thiên Hiệp bước nhanh ra ngoài, Nhan Như Ngọc nối gót theo sau, kẻ đi đầu là Cái thê Ma quân.

Ba người rời khỏi khách điếm, nhắm hướng Đông Nam, trở thuật khinh công chạy như bay.

Bấy giờ màn trời sắp sáng, sương mai tỏa mịt mù, chỉ trong chớp mắt cả ba đã rời khỏi Tương Dương phủ thành họ nhắm hướng đông Nam trở tuyệt kỹ khinh công chạy như gió...

Ba người dong duỗi lúc lâu, ước độ đã đi qua trên mười dặm đường vẫn không trông thấy hình bóng một người xa lạ nào!

Lúc bấy giờ, trời đã qua trưa, cả ba chuyển ra đường cái quan đi lần tới, họ trông thấy một ngôi quán nhỏ nằm lơ lửng giữa cô thôn, tất cả bèn dừng lại, vào quán tìm thức ăn uống đỡ đói.

Nhan Như Ngọc nhìn thấy Cái thê Ma quân và Cừu Thiên Hiệp, hai người dấn bước trên con đường dài, mà chẳng trò chuyện nửa lời, tựa hồ như oán nặng thù sâu nhau lắm, thậm chí đôi mắt nhìn nhau cũng nảy lửa, không có vẻ gì mềm dịu ôn hòa, nàng buộc lòng lên tiếng nói:

- Ta thấy việc này chưa trôi chảy lắm, vì còn nhiều điểm khả nghi, Ngũ diệu yêu hồ quỷ quái tinh ma có khi nào “ả” chịu đi một đường... theo ta nghĩ ba người chúng ta chia ra ba ngã, đuổi theo may ra bắt gặp cô ả! Nếu không vậy, chúng ta đã nhọc công mà vô ích, không theo đuổi... được kết quả gì?

Lúc bấy giờ Cái thế Ma quân đối với cô gái cung bị mất tích, lòng đau như cắt, xót như bào, tuy cảm thấy những lời nói của Nhan Như Ngọc là đúng, thì việc này đều do Ngũ Diệu Yêu Hồ gây ra cả, song bất luận với giá nào, lão đối với Cừ Thiên Hiệp vẫn còn đầy sự thắc mắc chưa minh bạch được, do đó... Cái thế Ma quân cao giọng nói:

- Nhan cô nương đoán được như thế này, vậy xin phiến, cô nương đuổi theo trước đường cái quan ta áp ghi gã Cừ đi vòng đường trườn núi...!

Cừ Thiên Hiệp bất mãn ra mặt, chàng quắc mắt nhìn Ma quân cao giọng hét to:

- Người áp giải ta à? Tiên bối dùng lời quá đáng..

Cái thế Ma quân nghiêm sắc mặt hắc hàm bảo:

- Việc này còn rồi một ngày nào, thì người khó thoát khỏi liên hệ một ngày ấy!

Cừ Thiên Hiệp nhún miệng cười ha ha trầm giọng nói:

- Ta vì hai chữ đạo nghĩa mà cô lo tròn trách vụ, còn gây náo loạn mọi việc đều do chính người...

Nhan Như Ngọc thấy hai người sắp giờ chứng, bèn dùng lời khuyên giải, nói:

- Hai vị tranh cãi vã n dài chỉ thêm vô ích! Chúng ta ba người chia ra ba ngõ mà đi....

Cái thế Ma quân liếc nhìn Cừ Thiên Hiệp nặng giọng:

- Không có gì bảo đảm cho gã Cừu, ta đoán thế nào “hắ n” cũng thừa cơ hội này mà cút mắ t!

Cừu Thiên Hiệp cau mày sẵn giọng nói:

- Tiề n bô i đã nhận xét người lâ m rô i, dù cho rừng gươm biển lửa, Cừu mỗ đã hứa đi là đi, không bao giờ trô n lánh một cách hèn hạ như thế ́ đâu.

Cái thế ́ Ma quân nghe qua phá lên cười rữ rượi, bắ ng giọng nói cao trầ m bảo:

- Ta cho ngươi ba ngày, thế ́ nào cũng gặp mặt ta tại “Thiế t Huyê t Bảo”.

Nhan Như Ngọc nghe đế n đây thắ t sắ c vội kêu to lên:

- Ô ̀! quên mắ t! Ta đã quên nghĩ đế n “Thiế t Huyê t Bảo” thực là nguy câ p?

Cái thế ́ Ma quân bỗng nhiên biế n sắ c, vội đứng thẳng người, dường như đánh rơi vật gì quý báu, bắ ng giọng nói thương đau bảo:

- Y... nế u Yêu hô ̀ đưa ái nữ ta đế n Thiế t Huyê t Bảo... u... việc này...

Nhan Như Ngọc mặt mày ủ dột, buồ n bã nói:

- Ngũ diệu yêu hô ̀ không phải là người tô t, việc làm của “ả” đã trá khôn lường!

Cừu Thiên Hiệp nghe hai người lời qua tiề ng lại ý nghĩa lơ mờ khiế n chàng không hiểu gì cả bèn quay sang Nhan Như Ngọc hỏi:

- Thiế t Huyê t Bảo tại xứ nào, có những gì mà... ngươi tỏ ra sợ sệt dường ấ y?

Bây giờ... Cái thế Ma quân thở dài nảo ruột, lão gượng ngồi xuống, đôi mày kiếm cau lên tay hữu mân mê chòm râu bạc, cúi đầu nghĩ ngợi mông lung.

Nhan Như Ngọc vẻ mặt răn lại, bằng giọng nói trầm trầm kể:

- Thiệt Huyết Bảo tại giải núi Đại Hồ ng xa tít, Bảo Chúa tên Tiễn Quan, ngoại hiệu là “Bàn vân phúc” con người nguy trá dị thường, tham tiền háo sắc, đàn bà, con gái bị hấn hãm hại không biết bao nhiêu mà kể, nếu như Ngũ diêu yêu hô đem Tiệt cô nương mà hiến dâng cho Thiệt Huyết Bảo, thì chẳng khác nào đem dê để vào hang cọp, lão Tiểu quân đâu thể nhận được... Ôi! Nếu thật như vậy, thì thân phận của Tiệt cô nương không biết đau khổ đến ngần nào?

Giọng nói của nàng quá đổi u buồn...

Cừu Thiên Hiệp nghe qua máu nóng căng trào, mặt hồ ng tái trắng, bèn nặng giọng nói:

- Võ lâm hào kiệt đã chết hết ư? Tại sao dung túng cho “hấn” số ng còn trên mặt đất... đi... ta quyết đến tìm gặp hấn.

Cái thế Ma quân đẩy ghế đứng dậy bước ra ngoài cửa quán.

Nhan Như Ngọc vội lấy tiền trả các thức ăn, bèn đứng dậy nói:

- Bất luận với giá nào, chúng ta cũng tìm đến “Thiệt Huyết Bảo” xem có sự ra sao?

Thế là, ba người thay đổi ý kiến chia ba đi, mà hợp lại đi chung với nhau, trở thuật khinh công đi về hướng Đại Hồ ng Sơn.

Suốt hai ngày ròng rã, cả ba người đi đến ngọn chủ phong của vùng núi Đại Hồ ng Sơn thì mặt trời đã ngã về chiều.

Đại Hồ`ng Sơn là một ngọn núi cao ngắ`t, cây cỏ um tùm đầ`y đầy những khe sâu hồ`c đá, địa thế` vô cùng hiểm trở gian nguy.

Cái thế` Ma quân quá tức giận vì không tháp cánh được để sớm bay vào “Thiê`t Huyê`t Bảo”, do đó... lão giờ hế`t tuyệt học bình sinh, trở thuật khinh công chạy như gió, hướng vào đường lên núi.

Cừu Thiên Hiệp và Nhan Như Ngọc nóng lòng không ít bèn giờ môn tuyệt kỳ khinh công đuổi theo sau lưng lão Ma Quân như bóng với hình....

Tuy giải Hồ`ng sơn địa thế` rắ`t gian nguy hiểm trở, nhưng đường xa rắ`t rộng rãi thênh thang qua đầ`u canh một họ đã thấ`y bờ lũy Thiê`t Huyê`t hiện xa... xa...

Nhan Như Ngọc một mặt đuổi theo như gió, một mặt hỏi to lên:

- Tiê`t lão tiê`n bồ`i!.. Tiê`n bồ`i có viê`ng Thiê`t Huyê`t Bảo lâ`n nào không?

Cái thế` Ma quân đáp nhanh qua hơi thở:

- Có! Chúng ta hãy chọn cho mau!

Vừa nói dứt, đột nhiên lão đổi hướng đi, bỏ hẳn con đường lớn mà rẽ vào một lố`i ngoắ`n ngoềo dẫn đế`n đỉnh núi.

Đường dài lên đỉnh thượng, hai bên mọc lên vô số` tòng, bá, chen vào đầ`y đủ loại cây danh mộc, u uắ`t um tùm nên không nhìn thấ`y cảnh tượng phía ngoài rừng, lại thêm màn đêm dày mịch, bao trùm vạn vật tồ`i om, thậm chí xòe bàn tay ra vẫn không thấ`y ngón, tuy có ánh sáng trắng, song chẳng chiế`u lọt qua khu rừng đầ`y đặc lá.

Cái thế` Ma quân đột nhiên thâm bộ đi chậm lại, vừa lên tiê`ng bảo rắ`t khế`:

- Thiệt Huyết Bảo ở trước mặt chúng ta đây, vậy các người thử tính xem, chúng ta nên vào đây bằng cách công khai hay bí mật?

Nhan Như Ngọc cau mày nghĩ ngợi, đoạn lên tiếng đáp lại:

- Phải xem tình thế trước, rồi sẽ quyết định sau.

Cái thế Ma quân gật đầu tỏ vẻ hài lòng, bèn lớn tiếng bảo:

- Nếu như thế... các người hãy theo ta!

Vừa nói dứt, thân hình lão chớp động như cánh Ưng, rún mình nhảy vọt lên cao, và vớ vào một cành đại thụ cao ngất. Lão trèo lên thoăn thoắt đến tận ngọn cây.

Cừu Thiên Hiệp và Nhan Như Ngọc liền tung mình nhảy lên cành đại thụ.

Chợt thấy... Cái thế Ma quân vừa đứng thẳng trên ngọn cây cao, đột nhiên đổi thế, lộn nhào đầu phía dưới chân giò lên trời, xuyên thẳng xuống triền núi như một chiếc lá rơi, khi thân mình lơ lửng giữa khoảng không, đột nhiên lão co rúm thân mình búng vọt sang bên tả, hạ nhanh xuống một gành đá cheo leo dựa vệ đường.

Nhan Như Ngọc và Cừu Thiên Hiệp nôi gót bay lượn theo thế của Cái thế Ma quân đáp nhanh xuống đứng kề bên gành đá.

Khi hai người vừa đáp xuống gành đá, thì Cái thế Ma quân lại thi triển công lực lần thứ hai, bằng thế “bàng vân xuất tự”... Cái thế Ma quân lại sà mình phóng xuống vực sâu thăm thẳm, không biết lão dẫn đến đâu.

Cừu Thiên Hiệp không rõ căn do, khúc chiếc thế nào, lại phóng mình nhào xuống vực thẳm.

Thân mình chàng rơi xuống độ năm trượng, đột nhiên nghe phía trên đầu Cái thể Ma quân kêu lên thất thanh:

- Húy! Người muốn đi đâu đó! Tìm chỗ chết hay sao chứ?

Cừu Thiên Hiệp nghe tiếng gọi làm chàng quá sợ xuất hạn dầm mình, vội đề khí nghịch chuyển, thân mình uốn cong vút như vành cung, thi triển chiêu “Tế yêu Bàn vân” bật mạnh lên trên, nhắm ngay hướng tiếng nói của Ma quân phát ra bay xẹt tới, vươn hai tay chộp mạnh vào nhánh tông quì, gượng rút mình đứng lên, vừa chép miệng nói: “Thật là may mắn... thoát hiểm”

Nguyên lúc Cái thể Ma quân buông thông thân mình để rơi xuống vực sâu, kỳ thật là lão đáp xuống thân một côi tông quì, nắm dựa triền vực thẳm, tuy gọi là triền vực thẳm, chứ cao trên mười trượng.

Bây giờ, Nhan Như Ngọc mới buông mình rơi xuống chỗ hai người đứng.

Cái thể Ma quân tay chỉ về phía xa xa bảo nhỏ:

- Hôm nay tại hạ Thiệt Huyết Bảo có gì xảy ra!

Cừu Thiên Hiệp cố vận dụng nhãn quang, nhìn theo ngón tay của Ma quân...

Chỉ thấy sau cánh rừng già mịt, trên muôn ánh đèn lớn nhỏ, chiếu nháp nhảy tựa đàn đóm giữa đêm hè.

Dưới ánh đóm lơ mờ, ta có thể nhìn thấy một dãy nhà ngang dọc bao bao la. Giữa rừng núi âm u, thông reo sào sọc như song vỗ đầu gành, thành thử những tiếng reo hò trong “bảo” không nghe thấy được gì cả.

Nhan Như Ngọc xem một lúc lâu, mới lên tiếng hỏi:

- Tiễn bồ i, có phải lối này, là con đường đi vào Thiệt Huyết Bảo hay chẳng?

Cái thê Ma quân lắ t đầ u đáp:

- Không phải, nhưng có thể đi vào ngã hậu của huyết bảo.

Cừ Thiên Hiệp cười nhạt nói:

- Tại sao ta không ngỏ trước, cho danh chánh ngôn thuận hơn!

Cái thê Ma quân cười nhẹ bảo:

- Đầ ng thân pháp của ngươi, liệu chồ ng trả nổi hay không chứ?

Hai người lời qua tiếng lại, âm điệu còn thắ c mắ c gay go, chứng tỏ sự hận hờn chưa tiêu tan...

Nhan Như Ngọc thắ y thê vội lên tiếng nói:

- Bắ y giờ kẻ cường cừ, đại địch đứng trước mặt chưa đoán được sự kiế t hung, cả ba chúng ta đế n đây với mục đích duy nhắ t tìm xem Tiế t cô nương hạ lạc ở phương nào, vậy xin hai vị... dù phần uắ t đế n đâu, cũng nên bỏ qua mà lo cho Tiế t cô nương!

Cái thê Ma quân dụ giọng nói:

- Phía trước Thiệt Huyết Bảo có vô số hầ m “thung” ngầ m, nhưng còn nhiề u chuyện hiểm ác dị thường.

Nhan Như Ngọc vội hỏi nhanh:

- Chẳng nhẽ chúng bày biện những cơ quan bày độc ngầ m khắ p nơi hay sao?

Cái thê' Ma quân điề' m nhiên nói:

- Tuy không có cơ quan ngậ' m hay bẫy độc, nhưng có rấ' t nhiề' u mãnh thú hung ác, khiế' n người không kịp đề' phòng, nơi đây tuy đầ' y hiểm ác, nhưng ta có thể nương vào những tàng cỏ thụ thiên nhiên... muố' n tránh được sự phiề' n não, chúng ta hãy cố' gắ' ng mà tranh thủ thời gian!

Nhan Như Ngọc gật đầ' u lia lịa nói:

- Tiề' n bồ' i dạy chí phải!

Cái thê' Ma quân thở dài u uấ' t, bắ' ng giọng nói cực trang nghiêm bảo:

- Hiện giờ chúng cứ nương theo các thân cây mà chuyề' n đi, song các thân cây rêu rong trơn như mỡ có thể trượt ngã bấ' t thầ' n, các ngươi nhớ cẩn thận nhé! Hãy bám sát theo ta!

Vừa nói dứt, lão xoạc chân bước rấ' t mau, chuyển từ cành cây khác, nhanh như vượn đi vào cái hang động tồ' i om om.

HỒI THỨ NĂM MƯỜI BA

Mạo hiểm vào dò Thiê't Huyê't Bảo

Nhan Như Ngọc đưa mắt nhìn theo thân hình đại bàng của Cái thê' Ma quân mà chuyê'n theo từ cảnh này qua nhánh khác, nàng và Cừu Thiên Hiệp đi song song, đột nhiên nàng đưa tay nắm nhẹ vạt áo Cừu Thiên Hiệp, lên tiếng bảo khẽ:

- Hãy đề' phòng cận thận! Xem qua thê' núi, thì phía dưới này có lẽ sâu trên trăm trượng, người chớ nên xem thường nhé!

Cừu Thiên Hiệp mỉm cười gật đầu, dịu dàng đáp:

- Tại hạ hiểu rõ'ì cô nương ạ! Xin cô nương hãy bảo trọng lấ'y thân!

Thật là lời nói ngọt ngào như đường, khiế'n Nhan Như Ngọc nghe qua vui mừng hơn hở, nàng cô' dẫ'n sự xúc động, lên tiếng bảo khẽ:

- Hay lấ'm! Chúng ta hãy đi chứ!

Vừa nói dứt, nàng rún mình chuyển từ cảnh nọ đề' n cảnh kia, theo chiế'c bóng mờ của Cái thê' Ma quân mà đi lầ'n tới trước.

Hai hàng cây cao ngắ't mọc dài hai bên đường hang, trông chẳng khác con đường san đạo thiên nhiên, thực đúng là vô vàn nguy hiểm, hàng đại thọ cây này cách cây kia chẳng đề' u, có lúc gắ'n một trượng, có khoảng xa hai trượng, thân cây to nhỏ chẳng đề' u nhau, vậy mà giữa đêm tồ'ì âm u, thân người lơ lửng trên không phải gắ'ng vận dụng nhãn lực mới tìm thấ'y chỗ ghé chân.

Nêu dùng sức quá mạnh, thì bàn chân bị lún vào rong rêu đến lúc giờ lên cũng dễ té ngã, còn dùng sức lực quá nhẹ, thì bàn chân bám không vững, và cũng dễ trượt ngã vì chắt nhờn trơn ướt của rong rêu, lại thêm màn đêm dày mịn tối như mực, không thể nào nhìn thấy rêu rong mà tránh, thực là nguy hiểm vô cùng.

Tuy vậy cả ba người vượt qua mười mấy cây cổ thụ, chợt nghe phía dưới chân vỡ rào, dường như có ngọn suối chảy xuyên qua triền núi Đại Hoàng.

Cái thế Ma quân bỗng dừng lại trên một cảnh đại thọ, tàng lá xum xê, tỏ vẻ trù trừ...

Nhan Như Ngọc đi trờ tới thấy vậy lấy làm lạ, cất tiếng hỏi nhỏ;

- Tại sao Tiên bố không đi nữa?

Cái thế Ma quân thở dài náo ruột, bằng giọng nói trầm buồn bảo:

- Hy! Chết thật, phải chỉ lúc này chúng ta vào cổng chính của Thiệt Huyết Bảo, tuy nhiên gặp nhiều nguy hiểm, nhưng sự nguy hiểm trực tiếp dễ đương đầu! Vậy chúng ta nên quay lại vào cổng chính cho tiện.

Nhan Như Ngọc nghe qua thất kinh hỏi:

- Tiên bố tại hạ lại đổi ý mau thế?

Cái thế Ma quân lắc đầu sâu u não đáp:

- Không phải ta đổi ý đâu! Chỉ vì... vì ta quên cả lối đi nên không hướng dẫn các người được!

Nhan Như Ngọc kêu lên thấ t thanh:

- Tiề n bồ i không biế t đường sao?

Cái thê Ma quân buồ n bã đáp:

- Không hắ n thê ! Ta có qua đây một lầ n, song lầ n đó là mười năm về trướ c, mà hiện tại là ngày hôm nay... cách mười năm còn gì để nhớ nớ i!

Nhan Như Ngọc càng thêm bồ i rô i, gượng hỏi tiế p:

- Mười năm qua, chỉ sợ mọi việc đê u thay đổi, cây nhỏ tắ n lên, cây lớn cắ n cớ i, nước chảy đá mòn... đâu còn dấ u về t của năm xưa!

Cái thê Ma quân thở dài nảo ruột, bắ ng giọng nói u buồ n kắ tiế p:

- Mười năm về trướ c, giới hắ c đạo nhóm ta có một người đê n đây họ.. Ôi!

Lão nói đê n đây, dường như sực nhớ chuyện gì khó nói, bèn kêu lên một tiế ng “Ôi” và đưa mắ t nhìn Cừ Thiên Hiệp lom lom, tỏ vẻ ngạc nhiên đê n cực điể m.

Cừ Thiên Hiệp không hay biế t gì cả, chỉ vì chàng bận tâm quan sát tình hình bồ n bên, hầ u tìm một lố i đi.

Nhan Như Ngọc thắ y Ma quân trù trù không nói hế t lời, lắ y làm lạ hỏi tiế p:

- Tiề n bồ i – Có gì chẳng đúng ư?

Cái thê Ma quân nghiêm giọng đáp:

- Không phải thế đâu! Chẳng qua là câu chuyện hết sức tình xảo, dường như có sự xếp đặt trước...

Nhan Như Ngọc tính háo kỳ truy vấn:

- Tiên bối vậy câu chuyện như thế nào?

Cái thế Ma quân thở dài kể tiếp:

- Mười năm về trước... Bọn Hắc đạo của chúng tôi tụ họp tại Thiệt Huyết Bảo, dùng kế dẫn dụ một người đến đây và người ấy là một gã họ “Cừ”... do đó, ta nói câu chuyện hết sức tình xảo là... Mười năm qua... ngày hôm nay là một ngày nữa lão phu lại đưa một người đến vùng trọng địa này, và người này cũng họ “Cừ”!

Cừ Thiên Hiệp đứng kề bên nghe rất rõ ràng tuy đã lâu không trò chuyện ôn hòa với Cái thế Ma quân, nhưng vẫn gắng hỏi:

- À! Họ Cừ là ai thế!

Cái thế Ma quân đưa mắt nhìn vào đêm tối nghe câu hỏi của Cừ Thiên Hiệp, mà chép miệng thở dài:

- Cuộc đời nhiều biến đổi, khiến người ta đổi thay.

Cừ Thiên Hiệp thấy thế không vui tí nào mới nhìn trời thở dài náo nuột.

Nhan Như Ngọc đoán biết tâm sự của Cừ Thiên Hiệp rõ ràng vô tình hay cố ý mà cất tiếng hỏi:

- Tiệt lão tiên bối! Gã họ Cừ như thế nào?

Tại sao đề cập đến việc này... Tiên bối có gì chẳng vui ư? Cái thế Ma quân đưa tay mân mê chòm râu thật chặt, thường hay luyên tiết những chuyện của người khác mới cất tiếng thở dài ảo não:

- Mười năm về trước tại chỗ này, Hắc Đạo nắm mai phục bên phía, nhóm người dụ dẫn gã họ Cừ lại ngay ổ phục kích, Hắc Đạo tính búng rể, giết hẳn phải đập đầu, nhưng không nổi lại không thành, gã họ Cừ không mất mạng. Mà Hắc Đạo của chúng tôi tổn thất rất nhiều. Hậu hết bị tàn phế khá nhiều... kết cuộc không làm gì được Thiệt Huyết Bảo...!

Nhan Như Ngọc và Cừ Thiên Hiệp nghe chăm chú, sau cùng toan lên tiếng hỏi.

Cái thế Ma quân bỗng nhiên nói:

- Ý, nhớ lại lúc đó... ta bị gã Cừ Thiên Hiệp đánh rớt ngay xuống vực, ta may mắn vớ được... Nếu không thì đã bị chết lạnh rồi!

Cừ Thiên Hiệp đứng kế bên nghe rất rõ ràng, chàng hỏi tiếp:

- Rồi sự việc như thế nào nữa?

Cái thế Ma quân hình như có điều gì khó nghĩ nên lão ta không nói tiếp nữa, lão chỉ buông tiếng thở dài đầy vẻ thối ngạo.

Đoạn lão bàn tiếp đến sự việc hiện tại:

- Với công lực của ba người chúng ta sẽ dư sức tiến vào mặt trước của Thiệt Huyết Bảo.

Cừ Thiên Hiệp cùng Nhan Như Ngọc rất hài lòng đáp:

- Cả ba chúng ta nên hành động ngay!

Vừa nói dứt lời cả ba nhún mình bay vọt về hướng mặt trước Huyết Bảo.

Hơn mười trượng vườn chòm cỏ thụ, cả ba người leo lên tận ngọn cây cao vút.

Quả nhiên đúng theo sự ước đoán của mọi người. Bên trong bảo đèn lồng kết tụi, thể sắc muôn màu, người chạy tới lui lảng xảng, ai ai cũng mặc quần hồng áo lụa, chứng tỏ là đêm kết khánh liên hoan từ xa xa đưa lại mùi xào nẫu thơm phưng phức.

Bờ tường chu vi Thiệt Huyết Bảo, cao hơn ba trượng song những dãy nhà bên trong lại cao vút vượt hẳn bờ tường.

Tiền diện là tòa đại sảnh ba gian, kiến trúc thật huy hoàng tráng lệ, hậu diện có một tòa lầu đài cao, phòng độ năm sáu tầng, phía trước lầu treo tua hàng, tuổi lụa, kết thành hình Phúc Thử và hồng điệp nhờ ánh đèn hoa chiếu tỏ, nhìn xem màu sắc thật nguy nga, mỗi tầng lầu đều kết ghi lụa hồng, sung quanh song cửa như cửa Cung Tần, giữa song lại treo chiếu đèn lồng hình dã thú cùng mấy cái chuông bội hoàn, gặp trận gió đêm thổi đến phát ra âm điệu “Đình Đông...”

Nhan Như Ngọc nghiêm sắc mặt nói thật nhỏ:

- Nay Tiệt lão tiền bối! Chúng ta nên chia ra ba mặt mà đi tìm lệnh ái, Tiền bối đến trước bảo, tôi vào giữa bảo, Cừ Thiên Hiệp xuống hậu bảo, cả ba chúng ta nép mình trên mái nhà quan sát nếu như không tìm thấy lệnh ái, thì chúng ta gặp nhau dưới chân núi lúc mặt trời ló mọc, bằng trái lại... chúng ta ai thấy lệnh ái ở đâu thì huyết lên tiếng gió làm hiệu để tiếp ứng.

Nàng nghiêm nhiên thành một vị tướng soái phát lệnh, có quy tắc rõ ràng.

Cái thế Ma quân rât hài lòng đáp:

- Chúng ta nên hành động như thế!

Lão vừa nói dứt, nhún mình bay vọt lên hướng mặt trước Huyết Bảo.

Cừu Thiên Hiệp thấy Cái thế Ma quân đi được một đôi xa, bèn quay sang Nhan Như Ngọc bảo nhỏ:

- Giữa là chỗ nguy hiểm trập trùng, phải để cho ta vào trung bảo mới được!

Nhan Như Ngọc mỉm cười vui vẻ, nói:

- Công lực của thiêu hiệp tuy cao diệu hơn ta, nhưng người chớ ngại ta đủ sức vào giữa bảo!

Cừu Thiên Hiệp nghe qua nóng mặt vì không nỡ để nàng vào chỗ nguy hiểm trầm giọng nói:

- Ta lấy làm lo sợ vì...

Nhan Như Ngọc mỉm cười cướp lời:

- Người đừng lo nghĩ vẩn vơ, mỗi người một phận sự hãy nhận lấy! Ta đi đây!

Nói xong, nàng cúi gập lưng ong, cong cánh liễu uốn, bằng một chiêu “Thiên nữ tán hoa” từ trên ngọn cây cao bay chúi xuống, thân mình đang lơ lửng nàng đổi ra thế “Nhũ yên, dịch lâm hình tượng như mũi tên, bay xẹt vào mái nhà giữa bảo.

Cừu Thiên Hiệp không chậm trễ, phất nhanh tay áo lả c mình biến theo chiêu “Bình địa thanh vân” áo quần chẳng động, thân mình như mây bay, nương theo chiều gió, vượt mau qua bờ tường hướng về phía hẻm bao chạy nhanh như trót.

Nguyên phía sau hậu là: Nhà bếp, chuồng ngựa phòng râm và kho làm dọc ngang.

Chàng trườn mình trên mái ngói, dùng tuyệt kỳ khinh công, đến nỗi nhẹ hơn con tấc kẻ chuyển động, chẳng mấy chốc chàng đã tuấn thấy khắp nơi, ngoài những cặp vợ chồng nô bộc tình tự mặn ng nhau chàng không thấy điểm gì khả nghi cả luôn cả tin tức hoặc bóng dáng của Tiếu Lệ Hồng, không tìm được tia sáng hy vọng nào.

Nhưng chàng có nghe những lời bàn luận của lũ bảo nô thì biết hôm nay là ngày lễ thành hôn của Thiếu chúa, đêm động phòng “hoa chúc”.

Cừ Thiên Hiệp lại vượt qua mấy gian phòng kế tiếp, xuyên qua hơn hòn giả sơn là đến tòa lầu năm tầng, cao vút.

Chàng không dự d, nhấc mình bay vọt vào tầng lầu thứ nhất, chỉ thấy hoa giấ y rải đầy đất, cửa vào bóng hình, “Long phụng thì”, đèn đuốc sáng choang, nhưng im phăng phắc không có một bóng người.

Cừ Thiên Hiệp đi thẳng vào trong, vẫn không thấy động tịnh gì cả, sẵn dịp chàng chui qua cửa song leo thoăn thoắt đến thứ hai.

Tầng lầu nhì vẫn lạng trang không một bóng người nhưng giữa phòng bày biện rất khang trang, ba dãy bàn ghế dài, bên trên bày đầy thịt, dường như vừa dùng qua phần nửa, đầu bàn có hai cái ly bông tuyệt đẹp, chính là hai cái ly rượu dùng qua lễ hiệp cẩn, để riêng cho tân nương và tân lang làm lễ giao bôi.

Cừ Thiên Hiệp mãi mê xem đột nhiên có tiếng chân người từ lầu ba đi xuống, chàng thốt kinh vội xê mình ra sau, núp dưới kệ sách, vận khí nín thở đưa mắt theo dõi.

Lại thấy từ lâu ba đi xuống một đoàn người khá đông dẫn đầu là một thiếu phụ trung niên.

Một người thiếu nữ trẻ nhất bọn, bỗng lên tiếng:

- Không rõ nỗi ý của bảo chúa, tân nương chẳng nói chẳng rằng như người bệnh, mà bắt làm lễ bái đường, đêm động phòng hoa chúc với người đau thực là vô vị!

Một người thiếu phụ luống tuổi, tỏ vẻ sành đời lớn tiếng bảo:

Người có biết tại sao Bảo chúa gập như thế không? một là chọn được giờ lành, nếu không sớm lo động phòng thì sợ mất đi sự may mắn. Hai là Bảo chúa không muốn thiên hạ biết trước cuộc hôn lễ này, nên làm lễ động phòng trước mới báo thiệp hỉ tín và thiết tiệc sau!

Họ vừa đi vừa nói, khi dứt lời thì đoàn người đã xuống tới dưới nhà.

Cừ Thiên Hiệp chép miệng nói thầm: quái lạ thật, cuộc hôn lễ là đại sự, đường đường một vị Bảo chúa mà phải sợ gì... Phải cất pách và làm sai nghi thức như thế vừa suy nghĩ đến đây chàng lại bước nhanh ra ngoài toan leo lên tầng thư ba, lại nghe tiếng tiêu thổi, đàn địch hòa âm, trên từng lầu tư vang vọng xuống, kèm theo đây là tiếng ca xang múa hát của đoàn Nữ nhạc, xưng chúc lễ tân hôn.

Đột nhiên một giọng nói lạnh lạnh ngoài hành lang lầu tư vang lên rất cất pách:

- Lý tâu! Có người đến... có người đến...

Cừ Thiên Hiệp giật mình nép nhanh sau rèm cửa.

Một giọng nói trầm trầm của phụ nhơn gất lên:

- Hôm nay là ngày Song hỷ! Người chớ kêu réu ồn ào người đến là ai, mặc kệ họ!

Giọng nói lạnh lạnh lại kêu lên cấp thiết:

- Thật mà... có người đến... có người đến...

Giọng nói của phu nhân càng gay gắt hơn trước lại mắng to:

- Ta bảo “Song hỷ” kia mà, người muốn chết ư! Đêm quá canh ba mà kêu réu ầm ĩ, nếu mi kêu lên lần nữa ta sẽ bóp đầu chết tức khắc, súc sanh không biết gì... Có nghe rõ chưa!

- Nghe rõ! Nghe rõ!

Cừ Thiên Hiệp nhìn lên hành lang lầu ba chỗ phát ra tiếng nói, một chuyện khiến chàng suýt bật cười to.

Nguyên giọng nói lạnh lút vang lên hai lần, không phải tiếng nói của loài người, mà là tiếng kêu của con chim anh vũ màu lam đứng trong chiếc lồng vàng treo ngoài góc hành lang lầu ba.

Cừ Thiên Hiệp chép miệng bảo thầm. “Đừng mắng nó là súc sanh, tuy súc sanh, chứ khó qua khỏi tâm mắt của nó”... Vừa nghĩ vừa bước ra ngoài hành lang toan vượt lên lầu tư.

Bỗng nhiên... Một tiếng “A” kêu lên thât thanh, tiếng kêu này dứt, kẻ đầy là tiếng hú ngân dài, phát ra giữa bão.

Đúng là tiếng “hú” ám hiệu của Nhan Như Ngọc, chàng đoán là Nhan Như Ngọc đã lộ hình tích bị người phát giác, có lẽ bị người vây khốn.

Cừ Thiên Hiệp không còn lòng nào quan sát căn lầu tư nữa, mà nhún mình vọt ra cửa song nhắm hướng trung ương của Thiết

Huyết Bảo mà trở thuật phi hành chạy tới.

Ngay lúc đó, giữa bảo tiêng người la hét vang sân, bóng người chạy tới lui như mắ cửi, ánh đuốc đỏ rực trời, gươm đao tuốt ra lạnh người.

Cừu Thiên Hiệp chạy như bay, trong nháy mắ t đã đế n khu trung ương Huyết Bảo:

Chợt nhìn thắ y trên mười người cắ m nơi tay đủ loại binh khí, vây hắ m Nhan Như Ngọc vào giữa... Đầ u lắ nh của nhóm này là một cậu trai tuổi trắ c hai mươi, trên tay cắ m chắ t “Ngô câu kiế m” vẻ mặt lạnh như tiề n, đứng ra đố c xuấ t cuộc bao vây. Bên ngoài là màu trời tồ i như mực, chỉ có bắ n góc trắ ng việ n sáng trung như ngày hội có trên hàng trắ m người, tay cắ m bó đuố c giơ cao miệng không ngó t reo hò để trợ uy cho vòng vây xiế t chắ t.

Đứng trước thề m đại sảnh đường, là một ông lão khoắ c áo rộng râu tóc bạc phơ, mắ t sâu mày trắ ng, một điề u quái lạ là hai vành trắ tay tả hữu không có, chỉ có hai lỗ nghe mà thôi.

Vị lão nhân một tay chồ ng ngay ngang mạn sườn, một tay cắ m lang nhan nha bắ ng giương đôi mắ t như điệ n rọi thẳng vào trắ ng đầ u.

Cừu Thiên Hiệp đứng xa xa nhìn vào, thắ m đoán vị lão nhân này là Bảo chúa Thiế t Huyế t Bảo hiệu là Ban vân phúc vũ “tên chừ Tiề n Quân” chàng lại tưởng nghĩ: “người đời nói bắ t giặ c trước phải cắ m cho được chúa giặ c, vậy ta phải chế ́ phục hắ n thì Nhan Như Ngọc tự giải vây!” vì nghĩ thế ́ chàng tung mình bay xà xuố ng, vừa cao giọng gọi to:

- Nhan cô nương, có Thiên Hiệp đế n đây!

Tiêng hét vừa dứt thân mình chàng đảo hạ rất nhanh, rơi ngay trước thềm đại sảnh, ánh kim quang lấp lánh chiếu sáng trời, tay hữu lay động mạnh “Khô trúc thánh kiếm” phạt thẳng vào người Bàn vân phúc vũ Tiên Quân.

Thật chàng đoán không lầm, vị lão nhân trụ lỗ tai chính là Thiệt Huyết Bảo, Bảo chúa tiên quân.

Lão Tiên Quân đang chăm chỉ theo dõi cuộc đấu đến độ xuất thần, bị Cừ Thiên Hiệp hét to bên tai một cách thành linh, làm lão thất kinh, chưa kịp suy nghĩ gì cả, thì đao kim quang vàng hực hỏ xoáy tít vào mình, Cừ Thiên Hiệp vừa hiện thân thì chiêu thế vừa tấn tới. Bàn vân phúc vũ Tiên quân thất kinh vội ngã người bật ra sau bảy thước, khi hai chân vừa chạm xuống bậc thềm, lão vội cử ngang thanh lang nha bổng hộ thân, cả giận quát to như sấm:

- Người kia... ngươi là ai?

Cừ Thiên Hiệp nhếch môi cười, tay cầm ngọn “Khô trúc thánh kiếm” để ngang ngực trầm giọng đáp:

- Tại hạ là Cừ Thiên Hiệp! Các hạ có phải là Bảo chúa Bàn vân phúc vũ Tiên Quân chăng?

Thiệt Huyết Bảo chúa Tiên Quân đột nhiên xám mặt, tay tả run lên chỉ vào mặt Cừ Thiên Hiệp hỏi gặng lại:

- Cừ Thiên Hiệp... ngươi là Cừ Thiên Hiệp hay sao!

Cừ Thiên Hiệp nói to như rống:

- Đúng thế Bảo chúa ạ!

Bàn vân phúc vũ Tiên Quân thần thờ như kẻ mê hồn, bả ng giọng nói u trầm bảo:

- Oan có phâ`n, nợ có chủ! Mười năm về` trước... phụ thân ngươi bị người dẫn đế`n Thiê`t Huyê`t Bảo này... Tiê`n mỗ không hê` có dự mưu vào... vậy mà, trượng đánh gươm vung, biê`n Thiê`t Huyê`t Bảo thành một trường chiê`n, và huỷ hoại ngôi Bảo của ta, tan nát... như ngày hôm nay ngươi lại đế`n đây... chẳng hay muô`n hỏi gì với Bôn Bảo?

Giọng nói của lão âm trầ`m bi thiê`t, song lão không để ý thấ`y Cừu Thiên Hiệp mặt mày biê`n sắ`c lúc xanh lúc trắ`ng bệch.

Cừu Thiên Hiệp xúc động bô`i hờ`i, vô tình chàng đã nghe được tin tức của phụ thân, nhưng một điê`u rấ`t ngặt là chàng không rõ tên huý của phụ thân.

Thời bấ`y giờ, lại có hai cây kiê`m lỗi lạc nức tiế`ng giang hồ`, lại là hai gã cùng một họ “Cừu” không thể lâ`m lẫn trong muôn một, chàng muô`n hỏi một câu:- “Vậy phụ thân ta là ai?” lại sợ làm trò cười cho thiên hạ. Thiê`t tưởng... Trong thiên hạ có con nào lại không biê`t cha, hỏi như thế` thì còn mặt mũi nào dám ngó ai được nữa, do đó, chàng gắ`ng gượng nói càn, bắ`ng một giọng gay gắ`t:

- Hôm nay ta lại đây để đòi món nợ máu, mà ngươi đã vay mười năm về` trước?

Bàn vân Phúc vũ Tiê`n Quân, tay hữu quay ngọn lang nha bổng một vòng cả giọng quát to:

- Nợ máu! Hà... hà! Ta mà thiê`u ngươi nợ máu ư, năm xưa phụ thân ngươi không hê` bị một vế`t thương nhỏ... thì làm gì có nợ máu mà đòi, và lại... hai vành lỗ tai của lão phu... chính là món nợ mà lão phu câ`n phải đòi ở ngươi đấ`y!

Cừu Thiên Hiệp cảm thấ`y lão đã để lộ chân tướng, bèn vung thanh “Khô trúc thánh kiê`m” quát to:

- Đừng nói lời thôi! hãy tiếp chiêu thế của ta!

“Bàn vân Phúc vũ” Tiễn quân xám mặt, tay quạt mạnh bốn lang nha bổng một vòng quất to một tiếng như sấm nổ ngang trời:

- Cừu Thiên Hiệp, chính người dẫn xác đến nạp cho bốn bảo, thì chớ trách Bảo chúa nhẫn tâm tàn ác nhé!

Tiếng hét chưa dứt, ngọn bổng lang nha đã biến đổi ra chiêu “Cao sơn lưu thủy” lướt cong như con thuyền luồn giỡn sóng, bổng năng lực trầm giáng mạnh vào người đối phương.

Cừu Thiên Hiệp nhận thấy trúc kiếm qua mỏng nhẹ không dám đưa ra tiếp thế, tay hữu cử kiếm hoạch ngang, thì triển chiêu “Văn kệ khởi vũ” chớp nhẹ tựa 2 cánh nhạn, lướt nhanh qua một bên né tránh đường bổng tới độc, đồng thời đảo ngược “thánh kiếm” đâm thẳng vào “Du kiên đại huyết” của Tiễn Quân.

Chiêu thức công ra không đề phòng kịp, trong lúc xuất kỳ bất ý, linh xảo tuyệt luân, đây là một chiêu thức tới nhu, tới độc trội hơn mười hai chiêu kiếm của “Thập nhị sanh tiêu kiếm pháp”.

“Bàn vân phúc vũ” Tiễn Quân xà người tới trước, thế bổng nặng trầm, đột nhiên đạo kinh phong xoắn tít vào đại huyết, Lão cả kinh vội cắt ngọn lang nha bổng nhảy lùi sau ba bước.

Cừu Thiên Hiệp vừa đẩy ra chiêu, đã bức lui thủ, được thế chàng nên nhường, ai chân bước “Lôi hành cửu chuyển” thân người chớp động rất nhanh, thừa cơ thi triển ngay... chiêu “Thường thất bát kiếm”, khô trúc thánh kiếm chuyển mình, “Soạt, soạt” liên tiếp ba chiêu thức kiếm phong bay tủa vào đối phương, gây cho Bảo chúa Tiễn Quân cuống cả chân tay, kêu khổ lên liên miêng, ngọn lang nha bổng nặng trăm cân, múa vù vù như gió loạn, bổng ảnh như muôn đóa hoa màu bạc, thế bổng tựa, tường đồng, chả trọn thân

mình lão, không để hở một khe nhỏ, chẳng dám vùng chiêu thức tấ n công.

Gã thiế u niên “Ngô câu kiế m” đang vây đánh Nhan Như Ngọc, hắ n liế c thắ y tiề n quân thắ t thề , chiêu sô ́ rời rạc, bèn nổi giận thét to một tiế ng lay động, mạnh “Ngô câu kiế m” bỏ Nhan Như Ngọc, tung mình nhảy đế n bên Tiề n quân buột miệng kêu to:

- Gia gia, hãy tên tiểu tử cho hài nhi sửa trị!

“Bàn vân phúc vũ Tiề n quân giọng nói to:

- Phậ t nhi hãy cô ́ đề ̀ phòng, tên tiểu tử vô cùng lợi hại!

Thiế u niên vừa đế n vũ lộng mạnh ngọn “Ngô trúc kiế m” chém xả vào lưng thanh “Khô trúc thắ t kiế m” đờ ng thời hét to lên:

- Thiế t Huyế t Bảo là nơi câ m địa, đâu phải vùng hoang dã mà nguoi náo loạn? Tiểu tử hãy bó tay cho mau!

Lời nói gã chưa dứt tiế ng “choang” nổi lên mạnh kim thiế t chạm, nhau phát ra tiế ng động rộn người.

Gã thiế u niên cả kinh thắ t sắ c, rùn mình nhảy lùi ra sau mắ y bước, hắ n đưa mắ t nhìn lại thanh “Ngô câu kiế m” đã gãy cạnh chuôi còn giữ chặt trên tay, phân nửa đầ u mũi bị vắ ng xa xuô ng đầ t, thực khùng khiế p thay.

Cừu Thiên Hiệ p nổi cười gắ n giọng nói gay gắ t quát to:

- Ngày nay ta mới rõ Thiế t Huyế t Bảo, chỉ là một Bảo chúa rượu thịt của hạng giá áo túi cơm có danh không thực!

“Bằ ng vân phúc vũ” “Tiề n Quân, nghe qua tái mặt, tóc trắ ng xung bay, râu dài phắ t mạnh, lão cau mày trợn mắ t, tay cử lang nha

bồng lên cao, gả`n giọng quát to như sấm.

- Hay cho tên tiểu tử cuô`ng vọng. Hãy tiế`p lão phu ba thể bồ`ng... !

Cừu Thiên Hiệp nhê`ch môi lại nói:

- Dù cho ba trăm bông, Cừu mỗ vẫn không nao nao... mời Lão Tặc thu!

Tiê`n Quân ngang dọc tung hoành trong giới Hắ`c đạo suô`t mười năm dư, chưa bao giờ sa cơ thấ`t thê` như hôm nay, một sự thấ`t thê` vô cùng chua chát là trước mặt nhóm thủ hạ của chính mình, như vậy thì còn gì danh dự của Bảo chúa nữa, do đó... lão quyê`t liê`u mạng thí thân hằ`u gỡ gạc lại phầ`n nào danh dự.

- Soạt, soạt, soạt!

Ngọn lang nha bông phân ra ba đường thượng trung hạ... một chiêu biế`n ra ba thức, ba thức chuyển thành chín lố`i đánh hung hăng hê`t mực lợi hại.

Thê` thường có nói “Cao hơn tấ`t hữu cao hơn trị” ví như Tiê`n Quân Bảo chúa có nhiê`u thê` bông siêu phàm, thì Cừu Thiên Hiệp lại có lĩnh hội “Thiê`t thư thầ`n công tuyệt học” lại thêm có chiêu kiế`m thuật, bí truyê`n, may mắ`n được mắ`y độ kỳ duyên, cho nên căn cơ của chàng có thể gọi lệch đầ`t nghiêng trời, trên đời có một.

Vì thê`, Cừu Thiên Hiệp chuyển ngay thê` “Né tránh phong bê`, ứng chiêu thủ địch, chỉ độ một cái hít hơi đã hoàn thành bồ`n chiêu, năm thức ảo lạ thường.

Bảo Chúa Tiê`n Quân đưa ra thê` như phong vũ, chiêu tự ba đào, vẫn không bức lui được Cừu Thiên Hiệp. Khiế`n cho khí giận xung

đã ãng, hơi thở vang lên hô ãng học! Sự xấ u xa tũ nhục hóa ra giận dữ, tay hữu lão thâm ngay ngọn lang nha bổng, buốt miệng gọi thật to:

- Tất cả chúng môn đệ! Hãy nghe lệnh ta. Thố i lui mau!

Trên mười tên cao thủ đang vây phủ Nhan Như Ngọc nghe lệnh Bảo chúa truyề ãn, lập tức thố i lui ra ngoài mấ y trượng... luôn cả bọn bảo chúng cũng mở rộng vòng vây, phân ra tứ tán.

Cừ Thiên Hiệp vội chạy đế ãn bên Nhan Như Ngọc câ t tiế ãng hỏi khế:

- Nhan cô nương! Có sao không? cô nương có thấ y Tiế t...

Nhan Như Ngọc bỗng nhiên biế ãn sắ c run giọng nói:

- Không rõ tên Bảo chúa sắ p giờ trò gì... kia?

Cừ Thiên Hiệp nghe qua vội đưa mắ t nhìn theo ngón tay của Nhan Như Ngọc, lại thấ y “Bàn vân phúc” Tiề ãn Quân tay hữu giờ cao lên mái nhà đại sảnh đánh mạnh, trên nóc sảnh rơi xuố ãng sợi giây thừng, lão đưa tay tả đón lấ y và giật mạnh.

- Ấ m!

Một tiế ãng ấ m vang lên xé không gian, từ trên nóc đại sảnh phóng ra mảnh lưới, bủa quanh Cừ Thiên Hiệp và Nhan Như Ngọc vây hãm cả hai vào giữa, không có lố i thoát nào ra cả.

HỒI THỨ NĂM MƯỜI TƯ

Một tay chôn năm cạp

Thân lạc giữa rừng gươm

Cừu Thiên Hiệp đứng giữa bức màn lưới sắt cao giọng quát to:

- Thiệt Huyết Bảo! Các ngươi là kẻ đày giết nhìn trời, mảnh với sắt này, đâu cần nổi bước tiến của ta!

Vừa nói dứt, chàng tuốt phăng thanh “Khô trúc thánh kiếm” ra khỏi võ, quay tròn một vòng, kim quang chiếu ra vàng hực hỡ sáng chói khắp mặt trường.

Nhan Như Ngọc thấy Cừu Thiên Hiệp động thủ biến sắc kêu lên thất thanh:

- Dừng tay lại, Mau!

Vừa nói dứt, nàng rút thanh kiếm dài, lay động vu vu, chĩa mũi cản ngay ngọn “Khô trúc thánh kiếm” mà chính Cừu Thiên Hiệp đang trở thân lực chém xả vào mảnh lưới.

“Khô trúc thánh kiếm” là vật chí bữu kỳ trân, sắc bén tột đời... Bỗng nghe...

- Keng!

Tiên binh khí chạm nhau tóe lửa, thanh trường kiếm trên tay Đả công Ngươn bị ngọn “trúc kiếm” dẫn ra làm hai đoạn, khúc đầu mũi văng ra xa bóng người bị dội ra sau hai bước.

Cừu Thiên Hiệp gượng đứng vững, trố mắt nhìn nàng ngạc nhiên hỏi:

- Nhan cô nương! Tại sao...

Nhan Như Ngọc then đỏ mặt tay cầm thanh kiếm gãy, chỉ vào mảnh lưới sắt dày cộm nói nhanh:

- Thiệt hiệp chó khinh thường, mảnh lưới sắt của Thiệt Huyết Bảo có nhiều độc châm, không nên chặt phá được!

Cừu Thiên Hiệp nghe qua vội đưa mắt quan sát thật đúng như lời Nhan Như Ngọc nói, mỗi tao lưới dường như có tô tráp một lớp bột xanh óng ánh, hoặc xám lò mờ, phản chiếu ra những tia sáng nhỏ li ti, như sợi cước nhuộm chất lẫn hóa học... nhưng.

Cừu Thiên Hiệp giờ cao giọng Khô trúc thánh kiếm trầm giọng nói to:

- Đành rằng mảnh lưới đầy độc chất, nhưng không ta há bị chột chết hay sao?

Đứng bên ngoài lưới sắt. Thiệt Huyết Bảo chúa “Bản vận phúc vũ” Tiên Quân cười hắc hắc, bằng giọng nói oang oang:

- Hà hà! Ta không ngờ có kẻ biết giá trị mảnh thiệt vòng như thực chẳng uổng công trình lão phu sáng tạo, nếu các người nhiều động một tí, thì sẽ có “Âm lân liệt hỏa” bảo bọn hai cái sinh mệnh nhỏ này, mà chuyển hóa thành hai khối than... các người nghe rõ chưa.

Vừa nói dứt, lão Tiên Quân vụt nhanh râu bạc vừa cười như điên dại, giọng cười quỷ quái âm ma, khiến người nghe rất tai óc.

Cừu Thiên Hiệp nóng lòng như lửa đốt, trợn mắt cau mày bắ`ng giọng nói giận dữ quát to như sấm nổ:

- Đã là hào kiệt phải có thực học chân tài, bắ`ng những thủ đoạn hèn mọn như người... thực là uổng giá trị của một Bảo chúa!

Tiê`n Quân vuô`t nhẹ chòm râu bạc, cười hăng hắ`c, bắ`ng giọng âm trầm ác độc, nghe như quỷ hú tha ma:

- Hà hà! Muô`n động thủ ư, được như thế` dở cho lão phu. Hà hà.. có đây! Mời năm vị hổ tướng xuấ`t trận, ta bỏ ra một chút Mê mong vụ trưởng... dù giúp cho các người an giấ`c ngàn thu...

Chợt nghe bọn thủ hạ của Thiế`t Huyế`t Bảo câ`t tiế`ng “dạ” vang rân...

Nhan Như Ngọc lo sợ, nhìn Cừu Thiên Hiệp khẽ nói:

- Hãy đề` phòng cẩn thận! Lão Tiê`n quân này, quý kê` đa đoan tàn độc tột đời!

Cừu Thiên Hiệp chẳng hiểu gì cả, ngạc nhiên nói:

- Ngủ vi hổ tướng chắ`c là năm tên cao thủ, thiên binh vạn mã ta còn chẳng sợ nữa là những còn... Mê mong...

Chàng vừa nói dứt lời, bỗng thấ`y từ xa xa, nơi góc viện cuô`i giải lưới sắ`t, hiện lên mười đốm lửa đỏ rực như ngọn đèn nhỏ chiế`u nhấ`p nháy, đi lầ`n lầ`n tới... nhiề`u người lại kêu lên thấ`t thanh.

- Ái da, nguy mắ`t!

Nhan Như Ngọc sợ kêu lên thấ`t thanh, đưa tay chộp lắ`y vai Cừu Thiên Hiệp run giọng nói:

- Thiế`u hiệp kia... kìa... con hồ!

Bây giờ, Cừ Thiên Hiệp mới nhìn rõ mười đốm lửa đỏ rực, chẳng phải ngọn đèn con, mà là mười con mắt của năm con hổ, Cừ Thiên Hiệp nắm chặt đốm “Trúc kiêu” xê mình tới trước ba bước, quay sang Nhan Như Ngọc khẽ bảo:

- Người đừng sợ, hãy để nó cho ta xử!

Nhan Như Ngọc bây giờ trường kiêu đã gãy, trên tay không tác sứt chỉ còn cách vận dụng nội lực vào song chưởng, thủ thế hộ thân, nghiêng mình chờ.

Tiêng quân bên ngoài mảnh lưới sắt, nghiêng răng thét lên:

- Tiểu tử! Thiệt Huyết Bảo xử sự tốt với người làm đây? Trước hết cho người thử sức với năm hổ tướng của ta, sau sẽ hà... hà?

Tiếng nói chưa dứt, đột nhiên bốn phương tám hướng vang lên những tiếng:

- Phàn... Phạt!

Ngay tức khắc, bốn phương xông lên khói nô ng mù mịt, làn khói này dường như do một ống đồng thực ra, nhả vào mảnh lưới sắt phun liên tiếp, trong nháy mắt, khung lưới sắt bị phủ dưới lớp khói trắng đục như màu sương mù, trong vòng năm thước không nhìn thấy bóng người bị trúng nhả, nước mắt tuôn ràn rụa, nước chảy có giọt, hơi thở rất khó chịu dường như bị tắt nghẽn giữa cổ họng..

Cừ Thiên Hiệp gượng chịu đựng, sự uất hận dâng trào lên ghen cổ, chàng cố gọi lên rồi rít:

- Nhan cô nương! Công nương chớ rời xa ta nhé!

Nhan Như Ngọc ghen ngào kêu lên:

- Ta ở... đây! người... ở... đâu?... người.... Đúng... đâu?

Vừa nói đến đây, nàng lên con ho sặc sụa.

Cừ Thiên Hiệp vừa mở miệng toan đáp lời thì luồng khói trắng nõng chui ngay vào cổ, bắt chàng ho lên sặc sụa... Cừ Thiên Hiệp cả kinh ngậm chặt đôi môi bằng giọng ú ớ đáp lại:

- Ta... ở đây!

Đứng bên ngoài màn lưới sắt “Bàn phúc vũ” Tiễn Quân cười hăng hắc nói:

- Hà... hà! Các người ngủ đủ mùi vị chưa?

Đề Năm vị hổ tướng xuất binh chứ!

Lão vừa nói dứt, thì nghe tiếng tiêng rống.

- “Cà um! Cà um!”

Vang rền rung chuyển cả núi rừng, trong vầng khói đục mờ, mười con mắt đỏ lòm ánh đèn, từ xa xa bắt đầu xuất hiện...

- Cà um... Cà um!

Năm con rống rống lên một lượt làm chấn động cả Thiết Huyết Bảo... mỗi... mỗi con hổ to như con bò mộng vẩy đuôi phe phẩy, bước từng bước rất bệ vệ như vị tướng soái tuấn du, năm đôi mắt đỏ giông như đèn lồng ẩn trong lớp khói mờ, càng lúc... càng tiến đến gần.

Cừ Thiên Hiệp nóng lòng, lo sợ cho Nhan Như Ngọc sợ gặp sự chẳng lành, liền dò theo tiếng nói mà đến bên nàng bảo rất nhỏ:

- Nhan côn nương, hãy mau đến ẩn sau lưng tại hạ, chớ rời giây phút nào cả, năm con nghiệt súc để mặc ta!

Bên ngoài, Tiên quân cao giọng nói to:

- Làm kinh động đến sự an nhàn của Ngũ Hồ bị thuộc, thì các người phải bị trừng phạt của nó!

Nhan Như Ngọc nghe qua thất kinh, kéo Cừ Thiên Hiệp bảo nhỏ:

- À! Lão thất phu này đáng chết.

Năm con hồ bị say thuộc, chúng gãm rú đang đi tìm kẻ địch, một trong năm con đã xông lên thực to, rún mình phóng nhanh vào hai người đang đứng, thật là nguy hiểm khôn lường.

Cừ Thiên Hiệp tay hữu cầm “Thánh kiếm” tay tả vận nội lực thần công, hít vào một luồng chân khí, tả chưởng đẩy mạnh ra, dồn thời quát to:

- Nghiệt súc, muồn chết!

Ngọn chưởng vừa đưa ra, trên mười thành công lực, kinh phong tuôn như giông tố, nặng tựa hòn giả sơn bay lông lốc xoăn vào yết tâm con mãnh hổ.

- Bùng!

Sau một tiếng nổ, con mãnh hổ to như trâu bị văng ra xa mấy trượng, nói cô vùng dậy xông lên vang động cả núi rừng, và chạy trở vào nhập đoàn với bốn con mãnh hổ kia...

Nguyên vì luồng khí đực ẩn làm cho ánh mắt của Cừ Thiên Hiệp hé t tỉnh, ngọn chưởng vù rồi dư sức quát chết con mãnh hổ,

chỉ vì chàng đánh phốt ngang bụng, bốp nó ra xa thế, chứ trúng phải yếm tằm thì con mãnh hổ sẽ nát thây ngay.

Bây giờ năm con hổ đều nằm phục dưới đất ve vẩy chiếc đuôi phất cò, đột nhiên, tất cả đập mạnh đuôi, nhảy vào một lượt với khí thế thật là vô cùng hung mãnh.

Cừu Thiên Hiệp vẫy tay ra hiệu cho Nhan Như Ngọc nói mau:

- Chúng mình qua bên tả... nhanh lên!

Vừa nói dứt, cả hai rún mình nhảy vọt qua bên tả, xa trên năm con mãnh hổ.

Năm con mãnh hổ vô trượt hai người, rơi “ầm” trên mặt đất, thân nó rớt xuống, đảo lộn giơ bốn cẳng lên trời... có lẽ vì quá đau đớn nó đứng chồm dậy, rống lên vang động cả núi rừng, cả năm con mãnh hổ đứng thẳng lên, bỏ vó bước đi từng nhịp, chúng đưa đôi mắt đỏ khè nhìn Cừu Thiên Hiệp và Nhan Như Ngọc như muốn ăn tươi nuốt sống hai người.

Hơi khói cay hăng nồng đã tan loãng đi, bầu không khí đã trở lại bình thường.

Cừu Thiên Hiệp nhìn Nhan Như Ngọc bảo khẽ:

- Để ta giết sạch năm con hổ rồi sẽ phá lưới sau.

Vừa nói dứt thanh “Khô trúc Thánh kiếm” trên tay chàng hạ thấp, hai chân rún xuống thủ thế.

Vừa đúng lúc, năm con hổ vốn cực to, chúng đập đuôi nhảy mạnh vào tấn công.

Cừu Thiên Hiệp rất bình tĩnh, thanh kiếm, giơ lên tận trán, hai tay nắm chắc đốc kiếm, đôi mắt nhìn quan sát, thuận tay chàng chĩa mũi kiếm về phía trước, rất nhanh, con hổ vừa phóng đến đỉnh đầu Cừu Thiên Hiệp, đã bị ngọn trúc kiếm nhìn vào ngực, rọc một đường dài đến trôn, máu huyết văng bắn ra tung tóe.

- Ấm!

Thân mình to như con trâu bị ngã sấp trên mặt đất, giãy mãy cái chết tươi, máu hồ trộn tràn ướt đi.

Thanh “Khô trúc thánh kiếm” rọc bụng hổ, máu hổ chảy đến chuôi và ướt cả mặt mày quần áo Cừu Thiên Hiệp, trông thấy thân hình chàng đỏ ối như người mán.

Bốn con hổ còn lại, chúng trông thấy đồng bạn bị chết, hung tánh càng thêm ác liệt hơn, chúng lần đầu vây đuôi, rống lên những tiếng thét gầm sát đất, đột nhiên chỗi dậy... thêm một lúc nữa, chúng đập đuôi phóng tới tấn công.

Lúc bấy giờ, Cừu Thiên Hiệp thủ thế chẳng kịp, chỉ còn cách choàng tay qua hông Nhan Như Ngọc, ôm nàng nhảy vọt ra xa hơn một trượng, tránh khỏi nanh vuốt của bốn con mãnh hổ, trong lúc bắt đầu chàng cả giận nói:

- Đường đường là một người biết võ, không ngờ bị mấy con súc vật này vây khốn, ra vẫn không tin như thế được!

Trong lúc nhất thời, chàng nói ra bằng lời lẽ chân thành vô lý.

Không ngờ Nhan Như Ngọc lại có ý, bèn cười nhạt nói tiếp:

- Nam tử như mi bị nghiệt súc vây khốn thì đã đành, chẳng nhẽ phận liễu bồ nhược chất cũng bị súc sanh vây khốn nữa ư!

Vừa nói dứt, nàng buông vạt áo Cừu Thiên Hiệp không đứng phía sau lưng nữa, mà xê mình bước nhanh tới trước năm bước, trái lại Cừu Thiên Hiệp phải đứng sau lưng nàng.

Cừu Thiên Hiệp thấ y thế ́ hoảng kinh kêu lên:

- Nhan cô nương...

... Chàng chưa nói hế t lời bồ ́n con điện lại phóng mình vô ̀ tới.

Nhan Như Ngọc hai tay vận mười thành lực đẩy nhanh ra một chưởng vừa cao giọng thét to:

- Coi này!

Cừu Thiên Hiệp nhấ c mình tới trước hai bước, tay hữu lay động “Trúc kiế m” tay tả đẩy mạnh chưởng phong, công lực cùng một lượt.

Hai người hành động lúc thành linh, đồ ̀ng đưa ra thế ́ công một lượt, họ vận dụng toàn lực, giận dữ khi xuấ t thủ, cho nên ba đạo kinh phong như ngọn thủy triề u cuồ n cuộn nổi lên, tuy bồ ́n con mãnh hổ có hùng dũng đế ́n bậc nào, cũng không chịu nổi thế ́ công mãnh liệt và thầ n tố c đó.

Bồ ́n con mãnh hổ thân hình lớn như trâu, bị đạo kinh phong bồ ́c đứng, giơ tám chân trước lên trời thân mình loạn choạng sắ p ngã vì luồ ̀ng chưởng phong vừa qua, tám chân sau chúng nhích động ve vẩy bồ ́n cái đuôi, toan phóng mình tới trước, dùng hế t sức để công địch.,

Cừu Thiên Hiệp nhác thấ y, biế t ngay là sự số ́ng chề t chỉ còn cách nhau làn tơ kẽ tóc, nế u không dùng toàn lực mình đẩy lui năm con hổ này, tấ t nhiên chúng sẽ thừa cơ nhảy vào tá n công nữa, do đó, chàng vận dụng nguồ n chân khí, tay hữu lay động “trúc kiế m”

đạo ngân quang chiếu u hực, tay tả dùng chưởng lực, đôi chân bước theo thế liên hoàn vừa bước tới vừa rõ ng to:

- Chết này!

- Cà... um!

Con hổ đứng bên mặt rõ ng lên một tiếng đau đớn, thân mình to như con trâu, bị văng ra ba trượng ngã xuống đất giờ bốn vó lên trời, đoạn lăn tròn như con vục, cuốn cát bụi bay lên ngập đất.

Cừu Thiên Hiệp thấy được hai con còn lại ba con nên không chậm một giây, nhấc mình xô tới trước, nhanh như tên bay, đạo hào kim quang vàng óng ánh, thuận thế xô c nhanh thành “trúc kiếm” người lẫn kiếm bắn vọt ngay mình một con mãnh hổ khác.

Con mãnh hổ không linh cảm được cái chết kề bên mà nhe nanh, lộ mắt nhìn Cừu Thiên Hiệp toan đập đuôi nhảy tới tấn công.

- Soạt!

Một tiếng nổi lên, mũi kiếm “khô trúc” đâm mạnh vào con mắt tả của mãnh hổ, ngập sâu vào năm tấc! Bị tấn công bất ngờ, hổ chỉ kịp rõ ng lên một tiếng, rồi nhảy dựng lên cao hàng hai trượng.

Cừu Thiên Hiệp chưa kịp rút kiếm về, tung thế phải tung mình lên cao ba trượng, rút nhanh “Trúc kiếm” rời mắt hổ, thuận tay chàng đâm mạnh vào bụng hổ, một nhát thật sâu... mãnh hổ tuy mạnh bạo song chịu đâu nổi “thánh kiếm”.

Thân mình như trâu từ trên cao rớt xuống...

- Àam!

Một tiếng vang lên rung rinh cả mặt đất, từ bụng hổ máu phun ra tứ hướng, đổ ối cả mặt trường, nó nhào lộn mấy vòng mới chịu ngã chết.

Cừ Thiên Hiệp vừa hạ mình đứng xuống tràng, bất giác tái mặt kêu lên thất thanh:

- Nhan cô nương! Hãy đề phòng!

Nguyên vì Nhan Như Ngọc trong thầy Cừ Thiên Hiệp đã thương ba con mãnh hổ cùng một lúc, nàng vốn dĩ là con người háo thắng, bèn nổi tính cao hứng vận nội lực đẩy ra song chưởng đánh nhào vào hai con mãnh hổ còn lại...

Bàn về chưởng lực, mỗi khi muốn giở thế công, trong người phải đầy đủ nội chấn ngưng mới dám đưa ra song chưởng, nếu miễn cưỡng cản thì song chưởng chẳng có tí gì kinh phong nào.

Lúc đầu Nhan Như Ngọc đã vận dụng hết nội lực đẩy ra hai chưởng, bây giờ lại vùng chưởng đánh nữa, thử hỏi nội lực lấy đâu ra để tạo luồng kinh phong.

Đành rằng, chưởng lực không có chân ngưng cũng có thể quật ngã chông chéo, đá cầu hay những loài tằm thường nghe gió động là chạy cong đuôi, riêng về mấy con mãnh hổ của Thiệt Huyết Bảo nuôi dưỡng lại khác hơn. Chúng được chăm nom và cho ăn thuốc tử nhỏ, lớn lên lại tập mãnh hơn đồ ng loại.

Vì thế hai đạo chưởng phong của Nhan Như Ngọc không đủ quật chết hai con hổ điên, mà làm cho chúng hung hăng thêm cả hai con đều xông lên một lượt, một con phóng bên tả, một con phóng bên hữu, nhắm ngay mình Nhan Như Ngọc chồm tới.

Bây giờ, Cừ Thiên Hiệp muố n ra tay giết nố t hai con hổ còn lại, nhưng thấ y vẻ mặt Nhan Như Ngọc hiu hiu tự đắ c, lại không câ u cứu nên chàng nghĩế n rằng, vận nội lực hờm sẵn song chươ ng đợ i Nhan Như Ngọc lâm nguy mới ra tay giải cứu.

Không ngờ, tâm thầ n quá căng thẳng, công lực lại chẳng chiề u theo sự điề u khiển của mình.

Nhan Như Ngọc giận xám mặt thét lên vang trời, nàng vận dụng hế t sức bình sanh đẩy ra một chươ ng đánh vào con mãnh hổ bên tay phải. Công lực của nàng khá đô i dào. Nên ngọn chươ ng này đẩy bật con mãnh hổ văng ra xa bảy, tám thước kêu rồ ng lên dậy cả núi rừng...

Khô thay, con hổ bên trái, thừa cơ phóng mạnh vào người nàng nhanh hơn tia chớp ngang trời...

Nhan Như Ngọc kêu lên tuyệt vọng:

- “Mạng ta chắ c hưu hĩ rô i!”

Một ý niệm sinh tồ n lóe lên, khiế n nàng quên đi sợ hãi nhảy trái qua một bên né tránh, nhưng không còn kịp nữa.

- Nhan Như Ngọc!

Một tiế ng “rú” hãi hùng vang lên, tuy Nhan Như Ngọc nhảy ra ngoài bảy thước, tránh cái vô ẽ của con mãnh hổ, nhưng bả vai nàng cũng bị vút hổ tạt nhẹ, làm mãnh hổ xiêm trắ ng bị rách một lỗ khá to, máu tuôn ra ướt cả vạt áo trắ ng tinh.

Cừ Thiên Hiệp lại thét to:

- Coi chừng!

Vừa nói dứt, thân mình chàng đã bay bổng lên cao, chẳng đợi đáp xuống, hai chân chàng co rúm lại nhả m ngay đầu con mãnh hổ đá xuống thật mạnh, bả ng cước bộ “Ngũ mai”. Bỗng nhiên... một tiếng “Bốp” nổi lên khô khan, máu huyết văng ra tung tóe, cái đầu mãnh hổ bị cái đá của Cừ Thiên Hiệp bẻ văng óc, thân mình hổ ngã xuống đất chết ngay.

Cừ Thiên Hiệp diệt chết con mãnh hổ, song con giận vẫn chưa tiêu, chàng xê mình về hướng Nhan Như Ngọc, thấy con mãnh hổ bên phải, lúc nãy bị Nhan Như Ngọc quật một chưởng đã sợ thất thầ n, bắ y giờ nó cong đuôi chạy vòng quanh kêu rồ ng không dứt, chẳng dám giở thê công...

Cừ Thiên Hiệp quay nhanh “Trúc kiế m” rún bay vọt lên cao, tạo ra đạo kim quang chiế u óng ánh, đột nhiên kiế m phong chớp động, nhằ m ngay mãnh hổ xả xuống một nhát nhanh như chớp.

- Phập!

Một tiếng “phập” nổi lên khô khan, xuyên qua cổ con mãnh hổ, tiêu phăng cái đầu to tướng, hầ t bổng lên cao, máu huyết phun ra có vòi như suố i đỏ, thân hình to như trâu lặn cuồ n cuộn trên mặt đất mắ y vòng sau cùng giẫy đành đạch chết ngay...

Cừ Thiên Hiệp nỗ lực giế t một lúc năm con mãnh hổ, hào khí bô c lên đồ hờ ng cả mặt, vói nhìn ra ngoài màn lưới sắ t lại không thấy động tịnh gì cả, lắ ng tai nghe ngóng vẫn không nghe tiế ng động nhỏ nào; chàng tưởng tượng có lẽ giờ này những người trong Thiế t Huyết Bảo đi ẩn mặt cả rô i... chàng bèn quay sang Nhan Như Ngọc lớn tiế ng bảo:

- Nhan cô nương... chúng ta đi chứ!

Nhan Như Ngọc nhìn thấy Cừ Thiên Hiệp đã cứu mình thoát khỏi miệng cọp, dùng sức diệt năm hổ, vậy mà chính mình nghĩ quấy cho chàng, vì nghĩ như thế nên nàng thẹn đỏ mặt ấp úng hỏi lại:

- Chúng ta làm sao thoát:

Cừ Thiên Hiệp đáp ngay không nghĩ ngợi:

- Phá rào mà ra chứ sao!

Nhan Như Ngọc đưa mắt nhìn lên chót màn lưới sắt, từ dưới đất lên đến chót ước chừng năm, sáu trượng cao, có nóc như mùng, sức người không tài nào chui nhảy qua được, nàng buồn bã nói:

- Không rõ giờ này Tiệt Lão tiên bố ở đâu?

Tại sao chẳng thấy điểm động tịnh nào cả?

Cừ Thiên Hiệp cau mày nói:

- Có lẽ Lão bị người ám hại cũng nên, chúng ta mau thoát khỏi nơi đây rồi sẽ liệu.

Nhan Như Ngọc đưa tay chỉ màn lưới sắt nói:

- Còn mảnh lưới...

Cừ Thiên Hiệp nói nhanh:

- Hãy theo ta:

Vừa nói dứt, chàng nhấc mình lên cao, đưa lưới “Khô trúc thánh kiếm” rọc một khoảng lưới phía bên dưới.

- Toẹt, toẹt!

Hai tiêng nổi lên xé lụa, mảnh lưới sắt bị ngọn “Trúc kiêng” rọc rách như cắt giầy chàng rọc một lỗ rộng trên ba thước vừa đủ một người chui ra.

Cừu Thiên Hiệp vô cùng mừng rỡ, vội hạ xuống bên Nhan Như Ngọc... vui vẻ bảo:

Nhan cô nương... chúng ta ra....

Chàng chưa nói dứt câu, bỗng nhiên những tấm lưới sắt phát lên tiếng kêu:

- Keng! Keng! Cách... cách!

Một trận âm thanh kỳ bí nổi lên, nhiều đóm lửa đỏ bay xẹt loạn trên bức mảnh lưới sắt.

Cừu Thiên Hiệp kêu lên: “Ái da” kinh sợ, vội mọp người xuống đất.

Ngay lúc đó, một tiếng “Ầm” nổi lên dậy đất, trong chớp mắt chỗ mảnh lưới chàng vừa cắt hiện lên vô số tia sáng, mỗi đóm lửa bằng mắt mèo chiếu xanh biếc.

Nhan Như Ngọc nhìn thấy ánh lửa tỏa trên mảnh lưới, bèn kêu lên hoảng hốt:

- Nguy lắm...chỉ sợ...

Lời nói chưa dứt, thì lồm lửa cháy độ ba, bốn thước vuông, bỗng lan rộng ra cả trượng, thật là quái dị, lửa cháy hực quanh bức lưới sắt song ngọn lửa to chỉ bằng mắt mèo cháy thành màu xanh biếc biếc, cùng với mùi hôi khét lẹt lạ lùng, thế lửa càng lúc càng to, bốc cháy từ một trượng lên qua hai ba, bốn, năm trượng, vuông xung quanh mảnh lưới nhìn đâu đâu cũng thấy màu lửa xanh

biế c... dưới ánh trăng mờ, đêm dày gió nổi phát ra âm điệu vi vu, đốm lửa mắt mèo chớp nhoáng cháy lan tràn trong khoảnh khắc mảnh lưới sắt bọc cháy toàn diện như biển lửa, vây khốn hai người vào giữa, thế lửa phùng phùng, càng bọc lên cao ngùn ngụt.

Nhan Như Ngọc tay chân run lên bần bật, hô t hoảng kêu lên:

- Chúng ta phải làm sao đây?

Cừu Thiên Hiệp khẽ chớp nhanh đôi mày kiế m, ngọn :”Khô trúc kiế m”, dố c thẳng ra trước ngực cao giọng nói:

- Chạy... chúng ta mau ra khỏi đây!

Vừa nói dứt, tay tả vươn ra ôm ngang hông Nhan Như Ngọc,tay hữu huy động “Khô trúc thánh kiế m” lóe ra muôn đạo kim quang hực hỏ, cá t tiế ng bảo to:

- Vùng lên!

... Thân chàng như con chim ung, nương mình dưới lưới khô trúc thánh kiế m, vượt biển lửa chui ra ngoài....

Nhan Như Ngọc đành chịu Cừu Thiên Hiệp kéo đi như đứa trẻ lên ba bấ y giờ, chung quanh mảnh lưới lửa bọc lên cao hàng ba, bốn trượng, do đó không tìm được phương hướng thoát thân.

Cừu Thiên Hiệp xem thường sự hiểm nguy, một mặt chạy như tên, một mặt lay động thánh kiế m như gió bão mở đường, lạ thay cho đạo kiế m phong, ánh kim quang lóe đến đâu, thì những đốm lửa xanh xanh như mắt mèo, vệt hằn ra hai bên, gây ra tiế ng gió “khè khè” cực lớn.

Bấ y giờ, đang ở trong biển lửa, Cừu Thiên Hiệp đâu còn tâm trí nào để quan sát tỉ mỉ chuyện kỳ lạ này, chỉ có cách múa thật nhanh

“Trúc kiế m để mở đường” chạy nhanh ra ngoài... hướng này chính là mặt tiế n của Tòa đại sảnh.

Bỗng nhiên... phía sau lưng có tiế ng rú lên:

- Ái dà!

Nhan Như Ngọc không may bị lọt khỏi vòng tay Cừ Thiên Hiệp, lùi ra sau lưng hai bước, không tài nào tiế n theo Cừ Thiên Hiệp bước ra ngoài vòng lửa được, nàng chỉ kịp rú lên một tiế ng thấ t thanh rô i nín bật, thân mình bị lọt trở vào trong biển lửa.

Cừ Thiên Hiệp đã đánh rơi Nhan Như Ngọc, bèn buột miệng kêu lên thấ t thanh:

- Nhan cô nương đâu... Nhan cô nương đâu...?

Nhan Như Ngọc đứng giữa biển lửa càng lúc càng lùi vào trong, tuy bên tai nàng nghe lô ng lộng tiế ng kêu của Cừ Thiên Hiệp, nhưng khói nô ng bay lên mù mịt, chạy vào mũi miệng nàng ho lên sặc sụa không lên tiế ng trả lời được.

Cừ Thiên Hiệp gào lên mấ y lượt, vẫn không nghe Nhan Như Ngọc hô i đáp, khiế n lòng chàng hô i hộp lo sợ, vội lai động “Thánh kiế m” toan xông vào biển lửa lầ n nữa để cứu nàng.

Bỗng nhiên... một bóng người cao lớn từ phía ngoài Thiế t Huyế t Bảo bay vút đế n trước và hạ xuố ng mặt chàng.

Cừ Thiên Hiệp kêu lên một tiế ng mừng rỡ, vì kẻ lạ chính là Cái the ́ Ma Quân... chàng nhìn thấ y... Cái the ́ Ma quân toàn đồ ô i màu huyế t tươi, thầ n sắ c bại hoại. Mặt mày giận dữ. Sát khí đắ ng đắ ng, lão lượn ngang qua biển lửa đáp xuố ng trước mặt.

Cái thế Ma quân giương đôi mắt đỏ hoe nhìn Cừ Thiên Hiệp quát âm lên:

-Nhan phó giáo chủ! Nhan cô nương đâu? Cừ Thiên Hiệp nóng lòng lại muốn cứu Nhan Như Ngọc, bèn nhanh miệng đáp xuôi:

- Nhan cô nương kẹt trong biển lửa:

Cái thế Ma Quân qua thốt sắc, rùn người xuống thấp, đẩy ra song chưởng đánh mạnh vào người Cừ Thiên Hiệp, đồng thời quát to như sấm nổ:

- Hay cho tiểu tử! Ta sẽ diệt ngươi!

HỒI THỨ NĂM MƯỜI LĂM

Giữa Thiê t Huyê t Bảo

giận chém hô` yêu

Cừu Thiên Hiệp cả kinh vội nhún mình nhảy vọt lên cao mắ y thước, tránh thoát luô`ng kinh phong lợi hại của Cái thê` Ma quân.

- Bùng! Một tiê`ng nổ long trời, đạo kinh phong đánh trọt Cừu Thiên Hiệp, bay chạm vào màn lưới, bô`c cuộn ngọn lửa hô`ng văng ra tứ tán, tro bụi khói nô`ng bị ngọn gió quyen lên cao, túa ra như bức màn sương mờ, hơi cay của ngọn khói nô`ng xông vào mũi, mắ t khiê`n mọi người hít vào phải ho lên sặc sụa, chảy nước mắ t nước mũi.

Cái thê` Ma quân đánh rơi một chưởng vào khoảng không, cơn giận càng tăng lên mãnh liệt, lão đưa tay điểm vào mặt Cừu Thiên Hiệp mắ`ng to:

- Tiểu tử, thủ đoạn của ngươi thật là tàn ác, lương tâm của ngươi độc hại vô chừng, để ta cứu Nhan cô nương ra rồ`i sẽ thanh toán ngươi sau!

Vừa nói dứt, lão chẳng đợi Cừu Thiên Hiệp hô`i đáp, mà nhún mình bay vọt vào biển lửa, bắ`ng chiêu thê` “Lạc nhận xuyên dương” trông vô cùnng đẹp mắ`t...

Cừu Thiên Hiệp toan lên tiê`ng ngăn dứt Cái thê` Ma quân, song chẳng còn kịp nữa, nên buột miệng kêu:

- Ô`i!

Cái thê Ma quân lơng lộn trong hỏa trận, lão cất tiếng hú liên hôì, khoảnh khắc sau một bóng người bay vọt lên không, trông tương tự như canh đại bàng lửa, từ hai trượng cao ngất bay sà xuống bọc thêm đại sảnh.

Sau khi đứng yên trên bọc thêm, cái thê ma quân lơng lộn như gấu điên, hai tay phủ dập các đóm lửa cháy xém cả y phục, luôn cả tóc râu đều cháy rụi, nhìn thân hình lão xơ xác một cách thảm thương.

Cừu Thiên Hiệp cố nín cười bề ruột, vội bước tới nghiêm giọng hỏi:

- Lão... ư... ! có sao không?

Cái thê Ma quân vừa hổ thẹn vừa giận, lão rùn bộ đẩy ra song chưởng, đồng thời quát to như sấm nổ:

- Tiểu tử, Lão phu sẽ liên mạng diệt ngươi!

Sự việc xảy ra bất thành lình, khiến Cừu Thiên Hiệp không kịp nghĩ suy hay phòng bị, chỉ còn cách tự vệ là cử song chưởng ra tiếp:

- Bùng!

Một tiếng nổ lên, hai chưởng giao nhau cực mạnh, quện thành cơn gió lốc quét mạnh trước thêm đại sảnh, nào tràng kỷ, án hoa, bình phong cổ trướng luôn cả bình sứ, chậu hoa thi nhau đổ ầm ầm, bể nát văng ra tứ hướng.

Cái thê Ma quân bị lơng quỷ chưởng hất lùi vào góc tường, lão giương đôi mắt tròn xoe nhìn Cừu Thiên Hiệp như chực ăn tươi nuốt sống chàng, lão rống lên “bào hao” như hổ đói:

- Cừu Thiên Hiệp, hãy tiếp ta thêm một chưởng!

Cừu Thiên Hiệp khoát tay lia lịa, một mặt vận công phòng một mặt cao giọng nói như hét:

- Người đã quên rồi ư! Chúng ta đến đây cùng một mục đích!

Cái thê Ma quân nghe nói, vội buông thông hai tay, dịu giọng hỏi nhanh:

- Tiểu tử, người có gặp ái nữ của ta không?

Cừu Thiên Hiệp gập mặt, nhưng chắc là lệnh ái đang ở tại Bảo....

- Lời nói chưa dứt, hô t nhiên phía sau đại sảnh vang lên một chuỗi cười như điên dại, giọng cười âm trầm khủng khiếp như lũ ma trôi rên xiết giữa từng địa ngục, âm thanh, dài đặc không thôi.

Cái thê Ma quân cau đôi mày trụi cả lông vẻ ngạc nhiên hiện đầy trên gương mặt đầy màu tro.

Cừu Thiên Hiệp với nét mặt kinh ngạc, đứng ngơ ngác như gà trống mất đàn.

Hai người không hẹn mà cùng quay nhanh ra sau lưng một lượt, lại nghe nhiều tiếng chân dẫm lên sỏi đá sần sật, chợt thấy, từ bên hong đại sảnh đi ra. Thiệt Huyết Bảo chúa Bằng giang phúc vũ Tiễn Quân đi đầu, phía sau lưng là đoàn hộ vệ gồm mười mấy tên cao thủ.

Tiễn Quân, vừa trông thấy Cái thê Ma quân, tiếng cười khả ố vụt nín bật, gương mặt già nua bỗng trở nên nghiêm nghị lạ, bằng giọng nói hùng trầm bảo:

- Tiệt huynh! Chẳng mấy thuở Rồi viếng nhà tôm! Tiễn mỗ sắp đi mời Tiệt huynh đây... thực không ngờ ngọn gió lành đưa Tiệt huynh đến trước.. ha... ha! Vận hạnh vận hạnh!

Nguyên Cái thế Ma quân và Tiề n Quân là hai bậc lão bối cao thủ của Hắc đạo, thường qua lại với nhau.

Bây giờ Cái thế Ma quân có cảm giác là chính mình quá vô lễ, không giữ quy giới giang hồ, xâm phạm Thiệt Huyết Bảo một cách mờ ám, vì nghĩ thế Cái thế Ma quân vội vòng tay thi lễ nói:

- Tiề n Quân... Cừu mỗ xâm phạm Quý Bảo vô lý, xin Tiề n huynh thứ lỗi!

- Tiề n Quân khoát tay cười hềnh hệch nói:

- Thiệt huynh nói chi những lời này! chúng ta đều là người nhà cả... lại là...

Nói đến đây, đột nhiên, lão nhìn ngoảnh mặt ra sau lưng, đưa tay vẫy gọi Thiệt u Bảo Chúa “Tiề n Phật tăng” bảo to:

- Phật nhi! Lại đây ra mắt Thiệt thế bá!

Thiệt u Bảo Chúa Tiề n Phật Tăng.. “ạ” to một tiếng, lắt nhẹ cái đầu bóng như quả cam, bước tới trước mặt Cái thế Ma quân vòng tay nói:

- Tiểu thế xin ra mắt nhạc phụ!

Cái thế Ma quân nghe qua sững sờ, lão ngạc nhiên thối lui ra hai bước, run giọng hỏi lại:

- Nhạc phụ! Người nói gì lạ thế?

Bằng vân phúc Tiề n Quân mỉm cười đắc ý đôi mắt ba góc chiếu ra tia hân hoan đến tột bậc, bằng giọng nói trầm trầm:

- Tiểu nhi hãy ai mộ lệnh ái, nó tương tư ao ước ngày đêm, may nhờ Ngũ diệu đạo cô lo giúp đỡ đưa lệnh ái về đây, đêm nay là đêm

động phòng hoa chúc giờ huỳnh đạo...

Cừu Thiên Hiệp nghe qua tởi tấm mặt, một sự chua chát trào dâng lên tận cổ, nhưng Cái thê Ma quân có mặt tại trường, lão là phụ thân của Tiểt Lệ Hông mọi việc đều do lão giữ phần chủ động, do đó... chàng muố n thét to lên, lại kịp dừng lại.

Cái thê Ma quân Tiểt Nam Hùng nghe qua như sét đánh ngang đầu, mặt mày rắ n lại, bắ ng giọng nói trầ m trầ m như hỏi to:

- Ai đứng ra chủ trương việc này?

Nói xong, mặt mày tái mặt, chân tay run lên bắ n bật, lão giương đôi mắ t tròn xoe, chiế u ra những tia nhìn khiế p đảm.

Tiề n Quân cười hê hê , bắ ng giọng âm trầ m đáp:

- Chuyện trăm năm của con, cái lẽ tự nhiên do chúng nó chủ trương! Lão ca ca...

Cái thê Ma quân chẳng đợi nói dứt, vội bước xắ n tới trước, quắ c mắ t hỏi:

- Lệ nhi ở tại đâu?

Thiế u Bảo Chúa Tiề n Phật Tăng tay rờ cái đầ u nhần thín, xê mình tới trước cười hi hi đáp:

- Hiện ở trong phòng!

Cái thê Ma quân ghen ngào, lão giương đôi mắ t nhìn Thiế u Bảo Chúa gắ n rách khoe, nhưng lão chưa kịp biế t xử trí thế nào cho vẹn. Chỉ vì lão không rõ tâm sự của con gái ra sao, hai là sợ “gạo số ng đã thổi thành cơm” thì còn mặt mũi nào nữa, vả lại chuyện hậu nhựt của con cái là một đề u rắ t quan trọng “cô t nhục tình thâm”,

lão uất nghẹn chẳng biết làm cách nào cho tròn vẹn, do đó lão thần thờ bảo nhỏ:

- Ủa! Hãy đưa Tiệt nhi đến gặp ta!

Tiên Quân nghe qua, cau mày bả`ng giọng nói âm trầm bảo:

- Đêm nay gặp giờ huỳnh đạo lương thầ`n, sợ có điề`u bất tiện dù sao sáng sớm chúng nó cũng đến bái kiến, lão ca ca kia mà!

Lão vừa nói dứt, bỗng nhiên một tiế`ng “vút” nổi lên nhẹ một bóng người từ trong hỏa trận, lửa sắ`p tàn. Chạy vọt ra, mình mẩy cháy loang lổ cả y phục, người này đưa tay chỉ vào mặt Tiên Quân nói như thét:

- Câm mồm! Các người chó bầy trò biết trá... chính các người giương bầy, vô`mô`i. Lão tiề`n bô`i không nên tin lời ma tiế`ng quỷ của bọn chúng? Cừu Thiên Hiệp nhìn thấ`y người này chẳng ai khác hơn, mà là Nhan Như Ngọc, bèn xê mình đến bên nàng hỏi khê:

- Nhan cô nương vì sao...

Nhan Như Ngọc tỏ vẻ cá`p bách, ngắ`t lời nói:

- Trước lo cứu Tiế`t Lệ Hồ`ng, rồi sẽ nói chuyện sau!

Bắ`y giờ. Cái thê` Ma quân nóng lòng như lửa đố`t sô`t dạ như kim châm, trợn mắ`t nhìn Tiên Quân gắ`t to:

- Người gọi Lệ nhi ra gặp mặt ta!

Tiên Quân cười hê` hê`, trầ`m giọng nói:

- Dễ dàng, nhưng cô bé ở trên lầ`u hậu Bảo chúng ta cùng đi đến gặp lệnh ái!

Nói dứt, lão tung mình nhảy vọt ra cửa song đại sảnh, mau như tên bay, thế tựa luồng khói nhẹ thoát qua, tiếp theo đây là trên mười tên cao thủ hộ vệ, tất cả đều trở thuật khinh công chạy lên cao, xong ngoáy cổ lại nói lớn:

- Nhan phụ! Tiểu đệ xin đi trước một bước!

Vì tình “Cha con nghĩa nặng” nên Cái thế Ma quân không dám chậm trễ, nhún mình nhảy vọt lên cao đuổi theo như bóng với hình.

Nhan Như Ngọc nhìn Cừ Thiên Hiệp hỏi:

- Lúc người ở phía sau hậu bảo, lại không nhận thấy tin tức gì của Tiểu cô nương ư?

Cừ Thiên Hiệp sượng đỏ mặt, lắc đầu không đáp.

Nhan Như Ngọc nghiêm mặt bảo:

- Việc này bên trong có ẩn âm mưu chúng ta nên đề phòng cẩn thận.

Nói dứt, nàng nhấc mình vọt ra cửa song đuổi theo Cái thế Ma quân.

Cừ Thiên Hiệp nhìn theo mấy bóng người đi mất dạng, lòng chàng bỗng dâng lên một niềm tủi hận chua chát, chỉ vì: “Tiết Lộ Hồ ng” là một trang quốc sắc thiên hương, tuy chẳng liệt vào hàng Quận chúa Công nương, chứ cũng xứng đáng là một tiểu thư đài cát, ví như cuộc hôn nhân của nàng thành tựu, một cô gái thùy mị đài trang mà kết hôn với gã trọc đầu hoà thượng “Tiên Phật Tăng Thiếu u Bảo Chúa thì chẳng khác nào chiếc bông hoa lài cấm bãi cứt trâu”.

Chàng đang cúi đầu nghĩ ngợi.

Đột nhiên, một giọng nói oanh oanh hét to:

- Huý! Người đang nghĩ ngợi gì thế, nghĩ gì mà say sưa đến độ thất thần vậy! Nguyên Nhan Như Ngọc chạy ra khỏi cửa song độ mười bước không thấy Cửu Thiên Hiệp đuổi theo bèn quay trở lại, đứng bên ngoài thò đầu vào cửa song kêu lên như thế... nàng giương lên đôi mắt long lanh nhìn Cửu Thiên Hiệp bằng những tia nhìn lưu luyến cảm tình.

Cửu Thiên Hiệp nghe gọi ngược mặt lên nhìn Nhan Như Ngọc ... ngạc nhiên nói:

- Hừ! Ta đã ý à...

Chàng lại mỉm cười đau khổ, không biết phải nói thế nào cho ổn, bất giác nghiêng mình phóng vọt ra song cửa!

Hai người bèn trở thuật khinh công, kề vai nhau đi lên ra sau hậu bảo, chẳng mấy chốc đã đến nơi. Trước mắt họ là tòa lâu đài cao đồ sộ, vô số bóng người vây phủ tòa lâu đài, mỗi người đều cầm trên tay đủ loại binh khí, khí thế hùng hăng, dường như muôn pho tượng thanh thế trước một số cường cừ đại địch, tình thế thực vô cùng căng thẳng.

“Bàng vân phúc vũ” Tiên Quân mỉm cười ma quái, đưa mắt nhìn Cái thế Ma quân dịu giọng bảo:

- Tiệt huynh! Lệnh ái đang ngự tại phòng của tầng lầu năm, Tiệt huynh có trông thấy chăng?

Cái thế Ma quân nghe qua nheo mắt nhìn lên lầu, song chẳng thấy gì cả, bèn trầm giọng nói:

- Tại sao không bảo Lệ nhi xuống gặp ta!

Bảo chúa Tiề`n Quân cười hê` hê`, bèn giở giọng nghiêm trang nói:

- Ấ`m Dương tiên sinh xư quẻ chọn ngày, giờ huỳnh đạo, lại bảo đêm nay sao “hư” nằ`m trong cung thầ`n hậu... cô dâu phải ở yên trong phòng hoa chúc, không được gặp mặt thân nhơn!

Cái thê` Ma quân trợn mắ`t quát to:

- Thầ`y bói mà vô lý thê`!

Tiề`n Quân vờ nghiêm sắ`c mặt trầ`m giọng:

- Ấ`y chề`t! Âm dương tiên sinh là bực vị bô`c tiên tri xư quẻ và đoán việc như thầ`n... ta đâu dám cãi!

Nhan Như Ngọc cau mày gắ`t:

- Láo! Làm gì có chuyện như thê`?

Cừu Thiên Hiệp lúc bắ`y giờ, quả tim nhịp mạnh, chàng nhích động đôi vai xê mình bước đầ`n ngang Cái thê` Ma quân, đưa tay chỉ vào mặt Tiề`n Quân quát to như sắ`m:

- Đùng giở giọng khoác láo, mau mời Tiề`t cô nương xuô`ng đây, nế`u không thì.....

Tiề`n Quân trợn mắ`t nạt to:

- Hay cho Tiểu tử cuô`ng vọng lại đây... ta đưa xuô`ng cho !

Tiề`p theo đầ`y, lão giơ tay áo rộng phắ`t mạnh... bô`n tên đại hán cao thủ hô lên một tiế`ng, túa ra bao vây Cừu Thiên Hiệp vào giữa, trảo, bồng, kiề`m thương đua nhau kích mạnh.

Cừu Thiên Hiệp khí giận xung thiên, sát khí nổi hình trên gương mặt, tay hữu giờ cao vận bảy thành công lực đẩy ra một chương, quét mạnh vào bốn tên đại hán, đồng thời hét lên to:

- Cả gan thực! Các ngươi đã hết số!

Vì cơn giận đến cùng tột, nên xuất thủ nhanh không thể tả, kinh phong quyền lên như vũ bão kích mạnh vào bốn tên đại hán đang trở tới.

- Bùng!

Một tiếng nổ rền trời, đạo kinh phong quét vào bốn tên đại hán, khiến chúng kêu lên thảm liệt thân mình như con vượn, quay tròn và bay tít ra xa ba, bốn trượng, tất cả đều run lên bần bật chực té ngã.

Cừu Thiên Hiệp, cử chương đẩy lùi bốn tên đại hán, đột nhiên nhích động đôi vai, thân mình rùn xuống thấy uốn cong như vành cung, bật ngược lên không trung, thẳng hướng bay vọt lên lầu, lại buột miệng kêu to:

- Ta lên lầu đưa Tiệt cô nương xuống...

Cùng lúc đó, một giọng nói oang oang vang lên:

- Dừng lại ngay – Tiểu tử!

Thiếu u Bảo Chúa Tiễn Phật Tăng vừa hét dứt, thân mình nửa tục nửa tăng của gã, vọt bay vọt lên cao, giữa khoảng không gã rút ngay ngọn đao truy thủ, nhắm vào mình Cừu Thiên Hiệp thẳng cánh đâm tới.

Bây giờ, Cừu Thiên Hiệp đang ở giữa khoảng không hai chân hồng mặt đất, muốn né tránh ngọn truy thủ đâm tới, một là phải

đáp ngay xuống đất, hoặc bay nghiêng qua một bên né tránh.

Ai ngờ, Cừ Thiên Hiệp không sử dụng hai lối kể trên, chỉ vì công lực của chàng quá độc đáo, đã không né tránh, lại chẳng hạ mình xuống đất, mà đôi chân quạt vào không khí, thi triển môn “Thiệt tho” thần công, sử dụng Lôi hành Cửu chuyển, chân tả nhắm ngay chuôi trủy thủ đá mạnh, chân hữu nhắm cái đầu tròn của Thiệt Bảo Chúa đập thực mau, cả hai thế hùng trảm lợi hại.

Chiêu thế đưa ra bất thành linh, đừng nói Thiệt u Bảo Chúa Tiễn Phật Tăng sợ toát mồ hôi hột, luôn cả mọi người đứng dưới tràng, không hèn mà đồng kêu lên thất thanh.

Thiệt u Bảo Chúa Tiễn Phật Tăng mới đưa ra chiêu thế đầu tay, đã định kịch một lần hai chỗ, chỉ còn cách lựa né mà tránh, cho nên thân mình gã ngã nghiêng một bên, cố tránh cái đập thần tốc vào đầu... vì thế, bàn tay hữu nắm chặt chuôi đao trủy thủ không tránh kịp cái đá Ngũ mai của Cừ Thiên Hiệp.

- Ái da!

Hắn kêu lên đau đớn, cổ tay hữu như bị cái búa tạ đập vào đau buốt tới tim gan, ngọn đao trủy thủ thoát khỏi tay văng ra xa, luôn cả thân mình của hắn cũng ngã nhào xuống đất.

Cừ Thiên Hiệp không lưu ý đến hắn, mà thuận theo đà xung lên cao ba trượng, đến tầng lầu thứ ba, chàng giơ tay bám chặt song cửa đứng ngay trên mái hiên lầu.

Khi vừa đứng vững quan sát, Cừ Thiên Hiệp lại tung mình nhảy vọt lên không, nhắm ngay cửa sổ, lầu năm phi thân tới.

Bỗng nhiên... một làn khói từ trên lầu năm đổ xuống, nương theo chiều gió thổi mạnh, trong ngọn gió phả phát một mùi

hương huyệt n diu.

Cừu Thiên Hiệp bỗng nhiên thốt sắc kêu to:

- Nguy mất!

Vừa kêu dứt, chàng bậm môi nín thở, từ khoảng giữa lằn năm buông mình rơi xuống đất như hòn đá nặng, đồng thời buột miệng kêu to:

- Nhan cô nương mau lên! Chỉ có cô nương mới lên được lằn năm... Vì Ngũ diệu yêu hồ đang ở trên đó... cô ả đã tung ra Hắc sơn độc phách... rá t...

Ngũ diệu yêu hồ lại thò đầu ra cửa song cười sặc sụa, vừa giọng yêu ma nói:

- Ha...ha! Ngươi lên đây! ... hãy lên đây...!

Nhan Như Ngọc nghe qua, cả giận hét lên lạnh lạnh:

- Hay cho yêu hồ! Bản cô nương sẽ đến tìm ngươi!

Vừa nói dứt đôi bờ vai thon nhỏ chớp động, cứ thế phi thân của nàng... nhìn kỹ là Bảo chúa Tiên quân.

Bàng vân phúc vũ Tiên quân phá lên cười lạnh lạnh, cất giọng nặng nề nói:

- Ngũ diệu đạo cô là bà mai của con ta, lại là người của Thiệt Huyết Bảo, không ai được đá động đến nàng, nếu muốn gì thì phải hỏi lại ta...!

Nhan Như Ngọc vừa giở thuật khinh công bị người cản trở, trong dạ lầy làm buồn, bây giờ lại nghe Tiên quân giở giọng can thiệp, làm nàng nổi nóng thét lên lạnh lạnh:

- Hay nhỉ! Ta không ngờ Thiệt Huyết Bảo, có nhiều hơn vật hi hữu như thế, trai thì tựa Trư Bát Giới, gái như Hồ Ly Tinh, tài nghệ của các người bản phó giáo chủ đã lãnh giáo qua, nào là quỷ kế đa đoan, thâm phóng hỏa đốt người, các người còn bao nhiêu môn pháp tuyệt học hãy đưa ra hết đây... Bản phó giáo chủ xin lãnh giáo!

Tiên Quân nghe qua xám mặt, đôi mày bạc khẽ run lên liên hô ì bả ãng giọng giận dữ quát to:

- Ngạnh đầu, chó lớn lòi, hãy tiếp chiêu!

Lời dứt chiêu buông, song chưởng đẩy nhẹ ra hai đạo kinh phong đánh mạnh vào các ngôi đại huyệt của Nhan Như Ngọc, thế mạnh và nhanh vô cùng.

Cừ Thiên Hiệp vội nhích mình đến trước nói:

- Hãy để ta tiếp lão ấy!

Vừa nói dứt, chàng cử ngay song chưởng phát mạnh vào lòng kinh lực Tiên Quân, hóa giải ngay tức khắc, đồng thời quay sang Nhan Như Ngọc nói mau:

- Nhan cô nương... mau lên lầu cứu người!

Bỗng nhiên... Thiệu Bảo Chúa Tiên Phật Tăng bước tới trước đám cao thủ hét thực to:

- Tất cả các người! không được để ai bước vào lầu nửa bước!

Tiếp theo đây nhiều tiếng “văng dạ” vang lên rôi rít, trên mười mấy tên cao thủ đồng tuốt nhanh binh khí, chúng hét to một tiếng, đổ ra bao vây Nhan Như Ngọc vào giữa, nào gươm, đao câu, bổng, thi nhau công tới tấp, tình thế là nguy hiểm muôn phần.

Người thường nói “Cọc mạnh khó chôn bầy hổ” một người khó thắng bốn tay.

Nhan Như Ngọc không nao núng, tay hữu tuốt thanh trường kiếm, tả đâm hữu kích, tiến tới lui sau thân pháp cực kỳ linh hoạt, nhưng bây giờ nàng đã mất cơ hội tiến lên lầu.

Cái thế Ma quân trông thấy, lửa giận bốc lên ngùn ngụt, hai bàn tay tựa cánh quạt, phất ra song chưởng, đồng thời nhún mình nhảy vào vòng chiến.

Nhan Như Ngọc thoáng vui, một mặt lay động trường kiếm công kích, một mặt tiến lại một bên Cái thế Ma quân, bằng giọng nói nhỏ.

- Tiến tiến bô i! Tiến bô i hãy thay tôi mà điếu động trận thế, để tôi lên lầu cứu Tiến cô nương!

Cái thế Ma quân biết rõ Ngũ diệu yêu hồ có chiến pháp lợi hại “Tồn ngưon đâm độc pháp”, tất cả bọn mây râu đều bó tay không chôn lại được, nhân nghe Nhan Như Ngọc nói lão vui vẻ đáp lời:

- Lão phu xin tạ ơn trước!

Vừa nói dứt, lão đưa đôi bàn tay hộ pháp đẩy mạnh ra song chưởng, hướng vào mười mây tên cao thủ, chiêu thế cực kỳ lợi hại, hung mãnh dị thường.

Mười mây tên cao thủ Thiết Huyết Bảo, há cự dương lại “Cái thế thập bát chưởng” là môn tuyệt học, giúp Ma quân nổi tiến mười năm về trước, dù cho chúng cô kêu lên một tiếng cũng không né tránh kịp, nếu bị ngọn chưởng quạt nhảm, ít nhất cũng văng óc bể sọ, hoặc thân thể dập nát.

Tiên Quân nhìn thấy Ma Quân xuất thủ, vội buột miệng kêu to:

- Tiệt huynh! ... lệnh ái... Á!

Cừ Thiên Hiệp lại không muốn nhiều lời, tả thủ lay động một chưởng kích nhanh vào Tiên Quân, một chiêu thế xuất kỳ bất ý bức lui Bảo Chúa vắng ra bốn bước.

Ngay lúc đó, Nhan Như Ngọc thừa cơ, rún mình nhảy vọt lên cao hàng trượng, thuận đà nàng nhảy xẹt vào cửa song lầu. Bởi nàng là gái nên tâm tư rất cẩn thận, lần thứ hai này không như lần trước xuyên song cửa đi từ tầng này đến tầng khác, mà nàng lẩn nhanh vào trong, cố tránh tai mắt bọn thủ hạ ngỗ i đứng dưới chân lầu trông thấy, nhiên hậu, nàng dò theo đường thang mà chạy thẳng lên tầng trên.

Cừ Thiên Hiệp thấy thế chép miệng tiếc rẻ:

- Ta khờ thật.

Thiếu u Bảo Chúa Tiên Phật Tăng không vì tay bị thương ê ẩm mà bỏ cuộc, nên hấn nhún mình nhảy vọt đến cửa chính chạy tuốt vào trong lầu, nhưng đã chậm hơn người mấy bước.

Cái thế Ma quân sử dụng những chiêu “Cái thế thập bát chưởng” phẩy mau, phất mạnh, bức mười mấy tên cao thủ thờ hồ ng học, kêu la vang trời chúng chạy vòng tròn quanh mình Cái thế Ma quân, tuy chúng sợ đến mất mật tán thàn, nhưng chưa được lệnh bảo “ngưng chiêu” của Bảo Chúa hay Thiếu u Bảo Chúa, nên chúng không dám tự động rút lui, mà chỉ nghiêng rặng trợn mắt chạy loanh quanh, chứ không đánh đổ một chiêu thế nào cả.

Kết cục, chỉ có Cừ Thiên Hiệp và Tiên Quân chiến với nhau thực sự, họ quyết liều mạng mà ra những chiêu thức vô cùng khốc

liệt.

Cừu Thiên Hiệp hận căm, Thiệt Huyết Bảo đã nhốt trong lưới còn phóng hỏa thiêu, thêm vào đây, là câu chuyện Cừu đại Hiệp năm xưa bị khố n tại Thiệt Huyết Bảo, do đó, chàng căm hận Tiễn Quân thâu xương, tuy mỗi chiêu không là chí mạng, nhưng biế n hóa muôn phầ n kỳ ác.

Hiễn Quân chỉ hận Cừu Thiên Hiệp nhúng tay vào chuyện riêng của lão, vả lại lão nhận xét chính mình kém hơn Cừu Thiên Hiệp và sợ mấ t danh dự trước gia môn thủ hạ, cho nên lão tận dụng hế t toàn lực đưa ra những đòn chí mạng dù phải một mấ t một còn.

Hai người đánh vui với nhau, thật là khó phân ai cao hạ.

Bỗng nhiên... một tiế ng kêu quái dị từ trên nóc lầ u vang vọng xuố ng, tiế p theo đây một bóng người trên từng thứ năm rơi xuố ng, hai tay chói với, hai chân giẫy dụa, tựa hồ như một người bị té lầ u, chứ không phải kẻ cao thủ võ lâm, bóng người hạ xuố ng rấ t nhanh như hòn đá nặng.

Cừu Thiên Hiệp và Cái thệ Ma quân đồ ng kêu lên; “kinh ngạc” cả hai tung mình đế n chỗ bóng đen đang lao mình xuố ng vùn vụt.

Tiế p theo đây, từ song cửa lầ u năm lại phóng ra hai bóng người, hai người này khinh công khá cao, còn lơ lững giữa khoảng không mà họ cá t tiế ng hét vang trời.

Cùng lúc đó, thân pháp của Cừu Thiên Hiệp linh hoạt lạ thường, thoắ t một cái chớp mắ t đã đế n ngay bóng đen, hai tay đưa ra đỡ lầ y thân mình người lạ, vừa bao gọn vào lòng, chàng chưa kịp xem mặt mũi kẻ lạ là ai, đột nhiên Bàng vân phúc Vũ Tiễn Quân, đẩy ra một chiêu “Vân vũ vu sơn” tô i độc hại, tỏa ra đạo kinh phong to như ngọn núi nhỏ kích mạnh vào người chàng.

Bây giờ... Cừ Thiên Hiệp hai tay bạn ôm người lạ, lại thêm thân mình chưa tới đất, phải chi Cái thế Ma quân đưa ra một chương hóa giải đạo kinh phong, hoặc tiếp lão Tiễn Quân một chiêu, thì chàng hạ xuống đất rất nhẹ nhàng.

Chỉ vì Cái thế Ma quân có ác cảm với chàng buổi đầu, lại thêm hai người đầu túa ra một lượt để cứu lấy một người, Cừ Thiên Hiệp lại hơn lão là cứu được trước, do đó sự ác cảm và ghen ghét càng tăng, khiến Cái thế Ma quân bủi môi “hừ” một tiếng nhún mình nhảy ra xa một trượng... bỏ mặc Cừ Thiên Hiệp và người lạ...

Cừ Thiên Hiệp kêu lên thất thanh:

- Nguy mất!

Thân người giữa khoảng không lại đeo thêm một người, cái chết chỉ cách làn tơ kẽ tóc, bản năng sinh tồn vụt chỗi dậy, khiến chàng thi triển ngay chiêu “Yến thanh thập bát cước” thân mình uốn nhẹ, hai tay ôm chặt người lạ, nhào lộn bốn năm vòng như én lượn giữa cơn giông, ngọn quỷ chương của Tiễn Quân đánh rơi xuống đất, cày mặt đất thành một luống dài quện cát bụi bốc lên mù mù cuốn phủ vào mình Cừ Thiên Hiệp và người lạ đầy cát bụi.

Ngay lúc đó, hai bóng người đuổi nhau từ lâu năm xuống, đã đứng yên trên mặt đất đối diện nhau.

Cái thế Ma quân vừa trông thấy, vội cất tiếng kêu to:

- Nhan cô nương, có trông thấy Lệ nhi không?

Nhan Như Ngọc mày ngài cong vút, tay vươn ngọc chương toan đánh vào kẻ đối diện, đôi mắt thời run giọng đáp.

- Gã bị yêu hồ ném xuống lâu... Tiễn bô i không thấy ư?

Nói xong, nàng đẩy ra chiêu “Phân hoa chế t hủ” kích mạnh vào Ngũ diệu yêu hô`.

Cừu Thiên Hiệp vội ngay lưng đứng dậy, đưa mắt nhìn xem người ngã`m trong tay, chính là cô bé Tiế`t Lệ Hô`ng, quả tim bỗng đánh lên loạn đã, hai vai khẽ run lên, cô` buột miệng gọi to:

- Tiế`t cô nương!

Tiế`t Lệ Hô`ng đã trúng phải độc dược của Ngũ diệu yêu hô` thật, hai bên gò má đỏ au lên như say như dại, đôi mắt nửa nhắm nửa mở, mờ mịt như người đau nặng, không hé miệng nói nửa lời.

Cái thê` Ma quân nghe thấ`y vội nhảy bổ đế`n bên Cừu Thiên Hiệp vừa câ`t tiế`ng kêu thảng thồ`t:

- Lệ nhị! Lệ nhi con ...!

Cừu Thiên Hiệp thừa cơ trao lại thân mình diệu ngoặc Tiế`t Lệ Hô`ng cho Cái thê` Ma quân, lại buột miệng trách khéo:

- Suýt một chút ta và lệnh ái chế`t ngay, dưới ngọn chướng củaTiề`n lão quái!

Cái thê` Ma quân đưa tay ra đỡ Tiế`t Lệ Hô`ng ôm gọn vào lòng, không nói Cừu Thiên Hiệp nửa lời.

Bàng vân phúc vũ Tiề`n Quân tức giận lồ`ng lộn song chướng đề`ngang vai, lại miệng mắ`ng to:

- Bọn vô loại! Thiề`t Huyề`t Bảo là uông Diêm la bước vào thì được, bước ra đừng hòng... các người ráng giữ mình!

Cừu Thiên Hiệp uấ`t hận cắn gan quát to như sắ`m nổ:

- Hay lắ`m! Ta sẽ đấ`u với ngươi.... Một trận sanh tử!

Nói xong, tay hữu giờ thanh trúc kiể m, làn kim quang chớp nhoáng rục trời, chàng nhích mình bước tới song không tiế n vào, Tiế t Nam Hùng bước đế n trước mặt “Bàn vân phúc vũ” Tiề n Quân nặng giọng nói:

- Tiề n lão huynh... món nợ này ta sẽ tính sau ngươi hãy nhớ đầ y! Trong ba ngày nữa Tiế t Nam Hùng sẽ đế n tìm ngươi!

Nói dứt, lão nhích đông thân mình, ôm gọn Tiế t Lệ Hồ ng vào vòng tay, rún mình nhảy vọt, nhấ m ngay đường ra Thiế t Huyế t Bảo chạy như gió.

Cừu Thiên Hiệp nhìn thấ y Cái thê Ma quân đồ i đấ i với mình vô cùng bạc bẽo, đã không nói tiế ng tạ ơn, cũng không để lời từ giã, khiế n cõi lòng dâng lên sự chua chát bô i hờ i, sẵn thanh “Kiể m trúc” trên tay chém mạnh một nhát vào không khí, vừa cau có nói:

- Chẳng biế t phải trái gì cả! Ma quân thật là lão quái vật!

Nhan Như Ngọc mỉm cười, gương mặt trong ngầ n như bạch ngọc thoáng lên một tia mừng.... Đắ c ý, nàng quay nhìn Cừu Thiên Hiệp bảo:

- Nhân vật chánh đã đi rô i, chúng ta không nên gây thêm nhiề u kiế p sát vô ích!

Cừu Thiên Hiệp nghe qua rấ t vừa ý, bèn mỉm cười nói nhanh:

- Chúng ta hãy đi thôi!

Thiế u Bảo Chúa Tiề n Phật Tăng rang nhẹ đôi vai toan cử chương bằ ng giọng nói trầ m khiế p quát to:

- Các ngươi muố n đi ư ? đâu có dễ..

“Bàng vân phúc vũ” Tiề`n Quân là một lão gian manh cực cô`t, mưu sĩ hơn người, lão nhận thấ`y tấ`t cả chúng nhân trong Thiề`t Huyề`t Bảo, không một ai cản nổi Cừu Thiên Hiệp, vì thế`, lão vội xê mình tới trước đưa tay chặn lời Tiề`n Phật Tăng không cho nói tiế`p, đoạn quay sang chúng nhân quát to:

- Hãy nhường lờ`i đi cho chúng!

Cừu Thiên Hiệp, nhề`ch môi cười nhạt nói :

- Hừ! Chi! ai cản nổi bước tiế`n của Cừu mỗ này ư?

Tiề`n Quân nghe qua mặt nám hóa hồ`ng, mày ngẫu dưng đứng, bắ`ng giọng nói trầ`m lạnh như ma tên ngoài địa:

- Tiểu tử đừng cuồ`ng! Đêm nay Thiề`t Huyề`t Bảo ta nhận bại, nhưng cái thành tích rọc trời. Suồ`t mười mấ`y năm dài đằng, tự nghĩ không thể bỏ qua được, các ngươi hãy đi đi! Nhưng món nợ này của chúng ta chưa kế`t liễu, ta sẽ tùy thời tìm ngươi, hầ`u làm lại thế diện hôm nay.

Cừu Thiên Hiệp nhề`ch môi cười nhạt nói:

- Cừu mỗ sẽ tùy thời tùy lúc, đáp ứng Bảo Chúa!

Nhan Như Ngọc lại chen lời:

- Nề`u câ`n gặp lại cô nương, Bảo Chúa nhớ đề`n Huyề`t quang giáo nhé!

Tiề`n Quân cười khỏ` sở đáp:

- Ta quên không nổi Cô nương ạ! Xin mời các người lên đường!

Cừu Thiên Hiệp thân mình tựa chiề`c vòng câ`u, bay vụt lên cao trượng, cùng Nhan Như Ngọc trở thuật khinh công nhảy ra khỏi cổng

“Thiệt Huyệ t Bảo”

Hai người kẻ trước người sau, trong chớp mắt đã rời lãnh vực Thiệ t Huyệ t Bảo. Ra khỏi dãy núi Đại Hồ`ng sơn, mặt trời đã lên cao hơn sào, bầu không khí ban mai ấm trong và sáng tỏ hẳn lên.

Lúc bấy giờ, Cừu Thiên Hiệp vụt dừng lại bên đường cái, nhìn Nhan Như Ngọc mỉm cười nói:

- Nhan cô nương, giờ cô nương định đi đâu?

Nhan Như Ngọc mỉm cười không đáp, mà hỏi ngược lại:

- Con người?

Cừu Thiên Hiệp tỏ vẻ trân trọng đáp:

- Tại hạ có hai lộ`i, một là đế`n xứ Mèo... Vân quý ở Miêu Cương hai phải đế`n gấ p Thâ`n Châu, vì tại hạ có ước với Bài Bang cái hẹn trong nửa tháng tới!

Nhan Như Ngọc chớp nhanh đôi mắt`t bô` câu đen láy, bắ`ng giọng nói êm như ru:

- Ta có thể đi cùng với người đang chẳng?

Cừu Thiên Hiệp không rõ ý nàng, bèn mỉm cười khỏ` sở đáp nên động thủ kế`t oán, vậy xin Nhan cô nương đừng nhúng tay vào những chuyện thị phi, hầ`u tránh những chuyện ân oán vô ích.

Nhan Như Ngọc bĩu môi bảo:

- Huyệ t quang giáo chưa biế`t sợ gì!

Cừu Thiên Hiệp ái ngại, bèn kiế`m có từ chồ`i:

- Theo sự xét đoán của tại hạ, nếu chúng ta đi chung với nhau... sợ... miệng đời đàm tiếu, vẽ rắn thêm chân!

Nhan Như Ngọc nghe qua, mài ngài cong vút, mắt phượng tròn xoe, cao giọng gắt:

- Vậy... ngươi và Tiếu Lệ Hồng đi chung, tại sao chẳng miệng đời đàm tiếu... Ta nhất định đi chung với người mới được.

Vừa nói dứt, hai tay nàng chống vào mạn sườn bước tới một bước hất hàm bảo:

- Ngươi không đồng ý cũng phải đồng ý!

Cừ Thiên Hiệp sợ nàng nổi cáu bước tới một bước nữa thì nguy nên hốt hoảng nói:

- Ngươi đã không sợ, dĩ nhiên ta chẳng từ chối!

Nhan Như Ngọc rất hoan hỉ và còn làm mặt giận hỏi:

- Hãy nói thật... ngươi đã làm gì với Tiếu Lệ Hồng?

Nói đến đây nàng then đỏ mặt, vụt nín lặng, đôi mắt long lanh tình tứ nhìn Cừ Thiên Hiệp bằng những tia nóng khát khao...

Cừ Thiên Hiệp nghe qua sượng đỏ mặt, lắc đầu lia lịa nói:

- Tội quá... chỉ có trời hiểu... giả tử như... tử như...

Nhan Như Ngọc nhếch môi cười nhạt:

- Tử như gì?

Cừ Thiên Hiệp trầm giọng:

- Thì như chúng ta cùng dong duỗi trên đường, nhờ người khác gặp, ta sẽ tính sao đây?

Nhan Như Ngọc bấu môi ngắ t lời:

- Người sợ người ta thấ y à?

Cừu Thiên Hiệp khỏ sở đáp:

- Không, ta không sợ, chỉ lo cho cô nương.

Nhan Như Ngọc khoát tay chặn lời, vừa cười rủ rượi bảo:

- Ha ha! Ta chẳng sợ gì cả, dư luận! Hừ! Hãy để cho mọi người đàm tiế u càng hay.

Cừu Thiên Hiệp cảm thấ y vui lây, bèn câ t tiế ng cười to hỏi lặp lại:

- Người không sợ dư luận thật à?

Nhan Như Ngọc lại cúi đầ u, đưa tay mân mê vạt áo, run giọng đáp:

- Không sợ là không sợ! Dư luận làm gì có chân giả, dư luận không cản được.... một khi người ta...

Nói đế n đây, gương mặt nàng đỏ gắ t như mô ng toi, đưa mắ t nhìn Cừu Thiên Hiệp then thừa...

Cừu Thiên Hiệp cảm thấ y mê n nàng đế n cùng tột bèn lên tiế ng kêu:

- Một khi người ta... làm gì?

Vừa nói đế n đây, Cừu Thiên Hiệp, cười ha hả tung mình chạy nhanh tới trước... Nhan Như Ngọc đuổi theo thật nhanh, khi vọt

ngang mình chàng nàng đưa tay đấm túi bụi vào lưng Cừ Thiên Hiệp... nói như khóc:

- Thì người ta... sẽ làm như thế này!

Cừ Thiên Hiệp chợt hiểu ý nghĩ câu nói của Nhan Như Ngọc, nàng muốm bảo “ Một khi người ta yêu nhau, thì cần gì đến dư luận” nhưng tính cả thẹn của thiếu nữ khiến nàng không nói ra lời... vì thế Cừ Thiên Hiệp đứng dừng lại.

Nhan Như Ngọc lại ngã đầu vào ngực chàng, hai tay đấm vào bụng chàng bình bịch.

Cừ Thiên Hiệp kêu hoảng lên:

- Ôi chao! Có người đến kia kìa!

Nhan Như Ngọc không ngược mặt lên, mà run giọng bảo:

- Người đừng gạt ta, người...

Vừa nói, nàng đưa tay béo má Cừ Thiên Hiệp một cái đau điếng.

Cừ Thiên Hiệp khổ sở kêu lên:

- Thật mà! Người xem kia... có phải người ta đến đây không?

Nhan Như Ngọc ngừng mặt lên, quả nhiên nàng trông thấy năm người, đầu chít khăn sô, mặc áo cát đi thẳng về hướng Tây, thân pháp vô cùng nhanh nhẹn.

Bây giờ... Cừ Thiên Hiệp và Nhan Như Ngọc chưa trở bước, nên chỉ cách bọn này độ mười trượng, họ đưa mắt nhìn kỹ thấy tất cả là năm vị lão nhon, râu dài, tóc bạc luôn cả lông mày lông nheo đều trắng phếu, độn chừng tám chục tuổi trở lên, mỗi người đều dắt sau lưng một ống sáo đồng chiếu ỏng ả, nhìn xuyên qua thân

pháp, khinh công của năm vị lão nhân, chứng tỏ họ là những bậc cao thủ võ lâm.

Nhan Như Ngọc nhếch môi cười nhạt.

Cừu Thiên Hiệp đợi năm người vượt qua một đèo xa, bèn lên tiếng hỏi

- Cô nương có biết năm người đó là ai chẳng?

Nhan Như Ngọc điềm đạm nói:

- Mặc họ, ta chú ý làm gì?

Cừu Thiên Hiệp lại bảo:

- Nhìn thấy dáng điệu cấp bách của họ, chắc có một duyên cớ gì trọng đại chứ chẳng không?

Nhan Như Ngọc cười lạnh lạnh nói tiếp:

-Chúng ta cũng có chuyện trọng đại như họ vậy, thế thì ta với người thử thi nhau đuổi theo họ... ý người thế nào?

Cừu Thiên Hiệp nổi tính hiếu kỳ, mỉm cười đáp ứng ngay:

- Được như thế, còn gì ngần ngại!

Nhan Như Ngọc lại hỏi:

- Chúng ta thi nhau chạy thật sự... chứ không đùa bỡn nhé! Đến trước ba bước, thuận theo đà chạy rất nhanh ra xa mười trượng.

Nhan Như Ngọc nhún mình trở thuật khinh công đuổi theo như gió, công phu của nàng thuộc vào hạng khá, trong chớp mắt đã đuổi theo lưng Cừu Thiên Hiệp, bằng giọng nói lạnh lạnh thét to:

- Người hãy tận lực... đừng khách khí nhé!

Cừu Thiên Hiệp đang trở thuật khinh công chạy như gió, bỗng nghe nàng gọi giật đến làm chàng thức tỉnh. Chàng lại nghĩ thầm: “... Ta đường đường là trang nam tử tu mi, mà đi tranh đua với một cô gái đào thơ liễu yếu hay sao, tuy không thắng cũng không hay gì, hà huống, Nhan Như Ngọc là một cô gái hiểu thắng chỉ bằng nhường cho cô ả thắng là hơn, để cho nàng hãnh diện đôi chút, mình không hao tổn gì, mà giúp cho nàng vui vẻ, tại sao ta chẳng làm?

Vì như thế, nên Cừu Thiên Hiệp cao giọng nói ra sau:

- Hay lắm, song người chớ lạc về phía sau xa nhé!

Vừa nói dứt, đôi chân giảm bớt năm thành lực, nên bước khinh công lại sút hơn trước khá nhiều, mặc dù chàng vẫn chạy nhanh như gió.

Nhan Như Ngọc là một con gái khôn ranh nàng đã nhìn suốt tâm tư Cừu Thiên Hiệp, nên nhún mình nhảy vọt đến bên chàng lớn tiếng trách cứ:

- Người là quý, tại sao chẳng cố hết sức mình, lại cố tâm bỏ mặt ta như thế?

Cừu Thiên Hiệp nghe qua chùn dạ, sợ nàng tận lực đuổi theo và ngã đầu vào ngực mình như lúc nãy bèn kêu hoảng lên:

- Ta đã cố hết sức đây chứ! Người hãy xem kỹ lại.

Vừa nói dứt, đôi chân đã chuyển thế Lôi hành cửu chuyển thân như nước chảy mây trôi, mau tựa sao sa tia chớp giữa khu hoang dã thân pháp chàng nhanh hơn cánh nhọn tung trời.

Nhan Như Ngọc cả mừng cười to nói:

- Hay lắm, ta được người bạn thật tình đây người phải như thế người ta mới thân phục chứ?

Vừa nói dứt, thân mình nàng như cánh bướm vờn hoa, linh động chẳng khác Hả`ng Nga bên nguyệt điện, tà áo phất phơ theo làn gió, nàng bám sát sau lưng Cừ Thiên Hiệp, như bóng ản hình.

Cả hai, kẻ trước người sau chạy như bay biếc, họ không chạy theo đường cái, mà vào khoảng đồng hoang.

Sau hai giờ chạy, mặt trời đã lên giữa đỉnh đầu, buổi trưa hè giữa cánh đồng nóng như thiêu.

Cừ Thiên Hiệp đưa tay gạt mồ`y giọt mồ`i hôi rịn ướt trán, lại quay đầu nhìn ra sau, thấy Nhan Như Ngọc chạy cách chàng độ chín mươi trượng...

Đột nhiên, chàng nhìn thấy phía trước mặt có một tòa miếu vũ, bèn vận thêm nội lực chạy đến trước miếu và dừng lại trước cổng dưới cội tòng già, chàng đưa mắt nhìn Nhan Như Ngọc nói to:

- Dừng lại, dừng lại nghỉ chút đã!

Nhan Như Ngọc dừng lại mỉm cười nói:

- Ta đã thua người?

Cừ Thiên Hiệp vội khoát tay chặn lại nói:

- Chưa phân thắng bại... vì ta chạy trước người mấy trượng kia mà!

Nhan Như Ngọc nghiêm sắc mặt nói:

- Người đừng vì nể mà nhượng bộ, ta rơi lại sau hàng mười trượng, mà lúc khởi thế người chạy trước ta chỉ độ ba, bốn trượng là cùng,

hà huớng là... hiện giờ ta mệt muớ n ngắ t đấ y!

Vừa nói xong nàng thở hào hểnh thật.

Cừ Thiên Hiệp mỉm cười vui vẻ bảo:

Nhan cô nương hãy nghỉ giây phút! Ví chúng ta đã chạy non trăm dặm đường dài?

Nhan Như Ngọc nghiêm trang nói:

- Theo sự chạy thi, thì chính ta thua người rô i, lẽ tấ t nhiên người thua phải có phẩm vật bô i hoàn... mới công bắ ng.

Nói xong nàng cho tay vào bọc lấ y ra hòn ngọc đỏ màu huyế t dụ.

Nhìn kỹ thấ y, hòn ngọc này giố ng hệt một trái châu, to bắ ng chung trà, láng bóng như quả hồ ñng, màu huyế t dụ, chiế u ra tia sáng đỏ hồ ñng, thật là một vật chí bảo kỳ trân.

Cừ Thiên Hiệp vừa thấ y, vội lắ c đầ u, khoát tay hoảng hồ t kêu lên:

- Cô nương bày trò gì thế , đấ y là sự nói đùa, Nhan cô nương lại tưởng thật ư?

Nhan Như Ngọc sắ c mặt rắ n lại, trầ m giọng nói:

- Không phải đùa đâu nhé! Nế u như ta thắ ng ta sẽ câ n đòi người ngọn “Trúc kiế m” hay quyển “Thiế t thư”... rô i người sẽ tính sao?

Nàng vừa nói vừa trao tận tay Cừ Thiên Hiệp trái châu tử màu hồ ñng.

Cừu Thiên Hiệp tuy ngạc nhiên nhưng hai tay vẫn đón lấy trái châu, chàng đưa lên ánh sáng mặt trời xem tiếp, lại thấy trái châu trong suốt như pha lê, chiếu ra những tia đỏ khe màu huyết dụ bất giác buột miệng kêu to:

- Ôi chao! Trái châu hồ này....

Nhan Như Ngọc tỏ vẻ quan trọng ngắt lời:

-Người nhìn kỹ xem, bên trong có năm con rồng đỏ, bay lượn không ngừng, tựa hồ như Ngũ long tranh châu, trong những hoạt cảnh sống thật!

Cừu Thiên Hiệp xem kỹ há hốc mồm kinh ngạc kêu lên:

Đúng đây! Năm con xích long!

Nhan Như Ngọc cười nhạt nói:

- Vì thế người ta mới gọi nó là “Ngũ long huyết cá u!”

Cừu Thiên Hiệp càng thêm ngạc nhiên kêu to:

- Ngũ Long Huyết Cá u!

- Chàng chưa nói dứt, đột nhiên nhiều tà áo tung theo gió kêu lên:

- Soạt, soạt!

Từ trong ngôi miếu vũ bay ra năm vị lão nhân, phân ra Đông, Tây, Nam, Bắc và trung ương, vây chặt Cừu Thiên Hiệp và Nhan Như Ngọc vào giữa.

Một vị lão nhân mày bạc, râu ngắn, mái tóc phiêu hồng trắng như bông, trầm giọng lập lại:

- Phải đây! Trái châu đó là “Ngũ Long Huyết t Cầ`u”!

Thật là xuấ t kỳ bấ t ý, câu chuyện xảy ra hê t sức đột ngột, khiế n Cừu Thiên Hiệp mở trừng đôi mắ t kinh ngạc.

Nguyên năm vị lão nhân này không xa lạ lắ m mà chính là Năm lão nhân đầ u chít khăn xô vận áo cát mà Cừu Thiên Hiệp đã gặp dọc đường.

Chàng nhận rõ năm lão nhân, trong lòng chẳng vui tí nào, bèn nghiêm giọng hỏi:

- Ngũ vị tiề n bô`i! Chẳng rõ quý vị muô`n gì?

Vị lão nhân có vẻ lớn nhấ t bọn, bèn vòng tay cung kính nói:

- Lão phu xin vô phép hỏi... các hạ phải là “Thiên hạ đệ nhứt kiế m” ca đầ y chẳng?

Cừu Thiên Hiệp ngạc nhiên, vội vòng tay đáp lễ nói:

- Tại hạ chính là Cừu Thiên Hiệp, nhưng... chẳng dám nhận hiệu “Thiên hạ đệ nhấ t kiế m”

Vị lão nhân bỗng phá lên cười ngắ t, bắ ng giọng trầ m lạnh nói:

- Ngươi có nhận hay không chẳng quan hệ, lão phu tìm được ngươi là đủ lắ m rô`i.

Cừu Thiên Hiệp cau mày khó chịu, chưa biế t nói sao, lão đã tự giới thiệu.

- Chúng ta gồ m năm người chiế m ngụ núi Cửu Hoa sơn là “Hích Lô, Hích Đình, Hích Chấ n, Hích Vân và Hích Hà”

Cừu Thiên Hiệp toan lên tiế ng đáp lời thì...

Nhan Như Ngọc lại mỉm cười nhẹ, đáp thay:

- Vậy ra năm người là: “Cửu hoa sơn” Ngũ lão... danh vang bốn bể đã ỳ nhỉ!

Thực là lời nói chanh chua, khiến Cửu hoa Ngũ lão giận xám mặt, mũi tròng mắt tròn xoe, nhìn Nhan Như Ngọc, bắt gặp những tia nắng lửa đã ỳ phần nộ.

Cửu Thiên Hiệp thấy sự căng thẳng sắp diễn ra bèn xê mình đến trước, dịu giọng hỏi:

- Chẳng rõ Ngũ lão tìm tại hạ, có điều chi dạy bảo không?

Cửu hoa Ngũ lão Hích Lôi đưa tay chỉ ngay viên Ngũ long Huyết t cầ u trên tay Cửu Thiên Hiệp trầm giọng nói:

- Chỉ vì viên ngọc “Ngũ long huyết t cầ u” này!

Cửu Thiên Hiệp nghe qua lầy làm lạ, nghĩ thầm:

- Kỳ quái thật, viên ngọc “Ngũ long huyết t cầ u”, vừa vào đến tay ta, đã có người tìm đến gây sự? bèn lên tiếng hỏi lại:

- Ngũ long huyết t cầ u thế nào?

Cửu hoa Hích Vân thành thật bảo:

- Chỉ cầ n thiế u hiệp giao lại cho lão phu, chúng ta chỉ đề cập đến việc này thôi!

Cửu Thiên Hiệp càng lầy làm lạ, bèn cao giọng gắ t:

- Các người tài bộ gì hỏi ta như vậy?

Nhan Như Ngọc miệng chen lời:

- Các người còn hơn Cửu đại môn phái nữa phải chăng?

Hích Lôi vẫn điề`m nhiên, mặt không đổi sắc lão đưa tay vuô`t nhẹ chòm râu suông bạc, bèn mỉm cười nói:

- Các vật đề`u có chủ, mong thiế`u hiệp giao lại viên Ngũ long huyế`t câ`u cho lão hủ, hâ`u mang về` Cửu Hoa sơn, chỉ một việc nhỏ này mà nên trăm việc khác, lão hủ chẳng gây ra có sự gì nữa cả!

Thực là lời lẽ hàm hô`, nguyên vì sự có mặt của Nhan Như Ngọc tại trường, khiế`n lão suy xét cạn, sợ Cửu Thiên Hiệp cả thẹn mà câ`u lên động thủ sẽ sanh ra lắ`m sự phiề`n toái, do đó những lời lẽ tuy hàm hô`, song có vẻ cương quyế`t vô cùng.

Cửu Thiên Hiệp không rõ ý nghĩa của Hích Lôi nên phá lên cười to nói:

- Có sự? có sự gì chứ? Ta nghe người nói một thôi dài, nhưng ta chỉ hiểu có một câu, á`y là “Các vật đề`u có chủ...” bấ`y giờ Huyế`t câ`u trên tay ta thì chính ta là chủ viên “Ngũ long huyế`t câ`u” vậy!

Nhan Như Ngọc vố`n dĩ là con người hiế`u thắ`ng vừa nghe Cửu Thiên Hiệp nói, bèn mỉm cười tiế`p lời:

- Ai muô`n đoạt lại “Huyế`t câ`u”, thì người đó phải đưa ra tuyệt sắ`m:

- Người khinh rẻ “Cửu hoa Ngũ lão”, người già yế`u bạc nhược hay sao!

Nhan Như Ngọc điề`m nhiên đáp:

-Việc này sợ các người, tự tìm lắ`y họa đấ`y chứ!

Hích Lôi nghe qua xanh mặt trầ`m giọng quát to:

- Hừ. Người là người gì mà dám can dự vào chuyện riêng của ta? Người nên biết Cừ lão của Cừ Hoa sơn không phải là hạng người để khinh đâu nhé?

Cừ Thiên Hiệp cảm thấy Ngũ lão đối với Nhan Như Ngọc một cách vô lý, bèn nổi cáu hét to:

- Còn ta có phải là kẻ đáng khinh thị hay sao?

Nói xong, chàng trao ngay viên Ngũ long Huyết tâu cho Nhan Như Ngọc cầm giữ, đoạn xê mình đến trước mặt Hích Lôi, vận công lực, và rún người xuống thấp thủ thế, bằng giọng nói trầm nặng hét to:

- Quý vị tuổi cao tác trọng, mà dùng lời uy hiếp một cô gái thì còn thể thống gì nữa. Cừ mỗ không phục tí nào!

Hích Lôi nghiêm sắc mặt, nhìn Cừ Thiên Hiệp trầm giọng:

- Các hạ muốn thủ ư?

Cừ Thiên Hiệp cau mày, thản nhiên nói:

- Chủ tùy theo ý khách, tại hạ tùy theo ý năm vị muốn sao cũng được!

Nhan Như Ngọc nhướng đôi mày liễu cất giọng lạnh lạnh chen lời:

- Việc này do các người tìm đến đây sanh sự, thì các người còn hỏi làm gì!

Cừ Thiên Hiệp gật đầu ý tiếp lời:

- Cô nương nói đúng đấy! “Ngũ hoa lão sơn” tự đi tìm tại hạ, chứ họ Cừ này tìm Hoa Sơn Ngũ lão để làm gì?

Hích Chấn giận run lên từng sợi râu, đưa mắt nhìn Hích Lôi nói:

- Hãy chà nát gương mặt nó, vì nó không cần thể diện kia mà...

Cừ Thiên Hiệp nghe qua, nhận rõ là hấn ám chỉ mình, bất giác lửa giận bốc lên, đề ngang song chưởng, xê mình tới trước nửa bước, trợn mắt nhìn Hích Chấn hỏi to:

- Người bảo ai không cần thể diện? Người hãy xem chiêu thức của ta!

Hích Chấn dấn nổi cơn giận, đưa tay vẫn ra hư chiêu lấy thể lùi ra sau một bước, tay hữu rút nhanh ống sáo đồng, lay động một vòng tròn phát ra âm điệu vi vút, bằng giọng nói trầm khiếp quát to như sấm rền:

- Tiểu tặc, người miệng còn hơi sữa, nên không biết trời cao đất dày là gì!

Cừ Thiên Hiệp nghe qua tức giận, vũ lộng song chưởng chuyển thế công.. nói to:

- Các người hãy đưa hết máy ống sáo quý ra đây, Thiếu u Hiệp trên tay ống sáo đồng, bỗng nhiên, tất cả đều đưa lên mỗi một lượt, thổi nhanh khúc nhạc hùng trầm, tiếng sáo hòa âm khi trầm bổng lúc hào hùng đột nhiên năm ống sáo chia làm năm hướng kích vào người Cừ Thiên Hiệp cùng một lúc.

HỒI THỨ NĂM MƯỜI SÁU

Cửu Hoa Chương bị nhục

Nhan Như Ngọc đứng bên ngoài trông thấy Cửu Hoa ngũ lão hề nhau tấ n công Cửu Thiên Hiệp, bèn vỗ tay cười to:

- Cửu Hoa sơn nổi tiế n là Danh môn chánh phái, Ngũ lão lại là Tiề n bồ i cao thủ oai trá n giang hồ , không ngờ lấ y nhiề u lấ n ít, lấ y mạnh hiế p yế u, không sợ các giới giang hồ cười thúi mũi hay sao?

Cửu Thiên Hiệp cao hứng nói to:

- Tại hạ rấ t hoan hỉ chồ ng lại đông người, Nhan cô nương lược trận nhé!

Vừa nói dứt, chàng xoay mình một vòng toan đẩy lùi ra song chương.

Cửu Hoa Ngũ lão bị hai người trẻ nói khích, và trêu tức, khiế n cả năm không dẫ n nổi cơn thịnh nộ, năm ngọn sáo đồ ng khởi thề lay động mạnh, tạo ra năm luồ ng kinh phong, phát ra tiế ng kêu vi vút, nghe chát óc kinh hồ n, thề ác khủng khiế p, kích nhanh vào Cửu Thiên Hiệp.

Cửu Thiên Hiệp đập thề “Lôi hành cửu chuyển” hai tay lay động song chương tả cong, hữu phạt, tiế n tới, tháo lui thân pháp linh xảo lạ thường giữa năm ô ng sáo đồ ng chuyển lên muôn ảnh, muôn hình song không trúng vào mảy lông Cửu Thiên Hiệp.

Những chiêu “Sào” của Cửu Thiên Hiệp ngũ lão vừa thi triển, là một môn tuyệt luyện từ khai giáp Tí đế n giờ, hai là môn võ trá n

môn đặc biệt của Cửu Hoa chương môn, hiện nhiệm là lão Sư thúc Phong đại Thiệt biệt hiệu “Nộ sư Kim Hổ” thực là ngón võ nức tiếng giang hồ của một bậc võ lâm tiên bối, lẽ tự nhiên công lực chẳng phải tầm thường.

Tuy công lực của Cửu Thiên Hiệp kỳ tuyệt, và chiêu số linh diệu, nhưng dùng song chương chống lại ông sáo đồng của năm vị nổi tiếng của lão Anh hùng, thực không phải là chuyện dễ.

Nhân có đó, sáu người quần thảo trước tòa Miếu nhỏ, tựa như phụng vũ, long phi, trong chớp mắt họ đã đấu với nhau cả trăm chiêu, vẫn chưa phân thắng bại, càng đánh càng thấy sự gay go...

Nhan Như Ngọc đứng bên ngoài sổ t ruột, cao giọng gọi Cửu Thiên Hiệp.

- Thiệt hiệp, chúng ta còn nhiều việc phải lên đường sớm nếu dằng co mãi với “họ” biết bao giờ mới đi...! Hãy tuốt kiếm...!

Cửu Thiên Hiệp có tính kiêu kỳ, lúc đầu không sử dụng kiếm đợi đến giữa trận mới lượng kiếm, chàng cảm thấy như thế kém quang minh, đồng thời, nếu đưa ra kiếm chiêu, thì vô tình để cho đồi phương nhận thấy chương pháp của mình lạc bại...

Tuy hai tai nghe rõ tiếng thúc dục của Nhan Như Ngọc, nhưng chàng không có ý nghĩ tuốt kiếm, chỉ vận thêm nội lực vào song chương, quyết đấu với năm ông sáo đồng chúng nào hòa nhau mới thôi.

Cửu Hoa Ngũ lão đã gắng sức mình đưa ra những đường chiêu ác liệt, song trước cũng như sau chẳng phạm đến chơn lông của địch thủ.

Cừu Thiên Hiệp tuy đưa ra nhiều chiêu số kỳ diệu trong nháy mắt thời vẫn không phá được chiêu sáo của Cừu hoa Ngũ lão.

Hai đảng mãi giằng co với nhau, thời gian đã qua hai khắc, bây giờ ánh thái dương cũng ngã dần về hướng tây.

Nhan Như Ngọc càng chờ đợi càng nóng ruột bất giác nặng giọng nói to:

- Người chẳng dùng kiếm, còn đợi bao giờ, nếu người chẳng giờ thể công, thì ta vào ngay để ứng trợ.

Nói xong, nàng giơ tay hữu ra sau rút ngay thanh trường kiếm, mà nàng đã đoạt của một tên tráng đinh tại Thiệt Huyết Bảo “soạt” thanh kiếm, tuốt nhanh ra khỏi vỏ, thân mình bất đầu nhích động.

Cừu Thiên Hiệp vừa nhát thây bèn gọi lên thất thanh:

- Nhan cô nương chớ nhúng tay vào vụ này, hãy để Cừu mỗ đồ i phó với chúng.

Vừa nói dứt, một đạo kim quang lóe ngang, ánh sáng vàng như chiếu cầu vòng rực rỡ, chiếu tỏa trước sân Miết vũ.

Cừu Thiên Hiệp đã tuốt nhanh “Khô trúc thánh kiếm”, thân mình nhún vọt lên cao ba trượng, lay động ngay chiêu Long vân thổ vũ, đồng thời cao giọng nói to:

- Năm vị nên đề phòng binh khí của ta!

Lời nói dứt, cả kiếm lẫn người xoay nhanh, một thế trong “Thập nhị sanh tiêu kiếm pháp”, kiếm phong tỏa ra, cuốn tít vào năm ống sáo đồng của đồ i thủ.

Cửu hoa Ngũ lão cả kinh, chiêu sáo đã sút kém rõ rệt, trong nháy mắt đã bị đô i phương bức lui bảy, tám thước.

Cửu Thiên Hiệp vốn người khoan dung đại lượng không mở thừa thế mà tranh sự thắng lợi, do đó, chàng ngưng kiếm đề ngang bụng, đứng lại, bằng giọng nói trầm hùng hét to:

- Nếu u biết nhận xét, xin quý vị hãy quay về, bằng không thì...

Hích Chấn, giờ ông sáo đô ng lên cao, ngắt lời:

- Bằng không thì thế nào:

Cửu Thiên Hiệp trầm giọng nói:

- Bằng không thì, sẽ giúp các người tô điểm “mặt bàn đầu đầu” mà quay về chứ sao? Lúc đó các người sẽ trách ta không báo trước để lụy đến Tổ danh Cửu hoa sơn!

Cửu Hoa Ngũ lão không thể chịu người nhục mạ. Nghe Cửu Thiên Hiệp nói chẳng khác nào gáo đầu sôi tạt vào mặt họ, xung trào cả tâm can phê phủ?

Hích Lôi rống lên máy tiếng thảm liệt:

- Cuông đô. Hãy tiếp chiêu!

Vừa nói dứt, ông sáo đô ng ngã nhanh tới trước bốn ngọn sáo kia lay động kết tiếp, tỏa ra năm đạo kinh phong “ù ù” như trận bão, bốc thành khói mỏng, hợp thành ngọn gió, thổi bốn hướng kích ngay Cửu Thiên Hiệp, từ đầu, mình và tứ chi.

Cửu Thiên Hiệp thấy Ngũ lão quá hăng say, bèn mỉm cười nói to:

- Hay lắm! Ta sẽ giúp các người toại ý!

Vừa nói, hai tay chàng đã chớp động, thanh “khô trúc thánh kiếm” quay tròn, biến ra chiêu “Mạng vận chi kiếm” kim quang lóe lên vàng rực một góc tràng.

Cửu Hoa Ngũ lão chưa đưa ra chiêu “sáo” đã thấy Cửu Thiên Hiệp chìm mình trong ánh kim quang, không còn thấy hình bóng đâu nữa, vô số kiếm hoa hiện lên như gió loạn, không phân biệt chiêu thức gì.. lại thấy kiếm chiêu càng bức gần.. Ngũ lão vội lay động một tuyệt chiêu, năm cây sáo đồng giờ ra một loạt cản chiêu thế của địch.

Đột nhiên, nhiều tiếng vang lên xé mang tai:

-Choeng! Keng!

Những tiếng kim khí chạm nhau vừa dứt, mỗi người đều thu ngay thế tấn, mà tháo lui ra sau cả trượng.

Nhan Như Ngọc đứng bên ngoài vỗ tay reo lên:

- Mỗi vị còn giữ được phân nửa, trông tương tự năm lão thổi sáo bán đường!

Nguyên, Cửu Hoa Ngũ lão bị “trúc kiếm” dẫn một lượt năm ống sáo đồng, mỗi người chỉ còn giữ lại trên tay phân nửa, vì câu chuyện xảy ra bất thành linh, khiến cả năm vị lão nhân đứng ngẩn ngơ như pho tượng, họ trở mắt nhìn Cửu Thiên Hiệp nói không ra tiếng.

Cửu Thiên Hiệp chỉ đưa ra một chiêu, đã thắng “trúc kiếm” đề ngang bụng, trầm giọng nói to:

- Việc đề này là vừa đủ, Cửu mỗ không muốn tiến sâu hơn nữa, xin quý vị nên về Cửu Hoa sơn.. thì hay hơn cả!

Nói xong chàng cho thánh kiếm vào bọc, đoạn quay sang Nhan Như Ngọc nói:

- Nhan cô nương! Chúng ta hãy đi thôi!

Nhan Như Ngọc tỏ ra khắ c bực đưa tay chỉ Cửu Hoa Ngũ lão nói:

- Không rõ Ngũ lão có đồ ẻng ý không?

Cừu Thiên Hiệp cảm thấ y lời nói của nàng quá chua chát bèn dịu giọng nói:

- Ngày khác tại hạ sẽ đề ỏn Cửu Hoa sơn viế ẻng quý chương môn; hầ u hỏi lại “Cuộc hội tại Hương Lô Phong, Cảo sơn thiế u lâm tự, tại sao Cửu Hoa sơn chẳng đề ỏn”... việc này vẫn chưa phai mờ trong ký ức của ta!

Vừa nói dứt, chàng quay mặt ra đường quan câ t bước.

Cửu Hoa Ngũ lão, Lão đại Hích Lô đột nhiên buộc miêng gọi to:

-Thiế u Hiệp hãy chậm lại!

Nhan Như Ngọc bĩu môi nói:

- Ý! Ta biế t các ngươi chưa hài lòng!

Cừu Thiên Hiệp vội dừng bước quay lại, bắ ẻng giọng nói êm dịu hỏi:

- Chẳng rõ Ngũ vị muố ẻn điề u chi?

Hích Lô sa sầ m nét mặt, hai giòng lệ lăn tròn trên đôi má nhăn nheo, bắ ẻng giọng nói cực bi thiế t:

- Năm anh em lão hủ, tuổi tác đã gầ ẻn xuô ẻng lỗ, không còn thiế t đề ỏn sự tranh danh đoạt lợi chẳng qua là “hòn Ngũ long huyế t

câu”, thực tại lão hủ có thể tranh đoạt...

Nhan Như Ngọc nhếch môi cười nhạt ngắt lời:

- Bả`ng những bản lãnh vừa rô`i!

Hích Lôi càng đau khổ hơn, lão rên rỉ như uất nghẹn!

Cừu Thiên Hiệp lấy làm bất nhẫn, nhưng hồn Ngũ long huyết câu chủ của nó là Nhan Như Ngọc vì thế chàng không thể tùy tiện mà trao tay cho kẻ khác, đành phải dịu giọng nói:

- Việc này, tại hạ quá lỗ tay lỗ mǎng, xin quý vị chớ để vào lòng.

Hích Lôi gạt nhanh giòng lệ, bả`ng giọng nói chân thành đáp:

- Không đâu! Thiếu hiệp xử trí như thế là đủ nghĩa lắm rô`i! Thiếu hiệp có thể cho biết, hiện giờ định đi đâu chẳng?

Nhan Như Ngọc vội lên tiếng đáp thay:

- Trong vòng năm ngày, người muốn tìm, thì đến Thôn Châu Bài Bang, qua năm ngày, đến xứ mèo Vân Quý ở Miêu Cương, tìm “hả`n”, các người muốn tìm để trả thù thì hãy nhớ lấy đó, hiện giờ chúng tôi phải đi!

Vừa nói dứt, chẳng đợi Cửu hoa Ngũ lão lên tiếng đáp, nàng đưa tay kéo áo Cừu Thiên Hiệp lôi đi rất nhanh:

Cừu Thiên Hiệp lại ngoái ngoái ra sau, nhìn Hích Lôi nói nhanh:

-Đấy... chính là câu trả lời của tại hạ...

Chàng vừa nói dứt, thôn pháp chớp nhanh tựa cánh bả`ng rún mình nhảy xa hai trượng hướng vào đường cái quan đi thẳng tới.

Nhan Như Ngọc tỏ vẻ thích chí vô cùng , nàng vừa chạy vừa quay sang Cừ Thiên Hiệp nói:

- Người của Cửu đạo môn phái, lúc bình thời coi nhân vật phái khác rẻ như chõn cáo, hôm nay bị phải võ này, chúng làm sao chịu nổi!

Cừ Thiên Hiệp thở dài nói:

- Ta thấy tội nghiệp cho ngũ lão vô cùng... nhưng... này, sự tích hòn “Ngũ long huyết cầu” ra sao nữa?

Nhan Như Ngọc mồm mỉm cười không thấy trả lời lại nói khác:

- Ôi chao! Tặng cho người nên ta đã quên rồi, Ngũ long huyết cầu vốn là của người làm chủ!

Nói xong nàng đưa hòn huyết cầu trao tận tay Cừ Thiên Hiệp.

Cừ Thiên Hiệp từ chối ngay:

- Sao lạ thế, Huyết cầu do Nhan cô nương làm chủ, ta không có quyền giữ!

Nhan Như Ngọc trề môi, dịu giọng bảo:

- Sao lại không có quyền giữ, ai bảo thuật khinh công của người thắng ta, ví như không có người thì Ngũ long huyết cầu đã bị Cửu hoa ngũ lão đoạt rồi... người phải nhận lấy nó!

Cừ Thiên Hiệp miễn cưỡng nhận lấy Ngũ long Huyết cầu bỏ vào túi.

Cả hai giờ chuyện xưa tích cũ vừa đi vừa nói rất tương đắc.

Ngày thứ ba.

Hai người vượt địa Đào Nguyên, đến bên dòng Nguyên giang

Nguyên giang là một trong bốn con sông lớn thuộc Tam tương, người địa phương thường ví vẻ xinh đẹp và cảnh tú của nó, qua câu "Tương thứ Nguyên, Phong chi nhât". Bên dòng Nguyên giang ghe thuyền qua lại rất tấp nập, trên mặt nước những cánh buồm trắng tựa đàn, chen nhau san sát, trên bộ người qua lại đông như ngày hội, thật là một nơi náo nhiệt.

Cừu Thiên Hiệp và Nhan Như Ngọc tìm một túp lều bữa trưa. Sau khi ăn xong cả hai lần ra bên, toan xuôi dòng qua sông không ngờ, khi vừa đến bên.

Bỗng nhiên, một tiếng phen la đổ lên:

-Cum! Cum!

Tiếng phen la vừa dứt, cả trên bờ lẫn dưới sông đều im phăng phắc, khách đi đường đến từng bước, ghe thuyền dưới mặt sông cũng gác mái chèo, trên đất từ bên dòng chạy thẳng đến đường cái quan, mọi người không ai bảo ai, đều tự động đứng vạt ra hai bên tả hữu, chừa một khoảng trống ngang chừng một trượng dài trên hai, ba mươi trượng, dường như tiếng phen la này của hàng quý tộc hoàng triều hoặc quan phủ địa phương, đánh lên dẹp đường.

Cừu Thiên Hiệp lẫn Nhan Như Ngọc vội nép mình theo mọi người. Câu chuyện quái lạ xảy ra hết sức đột ngột, khiến cả hai kinh ngạc bô i hô i hết nhìn sang hữu, lại liếc trông bên tả, vẫn không thấy bóng nào khác lạ.

Cả hai thừ người sững sờ, vì không rõ có sự gì sắp xảy ra.

Bỗng nhiên... từ bờ sông phía bên kia, một chiếc đại thuyền hai buồm, tám mái chèo trắng nước, vùn vụt, chèo như bay sang qua bên

này. khi chiế c đại thuyê`n còn cách bẽ`n độ năm con sào, một bóng người thoắ t hiện lên đầ u thuyê`n, nhanh như chớp, hắ n đã tung mình nhảy vọt lên bờ, thân pháp rắ t nhẹ nhàng như én lượn.

Bóng người vừa hạ xuố ng bờ sông, nhanh như chớp hắ n chạy giữa khoảng đường trố ng, khi đế`n ngang chỗ Cừ Thiên Hiệp đứng hắ n dừng hẳn lại vòng tay hướng vào chàng thi lễ, bằ ng giọng nói khách sáo thưa:

- Tại hạ là Đô báo đầ u “Túc địa Thái Tuế` Liễu Như Phong” cai quản “Tám mươi mố t lò của Bài Bang” phụng mạng chủ đế`n tiế p nghinh Thiế`u Hiệp.

Cừ Thiên Hiệp ngạc nhiên, đưa mắ t quan sát người lạ từ đầ u đế`n chân, nhận thắ y người này mặt vàng xạm, tóc điểm sương ngũ quan đầ u đặn, đôi mắ t biế c xanh, gương mặt uy nghi lẫm liệt, toàn thân khoác y phục dân chài, song chẳng giầ u được nghi biểu của một trang kiế m khách, một cao thủ võ lâm.

Chàng vừa quan sát người lạ vừa nghĩ thắ m:

- Thật là khí phách của Bài Bang vô cùng to tát, chỉ một tiế ng thanh la, đủ khiế`n hàng ngàn người im lặng, uy phong của một bang hội có khác.

Vì nghĩ như thế` , nên chàng vội vòng tay hướng vào Túc địa thái tuế` Liễu Như Phong thi một lễ nói:

- Cám ơn quý bang hậu đắ i, lại làm nhọc đế`n Đô báo đầ u, Cừ mỗ thực không dám nhận.

Túc địa Thái Tuế` Liễu như Phong nghe qua, vội vòng tay cúi đầ u nói:

- Tại hạ chẳng dám. Xin mời Thiế`u hiệp lên thuyê`n

Cừu Thiên Hiệp trậ̀m ngầm trong khoảnh khặ́c, bèn cả cười nói:

- Cừu mộ̃ chỉ muộ̀n tạm nhờ quí thuyệ̀n qua bên kia bờ, mà đi đường bộ đậ̀n Thậ̀n châu bái phỏng đại bang chủ!

Túc địa Thái Tuệ́ Liễu như Phong lại cung kính nói tiệ́p:

- Từ đây đậ̀n Thậ̀n châu tuy đi giòng nước ngược, nhưng những tay chèo rậ́t khá, không dám tự hào là đi như bay, chứ cỡi sông băng gió thua gì tuậ̀n mã! Miễn cho Thiệ̀u hiệp khỏi nhọc nhậ̀n là được.

Cừu Thiên Hiệp liệ́c mặ́t nhìn Nhan Như Ngọc thậ̀y mây nàng nhích động, tựa hộ̀ như không hài lòng, bèn mượn cớ chộ̀i từ:

- Đa tạ Đô báo đậ̀u! Chỉ vì Cừu mộ̃ muộ̀n ngoạn thưởng danh lam thặ́ng cảnh, nên cậ̀n phải bách bộ cho tiện...!

Túc địa Thái Tuệ́ Liễu như Phong không nài ép đột nhiên hặ́n lồi trong bọc ra cây cờ góc màu vàng giơ lên khỏi trán, vây qua lại ba lậ̀n.

Ngọn cờ còn nặ́m trên tay hặ́n, đột nhiên trong nhóm hành khách bay vọt lên ra một người, mặc áo chệt xanh hán tử, thân pháp lẹ tựa chim, hặ́n đáp ngay trước mặt Liễu Như Phong, cúi đậ̀u nói to:

- Bài bang đệ tử “Vân quang kim cương” Đặng Lập xin ưng hậ̀u:

Túc địa Thái Tuệ́ Liễu như Phong vội cúi đậ̀u đáp lễ nói :

- Đặng huynh đệ! Cừu Thiên Hiệp là thượng khách của Bang chủ, sẽ đi đường bộ đậ̀n Thậ̀n châu, phiệ̀n Đặng huynh đệ, truyệ̀n cho bốn bang, bang chúng biệ́t, hầy hệ́t lòng giúp đỡ Thiệ̀u hiệp, nệ́u ai sai chạy, thì y theo quy điệ̀u của bốn bang nghiêm phạt.

“Vân quang kim cương” nghe qua vội cho tay vào bọc lấy ra ngọn cờ ba góc màu xanh, giơ lên khỏi trán đồng dục đáp:

- Xin tuân mạng! Lệnh kỳ xin kính đòi để làm tin!

Nói xong, cả hai trao đổi hai sắc cờ lệnh, mỗi người đều cất ngay vào bọc một lá.

Đặng Lập liền xê mình tới, trước ba bước, đến đối diện Cừu Thiên Hiệp, vòng tay đưa lên chí trán, cung kính nói:

- Bài Bang... Đặng Lập xin ra mắt Thiệu hiệp!

Cừu Thiên Hiệp thấy bọn chúng ép mình theo lễ giáo, không có một tí khí phách nào, khiến chàng cảm thấy chẳng vui tí nào, bèn giương vòng tay đáp lễ nói:

- Đặng huynh quá ư lễ độ!

Đặng Lập đỏ mặt vội lên tiếng nói nhanh:

- Chẳng dám, trên đường từ đây đến Bài bang, nhớ ra có điều gì phật ý thiệu hiệp, xin thiệu hiệp thương tình chỉ dạy dùm! Mong thiệu hiệp nói dùm sự ân cần của anh em chúng tôi... thì chúng tôi lấy làm hân hạnh, cảm kích lắm rồi.

Túc địa Thái tuế Liễu Như Phong lại bước đến trước nói:

- Nếu như thế, xin mời thiệu hiệp lên thuyền, tiểu nhân sẽ tiến qua bên kia bờ...!

Cừu Thiên Hiệp gật đầu mỉm cười nói:

- Thực là nhọc lòng Đô báo đầu, và Đặng huynh quá!

- Nói xong, Cừ Thiên Hiệp và Nhan Như Ngọc cất bước đi lên xuống sông.

Lúc bấy giờ, chiếc đại thuyền của Bài bang, đang neo cách bờ độ ba sào, miêng ván cầu to lóng, bắc từ mạn thuyền gác lên bực sông.

Túc địa Thái Tuế Liễu như Phong vừa đi đến đầu cầu vội bước nép sang một bên, nghiêng mình thủ lễ nói:

- Xin mời thiế u hiệp và cô nương lên thuyền!

Cừ Thiên Hiệp, vui vẻ gật đầu, vừa bước lên mảnh ván cầu chừng nửa bước.

Đột nhiên, giữa đám đông vang lên một giọng nói to như sấm nổ:

- Hãy dừng lại!

Âm thanh của tiếng gọi to không thể tưởng tượng, tựa như voi gầm, cộp rồ ng, khiến hai tai của mọi người kêu lên “lùng bùng” mang óc đau buốt, thực là giọng nói tinh luyện thâm lực rất dõ ì dào, trên đời chẳng mấy người luyện được.

Túc địa Thái Tuế Liễu như Phong và Vân quang kim cương Đặng Lập, cả hai rùng mình xám mặt, vội cử thủ thế, quay nhìn người lạ quát to:

- Người là ai?

Ngay chỗ phát ra tiếng nói, một bóng người vệt nước nhảy vọt lên bờ.

Người này là một lão nhân lùn béo phệ, mái tóc vàng hoe, rồ ì bông, hàm râu chổi xệ mọc đầy má, xung quanh miệng bọt mép

chảy đầy, đôi mắt sáng quắc chia ra những tia lóng lánh.

Hình dáng của lão nhân xâu xí khiếp người. Đôi chân như óng ghé bước nhanh ba bước một, tiến mau đến trước mặt Cừ Thiên Hiệp, lão giương đôi mắt lom lom nhìn Cừ Thiên Hiệp không nói nửa lời.

Túc địa Thái Tuế Liễu như Phong và Vân quang kim cương Đặng Lập cả hai đang hùng hổ thủ thế, không ngờ vừa thấy mặt lão nhân, cả hai tái mặt, vội nghiêng mình bước tới trước, vòng tay thi lễ nói:

- Bài Bang hội chúng môn hạ xin ra mắt tiên bô i!

Vị lão quái nhân cướp lời nhanh đôi mắt, dường như không lưu ý đến sự có mặt của hai người, đưa tay chỉ vào mặt Cừ Thiên Hiệp quát to như sấm:

- Người có phải là thiên hạ đệ nhất kiếm thủ “Cừ Thiên Hiệp” chăng?

Giọng nói của lão nhân có một âm điệu man rợ, khiến người nghe buốt tay chân óc, khó chịu đến rợn người.

Cừ Thiên Hiệp có tính kiêu ngạo, há chịu sự đe dọa bằng cách phô trương khí lực của lão hay sao? Vả lại chàng không biết lão quái nhân là người gì, song liệu chừng lão là một nhân vật cao trọng của Bài Bang, nhưng chàng có một quyết định lấy rằng chắc chắn, vẫn giữ nguyên hùng độ lúc đầu, không lưu ý đến lão quái nhân, mà đưa mắt chớp mình về xa xa, dường như người vô sự, kẻ chàng quay lại Túc địa Thái Tuế Liễu như Phong điềm đảm bảo:

- Liễu đầu mục hãy lui thuyên!

... Vừa nói ngược mặt nhìn lên cột buồm ra chiêu đả c ý lẫm.

Lão quái nhân cả giận run lên, lão phùng mang, trợn mắt quát to:

-Ta hỏi ngươi đây, ngươi có nghe hay không?

Cừu Thiên Hiệp tuy hiểu rõ vị quái nhân nói với mình, song vờ như không mảy mủn, chàng quay nhìn Nhan Như Ngọc dịu giọng nói:

- Nhan cô nương hãy xem kìa! Một giải Nguyên giang xanh biếc, cảnh trí thanh thanh, thực là tiêng đờn nơi thấng địa chẳng sai!

Nhan Như Ngọc vốn là một cô gái cổ quái tinh ma, há không biết ý nghĩ Cừu Thiên Hiệp hay sao? Nên nàng vờ như người vô sự đưa tay chỉ xuông sông mỉm cười trả lời:

- Thực là cảnh trí non tiên, nên vấng cả tiêng chó sủa gà gáy, im lặng đến độ khiếp người.

Nàng cố dùng lời nói phân hai, song hàm chứa sự mắng nhiếc nặng nề.

Lão quái nhân nộ khí xung thiên, đôi chân xê dịch, thân mình tròn như cái bao, đả người bay vút lên cao. Lão xòe ra năm ngón tay như vuốt hổ, nhấp ngay vai tả Cừu Thiên Hiệp đập người xuông chộp mạnh.

Cừu Thiên Hiệp tức giận cảnh hông, chẳng tránh không lùi, vừa trông thấy năm ngón tay của lão quái nhân hạ tới, nhanh như cắt, tay hữu vận ba thành lực gạt mạnh vào cổ tay lão quái nhân...

Hai tiêng kêu hoảng hô t bỗng vang lên:

- Ôi chao!

- Ôi!

Hai người vừa rồ'ng lên vừa tháo lui ra sau ba bước, Lão quái nhân giật lui ra sau, đôi mắ't tròn xoe vì kinh ngạc, mái tóc phiêu bô'ng, chòm râu chổi xể rung rẩy liên hô'i.

Cừu Thiên Hiệp tháo lui ra sau ba bước,giương đôi mắ't biế'c, chiế'u rực hào quang vì ái ngại.

Chỉ trao đổi một chiêu, cả song phương đề'u lộ ra vẻ kinh nghi sợ sệt thiên nhiên kẻ tám lạng người nửa cân, trình độ suýt soát nhau.

Ngay lúc đó,Túc địa Thái Tuế' Liễu như Phong và Vân quang Kim cương Đặng Lập, cả hai tên bài bang mặt mày xám nghịt vội chạy nhanh vào giữa tràng. Một tên chạy đề'n bên Lão quái nhân,vòng tay thi lễ run giọng nói:

- Xin lão tiề'n bố' i bớt giận!

Một tên lại bước đề'n bên Cừu Thiên Hiệp vòng tay mỉm cười nói:

- Xin Thiề'u hiệp bỏ qua cho!

Lão quái nhân lửa giận bô'c lên mờ mặt, lão đưa tay gạt tên cao thủ Bài Bang vừa trầ'm giọng hét to như sắ'm nổ.

- Tránh ra mau người dám nhúng tay vào việc riêng của lão phu à?

Cừu Thiên Hiệp lại nhìn tên cao thủ Bài Bang nhế'ch môi cười nhạt hỏi:

- Lão quái kiệt thực là kiêu ngạo, hắ'n thuộc về` Yêu Ma lộ số' nào thề'?

Lão quái nhân nghe qua tóc râu dựng ngược, thân thể run lên bắ'n bật ,hai bàn tay hộ pháp đẩy nhẹ hai tên mục bài bang qua tả

hữu, chiếc đầu to như quả dưa bung lắt lư mái tóc phất phơ, đoạn ngược mặt lên trời phá ra cười rũ rượi.

Tiếng cười quái dị âm ma, làm rung động cả thuyên bè lóp lóp, tựa sóng ngàn gào thét.

Tất cả Bài Bang đệ tử và hành khách đứng dọc theo tràng đèn xám xanh cả mặt mũi, bịt tay nhắm mắt, cố không để giọng cười lọt vào tai.

Cừu Thiên Hiệp tuy công lực thâm hậu, nhưng cảm thấy nội phế run động, chàng liền vận ngay nội lực chân ngươn, hộ khắp toàn thân huyết đảo.

Lão quái nhân cười sặc sụa một hồi lâu, mới chịu thôi, lão quắc đôi mắt như điện quang rọi thẳng vào mặt Cừu Thiên Hiệp quát to:

- Suốt dãy sông hồ, không ngờ lại có người dám gọi Lão phu là yêu ma... thực là một kẻ có mắt không trông.

HỒI THỨ NĂM MƯỜI BẢY

Ai lâ' y chiê' c đĩnh vàng vậ'n vậ' phái?

Để Cừu Thiên Hiệp chịu oan khiên...

Cừu Thiên Hiệp mỉm cười khinh bạc:

- Trông thấ' y hình tướng và sự xuấ' t hiện đột ngột của lão trượng, nê' u đem sánh với bọn tà ma ngoại đạo có khác gì?

Hai tên đầ' u mục Bài Bang nghe qua thấ' t kinh, vộ' i xê mình đê' n ngang Cừu Thiên Hiệp bảo nhỏ vào tai:

- Thiê' u hiệp hãy thận trọng, vị này là chủ'ng môn phái Cửu Hoa Sơn, một trong Cửu đại môn phái, giang hồ' gọi là "Nộ sư kim hô' ng" Phong Đại Thiê' t.

Cừu Thiên Hiệp nghe qua không lộ' vẻ kinh sợ tí nào, trái lại phấ' lên cười ngắ' t, bắ' ng giọng nói ngạo mạn bảo:

- À... ạ! Hóa ra là hắ' n! Một lão thấ' t phu, có lời nói chẳng tín nhiệm!

Hai tên đầ' u mục của Bài Bang thấ' t kinh tái mặt, cả hai vộ' i tháo chạy ra sau hai bước, đờ' ng thời kêu lên khiê' p đảm:

- Thiê' u hiệp...

... Họ vừa nói vừa đư' a mắ' t nhìn Nộ sư Kim Hô' ng, lộ' vẻ sợ hãi vô cùng.

Nộ sư Kim Hô' ng Phong đại Thiê' t nghe Cừu Thiên Hiệp nói, lử' a giận tỏa ra mờ mắ' t quát to:

- Hải nhi, người chớ khá cuồ`ng vọng!

Cừu Thiên Hiệp thấ`y lão vươn tay, rùn bộ toan tấ`n công, chàng bèn đưa tay lên khoát nhẹ nói:

- Chậm lại!

Nộ sư Kim Hô`ng Phong đại Thiế`t, miễn cưỡng dừng tay, rồ`ng lên.

- Người muồ`n gì?

Cừu Thiên Hiệp mỉm cười điề`m đậm:

- Lão trượng là vị thủ lĩnh của một môn phái, vị chương môn, hôm nay đại giá đế`n đây... có phải vì quả “Ngũ long huyế`t câ`u” hay không?

Phong đại Thiế`t lắ`xch lư cái đầ`u bồ`ng đầ`y tóc rồ`i, trầ`m giọng nói:

- Phải đầ`y hải nhi ạ!

Cừu Thiên Hiệp cười hi hi, thuận tay cho vào bọc lầ`y ra viên “Ngũ long huyế`t câ`u”, đổi lên bắ`t xuồ`ng hai lầ`n, sau cùng chàng đưa hai ngón tay kẹp chặt “huyế`t câ`u” giờ lên ánh sáng mặt trời, xem qua lại, bèn câ`t tiế`ng bảo:

- Ví như... viên “Ngũ long huyế`t câ`u” nằ`m trong tay Cừu mỗ... thì lão trượng sẽ nghĩ sao?

Phong đại Thiế`t tro``mắ`t nhìn quả “huyế`t câ`u” đôi mắ`t chia ra tia đỏ rực, lão quát lên khùng khiế`p:

- Mau mau dâng nộp cho lão phu, để tránh một trường sát khiế`p.

Cừu Thiên Hiệp nhoẻn miệng cười nói:

- Tại hạ chưa nghĩ đến... lão tiên bố ỉ ả!

Phong đại Thiệt t trợn mắt hỏi:

- Người bả ằng lòng hay không thì bảo?

Cừu Thiên Hiệp mỉm môi cười nhạt nói:

- Nếu ai có chân tài thực học, bả ằng những thứ đó, may ra mới được.. viên ngọc!

Phong đại Thiệt t nghe qua xám mặt rung giọng:

- Hải nhi chớ cuồ ằng vọng! Người dám thách thức ta động thủ à?

Cừu Thiên Hiệp khoát tay lắ c đầ u làm ra vẻ sợ sệt, song câ t tiế ằng trầ m nặng nói to:

- Không dám, không dám! Tại hạ xin nhắ c lão trượng... hãy nom theo vế t chân của Cửu Hoa Sơn Ngũ lão, mà tự lượng sức mạnh...!

... Thật là lời nói vô cùng ngạo mạn, khiê n Phong đại Thiệt t nghe qua như lửa cháy đầ u thêm, lão quát to như sắ m nổ:

- Tiểu tặc. Hãy tiế p chiêu!

Nộ sư Kim Hồ ằng vừa nói vừa xuấ t thủ, lão đưa ra một chiêu “Thuận thủy duy châu” thân mình đảo ngoặc như chiế c ghe trôi trên làn sóng bạc, cuộn tỏa ra đạo kinh phong, kích mau vào Cừu Thiên Hiệp.

Phong đại Thiệt t thuộc vào hàng tôn sư lão bố ỉ, một chiêu đưa ra trên mười thành lực, giữa cơn giận dữ mà xuấ t thủ, nên the ạnh như non băng núi lở, lực đạo hải hùng.

Cừu Thiên Hiệp thân nhiên đôi chân đạp thức “Lôi hành cửu chuyển”, chàng thấy run vai, không thấy giờ chân, chỉ thấy chớp một cái đã vọt ra xa hàng trượng, chàng buột miệng gọi to:

- Cửu Hoa Ngũ lão có năm ngọn sáo thần, ta còn không coi ra sao, ngươi đừng ý vào địa vị chương môn, tự tin tay không thắng qua năm vị sư thúc ấy chẳng? Ngươi nên suy nghĩ lại... mà về đi!

Phong đại Thiệt đã gây sóng gió suốt giải sóng hồ mười năm dài, lại chương quán Cửu Hoa môn phái, há chịu người nghiến răng trợn mắt chẳng nói nửa lời, hai tay đẩy ra song chương, hai chân nhún mình nhảy vọt tới trước.

Hai tên đầu mục Bài Bang thấy có sự xảy ra quá đột ngột, khiến bọn chúng lo sợ bờ cõi. Vì bọn chúng ngại đắc tội với “Cửu hoa chương môn”, rồi lại sợ Cửu Thiên Hiệp rủi ro sơ suất, nếu Cửu Thiên Hiệp có bề gì, thì chúng sẽ trả lời thế nào với Bài Bang chủ... bởi vậy cả hai người chạy lăng xăng bên Cửu Thiên Hiệp, dáng điệu như cặp kiểng bò trên chảo nước sôi.

Bây giờ... Cửu Thiên Hiệp thấy không cần phải biện luận, cử chương đỡ ngay thế công của Phong đại Thiệt, đồng thời thân mình chàng uốn khúc như con đại mãng xà, nào ngự lực, hóa chiêu, xuất thủ thế địch, tinh diệu không tả nên lời

Ngay lúc đó, phần đất tại bến đò, người ta đổ xô nhau đông nghịt, bao quanh xem cuộc tỉ đấu.

Chỉ vì bến Nguyên giang là vùng đất của Bài Bang, một bang hội có thế lực như tiểu vương, thành thử không một ai dám chen vào khuyên giải hay can thiệp, thậm chí đến Quan trấn thủ cũng ngó lơ, để mặc họ muốn làm gì thì làm, không dám lộ ra nhìn nửa mắt.

Hai cao thủ đánh nhau như trời long đất lở, cát bụi bốc lên mù mịt, như khói quyện sương sa.

Hai người trở tài đánh mau, thắ ng lẹ, họ đã giao đấ u với nhau trên ba mươi chiêu thức.

Chỉ tội cho hai tên đầ u mục Bài Bang, múa tay giơ chân như cồ độn, trậ n đấ u, chứ chính mình chúng không biế t bênh ai bỏ ai.

Ngay lúc đó, một chiề c thuyề n câu rẽ nước chèo như gió, mau như sao xẹt tên bay chớp mắ t đã đế n bệ n đò. Thuyề n chưa cắ m sào đã thấ y bên trong khoang nháy ra ba bóng người:

- Soát! soát, soát!

Mau như tia chớp ngang trời, tựa hồ ́ cánh ưng vỗ cánh bay lên bờ, nhìn kỹ cả ba người là ba vị đạo sĩ mặt mũi khôi ngô, mình khoác áo bác quái đạo sĩ màu tro, trên lưng mỗi người dắ t thanh bảo kiế m lục sa ngư bì, người người đề u cao ráo tranh tân, dáng điệu rấ t đoan trang nho nhã.

Một trong nhóm ba tên đạo sĩ cao giọng thét to:

- Phong chuông môn! Xin dừng tay lại!

Nộ sư kim Phong đại Thiề t đẩy ra một chiêu cực mạnh bước gầ n Cừu Thiên Hiệp, chợt nghe tiế ng gọi lão thu ngay thề công vỗ tay reo to:

-Hay lắ m! Hay lắ m! Ba vị lại đây rấ t đúng lúc, gã họ Cừu còn ở lại đây!

Ba tên đạo sĩ vừa đáp xuô ng tràng, vội rùn người thủ thề , tay hữu tuồ t nhanh trường kiế m, vũ lộn hư chiêu.

Một trong ba vị đạo sĩ, đưa gương chỉ vào mặt Cửu Thiên Hiệp nói to như chuông ngân:

- Cửu Thiên Hiệp, gặp được người chúng ta đã chờ tôn công đi tìm!

Cửu Thiên Hiệp ngạc nhiên lắm làm lạ hỏi?

- Ba vị cao danh quý tánh là chi? Tìm tại hạ có chuyện gì?

Ba vị đạo sĩ chưa kịp lên tiếng trả lời.

Nhan Như Ngọc đã phá lên cười the thé, gót sen nhún bước tới trước dịu giọng nói:

- Thiếu hiệp, có lẽ người không có dịp gặp qua, những bậc cao thủ của Cửu đại môn phái ra, ta không ngờ hôm nay gặp một chuỗi người cao thủ của danh môn chánh.. thật là tam sanh hữu hạnh

Cửu Thiên Hiệp gật gù bảo:

- Á! À ra thế?

Hồng Hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc nhoẻn miệng cười như đóa hoa hồng hường hé nở, đưa tay điểm vào mặt ba vị đạo sĩ nói to:

- Ba vị đây là “Vân vụ sơn, Vân vụ tiêu xá”, Phước lão, Lộc lão, Thọ lão tam phủ, phủ quân là một nhân vật cao trọng của Vân vụ phái! Trong Cửu đại môn phái lại là cao thủ nhất nhì!

Giọng nói của Nhan Như Ngọc đầy vẻ châm biếm khinh bạc, tuy ngoài môi nàng làm ra vẻ trịnh trọng tôn sùng, nhưng sắc diện và giọng nói khinh khinh, không có gì thành thật.

Tam đại phủ quân nghe qua biến sắc sáu trong mắt tròn xoe như hạt hạnh, chia thẳng vào mặt Nhan Như Ngọc nói như hét:

- Nganh đầ`u, người là ai?

Hồ`ng hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc thoáng tái mặt bắ`ng giọng nói ngạo nghễ bảo:

- Không biế`t trời cao đấ`t thấ`p, Bản phó giáo chủ nói thê` sai ư?

Vân vụ Phái hiện tại là một phái đứng trong Cửu đại Môn phái Phước, Lộc, Thọ tam tinh phủ, Phủ quân, địa vị của ba Phủ quân này so ngang hàng với các chương môn phái khác.

Chỉ vì... Lúc đầ`u Vân vụ chỉ là một môn hội, năm mươi năm về` trước không được liệt vào hàng Cửu đại môn phái, cho đế`n khi có cuộc “Luân đạo Cảo sơn” thì Vân vụ chương môn, lấ`y một kiế`m đây lui Ngũ đài, song chương đẩy ra chấ`n động quầ`n hùng, thành thử phái Ngũ đài bị thua, do đó, Cửu đại môn phái loại Ngũ đài ra, và công cử Vân vụ lên thành một môn phái chánh danh.

Vị chương môn Vân vụ phái lúc đó là Hàn tinh quá độ Trì thiên Tài, hiện là sư phụ của ba phủ quân; Phước, Lộc, Thọ, bắ`y giờ Trì thiên Tài ước độ ba mươi ngoài tuổi.

Sau cuộc “Luận đạo Cảo sơn” Trì Thiên Tài gặp phải sự bắ`t hạnh, là trên đường về` Vân Vụ Sơn, Trì chương môn gặp phải loài rắn`n kịch độc cắ`n vào hổ` khẩu tay, Thiên Tài gắ`ng gượng về` đế`n chân núi Vân Vụ mới ngã ra chề`t.

Ba vị phủ quân điề`u kính nhường nhau, không ai chịu lãnh chức vụ chương môn tả, họ bèn chọn người đệ tử Tam đại, được Trì thiên Tinh hế`t lòng truyền học, cử lên thay chức Vân vụ.

Chương môn là Hồ`ng ngươn Kiế`m Ngô quân Trục, luận về` võ công thì Ngô quân Trục được Trì thiên tài truyền thụ tuyệt học, luận về` tiề`n, hậu, văn, bô`i thì Ngô quân Trục là hạng cháu, tuy cắ`p

nhỏ song tài nghệ cũng nhiều tiếng động vang dậy khắp giới giang hồ.

Riêng về Ba vị Phủ quân, một là “Phước tinh phủ quân tên Hồ ng trấ n Đảo, tài nghệ cao tốt hơn người, chuyên sử dụng ngón binh khí liên hoàn sáp, ngón võ này gọi có bảy mươi hai lộ truy hô n hệ, hưởng thanh dự suốt mười năm thất bại, trên khắp chốn giang hồ.

Người thứ hai là “Lộc tinh phủ quân Mạc lạc tinh” về chương pháp công phu rất độc đáo, hắ n tinh luyện được môn hô n sa chương đã gây chấ n động khắp võ lâm hào kiệt.

Người thứ ba nhỏ nhấ t là “Thọ tinh phủ quân” Khuyế t chánh Nguơn, chuyên sử dụng cây bút phán quan, có trên mười năm hỏa hầ u tài nghệ của hắ n đế n độ xuấ t thầ n nhập hoá, song tâm tính nóng như lửa hung hãn dị thường, do đó...

Thọ tinh phủ quân Khuyế t chánh Nguơn vừa nghe Nhan Như Ngọc nói, đã nổi cơn thịnh nộ, vội rút phăng ngọn bút phán quan bắ ng đồ n pha thép, vai hữu nghiêng về một phía, xê mình nhảy vọt ra trước, rồ n g to lên như hổ rồ n g!

- Ngạnh đầ u! Chớ vô lễ!

Hồ n g hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc bữu môi khinh miệt bắ n g giọng lạnh lạnh quát to:

- Bản cô nương chỉ phí chút ít sức lực, cũng đủ chồ n g lại ngươi!

Vừa nói dứt, nàng xê mình tới trước, tay hữu cử chương, thân mình nhích động toan phát chiêu công địch.

Cừu Thiên Hiệp nhắ c mình bay đế n trước mặt nàng, vừa mỉm cười điề m đậm:

- Nhan cô nương. Nào có gì phải giận dữ!

Vừa nói dứt, chàng day mặt nhìn ba vị phủ quân cau mày tròn mắt hỏi to: ba vị đến đây tìm cừu mã à?

Thọ tinh phủ quân Khô trúc thánh kiếm huyệt chánh Ngươn lay động một hư chiêu phán quan bút, vẽ mặt hằm hừ quát to:

- Phải đây tiểu tử! Chúng ta tìm người để thanh toán một món nợ!

Cừu Thiên Hiệp nghe qua không giận mà trái lại phá lên cười hăng hắc; chàng lại giương đôi mắt tựa điện quang, rọi thẳng vào mặt ba tên phủ quân, bằng những tia nhìn soi mói... sau cùng chàng thở hắt một tràng dài, bằng giọng êm trầm hỏi:

- Ba vị đã vượt đường xa muôn dặm tìm tại hạ, chẳng hay có điều chi dạy bảo?

Thọ tinh phủ quân Khuyết chánh Ngươn mặt đỏ như trùng tảo, quát mắt cau mày hét to:

- Người đừng vờ vĩnh, không hiểu, hãy đưa hã'n xem?

Lộc tinh phủ quân Mạc lạc Tinh lôi trong bọc ra một mình mảnh lụa trắng tinh, vung mạnh vào người Cừu Thiên Hiệp.

Mảnh lụa nhẹ như bấc, muốn ném đi xa không phải là chuyện dễ, trừ phi người ném có một nội lực siêu phàm.

Mảnh lụa trắng nguyên chuyển nhẹ nhàng như cánh bướm, nương theo làn gió đẩy bay mau như mũi tên và rơi lơ lửng xuống mặt Cừu Thiên Hiệp, chứng tỏ nội lực của Lộc tinh phủ quân Mạc lạc Tinh cao diệu tuyệt vời.

Cừu Thiên Hiệp trố mắt ngạc nhiên, vội đưa tay đón bắt mảnh lụa bạch.

Bàn tay chàng vừa chạm phải mảnh lụa, cảm thấy tê tê, bèn lấy làm ngạc nhiên chỉ xiết, vội đưa mắt nhìn Mạc lạc Tinh thầm phục tài nghệ của hã n.

Cừu Thiên Hiệp đỡ mảnh lụa căng ra, chợt thấy bên trên vẽ mấy chữ:

- “Tạm mượn chiếc đỉnh vàng của Vân vụ môn để dùng!”

Ký tên: Cừu Thiên Hiệp...

Cừu Thiên Hiệp giương đôi mắt to, nhìn mấy chữ nhảy múa trên mảnh lụa bạch, một sự ngạc nhiên đến cùng tột, khiến chàng buột miệng hỏi:

- Ba vị phủ quân, mảnh lụa này...

Thọ tinh phủ quân Khuyết chánh Ngươn không đợi chàng nói dứt, vội hét lên một tiếng, lạnh lùng hỏi:

- Gã họ Cừu! Chiếc đỉnh vàng của Vân vụ ngươi cất giấu lạc đâu rồi? nói mau...!

Cừu Thiên Hiệp cau mày kiể m, không biết phải đối đáp thế nào, một khắc sau cùng buột miệng lên tiếng:

- Quái lạ thật! Chiếc đỉnh vàng của Vân vụ?

Chiếc đỉnh vàng ra thế nào? Tại hạ hoàn toàn không hiểu gì cả!

Thọ tinh phủ quân Khuyết chánh Ngươn nạt to:

- Câm mồm!

Phước tinh phủ quân Hồ`ng trấ`n Đào nổi giận, xê mình bước tới trước, cao giọng nói:

- Thiế`u hiệp, đừng chồ`i từ! Chiế`c đỉnh vàng Vân Vụ là một vật trấ`n sơn chí bửu của bốn môn, gìn giữ và trao truyề`n trên ba đời, một đêm nọ bỗng nhiên bay má`t... và Thiế`u hiệp lưu lại mảnh bạch lụa này... lẽ nào không dám nhận chịu ư!

Cừu Thiên Hiệp nổi giận xung thiên, song cô`ngượng đáp lại:

Tại hạ thực không rõ việc này!

Phước tinh phủ quân Hồ`ng trấ`n Đào, nghiêm sắc mặt hỏi:

- Không rõ! Chẳng lẽ mảnh lụa này là giả tạo ư?

Thọ tinh phủ quân vội hét to một tiế`ng, rút ngay cây bút phán quan, xê mình bước tới trước toan động thủ.

Cừu Thiên Hiệp thấ`y cả ba tên phủ quân nói một câu bức hiế`p một câu, nói một câu lại bức gầ`n một bước, bấ`t giác lửa giận bô`c lên ngàn ngút, thuận tay chàng ném nhanh mảnh bạch lụa trả lại vừa trầ`m giọng nói:

- Mảnh lụa này không giả! Các ngươi quả quyế`t, chỉ định là bút tích của ta ư?

Bấ`y giờ... Nhan Như Ngọc lại mỉm cười bí mật, không nói nửa lời.

Nộ sư Kim Hồ`ng Phong đại Thiế`t vội xê mình bước tới, chen vào cuộc, lão vòng tay hướng vào ba tên phủ quân nghiêm giọng:

- Quý vị phủ quân, chiế`c đỉnh vàng Vân của quý phái đã thấ`t lạc thấ`t lạc thật sao?

Ba tên phủ quân vội vòng tay, ứng tiế`ng trả lời:

- Chẳng dám giấ u lão chưởng môn, tậ chưởng môn vì việc này mà phong sơn, khóa bích để tạ tội với Tổ sư, ba anh em ta đã quỳ trước bàn thờ tổ lập thệ, nế u không tìm được đỉnh vàng, thê chẳng trở về núi!

... Giọng nói của ba tên phủ quân rấ t bi thiế t, tỏ vẻ đau đớn khổ sở đế n cùng cực.

Nộ sư Kim Hô ng Phong đại Thiế t quắ c mắ t nhìn Cừ Thiên Hiệp gắ n giọng bảo:

- Nay tiểu tử! Dù cho ngươi có thầ n thông quảng đại cũng khó mà tránh khỏi cuộc thanh trừng của chúng ta!

Cừ Thiên Hiệp cả giận, cau mày trợn mắ t nhìn “Nộ Sư Kim Hô ng” quát như sầ m:

- Phong đại Thiế t! Tự ngươi chuồ c lầ y chuyện người, thiế u hiệp không ngán sợ ngươi đâu!

Nói xong, chàng lại quay sang ba tên Phủ Quân cao giọng nói:

- Quý vị phủ quân! Chiế c đỉnh vàng Vân Vụ, tại hạ thật chẳng rõ....

Thọ tinh Phủ quân Khuyế t chánh Ngươn, nóng lòng như lửa đố t, hắ n buột miệng quát lên như chuông đờ ng:

- Còn mảnh lụa trắ ng làm bắ ng có!

Cừ Thiên Hiệp cô dắ n cơn thịnh nộ, gượng phân bua:

- Phủ quân, những việc như thê này, thường xảy ra trên giới giang hồ, tại hạ quyế t vì việc này mà đi tìm ra kẻ mạo danh, một mai tìm được thủ phạm, Cừ mỗ sẽ dẫn đế n tạ tội quý vị!

Thọ tinh phủ quân Khuyết chánh Quân, giọng cao ngạo bút pháp quan, gằn giọng hét to:

- Hừ! Hoãn binh chi kế, người cho bọn hủ lão ta là đưa trẻ lên ba ư, để cho người nói dăm ba tiếng rồi chuồn đi à?

Cừ Thiên Hiệp mỉm cười điềm đạm nói:

- Tại hạ vốn không có ý đó, chỉ vì tại hạ có lý do rất rõ ràng!

Phước tinh phủ Hộ نگ trấn Đảo vội lên tiếng hỏi tiếp:

- Người có lý do gì? vậy lý do đó ra sao?

Cừ Thiên Hiệp vui vẻ, cao giọng nói:

- Điều thứ nhất. Tại hạ ly khai đất Trung Nguyên, lại không có thuật phân thân, thì làm cách nào vượt ngàn dặm đường đến núi Vân vụ trộm chiếc đỉnh vàng được! Lý do thứ hai, lại càng vô lý vì chiếc đỉnh vàng không bỏ túi được, mà tại hạ chỉ có một thân không nhà cửa, rày đây mai đó giữ chiếc đỉnh vàng để làm gì? Còn lý do thứ ba là; Bắt trộm phải bắt được tang vật, bắt được tay đang cánh, mới có thể nói được, còn thứ tư là...

... Không đợi chàng nói dứt.

Cửu hoa chương môn Nội sư kim Hộ نگ. Phong đại Thiệt vội bước sấn tới trước một bước rồi ngẩng lên như điên dại:

- Hay lắm! Người khéo dùng hoa ngôn xảo ngữ, nguy hiểm rành rành, nhưng bốn chương môn không nghe lọt vào tai.

Cừ Thiên Hiệp nghe qua không hiểu tí gì cả, bất giác con thịnh nội lại bốc lên mãnh liệt, quát to:

- Chương môn nhân! Thế nào là hoa ngôn xảo ngữ? Nói mau!

Phong địa Thiê' t phá lên cười lạnh lạnh, nói to:

- Theo công lực của ngươi, đêm đê' n trộm chiê' c đỉnh vàng Vân vụ người chỉ câ' n năm ba ngày là đê' n nơi. Còn ngươi bảo ngươi không dùng vào việc gì... Hừ! Chiê' c đỉnh vàng Vân vụ là vật tuyệt the' kỳ trân... thậm chí đê' n câu. Bắ' t trộm phải bắ' t đặng tang vật.. Hà hà! Chiê' c Ngũ long Huyê' t câ' u còn sờ sờ đó, đủ chứng minh ngươi là “kẻ trộm đại tài” thì ngươi nguy biện làm gì cho vô ích...

Giọng nói của Phong đại Thiê' t rắ' t hùng hô' n, lão vừa định nói vừa nhìn Cừu Thiên Hiệp chăm hằm, hiển nhiên lão chỉ định Cừu Thiên Hiệp là kẻ trộm chiê' c vàng Vân vụ, không còn nửa điểm nghi vắ' n nào.

- Chính vì muô' n tìm ngươi!

Thọ tính phủ quân thờ hô' ng học, hắ' n rô' ng bào hao như hồ đối:

- Tiểu tử! Hãy tiế' p chiêu!

Ba tên phủ quân vừa hò hét, vừa cử the' tắ' n công, the' tựa cuồ' ng phong bão táp, biến động núi băng.

Bắ' y giờ, giữa đường trường chỉ thắ' y, chưởng phong ào ạt, tiế' ng “hoàn xích đồ” koang keng, bút phán quan chia ra tạo nên muôn đạo kinh phong, bồ' c tỏa mờ đắ' u trường.

Những tên Bài Bang thủ hạ trên bê' n đò, luôn cả khách qua đường đê' u đứng ngẩn người xem trận đắ' u, đây là lâ' n đắ' u tiên bọn chúng được xem các cao thủ qua chiêu, bắ' ng trận đánh liê' u mình ác liệt.

HỒ' I THỨ NĂM MƯỜI TÁM

Đơn thân vào Bài Bang hội ước

Cừu Thiên Hiệp vốn người ngạo nghễ, trước khi thế hung hãn của ba tên phủ quân Vân Vụ phải, chỉ nhoẻn miệng cười không thoáng gợn nét sợ nào.

Đột nhiên, Nộ sư Kim Hồng Phong đại Thiệt, cất tiếng hét lên kinh khủng:

- Bản chương môn, cùng tham dự!

Vừa nói dứt, thân mình phì nộn của lão lẫn xả vào vòng chiến, cử chương tấn công.

“Hồng hoa lệnh chủ” Nhan Như Ngọc gương mặt thoáng gợn tia lạnh trầm, nàng tung mình lên cao, đáp nhẹ xuống một chiếc đại thuyền, nghiêng răng bứt mạnh sợi xích neo thuyền lấy nửa đoạn nhiên hậu nhảy vào vòng chiến, múa vùn vụt phát ra tiếng kêu “keng keng” chát óc, nháy mắt đã biến thành một vòng bạch quang phủ khắp mình nàng, bằng giọng hét lạnh lạnh:

- Hay cho các ngươi! Kẻ t bọn đánh hùa sao? Danh môn chánh phái, làm như thế chẳng xâu hổ ư!

Nàng vừa hét, vừa chuyển sợi xích sắt nhả m ngay Phong đại Thiệt quay tít vào, thế mạnh như cuồng phong bạo vũ.

Nộ sư Kim Hồng Phong đại Thiệt có ý khinh nàng là liễu yếu đào thơ, sức vóc chẳng bao nhiêu, bèn lớn tiếng nạt to:

- Ngạnh đầu ngươi muốn chết hay sao?

Vừa nói dứt, lão rùn mình xuống thấp, không tránh chẳng lùi, mà đưa bàn tay hộ pháp, chop mạnh vào sợi xích đang bỏ tới dồn thời rống lên cực to:

- Ngươi phải chết!

Đạo hàn quang vừa chớp ngang đầu, đã hạ xuống ngay.

- “Băng!”

Một tiếng sấm nổi lên khô khan, sợi xích to bằng cổ tay, bị hai người trì mạnh dứt ra hai đoạn, mỗi người giữ một đoạn, vì mất thăng bằng họ loạng choạng, tháo lui ra sau năm bước.

Cừu Thiên Hiệp trông thấy, lửa giận càng nổi lên mãnh liệt, chưởng thép vội phân ra chiêu “Bút tỏa thiên quân”, đẩy ra một đạo kinh phong, đẩy lui ba tên đại phủ quán, đồng thời cao giọng quát to:

- Dừng tay lại!

Bóng người đang cuốn tới, vội phân ra phương vị. Ba tên phủ quân Vân vụ phái, đã ngăn công lực của Thiên Hiệp, nên chàng vừa nói dứt lời, cả ba không hẹn nhau, đồng nhấc mình vọt ra xa cả trượng, phước Tinh phủ quân trầm trầm giọng hỏi:

- Hưu chiêu n hay sao?

Cừu Thiên Hiệp quắc mắt nhìn cả ba, bằng tia nhìn nẩy lửa, chàng cô đầu con giận trầm giọng nói:

- Hôm nay tại hạ đến đây vì có lời ước hội với Bài Bang chủ, gặp các người cản trở e lỗi hẹn với người, vậy các người hãy chờ cuộc hội giữa ta và Bang chủ xong, chỉ một mình Cừu mỗ đủ sức trả lời với các người bằng đủ mọi cách!

... Giọng nói của Cừu Thiên Hiệp hào sảng vô cùng, chàng cố tránh cho Nhan Như Ngọc nhúng tay vào việc này, còn một phần là đang ban ngày ban mặt không thể thi triển công lực được, nhờ sơ hở lỗ tay làm giết bao nhiêu người, tuy nhiên không sợ quan phủ nã

tróc, nhưng sợ làm kinh động dân chúng sẽ có tiếng đồn vang rộng không tốt cho cá nhân mình, do đó chàng mới nói lời này để cáo lỗi.

Ba vị Phủ quân còn bàng hoàn ngơ ngác, chưa kịp trả lời.

Nô sư Kim Hồng Phong đại Thiệt nhún mình nhảy đến trước mặt Cừu Thiên Hiệp, phá lên cười lạnh lạnh, trầm giọng đáp:

- Hay lắm! Vậy thì mười ngày sau, chúng ta sẽ chờ đợi người tại Thủy nguyệt đình, ngoài thành Phụng Hoàng vậy!

Ba tên Phủ Quân Vân vụ phái máp máy đôi môi toan nói, Phong Đại Thiệt vội đưa mắt ra hiệu và nói tiếp:

- Hă n chạy đường trời mới thoát khỏi tay ta, sau mười ngày, chúng ta nên có mặt ngoài thành Phụng Hoàng đón hă n.

Hồng hoa lệnh Chủ Nhan Như Ngọc vừa trông thấy chúng nháy mắt ra hiệu, bèn phá lên cười to, bằng giọng nói khinh bạc gằn giọng hỏi:

- Phong đại Thiệt, công lực của người qua thường, song tâm cơ đầy kế hoạch, mắt vậy lòng không ngay, người nháy nhó như thế là dụng ý gì?

Nô sư Kim Hồng Phong đại Thiệt cố ý hoãn binh, để khích dụ nhieu cao thủ, đến đấu với Cừu Thiên Hiệp, quyết triệt hạ chàng không ngờ cơ mưu của mình chính mình bị Nhan Như Ngọc đoán biết, khiến cho gương mặt lão tái xanh, sự xấu hổ biến ra cơn giận dữ, lão hét to như sấm.

- Đây là chuyện riêng của chúng ta, đối với Huyệt Quang giáo của người không quan hệ gì cả! Người muốn lý sự với ta nữa sao!

Nhan Như Ngọc cả giận, mắt hạnh tròn tròn mày ngài cong vút nàng buột miệng hét to.

- Cô nương lại thích nhúng tay vào chuyện này! người làm gì bản cô nương chứ?

Phước tinh phủ quân Hồ`ng trấ`n Đảo phá lên cười ngấ`t, nói:

- Đây phong chương môn! Bọn tà ma ngoại đạo toàn là nhân vật chạy mất không biế`t hổ thẹn, lại không có tác phong môn phái... Phong chương môn nghĩ xem; như Dị đại Cương quy lực chẳng nghiêm ai đi nuôi dạy nghề`, lại phong chức phó giáo chủ... thực là đáng buồ`n cười!

Hai tên phủ Quân đứng kê` bên nghe qua, phá lên cười sặc sụa Lộc tinh phủ Quân mặc lặc Tinh lớn tiế`ng nói chen vào:

- Vậy mà họ không biế`t xấ`u hổ, chương mặt bày ra tứ xứ... ha ha!

Phong đại Thiế`t cười khẩy tiế`p lời:

- Thực là bọn bại loại của võ lâm!

Bọn chúng kẻ nói người chen vào, như xướng hoạ, khiế`n “Hồ`ng hoa lệnh chủ” Nhan Như Ngọc thẹn và sượng đỏ mặt, đôi môi mấ`p máy song nói chẳng ra lời.

Cừu Thiên Hiệp vô cùng uấ`t ức, nhưng đã hứa hẹn với nhau “mười ngày sau họp mặt”, chẳng nhẽ lời vừa nói ra, vội nuố`t vào, để gây sự hay sao, vì nghĩ như thế`, nên chàng vỗ tay đánh phết, quát to như sắ`m nổ:

- Các người hãy đi, mười ngày sau gặp lại, tại hạ sẽ tiế`p đấi các người... hãy đi... đi!

Không ngờ, Hồ`ng hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc cao giọng hét to:

- Đi đâu? Ai bảo người cho bọn chúng đi, ta không chịu được.

Vừa nói dứt, nàng phóng mình nhảy ra giữa tràng, quắ`c đôi mắ`t lạnh lùng nhìn Phong đại Thiế`t và tam vị phủ quân.

Cùng lúc đó, hai tên đầ`u mục của Bài Bang cũng bước nhanh vào giữa tràng viện, chỉ vì, bọn chúng ngó thắ`y, cuộc chiế`n đang bùng sôi... đột nhiên dịu lại, mà bắ`y giờ Nhan Như Ngọc muố`n khơi mớ tro tàn, khiế`n cả ai thắ`t kinh sợ sanh ra cuộc ấ`u đắ` thứ hai, mà chúng đành bó tay chịu lỗi với Bang chủ, chứ không biế`t phải trình bày cách nào, do thế`, hai tên đầ`u mục Bài Bang vòng tay cúi đầ`u trước mọi người cao giọng nói:

- Việc gì cũng phải có sự thương lượng, vậy xin quý vị hãy nán đợi mười ngày sau, hãy luận bàn thêm.

Cừu Thiên Hiệp nghe qua gật đầ`u, đưa mắ`t nhìn Phong đại Thiế`t và Tam vị phủ quân, trầ`m giọng hét:

- Các người hãy đi! Sau mười ngày Cừu mỗ sẽ đợi các người tại hạ Thúy nguyệt đình!

Vừa nói, chàng vừa khoát tay ta hiệu...

Nhan Như Ngọc chưa nguôi giận, nàng đứng xoạc hai chân hình chữ bát, quát lên the thé:

- Không đi được! các người chưa thanh toán... Cô nương nhắ`t định không để các người đi...

Phước tinh phủ quân phá lên cười ngắ`t...

- Ha... hà! Đã nổi cơn lên đầ`y à!

Phong đại Thiệt cũng vỗ tay cười ngất...

Lộc tinh phủ quân lại lên tiếng bảo:

- Cừu Thiên Hiệp, người nhớ nhé! Chúng ta đợi... người tại Thủy nguyệt đình!

Vừa nói dứt, ba vị phủ quân Vân vụ phái, tung mình lên cao, vượt ngang lớp sóng người háo kỳ, thoắt đã biến mình vào thành phố.

Ngộ sư Kim Hồ ng Phong đại Thiệt sợ còn chỉ một mình Cừu Thiên Hiệp tráo trở thì mất mạng, bèn nhún mình nhảy xuống sông, thân mình phì nộn của lão đáp ngay trên mũi thuyền, quay mặt nhìn Cừu Thiên Hiệp nói thêm lần nữa:

- Cừu Thiên Hiệp! Người chớ nuốt lời nhé!

Vừa nói dứt, lão nhún mình nhảy lên cao thân thể như cánh hạc ung nhào lộn xuống giòng sông, làm nước văng lên từ phía, chớp mắt lão đã biến mình theo giòng nước bạc.

Hồ ng hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc mặt còn ửng đỏ, sự phản uất còn sôi, nàng quắc mắt giận dữ nhìn Cừu Thiên Hiệp nặng giọng:

- Tại sao người lại tha chúng nó chạy thoát!

Cừu Thiên Hiệp mỉm cười khỏ sở nói:

- Tự chúng nó chạy. Vả lại, mười ngày nữa có bao nhiêu lâu, ra sẽ còn cơ hội gặp chúng kia mà!

Nhan Như Ngọc tức muồn bẻ ngực, nàng đưa tay lên trời như phân bua, lại cao giọng hét lên:

- Người là một kẻ ngốc nhứt trần đời, hiện chúng nó sắp sửa bại trận, thì lại tha cho chúng, để rồi người xem. Mười ngày sau

không gặp cơ hội như vậy đâu... mà đây đây mưu mô quỷ quyết...
chừng đó người ăn năn không kịp!

Cừ Thiên Hiệp ra điề u nghĩ ngợi, nhưng chàng dịu giọng bảo:

- Một lời đã hứa, mặc chúng nó muô n giở trò gì... Cừ mỗ vẫn không nao núng!

Nhan Như Ngọc nhê ch môi cười nhạt, đôi mắ t lại chớp nhanh vài cái, đột nhiên dịu giọng nói:

- Thiê u Hiệp, ta không thể đê n Bài Bang được... Xin hẹn gặp lại sau này!

Vừa nói dứt, nàng quay mặt ra sau, hướng vào khu phồ cá t bước rắ t nhanh.

Cừ Thiên Hiệp tưởng đâu nàng giận, chính mình vì đã tha Phong đại Thiê t và ba tên phủ quân Vân Vụ bang, nên buột miệng kêu to:

- Nhan cô nương, Nhan cô nương...

Chàng kêu thêm mắ y tiế ng nữa, nhưng Hồng Hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc tỏ ra không nghe thắ y gì cả, nàng bước đi cực nhanh như trồ n chạy...

Hai tên đầ u mục Bài Bang thắ y bà u không khí im lặng, bèn thờ hắ t ra một hơi lời khoan khoái, bèn bước đê n bên Cừ Thiên Hiệp vòng tay, thôi thúc, nói:

- Thiê u hiệp, trời đã xế bóng, xin mời Thiê u hiệp lên đường!

Cừ Thiên Hiệp đưa mắ t nhìn theo Nhan Như Ngọc, đê n lúc không còn trông thắ y bóng nàng, một sự lo lắ ng bô i hờ i, chợt lóe

lên trong tâm tư của Cừ Thiên Hiệp nhưng mà không thể bỏ qua cuộc hội với Bài Bang.. để tìm theo nàng.

Cừ Thiên Hiệp lại quay nhìn hai tên mục Bài Bang dịu giọng bảo:

- Phiền hai vị sửa sang. Chuẩn bị thuyền, tại hạ đôi ý không muốn đi đường bộ!

“Đô báo đầu” Liễu Như Phong vừa nghe qua những lời Cừ Thiên Hiệp, gương mặt thoáng đổi sắc, song gật đầu đáp lời:

-Xin tuân mạng!

Vừa nói dứt, hắn đưa tay vào bọc ra ngọn cờ ba góc, trao đổi lại cho “Vân quang kim cương” Đặng Lập, nhanh như chớp hắn nhún mình nhảy lên bụi sông, và hé môi tức lên một hô ì còi dài...

... Một tiếng thanh la đột nhiên:

- Choeng!

Tiếng “phèn” ngân chưa dứt, chiếc đại thuyền di động mạnh, rẽ sóng cập vào bờ.

Túc địa Thái Tuế Liễu như Phong quay lên đón Cừ Thiên Hiệp cung kính nói:

- Xin mời thiếp u hiệp lên thuyền!

Cừ Thiên Hiệp mỉm cười gật đầu, bằng giọng nói khiêm cung bảo:

- Thật là nhọc lòng các vị!

Vừa nói dứt, chàng vòng tay chào, nhưng tên thủ hạ Bài Bang còn bao quanh đầu trường, rồi mới cất bước lên thuyền.

Chiếc đại thuyền bài biện rất khéo léo, trăn thiết toàn đồ vật quý giá, chẳng khác một chiếc ghe hâu của quan Tể tướng.

Bây giờ, tiếng mái chèo khua động “Bì Bôm” tiếp theo đây là tiếng phèn la đánh vang dậy tiễn đưa Cừ Thiên Hiệp, những tay chèo nỗ lực đẩy mái chèo, thân mình to lớn chiếc đại thuyền nhích động và di chuyển nhanh, trương buồm lướt sóng, chạy ngược dòng nước hướng về Thôn Châu.

Chẳng mấy chốc, Túc địa Thái Tuế Liễu như Phong bước lại kê bên chèo lên tiếng:

- Thiệu Hiệp! Tổng đàn Bài Bang sắp đến, xin thiệu hiệp chuẩn bị lên bờ!

Hắn vừa nói dứt. Bỗng nhiên... tiếng tù và túc lên:

- Ủ u!

Vang dậy khắp mặt sông, chột thấy tả ngạn của con sông, xuất hiện một chiếc ghe chạm hình rồng, tám máy chèo cá bơi vun vút, cỡi sóng chạy bon bon như ngựa, nháy mắt đã đến bên đại thuyền trước chùng ba, bốn trượng.

- Soạt!

Một tiếng gió rít lên mạnh, một bóng người trong chiếc ghe bay vọt lên đại thuyền, thân pháp nhanh như tên, nhẹ như gió, rơi mình đứng mũi đại thuyền êm như hoa tuyết rơi, không gây tiếng động nhẹ.

Túc địa Thái Tuế Liễu như Phong vội bước ngang mình Cừ Thiên Hiệp nói khẽ giới thiệu:

- Thiêu Hiệp, đây là Bốn bang Đường chủ tòa Thiên đường “Vô ảnh khách” Mạnh khả Chân đến nghênh tiếp thiêu Hiệp đây!

Cừu Thiên Hiệp nghe qua vội bước ra khỏi mũi, hướng vào mũi thuyên bước lên tới.

Người lạ lại nhanh lên, vòng tay bước tới trước mặt Cừu Thiên Hiệp thì lễ nói:

- Mạnh mỗ vâng mạng Bang Chủ đến nghênh tiếp Thiêu hiệp!

Mạnh khả Chân tiếng nói như chuông đồng, thân hình to lớn dềnh dàng, mình khoác áo hoa đen, uy vũ hùng hùng, hai bên gò thái dương nổi cao lên, chứng tỏ công lực già hơn Trại ngộ Không Tiêu định Khuê một bậc.

Cừu Thiên Hiệp vội vòng tay làm lễ nói:

- Cừu mỗ vâng lời gọi đến đây được Bang chủ đặc biệt tiếp đãi, lại nhọc lòng đến Mạnh đường chủ thực lấy làm cảm động!

Vô hình Khách Mạnh Khả Chân cất tiếng cười to nói:

- Thiêu hiệp vai trăn võ lâm, danh dự khắp giang hồ, tự nhiên bốn bang phải lấy lễ tôn kính, được Thiêu Hiệp dời gót đến thăm, thực là điều hân hạnh cho bốn bang không ít.

Cừu Thiên Hiệp liên miệng nhún nhường:

- Chẳng dám... chẳng dám!

Ngay lúc đó, chiếc đại thuyên còn cách bờ được ba con sào, bỗng nhiên nhiều âm thanh nổi lên vang dậy, tiếng trống cổ võ “Bồ ng! Bồ ng”, tiếng phèn la nện “Peng Peng”, tiếng tiêu thổi lên thực là ồn ào náo nhiệt.

Trên bờ, thủ hạ và các bang đường chủ, đứng dọc hai hàng tả, hữu, mỗi đường chủ dắt theo mười tên cao thủ, tay cầm thiết đao, trường Kiếm giờ lên chào, trên đầu chúng hai dãy tuôi hoa hồng kết bằng lụa, từ đầu phố xa xa dẫn đến bờ sông chỗ bến thuyền.

Phía bên tả, một vị địa đường chủ mà Cửu Thiên Hiệp đã nhận biết, đây là lão “ròm” Trại ngộ Không Tiêu đình Khuê và mười sáu tên cao thủ, cả p giáo dài, đao thiết, đứng nghiêm hầu.

Phía bên hữu, một vị mặt hồng, râu tóc suôn đuột, oai phong凛冽, đây là vị Nhon đường. Đường chủ, người này có ngoại hiệu là “Mi tu công Trại Quan Vũ” tên Cư chiêm Xuân, lão là một tay hiệp sĩ nức tiếng giang hồ, trượng nghĩa... hành hiệp.

Trại ngộ không Tiêu đình Khuê cất tiếng nói như đồng la bể:

- Cửu Thiên Hiệp tới!

Ba tiếng la, trống tiêu đều nhất loạt ngưng bật, bầu không khí trở lại im tĩnh lạ thường.

Khung cảnh tiếp tân thực cực kỳ long trọng, đây là lần thứ nhất trong đời Cửu Thiên Hiệp, khiến chàng sung sướng và cao hứng thêm nhưng cũng tỏ ra người lịch thiệp cất bước oai vệ, bước lên bờ, dáng điệu tỏ ra khoan thai nho nhã.

Bấy giờ, Trại ngộ không Tiêu đình Khuê và Mỹ tu công Trại Quan Vũ Cư chiêm Xuân, cả hai bước tới một bước, vòng tay đứng song song đồng cất tiếng nói to:

- Cửu Thiên Hiệp, bốn bang chủ đang chờ thiêu hiệp tại ngoại thành, xin mời thiêu hiệp đến!

Cừu Thiên Hiệp chợt nhớ lại sự gặp gỡ Trại ngộ không Tiêu đình Khê giữa đường, khác hẳn hiên tại một vực, một trời, bất giác gương mặt trắng nóng ran lên, vừa chếp miệng nhủ thầm:

- Tại sao trước đánh sau lại cung kính lạ thật! Nghĩ đến đây chàng vội vòng tay thi lễ nói:

- Nhị vị đường chủ quá nhún nhường, Cừu mỗ lậy làm...

Lời nói chưa dứt, từ đầu đường bỗng hiện ra một vị lão nhân khôi ngô tuấn tú, độ năm mươi tuổi trở lên. Vị lão nhân này, mặt vuông tai lớn, râu năm chòm điểm bạc, đầu búi tóc, chẳng đội khăn mũ gì cả, trên lưng đeo lưng lẳng đôi trường kiếm, vóc người mảnh khảnh dễ coi, lão bước rất khoan thai, đi lẹn đến hướng Cừu Thiên Hiệp...

Hai bên đường bọn bài bang cao thủ, cất tiếng hô to:

- Cừu Thiên Hiệp đến...!

Cừu Thiên Hiệp nhìn thấy tất cả bang chúng đều tỏ vẻ rụt rè mặt tự nhiên, thì đoán biết người này là Âm dương Ma kiếm Đả ng công Ngươn, Bài Bang chủ, bèn vội dàng vòng tay đưa lên khỏi trán cao giọng nói to:

- Đả ng Ban chủ! Vãn hạ là Cừu Thiên Hiệp... xin ra mắt Bang chủ!

Âm dương Ma kiếm Đả ng công Ngươn, đưa tay vuốt nhanh chòm râu đuột, vừa đưa mắt nhìn từ đầu đến chân Cừu Thiên Hiệp liền miệng bảo:

- Chẳng dám, chẳng dám! Được Thiêu hiệp chiêu cô đến chơi!

Đả ng mỗ lậy làm cảm kích! Nào... lại đây! mời lại đây!

Vừa nói dứt, lão đã xê mình đến bên Cừ Thiên Hiệp, không đợi chàng trả lời mà đưa tay ra nắm lấy tay Cừ Thiên Hiệp kéo đi một cách thân mật.

Phía bên ngoài, có trên hai mươi thủ hạ Bài Bang, đứng xếp hàng dọc, giữa là hai con tuấn mã cao lớn, loại ngựa bạch kim Tây Tạng, thấn yên cương rực rỡ như hai con tuấn mã nhà quan.

Âm dương kiêu mỗ Đắc công Ngươn mỉm cười bảo:

- Dùng ngựa thay chân đến tổng đàn phía trước không xa lắm!

Nói xong lão nhún mình bay vọt lên cao, vừa vói gọi:

- Mời thiếp u hiệp lên yên!

Đắc công Ngươn tuy ngoài năm mươi tuổi, nhưng tinh lực khiến người khiếp đảm, thân pháp khinh công vừa sử dụng là chiêu “Nhứt điệp tri thủ” trọn môn thượng thừa khinh công, nhẹ hơn chiếc lá vàng rơi, Cừ Thiên Hiệp thấy thế khiếp đảm, buột miệng khen: Hay tuyệt.

Cừ Thiên Hiệp không thể thoát nữa, bèn để chân khí thân mình rùn xuống thấp như vành cung, bật ngược lên không, lại nhẹ nhàng rơi ngay xuống lưng con tuấn mã, thuận tay chộp lấy giây cương vừa cất tiếng nói:

- Xin mời Đắc bang chủ đi trước!

Âm dương Ma kiêu mỗ Đắc công Ngươn giật nhẹ giây cương, con tuấn mã bỏ vó bước đi từ từ...

Cừ Thiên Hiệp gò cương thúc ngựa chạy song song, lòng chàng bỗng nổi lên một nghi vấn lơ mơ, bèn nghĩ thầm:

- Bài bang làm gì thế này? Dùng muôn phương kế dụ ta đến đây, lấy đại lễ đón tiếp, có phải là hảo ý không? hay là...?

Vừa nghĩ đến đây, vó ngựa đã dừng lại trước Bài bang tổng đàn.

Tám chữ phất trên tường “Cửu trảo long hòe, thạch sư thành đô” thực là một thế phải lớn.

Cừu Thiên Hiệp đi theo Âm dương Ma kiếm Đả công Nguơn đi lên vào đại sảnh.

Sau khi phân ngôi chủ khách, và dùng qua mấy tuần trà. Cừu Thiên Hiệp không nghe Đả công Nguơn đá động đến mình một lời hỏi thăm, chàng không thể nhịn được bèn lớn tiếng hỏi:

- Lão Bang chủ, tại hạ đây là một bái phỏng, hai là vâng mạng theo lời giao ước... Không rõ Lão Bang chủ có điều chi dạy bảo!

Âm dương Ma kiếm Đả công Nguơn vuốt râu cười ha hả bảo:

- Việc này... à... việc này... sau khi dùng cơm ta sẽ nói rõ người nghe!

Cừu Thiên Hiệp không dám truy vấn, chỉ lên tiếng phụ họa:

- Vâng... tại hạ xin vâng lời?

Lúc bấy giờ... Tiệc rượu đã bày xong, giữa đại sảnh, trừ ra ba lão đường chủ “Thiên, địa, nhơn” còn có bốn vị đại tổng quản, kiểm soát tám sông ba ngọn. Đứng ra bồi tiếp.

Qua đến tuần rượu thứ năm, Cừu Thiên Hiệp kinh tửu ngưng đũa, vì hơi men nồng đã chạy nóng khắp cơ thể.

Âm dương Ma kiếm Đả công Nguơn bỗng nhiên vẫy tay gọi tên hầu bàn lại nghiêm trang bảo:

- Người mau đi mời Tiểu thư ra đây cho ta!

Tên hầu bàn cúi đầu “vâng”, đoạn quay mình chạy vào hậu đường, chẳng bao lâu, bên trong vang ra tiếng ngọc bội chạm nhau “leng keng” cuộn theo một mùi hương thoang thoang nương theo gió xông ra ngoài, kẻ đầy tiếng chân dẫm nhẹ trên nền gạch, một cô nương đẹp tựa tiên nga khoát màn bước ra giữa đại sảnh.

Cô nương này, tuổi chừng đôi tám, mày râu mắt phượng, da mặt trắng mịn như sữa, tuy không tô son đánh phấn, gương mặt tự nhiên đẹp tuyệt trần, trông chẳng khác Hằng Nga xuống thế, tiên nữ lạc trần ai.

Cừu Thiên Hiệp quá ngại không dám ngược mặt lên nhìn người đẹp nhưng nghe tiếng gót sen đi động lên trên mặt đất.

Âm dương Ma kiếm Đẳng công Nguơn đưa tay vuốt chòm sườn đuột, cả cười bảo:

- Tiểu nữ! Lại đây ra mắt Cừu Thiên Hiệp và các vị... Đường chủ và Tổng quản!

... Cô gái được gọi là “Tiểu nữ” nàng bước đến trước bàn tiệc, vòng tay thi lễ vừa nhỏ nhẹ hỏi:

- Gia gia đòi tiểu nữ có đểu chi dạy bảo!

Âm dương Ma kiếm Đẳng công Nguơn mỉm cười, bằng giọng nói nửa đùa nửa thật:

- Ta hằng nghe con nói, rất hâm mộ danh tài của thiên hạ đệ nhất kiếm, phận làm cha ta phải lo tròn là mời được Cừu Thiên Hiệp đến đây... hơn thế nữa ta vẫn ái mộ... Ha... ha!

Cừu Thiên Hiệp nghe qua ngưỡng đỏ mặt, ngô ì đứng không an, vị cô nương cũng thẹn thuôn không kém, hai gò má ửng đỏ như quả đào, nàng cúi đầu kêu lên khe khẽ:

- Cha!

Âm dương Ma kiếm Đả ãng công Ngươn, quay mặt nhìn Cừu Thiên Hiệp, vui vẻ bảo:

- Nay Thiê u Hiệp, có phải Thiê u Hiệp vừa hỏi ta với Thiê u Hiệp đến bốn bang có việc gì ư?

Cừu Thiên Hiệp vội nghiêng mình đáp:

- Xin lão Bang chủ chỉ giáo cho tỏ tường!

Âm dương Ma kiếm Đả ãng công Ngươn cười ngất, bả ãng giọng nói dễ dãi:

- Chỉ giáo? Lão hủ đâu dám, chính là nhờ thiê u hiệp chỉ giáo đây, chẳng giâu chỉ Thiê u Hiệp, thuở lão hủ tráng niên, tay cung kiếm “Âm dương” tung hoành trong thiên hạ mới tao nên cơ nghiệp nhỏ này, đây chỉ là sự may mắn trong muôn một, đến giờ, lão hủ ngẫm lại rất vô dụng, tiếc thay không có một tên đệ tử nối nghiệp mà chỉ có một mụn con gái... mà nó có tính hiêu vũ, lão hủ lại nghĩ, chính mình không nên danh giận gì, cho nên chiêu pháp “Âm dương Kiếm” không thể truyền lại nữa điểm cho nữ nhi!

Cừu Thiên Hiệp nghiêm sắc mặt nói tiếp:

Lão bang chủ là bậc võ lâm tiên bối, danh vang thiên hạ, tay kiếm dậy năm hồ, bốn biển, lệnh thiên Kim nê u được chân truyền tất nhiên sẽ nên bậc anh thư, nữ trung hào kiệt. Tại hạ hâm mộ vô cùng.

Âm dương Ma kiếm Đả`ng công Ngươn khoát tay chặn lời bắ`ng giọng nói nghiêm nghị bảo:

- Nay thiế`u hiệp, người chớ quá lời tán tụng lão hủ, sở dĩ lão hủ mời Thiế`u Hiệp đến đây, là để cho Thiế`u Hiệp ấn chứng điề`u sở học của lão hủ đã truyền dạy cho nữ nhi!

Cừu Thiên Hiệp nghe qua rúng động tận đáy lòng, chàng quá đỗi ngạc nhiên hỏi:

- Lão bang chủ... Tại hạ...

Đả`ng công Ngươn khoát tay chặn lời nói:

- Người hãy chờ nghe lão hủ nói hết lời!

Đoạn lão quay mặt nhìn tất cả môn hạ, đường chủ, tổng quản đồng dục nói to:

Mười năm qua lão hủ chui rút ở xó kẹt này, chưa hề rời Thâ`n Châu nửa bước, mọi việc của bốn bang do anh em đây gánh vác lo liệu, vì thế`... Cái thế` mười năm nay lưới kiếm Âm dương chưa rời khỏi võ, chẳng động một chiêu.

Cừu Thiên Hiệp vội lên tiế`ng đỡ lời:

- Lão Bang chủ nói chi lời này, tục ngữ có câu “Gừng càng già càng cay, người càng già càng lồi lạc” Lão Bang chủ tuy già song uy danh vẫn còn tồ`n tại mãi mãi.

Âm dương Ma kiếm Đả`ng công Ngươn mỉm cười khỏ` sở, trầ`m giọng bảo:

- Thiế`u Hiệp đừng ca tụng! Người nên biế`t rằ`ng: “ Sông trường giang khúc sau trong hơn khúc trước” người ở đời Đức Không Tử nói

“Trẻ sanh sau đáng sợ”, người đã quên rồi ư! Và lại, mười năm qua lão hủ chưa gặp mặt thế nhân, không rõ Kiếm pháp của chính mình đã lụi bại đến bậc nào. Vì thế ... vì thế lão hủ mới mời một vị Thiên hạ đệ nhất kiếm đến đây.. để xét lại chiêu “Âm dương Kiếm” xem còn dùng được hay chăng?

Cừu Thiên Hiệp bị lão đưa vào thế bí, nhưng cô từ chối:

- Vãn hạ nào dám vô lễ như thế, vả lại cái danh Thiên hạ đệ nhất kiếm là lời đồn ngoa.. Lão bang chủ lưu ý làm gì...

Âm dương Ma kiếm Đẳng công Ngươn khoát tay ngăn lời bâng giọng nói êm trầm chí thiếp bảo:

- Thiếp u hiệp chớ nhún nhường, khiêm nhượng! Chính lão hủ nhận biết tài bộ của mình chưa hơn ai cả, lão hiện giờ sức lực đã suy nhược, công đạo chẳng theo ý, gọi là lực bất tòng tâm như thế chiêu số sẽ rời rạc, tiến thoái khó khăn... thực là vô dụng! Vậy mà Nữ nhi lại có chí hướng về võ nghệ, lại thêm hâm mộ thanh danh của thiếp u hiệp, do đó lão mới mời thiếp u hiệp đến đây, nhờ rộng lòng chỉ giáo cho nữ nhi!

Cừu Thiên Hiệp nghe qua đỏ mặt, vội đứng phắt dậy, vội nói như hét:

- Lão tiên bối! Lão bang chủ! Tại hạ dù có lá gan to, cũng không qua chiêu với lệnh tiểu thư, huống là...

Đẳng công Ngươn vẻ mặt răn lại, bâng giọng nói nghiêm trầm ngắt lời:

- Thiếp u Hiệp, lo sợ đây chỉ là? Không có gì cả..chỉ thử qua chiêu thách bại lẽ thường sự, rủi là dĩ nhiên, con nhà võ không nên đề cập đến việc này! Hay là...hay là thiếp u hiệp thấy chiêu thức “Âm dương

Ma kiế' m" quá tâ' m thường, và cho lão hủ là người không xứng đáng! Phải vậy chẳng?

HỒI THỨ NĂM MƯỜI TÁM

Đón thân vào Bài Bang hội ước

Cừu Thiên Hiệp vốn người ngạo nghễ, trước khi thế hung hãn của ba tên phủ quân Vân Vụ phải, chỉ nhoẻn miệng cười không thoáng gợn nét sợ nào.

Đột nhiên, Nộ sư Kim Hồng Phong đại Thiệt t, cất tiếng hét lên kinh khủng:

- Bản chương môn, cùng tham dự!

Vừa nói dứt, thân mình phì nộn của lão lẫn xả vào vòng chiế n, cử chương tấ n công.

“Hồng hoa lệnh chủ” Nhan Như Ngọc gương mặt thoáng gợn tia lạnh trầ m, nàng tung mình lên cao, đáp nhẹ xuống một chiế c đại thuyề n, nghiế n răng bứt mạnh sợi xích neo thuyề n lấ y nửa đoạn nhiên hậu nhảy vào vòng chiế n, múa vùn vụt phát ra tiế ng kêu “keng keng” chát óc, nháy mắ t đã biế n thành một vòng bạch quang phủ khắ p mình nàng, bằ ng giọng hét lạnh lạnh:

- Hay cho các ngươi! Kề t bọn đánh hùa sao? Danh môn chánh phái, làm như thế chẳng xấ u hổ ư!

Nàng vừa hét, vừa chuyển sợi xích sắ t nhắ m ngay Phong đại Thiệt t quay tít vào, thế mạnh như cuồ ng phong bạo vũ.

Nộ sư Kim Hồng Phong đại Thiệt t có ý khinh nàng là liễu yế u đào thơ, sức vóc chẳng bao nhiêu, bèn lớn tiế ng nạt to:

- Ngạnh đầ u ngươi muồ n chề t hay sao?

Vừa nói dứt, lão rùn mình xuống thấp, không tránh chẳng lùi, mà đưa bàn tay hộ pháp, chộp mạnh vào sợi xích đang bỏ tới đồng thời rống lên cực to:

- Người phải chết!

Đạo hàn quang vừa chớp ngang đầu, đã hạ xuống ngay.

- “Băng!”

Một tiếng sấm nổi lên khô khan, sợi xích to bằng cổ tay, bị hai người trứ mạnh dứt ra hai đoạn, mỗi người giữ một đoạn, vì mất thăng bằng họ loạng choạng, tháo lui ra sau năm bước.

Cừ Thiên Hiệp trông thấy, lửa giận càng nổi lên mãnh liệt, chưởng thế vội phân ra chiêu “Bút tỏa thiên quân”, đẩy ra một đạo kinh phong, đẩy lui ba tên đại phủ quán, đồng thời cao giọng quát to:

- Dừng tay lại!

Bóng người đang cuốn tới, vội phân ra phương vị. Ba tên phủ quân Vân vụ phái, đã ngán công lực của Thiên Hiệp, nên chàng vừa nói dứt lời, cả ba không hện nhau, đồng nhấc mình vọt ra xa cả trượng, phước Tinh phủ quân trầm trầm giọng hỏi:

- Hưu chiế n hay sao?

Cừ Thiên Hiệp quắc mắt nhìn cả ba, bằng tia nhìn nẩy lửa, chàng cố dằn cơn giận trầm giọng nói:

- Hôm nay tại hạ đến đây vì có lời ước hội với Bài Bang chủ, gặp các người cản trở e lỗi hện với người, vậy các người hãy chờ cuộc hội giữa ta và Bang chủ xong, chỉ một mình Cừ mỗ đủ sức trả lời với các người bằng đủ mọi cách!

... Giọng nói của Cừ Thiên Hiệp hào sảng vô cùng, chàng cố tránh cho Nhan Như Ngọc nhúng tay vào việc này, còn một phần là đang ban ngày ban mặt không thể thi triển công lực được, nhờ sơ hở lỡ tay làm giết bao nhiêu người, tuy nhiên không sợ quan phủ nà tróc, nhưng sợ làm kinh động dân chúng sẽ có tiếng đồn vang rộng không tốt cho cá nhân mình, do đó chàng mới nói lời này để cáo lỗi.

Ba vị Phủ quân còn bàng hoàn ngơ ngác, chưa kịp trả lời.

Nô sư Kim Hồng Phong đại Thiệt nhún mình nhảy đến trước mặt Cừ Thiên Hiệp, phá lên cười lạnh lạnh, trầm giọng đáp:

- Hay lắm! Vậy thì mười ngày sau, chúng ta sẽ chờ đợi người tại Thủy nguyệt đình, ngoài thành Phụng Hoàng vậy!

Ba tên Phủ Quân Vân vụ phái máp máy đôi môi toan nói, Phong Đại Thiệt vội đưa mắt ra hiệu và nói tiếp:

- Hã chạy đường trời mới thoát khỏi tay ta, sau mười ngày, chúng ta nên có mặt ngoài thành Phụng Hoàng đón hã.

Hồng hoa lệnh Chủ Nhan Như Ngọc vừa trông thấy chúng nháy mắt ra hiệu, bèn phá lên cười to, bằng giọng nói khinh bạc gằn giọng hỏi:

- Phong đại Thiệt, công lực của người qua thường, song tâm cơ đầy kế hoạch, mắt vậy lòng không ngay, người nháy nhó như thế là dụng ý gì?

Nô sư Kim Hồng Phong đại Thiệt cố ý hoãn binh, để khích dụ nhiều cao thủ, đến đấu với Cừ Thiên Hiệp, quyết triệt hạ chàng không ngờ cơ mưu của mình chính mình bị Nhan Như Ngọc đoán biết, khiến cho gương mặt lão tái xanh, sự xấu hổ biến ra cơn giận dữ, lão hét to như sấm.

- Đây y là chuyện riêng của chúng ta, đồ i với Huyê t Quang giáo của người không quan hệ gì cả! Người muô n lý sự với ta nữa sao!

Nhan Như Ngọc cả giận, mắ t hạnh trợn tròn mày ngài cong vút nàng buột miệng hét to.

- Cô nương lại thích nhúng tay vào chuyện này! người làm gì bản cô nương chứ?

Phước tinh phủ quân Hồ`ng trắ n Đảo phá lên cười ngắ t, nói:

- Đây phong chương môn! Bọn tà ma ngoại đạo toàn là nhân vật chạy mất không biế t hổ thẹn, lại không có tác phong môn phái... Phong chương môn nghĩ xem; như Dị đại Cương quy lực chẳng nghiêm ai đi nuôi dạy nghệ`, lại phong chức phó giáo chủ... thực là đáng buồ n cười!

Hai tên phủ Quân đứng kê` bên nghe qua, phá lên cười sặc sụa Lộc tinh phủ Quân mặc lặc Tinh lớn tiế ng nói chen vào:

- Vậy mà họ không biế t xấ u hổ, chương mặt bày ra tứ xứ... ha ha!

Phong đại Thiế t cười khẩy tiế p lời:

- Thực là bọn bại loại của võ lâm!

Bọn chúng kẻ nói người chen vào, như xướng hoạ, khiế n “Hồ`ng hoa lệnh chủ” Nhan Như Ngọc thẹn và sượng đỏ mặt, đôi môi mắ p máy song nói chẳng ra lời.

Cừu Thiên Hiệp vô cùng uắ t ức, nhưng đã hứa hẹn với nhau “mười ngày sau họp mặt”, chẳng nhẽ lời vừa nói ra, vội nuố t vào, để gây sự hay sao, vì nghĩ như thế`, nên chàng vỗ tay đánh phết, quát to như sắ m nổ:

- Các người hãy đi, mười ngày sau gặp lại, tại hạ sẽ tiếp đãi các người... hãy đi... đi!

Không ngờ, Hồ`ng hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc cao giọng hét to:

- Đi đâu? Ai bảo người cho bọn chúng đi, ta không chịu được.

Vừa nói dứt, nàng phóng mình nhảy ra giữa tràng, quắ`c đôi mắ`t lạnh lùng nhìn Phong đại Thiế`t và tam vị phủ quân.

Cùng lúc đó, hai tên đầ`u mục của Bài Bang cũng bước nhanh vào giữa tràng viện, chỉ vì, bọn chúng ngó thắ`y, cuộc chiế`n đang bùng sôi... đột nhiên dịu lại, mà bắ`y giờ Nhan Như Ngọc muố`n khơi mớ tro tàn, khiế`n cả ai thắ`t kinh sợ sanh ra cuộc ấ`u đả thứ hai, mà chúng đành bó tay chịu lỗi với Bang chủ, chứ không biế`t phải trình bày cách nào, do thế`, hai tên đầ`u mục Bài Bang vòng tay cúi đầ`u trước mọi người cao giọng nói:

- Việc gì cũng phải có sự thương lượng, vậy xin quý vị hãy nán đợi mười ngày sau, hãy luận bàn thêm.

Cừu Thiên Hiệp nghe qua gật đầ`u, đưa mắ`t nhìn Phong đại Thiế`t và Tam vị phủ quân, trầ`m giọng hét:

- Các người hãy đi! Sau mười ngày Cừu mỗ sẽ đợi các người tại hạ Thúy nguyệt đình!

Vừa nói, chàng vừa khoát tay ta hiệu...

Nhan Như Ngọc chưa nguôi giận, nàng đứng xoạc hai chân hình chữ bát, quát lên the thé:

- Không đi được! các người chưa thanh toán... Cô nương nhắ`t định không để các người đi...

Phước tinh phủ quân phá lên cười ngất...

- Ha... hà! Đã nổi cơn lên đây à!

Phong đại Thiệt cũng vỗ tay cười ngất...

Lộc tinh phủ quân lại lên tiếng bảo:

- Cừu Thiên Hiệp, người nhớ nhé! Chúng ta đợi... người tại Thủy nguyệt đình!

Vừa nói dứt, ba vị phủ quân Vân vụ phái, tung mình lên cao, vượt ngang lớp sóng người háo kỳ, thoắt đã biến mình vào thành phố.

Ngộ sư Kim Hồ ng Phong đại Thiệt sợ còn chỉ một mình Cừu Thiên Hiệp tráo trở thì mất mạng, bèn nhún mình nhảy xuống sông, thân mình phì nộn của lão đập ngay trên mũi thuyền, quay mặt nhìn Cừu Thiên Hiệp nói thêm lần nữa:

- Cừu Thiên Hiệp! Người chớ nuốt lời nhé!

Vừa nói dứt, lão nhún mình nhảy lên cao thân thể như cánh hạc ung nhào lộn xuống giòng sông, làm nước văng lên từ phía, chớp mắt lão đã biến mình theo giòng nước bạc.

Hồ ng hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc mặt còn ửng đỏ, sự phần uất còn sôi, nàng quắc mắt giận dữ nhìn Cừu Thiên Hiệp nặng giọng:

- Tại sao người lại tha chúng nó chạy thoát!

Cừu Thiên Hiệp mỉm cười khờ sở nói:

- Tự chúng nó chạy. Vả lại, mười ngày nữa có bao nhiêu lâu, ra sẽ còn cơ hội gặp chúng kia mà!

Nhan Như Ngọc tức muỗn bể ngực, nàng đưa tay lên trời như phân bua, lại cao giọng hét lên:

- Người là một kẻ ngỗc nhấ t trầ n đời, hiện chúng nó sắ p sửa bại trận, thì lại tha cho chúng, để rô i người xem. Mười ngày sau không gặp cơ hội như vậy đâu... mà đầ y đầy mưu mô quỷ quyết... chừng đó người ăn năn không kịp!

Cừu Thiên Hiệp ra điề u nghĩ ngợi, nhưng chàng dịu giọng bảo:

- Một lời đã hứa, mặc chúng nó muỗn giở trò gì... Cừu mỗ vẫn không nao núng!

Nhan Như Ngọc nhề ch môi cười nhạt, đôi mắ t lại chớp nhanh vài cái, đột nhiên dịu giọng nói:

- Thiế u Hiệp, ta không thể đế n Bài Bang được... Xin hẹn gặp lại sau này!

Vừa nói dứt, nàng quay mặt ra sau, hướng vào khu phồ cá t bước rắ t nhanh.

Cừu Thiên Hiệp tưởng đâu nàng giận, chính mình vì đã tha Phong đại Thiế t và ba tên phủ quân Vân Vụ bang, nên buột miệng kêu to:

- Nhan cô nương, Nhan cô nương...

Chàng kêu thêm mắ y tiế ng nữa, nhưng Hồng Hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc tỏ ra không nghe thấ y gì cả, nàng bước đi cực nhanh như trồ n chạy...

Hai tên đầ u mục Bài Bang thấ y bầ u không khí im lặng, bèn thờ hắ t ra một hơi lời khoan khoái, bèn bước đế n bên Cừu Thiên Hiệp vòng tay, thôi thúc, nói:

- Thiếu hiệp, trời đã xế bóng, xin mời Thiếu hiệp lên đường!

Cừu Thiên Hiệp đưa mắt nhìn theo Nhan Như Ngọc, đến lúc không còn trông thấy bóng nàng, một sự lo lắng bồn chồn, chợt lóe lên trong tâm tư của Cừu Thiên Hiệp nhưng mà không thể bỏ qua cuộc hội với Bài Bang.. để tìm theo nàng.

Cừu Thiên Hiệp lại quay nhìn hai tên mục Bài Bang dịu giọng bảo:

- Phiên hai vị sửa sang. Chuẩn bị thuyền, tại hạ đổi ý không muốn đi đường bộ!

“Đô báo đầu” Liễu Như Phong vừa nghe qua những lời Cừu Thiên Hiệp, gương mặt thoáng đổi sắc, song gượng đáp lời:

-Xin tuân mạng!

Vừa nói dứt, hắn đưa tay vào bọc ra ngọn cờ ba góc, trao đổi lại cho “Vân quang kim cương” Đặng Lập, nhanh như chớp hắn nhún mình nhảy đến bờ sông, và hé môi tức lên một hô ì còi dài...

... Một tiếng thanh la đột nhiên:

- Choeng!

Tiếng “phèn” ngân chưa dứt, chiếc đại thuyền di động mạnh, rẽ sóng cập vào bờ.

Túc địa Thái Tuế Liễu như Phong quay lên đón Cừu Thiên Hiệp cung kính nói:

- Xin mời thiếu hiệp lên thuyền!

Cừu Thiên Hiệp mỉm cười gật đầu, bằng giọng nói khiêm cung bảo:

- Thật là nhọc lòng các vị!

Vừa nói dứt, chàng vòng tay chào, nhưng tên thủ hạ Bài Bang còn bao quanh đấ u trường, rô i mới câ t bước lên thuyề n.

Chiế c đại thuyề n bài biện rấ t khéo léo, trầ n thiế t toàn đồ vật quý giá, chẳng khác một chiế c ghe hầ u của quan Tể tướng.

Bắ y giờ, tiế ng mái chèo khua động “Bì Bõm” tiế p theo đấ y là tiế ng phèn la đánh vang dậy tiến đưa Cừ Thiên Hiệp, những tay chèo nỗ lực đẩy mái chèo, thân mình to lớn chiế c đại thuyề n nhích động và di chuyển nhanh, trương buồ m lướt sóng, chạy ngược giòng nước hướng về Thầ n Châu.

Chẳng mắ y khắ c, Túc địa Thái Tuế Liễn như Phong bước lại kê bên chàng lên tiế ng:

- Thiế u Hiệp! Tổng đàn Bài Bang sắ p đế n, xin thiế u hiệp chuẩn bị lên bờ!

Hắ n vừa nói dứt. Bỗng nhiên... tiế ng tù và túc lên:

- Ủ u!

Vang dậy khắ p mặt sông, chợt thắ y tả ngạn của con sông, xuấ t hiện một chiế c ghe chạp hình rô ng, tám máy chèo cá bơi vun vút, cỡi sóng chạy bon bon như ngựa, nháy mắ t đã đế n bên đại thuyề n trước chùng ba, bồ n trượng.

- Soạt!

Một tiế ng gió rít lên mạnh, một bóng người trong chiế c ghe bay vọt lên đại thuyề n, thân pháp nhanh như tên, nhẹ như gió, rơi mình đứng mũi đại thuyề n êm như hoa tuyế t rơi, không gây tiế ng động nhẹ.

Túc địa Thái Tuế Liễu như Phong vội bước ngang mình Cừu Thiên Hiệp nói khẽ giới thiệu:

- Thiệu Hiệp, đây là Bốn bang Đường chủ tòa Thiên đường “Vô ảnh khách” Mạnh khả Chân đến nghênh tiếp Thiệu Hiệp đây!

Cừu Thiên Hiệp nghe qua vội bước ra khỏi mui, hướng vào mũi thuyền bước lên tới.

Người lạ lại nhanh lên, vòng tay bước tới trước mặt Cừu Thiên Hiệp thì lễ nói:

- Mạnh mỗ vâng mạng Bang Chủ đến nghênh tiếp Thiệu hiệp!

Mạnh khả Chân tiếp nói như chuông đồng, thân hình to lớn dềnh dàng, mình khoác áo hoa đen, uy vũ hùng hùng, hai bên gò thái dương nổi cao lên, chứng tỏ công lực già hơn Trại ngũ Không Tiểu định Khuê một bậc.

Cừu Thiên Hiệp vội vòng tay làm lễ nói:

- Cừu mỗ vâng lời gọi đến đây được Bang chủ đặc biệt tiếp đãi, lại nhọc lòng đến Mạnh đường chủ thực lạy làm cảm động!

Vô hình Khách Mạnh Khả Chân cất tiếp nói cười to nói:

- Thiệu hiệp vai trăn võ lâm, danh dự khắp giang hồ, tự nhiên bốn bang phải lạy tôn kính, được Thiệu Hiệp dời gót đến thăm, thực là điều hân hạnh cho bốn bang không ít.

Cừu Thiên Hiệp liên miệng nhún nhường:

- Chẳng dám... chẳng dám!

Ngay lúc đó, chiếc đại thuyền còn cách bờ được ba con sào, bỗng nhiên nhiều âm thanh nổi lên vang dậy, tiếng trống cổ võ “Bồ ng!”

Bồ`ng”, tiế`ng phèn la nện “Peng Peng”, tiế`ng tiêu thiê`u trỗi lên thực là ô`n ào náo nhiệt.

Trên bờ, thủ hạ và các bang đường chủ, đứng dọc hai hàng tả, hữu, mỗi đường chủ dắ`t theo mười tên cao thủ, tay câ`m thiê`t đao, trường Kiê`m giơ lên chào, trên đầ`u chúng hai dãy tuổi hoa hồ`ng kê`t bằ`ng lụa, từ đầ`u phồ` xa xa dẫn đế`n bờ sông chỗ bẻ`n thuyê`n.

Phía bên tả, một vị địa đường chủ mà Cừu Thiên Hiệp đã nhận biê`t, đầ`y là lão “ròm” Trại ngộ Không Tiêu đình Khuê và mười sáu tên cao thủ, cắ`p giáo dài, đao thiê`t, đứng nghiêm hầ`u.

Phía bên hữu, một vị mặt hồ`ng, râu tóc suôn đuột, oai phong lẫm liệt, đầ`y là vị Nhon đường. Đường chủ, người này có ngoại hiệu là “Mi tu công Trại Quan Vũ” tên Cư chiế`m Xuân, lão là một tay hiệp sĩ nức tiế`ng giang hồ` , trượng nghĩa... hành hiệp.

Trại ngộ không Tiêu đình Khuê cắ`t tiế`ng nói như đồ`ng la bể:

- Cừu Thiên Hiệp tới!

Ba tiế`ng la, tro`ng tiêu đề`u nhấ`t loạt ngưng bật, bầ`u không khí trở lại im tĩnh lạ thường.

Khung cảnh tiế`p tân thực cực kỳ long trọng, đây là lâ`n thứ nhấ`t trong đời Cừu Thiên Hiệp, khiế`n chàng sung sướng và cao hứng thêm nhưng cũng tỏ ra người lịch thiệp cắ`t bước oai vệ, bước lâ`n lên bờ, dáng điệu tỏ ra khoan thai nho nhã.

Bắ`y giờ, Trại ngộ không Tiêu đình Khuê và Mỹ tu công Trại Quan Vũ Cư chiế`m Xuân, cả hai bước tới một bước, vòng tay đứng song song đồ`ng cắ`t tiế`ng nói to:

- Cừu Thiên Hiệp, bốn bang chủ đang chờ thiêu hiệp tại ngoại thành, xin mời thiêu hiệp đến!

Cừu Thiên Hiệp chợt nhớ lại sự gặp gỡ Trại ngộ không Tiêu đình Khê giữa đường, khác hẳn hiên tại một vực, một trời, bất giác gương mặt trắng nóng ran lên, vừa chếp miệng nhủ thầm:

- Tại sao trước đánh sau lại cung kính lạ thật! Nghĩ đến đây chàng vội vòng tay thi lễ nói:

- Nhị vị đường chủ quá nhún nhường, Cừu mạo muội làm...

Lời nói chưa dứt, từ đầu đường bỗng hiện ra một vị lão nhân khôi ngô tuấn tú, độ năm mươi tuổi trở lên. Vị lão nhân này, mặt vuông tai lớn, râu năm chòm điểm bạc, đầu búi tóc, chẳng đội khăn mũ gì cả, trên lưng đeo lưng lẳng đôi trường kiếm, vóc người mảnh khảnh dễ coi, lão bước rất khoan thai, đi lền đến hướng Cừu Thiên Hiệp...

Hai bên đường bọn bài bang cao thủ, cất tiếng hô to:

- Cừu Thiên Hiệp đến...!

Cừu Thiên Hiệp nhìn thấy tất cả bang chúng đều tỏ vẻ rụt rè mà tự nhiên, thì đoán biết người này là Âm dương Ma kiếm Đẳng công Nguơn, Bài Bang chủ, bèn vội dàng vòng tay đưa lên khỏi trán cao giọng nói to:

- Đẳng Ban chủ! Vãn hạ là Cừu Thiên Hiệp... xin ra mắt Bang chủ!

Âm dương Ma kiếm Đẳng công Nguơn, đưa tay vuốt nhanh chòm râu đuột, vừa đưa mắt nhìn từ đầu đến chân Cừu Thiên Hiệp liền miệng bảo:

- Chẳng dám, chẳng dám! Được Thiêu hiệp chiêu cố đến chơi!

Đã ñng mô lấ y làm cảm khích! Nào... lại đây! mời lại đây!

Vừa nói dứt, lão đã xê mình đế n bên Cừ Thiên Hiệp, không đợi chàng trả lời mà đưa tay ra nắ m lấ y tay Cừ Thiên Hiệp kéo đi một cách thân mật.

Phía bên ngoài, có trên hai mươi thủ hạ Bài Bang, đứng xê p hàng dọc, giữa là hai con tuấ n mã cao lớn, loại ngựa bạch kim Tây Tạng, thắ ng yên cương rực rỡ như hai con tuấ n mã nhà quan.

Âm dương kiế m Đã ñng công Ngươn mỉm cười bảo:

- Dùng ngựa thay chân đế n tổng đàn phía trước không xa lắ m!

Nói xong lão nhún mình bay vọt lên cao, vừa vói gọi:

- Mời thiế u hiệp lên yên!

Đã ñng công Ngươn tuy ngoài năm mươi tuổi, nhưng tinh lực khiế n người khiế p đảm, thân pháp khinh công vừa sử dụng là chiêu “Nhứt điệp tri thủ” trọn môn thượng thừa khinh công, nhẹ hơn chiế c lá vàng rơi, Cừ Thiên Hiệp thấ y thê khiế p đảm, buột miệng khen: Hay tuyệt.

Cừ Thiên Hiệp không thể thố i thoát nữa, bèn để chân khí thân mình rùn xuố ng thấ p như vành cung, bật ngược lên không, lại nhẹ nhàng rơi ngay xuố ng lưng con tuấ n mã, thuận tay chộp lấ y giây cương vừa câ t tiế ng nói:

- Xin mời Đã ñng bang chủ đi trước!

Âm dương Ma kiế m Đã ñng công Ngươn giựt nhẹ giây cương, con tuấ n mã bỏ vó bước đi từ từ...

Cừu Thiên Hiệp gò cương thúc ngựa chạy song song, lòng chàng bỗng nổi lên một nghi vấn lơ mơ, bèn nghĩ thầm:

- Bài bang làm gì thế này? Dùng muôn phương kế dụ ta đến đây, lấy đại lễ đón tiếp, có phải là hảo ý không? hay là...?

Vừa nghĩ đến đây, vó ngựa đã dừng lại trước Bài bang tổng đàn.

Tám chữ phất trên tường “Cửu trảo long hòe, thạch sư thành đô” thực là một thế phải lớn.

Cừu Thiên Hiệp đi theo Âm dương Ma kiếm Đẳng công Ngươn đi lên vào đại sảnh.

Sau khi phân ngôi chủ khách, và dùng qua mấy tuần trà. Cừu Thiên Hiệp không nghe Đẳng công Ngươn đá động đến mình một lời hỏi thăm, chàng không thể nhịn được bèn lớn tiếng hỏi:

- Lão Bang chủ, tại hạ đây là một bái phỏng, hai là vâng mạng theo lời giao ước... Không rõ Lão Bang chủ có điều chi dạy bảo!

Âm dương Ma kiếm Đẳng công Ngươn vuốt râu cười ha hả bảo:

- Việc này... à... việc này... sau khi dùng cơm ta sẽ nói rõ người nghe!

Cừu Thiên Hiệp không dám truy vấn, chỉ lên tiếng phụ họa:

- Vâng... tại hạ xin vâng lời?

Lúc bấy giờ... Tiệc rượu đã bày xong, giữa đại sảnh, trừ ra ba lão đường chủ “Thiên, địa, nhơn” còn có bốn vị đại tổng quản, kiểm soát tám sông ba ngọn. Đứng ra bồi tiếp.

Qua đến tuần rượu thứ năm, Cừu Thiên Hiệp kinh tửu ngưng đũa, vì hơi men nồng đã chạy nóng khắp cơ thể.

Âm dương Ma kiêu mễ Đả công Ngươn bỗng nhiên vẫy tay gọi tên hâu bàn lại nghiêm trang bảo:

- Người mau đi mời Tiểu thơ ra đây cho ta!

Tên hâu bàn cúi đầu “vâng”, đoạn quay mình chạy vào hậu đường, chẳng bao lâu, bên trong vang ra tiếng ngọc bội chạm nhau “leng keng” cuộn theo một mùi hương thoang thoảng nương theo gió xông ra ngoài, kẻ đứng tiếng chân dẫm nhẹ trên nền gạch, một cô nương đẹp tựa tiên nga khoát màn bước ra giữa đại sảnh.

Cô nương này, tuổi chừng đôi tám, mày tằm mắt phượng, da mặt trắng mịn như sữa, tuy không tô son đánh phấn, gương mặt tự nhiên đẹp tuyệt trần, trông chẳng khác Hã Nga xuất thế, tiên nữ lạc trần ai.

Cừ Thiên Hiệp quá ngại không dám ngược mặt lên nhìn người đẹp nhưng nghe tiếng gót sen đi động lền trên mặt đất.

Âm dương Ma kiêu mễ Đả công Ngươn đưa tay vuốt chòm sườn đượt, cả cười bảo:

- Tiểu nhi! Lại đây ra mắt Cừ Thiên Hiệp và các vị... Đường chủ và Tổng quản!

... Cô gái được gọi là “Tiểu nhi” nàng bước đến trước bàn tiệc, vòng tay thi lễ vừa nhỏ nhẹ hỏi:

- Gia gia đòi tiểu nhi có đểu chi dạy bảo!

Âm dương Ma kiêu mễ Đả công Ngươn mỉm cười, bằng giọng nói nửa đùa nửa thật:

- Ta hãy nghe con nói, rất hâm mộ danh tài của thiên hạ đệ nhất kiêu mễ, phận làm cha ta phải lo tròn là mời được Cừ Thiên

Hiệp đến đây... hơn thế nữa ta vẫn ái mộ... Ha... ha!

Cừu Thiên Hiệp nghe qua ngưỡng đỏ mặt, ngờ i đứng không an, vị cô nương cũng then thuôn không kém, hai gò má ửng đỏ như quả đào, nàng cúi đầu kêu lên khe khẽ:

- Cha!

Âm dương Ma kiếm Đẳng công Nguơn, quay mặt nhìn Cừu Thiên Hiệp, vui vẻ bảo:

- Này Thiêu Hiệp, có phải Thiêu Hiệp vừa hỏi ta với Thiêu Hiệp đến bốn bang có việc gì ư?

Cừu Thiên Hiệp vội nghiêng mình đáp:

- Xin lão Bang chủ chỉ giáo cho tỏ tường!

Âm dương Ma kiếm Đẳng công Nguơn cười ngất, bả ng giọng nói dễ dãi:

- Chỉ giáo? Lão hủ đâu dám, chính là nhờ thiêu hiệp chỉ giáo đây, chẳng giâu chỉ Thiêu Hiệp, thuở lão hủ tráng niên, tay cung kiếm “Âm dương” tung hoành trong thiên hạ mới tao nên cơ nghiệp nhỏ này, đây chỉ là sự may mắn trong muôn một, đến giờ, lão hủ ngẫm lại rất vô dụng, tiếc thay không có một tên đệ tử nối nghiệp mà chỉ có một mụn con gái... mà nó có tính hiếu vũ, lão hủ lại nghĩ, chính mình không nên danh giận gì, cho nên chiêu pháp “Âm dương Kiếm” không thể truyền lại nữa điểm cho nữ nhi!

Cừu Thiên Hiệp nghiêm sắc mặt nói tiếp:

Lão bang chủ là bậc võ lâm tiên bối, danh vang thiên hạ, tay kiếm dậy năm hồ, bốn biển, lệnh thiên Kim nê u được chân

truyền tất nhiên sẽ nên bậc anh thư, nữ trung hào kiệt. Tại hạ hâm mộ vô cùng.

Âm dương Ma kiếm Đả công Ngươn khoát tay chặn lời bả giọng nói nghiêm nghị bảo:

- Nay thiêu hiệp, người chớ quá lời tán tụng lão hủ, sở dĩ lão hủ mời Thiêu Hiệp đến đây, là để cho Thiêu Hiệp ấn chứng điều sở học của lão hủ đã truyền dạy cho nữ nhi!

Cừu Thiên Hiệp nghe qua rúng động tận đáy lòng, chàng quá đổi ngạc nhiên hỏi:

- Lão bang chủ... Tại hạ...

Đả công Ngươn khoát tay chặn lời nói:

- Người hãy chờ nghe lão hủ nói hết lời!

Đoạn lão quay mặt nhìn tất cả môn hạ, đường chủ, tổng quản đồng dục nói to:

Mười năm qua lão hủ chui rút ở xó kẹt này, chưa hề rời Thôn Châu nửa bước, mọi việc của bản bang do anh em đây gánh vác lo liệu, vì thế... Cái thế mười năm nay lưỡi kiếm Âm dương chưa rời khỏi võ, chẳng động một chiêu.

Cừu Thiên Hiệp vội lên tiếng đỡ lời:

- Lão Bang chủ nói chi lời này, tục ngữ có câu “Gùng càng già càng cay, người càng già càng lỗi lạc” Lão Bang chủ tuy già song uy danh vẫn còn tồn tại mãi mãi.

Âm dương Ma kiếm Đả công Ngươn mỉm cười khỏ sở, trâm giọng bảo:

- Thiêu Hiệp đừng ca tụng! Người nên biết rằng: “ Sông trường giang khúc sau trong hơn khúc trước” người ở đời Đức Không Tử nói “Trẻ sinh sau đáng sợ”, người đã quên rồi ư! Và lại, mười năm qua lão hủ chưa gặp mặt thế nhân, không rõ Kiếm pháp của chính mình đã lụi bại đến bậc nào. Vì thế ... vì thế lão hủ mới mời một vị Thiên hạ đệ nhất kiếm đến đây.. để xét lại chiêu “Âm dương Kiếm” xem còn dùng được hay chăng?

Cừu Thiên Hiệp bị lão đưa vào thế bí, nhưng cô từ chối:

- Văn hạ nào dám vô lễ như thế, vả lại cái danh Thiên hạ đệ nhất kiếm là lời đồn ngoa.. Lão bang chủ lưu ý làm gì...

Âm dương Ma kiếm Đẳng công Ngươn khoát tay ngăn lời bâng giọng nói êm trầm chí thiết bảo:

- Thiêu hiệp chớ nhún nhường, khiêm nhượng! Chính lão hủ nhận biết tài bộ của mình chưa hơn ai cả, lão hiện giờ sức lực đã suy nhược, công đạo chẳng theo ý, gọi là lực bất tòng tâm như thế chiêu số sẽ rời rạc, tiến thoái khó khăn... thực là vô dụng! Vậy mà Nữ nhi lại có chí hướng về võ nghệ, lại thêm hâm mộ thanh danh của thiêu hiệp, do đó lão mới mời thiêu hiệp đến đây, nhờ rộng lòng chỉ giáo cho nữ nhi!

Cừu Thiên Hiệp nghe qua đỏ mặt, vội đứng phắt dậy, vội nói như hét:

- Lão tiên bối! Lão bang chủ! Tại hạ dù có lá gan to, cũng không qua chiêu với lệnh tiểu thư, huống là...

Đẳng công Ngươn vẻ mặt trấn lại, bâng giọng nói nghiêm trầm ngắt lời:

- Thiêu Hiệp, lo sợ đấy chỉ là? Không có gì cả..chỉ thử qua chiêu thắng bại lẽ thường sự, rủi là dĩ nhiên, con nhà võ không nên đề cập đến việc này! Hay là...hay là thiêu hiệp thấy chiêu thức “Âm dương Ma kiếm” quá tầm thường, và cho lão hủ là người không xứng đáng! Phải vậy chăng?

HỒI THỨ NĂM MƯỜI CHÍN

Thánh kiếm vương tư hô`ng

Bây giờ, ba vị đường chủ với các đô tổng quản đều đứng lên một loạt, vỗ tay cổ vũ vang dậy... họ hoan hô lời nói của bang chủ.

Cừu Thiên Hiệp cảm thấy tâm thối lỗi lương nan, song cố gắng từ chối:

- Xin lão Bang chủ xét lại cho việc này vẫn hạ không thể nhận trong muôn một, chỉ vì vẫn hạ tôi sơ học thiên, tuổi tác nhỏ nhen, đâu dám sánh với lão Bang chủ là bậc thành danh tiên bối, một tay kiếm dậy Thiên châu, làm như thế chẳng hóa ra múa rìu trước cửa Lỗ bang, nào có thú vị gì...

Nhưng! Âm dương Ma kiếm Đả`ng công Ngươn ý chí đã quyết thuận tay rút nhanh đôi “Âm dương kiếm” trao tận tay Đả`ng Hô`ng Tiêu diệu dàng bảo:

- Tiểu nhị! Hãy cẩn thận không nên hấp tấp, gia gia chỉ mong ở nữ nhi đủ sức đỡ phó với Cừu Thiệu Hiệp trong mười chiêu... được như thế gia gia lấy làm mãn nguyện lắm rồi...ha...ha...ha!

Cừu Thiên Hiệp vô cùng bối rối, không thể tưởng tượng được, sự tình xảy ra quá đột ngột, khiến chàng, bức rức khó chịu vô cùng.

Thiệt tưởng... “Bà Bang đã lấy đại lễ tiếp đón và hậu đãi, dù mình tài ba đến mấy cũng không dám, tưởng đến sự tuốt kiếm ra tỉ thí, lại thêm, đối thủ là một cô gái, ví như thặng được nàng thì oai phong của Bà Bang bị nhục nhã, còn đối với cá nhân mình

không ích lợi, mà trái lại còn gây thêm họa hại, lại làm tổn thương đê ́n thanh danh của một cô gái!

Ví như “bại dưới tay nàng, thì không có gì đáng nói, bấ ́t quá ngày sau trên chồ ́n giang hồ ̀ đã xóa bỏ tự hiệu của chính mình... bởi vậy, lúc bấ ́y giờ Cừu Thiên Hiệp như leo lên lưng cọp, muồ ́n xuồ ́ng cũng chẳng đặng nào!

Đứng một bên... Đắ ́ng Hồ ́ng Tiêu đưa hai tay đón lấ ́y song kiế ́m “âm, dương” lại cúi đầ ́u thi lễ, câ ́t giọng oanh đáp:

- Nhi nữ... xin vâng mệnh!

Bấ ́y giờ, nàng đưa tay áo rộng vén lên một ít, hai ngọn “Âm dương song kiế ́m” tuồ ́t mạnh ra khỏi võ “soạt” một tiế ́ng nhẹ, không thấ ́y nàng nhích động đôi vai, hay uồ ́n lưng thủ thấ ́, chỉ nghe một tiế ́ng soạt nhẹ, người nàng đã lao ra khỏi đại sảnh, sức thê ́ đứng giữa sân, bắ ́ng một chiêu “Tĩnh đắ ́ng chỉ giáo”!

Tấ ́t cả nhân chúng Bài Bang đầ ́u đứng phắ ́t dậy, họ đồ ́ng rời khỏi bàn tiệc và kêu to:

- Xin mời thiế ́u hiệp!

Âm dương Ma kiế ́m Đắ ́ng công Ngươn lại cao giọng nói tiế ́p:

- Ái nữ của lão, từ khi tập kiế ́m đầ ́n giờ, chưa hề ́ giao đầ ́u, luôn cả huynh đệ ́ng Bang cũng chưa xuấ ́t chiêu. Hôm nay là lầ ́n thứ nhấ ́t, xin thiế ́u hiệp nghĩ tình nhẹ ́ tay cho!

Cừu Thiên Hiệp xét thấ ́t không thể ́ từ chồ ́i được nữa, bèn suy nghĩ:

- “Nhìn thấ ́y phong độ ́ của Đồ ́ng Hồ ́ng Tiêu quả nhiên hơi nhu mì thân pháp lại rời rạc nhưng không rõ võ công lực của nàng đầ ́n

bực nào, chỉ bả`ng đánh với nàng một chiêu giả tặc xem sao”!

nghĩ đề`n đây chàng mỉm cười nói lớn:

- Lão Bang chủ! Thực tình muô`n tại hạ trưng bộ mặt xấ`u này ra sao?

- Âm dương Ma kiế`m Đắ`ng công Ngươn thảo nhiên!

- Một tấ`m lòng thành!

Cừu Thiên Hiệp lạnh lùng đáp:

- Nế`u lão Bang chủ dậy như thế`, cung kính... chẳng bả`ng vâng mệnh!

Vừa nói dứt, chàng rời ngay bàn tiệc, bả`ng một chiêu “Liễu bang kinh thiề`n” từ trong đại sảnh bay vọt ra sân, chuyển thế` đứng đố`i diện với Đắ`ng Hồ`ng Tiêu, vòng tay hướng vào nàng thi lễ nói:

- Xin Đắ`ng cô nương hạ thủ lưu... lưu một vài phầ`n!

Chàng toan nói “Thủ hạ lưu tình”, nhưng trong lòng rồ`i loạn lại cảm thấ`y không ổn bèn đổi giọng nói trớ, nhưng trong giọng nói lập cập mấ`t tự nhiên.

Đắ`ng Hồ`ng Tiêu vô tâm đâu rõ được ý niệm léo lên trong óc Cừu Thiên Hiệp, nên cao giọng nói to:

- Đã lâu... nghe danh Thiên hạ đệ nhất kiế`m, hôm nay được gặp thật là hân hạnh! Vâng theo mệnh cha xin thiế`u hiệp đừng cười nhé!

Cừu Thiên Hiệp nói mau:

- Cô nương quá khiêm nhượng...! Xin mời!

Đã `ng Hồ `ng Tiêu thấ y Cừu Thiên Hiệp chỉ có hai bàn tay, lấ y làm lạ hỏi:

- Thiế u hiệp chẳng tuồ t kiế m ra sao?

Cừu Thiên Hiệp ngắ người, nói không ra lời

- Việc...

Đã `ng Hồ `ng Tiêu càng lấ y làm lạ hỏi nhanh:

- Thiế u hiệp, không đồ `ng ý ư?

Cừu Thiên Hiệp then đỏ mặt, bắ `ng giọng lưỡi ú ó đáp:

Vì cả then, nên đưa tay vào bọc tuồ t nhanh ra thanh kiế m.

Hoàng quang rực rồ, khí lạnh buồ t người.

“Khô trúc thánh kiế m” vừa rời khỏi võ, tiế `ng người đã nhao nhao lên, từ Đường chủ, tổng quản đế n các câ p Bài Bang, họ thấ y dường như sóng nước tràn trước mặt họ, bắ t giác kêu lên như sắ m nổ: Hay tuyệt!

Cừu Thiên Hiệp nắ m “trúc kiế m” lay động, người như cây ngọc kiế m tựa mô `ng trời, không dự định chiêu “Ngọa hổ tàng long” đã đưa ra một the´ chồ, bắ `ng giọng nơi trong chuông ngân, quát lớn:

- Các vị! Cừu mỗ con thấ t lễ! Mời Đã `ng cô nương... xuồ `ng tay.

Đã `ng Hồ `ng Tiêu khí phách người, tay hữu thủ kiế m ngang hông, tay tả đưa kiế m ra trước mặt, chiêu “Đơn phụng triề u dương” biế n ra the´ thủ, bắ `ng giọng oanh vàng hét lên:

- Thiế u hiệp chớ nhún nhường!

Miệng nói tay làm, song kiếm trong vòng tay ngọc, vũ lộng như cánh bướm, thân mình kiếm u diễm đảo ngang qua một trượng, nào Tay, Mắt, Thân, Pháp, bước rất tinh diệu, thực đúng là những thế võ gia truyền ái nữ của tay cái võ lâm, xù xừ ít được một người như thế.

Cừu Thiên Hiệp thấy thế rung động toàn thân lắm lắm:

- Bậy mắt- Ta đã nghĩ sai.

Nguyên lời tục có nói: “Con nhà võ co tay, đã biết giỏi dở thế nào”!

Chàng nhìn thấy cách khởi thế của Đả ng Hông Tiêu, nhận rõ là nàng đã khổ tâm luyện tập kiếm thuật, đem so sánh với hàng cao thủ võ lâm, chưa hẳn kém hơn ai... thì việc tỉ thí với nàng trở nên rắc rối vô cùng!

Cừu Thiên Hiệp đang ngẩn ngơ suy nghĩ, bỗng nghe tiếng hét kẻ mang tai:

- Hãy coi chừng- kiếm đến n!

Tiếng nói chưa dứt, đạo kinh phong xuất hiện như nước lũ, trào cuộn đến trước, khí buốt tỏa ra hai đạo nháy mắt đã đến nơi.

- Ý!

Cừu Thiên Hiệp kêu lên thốt thanh, “Khô trúc thánh kiếm”, lay động một chiêu “giả” rún mình nhảy ra xa chín thước nhường cho nàng kích một chiêu.

- “Soạt”

Một tiếng xé không gian nổi lên kiêu m khí tỏa ra hơi lạnh buốt người.

Đã ng Hồ ng Tiêu như bóng ẩn mình, xê người đón Cừ Thiên Hiệp, thân pháp nhanh không thể tả, khiến người không thể đề phòng kịp, lại thêm, người tân kiêu m đến, “Tĩnh tiên ai lê” song kiêu m nhanh như chiếc kéo, phân ra tả, hữu xấp mạnh vào người đối phương, diệu không thể tả.

Cừ Thiên Hiệp thấy chiêu thức quá linh diệu bèn phá lên cười ha hả nói:

- Nhan cô nương, thân pháp thật nhanh diệu!

Vừa nói xong, chàng tung ngược ra sau ba trượng, tránh khỏi chiêu thức thứ hai.

Đã ng Hồ ng Tiêu rống lên to:

- Thiếu hiệp tại sao chẳng trả chiêu!

Song kiêu m giông hết hai đạo thanh phong lời dứt chiêu thành thế như tên bay sao sệt khiến người lo lắng và hô ị hộp vô cùng.

Cừ Thiên Hiệp rần lòng, tự nhủ:

- Tuy ta không muốn thắng, nhưng không thể tự nhận bại được danh tiếng của Bài Bang không thể bỏ, còn danh dự của cá nhân mình không đáng trọng hay sao, huống hồ đối phương là cô gái vô danh tiểu bối, nhân vật chưa tên tuổi! Vì nghĩ như thế, nên Cừ Thiên Hiệp buột miệng rống to:

- Cô nương, Cừ mỗ hoàn chiêu đa!

Chàng vừa nói vừa lượn mình theo thế “Long hành chí vũ”, lay động “Khô trúc thánh kiếm” lóc ra muôn tia hào quang rơi không ngớt.

Đã ng Hồ ng Tiêu công lực quả nhiên bất phạm đồ i với “Thập nhị sanh tiêu kiếm pháp” của Cừ Thiên Hiệp nàng không tránh không lùi, đôi tay ngọc của nàng vũ lộng đôi Âm dương kiếm, như sương bay tỏa đầy trời kiếm hoa, chẳng hoảng sợ không hoang mang, tay tả kiếm tiêu múa vọt, tay hữu kiếm pháp xúc tới công địch.

Một vàng, hai trắ ng, kiếm khí tỏa kinh người, tại khu sân viện bé nhỏ bay lên, đáp xuố ng, xuyên qua tả, vượt qua hữu, trông thật vô cùng ngoạn mục.

Chúng nhân Bài Bang, không ngớt hoan hô cổ vũ suốt mười hai chiêu qua lại, Cừ Thiên Hiệp công ít thủ nhiề u, lắ n Đã ng Hồ ng Tiêu sơ hở suýt ché t, Cừ Thiên Hiệp chỉ thừa cơ lay động nhẹ kiếm chiêu, cũng đủ đồ i phương lạc bại mà trái lại thu kiếm chạy dài.

“Âm dương Ma kiếm Đã ng công Nguơn” nhìn thắ y cau mày lắ y làm lạ.

Bỗng nhiên.

Một tiế ng hét lạnh ló t vang lên, bóng người vội phân hai, Đã ng Hồ ng Tiêu vội nhún mình nhảy vọt ra vòng mây ngài cong như lá liễu, vẻ mặt tái nhợt, song kiếm hạ nhanh xuố ng, bắ ng giọng nói lạnh ló t quát to:

- Dừng tay!

Cừ Thiên Hiệp lắ y làm hoan hỷ, nở một nụ cười xinh như hoa, bao kiếm vòng tay thi lễ nói:

- Đắ`ng cô nương. Kiế`m pháp thật là...

Không ngờ chàng nói chưa dứt, Đắ`ng Hồ`ng Tiêu đã thét lạnh:

- Cừ Thiên Hiệp, ngươi chó làm nhục người thái quá!

Cừ Thiên Hiệp ngạc nhiên chỉ xiế`t, vội hỏi:

- Chẳng hay cô nương muố`n bảo gì tại hạ!

Đắ`ng Hồ`ng Tiêu cau mày giọng nói gay gắ`t bảo:

- Nế`u thiế`u hiệp sẵn lòng chỉ dẫn, thì chẳng nên xử sự dố`i người, chiêu thê` không thật, mới chiêu kiế`m nhục người, hay là coi rẻ kiế`m pháp của Đắ`ng Gia, ngươi chẳng nói ra cho sớm, hà tấ`t đem Đắ`ng Hồ`ng Tiêu này làm trò cười cho thiên hạ?

Cừ Thiên Hiệp nghe qua sừng sồ`t, nói nhanh:

- Đắ`ng cô nương...

“Âm dương Ma kiế`m Đắ`ng công Nguơn” vội bước mau xuố`ng bậc thê`m, nạt to:

- Tiêu nhi! Chớ nên lỗ mắ`ng!

Nói xong, lão đưa đôi mắ`t rực điện quang quét vào mặt Cừ Thiên Hiệp quát to:

- Thiế`u hiệp! Một khi đã hứa chỉ giáo cho... tậ`nữ nhi. Tại sao...

Cừ Thiên Hiệp nghe qua tỉnh ngộ, bèn mỉm cười khỏ` sở nói:

- A! lão Bang chủ... Tại hạ không cuồ`ng đại đế`n thê` đâu... chẳng qua là...

Đã `ng công Ngươn hỏi nhanh:

- Chẳng qua thế ` nào?

Cừu Thiên Hiệp nghiêm sắc mặt nói:

- Chẳng qua là... thanh trúc kiế `m của tại hạ... là một thanh kiế `m báu chém đá chém bùn, thổi lông đứt đoạn, chỉ sợ lỡ tay trong một ly...! Nhỡ ra... gãy song kiế `m là chuyện nhỏ... mà chỉ ngại gây thương tích cho Đã `ng cô nương...

Đã `ng cô nương bĩu môi cười nhạt:

- Xì...! Người khó mà thực hiện được... đừng lấ `y mắ `t ế `ch nhìn trời!

Vô `n nàng có tính mê `m mại bên ngoài, song nội tâm cứng như đàn ông, nàng vừa nói, vừa lay động đôi Âm dương song kiế `m biế `n ra một vậ `ng kiế `m hoa, tả xung, hữu đột, bước đế `n bên mình Cừu Thiên Hiệp, gương mặt nàng giận xanh mét, vành môi trắ `ng tợ bông.

Cừu Thiên Hiệp trong nhắ `t thời nói không ra điề `u uẩn khúc, thố `t không hế `t lời sợ khổ lòng bắ `ng giọng nói cắ `p thiế `t bảo:

- Tại hạ với cô nương qua chiêu, không phân thượng hạ, nế `u ỷ vào thanh kiế `m sắc chiế `m tiện ghi, thật là chẳng công bình d... đó...

Đã `ng Hồ `ng Tiêu gõ nhanh song kiế `m quá to:

- Cô nương với người ti thí tại đây dù chề `t cũng không oán ta không ngờ người là kẻ trượng phu nam tử, lại giấ `u đầ `u giấ `u đuôi, ủng cho người tại chố `n giang hồ ` gương danh lập dự... hì!

Cừu Thiên Hiệp vô `n dễ là người kiêu ngạo há để ai trêu tức được sao, nên chàng cau mày nói to:

- Nếu cô nương có bức như thế, lão bang chủ xin Bang chủ cho mượn tạm thanh kiếm để dùng thí với cô nương!

“Âm dương Ma kiếm Đả công Ngươn” đưa tay vuốt râu cười ngất, bằng giọng nói êm trầm bảo:

- Hay lắm! Nguyên lai như thế người thật là kẻ thiếu niên cao thủ nhân hậu, thật là ít có! Tổng quản đem lại cho ta mượn thanh Long tuyền kiếm!

Một, trong bốn đô tổng quản cất tiếng đáp dạ “vang rân, hấn cho tay ra sau vuốt thanh trường kiếm” lần vỗ, hai tay nâng lên cao bước đến bên Cửu Thiên Hiệp dáng điệu rất cung kính.

Cửu Thiên Hiệp, không đợi Đả công Ngươn phân phó, một bước nhanh như tên đưa tay đỡ lấy Long tuyền kiếm.

Soạt!

Thanh kiếm vừa tuốt ra khỏi vỏ tuy loại kiếm phổ thông nhưng cũng chiếu ra những tia lạnh lạnh chói mắt. Được một kiếm trên tay, trúc kiếm vội cất vào bọc, Long tuyền kiếm quay một vòng tròn vừa cao giọng nói:

- Cô nương, hãy đề phòng... Tại hạ qua chiêu:

Đả công Hồ ng Tiêu mắt phượng tròn, mày ngài cong vút, gót sen yêu diệu nhún mình tới trước một chiêu “nghênh môn tam Điểm” kiếm hoa biến thành vô số hành tinh chớp lóa trước mắt, nàng cất tiếng oanh lãnh lóe bảo:

- Lần này, Thiếu hiệp chàng còn gì nói nữa chứ:

Cửu Thiên Hiệp cười ha hả giọng nói trong như chuông ngân bảo nhẹ:

- Cô nương! Cô nương đã thi triển một chiêu đẹp tuyệt... về` kiế`m thuật:

- “Vút”!

một tiế`ng gió rít lên vang dậy, tuy “Long tuyê`n kiế`m là thanh kiế`m thông thường, nhưng được Cừ Thiên Hiệp sử dụng, bay lượn như con phi long, đôi mắ`t thường không thấ`y kịp, chỉ thấ`y kiế`m hoa vũ lộng, như vậ`n khói trắ`ng đục mờ, biế`n tỏa trên cả bô`n trượng bô`n phía, không nhìn thấ`y Cừ Thiên Hiệp ẩn mình nơi đâu cả.

Đắ`ng Hồ`ng Tiêu đưa ra một chiêu vừa dứt, bóng hồ`ng đã run nhẹ, nằ`ng lắ`y làm kinh hoảng buột miệng kêu to:

- Ôi chao! Thực là quái lạ!

Tiế`ng hét chưa dứt, song kiế`m toan thâu lại thể` công, nhưng không còn kịp nữa... lại nghe Cừ Thiên Hiệp rú lên một tiế`ng rồ`ng gầ`m như hồ rồ`ng, kiế`m quang bô`c cuô`n cuộn tới, thể` mạnh như vũ Cừ Thiên Hiệp buột miệng gọi to:

- Cô nương, chiêu kiế`m của Cừ mỗ như thể` nào?

- A!

Một tiế`ng kêu kinh ngạc vang lên, bóng hào quang vừa bay vút tới, bóng như lá cờ huỳnh hạnh, từ giữ không trung tạt ngang qua bên tả hàng trượng, rơi xuô`ng đấ`t rắ`t nhanh không gây một tiế`ng động nhẹ... đắ`y chính là thanh âm dương kiế`m bên tay tả của Đắ`ng Hồ`ng Tiêu bị Cừ Thiên Hiệp đánh bật ra ngoài. Cừ Thiên Hiệp cắ`t tiế`ng quát to:

- Tại hạ đã lỡ tay!

Lời chưa dứt, thân mình Cừ Thiên Hiệp nhảy dựng lên cao cả thước, thanh “Long tuyền kiếm” hóa ra cầ u vô ã ng, cấ p tồ c bao phủ khắ p mình.

Nguyên Đắ ã ng Hồ ã ng Tiêu bị hắ t rơi thanh kiếm, lòng nằ ng cả ấ p lắ n giận, đắ y kiếm thắ ra công nhanh, tả công, hữu thích, cả kiếm lắ n người bay vút vào đố i phương, thắ tựa gió đầ u chiêu như rắ n rê t, dường như nằ ng đầ ra một đường gươm thí mạng, một là công địch, hai là có nhíp nhắ t lại thanh kiếm đã rơi.

Cừ Thiên Hiệp né tránh kịp thời, nên thoát khỏi tổn thương.

Đắ ã ng Hồ ã ng Tiêu chẳng chịu buông tha, dùng những chiêu thắ thí mạng đầ ra kắ tiế p, quyế t bức Cừ Thiên Hiệp, hầ u chiế m lại thắ ã ng lợi buổi ban đầ u nên gạt bỏ độ lượ ng bao dũ ng của con nhà võ, nằ ng đẽ m thắ võ gia truyề n “Âm Dương kiếm” pháp ra sử dụng, chiêu hộ thân, thắ uyên nguyên giờ ra quyế t đầ u, bắ ã ng những đường tuyệt mạng kiếm, lay động quyế t liệt hai thanh kiếm “Âm dương”...

Cừ Thiên Hiệp thắ t kinh, một con buồ n bã xâm chiế m trọn tâm hồ ã n, bèn nhủ thắ m:

- Kiếm thức dùng như thắ là nghĩa lý gì? Đã nói đầ y là một cuộc so sánh kiếm thuật, ấ n chứ ng võ công kia mà!

Tiế c thay... Đắ ã ng Hồ ã ng Tiêu quá ương ngạnh không chịu nhận mình kém hơn người, vì thắ hai thanh kiếm “Âm dương” lại vũ lộ ng như sóng triề u lắ n con như gió đầ o thịnh nộ, kích vào người Cừ Thiên Hiệp tới tắ p.

Sân trường chẳng bao lỏ n, Cừ Thiên Hiệp lui mắ i, lui mắ i, chàng cảm thắ y bức tường kắ bên lưng, chàng mới trầ m giọng quát lắ n như sắ m:

- Cừu mỗ, trả lại cô nương ba đường kiếm nhé!

Miệng hét, tay động “Kiếm long tuyền” ba đường kiếm trong “Thập nhị sanh tiêu kiếm pháp” đưa ra sử dụng, ba chiêu này biến thành bốn mươi tám thế, thật là chiêu tuyệt học, chỉ bức Đảng Hồng Tiêu thấu kiếm không tiện, tiến thoái không còn kịp nữa.

Nhưng mà, nàng vốn có tính háo thắng đến độ điên cuồng hai thanh kiếm trên tay đâm bên tả, gạt bên hữu, đỡ một thế, công một thế, linh xảo lạ lùng.

Cừu Thiên Hiệp thấy nàng hung hăng như hổ đói, hòa khí lại bốc lên đầy mặt. Bỗng nhiên:

“Keng”!

Một tiếng thép chạm vào nhau tóe lửa, tiếp theo “Vút” một tiếng gió rít xé màn trời, một luồng ánh sáng long lanh, vượt không gian bay thẳng vào đại sảnh.

“Cộp”!

Thêm tiếng động khô khan nổi lên, nửa mũi kiếm từ sân trảng bay lên như phi tiêu, cắm mạnh vào cây cột bàn long bên tả đại sảnh.

Nguyên thanh kiếm của Đảng Hồng Tiêu bị Cừu Thiên Hiệp dẫn gãy từ đầu lưỡi vào độ năm, sáu tấc.

Đảng Hồng Tiêu thất kinh rú to lên, vì đau buốt cả hổ khẩu tay:

- “Ôi da”!

Vừa kêu lên, nàng đã ném nhanh thanh kiếm gãy xuống đất, thanh kiếm còn lại vụt lay động mạnh, nàng không tháo lui mà trái

lại công tới trước bả`ng một đường chiêu khố`c liệt...

“Âm dương Ma kiế`m Đả`ng công Nguơn” đứng xem trận đấ`u, chợt thấ`y đôi “Âm dương kiế`m” đã giúp chính mình thành danh, nay bị Cừu Thiên Hiệp dẫn gãy thanh kiế`m “Âm”, bây giờ gương mặt lão xám nghịt, đôi mắ`t chia ra tia chiêu rợn người, một sự chua xót trào dâng lên tận cổ... nhưng lão cô` gượng nuố`t ực vào lòng, một khắ`c sau...

Đả`ng công Nguơn cau mày điểm bạc, nhìn thẳng vào tràng viện quāt to:

- Tiêu nhi! Hãy dừng tay!

Đả`ng Hồ`ng Tiêu vờ như không nghe thấ`y, tay hữu vung thanh Dương kiế`m như bão táp, mưa sa, sánh với tước lợi hại hơn gấ`p bội.

Cừu Thiên Hiệp lỡ đưa ra ba chiêu thê`, cùng một lúc, trong nhấ`t thời khó mà thâu lại kịp, dẫn gãy thanh kiế`m hữu của nàng, thì sự ă`n năn đã muộn, chỉ biế`t tự trách mình quá lỗ mắ`ng, do đó chàng luôn miệng kêu lên:

- Tại hạ quá lỗ mắ`ng! Tại hạ xin lỗi bô`i lễ!

Nhân có đó, Đả`ng Hồ`ng Tiêu thuận thê` đưa ra cả trăm thê` uyên nguyên bức Cừu Thiên Hiệp xiể`ng niể`ng, chàng chỉ né Đông tránh Tây, lùi, bước trái, chứ tuyệt nhiên không đưa ra nửa chiêu nửa thê` chố`ng lại.

Cũng vì Cừu Thiên Hiệp không chố`ng trả, nên Đả`ng Hồ`ng Tiêu hớn hở như điên, kiế`m chiêu đưa ra toàn là lợi hại, thí mạng.

“Âm dương Ma kiế`m Đả`ng công Nguơn”, trông thấ`y Đả`ng Hồ`ng Tiêu quá liê`u lĩnh, nên chạy nhanh xuố`ng sân tràng đồ`ng thời kêu hoảng hô`t:

- Tiêu nhi... hãy nghe lời ta! Dừng tay lại! Dừng lại ngay!

Đã ng Hồ ng Tiêu há chịu vâng hay sao, kiế m quang của nàng phủ kín, mưa rơi gió thoảng không lọt vào, khiế n Đã ng công Nguơn tiế n đế n gầ n không được, nàng cao giọng nói vói ra ngoài:

- Phụ thân! Hă n dùng những chiêu thê không ... chính. Nữ nhi không thể phục được!

Thật vậy! Đã ng Hồ ng Tiêu nhận xét không sai chỉ vì Cừu Thiên Hiệp thi triển ba chiêu trong “Thập nhị sanh tiêu kiế m pháp” đường kiế m lai vãng mau hơn ánh mắ t, nhanh hơn tiế ng động, khiế n đồ i phương phải kinh hoàng không phân biệt được chiêu thức gì cả.

“Âm dương Ma kiế m Đã ng công Nguơn” là tay già dặn nhận rõ mọi việc thiệt hơn, lại buột miệng kêu lên lầ n thứ ba:

- Tiêu nhi! Hãy dừng tay lập tức...

Lời nói vứ đứt. Bỗng nhiên, phía bên ngoài truyề n vào một chuỗi cười hào sảng ấ m như tiế ng hạc kêu.

Âm dương Ma kiế m Đã ng công Nguơn đang âu sầ u bỗng tươi tỉnh hẳn lên, lại buột miệng nói lớn:

- Lão sư phụ đế n kia rô i!

Ngay lúc đó, ngoài cổng viện truyề n vào giọng nói già nua bảo:

- Tiêu nhi, ngươi tĩ thí với ai đấ y?

“Âm dương Ma kiế m Đã ng công Nguơn” kêu lên thấ t thanh:

- Tiêu nhi. Lão sư phụ đế n kia, ngươi có dừng tay mau đi không!

Giọng nói trầ m trầ m của vị lão nhân lại vang lên:

- Hò`ng Tiêu! Người thí mạng đây ư?

Tiêu`ng nói vừa dứt, một vị lão nhân xuất hiện, thân mình lão im như gióng thẳng, rơi ngay giữa tròng nhẹ như chiếc lá vàng rơi khi vừa đáp xuống, nhanh như chớp lão đưa tay giữ chặt cổ tay cả`m kiế`m của Đả`ng Hò`ng Tiêu, bả`ng giọng nói nghiêm trang bảo lớn:

- Hò`ng Tiêu! Ta có dạy người liê`u thân thí mạng như thế không? Tại sao người làm gì lạ thế! Luôn cả phụ thân người gọi, người cũng chẳng vâng lời!

Đả`ng Hò`ng Tiêu tái mặt, đưa tay chỉ vào Cừ Thiên Hiệp nói:

- Sư phụ... hắ`n... hắ`n...

Vị lão nhân vội quay mặt nhìn Cừ Thiên Hiệp, vừa bắt gặp gương mặt của chàng, đôi mắt vị lão nhân sáng ngời lên kinh ngạc, lại đượm đầ`y vẻ thân tình, kinh hoàng có, ly kỳ có, nghi ngờ có, trong nhắ`t thời khó đoán nổi tâm chí của lão, chỉ biế`t trong ánh mắt già nua đó có điề`u gì bí ẩn mà`t thẳng bả`ng.

Vị lão nhân lại trầ`m giọng hỏi:

- Hắ`n thế` nào? Đã làm gì người?

Đả`ng Hò`ng Tiêu cong cón đáp:

- Hắ`n khinh người thái quá... Sư phụ ạ!

Vị lão nhân “Hừm” một tiế`ng rồi im bặt.

Cừ Thiên Hiệp mỉm cười, vòng tay hướng vào lão nhân thi lễ nói:

- Lão tiề`n bồ`i! Xin đừng...

“Âm dương Ma kiếm Đả`ng công Ngươn” sợ xảy ra nhiều chuyện không hay nên bước nhanh tới trước đưa tay chặn lời Cừu Thiên Hiệp, thuận miệng nói to:

- Cừu Thiên Hiệp đừng bận tâm những việc này!

Nói xong, lão vòng tay hướng vào vị lão nhân thì lễ nói:

- Lão sư, câu chuyện nói ra khá dài. Xin mời lão sư vào đạisảnh trò chuyện kỹ càng hơn!

Vị lão nhân được gọi là lão sư, ông ta không đáp lời mà chỉ Cừu Thiên Hiệp hỏi:

- Lão Bang chủ, vị đây là ai... Cừu Thiên Hiệp không đợi Đả`ng Công Ngươn đáp, mà vọt miệng nói tiếp:

- Tại hạ là Cừu Thiên Hiệp! Tiê`n bố`i...

Vị lão nhân bỗng nhiên chớp nhanh đôi mắt nhìn Cừu Thiên Hiệp sững sờ`t bắ`ng giọng nói kinh ngạc hỏi:

- Người mới xuấ`t đạo giang hồ`, mà người người đề`u tặng là “Thiên hạ đệ nhứt kiếm” Cừu Thiên Hiệp phải chăng?

Cừu Thiên Hiệp vòng tay vái dài, bắ`ng giọng nói khiêm cung đáp:

- Cừu Thiên Hiệp là tên của vãn bố`i Thiên hạ đệ nhấ`t thủ... vãn bố`i không dám nhận!

Vị lão nhân khoát tay cười ngắ`t, dịu giọng nói tiếp.

- Càng tô`t! Thảo nào Hồ`ng Tiêu không phải là đồ`i thủ của ngươi, lão hủ sợ e...

Nói đến đây lão vụt nín bật, mà quay mặt nhìn “Âm dương Ma kiếm Đả`ng công Nguơn” tiê`p lời

Lão Bang chủ! Phải chi lão hủ có mặt sớm tí nữa, để lão hủ xem qua cho mãn nhãn... vì kiếm pháp của vị đệ nhấ`t thiên hạ kia mà!

“Âm dương Ma kiếm Đả`ng công Nguơn” vuô`t râu cười to, bắ`ng giọng trầ`m trầ`m, nói tiê`p:

- Lão hủ gây ra câu chuyện này gồ`m có hai mục tiêu, một là hân thưởng tài hoa của vị Thiên hạ đệ nhứt kiếm, hai là có một chuyện câ`n thương lượng?

Vị lão nhân ngạc nhiên hỏi:

- Có chuyện thương lượng, nhưng... chẳng rõ...

Đả`ng Công Nguơn mỉm cười bí mật ngắ`t lời

- Ủ! Nhân việc này liên quan đế`n sự chung thân của Tiêu nhi

Đả`ng Hồ`ng Tiêu cả kinh rú lên:

- Cha!

Vừa kêu vừa hồ`n, thân mình mảnh dẻ tựa cánh hồ`ng trước gió, thối thoảng quăm nhắ`m ngay hướng nhà sau lướt “đi như chồ`n chạy”.

Cừu Thiên Hiệp gương định tĩnh thầ`n, tuy vẻ mặt có nhiê`u biế`n đổi, song tư chấ`t và hành động vẫn an nhiên vô sự, chàng lắ`y thanh “Long tuyê`n kiếm” hai tay nâng lên, bước từ từ đế`n bên “Âm dương Ma kiếm Đả`ng công Nguơn” trang trọng thưa:

- Được sự hậu ái của lão Bang chủ, các vị Đường chủ tổng quản đã mê`n yêu đãi trọng. Tại hạ Cừu Thiên Hiệp xin hẹn ngày báo đáp...

hiện tại xin phép cáo từ!

Không ngờ, vị lão nhân bước đến bên mình Cừu Thiên Hiệp, bằng giọng nói từ hòa êm dịu hỏi:

- Cừu Thiên Hiệp? Người định rời khỏi đây ư?

HỒI THỨ SÁU MƯƠI

Lão ẩn sĩ xứ Miêu Cương

Cừu Thiên Hiệp khẽ gật đầu nói:

- Tại hạ xin cáo biệt!

Vị lão sư khoát tay ngăn lại, bằng giọng nói êm trầm bảo:

- Lão hủ đã từng luyện công suốt mười mấy năm ròng rã, hôm nay mới có dịp trông thấy Thiêu hiệp là kẻ duy nhất có anh khí hơn người, đem kỳ thuật mô dưỡng ra so tiểu đồ đệ làm sao bì kịp chính lão hủ cũng đoán biết sự lạc bại của mình chắc... nhưng... mà... Ha... ha!

Nói đến đây, vị lão nhân vụt cúi đầu xuống rút “Soạt”! ra một thanh kiếm...

Thanh kiếm rời khỏi vỏ, tỏa ra khí lạnh buốt người phản chiếu ánh thép bóng huyền như mực hòa lẫn tinh thanh kiếm quá mê m, lão nhân quay lại một vòng, kiếm phong cuộn gió, phát ra tiếng réo vi vu, thanh kiếm mê m nhũn dụi vàng bỗng thẳng suôn như quán bút...

Cừu Thiên Hiệp cau mày khổ sở nói:

- Lão sư tại hạ...

Âm dương Ma kiếm Đẳng công Tiêu khoái chí vỗ tay nói to:

- Thiêu hiệp! Lão sư đây chỉ sợ thiêu hiệp ít gặp mặt, lại đây, bản Bang chủ sẽ dẫn người xem qua... xem qua...

Vị lão nhân mỉm cười cao giọng, tiếp lời:

- Chẳng dùng được gì! Lão hủ đạo hiệu là “Trường Hồ`ng”, chỉ vì thân già hủ lậu, nên mọi người gọi là “Trường Hồ`ng lão nhơn”, thiế`u hiệp cứ noi theo đó mà gọi lão!

Cừu Thiên Hiệp nghe qua thấ`t kính, vội tháo lui ra sau mấ`y bước, khoát tay nói nhanh:

- Trường tiề`n bồ`i lão sư...

Trường Hồ`ng lão nhân đưa tay chặn lại nói:

- Lão hủ khổ thân tại Miêu Cương, ẩn danh giữa vùng man rợ hoang vu, khó mà thấ`y được thiế`u hiệp vậy, xin thiế`u hiệp nể tình chỉ điểm, thực là vinh hạnh cho mớ` tuổi sô`ng thừa này!

Cừu Thiên Hiệp rúng động cả tâm tư, buột miệng hỏi nhanh:

- Lão sư, từ xứ Miêu Cương đê`n đây ư?

- Phải đầ`y Thiế`u hiệp ạ!

- Miêu Cương?

Cừu Thiên Hiệp trầ`m ngâm nghĩ ngợi, sau cùng lên tiề`ng hỏi, tiếp:

- Lão sư! Vãn bồ`i muô`n hỏi thăm lão sư một lời. Mười năm về` trước, có một kiế`m khách, ẩn tích mai danh, người ta thường gọi là “Miêu Cương... tiề`n bồ`i” không rõ lão sư có biế`t hay chẳng?

Trường Hồ`ng lão nhân nghe qua, tay khẽ lay động trường kiế`m, mỉm cười điề`m đăm bảo:

- Từ khi lão hủ lui vào xứ Miêu Cương ở ẩn, không hề giao thiệp với một người nào, thậm chí... đến các bộ tộc người Mèo, lão hủ cũng không giao thiệp một người, sống đạm bạc yên tĩnh, đối với các tay Kiếm khách Trung Nguyên, lạc sang qua xứ Mèo... lão hủ chưa từng hay biết tí gì cả!

- À! Cừu Thiên Hiệp kêu lên ngạc nhiên.

Trường Hồng lão nhân buột miệng nói to:

- Nào... Xin mời Thiếu hiệp!

Vừa nói dứt, lão nhân để thanh trường kiếm ngang ngực, cử thế toan tấn công.

Cừu Thiên Hiệp lấy làm thất vọng, nở một nụ cười khổ sở, đượm đầy vẻ bi đát và đau thương, chàng có ý từ chối sự giao thủ với lão nhân, trong dạ lại toan tính thoát nơi đây càng tốt, bất... giắc chép miệng nói lầm bầm:

- Phải... Lão ẩn cư tại xứ Miêu Cương! Nguyên lai lão ở đây để tu hành!

Trường Hồng lão nhân lên tiếng thúc dục:

- Thiếu hiệp không vui lòng chỉ giáo cho lão hủ hay sao?

Cừu Thiên Hiệp lại bước dần ra cửa, không ngờ “Trường Hồng lão nhân” vừa nói vừa bước mau ra cửa đứng chắn tại ngưỡng cửa ra vào.

Cừu Thiên Hiệp khổ sở nói:

- Tại hạ thà cam thất lễ, chứ không dám tị thí với lão sư!

Trường Hồng lão nhân nhướng đôi mày bạc, gất to.

- Thiếu hiệp coi rẻ lão hủ lắm phải chăng?

Cừu Thiên Hiệp hốt hoảng nói mau:

- Không dám! Không bao giờ vãn bối có ý nghĩ như thế!

Trường Hồng lão nhân cười nhạt, nói:

- Nếu như thế tại sao Thiếu hiệp nữ phụ lòng, lão hủ đã vượt ngàn dặm đường đến đây! Giọng nói của Trường Hồng lão nhân không tự nhiên lắm, lại đượm vẻ buồn phiền.

Cừu Thiên Hiệp toan mở lời từ chối.

Trường Hồng lão nhân mau hơn, đà kiếm ngang hông thủ thế vừa quát to:

- Người đừng trách lão phu vô lý nhé!

Cừu Thiên Hiệp thấy lão nhân cản đường ráp ngỗ, dùng lời cường bức, cõi lòng đang bình tĩnh bị kích đến sôi động mãnh liệt, bèn phá lên cười ha hả nói:

- Lão tiên bối, nếu còn bức bách nữa, thì chớ trách vãn bối vô lý nhé!

Trường Hồng lão nhân phá lên cười khoái trá, tay hữu quay mạnh một vòng, đôi chân đạp thế tí ngọ, chuyển về trung ương, mô kê, kiếm thức vừu vắn, đôi chân đã bức đến bước trước một bước, mỉm cười bảo to:

- Thiếu hiệp hãy tiếp chiêu!

Một đạo kinh phong bay long lộc tỏa ra lạnh buốt người, tạo thành đạo hàng quang chắn trước mặt.

Cừu Thiên Hiệp thất kinh, đôi chân đạp ngay “Lôi hành cửu chuyển” tung mình nhảy ra ngoài hai ba trượng, bất giác một cơn giận vô hình hiện lên đốt cả tâm can phẫn phũ, khi bước chân đi động chàng đã thoát khỏi một chiêu thức của Trường Hồ ng lão nhân.

Trường Hồ ng lão nhân lại rống lên một tiếng, thanh trường kiếm lay động chiêu thứ hai, hùng hổ và ác liệt hơn.

Bỗng nhiên... một đạo hoàng quang xuất hiện, tỏa ra vầng khói màu vàng xẫm, sáng rực gian đại sảnh.

“Khô trúc thánh kiếm” vừa thoát ra khỏi võ, thân người đã đi động theo đạo kim quang, tiến đến trước lão nhân buột miệng gọi:

- Lão sư hãy đề phòng!

Chữ “phòng” chưa thoát khỏi vành môi, chiêu thức đã biến sang “Thường thất bát kiếm” là môn tuyệt học “Thiệt thủ” khác hẳn các chiêu thức tầm thường gập vạ lãn.

Trường Hồ ng lão nhân trở mắt kinh ngạc, vì lão thấy từng cụm mây vàng thoáng hiện, đạo hoàng quang rực rỡ muôn màu, dường nói là nhận ra chiêu số với luôn cả hình bóng của Cừu Thiên Hiệp cũng không nhận ra nữa.

Bọn chúng Bài bang, đồng buột miệng kêu lên.

- A!

Kinh ngạc, tất cả đưa mắt nhìn trùng trùng ngẩn ngơ như kẻ mất hồn...

“Âm dương Ma kiếm Đả công Nguơn” thấy thế nhủ thầm:

- “Ta nói!... Hắ n với Tiêu nhi động thủ qua chiêu, thế mà hắ n cố giắ u không để lộ chân tướng con người uẩn khúc thật là tàn châu, tích ngọc... đại lượng như biển cả”!

Cừ Thiên Hiệp trót đã thi triển “Thường thắ ng bát kiế m” khí thế không hòa hoãn được nữa, thân người tựa du long, kiế m pháp tợ bông tuyế t, “soạt, soạt”, “vù, vù” kinh phong “réo” lên như xé lụa, những thắ y kiế m khí tỏa đầ y viện đâu đâu cũng có bóng, lạnh buồ t xương.

Trường Hồ ñg lão nhân tuy là bậc cao nhân ẩn sĩ, kiế m thuật quán tuyệt một thời, nhưng đế n lúc bắ y giờ, kiế m chiêu rời rạc, không còn tinh xảo và linh hoạt nữa, mà lão chỉ giơ cao kiế m thức quay lộn như phong vũ, tạo thành bức tường thành bao bọc khắ p châu thân.

Riêng phầ n Cừ Thiên Hiệp chiêu thế “Thường thắ ng bát kiế m” vũ lộn liên miên không dứt, chiêu biế n chiêu, thức hóa thức, tuy chàng không nặng tay ác độc, nhưng đủ bức đố i phương thờ hồ ñg học...

Cừ Thiên Hiệp đột nhiên hét to:

- Lão sư, hãy lưu ý kiế m chiêu!

Lúc đầ u, Trường Hồ ñg lão nhân đứng giữa điện tiế n tới tháo lui dễ như bởn... Không ngờ,

Tiế ng thét Cừ Thiên Hiệp vừa dứt, thì thắ y một luồ ng áp lực to như quả núi, từ bắ n phương, tám hướng trào đế n cuồ n cuộn, kiế m quang chưa tới, kinh phong đã bức kề , kinh phong loang đế n đâu, kiế m quang tràn đế n đầ y, nhanh như bóng với hình...

Trông tương tự như muôn ngọn sóng trào, bao vây người không lối thoát...

Trường Hồ`ng lão nhân là một danh gia cao thủ, cũng lầy làm ái ngại và bối rối vô cùng, bèn nhủ thầm:

- Thôi rồi, một môn tuyệt kỹ, suốt mười năm chưa xuất thủ, hôm nay lại thảm bại như vậy!

Lão tự xét mình không tài nào chống lại được nên vừa suy nghĩ vừa thôi lui ra sau.

Cừ Thiên Hiệp lại không có ý thủ thắ`ng, nhưng chàng trở tài bức “Trường Hồ`ng lão nhân” hâu tìm lối thoát khỏi nơi đây, để tránh khỏi nơi đây, để tránh khỏi giầy vào những chuyện không đâu. Vì thế mỗi bước tới bước một bước, kỹ chiêu lại động mạnh về phía trước.

Trong chớp mắt, Trường Hồ`ng lão nhân bị Cừ Thiên Hiệp bức dồn vào góc viện Đông Nam.

“Trường Hồ`ng lão nhân” là một người tuổi tác, thầy xa hiểu rộng, kinh lịch nhấ`t võ lâm, lão đã chọn lối né tránh vào góc viện chỉ vì góc viện Đông Nam phía sau có hai bức tường cao hàng trượng, lão sẽ thừa thế vượt qua tường, luôn lại đón đánh, sau lưng Cừ Thiên Hiệp, phòng thủ lại có lợi, do đó Cừ Thiên Hiệp tiế`n tới một bước, thì Trường Hồ`ng lão nhân lui một bước, nhưng mà... trong thiên hạ đề`u có tiế`n có lui, có lợi tất có hại.

Hai là chiêu thế` của Cừ Thiên Hiệp bức liên liên, thôi lui lui mãi, sau cùng là tường cao cản lối, không có ngõ thoát ra, bước tới trước thì chạm kỹ quang nhảy lên cao thì chạm kỹ thức, ba bên kinh phong bối`t mặt, chỉ còn nước đưa gươm chống trả cầ`m cự chứ không mong gì thoát hiểm.

Cừu Thiên Hiệp trông thấy “Trường Hồ`ng lão nhân” đã lui sát góc tường, tinh thần bỗng rúng động mãnh liệt.

Lúc bấy giờ, mười ba chiêu “Thập nhị sanh tiêu” chàng đã sử dụng hết mười hai chiêu, sau cùng chàng rống lên thật to:

- Lão sư! Hãy xem chiêu kiếm cuối cùng của tại hạ!

Chiêu kiếm rốt là “Mạng vận chi kiếm” gồm những tinh hoa ảo diệu tạo thành, công lực cao hơn mười hai chiêu kia gấp bội.

- Keng!... choeng!...

Một đạo ô quang đen ngòm, xé không gian bay xẹt ngang trời,

Cừu Thiên Hiệp rống to:

- Tại hạ cam thất lễ!

Vừa hét dứt, thân mình chàng chớp xẹt, mắt thường không thể nom thấy được, để kiếm ngang mình đứng thẳng người trên bệ, đứng bên mình “Âm dương Ma kiếm Đả`ng công Nguơn” tự lúc nào.

Bài Bang chúng nhơn, chưa thấy rõ việc gì, chỉ biết đứng ngẩn ngơ và im lặng đến độ xuất thần.

Trường Hồ`ng lão nhân, tay hữu giơ thanh kiếm nhún lên ngang tầm mắt, thanh kiếm đã gãy ngang phân nửa, lão ngạc nhiên nói chẳng ra lời, một lúc lâu lão ngược mặt nhìn lên cười sặc sụa, tiếng cười ngân dài, hề` hề` bật tận.

Bài bang Đường chủ và tổng quản, bấy giờ mới thấy rõ, thanh kiếm đeo trên tay Trường Hồ`ng lão nhân, bị một chiêu mạng vận chi kiếm của Cừu Thiên Hiệp chém gãy làm hai đoạn, bất giác bọn chúng vỗ tay reo lên như sấm nổ:

- Hay lắm!

Những tên Bài Bang thủ hạ, đồng reo lên tán thưởng, vang dậy khắp đầu trường.

Trường Hồng lão nhân tung mình nhảy lên bực thêm một tay cầm thanh kiếm gãy, một tay chỉ vào mặt Cừ Thiên Hiệp, vẻ mặt lão hớn hở cười vui tươi, bằng giọng nói khoan hòa bảo:

- Thực là tuyệt diệu! Thiêu hiệp, chúng ta vào đại sảnh trò chuyện! Thiêu hiệp ạ!

Cừ Thiên Hiệp tưởng đầu lão quá tuổi nhục mà biến thành giận dữ, nên lấy làm hồ i hợp vô cùng, nhưng trái với ý tưởng của chàng, gương mặt của lão vẫn khoan hòa vui vẻ, tuyệt không có một tia ác cảm nào, nên chàng lấy lại sự bình tĩnh gượng gạo nói:

- Tại hạ... có việc cần...

Trường Hồng lão nhân vẻ mặt đượm màu khả ái, bằng giọng nói chỉ thiêu t bảo:

- Thiêu hiệp khoan đi đã... Lão hủ có vài lời muốn nói xin Thiêu hiệp chớ phụ lòng!

Âm dương Ma kiếm Đàng công Ngươn tỏ vẻ ân cần ưu ái, lão đưa tay, nắm lấy tay Cừ Thiên Hiệp bằng giọng nói điềm đạm bảo:

- Thiêu hiệp đến đây lão hủ chưa tiếp đãi tròn... mà lại nóng đi đâu? Chúng ta hãy vào nhà trò chuyện...!

Cừ Thiên Hiệp thầm đoán thế nào cũng có một màn tái đầu, nên lần theo hai người đi lần vào đại sảnh.

Bài bang ba vị đại đường chủ, bốn vị tổng quản, đều tẩn mác bước lên, mỗi người đều tỏ vẻ kính phục Cừ Thiên Hiệp thêm lên.

Trường Hồ`ng lão nhân vào đến giữa sảnh đường lại không ngờ`i xuô`ng ghế` như mọi người, mà xê mình đến bên Cừ Thiên Hiệp , lão đưa thanh kiế`m gãy cho Cừ Thiên Hiệp vừa dịu dàng bảo:

- Thiế`u hiệp hãy xem nửa cây kiế`m gãy này! Nó là loại nhu kiế`m:

Cừ Thiên Hiệp vội vàng nhận lỗi nói:

- Vãn bồ`i đã lỡ tay xin lão sư lấ`y lượng trời biển mà...

Trường Hồ`ng lão nhân vội ngắ`t lời:

- Này thiế`u hiệp! Lão hủ có bắ`t lỗi thiế`u hiệp đâu mà chỉ mời thiế`u hiệp xem kỹ thanh kiế`m coi như thế` nào mà thôi?

Cừ Thiên Hiệp nghe lọt vào tai vội đưa tay đỡ lấ`y nửa thanh kiế`m gãy một cách trịnh trọng và đưa lên ngang tâ`m mắ`t quan sát.

Trường Hồ`ng lão nhân mỉm cười nói!

- Xin xem chuôi kiế`m trước.

Cừ Thiên Hiệp vội đưa mắ`t ngo`ng chuôi kiế`m gãy, chỉ thấ`y đầ`u cán chuôi là phiế`n danh mộc chạm hình phượng vũ, cắ`n ngọc Hán Thương phía trên mặt chuôi có khắ`c bốn chữ “Đắ`c tâm ứng thủ” bèn lấ`y làm lạ cúi đầ`u nghĩ ngợi... dường như đã hiểu... bèn kêu lên kinh ngạc:

- Á! Hóa ra thanh kiế`m này của Đắ`ng cô nương phải chẳng?

Thật thế, khi chuôi kiếm lật sang bên trái, ẩn giữa đám mây, phượng vũ có ba chữ triện khắc “Đằng Hồng Tiêu”.

Trường Hồng lão nhân phá lên cười ngất, bằng giọng nói trong như chuông ngân bảo:

- Phải đây thiếp hiệp ạ! Lão hủ đã bỏ ra mười năm công phu ngày đêm chẳng dừng, cốt tâm luyện suốt ba ngàn sáu trăm năm mươi ngày, cốt ý làm đề tặng, nữ đồ đệ, thực là một chuyện không dễ!

Cừ Thiên Hiệp gượng đỏ mặt, ngập ngừng trả lời:

- Việc... này... thực tại... Tại hạ... là... khá tiểc... rất... khá tiểc...!

Trường Hồng lão nhân lão nhân đột nhiên, quay sang “Âm dương Ma kiếm Đằng công Nguơn” nói to:

- Lão bang chủ! Đối với việc này người không nên có ý kiển nhé, hãy nhường lại cho ta bảo quản đặng chăng?

Âm dương Ma kiếm Đằng công Nguơn gật đầu vui vẻ đáp:

- Lão sư cứ tự tiện, chỉ mong lão sư cố giúp là hãnh diện cho lão hủ... lắm đây!

Cừ Thiên Hiệp nghe qua kinh ngạc, không rõ cả hai muốn buôn bán gì trong dạ? Và kỳ quái thật luôn cả Bài Bang chúng nhơn đều chú trọng đến lời nói cả hai, chúng lặng nghe ngóng một cách chăm chú gương mặt lại thoát được vẻ hân hoan.

Trường Hồng lão nhân tỏ vẻ tha thứ, mà lại không phiến trách chỉ nở nụ cười kín đáo nhìn Cừ Thiên Hiệp bảo:

- Không nên tiếc, chẳng có gì hối tiếc! Cũng bởi thanh kiếm nhún, gãy dưới trức kiếm của thiêu hiệp, ha... hà thì có gì đáng tiếc đâu?

Hà hà!

Cừ Thiên Hiệp nghe qua, dường như lọt vào mê hồn trận không hiểu ắt giáp gì bèn dịu giọng hỏi:

- Lão sư? Chẳng nhẽ...

Trường Hồn lão nhân đang cười vụt nín bật lão đưa tay chặn lời Cừ Thiên Hiệp, lại nghiêm trang bảo;

- Thiêu hiệp. Người quan sát lại khúc kiếm gãy của đồ đệ lần nữa xem sao... chừng đó người mới rõ vì sao không nên tiếc?

Cừ Thiên Hiệp ngạc nhiên hỏi:

- Việc này...

Trường Hồn lão nhân bảo nhanh:

- Thiêu hiệp hãy bóc ngược kiếm lên xem?

Cừ Thiên Hiệp dốc ngược chuôi kiếm lên xem, thuận tay bóp mạnh sống kiếm bóc ra.

Nguyên thanh kiếm nhún này bọng ruột, bên trong ruột có một cuộn lụa hồn.

Cừ Thiên Hiệp nổi tính háo kỳ, đưa hai ngón tay kẹp mảnh lụa lôi ra, chàng ném bỏ khúc kiếm gãy thuận tay căng mảnh lụa ra xem. Chỉ thấy mảnh lụa độ chừng năm tấc (mộc) vuông, trên mặt vuông lụa theo một con phượng năm màu, và một con thần long màu vàng, giữa đôi long phượng có thêu tám chữ bằng kim tuyến: “Đoạn đắ

thứ kiếm, Thiên tứ lương duyên” có nghĩa: Ai bề gãy thanh kiếm này sẽ được mối duyên lành Trời định!

Cừ Thiên Hiệp xem qua gương đỏ mặt, cúi đầu nói nhỏ nhỏ:

- Lão sư! Bức lụa này ám chỉ điều gì chi thế?

Trường Hồ ng lão nhân cười ngất... bảo:

- Chuyện quá rõ ràng, Thiệu hiệp thừa biết còn hỏi làm gì!

Cừ Thiên Hiệp gương ngáp nói:

- Tại hạ!

Trường Hồ ng lão nhân khoát tay chặn lời, lại quay sang chúng Bài bang thủ hạ, cao giọng gọi:

- Các vị Đường chủ, Đô tổng quản, mau mau lại đây xem!

Ba vị đại đường chủ và bốn lộ Đô tổng quản tuy hậm hực muốn biết, Cừ Thiên Hiệp rút vật gì trong ruột kiếm, nhưng chỉ lấy mắt mà nhìn chứ không dám lại gần, bỗng nghe lão sư ra lệnh bọn chúng tủa lại, bao vây quanh mình Cừ Thiên Hiệp xem xét. Sau khi nhận rõ tám chữ đề trên vuông lụa hồ ng, bảy người không hẹn nhau đồng vòng tay một lượt hướng vào Cừ Thiên Hiệp chúc tụng:

- Cung hỷ Thiệu hiệp! Kính mừng Thiệu hiệp!

Nhiên hậu chúng quay lại: “Âm dương Ma kiếm Đẳng công Ngươn” vòng tay đưa lên khỏi trán, buột miệng nói to:

- Chúng thuộc hạ kính mừng Bang chủ!

Tiếng reo hò rầm rộ khắp đại sảnh.

Âm dương Ma kiêu mễ Đẳng công Ngươn đưa tay vuốt chòm râu đỏm bạc, cất tiếng cười ha hả nói:

- Thực khéo léo! Cơ trời sắp đặt... khéo léo thật... Ha... ha...

Vị Bang chủ bài bang vừa nói dứt, gương mặt lão hiện lên đầy nét hân hoan sung sướng, đặc ý phi thường, trong nháy mắt thời khó nói hết lời...

Cừu Thiên Hiệp nghe qua chợt hiểu, khiên cho gương mặt trắng hường, đỏ gấc lên như màu hồng chín, chàng xua tay, lắc đầu, run giọng nói:

- Việc... việc này...? Không thể được... Không thể... được...!

Trường Hồng lão nhân bật cười sặc sụa, nói:

- Thiếu hiệp, việc này do “Thiên mệnh” không phải do thiếu hiệp muốn được... lời cổ nhân có dạy: Muôn việc trên đời đều do Thiên mệnh, không phải do ý muốn của người mà nên được... ta không thể cãi lại ý trời mà làm nghịch thiên lý, mà ta phải tuân theo sự an bài của tạo hóa vậy!

Cừu Thiên Hiệp thở ra một hơi dài não ruột, bằng giọng nói khổ sở đáp:

- Chẳng nên, không thể được, chẳng phải tại hạ có ý cố chấp, nhưng thực tại hạ chẳng nên!

Âm dương Ma kiêu mễ Đẳng công Ngươn thấy chàng có vẻ thành thật, bèn nghiêm trang hỏi:

- Thiếu hiệp có điều gì trách ẩn khó nói? Hay là đã có vợ nhà?

Cừu Thiên Hiệp nghe qua kinh hãi kêu lên:

- Húy! Tất cả đều không phải?

Trường Hồ`ng lão nhân lại hỏi:

- Vậy phải có lý do gì chứ?

Cừu Thiên Hiệp dịu nét mặt, bả`ng giọng nói trầ`m trầ`m đáp lại.

- Tại hạ rằ`y đây mai đó, thân thể` phiêu linh, chẳng giấ`u chi lão Bang chủ, sở dĩ vẫn sinh di lầ`n xuô`ng Nam hạ, là có ý vượt ngàn dặm qua xứ Miêu Cương tìm một vị lão hiệp sĩ để hỏi thăm, và câ`u chỉ điểm dùm cái thân thể` mơ hồ` này!

Trường Hồ`ng lão nhân nghe qua, bèn vui vẻ nói tiế`p:

- Việc này rằ`t dễ mọi việc ở Miêu Cương lão hủ sẽ thay thể` giúp đỡ thiế`u hiệp!

Cừu Thiên Hiệp cười đau khổ nói:

- Việc này quan hệ đế`n thân thể` của tại hạ, không ai có thể thay thể` được!

Trường Hồ`ng lão nhân khẽ kêu lên:

- Á! Thân thể` của thiế`u hiệp?

Lão nhân vừa kêu lên vừa đưa mắ`t nhìn chăm chăm vào Cừu Thiên Hiệp, khoảnh khắ`c sau mới lên tiế`ng bảo?

- Thiế`u hiệp chẳng phải lão hủ lắ`m lời gàn trở, muố`n đế`n Miêu Cương, không phải là một chuyện dễ, chỉ vì Miêu Cương là chồ`n rừng sâu nước độc, lại thêm lam sơn chướng khí, làm chế`t người, lại thêm hung câ`m ác thú, suô`i độc nước thiêng, khó mà thoát khỏi bỏ xác rừng hoang, hơn thể` nữa, là con người Mèo rằ`t hung dữ lời nói chẳng đò`ng, thực là khó mà di động một tầ`t đầ`t!

Cừu Thiên Hiệp hiểu rõ vị lão nhân này ở lâu nơi đất Miêu Cương, đồng thời thắm đoán lão không có ý gạt chàng, vì thế mới dịu giọng hỏi tiếp:

- Xin hỏi lão sư, lúc đầu tiên lão sư làm cách nào đi vào xứ Miêu Cương, và làm sao ở đây lâu như thế ... có thể nào chỉ dạy cho văn sinh một hai điều được chăng?

Trường Hồng lão nhân nghe qua, nghiêm sắc mặt nói:

- Khó lắm! Khó lắm! Lúc đầu tiên vào xứ Mèo, lão hủ nhờ một người khách thương buôn thuóc qua lại thường xuyên xứ Miêu Cương, giúp cho một bức họa đồ, lại giảng cho biết phong tục và tập quán của người Mèo, đồng thời chỉ cho lão hủ học một vài câu thơ ngữ Mèo thông dụng, nhờ thế mà Lão hủ tránh khỏi độc thủy sơn, tam, cùng mãnh cầm ác thú, một cách dễ dàng, sau đây mới đạt được ý nguyện!

Cừu Thiên Hiệp nghe qua lấy làm hoan hỷ vô cùng, bèn quỳ ngay xuống đất vòng tay lạy vị lão sư một lạy, bằng giọng nói trang trọng thưa:

- Công việc là như thế đây! Văn sinh hôm nay gặp được lão sư, thực là đại phước, đại hạnh!

Trường Hồng lão nhân mỉm cười hỏi tiếp:

- Có phải thiếu hiệp muốn bảo lão hủ, đem những tình hình, phong thủy, xứ Miêu Cương mà kể lại cho thiếu hiệp phải chăng?

Cừu Thiên Hiệp gật đầu nói mau:

- Văn hạ võn có ý này, chẳng rõ lão sư người có...

Trường Hồng lão nhân mau miệng cướp lời:

- Việc này rất dễ, chúng ta là người của võ lâm thì công dễ như trở tay, chuyện có chi khó sao lại chẳng làm!

Cừ Thiên Hiệp vội vòng tay đáp:

- Vãn hạ xin tạ ơn trước!

Trường Hồ`ng lão nhân khoát tay chặn lời bảo:

- Chẳng dám! Chỉ là ... việc này không phải một sớm một chiều làm xong, lão hủ phải phí mất thời gian nửa tháng, và phải mượn một thời gian tịnh thất của Lão Bang chủ hâu bảo ôn lại ký ức, vẽ ra bức họa đồ` xứ Miêu Cương chú thích nơi nào có sơn lam độc thủy, thú dữ linh câ`m bấy giờ, thiê`u hiệp, có thể noi theo đó, mà vào xứ Miêu Cương... như thế` có tiện hay chẳng?

Ngay lúc Trường Hồ`ng lão nhân nói chuyện Âm dương Ma kiế`m Đả`ng công Ngươn mấ`p máy đôi môi toan chen lời, nhưng mấ`y lầ`n đề`u bị Trường Hồ`ng lão nhân đưa mắ`t ra hiệu cản lại.

Cừ Thiên Hiệp nghe qua lầ`y làm hoan hỉ vô cùng, chàng không lưu ý đế`n thầ`n sắ`c cả hai, nên vòng tay thi lễ nói:

- Nê`u được như thế`, thì còn gì bắ`ng, vãn bô`i xin ghi xương khắ`c cô`t, ơn này không biế`t lầ`y gì làm cảm tạ!

Trường Hồ`ng lão nhân lại gật gù, mỉm cười.

- Chẳng qua, thời gian trên mười ngày, Thiê`u hiệp chờ đợi có lâu lắ`m không?

Cừ Thiên Hiệp hốt hoảng nói:

- Tại hạ đâu dám gắ`p! Lão sư, vì tại hạ mà tổn hao tâm huyế`t, dù thế` nào vãn sinh cũng cố` gắ`ng chờ đợi!

Trường Hồ`ng lão nhân trầ`m giọng bảo:

- Như thế`... càng hay! Chẳng qua lão hủ có một việc thỉnh câ`u, xin Thiê`u hiệp chớ nên thô`i thoát nhé!

Cừu Thiên Hiệp rúng động toàn thân, bèn cúi đầ`u nghĩ ngợi, một lúc lâu mới lên tiế`ng đáp:

- Ngoài việc bức lựa hồ`ng trong ruột kiế`m... ngoài ra các việc khác vẫn sinh không từ chồ`i!

Trường Hồ`ng lão nhân cười ngắ`t, tiế`ng cười làm chấ`n động mái ngói, phát ra tiế`ng ong ong ngân dài bắ`t tuyệt...

HỒI THỨ SÁU MƯƠI MỐT

Kê't nghĩa Trường Hồ'ng lão nhân

Trường Hồ'ng lão nhân cười ha hả, một phút sau mới điề'm đạ'm trả lời:

- Lão hủ sẽ bỏ ra mười lăm ngày công tác, vì Thiế'u hiệp mà vẽ một bức họa đồ' xứ Miêu Cương, như thế' Thiế'u hiệp không phải lo gì nữa. Vậy thiế'u hiệp hãy thay lão hủ chịu nhọc, chỉ điểm cho nữ tiểu đồ' một vài chiêu kiế'm pháp!

Cừu Thiên Hiệp nghe qua trầ'm ngậm ngĩ ngời, bèn cá't tiế'ng khô'sở nói:

- Lão sư câ'n vãn bồ' i chỉ điểm kiế'm pháp cho Đắ'ng cô nương ư?

Trường Hồ'ng lão nhân gậ't đầ'u bảo:

- Phải đầ'y thiế'u hiệp ạ! Chẳng nhẽ thiế'u hiệp phụ' lời của lão hủ?

Cừu Thiên Hiệp cúi đầ'u không trả lời, mà thầ'm suy nghĩ:

- “Nế'u không ưng thuận, lẽ tầ't nhiên Trường Hồ'ng lão nhân đầ'u hứ'ng vẽ bức đồ' bản xứ Miêu Cương, thì ta vượt ngàn dặm đế'n xứ Mèo, sẽ gặp ít, nhiề'u cảnh khô'n, và biế't đầ'u trứ'ng phải sơn lam độc chuớ'ng, mà bỏ thầ'y chồ'n rừng hoang núi thẳ'm, thân xác sẽ mục nát cùng cỏ cây hòa mình vào đầ't lạnh. Chi bắ'ng ta tạm đồ'ng ý ưng thuận trong khi chờ đợi Trường Hồ'ng lão nhân vẽ bản đồ' xứ Mèo thì cũng vừa đúng cái ngày mà chính mình đã ước hẹn với Ba vị phủ quân Vân vụ phái tại bên ngoài thành Phướ'ng Hoàng, và lại sự

chỉ dạy kiếm pháp cho Đả`ng Hồ`ng Tiêu chỉ là hứa suông bả`ng có, chỉ điểm cũng được mà không chỉ điểm cũng được, ta cứ chỉ dạy qua loa, thì đã đến kỳ hạn, nhận bức họa đồ`, nghĩ đến đây, chàng bẽ quyết định, mỉm cười gượng nói:

- Chỉ điểm, vẫn bô`i đâu dám nhận, Đả`ng cô nương biểu diễn vài chiêu, thì việc này vẫn sinh đâu dám trái mệnh!

Trường Hồ`ng lão nhân gục gặc đầu, nghiêm trang bảo:

- Thiếu hiệp, hứa là phải giữ tròn nhé!

Vừa nói dứt, lão nhơn xê mình bước tới trước mặt “Âm dương Ma kiếm Đả`ng công Ngươn” vòng tay thi lễ nói:

- Lão Bang chủ! Xin Bang chủ cho mượn tạm gian tịnh thất, để lão hủ giúp Cừ Thiên Hiệp vẽ bức họa đồ` xứ Miêu Cương, vẽ` phầ`n kiếm thuật truyền cho lệnh ái, đã có vị Thiên hạ đệ nhất kiếm chỉ điểm... lẽ tất nhiên... ha... ha lão hủ hy vọng... điểm đá hóa vàng... ha!

Nguyên Trường Hồ`ng lão nhân thầy Cừ Thiên Hiệp cự tuyệt mãi vắ`n đề` hôn nhân, sợ e kế` hoạch đã định bị đổ vỡ, nên vị lão nhân nảy sanh ra một phương pháp để cho Cừ Thiên Hiệp và Đả`ng Hồ`ng Tiêu gần nhau, vì liệu định trai tơ gái lứa kề nhau, lâu ngày sẽ nảy sanh ra sự cảm mến, với lại cả hai đem kiếm thuật ra tỉ thí làm gì chẳng tay kê`, mắ`t tựa từ tình cảm biế`n ra tình yêu chẳng bao lâu, vô hình trung nước đến lưng thành, không mưu mà hợp.

“Âm dương Ma kiếm Đả`ng công Ngươn”con người lão luyện già dặn, khá không biế`t thâm ý Trường Hồ`ng lão nhân hay sao, do đó, lão gật gù tỏ ý...

Quả nhiên... Ngày hôm sau, Cừ Thiên Hiệp thức dậy rất sớm, cùng với Đả`ng Hồ`ng Tiêu ra bãi cỏ sau viện bắt đầu luyện tập kiếm pháp.

Lúc đầu, Cừ Thiên Hiệp chỉ đưa ra những chiêu hư ảo, rất tầm thường, đưa ra nghiên cứu tỉ luận với Đả`ng Hồ`ng Tiêu.

Đả`ng Hồ`ng Tiêu quá chân thật, cứ y theo sự chỉ điểm của Cừ Thiên Hiệp, mà khổ công luyện tập, chỉ vài ba lần truyền diễn, nàng đã thuộc lòng, cũng nhờ nàng có một trí tuệ thông minh hơn người thường, nói một biết ba, lại thêm ôn hòa, mềm dẻo, thực là một cô gái có tính cách rất cao quý, khiến người người đến kính phục... nể vì.

Một ngày, hai ngày rồi ba ngày.

Đến ngày thứ ba, Cừ Thiên Hiệp bỗng thấy lòng mình rạo rực xao động, chỉ vì tình cảm đã bị Đả`ng Hồ`ng Tiêu xâm chiếm dần dần.

Chàng bắt đầu đem những người bạn gái ra so sánh.

Tiết Lộ`ng không có nét tao nhã như Đả`ng Hồ`ng Tiêu .

Nhan Như Ngọc, lại kém hơn nàng sự mềm mỏng thậm chí đến Điều man công chúa lại kém hơn nàng về tài sắc.

Đả`ng Hồ`ng Tiêu còn một đặc tính là thành thật lại lập chí hướng về võ nghiệp, không điêu ngoa xảo mị, chẳng lẽ lối đùa bỡn, duy có đôi mắt long lanh đẹp tuyệt vời, tuy không thuộc loại “Mị nhãn câu hồn thuật của Ngũ diệu yêu hồ`... nhưng có những tia hấp dẫn đến độ mê hồn. Cừ Thiên Hiệp có một cảm giác, dường như bị cô nương đã cởi mở cõi lòng chính mình, hùng độ và sự chân thật của nàng, khiến chàng dần dần chàng bắt đầu trò chuyện.

Nguyên, Đả`ng Hồ`ng Tiêu học tập kiế`m thuật, là môn Âm dương kiế`m gia truyề`n, nhưng là, thân thể của nàng đã`y hào khí nội công lại được Trường Hồ`ng lão nhân chỉ dạy, vì thế` con người nàng trở thành cô gái gương mẫu.

Vì thế`, tâm tư của Cừu Thiên Hiệp biế`n đổi thái độ ồm ờ lúc trước không còn nữa, mà trái lại chàng tận tâm chỉ dạy kiế`m thuật cho Đả`ng Hồ`ng Tiêu, thấ`m thoát năm ngày qua, chàng đã truyề`n cho Đả`ng Hồ`ng Tiêu bô`n chiêu “Thường thấ`ng bát kiế`m” rút trong pho Thiế`t thư tuyệt học.

Đả`ng Hồ`ng Tiêu một lòng một dạ luyện tập, kế`t quả được bảy, tám phầ`n.

Cừu Thiên Hiệp đố`i với Đả`ng Hồ`ng Tiêu không có tỏ ý nhọt nhọt như trước, mà trái lại rấ`t sô`t sắ`ng và vui vẻ hơn lên...

Âm dương Ma kiế`m Đả`ng công Ngươn thường lưu ý đế`n hành động cô con gái và Thiế`u hiệp, lão lấ`y làm hoan hỉ thầ`m, một mặt âm thầ`m chuẩn bị hôn lễ.

Thầ`m thoát đã đế`n ngày thứ mười.

Sáng sớm đã trở giấ`c, tìm đế`n gặp Âm dương Ma kiế`m Đả`ng công Ngươn nói rõ cái ước hẹn giữa chàng với Tam đại phủ quân Đả`ng công Ngươn và “Nộ sư Kim Hồ`ng” tại ngoại ô thành phượng hoàng, ý muô`n đế`n nơi ước hẹn.

Âm dương Ma kiế`m Đả`ng công Ngươn sớm biế`t việc này do hai tên đầ`u mục Bài Bang báo cáo tường tận khi nghe Cừu Thiên Hiệp nói, lão phá lên cười ngắ`t, đưa tay vỗ ngực nói:

- Thiế`u hiệp! Việc này xảy ra tại phầ`n đấ`t của Bôn Bang, thì phải do Bôn Bang đảm trách, không nhọc lòng đế`n sự lo lắ`ng của

thiếu hiệp!

Cừu Thiên Hiệp nghe qua nghiêm sắc mặt đáp:

- Lão Bang chủ! Việc này do văn bối tôi đề ra, không lẽ thất hứa và lại việc này do cá nhân của văn bối tôi, đâu dám làm kinh động đến Quý Bang, hơn thế nữa Quý Bang với Cửu đại môn phái tuyệt võ hiềm khích, há vì cá nhân của văn bối tôi mà mất hiềm hòa khí hay sao!

Âm dương Ma kiếm Đẳng công Ngươn đưa tay rút nhanh thanh đoản kiếm đưa ngay trước mặt, nếu gặp may mắn can qua sẽ biến thành Ngọc niệm, còn trái lại lão hủ quyết lấy chữ “Thí” mà kết liễu!

Cừu Thiên Hiệp lắc đầu nguây nguây nói:

- Không thể được... muôn ngàn lần không được, văn bối tôi cảm biết là đủ lắm rồi!

Đẳng công Ngươn phá lên cười ngất nói:

- Còn hơn thế nữa thiếu hiệp ạ! Lão hủ đã phái Địa đường chủ đã đến trước đêm rồi!

- A!

Cừu Thiên Hiệp kêu kên một tiếng kinh ngạc, bằng giọng nói khản thiết đáp:

- Lão Bang chủ! Văn bối tôi trọng chữ tín, chỉ muốn một mình đến nơi ước hẹn mà thôi... lão bang chủ, người...

Chàng nói đến đây bỗng ghen lời gương mặt au lên như quả đào chín gấc, bằng giọng thành thật nói tiếp:

... Lão bang chủ, người quá thương thành ra mất thanh danh của văn bối, xin lão bang chủ tha thứ, câu chuyện hôm nay, văn bối xin lão bang chủ cấp tốc gọi các vị Bang chúng quay về Thôn châu, còn về phân kiếm thuật, lệnh ái đã học xong “thường thắ ng bát kiếm” là vừa đủ!

Âm dương Ma kiếm Đả ng công Ngươn, cau mày khó chịu nói:

- Văn vụ môn và Cửu đại môn phải liên kết nhau thì không thiếu gì cao thủ, chỉ sợ...y...

Cửu Thiên Hiệp không để lão nói hết lời, bèn cau mày nói:

- Lão Bang chủ! Dù sao biên giới, tại hạ cũng nhất quyết đi một mình, xin lão Bang chủ thứ lỗi cho!

Giọng nói của nàng cứng rắn như đinh đóng vào cột, hùng độ lại uy nghiêm chí cực.

Âm dương Ma kiếm Đả ng công Ngươn xịu mặt, lão thở dài thườn thượt, tỏ vẻ thất vọng bảo:

- Nếu thiếu hiệp mãi cô chấp, thì phải đành như vậy chứ biết sao? Chỉ tiếc cho lão chủ đã tốn công vô ích!

Cửu Thiên Hiệp nghe qua vội vòng tay thi lễ, bằng giọng hào hùng nói lớn:

- Canh ba chẳng về, thì tới canh năm, hiện giờ văn bối xin cáo từ!

Nói xong, chàng quay mình ra sau, bước rất nhanh ra cổng Bài Bang, nhắm hướng phương hoàng thành trở thuật kinh công chạy như tên bắn.

Cừu Thiên Hiệp vào đến Phụng Hoàng thì trời đã xế chiều, chàng toan đi tìm một ngôi khách điếm, trước là ăn uống sau là hỏi thăm Lãnh nguyệt đình xa, gần ở đâu.

Bỗng nhiên... Từ trong ngõ hẻm nhảy phóng ra một người chạy đến bên mình Cừu Thiên Hiệp lên tiếng bảo khẽ:

- Thiệu hiệp! Xin đừng bước có vài lời, mời thiệu hiệp rẽ qua phía hữu!

Cừu Thiên Hiệp quay phắt lại nhìn người lạ, tưởng ai khác, không ngờ là Trại ngộ Không Tiêu Đình Khuê. Bài Bang Đạo chủ đường, tuy chàng ngạc nhiên về việc xuất hiện thành linh của hã'n, nhưng xét biết "hã'n" vâng mệnh Bang chủ, tất cả đều vì chính mình mà lại đây, lại thêm thấy vẻ mặt hã'n có những tia khác lạ dị thường, dường như có một việc tối quan trọng, nên chẳng hỏi gì cả mà cất bước nhảy qua con đường nhỏ bên hữu.

Con đường nhỏ này lại có một tòa Miếu ông Địa.

Trại ngộ Không Tiêu đình Khuê hết bước bên trái lái quay bên phải, khi nhận thấy bốn phía không người, nhanh như cánh hồng, chạy vọt vào trong Miếu ông Địa, hã'n đứng trong miếu đưa tay ngoắt lại Cừu Thiên Hiệp:

- Thiệu hiệp, xin mời vào đây!

Cừu Thiên Hiệp thấy vẻ hốt hải của gã, bèn mỉm cười nói:

- Tiểu đường chủ! Có lời gì cứ bảo có sao đâu!

Trại ngộ Không chẳng đáp lời, đợi Cừu Thiên Hiệp bước qua ngưỡng cửa miếu, hã'n lẹ tay khép nhanh cánh cửa, lại dẫn Cừu Thiên Hiệp đi dầm vào chánh điện, nguyên ba vị đường chủ của Bài Bang đã ứng trực tại đó bao giờ.

Bọn chúng vừa thấy mặt Cừ Thiên Hiệp vội đứng dậy vòng tay nói:

- Thiếu hiệp đi một mình sao, Bang chủ...

Cừ Thiên Hiệp thân nhiên nói:

- Các vị đã nhọc lòng quá lắm! Chẳng nhẽ hôm nay Phụng hoàng thành có xảy ra việc gì đại sự, và sự ước hẹn của tại hạ đã hỏng rồi cũng nên?

Trại ngũ Không Tiêu đình Khuê, đưa mắt nhìn ra ngoài, vừa khẽ trả lời:

- Thiếu hiệp, nhìn thấy có sự đêm nay, hoặc thiếu hiệp đổi lại kỳ ước hẹn, hoặc là không đến dự là hay hơn cả!

Cừ Thiên Hiệp nghe qua mắt tròn, mày râu dựng ngược, bằng giọng nói trong như chuông ngân bảo to:

- Hừ! Tiểu đương chủ, xem tại hạ quá nhẹ thể!

Tiêu Đình Khuê tái mặt, bằng giọng nói chân trong, run run đáp:

- Bỉ phu đâu giám thể! Chỉ vì, hôm nay trong, ngoài Phụng Hoàng thành, cao thủ tứ trụ trùng trùng như mây, toàn nhân vật của hai phái Cửu Hoa và Vân Vụ, vì ước hẹn mà đến, có thêm hai, ba mươi người, toàn là...

Cừ Thiên Hiệp khoát tay chặn lời, lại cất giọng trầm hùng cười bảo:

- Hà ha! Được như thế này là hay lắm! Tại hạ còn mong cho toàn thể nhân vật của Cửu đại môn phái kéo rước đến đây, để tại hạ hỏi

thăm chúng nó xem, tại sao lại phụ nghĩa thất ước, không đến dự buổi hội trên Hương lô phong Cao sơn Thiệu lâm Tự!

Thiên Đường, đại đường chủ là vô ảnh khách Mạnh Khả Chân, sắc mặt nghiêm trang, lời lẽ chí trọng nói tiếp:

- Cứu đại môn phái, tuy không kéo rước toàn bộ đến đây, nhưng số cao thủ ẩn phục không ít!

Cừu Thiên Hiệp mỉm cười đồng dạ bảo:

- Đa tạ các vị! Xin các vị lập tức trở về Thập Châu, công việc của tại hạ, sáng trưa, hoặc tối, nhất định đến nơi ước hẹn với bọn chúng một mình, khi xong việc sẽ trở về bái tạ ân Bang chủ!

Chàng nói xong toan quay mình bước đi...

Đột nhiên một giọng nói lạnh như băng vang lên:

- Hãy chậm lại!

Nhanh như chớp, tà áo phất mạnh trước gió, Bài Bang tám mươi một lộ “đô báo đầu” Túc địa Thái tuế Liễu Như Phong đột nhiên xuất hiện, hất bước nhanh đến trước mặt Cừu Thiên Hiệp vòng tay thi lễ rất kính cẩn:

- Kính bảm thiệu hiệp! Đêm nay buổi hội tại lãnh nguyệt đình, đã biến thành đại sự suốt mười năm trên chốn giang hồ, mới có lần thứ nhất, không kể cao thủ của Cửu đại môn phái đến gần hết, mà còn có Mười xứ Bang hội bị Vân Vụ môn dùng “phi kích truyền thư” kích họ, nên Mười xứ Bang hội phái rất nhiều cao tay. Theo sự nhận xét của Tiểu chức, bọn chúng đồ xô đến đây không phải vì báo cừu rửa hận, mà chỉ vì...!

Hắ n nói đề n đây lại ngấp ngừng không dám nói hế t lời, mà gương đôi mắ t thau láu nhìn. Cừ Thiên Hiệp lom lom, dáng điệu rắ t khếp nép sợ sệt.

Cừ Thiên Hiệp quá tức cười hỏi ngay.

- A! vậy ra chúng nó còn luận bàn chuyện gì nữa sao?

Liều Như Phong trầ m ngâm giây phút, mới giọng trả lời:

- Chỉ vì chúng nó nói “muô n toan đoạt quyền thiế t thơ” của Thiế u hiệp!

Cừ Thiên Hiệp cười ngắ t bảo:

- Ô , như thê càng hay chứ có sao đâu, mà Đô báo đầ u phòng ngại! Dù cho bọn chúng có giế t được Cừ Thiên Hiệp này, vẫn chưa chắ c lắ y được Thiế t thơ!

Vừa nói dứt, chàng gương đôi mắ t nhìn vào mọi người, trong ánh mắ t chia ra những tia uy nghi lạ, sau cùng chàng cho tay vào hộc lờ ra một quyển sách giũ mạnh.

Ánh bóng đen ô như mào huyê n xứ Đôn Dương bị giũ mạnh, phát ra những tiế ng thép rít vang dậy.

“Thầ n, thiên tàng thiế t hạo khí thơ” có tám tờ sách bằ ng lá sắ t, phát ra tiế ng kim, ngọc chạm vào nhau, tựa hô như trời gầ m nho nhỏ, làm rung động cả lòng người.

Bài Bang chúng nhơn vừa trông thắ y rung động tận đầ y lòng, mỗi người đề u chớp nhanh đôi mắ t dường như đây là lầ n đầ u tiên, họ mở mắ t chào đời, một quyển tuyệt thê kỳ thơ bày ra nhan nhãn trước mặt họ... giữa lúc chúng bài bang đang ngơ ngác.

Đột nhiên, bóng người chớp nhoáng xuất hiện, sau ngói thên án Thổ địa, nhảy tung ra ngoài hai bóng người, chẳng trước chẳng sau, nhát tề đồng xáp lại bên Cừ Thiên Hiệp.

- To gan thật!

Cừ Thiên Hiệp vừa thét lên, vừa tung mình nhảy ra ngoài hành trượng, đồng thời đẩy nhanh ra một chưởng.

- Bùng!... Ào... ào!

Một tiếng nổ long trời, cát bụi bay đầy đất, cây ván văng bắn tứ tung, chiếc thên án bằng mộc hương bị ngọn chưởng phong của chàng đánh bể vụn, đồng thời đẩy lui vào góc tường.

Cừ Thiên Hiệp phá cười:

- Ha...ha!

Một giọng nói trầm lạnh vang lên:

- Hay cho Tiểu tử, quả nhiên ngươi có vài phần hảo hâu!

Bấy giờ, cơn khói bụi bốc loảng giữa điện, hiện ra hai người, đứng sừng sững như hai pho tượng trước thên án.

Một người mập mạp đầu to, tai lớn, mắt lộ mày nùng, lỗ mũi tròn như mũi lân, hai môi mỏng vánh.

Một người nữa, lại ốm nhom không tưởng được, tựa như cây sào tre, mày dài, mắt sáng, môi đỏ tai dài, đôi mắt chia ra như tia sáng khiếp người, chứng tỏ hấn là tay nội lực tột đời, bên hông tả lại đeo lưng lẳng một thẻ bài màu tía, giữa thẻ bài có khắc một chữ “Hồng” to bằng năm tay.

Túc địa Thái tuế Liễu Như Phong vừa trông thấy cả hai, mặt mày biến sắc, xê mình đến một bên Cừ Thiên Hiệp bảo khẽ:

- Thiếu hiệp gã mập mạp là một tay Lục lâm hào khách, ngang dọc khắp giang hồ, có biệt hiệu là “Song chỉ đoạt mệnh” tên là Chư Thấn, còn gã ốm tong chính là Bang chủ Thể vân Bang, xưng hiệu là “Thất Bộ truy hồn” tên Hồn Kiệt Hành toàn là những tay độc địa nổi danh, vậy Thiếu hiệp nên cẩn thận mà đối phó với chúng nó:

Cừ Thiên Hiệp khẽ gật đầu, tay hữu giờ cao “Thất tho” quay một vòng tròn, thuận tay cho vào bọc... bỗng giọng trầm nặng quát lên như sấm nổ:

- Các ngươi đợi ta để làm gì?

“Song chỉ Đoạt mệnh Chư Thấn” mím chặt vành môi mỏng, bỗng giọng nói âm ma như quỷ ru hồn ngoài mộ địa:

- Nghe nói “Thất tho” là vật báu của võ lâm, nên ta tìm đến xem cho biết!

Cừ Thiên Hiệp quét tia mắt lạnh, nhìn Chư Thấn trầm giọng:

- Hừ! Nếu như thế, ngươi đã xem mãn nhãn rồi, tại sao còn chần chờ ở đây, hay là đợi Cừ mỗ tóm đầu quần ra cửa?

Song chỉ đoạt mệnh Chư Thấn giận tái mặt, toang lớn tiếng trả lời.

Đột nhiên... Thể vân Bang chủ “Thất bộ truy hồn” Hồn Kiệt Hành bước xom tới trước, hai tay đánh phết vào nhau. Cầm phần tiếp lời:

- Cừu Thiên Hiệp! Ai bảo ngươi đứng ra thay mặt bọn Yêu Cơ, “Chung Nam Sơn, mà đã thương môn hạ của Bồn bang là Tam tinh, Tứ thủ, hôm nay may mắn gặp được ngươi... Vậy ngươi còn gì để nói hay không... hâ`u bồn bang chủ tiện tay tề` độ!

Cừu Thiên Hiệp cười ha hả nói;

- Hừ! Đừng giả nhân giả nghĩa, các ngươi đến đây là vì “Thiệt thơ”, chứ không vì “trả thù cho môn hạ... Các ngươi đã bị Vân Vụ Bang dùng khích thơ dẫn đến đây, để làm trò cười cho thiên hạ, ngươi đường đường là một Bang chủ, lại kết liên với gã họ Chư một tên độc cước cường đạo, để chống lại ta phải chăng? Thật, ta hộ sanh mạng của ngươi đây, thế` nào... Thế Vân Bang chủ không sợ mất thế diện với giang hồ` các giới hay sao?

Thế Vân Bang chủ Hồ`ng Kiện Hành, giận tái mặt, lão rồ`ng to như hổ đói:

- Gã họ Cừu! Cái món nợ tam tinh, tứ thủ, ngươi phủ nhận phải không?

Cừu Thiên Hiệp nhướn mày cười khẩy bảo:

- Xì! Tam tinh, tứ thủ không chịu nổi một kích Huyê`n cung đủ sức đoạt mạng cả hai chúng nó, cần gì tại hạ phải trợ lực, ngươi là một bang chủ chẳng hỏi đi hỏi lại cho rõ ràng!

Thế vân Bang chủ quá xấ`u hổ thành giận dữ, cá`t tiế`ng quát to:

- Ngươi đừng lắ`m lời vô ích, ta lại đây một là đoạt mạng ngươi, hai là đoạt Thiế`t thơ!

Cừu Thiên Hiệp cười khẩy nói to:

- Hay nhỉ! Để xem tài cán của ngươi đến đâu!

- Hay lắm! Hãy xem chiêu pháp của ta đây!

Vừa hét dứt, đôi chân lão nhút động, hai vai đảo ngược, tay tả tay hữu thật một chiêu Khai môn kiển sơn là một chiêu danh gia chiêu pháp.

Cừ Thiên Hiệp cười kinh mạn gáy gắt bảo:

- À! À!

Chiêu pháp của ngươi chẳng giết được ruồi!

Không thấy chàng di động, cũng không thấy chàng thủ thế, người như luồng kim quang đứng sững, chẳng tránh không lùi, tay tả vẩy nhẹ, ngậm đưa ra tiêu thế, hữu chưởng đẩy mạnh, ngậm chứa võ văn nội lực, đồng thời buột miệng gắt to:

Lui!

Kình phong túa ra như mưa bão, cuộn thành tiếng gió “rì rèo” bay xoăn ngang người thê Vân Bang chủ Hồ ng kiến Hành, thế mạnh như ngàn đợt sóng trào.

Thê vân Bang chủ Hồ ng Kiến Hạnh không tưởng tượng nổi Cừ Thiên Hiệp có ngưỡn nội lực phong phú như thế cho nên nhắc trông thấy hai luồng kình đạo đến gần, bỗng cất tiếng cười nhạt nói:

- Hừ, Tiểu tử ngươi sẽ...

Tiếng “chết” chưa thoát khỏi vành môi, thì hai đạo kình phong như bức vách đổ ngã đập vào mình, lực đạo trâm hùng không còn cách nào cự đương lại, khiên “hấn” thất đã, kêu lên:

- Trời! Ngươi...

Thân mình của Thể vân Bang chủ như quả bóng da, lơ lửng giữa khoảng không, vắng vắng ra ngoài hơn hai trượng, “hắ n” không dám lưu lại lâu, thuận đà nhảy tuốt ra gần cửa điện, rơi xuống giữa gian Miếu, đôi mắt đờm đầy tia sợ sệt, nét mặt nhuốm rõ nét kinh hoàng!

Cừ Thiên Hiệp thấy thế, liền phá lên cười nhạt, cất giọng trầm nói:

- Đâu hùm đuôi thỏ! Tưởng ngươi là hạn người khá, không ngờ lại tệ như thế!

“Song chỉ đoạt hồn” Chư Thắc nhìn thấy Cừ Thiên Hiệp chỉ kích một chiêu, rồi ngừng bắt... hắ n đứng một bên, nhưng không nhận ra luồng thấp lực của Cừ Thiên Hiệp, do đó đôi mắt lảo liên, hướng vào Hồn Kiên Hạnh hỏi:

- Hồn bang chủ! Ngươi làm sao thế?

Thể vân Bang chủ Hồn Kiên Hạnh đưa gương mặt khi gần đến nhìn vào Chư Thắc, vẻ mặt thoát trắng, thoát xanh, nghiến răng kêu ken két nói chẳng ra lời, một khắc sau hắ n khản hạn hét lên:

- Tên tiểu tử, có tà thuật... hãy đề phòng...!

Cừ Thiên Hiệp nhìn “Song chỉ đoạt hồn” Chư Thắc mỉm cười hỏi:

- Chư các hạ! Có phải ngươi muốn tỉ thí với tại hạ chăng?... nên nhìn gương mặt Bang chủ Thể vân Bang!

“Song chỉ đoạt hồn” Chư Thắc là kẻ chưa đến sông Hoàng Hà, còn rạo rức, nghe Cừ Thiên Hiệp hỏi, chiếc đầu to như quả dưa “bung” lắ c lư từng chập, đôi gò má phúng phính đầy thịt lại run giật từng hồi, tiếng nói như heo bị thọt huyết hét to:

- Tiểu tử! Chư gia chưa tìm người thì người đã dẫn xác đến, chẳng khác nào dẽ vào hang cọp, chuột đến tìm mèo... chắc là người khó sống rồi!

Cừ Thiên Hiệp cười sặc sụa bằng lời nói khinh mạn quát àm lên:

- Người muốn động thủ lắm sao! Chẳng nên gặp làm gì... người cô mà vận dụng toàn lực đưa ra thi thố, nếu không thì... vị Bang chủ Thê Vân thế nào, người thế đấy!

Song chỉ đoạt hồn Chư Thắc ng giận run lên, không phân phải, mà gằm lên như hổ dữ:

- Hãy cho tiểu tặc! Ngông cuồng quá lễ, hãy tiếp chương của Chư gia gia...!

Hắn vừa nói vừa động thủ, thân mình ột ịch, nhưng đưa ra chiêu thế, lại không chậm tí nào, hai tay đều vươn ra hai ngón, thi triển chiêu “chỉ thiên họa địa” trên kích mạnh vào “Sơn cấn, dưới công ngay “Đơn điền huyết” quả nhiên mạnh bạo như hổ, nhấn trúng tâm huyết đạo, “Song chỉ đoạt mệnh” thực xứng danh.

Cừ Thiên Hiệp gan to, mặt lớn không lộ chút gì sợ hãi! Thây đồ i phương sử dụng “Song chỉ” bèn gằm vận chân khí che chở, huyện đơn điền thân mình lại đứng im bất động đợi bốn ngón tay điểm đến mình chừng một tấc, lúc đó chàng mới nhích mình, dùng thuật “Lôi hành cửu chuyển” đảo lộn một vùng đã bước ra sau lưng “Song chỉ đoạt mệnh” thâm phép thực kỳ hình dị trạng.

Song chỉ đoạt mệnh Chư Thắc ng, vừa đẩy ra hai ngọn chỉ phong đồ i phương đột nhiên biến mất, khiến hắn cả kinh quay đầu ra sau lưng.

Nhưng tiếng thay, trước mặt hắn một đạo kinh phong to như quả bay long lộc đánh mạnh vào lưng hắn, chiêu thế hiện ra quá thành linh hắn chỉ kịp kêu rú lên:

- Ôi chao! Nguy mất!

- Âm!

Một tiếng động mạnh vang lên, thân mình to béo của Chư Thắc ng bị đạo kinh phong bốc ngược lên cao hàng trượng, và đẩy rơi vào góc điện, tay chân hắn quờ quạng chói với như múa, hắn ngơ ngật xuống đất thở hào hển, tím mặt nói chẳng ra lời.

Chúng nhân của Bài Bang cả sợ lẫn mừng, chúng buột miệng kêu lên cổ vũ... vang dậy.

Cừu Thiên Hiệp trông thấy bộ tịch của hắn bèn mỉm cười nhật, bèn giọng nói kiêu ngạo quát to:

- Nghe tên không cần gặp mặt, các người thật chẳng ra cái thái gì cả, thực là một phường hư danh, vô học...! Đáng thương hại vô ngần!

Song chỉ đoạt mệnh Chư Thắc ng gượng chỗi tay đứng dậy gương mặt phì nộn nhăn lên một cách thảm hại “hắn” không dám gây với Cừu Thiên Hiệp, mà quay sang cự với chúng Bài Bang:

- Hay lắm! Các ngươi về bảo với Đấng công Ngươn lão tặc, ta sẽ đòi món nợ này!

HỒI THỨ SÁU MƯƠI HAI

Giận đánh Bang chủ Thể Vân

Bang chúng Bài Bang, người người đều biên sắc, chúng nổi giận xung thiên vì “Song chỉ đoạt mệnh” Chư Thắc ng dám ngang nhiên nhục mạ vị Bang chủ, do đó kẻ quyết, người chuông: Hãy! Nửa ra, toan động thủ.

Cừu Thiên Hiệp nhanh hơn, nhấc mình bước đến trước mặt Chư Thắc ng, bẻ giọng nói giận dữ quát to như sấm:

- Nợ có chủ, oán có người, người chó ăn nói quàng xuyên như thế! Tất cả mọi việc ở đây, đều do Cừu Thiên Hiệp này đảm trách.

Đoạt mệnh song chỉ Chư Thắc ng, then muôn bề mặt hấn gượng gào to lên:

- Rồi đây sẽ có người lột da ngươi. Chư gia gia khỏi nhọc công động thủ!

Ngay lúc đó, một tiếng “sột” vang lên như gió rít.

Đạo bạch quang như vệt khói trắng, phá gió bay như tên, nhắm ngay “huyệt thái dương” của Cừu Thiên Hiệp xạ nhanh tới, mau hơn đốm sao, tia lửa nguy hiểm khôn cùng.

Bang chúng Bài Bang, vừa trông thấy, tất cả thất đảm kinh hồn buột miệng la lên thất thanh:

Thất bộ truy hồn yếu!

Cừu Thiên Hiệp vội nhích mình, hai chân tung mạnh chiêu “Lôi hành cửu chuyển” vừa thi triển, đã tránh thoát mũi ám khí một cách

tài tình, khiêng chàng cả sợ toát mồ hôi.

- Phập!

Mũi ám khí sáng rõ hình cánh yến, bay cắm vào cây cột vang lên một tiếng khô khan, mũi ám khí này hình dáng hệt con chim én, thân mình là mũi tên thép, hai cánh mỏng và nhỏ như cánh ve mỗi khi xuất thủ phát ra tiếng “ông ông” vấp dây.

Cừu Thiên Hiệp cảm thấy cơn giận đã xung tràn khắp cơ thể chàng cau mày, trên mặt, quát to như sấm nổ:

- Đường đường một vị Bang chủ, mà ám toán như kẻ thất phu!

Lời nói chưa dứt.

Thê vân Bang chủ Hồ ng Kiện Hành đang đứng nấp sau góc cột miếu hấn vươn tay ném mạnh mũi phi tiêu cánh én thứ hai, ám khí vừa thoát tay lóe lên như vệt khói trắng, bay xẹt như tia điện.

Cừu Thiên Hiệp trông thấy tức giận bô i hô i, chàng nhún mình nhảy lên cây cột, vói tay đỡ lấy mũi phi tiêu cánh én đầu thuận thế vươn thẳng tay ném mũi phi tiêu thứ hai, đang bay vùn vụt tới.

“Vút! Keng!

Giữa không trung, hai mũi phi tiêu chạm nhau tóe lửa, phát ra tiếng rít rợn người, hai mũi “Thất bộ truy hô n yến” đua nhau rơi xuống đất.

“Thê vân Bang chủ” Hồ ng kiên Hạch nghe ám khí chạm nhau, khiêng hấn uất hận rống lên:

- Thêm...

Bóng trắng vừa chớp nhoáng, Cừ Thiên Hiệp không đợi hấn phóng “thêm” mũi phi tiêu thứ ba, thân người như vệt khói mờ, đôi mắt không nhí nổi tốc độ, thoắt một cái chàng đã đến bên Hồ`ng kiên Hạnh, quát lên một tiếng như trời gầm;

- Thâu ám khí lại mau!

Trong tiếng hét, chàng đem thêm song chưởng nặng kích mạnh vào đố`i phương.

Thê vân Bang chủ Hồ`ng kiên Hạnh nhìn thấy đạo kinh phong xuất hiện và giọng nói đột ngột vang bên tai, khiên hấn thấ`t kinh vang lên một tiếng ô`i! Tay chân rụng rời, thân mình bị đạo kinh phong bắ`c văng ra ngoài viện, xa trên ba bốn trượng.

Đột nhiên...

- À`m!

Một tiếng nổ như trời long đấ`t lở, cây cột điện lớn cả ôm bị đạo kinh phong của Cừ Thiên Hiệp quật gãy đôi, phân nửa mái điện bị sập đổ ào ào, giữa cơn cát bụi mù trời, một bóng trắng lóe lên và bay vọt ra ngoài, Cừ Thiên Hiệp đứng an nhiên như pho thắ`n tượng giữa Viện tự bao giờ.

Bài Bang chúng luôn cả Song chỉ đoạt mệnh Chư Thắ`ng, không ai bảo ai tắ`t cả vận dụng kinh công chạy tóa ra ngoài Viện.

Nguyên vì Cừ Thiên Hiệp quá giận thê vân Bang chủ dùng ám khí hại mình, nên tung ra một chương cô`t ý tiêu diệt địch, thành thử chẳng thâu hồ`i chiêu thê`, để đạo kinh phong chém ngã cột Miê`u thị uy.

Thật vậy, chương pháp của Cừ Thiên Hiệp vượt đê`n trình độ siêu việt, không thể kể Thê vân Bang và song chỉ đoạt mệnh kinh tâm vỡ

mặt, mà luôn cả Bang chúng Bài Bang người người đề u xám mặt kinh hồn, há miệng xong chẳng nói ra lời.

Cừu Thiên Hiệp đẩy ra một chưởng, phá sập nửa mái điện, song khí giận còn phùng phùng, thân mình chàng như con phượng, bay vọt lên cao tràn qua tả, đảo qua hữu, lại nghe chàng cất tiếng nói cực to:

- Các ngươi chạy đâu! Ngươi... đứng im mau!

Giữa lúc mọi người chưa kịp thở, thì Cừu Thiên Hiệp đã vươn hai cánh tay dài như vươn, tay hữu chộp vào người Thử vân Bang chủ Hồ ng kiến Hạnh tay tả đã nắm chặt song chỉ đoạt mệnh Chư Thử ng cả hai vô phương vùng giẫy, chàng trầm giọng quát.

- Các ngươi nói mau! Cớ gì thiết tha hay cớ n mạng người. Nói!

Song chỉ đoạt mệnh Chư Thử ng mặt như gà cắt tiết, run rẩy kêu lên thảm hại:

- Buông ta ra! Buông ta ra! Gia gia chưa tìm thấy thật sự! Chưa nghĩ đến ... gì cả!

Thử vân Bang chủ Hồ ng kiến Hạnh run lên bần bật cố gắng kêu rống liên miêng:

- Buông ta ra! Ngươi tự hào là khí phách, như thế này chẳng phải ám toán hay sao? Buông ta ra... Tiểu tử!

Cừu Thiên Hiệp thấy cả hai quá ngoan cố, liền vận công bóp mạnh vào đôi vai của chúng đồng thời trầm giọng bảo:

- “Vô sanh Tiểu tử!” theo lời nói của các ngươi hôm nay ta sẽ không tha mạng cho các ngươi đâu!

Vừa nói vừa vận công bóp mạnh vào vai của hai người, lại cao giọng nói tiế'p:

- Ta sẽ giúp các người đỡ sô'ng ché't, chuyển nghịch huyết đạo xem các người còn lời gì để nói!

Giữa lúc, Cừu Thiên Hiệp toan bắ'm vào tử huyết Thể vân Bang chủ Song chỉ đoạt hồ'n.

Bỗng nhiên, một giọng nói á'm đờ'ng vang lên:

- Xin thiê'u hiệp chậm lại!

Tiê'ng nói chưa dứt, cánh cửa gỗ giữa miê'u tự nhiên mở hoát ra từ ngoài bước vào một vị sư già, mình khoác chiế'c áo cà sa, tay câ'm tràng hạt, mắ't sáng, mày dài trắ'ng như vệt bông, dáng điệu rắ't từ bi khả ái.

Cừu Thiên Hiệp nghe gọi vội ngược mặt lên xem khi trông thấ'y lão sư, chàng vội buông ngay yế'u huyết không điếm vào, nhưng đôi tay vẫn giữ chặt hai người chẳng buông tha lại hướng vào vị sư già vừa bước vào, chính là Phật diện Kim thân Ngô Phi đại sư, câ't tiế'ng hỏi to:

- Lão chương môn! Đại sư đành rời Thiê'u Lâm, đê'n Phụng hoàng thành... này hay sao?

Giọng nói của chàng ngắ'm trách sự can thiệp này.

Phật diện Kim thân Ngô Phi đại sư, vừa nghe qua vội vòng tay nói vọng vào:

- Âm dương Ma kiế'm Đắ'ng công Ngươn di đà Phật! Thiê'u hiệp vẫn mạnh khỏe đắ'y chứ?

Cừu Thiên Hiệp vốn dĩ kính trọng đại sư là một bậc cao tăng đạo đức, cũng nhờ chàng ghé Thiệu Lâm tự vào lúc Tàng Kinh lâu bị trộm viếng, sự tôn kính còn tăng thêm, liền vòng tay đáp lễ nói:

- Đại sư an tường! Vãn bối i nhờ phúc trời vẫn mạnh!

Thê vân Bang chu Hồ ng kiện Hạnh và Song chỉ đoạt mệnh Chư Thố ng, khi thoát khỏi vòng tay Thiệu hiệp, cả hai như chim sổ lồng chạy như bay đến núp sau lưng Ngô Phi đại sư đồng thanh nói to lên:

- Ngô Phi đại sư lại đây thật đúng lúc. Đại sư là Minh chủ của cửu đại môn phái, lại là bậc đức cao vọng trọng trong giới võ lâm, lấy theo lẽ công bình, đại sư người dạy cho ít lời!

Ngô Phi đại sư mỉm cười bằng giọng nói nghiêm trang đáp lại:

- Công bình? Công bình ở trong tâm tư mọi người lão nạp đâu rõ được! Nhị vị nên tìm ở lòng mình, lựa lời hỏi lão nạp làm chi!

Giọng nói hiên lành của đại sư, là mong cho hai tên này tỉnh ngộ, song chúng chẳng hiểu gì cả mà nặng giọng nói tiếp:

- Lão đại sư nghĩ lại xem, Cừu Thiên Hiệp đã mở vận Sát Kiếp võ lâm, tàn hại vô số cao thủ hào kiệt, thật là sát tinh ra đời... Lão chưởng môn, tại sao chẳng thay mặt các phái võ lâm mà phục hồi chánh nghĩa?

Cừu Thiên Hiệp nghe qua nổi giận xung thiên, bèn bữu môi cười nhạt nói:

- Hừ! Chánh nghĩa? Các ngươi là phường bại hoại mà giám nhắc đến hai chữ chánh nghĩa hay sao?

Ngô Phi đại sư vội khoát tay chậm lại, bằng giọng nói từ hòa bảo:

- Thiếu hiệp! Nên vì lão nạp mà nhẫn nại một đôi phen!

Nói dứt, đại sư đôi mắt từ hòa khả ái nhìn Thế vân Bang chủ Hồ ng kiến Hạnh và song chỉ đoạt mệnh Chư Thắ ng bắ ng giọng nói trang nghiêm bảo:

- Nếu hai vị vì chánh nghĩa mà lại đây, thì lão nạp lấ y làm mừng cho giới võ lâm, hai vị làm đã được điề u lành còn đêm nay lấ y lời giao ước hẹn nhau, thì hai vị cũng nên đợi, nước chảy lô i mặt đá, ai phải ai quấ y lo gì. Hiện giờ hai vị nói ra e quá sớm, nếu hai vị vô sự xin dời gót!

Giọng nói của Ngô Phi đại sư âm trầ m điề m đậm, lời trọng tâm dài, một là cô ý dục hai người thức tỉnh, hai là chỉ trích và trách thiện.

Hồ ng kiến Hành chương quản một bang phái, còn Chư Thắ ng là một lão gian cả hai há chẳng biế t hay sao!

Nếu lời nói này thố t ra bắ t luận từ cửa miệng nào, và người nói đó có thiên trời lệch dắ t, cả hai nhắ t định sẽ nổi xung lên, xuấ t chiêu dụng võ biế n kẻ đố i thoại thành kẻ cừ thù.

Nhưng lời nói này lại thố t ra từ cửa miệng Ngô Phi đại sư một bậc trưởng giả danh cao vọng trọng, oai trắ n giang hồ , bọn chúng há dám trị hiề m hay sao.

Vì thế , Hồ ng kiến Hành và Chư Thắ ng dắ n lòng nuố t hận, không dám hé môi nói một lời bất nghĩa, mà trái lại bọn chúng còn tỏ ra giác ngộ biế t phục thiện... hầ u thừa cơ hội này mà nhảy khỏi vòng sanh tử, nên cả hai câ t tiế ng bảo nhau:

- Đại sư dạy chí phải, chúng ta chẳng được làm gì khác hơn là đợi giờ ước hẹn chúng ta lý luận vẫn chưa muộn vậy chúng ta nên đề n

Lãnh nguyệt đình chờ đợi, đòi hắ n món nợ này!

Nói xong cả hai liế c mắ t ra hiệu, đồ ng quay mình một lượt, trở thuật kinh công chạy như bay không dám quay đầ u nhìn lại Thổ Địa Miế u.

Ngộ Phi đại sư thở dài lâm bầm:

- Ôi... oan nghiệt! Lạ đức Thích Đà độ cho chúng sinh sớm phát bồ đề tâm...!

Cừu Thiên Hiệp thắ y bóng cả hai biế n khuấ t sau đầ u ngõ, không lắ y làm vui, dịu giọng nói tiế p:

- Đại sư không rõ lai lịch và hành động của chúng nó, để cho chúng an nhiên chạy thoát, thật là quá dễ dãi!

Ngộ Phi đại sư mỉm cười khỏ sở nói:

- Lão nạp há khôn rõ mặt chúng hay sao, nhưng mà, “Đắ c nhiều nhon xử, thả nhiều nhon” ta nên tha thứ cho người, hơn câ u người tha thứ cho ta Thiế u hiệp tạo nên công đức! Lão nạp sẽ vì Thiế u hiệp mà câ u Phật gia hộ!

Cừu Thiên Hiệp tỏ vẻ cảm động nói:

- Không dám! Đại sư quá từ tâm!

Bắ y giờ, Tam đại đường chủ, bồ n lộ đô tổng quản, Đô Báo Đầ u thuộc hạ của Bài Bang nhắ t tề bước tới làm lễ ra mắ t Ngộ Phi đại sư.

Ngộ Phi đại sư chắ p tay đáp lễ liề n liề n, một mặt nói:

- Quý Bang, lão Bang có đế n đây không?

Cừu Thiên Hiệp liền nhanh miệng tiếp lời:

- Đàng Bang chủ toan cùng văn bối đi đến đây, song văn bối đã tạ ân, không muốn nhọc lòng!

Ngộ Phi đại sư chớp nhanh đôi mắt từ hòa bảng giọng nói êm trầm bảo:

- Nay Thiệu hiệp! Bây giờ kiến văn của Thiệu hiệp khá rộng, Thiệu hiệp thấy chứ. Nhưng điều ân oán xảy ra không ngót trên chốn giang hồ, mỗi lúc mỗi nhiều, càng diễn biến càng khốc liệt, muốn êm hay không là do lòng người, lòng của những người tốt không dự vào việc thiên hạ! Theo ý kiến thô lậu của Lão nạp, “Xin chư vị Bài bang quay về Thôn Châu là điều tốt hơn cả!

Bài Bang chúng nhơn chưa kịp trả lời. Cừu Thiên Hiệp nghe qua lấy làm vừa lòng hợp ý bèn cất tiếng nói tiếp!

- Đại sư nói chí lý đây, tại hạ xin mời các vị nên trở lại Thôn Châu là hơn, các vị nên bẩm lại Lão Bang chủ nói “Tại hạ hôm nay, dù sớm muộn cũng trở lại Thôn Châu, sẽ gặp lại Lão Bang chủ tạ lỗi!

Bài Bang chúng nhơn đồng kêu lên một lượt:

- Thuộc hạ đã vâng mệnh Bang chủ, tham dự buổi hội nguyệt đình, nếu cải lại...

Cừu Thiên Hiệp nghiêm sắc mặt ngắt lời:

- Nếu lão Bang chủ rầy phạt, Cừu mỗ nguyện đứng ra chịu lỗi thay quý vị, xin quý vị nên vị tình tại hạ... trở về Thôn Châu... chúc các vị vạn an...!

Cừu Thiên Hiệp nói dứt, vòng tay rất cung kính, tỏ vẻ cương quyết vô cùng.

Bài Bang chúng trông thấy ngôi Thái đầu võ lâm “Ngô Phi đại sư” có mặt tại tràng, lại thêm Cừ Thiên Hiệp tỏ vẻ trang nghiêm chân trọng tử tế vô cùng, mà công lực của Cừ Thiên Hiệp lại cao không thể tưởng được, nếu dưỡng lại nhúng tay vào ắt mang họa dễ như bốn, vì thế họ hợp nhau thương lượng một lúc lâu, bây giờ “Vô ảnh khách” bước ra vòng tay nói:

- Thiệu hiệp dạy như thế, chúng tôi chỉ biết tuân mạng mà thôi!

Cừ Thiên Hiệp nghe qua mừng ra mặt, vội vòng tay vái một lễ, dịu giọng nói:

- Các vị quá nhọc nhằn!

Bang chúng Bài Bang thối kinh, người người vội vòng tay đáp lễ vừa đồng thanh trả lời:

- Xin tạm biệt Thiệu hiệp:

Vừa nói xong, chúng lại quay sang Ngô Phi đại sư cúi đầu làm lễ, sau cùng chúng quay mình ra khỏi Miếu thổ Địa, nhắm hướng Thập Châu tấn phát:

Ngô Phi đại sư đợi chúng Bài Bang đi được một đôi xa, bèn nhìn Cừ Thiên Hiệp trầm giọng hỏi:

- Thiệu hiệp nghĩ sao về buổi hội đêm nay?

Cừ Thiên Hiệp ngăn người ra, bằng lời nói chân thành đáp

- Văn bối không may nghĩ ngợi, vì văn bối là kẻ bị động hoàn toàn, chỉ cần nói rõ tâm thành ý thật của mình, chừng đó... cuộc hội có biến chuyển ra sao... sẽ tùy cơ ứng biến...

Ngộ Phi đại sư lắc đầu buồn bã, bằng giọng nói trong êm bảo nhỏ:

- Thiệu hiệp! Lão nạp có một điểm thỉnh cầu, xin Thiệu hiệp hãy nói tay, mà giảm bớt sát kiếp. Riêng về “Chiếc đỉnh vàng của Vân Vụ môn” và viên “ngũ long huyết cầu” của Cửu Hoa môn, chỉ vì hai món đồ kể trên là vật trấn môn chí bảo, một mai bị mất đi, ta chớ nên lấy làm lạ vì sự hy sinh của chúng nó. Vả đây là một giá trị tuyệt đối, một bảo vật di truyền trên mấy mươi năm của mấy đại môn phái đó.

Cửu Thiên Hiệp lấy làm lạ, cau mày trả lời:

- Những việc này đối với văn bối chẳng mấy may liên hệ. Có chăng là giống câu chuyện “Thượng thừa hoa pháp chân kinh” của Tiểu bối, hay là câu chuyện “Kiếm phổ” của phái Võ Đang bị mất trộm... bốn câu chuyện na ná nhau như thế!

Ngộ Phi đại sư lại trầm giọng nói:

- Chân kinh của tệ tự, hôm nay đã lóe lên một vài tia sáng!

Cửu Thiên Hiệp ngạc nhiên kêu lên:

- Thật thế à?

Ngộ Phi đại sư khẽ gật đầu, bằng giọng nói trân trọng tiếp lời:

- Hôm nay lão nạp đến đây, chỉ vì như được tin tức quyền chân kinh!

Cửu Thiên Hiệp lấy làm lạ hỏi nhanh:

- Đại sư không tham dự buổi hội tại lãnh nguyệt đình chứ!

Ngộ Phi đại sư nghiêm giọng nói tiếp:

- Lão nạp đã nhận được bức “Phi khích truyề`n thư của Vân Vụ phái, nhưng không có ý đề`n tham dự, theo những điề`u lão nạp đã biế`t, đêm nay cao thủ không ít, nế`u Thiề`u hiệp không nổi trận lôi đình, thực là phước đức cho nê`n võ lâm lắ`m đó!

- Đại sư...

Cừ Thiên Hiệp chủ kêu lên hai tiế`ng vội nín bật chàng cau mày khó chịu nói thầ`m:

- “Ta không sanh sự háo sát, nhưng chúng nó có chịu tha thứ cho ta đâu!”

Nghĩ đề`n đây Cừ Thiên Hiệp cao giọng nói:

- Vãn bồ`i chẳng phải tên đồ`tể khát máu. Đại sư nên xét lại!

Nói xong, chàng lại đổi giọng tiế`p lời:

- Nhưng không rõ “Thượng thừa Hoa pháp chân kinh của quý tự lọt vào tay ai, vãn bồ`i nguyện ra sức truy tâ`m cho kỳ được, một là đáp lại lòng chân thành của Đại sư hai là rửa sạch vế`t nhơ cho thanh danh của vãn bồ`i phải mang!

Ngộ Phi đại sư miễn cưỡng gật đầ`u nói:

- Tâm ý của Thiề`u hiệp lão nạp đã rõ, chẳng qua là... thủ phạm quyền chân kinh chưa nhứt định, chỉ còn truy cưỡi xem hạ lạc nơi đâu, lão nạp đã cô`gắ`ng công chờ đợi... sau này đòi lại vẫn chưa muộn... Còn việc hôm nay lão nạp tuyệt nhiên không dám kinh động!

Nói đề`n đây, lão sư đưa mắ`t nhìn trời... còn quay lại nhìn Cừ Thiên Hiệp bảo tiế`p:

- Thiêu hiệp, giờ đã về` chiề`u, xin tạm biệt, canh ba gặp lại nhau!

Cừu Thiên Hiệp mỉm cười khỏ sở nói:

- Canh ba tại cuộc hội Lãnh nguyệt đình, mong đại sư chủ tọa cho công bả`ng nhé!

Ngộ Phi đại sư đáp nhanh:

Lão nạp sẽ đế`n dự!

Vừa nói dứt, lão niệm một tràng Phật hiệu cá`t bước đi nhanh ra khỏi miế`u Thổ Địa, thoát mình đã mấ`t dạng sau đầ`u ngõ.

Cừu Thiên Hiệp đưa mắ`t nhìn theo sau đại sư đế`n khuấ`t bóng lòng chàng nổi lên bao nhiêu điề`u khó nghĩ: Thiêu Lâm chơn kinh Võ đương kiế`m phổ, Vân vụ đỉnh vàng, cả ba chuyện đề`u giồ`ng hệt nhau, ai là thủ phạm? Ai gây ra những việc này rồ`i đổ vạ cho chính mình, làm cho chính mình đi đế`n đâu cũng gặp toàn nghịch cảnh, không giờ phút nào yên tâm được nữa? Chàng lại chếp miệng rửa thầ`m:

- “Nế`u ta truy ra người này, ta sẽ phanh thây ra muôn đoạn mới thỏa lòng uấ`t hận!”

Cừu Thiên Hiệp vừa đi lầ`n ra khỏi miếu thổ địa.

Bắ`y giờ, mặt trời đã gác non tây, ánh hoàng hôn đã trùm đầ`u cả vạn vật.

Ngõ vắ`ng không ai lui tới nên lặ`ng lẽ, Cừu Thiên Hiệp vẫn lầ`m lữ đi trên con đường vắ`ng vè.

Bỗng nhiên... Từ trong góc hẻm, bóng người nhảy ra thoăn thoắt, gây nên tiếng gió phấp phật, do nhiều tà áo chạm nhau.

Cừu Thiên Hiệp liếc mắt thấy tám gã đạo sĩ, trang phục theo kiếm khách, đứng hàng chữ nhật chắn cản lối đi, nguyên đây là tám tên đại kiếm thủ của phái Võ Dương, Huyền tự bang lão đạo sĩ, vừa thấy thế, Cừu Thiên Hiệp nhảy lùi ra sau hai trượng cao giọng quát to:

- Các vị ý muốn gì thế?

Võ Dương Bát kiếm, đầu lĩnh là Huyền Tĩnh cất tiếng trong như chuông ngân bảo:

- Vô lượng thọ Phật! Tiểu thiêu chủ, đạo vâng lệnh chương môn, đến Lãnh nguyệt đình tham dự buổi hội đêm nay!

Cừu Thiên Hiệp buột cười to:

- Nếu như thế, chúng ta sẽ gặp vào lúc canh ba đêm nay!

- Không!

Huyền Tĩnh lão đạo khoát tay kêu lên, lại trầm giọng nói tiếp:

Lúc ra đi Chương môn có dặn bên đạo, đôi ba lần, bảo anh em chúng tôi trước khi đến Lãnh nguyệt đình dự hội, phải tìm gặp mặt Thiêu hiệp trước... để nói một vài lời!

Cừu Thiên Hiệp lầy lăm lầy nói ngay:

- Quý vị có điều chi xin chỉ giáo!

Huyền Tĩnh lão đạo vuốt chòm râu óng ả, dịu giọng nói;

- Chỉ vì câu chuyện “Kiếm phổ của bốn sơn, bất vô âm tín nên chương môn nhờ Cừ Thiên Hiệp tìm lại dù, nếu Thiệu hiệp đồng ý, anh em tự Huyền của chúng tôi trong khi dự hội tại Lãnh nguyệt đình... chúng tôi sẽ khoan tay đứng hầu, nguyện chẳng hỏi một câu, chẳng bàn một tiếng!

Cừ Thiên Hiệp lắc đầu từ chối nói:

- A! điểm này không thể được! Vì ta có biết “Kiếm phổ thất lạc ở nơi nào?

Huyền Tịnh lão đạo cười nhạt tiếp lời:

- Nếu thế thì tám anh em tự huyền chúng tôi phải dự phần náo nhiệt trong buổi hội “Lãnh nguyệt đình!

Cừ Thiên Hiệp nghe qua mây dựng đứng mắt phượng tròn, trầm giọng hét to:

- Các người muốn sao cũng được! Nhưng việc gã họ Cừ nhất định từ chối ngay!

Huyền Tịnh lão đạo cười nhạt hỏi:

- Tiểu thí chủ, tại sao.

Cừ Thiên Hiệp cả giận nạt to:

- Câm mồm! Các người đừng cậy đông uy hiếp Cừ Thiên Hiệp này à? Các người đã làm rồi, đêm nay riêng các người chỉ có tám người dự hội, mà buổi hội rất đông cao thủ, nếu ta sợ thì có đến dự làm gì ...?

Huyền Tịnh phá lên cười lạnh lạnh nói:

- Tiểu thí chủ! Nếu nói như thí chủ thì có gì đáng nói đâu, đành rằng Võ Dương Bát kiếm võ nghiệp chẳng cao, nhưng cũng thành danh có tự hiệu rõ ràng, thiêu hiệp lại chê anh em ta chẳng thấy sự vô ích đó!

Cừu Thiên Hiệp phá lên cười như điên nói:

- Cừu mỗ nhìn thấy các người mạng số cao mà ngã n thế! Ha! Ha!

Huyền Tịnh lão đạo cau mày hỏi lại:

- Tại sao ?

Cừu Thiên Hiệp vẫn cười, trầm giọng đáp:

- Trên đường đi khiêng thể nói ra được ... Ha ha! Ha!

Vừa nói dứt, chàng lên cười sắc súa, như điên như dại, chẳng vận công, không đề khí, lại an nhiên như không việc gì xảy ra, mà cất bước nhanh hướng vào “Võ Dương bát kiếm...” đang thủ thế cản đường, đâm sầm, đương nhiên như không trông thấy ai cả.

Trong người Cừu Thiên Hiệp bây giờ, có một phần hào khí, một phần ngạo mạn, một phần cuồng nộ tổng hợp thành một kẻ gàn đố i với Võ Dương Bát Kiếm, chàng lại xem thường.

Võ Dương Bát Kiếm thấy Cừu Thiên Hiệp quá gàn dở, khiên ba tên nhảy ra trước, là: Huyền Đạo, Huyền Thanh, Huyền Thành cả ba sờ chấ c đố c kiếm, toan rút ra tấn công.

Huyền Tịnh thất kinh vội lấy mắt cản ngay ba tên sư đệ, lại hướng vào Cừu Thiên Hiệp nghiêm trang bảo:

- Cừu Thiên Hiệp! Giờ này nếu anh em chúng tôi tuốt kiếm dùng toàn lực chống lại ngươi... ngươi có hối hận hay không?

Cừu Thiên Hiệp phá lên cười ha hả nói:

- Đại trượng phu khi hành sự, không có cái gì gọi là hối hận cả! Nào Bát Kiếm Võ Dương tránh ra mau!

Vừa nói dứt, hai tay chàng vệt mạnh hai bên, bước ngang qua mặt tám đạo sĩ Võ Dương đôi mắt sáng tinh, vẻ mặt uy nghi, khiến cho tám tên đạo sĩ mãi nhìn không dám xâm phạm.

- Soạt, soạt!

Hai, ba, bốn tiếng nổi lên như gió rít vèo, vang động phía sau lưng.

Cừu Thiên Hiệp vội quay phắt người ra sau, một đạo chuông phong tung liên theo thế bước, đồng thời chàng quát lên như sấm:

- Hừ! Các vị đã đến giờ tận số hay sao chứ?

Lời nói dứt, đạo kinh phong đã quét sát mặt Võ Dương Bát Kiếm, chúng trông thấy mặt Cừu Thiên Hiệp liên thân nhanh lưỡi kiếm vào vỏ.

Nguyên chàng vừa vượt qua bảy tên Võ Dương kiếm sĩ rút gươm ra toan đánh lên...

Huyền Tịnh sợ thất thanh, bèn gượng nói thật to:

- Chúng tôi không có ý đánh lên? Vì buổi hội tại Lãnh Nguyệt Đình, đâu phải là việc của Võ Dương Bát Kiếm mà ra!

Nói xong, lão đưa tay ra hiệu cho đồ̀ng bọn tra kiế́m vào vỏ, lại bước xê mình tới trước một bước dùng lời nói trọng động hỏi:

- Tiểu thí chủ! Có phải tiểu thí chủ toan thanh toán hai phái võ lâm chánh tà không?

Cừ Thiên Hiệp mỉm cười đau khổ nói:

- Tại hạ không bao giờ muố́n xâm phạm đế́n cá nhân kẻ khác xâm phạm đế́n mình!

Huyề̀n Tịnh lão đạo tỏ vẻ trịnh trọng nói:

- Thế càng hay, bả̀n đạo xin nói thẳng một lời. Tiểu thí chủ biế́t chẳng đại chúng đang giận, khó thể phạm vào, chỉ vì hai nắ́m khó cự bộ́n tay, hảo hơn tối kỵ đồng người!

Cừ Thiên Hiệp mỉm cười, bả̀ng giọng nói trong như sương tiế́p:

- Đành rằ̀ng lý luận là như thế! Song đồ́i với lão bộ́i, bả̀ng hữu không thể là kẻ địch, mà kẻ địch thì hòa giải không được phải giao đấ́u!

Huyề̀n Tịnh lão đạo vuốt râu cười ngắ́t:

- Thật là lời chí khí!

Đoạn lão nhìn Cừ Thiên Hiệp nói tiế́p:

- Nếu thiế́u hiệp bảo thế, chúng ta sẽ gặp lại nhau canh ba đêm nay!

Cừ Thiên Hiệp vẫy tay nói nhanh:

- Như thế là đủ lắ́m rối. Các vị cứ đi! Canh ba trở lại Cừ mố xin hầ̀u chỉ giáo!

Ngay lúc “Võ Dương Bát Kiếm” xô c kiếm toan rời khỏi nơi đây.

Đột nhiên từ trong bóng tối hiện ra một gã lùn nhỏ, vận đồ chẹt cật tiếng kêu to:

- Tiểu nhơn vâng mạng đưa tin cho Thiêu hiệp!

Võ Dương Bát Kiếm vừa khởi thế đi vụt hoãn lại.

Cừu Thiên Hiệp quắc mắt nhìn tên hán tử lùn nhỏ từ đầu đến chân, trầm giọng hỏi:

- Ai? Người vâng lệnh ai đưa tin?

Tên hán tử lùn nhỏ đôi mắt lảo liên, mấp máy đôi môi, song không thốt nửa lời.

Cừu Thiên Hiệp đoán biết hẳn thấy sự có mặt của Võ Dương Bát Kiếm nên không chịu nói chẳng, nhân đó chàng quay nhìn Bát Kiếm đạo sĩ điềm đàm nói:

- Các vị có thể lên đường!

Tám tên đạo sĩ Võ Dương không chần chừ tất cả đưa mắt trừng Cừu Thiên Hiệp một cái mới chịu rún mình khởi thế, chạy biến mình vào bóng đêm trong khoảnh khắc đã mất dạng.

Tên lùn nhỏ vội nói nhanh:

- Cuội hội tại Lãnh Nguyệt Đình đêm nay, thay vì canh ba, đổi sang canh tư mới bắt đầu ta họp!

Cừu Thiên Hiệp ngạc nhiên tròn mắt hỏi:

- Tại sao?

Tên hán tử lùn nhỏ, không do dự đáp ngay:

- Tiểu nhân chỉ là kẻ chịu sự sai khiếm, làm sao rõ được. Xin thiêu hiệp để sang canh tư đến đây là đủ!

Hắn vừa nói dứt, không đợi Cửu Thiên Hiệp có đồng ý hay không, mà rún mình co rúm lại như con ly miêu, chuyển bước chạy nhanh về phía đầu ngõ mất dạng!

HỒI THỨ SÁU MƯƠI BA

Ô phục kích ngoài thành Phụng Hoàng

Cừu Thiên Hiệp lại nghĩ: “Dù cho thay đổi giờ cử hành, buổi hội Lãnh nguyệt đình cũng chỉ nhóm họp một lần thôi, có lẽ còn rất nhiều cao thủ chưa đến kịp canh ba, nên bọn chúng thay đổi giờ ước hẹn cũng nên”. Chàng lại đoán thẳm tên hán tử lùn nhỏ, có lẽ là người của Vân Vụ Môn phái đến... Nhân có đó, Cừu Thiên Hiệp không đuổi theo tên hán tử lùn nhỏ, mà đi xuyên qua ngõ hẻm, lần ra đại lộ vào giữa khu phố thành Phụng Hoàng, chàng lại tìm thuê một căn phòng khách sạn, háu ăn uống nghỉ ngơi, chờ đến canh tư đi dự hội.

Lúc bấy giờ, đường phố đã lên đèn, Cừu Thiên Hiệp chọn được một khách lâu, thuê một căn phòng, rồi gọi tửu bảo đem cơm rượu ra dùng bữa, sau khi ăn uống chàng không đi dạo phố như mọi lần, mà đi thẳng lên phòng đóng cửa ngòai tĩnh khí dưỡng thần.

Chàng vận khí hành công một lúc, thì thời gian đã đến canh hai.

Lúc bấy giờ tinh thần và nội lực đã sung mãn, Cừu Thiên Hiệp lại không ngủ được, bèn ngòai xếp bằg tròn trên giường, lấy Thiệt thơ ra đọc nghiên cứu.

Đột nhiên...

Tróc! Tróc!

Tiếng búng tay vang lên ngoài cửa song, tuy âm thanh rất nhỏ, song giữa đêm khuya canh vắng nghe rõ mồn một.

Cừu Thiên Hiệp thấ t kinh gấ p nhanh quyền Thiế t thơ cho vào bọc, vội nhẩy phóc xuô ng giường đi lầ n lại bên song cửa, dùng hai ngón tay búng “tróc tróc” đáp từ.

Thủ pháp này gọi là “Đàn chỉ truyề n âm” một ám hiệu thông thường nhấ t giang hồ , nhân vật võ lâm ai ai cũng rõ Cừu Thiên Hiệp trở nên lịch lãm, đố i với các môn, các ngành, các loại trong chố n giang hồ chàng đề u rành rẽ, và thuộc lòng, khác với lúc xuấ t đầ u lộ diện một đấ t một trời.

Ngoài song một giọng nói lạnh ló t, bảo khẽ vào phòng:

- Mở cửa ra! Ta đây mà!

Cừu Thiên Hiệp lấ y làm kỳ hoặc... và chột hiể u ra... vội đáp khẽ:

- A! Có phải Tiế t cô nương đấ y không?

“Hoa Khôi lệnh chủ” Tiế t Lệ Hồ ng giọng oanh đáp lời:

Đã nhận được tiế ng của ta ... hãy mở cửa mau!

Cừu Thiên Hiệp ngăn người ra. Chỉ đêm khuya canh vấ ng lại tại gian phòng ngủ, trai tơ gái lúa ngô ì đàm đạo, thật là một điề u đáng sợ, vì miệng thế gian sẽ mĩa mai... Do đó, Cừu Thiên Hiệp chỉ đẩy nhẹ cánh song, nhưng không dám mở cửa cái...

- Soạt!

Một bóng người xanh tung cửa song mà vào trong.

Cừu Thiên Hiệp chưa kịp đề phòng, thấ t kinh kêu lên:

- Úy!

“Hoa Khôi lệnh chủ” Tiế́t Lệ Hô`ng bước đế́n đứng bên đèn, mảy ngài chớp nhẹ, mỉm cười hỏi:

- Người sợ ta cướp “Thiết thư” hay là sợ ta hành thích? Mà giờ trò gì lạ thế́?

Nói xong, nàng đưa mắ́t lão liên nhìn khắ́p gian phòng, lại bữu môi hỏi:

- Một người thôi sao?

Cừu Thiên Hiệp mỉm cười, khô sợ đáp:

- Dĩ nhiên là một người? Chẳng nhẽ còn có người thứ hai?

Tiết Lệ Hô`ng chớp nhanh đôi mắ́t, bằ`ng giọng trầ`m buồ`n hỏi tiế́p:

- Nhan phó giáo chủ đâu? Các người ngon ngọt với nhau lắ`m mà, ca ca, muội muội một bước chẳng rời nhau...?

Cừu Thiên Hiệp nghe qua lắ`y làm thẹn thùng đỏ mặt vội nói:

- Cô nương nói chi lời này... Nhan cô nương với ta... ư?... Với ta... như...

Tiết Lệ Hô`ng hỏi nhanh:

- Như... thế́ nào?

Cừu Thiên Hiệp ghen ngào đáp:

- Nàng với ta như tình bạn hữu, quen nhau trên chồ́n giang hồ`, cũng như đố́i với Tiết cô nương vậy... chúng ta đề`u là bạn! Nào có gì khác lạ đâu, Tiết cô nương chớ nghĩ lằ`m mà tội cho... tôi lắ`m!

Tiết Lệ Hô`ng hờn dỗi, gay gắ́t bảo:

- Ta đâu dám sánh với Nhan Như Ngọc! Ta chỉ là một cô gái vô danh tiểu tốt. Còn nàng là Phó Giáo chủ Huyề t quang giáo, mà giáo chủ phái này thanh thế lớn rộng, nàng lại đầy đủ tài sắc, thông minh, sắc đẹp danh phận, còn ta, đâu có đủ tư cách mà so sánh với Nhan Như Ngọc!

Cừ Thiên Hiệp há hốc mồm vì quá thẹn, nghẹn ngào nói:

- Việc này... Tiề t cô nương...

Tiề t Lệ Hồ ng cau mày ngắ t lời, cười nhạt:

- Ta nói sai hay sao?

Cừ Thiên Hiệp lấ y làm bực mình về những chuyện gái trai, bèn lái câu chuyện qua hướng khác, bắ ng giọng nói trang trọng hỏi:

- Tiề t cô nương, chuyện này xin cô nương gác lại... tại hạ xin hỏi, có phải vì cuộc ước hội mà đêm nay cô nương đế n đây chẳng? Lệnh tôn Tiề t tiề n bồ i có mặt tại Phượng Hoàng thành này chứ?

Tiề t Lệ Hồ ng cau mày khó chịu, gương mặt hồ ng nhan thoáng đượm những tia buồ n man mác dịu giọng bảo khẽ:

- Buổi hội đêm nay, cao thủ tụ hợp chẳng ít! Ta lấ y làm ái ngại, vì mảnh hổ nan địch quầ n hồ ... vậy... Thiề u hiệp hãy cẩn thận một đôi phầ n!

Cừ Thiên Hiệp tấ m thân cô khổ lênh đênh, lang bạt rày đây mai đó, không một kẻ hỏi thăm không một nguồ n an ủi, bây giờ lại có người quan tâm thăm hỏi chính mình, nên cõi lòng dâng lên một niề m cảm kích muôn vàn.

Đêm nay ước hội tại thành Phượng Hoàng, trừ vị chương môn Thiề u Lâm Tự là Ngộ Phi đại sư ra có thể nói không một ai quan tâm

và cảm mê´n chàng cả, tuy chàng không biê´t sợ hãi là gì... nhưng
tinh thâ´n cô độc, dường như có cái gì đáng sợ hơn.

HỒI THỨ SÁU MƯƠI TƯ

Chỗ n cô đình

máu nhuộm đồ ng hoang

Vì thế, chàng đối với mấy câu nói của Tiết Lệ Hồng càng khiến cho chàng cảm kích mười phần, một niềm an ủi rằng còn có người an ủi đến chính mình, và cá nhân mình đỡ cô đơn, nghĩ đến đây niềm đau khổ vụt biến đi, nhường chỗ cho cái cười hân hoan, gật đầu liên tiếp trả lời:

- Đa tạ Tiết cô nương chiếu cố, tại hạ lấy làm cảm động bội hời!

Tiết Lệ Hồng nhìn thấy gương mặt đẹp tuyệt thế của Cừu Thiên Hiệp, thoáng đượm sự hân hoan, khiến nàng vô cùng cảm động chớp nhanh đôi mắt... tiếp lời:

- Gia phụ có đi chung với tôi, chúng tôi thuê phòng ngủ, đối diện gian phòng của Thiệu hiệp, tôi thừa lúc phụ thân đang vận dụng công lực nên bước sang qua đây an ủi người một vài lời!

Cừu Thiên Hiệp cảm thấy chẳng an lòng, bèn tỏ vẻ thành thật nói:

- Vì đang đêm không dám quấy rầy người, nên tại hạ không qua bái phỏng được, xin miễn

lỗi cho tại hạ. Hoa khôi lệnh chủ Tiết Lệ Hồng khoát tay nói mau:

- Phụ thân sau khi rời Thiệu huyệt bảo, đối với người phụ thân ta có vài phần tha thứ, chỉ như câu chuyện đêm nay. Phụ thân ta

được hai phái Vân Vụ và Cửu Hoa thân hành đến mời nên không thể khước từ được, tuy người đến đây, nhưng người nhất quyết không coi Thiếu hiệp là kẻ thù.

Cửu Thiên Hiệp lấy làm cảm động nói:

- Mong cô nương thừa lại với Tiết tiên bối, khi nào rồi việc tại hạ đến bái tạ!

Qua canh ba chúng ta sẽ gặp lại!

Hoa khôi lệnh Chủ Tiết Lệ Hồng vừa nói vừa bước ra ngưỡng cửa sổ, một tay khép nhẹ hai cánh cửa song, toan cất bước về phòng.

Cửu Thiên Hiệp vội gọi giật nàng lại:

- Tiết cô nương. Giờ ước hội bọn chúng lại đổi canh tư! Cô nương chẳng nên đến làm gì một canh dài chờ đợi, xin cô nương hãy đợi canh tư nhé!

Tiết Lệ Hồng cau mày nửa tin nửa ngờ nói:

- A! thật vậy sao...?

Cửu Thiên Hiệp dự dự đáp lại:

- Lúc đầu canh ta nhận được tin tức! Đây là một đối tượng duy nhất của chúng nó chẳng lẽ giả...!

Tiết Lệ Hồng ngạc nhiên hỏi:

- Tin tức? Của ai truyền đến?

Cửu Thiên Hiệp tỏ vẻ nghiêm trang nói:

- Một gã hán tử lùn nhỏ, chắc là người của Cửu Hoa phái và Vân Vụ môn sai đến!

Tiết Lộ Hồng lây làm ngạc nhiên chi tiết, bèn ra dáng giận dữ nói tiếp:

- Tại sao bọn chúng không thông báo đến phụ thân của ta, chẳng nhẽ Vân Vụ phái lại quá sơ sót như thế, một danh môn chánh phái, đâu làm những việc hồ đồ, coi rẻ chúng tôi như vậy kia...!

Cừ Thiên Hiệp thần thờ nói tiếp:

- Tiết Lộ nương nhớ canh tư đến dự!

Tiết Lộ Hồng mỉm cười nói:

- Nếu như thế, canh tư ta sẽ gặp lại nhau!

Nàng vừa nói vừa khép chặt cửa song, thoát một cái như cánh én lượn buông mình chạy như bay sang khách điếm đối diện.

Cừ Thiên Hiệp đưa mắt nhìn theo sau lưng Tiết Lộ Hồng, khi ẩn khi hiện chập chờn dưới ánh nguyệt mờ đến khuất dạng, một sự chua chát dâng lên tận cổ, chỉ cảm giác cuộc đời là biển khổ đầy sóng gió ba đào, thiên hạ mệnh mông, tình nhân loại không có thật ít người quan tâm nghĩ đến chính mình, chàng lại nghĩ “chỉ có Tiết Lộ Hồng là người thứ nhất ân cần và an ủi giữa lúc tinh thần đang lạc lõng bơ vơ.

Chàng đứng lặng người giữa cửa song,, nhìn thấy ánh trăng mờ ảo rơi vào một ngõ vắng, cô đơn mộc mạc và thắm nghèo nàn, bất giác chàng ngâm nho nhỏ:

Ngõ vắng ai về qua xóm vắng.

Lẽ loi càng thấy lẽ loi nhiều.

Nửa đêm... chợt dậy nhìn ra cửa,

Vài ánh sao khuya chiếu lập lòe.

Đêm đã lạnh lùng trong vắng lạnh.

Mình buồn, mình hát, để mình nghe...

Chàng mượn một bài từ phá thể, ngâm lên giải muộn.

Húy! Người đang nghĩ gì thế?

Một giọng nói êm như ru, vang lên ngoài song cửa, Tiết Lệ Hồng ra đi bỗng quay lộn lại.

Cừ Thiên Hiệp giật mình, nhìn kỹ lại hóa ra nàng bất giác mặt ngọc nóng hồng, thần thờ hỏi:

- Tiết cô nương! Cô nương còn việc gì thế!

Hoa khôi lệnh Chủ Tiết Lệ Hồng mày liễu cong lên, nở một nụ cười hàm tiếu, dịu giọng nói:

- Cuộc ước hội đêm nay, tuy rất đông cao thủ, song lẽ họ vì hiếu kỳ mà lại đó thôi, chứ không có ý giết hại người đâu, nếu nhớ ra có việc động thủ trong muôn một, người hãy cố nhẫn nại một đôi phần, vì chốn giang hồ đầy hỗn độn, người chớ khá gây oán trước đa số cường cừ đại địch!

Cừ Thiên Hiệp thở dài náo ruột tiếp lời:

- Cừ mỗ đâu thích gieo thù kết oán, mọi việc xảy ra... vì hoàn cảnh bất buộc đó thôi! Đa tạ cô nương chỉ giáo!

Tiết Lệ Hồng hơi thẹn cúi đầu, tay mân mê chéo áo, bằng giọng nói êm ái bảo:

- Phụ thân ta có nói, nếu Cừ Thiệu Hiệp không gieo thù kết oán, tương lai sẽ là một ngôi Thái đầu võ lâm, sau vài mươi năm hành hiệp, tất nhiên người sẽ được tôn lên làm minh chủ võ lâm, đến lúc ấy... thì chúng ta...

Nói đến đây nàng cảm thấy khó nói hết lời, bất giác một sự hổ thẹn khiến nàng đỏ mặt tía tai, cúi đầu mà không nói nữa.

Cừ Thiên Hiệp nghe rúng động toàn thân hỏi nhanh:

- Chúng ta thế nào?

Tiết Lộ Hồng ghen ngào nói tiếp:

- Thôi! Đêm đã khuya, người nên vào an nghỉ vì còn phải dưỡng sức giấy lát đi dự hội! Hãy nhớ lời cẩn thận nhé!

Đột nhiên...

Hì...hì! Ngộ...!

Tiếng cười lạnh lạnh bỗng vang lên, âm điệu như kẻ “hách xì” bẻ gãy giọng mũi.

- Sột!

Một bóng người yêu điệu, từ trên ngọn cây cổ thụ đối diện nhảy xẹt xuống đất, như một cánh hồng lướt gió, vượt ngang qua khách sạn, chớp mắt không còn thấy đâu nữa.

Cừ Thiên Hiệp và Tiết Lộ Hồng không hẹn mà đồng phi thân đuổi theo, nhưng... đã chậm hơn một bước, bóng đen đã hòa mình trong bóng tối, không còn nhìn thấy bóng dáng đâu nữa, chỉ thấy phớt xa vẳng tanh, chìm mình trong đêm tối hãi hùng.

Hoa khôi lệnh Chủ Tiế t Lệ Hô`ng và Cừ Thiên Hiệp đi song song cả hai buông mình rơi xuô`ng trước giang khách điế m.

Tiế t Lệ Hô`ng cau mày tỏ vẻ nghĩ ngợi, bắ`ng giọng bí mật hỏi:

- Quái lạ! Thiế u hiệp có nhận biế t bóng đen â`y là ai không?

Cừ Thiên Hiệp cười nhạt đáp:

- Gian tề ! Chắ c là hai phái Vân Vụ và Cửu hoa phái người theo dò xét tại hạ chứ ai!

Tiế t Lệ Hô`ng lắ c đầ u, bắ`ng giọng nói u buồ`n:

- Không! Hai phái này không có nữ đệ tử, mà hình dáng và tiế`ng nói của bóng đen, lại tương tự... một cô gái... đầ`y Thiế u hiệp ạ!

Cừ Thiên Hiệp ngạc nhiên kêu lên:

- A! tại hạ lại không để ý!

Tiế t Lệ Hô`ng mỉm môi cười nhẹ trả lời:

- Một cô gái lại tương tự Phó giáo chủ Huyế t quang giáo đầ`y!

Cừ Thiên Hiệp nghe qua lắ c đầ u trầ`m giọng:

- Có phải cô nương muố`n ám chỉ Nhan Như Ngọc chẳng, không có lý nào là Nhan cô nương; vì lúc tại bắ`n đồ Bài Bang, Nhan cô nương không cáo từ vì giận ta mà bỏ đi biệt dạng, thì nàng há chịu đầ`n thành Phụng hoàng này hay sao!

Tiế t Lệ Hô`ng cau đôi mày liễu, bắ`ng giọng nói quả quyế t bảo:

- Ta là gái, nên đầ i với đàn bà, cô gái không bao giờ nhận lầ`m đầ u! Theo ý ta nhắ t định là cô ả chẳng sai!

Cừu Thiên Hiệp mỉm cười dịu giọng tiếp lời:

Thôi, không cần bàn đến hấn nữa, vì chúng ta vẫn không đuổi theo kịp. Tiệt cô nương nên trở lại phòng, kéo lệnh tôn lo lắng!

Tiệt Lệ Hồng lo lắng nói thêm:

- Người nên vào phòng nghỉ ngơi giây phút chứ! Hai người không nói nữa, ai lo quay về phòng người này.

Cừu Thiên Hiệp đâu còn thì giờ để nghỉ ngơi, lo lắng thu xếp gọn hành trang, trong đầu lại nảy ra nhiều điều lo nghĩ, lại nghe tiếng trống đã điểm canh ba, chàng sắp sửa hành trang, vặn tắt ngọn đèn dầu, đẩy nhẹ song cửa bước ra ngoài, nhắm thẳng về hướng Tây ngoại thành đi như gió.

Lãnh Nguyệt Đình nằm về hướng Tây cách thành Phụng Hoàng trên hai mươi dặm xa, đối với tài khinh công cao siêu của Cừu Thiên Hiệp thì khoảng đường này chỉ cách trong gang tấc, nên độ hâm nóng một canh trà, Cừu Thiên Hiệp đã nhìn thấy xa xa là một cánh đồng hoang xanh mướt, chính giữa là một cái gò nhỏ, trên gò có một tòa nhà ngênh phong hóng mát rất nên thơ. Chàng đoán chắc tòa nhà này là một Lãnh Nguyệt Đình, nên nhẹ bước chân lên đến, khi chàng thấy chỉ còn cách độ ba mươi trượng nữa là đến Nguyệt Đình, chàng bèn phi thân lên cây cổ thụ gần đây, ẩn mình vào cành lá sum xuê, đưa mắt nhìn xuống Lãnh Nguyệt Đình.

Một hồi lâu... xung quanh Lãnh Nguyệt Đình vẫn im lặng, chỉ có tiếng côn trùng kêu rả rít, ngoài ra không có tiếng động nào khác, hay bóng dáng một người nào. Cừu Thiên Hiệp lấy làm khó nghĩ, chép miệng bảo thầm:

- Hay là cuộc ước hội này giống như buổi hội tại Cảo sơn lô Phong, buổi hội không người!

Chàng lại tưởng: không đúng! Chính mắt thầy trong thành Phụng hoàng chẳng khác nào kỳ hội Long Vân, các môn các phái và các cao thủ chật như nêm, nếu họ không dự hội thì đến đây để làm gì chứ!

Giữa lúc chàng đang trầm ngâm nghĩ ngợi, chợt nghe xa xa về Thủy nguyệt đình, bỗng một tiếng hú vang lên:

- Hú... ù, u:

Tiếng hú cực thảm liệt, nghe điếc tai chát óc, khiến người nghe kinh tâm vỡ mật, thân mình bắt lên cơn sốt ngay.

Cừ Thiên Hiệp cố giương đôi mắt nhìn hướng tiếng hú! Chỉ thấy sương bốc mờ trời, màn đêm dày mịn, ánh trăng non bị chìm sau bức màn sương mờ, nên không trông thấy gì cả.

Cừ Thiên Hiệp khẽ nhích mình toan phi thân chạy đến đây xem, lại nghe tiếng hú bị tắt nghẽn và biến thành tiếng kêu thảm thiết, vẫn theo ngọn gió truyên tới... tiếng dứt quãng:

- Huyết Quang Giáo... tàn... nhẫn... thái... quá... độc...

Nhưng bị chiều gió lúc thổi, lúc ngưng, âm điệu và lời nói bị đứt quãng... và không nghe rõ nữa.

Cừ Thiên Hiệp không dự nữa, nhích mình trở thuật phi hành, từ trên cành cây cao nhảy vọt về hướng tiếng hú, kê bên Lãnh Nguyệt Đình.

Một luồng gió thổi ngang mặt chàng, mùi máu tanh xông lên nõng nặc suốt non mưa.

Khi bước chân chàng hạ xuống sân Lãnh Nguyệt Đình, đôi mắt đảo nhìn tứ phía! Chàng kêu trứ lên kinh khiếp:

- Ôi... trời!

Cừu Thiên Hiệp mở to đôi mắt nhìn lại một lần nữa, chỉ thấy một cảnh tượng rừng rợn hiện ra trước mắt, một trường thảm sát vừa xảy ra, Đông, Tây, Nam, Bắc tứ hướng đều có thân người, máu huyết chảy tràn ướt cỏ, thi thể bằm dập một cách thảm thương, rải rác quanh tử thi, nào là óc người trắng xóa, huyết đỏ loang hồng ướt đầm cả mặt đất, chứng tỏ trận thảm sát này xảy ra chẳng bao lâu.

Cừu Thiên Hiệp nhìn thảm trạng thật khủng khiếp, rồi bước đi một vòng quan sát mấy tử thi... một, ba, năm, bảy vẫn chưa nhận được kẻ xâu sô là ai... vì mấy thân người này mặt mày nát biến, thân mình lại không toàn vẹn, nên khó nhận ra... chàng nhìn đến cổ tử thi thứ mười một... đột nhiên chàng kêu lên kinh hoàng!

Trời! Thọ tinh Phủ Quân Cầm chánh Ngươn!

Tuy cơ thể của Thọ tinh Phủ Quân Cầm chánh Ngươn cũng bằm dập nát biến như những xác chết khác, nhưng chàng nhận ra được ngay, chỉ vì Vân Vụ môn, một trong ba phủ quân là Thọ tinh Phủ Cầm chánh Ngươn.... Thường sử dụng ngọn bút phán quan, đầu chuôi có khắc một chữ Cầm thì đúng là lão Thọ tinh chứ không ai khác.

Cừu Thiên Hiệp ngược mặt trông hai xác chết nằm cạnh Cầm chánh Ngươn, khiên chàng kêu lên một tiếng A! uất nghẹn, mà đưa mắt nhìn quanh đầu trường ngơ ngác đến độ mất hồn.

Nguyên chàng đã nhận thấy Vân Vụ Môn Tam đại phủ quân, đều chết tại đầu trường.

Lại thấy có... vô số thân người nằm ngổn ngang la liệt nào là...

Cửu hoa môn “Cửu Hoa Ngũ lão”, họ Hích, vẫn mặc áo cát, đeo ô ng sáo đỏ`ng, nằ`m hoang dại trên vũng máu, mặt mày nát dập, sáo đỏ, mặt đen, râu tóc nhuộm hô`ng vì máu đỏ.

Thập bát la hán của Cửu Cung Sơn, nằ`m la liệt, máu đầm thây.

Không không Môn “Phú giáp thiên hạ” Ngô Trung Sanh chề`t một cách thê thảm, trợn mắ`t há mô`m thấ`t, khiế`n máu tuôn ra đông đặc.

Tứ Thử của Thê Vân Bang, bớ`n tên nằ`m ngã ngựa kê` Lãnh Nguyệt Đình, ngự bề, ruột lòi máu tuôn ướ`t đấ`t, có lẽ bớ`n tên này bị ngón đại lực thủ pháp đánh chề`t.

Ngũ quý nhà họ Tiêu, lão đại là “Bì phát Quỷ” Tiêu chấ`n Nhân, lão tam là “Thích lịch Quỷ” Tiêu chấ`n Lễ, lão tứ là “Du hô`n Quỷ” Tiêu chấ`n Tín, ba quý trong Tiêu gia Ngũ Quỷ nằ`m sóng sượt trên mặt đấ`t, mỗi tên đề`u bị lợi khí xuyên vào huyết đờn điề`n, khuấ`y to vế`t thương bằ`ng miếng bát thê thảm vô cùng.

Hai tên lùn núi Hàn là Hàn Sơn nhị ngục. Lão đại là “Âm dương tú tài” Thân như Liệt, lão nhị là “Tam xích phán quan” Thân như Tiề`t”, cả hai nằ`m co quắ`p như hai đứa trẻ con, dường như chúng còn cắn hận sau khi chề`t, đôi mắ`t trợn lộ ra mí, ản vài tia máu đỏ, hai bên khóe miệng chảy dài hai vệt máu tươi, trông rấ`t thê thảm...

... Còn nữa... và còn nữa...

Cửu Thiên Hiệp không dám nhìn nữa, vì quá bắ`t nhẫn...

Mọi người chề`t một cách thảm thiế`t đau thương, thật rùng mình đề`n khiế`p sợ, bãi hoang đêm tồ`i, thây người nằ`m ngang dọc chông chênh, trông phưởng phấ`t như bóng quỷ trập trùng, cỏ cây

biến thành ma binh, quỷ tốt, nhấc trông qua tóc râu đều dựng ngược... kinh khiếp hãi hùng.

Cừ Thiên Hiệp đứng ngẩn ngơ, như lạc vào mê hồn trận...

Bỗng nhiên, chàng sực nhớ tiếng kêu rất thảm lúc đầu... có câu:

- “Huyết Quang Giáo...!... khiến chàng chép miệng nói với mình:

- Hừ... ta phải xem xét cho kỹ!?”

Vừa nghĩ nhanh, vừa phóng mình tới trước độ ba trượng, đột nhiên chàng kêu rú lên:

- Húy!

... Vì chàng trông thấy một người cao lớn, nặm nghiêng trên mặt đất, mình mẩy nhuộm đầy máu, đầu óc bể nát không nhận được là ai?

Chàng bèn bước đến một bên cổ cây ma quan sát, lại thấy người chết còn cằm trên tay... một ống “Nỏ Đòng”, cách đây không xa, một cây côn bị gãy chính là ngọn “Hổ vĩ tam triết côn” cắm vùi dưới đất...

Cừ Thiên Hiệp chép miệng than:

- Ôi... Vị này chính là “Đa tử nhơn Hùng”... Cổ vạn Niên đây mà!

Chàng cúi đầu nghĩ ngợi... “Quái lạ... kẻ nào mở màn thám sát này, kẻ ấy đích thị là một tay tuyệt thế kỳ nhân chứ làm gì... thời gian độ nửa canh gà, mà trên mấy mươi người cự phách giang hồ lỗi lạc võ lâm bị hấn giết sạch... ai là thủ phạm việc này...?”

- Huyê't Quang Giáo!...

Ai kêu ba tiế'ng “Huyê't Quang Giáo” một cách thê thảm?

Nghĩ đế'n đây chàng nhích mình phi thân tới trước, hầ'u tìm xem có một tên Huyê't Quang Giáo nào bị hại hay không, để mà tìm nguyên có và truy tâ'm.

Cừu Thiên Hiệp đảo thân mình trên không như cánh nhạn, trong nháy mắ't chàng đã quan sát một vòng chừng hai mươi trượng vuông, vẫn không tìm thấy dấ'u vết khác lạ nào, chàng lại không đủ can đảm nhìn qua mắ'y tử thi lầ'n nữa, lại nghe trong thôn vắng tiế'ng chó sủa ma, ngoài đồ'ng hoang gà rừng gáy rộ, tiế'ng đập cánh của loài dơi, tiế'ng ti tê của bầ'y dế', càng tạo thêm vẻ hoang vu thê thảm cảnh tượng thật bi sầ'u.

Cừu Thiên Hiệp không thể tin nổi thảm trạng trước mắ't là thật, vì câu chuyện xảy ra đột ngột không tưởng tượng được, chàng cô' moi óc suy nghĩ cũng không tìm được điề'u gì mới lạ. Kế't cuộc đế'n Lãnh Nguyệt Đình như người không mục đích, chỉ còn việc tìm xem dấ'u tích... coi thủ phạm là ai... kẻ giế't người không lương tâm.

Bỗng nhiên nhiề'u tà áo bị gió thổi cuố'n vang lên phầ'n phật. Tám người của Võ Đương Bát kiế'm, tựa hồ' như cùng đi song song với Cừu Thiên Hiệp tại Lãnh Nguyệt Đình...

Tám người vừa trông thấy thấy người nằ'm ngổn ngang, huyê't tanh tưới ướt mặt đấ't, khiế'n bọn chúng kêu lên khiế'p đảm:

- A!

Một tiế'ng a vừa dứt, cả tám người lầ'y mắ't ra hiệu cho nhau, đồ'ng tuồ't nhanh trường kiế'm ra vây chặt lầ'y Cừu Thiên Hiệp vào giữa.

Võ đương bát kiếm, người người khí giận xung thiên, mây râu dựng ngược, như chực nuốt sống Cừ Thiên Hiệp.

Ngay lúc đó Huyề`n Tịnh quay nhanh trường kiếm một vòng, lóe ra muôn ánh anh tinh lạnh buốt người, bắ`ng giọng trắ`m khiế`p thét to:

- Cừ Thiên Hiệp mi độc hơn mãnh xà, thủ đoạn hung dữ hơn hổ báo sài lang, ta phải giế`t mi để trả mộ`i hận này cho võ lâm!

Cừ Thiên Hiệp nghe qua đã biế`t Võ Đương bát kiếm hiệu lằ`m mình, nên cao giọng nói:

- Quý vị muố`n ám chỉ tại hạ gây trậ`n kiế`p sát tại Lãnh Nguyệt Đình này sao?

Huyề`n Tịnh lão đạo run lên chòm râu bạc, tay kiếm giơ cao chỉ vào mặt Cừ Thiên Hiệp rít lên căm hờn:

- Cừ Thiên Hiệp, đã rõ ràng như thế` còn phải hỏi ai chứ! Ta có dè dàu mi bày kế` đổi lại canh tư để gạt anh em ta vào tròng, anh em ta lằ`m tin mà mắ`c kế` điệu hồ ly sơn, để my sớm dễ bằ`n thi hành thủ đoạn tàn ác nhắ`t thế` gian... ta rõ cả, mi phân tán lực lượng võ lâm theo giờ hẹn, để mi giế`t từng đợt một... Ô`i chao! Mi thật là tên ác sát hung thằ`n, âm mưu nguy biế`n!

Hắ`n kêu la lên thảm liệt, và không câ`n sự suy xét, nên lời nói phảng phắ`t như hắ`n đã chứng kiế`n cục diện.

Cừ Thiên Hiệp nghe qua tức nghẹn, cũng vì quá giận hóa ra cười hắ`ng hắ`c âm ma vừa cười trắ`m giọng đáp:

- Ha ha! Ha ha! Huyề`n Tịnh! Người đừng hồ` đồ` như thế`... đã giàu óc tưởng tượng, lại thêm nói vu khoát... Đây... lão Huyề`n Tịnh

... lão có trông thấy tận mắt... ai là thủ phạm trận sát kiếp này không?... tại sao lão quá lắm lời như thế!

Huyền Tịnh dụng râu nạt to:

- Không. Nhưng mấy xác người đủ chứng minh hành động của người!

Cừ Thiên Hiệp cau mày trợn mắt bằng giọng nói khiêu khích:

- Hừ! Hô` đô` thật! Mấy người chết bỏ dậy tố cáo với người à?

Huyền Tịnh vẫn cố chấp rõ ràng to như hổ đói:

- Chẳng phải người thì còn ai vào đây chứ!

Cừ Thiên Hiệp nghe qua khí giận bốc lên mờ mắt, cất giọng trầm hùng gắt to:

- Nè! Lão đạo! Chớ lấy dạ tiểu nham mà đo lòng người quân tử, này lão Huyền Tịnh! Cừ Thiên Hiệp làm việc sáng tỏ như ban ngày, đồ ỉm dãi mọi người như tiêu nguyệt phong quang, đã là kẻ trượng phu đi đứng quang minh... chính đại, không bao giờ nghĩ đến độc kế mưu mô!

Huyền Tịnh không nhịn được, trợn mắt dửng mày mỉa ng to:

- Câm mồm, ác tiểu tử! Ta còn lạ gì người, mở miệng ra là giả nhân, giả nghĩa, đạo đức, chuyện gì chẳng ác chẳng làm, thôi hãy nộp mạng cho ta!

Huyền Tịnh vừa mỉa ng xong, tay hữu lay động kiếm dài, nhìn vào bảy người sư đệ nói lớn:

- Bạch hạc đệ nhât kiếm trận!

Vừa nói dứt, Huyề`n Tịnh đẩy mạnh kiế`m quyế`t xoay vòng “Càn” hướng mặt về` Đông, kỳ dư bảy vị kia đề`u rô`ng to một tiế`ng, đà kiế`m lướt theo hình Bát quái “Khảm, câ`n, châ`n, ly, khôn, đoài”, tiế`ng hét như sâ`m vang, kiế`m lượn tròn như bão táp, tỏa ra đạo hàn quang lạnh buô`t người... kiế`m khí chuyển trùng trùng bao vây Cừu Thiên Hiệp the` mạnh như bài sơn đảo hải, nguy hiểm kinh hô`n.

Ngay lúc đó, hô`t nhiên một bóng người màu tro xẹt ngang trời, thân hình như cánh đại bàng nâu đáp nhanh xuô`ng tràng, đồ`ng thời một giọng hiề`n hòa â`m như chuông ngân vang lên:

- Lão nạp Ngô Phi có đây... xin đạo huynh khoan động thủ!

Vị lão tăng vừa nói dứt vội đưa mắ`t rọi khắ`p bô`n mặt trường, bắ`t giác lão cứng ngẹn lời, buột miệng kêu lên khê:

- Ô`i! Lão nạp đã đề`n trể nửa bước!

Gương mặt hiề`n lạnh hiện lên nét buô`n rầ`u đáo đẽ, đôi mày thọ rung lên liên hô`i, hai tràng mắ`t sáng rực như điện quang rọi thẳng khắ`p mặt trường nhìn vào sô` tử thi nằ`m lóp lóp, sau cùng ngược mắ`t nhìn Cừu Thiên Hiệp trân trân, lão sư lại thở dài não ruột hỏi:

- Tiểu thí chủ! Cừu Thiên Hiệp! ... lý nào... lý nào, người nữ phụ chút lòng thành của lão nạp... Hoàn toàn... hoàn toàn... không thể tha được... điểm nào ư?

Nói đề`n đây, vị võ lâm Minh chủ đại đức cao tăng không ché`ng được lòng hiế`u sinh nên ngẹn ngào... bắ`t giác hai giò`ng lão lệ tuôn dầ`y trên gò má nhăn nheo... Lão đã khóc... khóc vì thương người vì lỗi lâ`m... vì thấ`t vọng... đề`n cực điểm.

Võ đương lúc đầu khí thế hung hăng, nội tâm đòi với Cừu Thiên Hiệp tuy đầy sự bất mãn, uất hận, nhưng trước mặt Ngô Phi đại sư chúng không dám thất lễ.

Huyền Tịnh lão đạo, bước nhanh tới một vòng tay thì lễ nói:

- Bát đồ đệ là Huyền Tịnh xin ra mắt chưởng môn Minh chủ!

Ngô Phi đại sư chấp tay trước ngực lạy đầu đáp lời:

- Lão nạp xin hoàn lễ các vị! Các vị nên quay về Võ Đương là hơn.

Huyền Tịnh há chịu quay về núi hay sao nên đồng dục nói:

- Cừu Thiên Hiệp vi hại giang hồ, tàn sát võ lâm, tội ác cực kỳ vĩ đại, lão chưởng môn là minh chủ võ lâm, lại tai nạn mất láp, sau này Cừu đại môn phái không phương hành tẩu giang hồ, luôn cả võ lâm đồng đạo: nếu lão chưởng môn mở lượng từ bi... thì sẽ di họa cho các giới võ lâm vô cùng vô tận!

Cừu Thiên Hiệp lửa giận bốc lên mờ cả mắt, song lại có mặt Ngô Phi nên vòng tay hướng vào đại sư trầm giọng:

- Lão chưởng môn, xin người nhận định cuộc thảm sát trên vài mươi người võ lâm đồng đạo tại Lãnh Nguyệt Đình... thủ phạm có phải là văn bối hay không?

Huyền Tịnh lão đạo phất tay áo rộng bước sấn tới trước, quát lên như sấm:

Không phải là người, thì ai vào đây chứ!

Cừu Thiên Hiệp giận xám mặt, trầm giọng nạt to như chuông ngân:

Lão đạo! Cừu mỗ và Ngô Phi đại sư đang nói chuyện chưa xong, người dám cả gan xen vào ư... người nên biể t thanh “Trúc kiế m” của Cừu mỗ không vị nể đâu nhé!

Huyề n Tịnh mặt mày xám ngắ t, đưa tay nắ m chặt đố c kiế m.

Ngô Phi đại sư khoát tay áo rộng chặn lại, nhìn Cừu Thiên Hiệp trầ m giọng:

- Cừu thê chủ, người có gì muố n nói với lão nạp?

Cừu Thiên Hiệp nghe Ngô Phi đại sư đổi giọng gay gắ t, khiế n chàng lắ y làm bắ t mắ n, nhưng chàng tắ ng hắ ng một tiế ng, trầ m giọng nói:

- Lúc vắ n bắ i rời miế u Thổ địa, lại gặp một tên hán tử lùn nhỏ đem tin lại, nó bảo là cuộc hội đố i đế n canh tư mới khai mạc, vì thê vắ n bắ i tuân lời mới đế n... khi đế n đây thì thảm trạng xảy ra, thì việc này đố i với tại hạ tuyệt không liên hệ!

Ngô Phi đại sư nghiêm giọng hỏi:

- Tiểu thí chủ không đố i lão nạp chứ?

Cừu Thiên Hiệp nói như hét:

- Nế u tại hạ gây ra trận thảm sát này, thì chuyện gì phải sợ mà chố i quanh! Đại sư hãy mở lòng quảng đại cao minh mà thử xem, và lại lúc tên lùn đưa tin có chứng Võ Đương bát kiế m nghe thắ y, nế u không tại sao đế n giờ này tám lão đại mới vác mặt đế n dự hội?

Ngô Phi đại sư rắ t đố i ngạc nhiên, đưa mắ t nhìn Huyề n Tịnh đạo sĩ hỏi:

- Có như thê không?

Huyền Tịnh lão đạo run ngay chòm râu đuột, đôi mắt chia ra những tia tóe lửa, bả`ng giọng nói trầ`m trọng đáp:

- Người lùn đưa tin có thật, chính mắt vãn bô`i trông thấ`y! Nhưng biế`t đâu đầ`y là gian kế` của Cừu Thiên Hiệp, hắ`n sợ mọi người đoàn kế`t nên phân tán lực lượng, đánh chề`t từng loạt một, thật là âm mưu tồ`i độc ác đức vô vàn!

Cừu Thiên Hiệp cười ngắ`t tiế`p lời:

- Đón gió bắ`t hình, chưa thấ`y mặt mà đặt hình dung, lời nói của đạo sĩ mà hô` đồ` như thế`!

Huyền Tịnh rướn mình tới trước toan động thủ.

Ngộ Phi đại sư đưa tay chặn lại, đoạn quay sang Cừu Thiên Hiệp dịu giọng hỏi:

- Xin thí chủ hãy miễn cho lão nạp nói thẳng một lời!

Cừu Thiên Hiệp mỉm cười khỏ` sở nói:

- Xin đại sư cứ dạy!

Ngộ Phi đại sư thở dài thườn thượt, đoạn từ tồ`n bảo:

- Theo việc này mà suy luận, Lãnh Nguyệt Đình xảy ra án mạng làm chề`t hàng mười cao thủ, thí chủ là Cừu Thiên Hiệp nế`u không tìm ra thủ phạm, bắ`t luận người có can dự hay không can dự, cũng khó tránh mang tiế`ng độc thủ tâm lang... hoen ô` cả danh dự!

Cừu Thiên Hiệp cau mày khó chịu trầ`m giọng hỏi:

- Lão chương môn! Theo ý đại sư thế` nào?

Ngộ Phi đại sư vẫn giữ vẻ từ hòa, bằng giọng nói êm trầm, song không ít lời nghiêm khắc:

- Điều thứ nhất: trù tiêu thí chủ ra, khắp gầm trời võ hiệp không ai đủ tài lực gây nổi trận thảm sát này! Điều thứ hai: cuộc ước hội tại Lãnh Nguyệt Đình không do những ân oán võ lâm mà ra, mà chính là do Cừu thí chủ mà có! Điều thứ ba: những người dự hội, chết không kịp hô i và đã chết sạch, lấy ai chứng minh cho người không phải là thủ phạm vụ này...

Cừu Thiên Hiệp vô cùng chán nản, bằng giọng bức tức hỏi to:

- Vì thế mà đại sư buộc tội vẫn bô i là thủ phạm vụ này!?

Ngộ Phi đại sư vội chắp tay trước ngực, vẫn giữ lễ hiên hòa nói tiếp:

- A di đà Phật! Xin tiểu thí chủ dằn cơn giận, tiếc thay ba điều như thế, tiểu thí chủ không thể khép kín miệng thiên hạ và dư luận sôi nổi trong giới võ lâm?

Huyền Tịnh lão đạo gật gù tỏ vẻ hài lòng, bèn cất tiếng chen lời:

- Lão chương môn dạy chí phải, vì dư luận sôi nổi trong mọi giới võ lâm! Cừu Thiên Hiệp... hôm nay chẳng ai để cho người thoát khỏi Lãnh Nguyệt Đình nửa bước!

Cừu Thiên Hiệp nghe qua khí giận xung lên cảnh hông, tuy không dám động thủ ngay nhưng đưa tay chỉ vào mặt Huyền Tịnh nạt to:

- Các người khó thực hành?

Chàng vừa hét bảo, lại quay hướng vào Ngộ Phi đại sư nói lớn:

- Đại sư đã cô' chấp không điề' u tra minh bạch, tưởng dù có phân biện chỉ vô ích! Hãy đợi Cừu mỗ qua Miêu Cương trở về' câu chuyện đêm nay quyề't tìm cho ra lẽ, tìm được chân hung thủ sẽ giao cho Lão Chương môn chiế' u cáo cho mọi giới võ lâm!

Nói xong Thiề'n hiệp nhấ' c mình lên cao ba trượng, toan hướng vào cây cỏ thụ lúc nầy chạy nhanh tới.

Người có chạy đường trời!

Tám tên võ sĩ Võ Đương kêu rô' ng lên, tấ't cả tung mình nhảy lên cao đuối theo như gió lố' c, tám lưỡi kiế' m dài lay động thành một đường guom thố' ng nhấ't, nhấ' m ngay đôi chân Cừu Thiên Hiệp vừa hạ xuố' ng mà chém thật nhanh.

Cừu Thiên Hiệp giận tím ruột rô' ng lên cực to:

- Cả gan thật!

Ngộ Phi đại sư thấ't kinh, buột miệng gọi nhanh:

- Chư vị đạo huynh Võ Đương, không được động thủ!

Huyề'n Tịnh không dám trái lệnh vội huýt lên một tiế' ng gió, Võ Đương bát kiế' m vội thâu nhanh the' công, tám người hạ mau xuố' ng đấ't đứng giàn đội hình chữ nhấ't trước mặt Ngộ Phi đại sư. Huyề'n Tịnh nghiêng mình vòng tay hỏi:

Mình chủ dạy điề' u chi?

Ngộ Phi đại sư thở dài não ruột, bắ' ng giọng nói â' m nô' ng bảo:

Các vị Võ Đương! Việc này cũng như gạo đã thối thành cơm, người chề't không bao giờ sô' ng lại, ví như Cừu Thiên Hiệp chính là thủ phạm thì tương lai “hấ' n” sẽ nguy hiểm vô cùng dù có ăn năn cũng

không kịp nữa... nếu như không phải Cừ Thiên Hiệp là thủ phạm thì chúng ta sẽ hại người oan uổng... tội vạ muôn ngàn.

Huyền Tĩnh cương quyết nói:

Dĩ nhiên hắn là thủ phạm, Minh chủ còn ngờ vực làm chi!

Cừ Thiên Hiệp cảm thấy không nường nhịn được nữa, bèn hét lên một tiếng: “hay thật” tay hữu cho vào bọc lấy ra thanh “Khô trúc thánh kiếm”.

- Soạt!

Kiếm rời khỏi vỏ, lóng lánh đạo kim quang, vàng rực cả Lãnh Nguyệt Đình.

Chín người có mặt tại đây không hẹn nhau gương mặt đồng sạm lại, tỏ vẻ giây phút quan trọng đã đến rồi.

Cừ Thiên Hiệp lay động trúc kiếm một vòng, hoàng quang tỏa ra trùng điệp, bằng giọng nói lạnh như băng hét bảo:

- Võ Dương Bát kiếm! Các ngươi chó bức hiếp người thái quá, nếu việc này do ta là thủ phạm, thì ta chừa lại tám lão đạo các ngươi làm gì? Còn việc này không phải ta là thủ phạm thì... ta há chịu nổi sự buộc tội của các ngươi sao?

Vừa nói dứt Khô trúc thánh kiếm chuyển mình.

Ngộ Phi đại sư vội đứng ra trước mặt bọn Võ Dương bát kiếm, chấp tay trước ngực trầm giọng:

- Xin thí chủ vị tình Lão nạp mà nên rời khỏi đây cho mau!

Cừ Thiên Hiệp vội hạ ngay Trúc kiếm, chỉ vào Võ Dương Bát kiếm nói to:

- Võ Dương Bát kiế' m mãi dùng lời nhục mạ tại hạ... Tại hạ không nhẫn nhịn được nữa!

Ngô Phi đại sư gương dịu giọng:

- Xin thí chủ nhẫn nại đôi phầ' n!

Cừu Thiên Hiệp toan trả lời. Bỗng nhiên một giọng nói lạnh ló' vang lên xé không gian:

- Lão hòa thượng! Sao mà vô lý thế' ! Tại sao hòa thượng không kêu tám tên đạo sĩ mũi trâu đó nhẫn nại vài phầ' n?

Tiê' ng hét lạnh lạnh vừa dứt, bóng người xuấ' t hiện như vệt chỉ vàng, từ không trung hạ nhanh xuố' ng trước mặt trường viện, khi người lạ vừa đứng yên, nhận rõ ra là cô ái nữ độc nhấ' t của Bang chủ Bài Bang nàng Đắ' ng Hồ' ng Tiêu.

Đắ' ng Hồ' ng Tiêu đầ' u chít khăn vàng, mặc xiêm màu hoàng anh, trên tay câ' m đơn kiế' m, mặt phấ' n ứng hồ' ng, mày ngài xế' ch ngược, bước đế' n đứng kế' bên Cừu Thiên Hiệp, lại ngược mắ' t nhìn Ngô Phi đại sư hấ' t hàm hỏi:

- Lão thầ' y chùa! Kẻ xuấ' t gia tại sao không bác ái công bắ' ng, lại đi bênh vực má' y tên gian đạo sĩ!

Ngô Phi đại sư vẫn điề' m nhiên bắ' ng giọng nói hiề' n lạnh hỏi:

- Xin lỗi cô nương là ai?

Cừu Thiên Hiệp sợ Đắ' ng Hồ' ng Tiêu lỡ lời mang tội, nên bước tới cản trước mặt nàng, nhanh miệng bảo:

- Đắ' ng cô nương! Chẳng nên lỗ mắ' ng, đại sư đây là chương môn Thiế' u lâm phái, Minh chủ của Cừu đại môn phái là... Ngô Phi đại sư.

Đã `ng Hồ `ng Tiêu cau mày đáp:

- Bấ t luận là ai... nế u nói lời không ngay thẳng, hành động chẳng công bình, thì ta chỉ trích thẳng... không sợ gì cả!

Ngộ Phi đại sư không lộ tia giận dữ nào, mà đưa mắ t nhìn từ đầ u đế n chân cô gái cá t giọng hiề n lạnh bảo:

- Vậy cô nương đây... là Đã `ng Bang chủ tiểu thơ, Lão nạp chưa thấ y nên không rõ, nế u có Đã `ng lão Bang chủ tại đây, chấ c lão nạp không bị chỉ trích!

Đã `ng Hồ `ng Tiêu cau mày, lớn tiế ng đáp:

- Lão sư! Cha của ta sợ danh tiế ng của lão sư lắ m đây! Vì người là Bài Bang chủ, còn tiểu nữ không bang phái, chẳng sư môn nên chẳng ngại gì lão sư cả!

Ngộ Phi đại sư mỉm cười điề m đậm nói:

- Đã `ng nữ thí chủ! Lão nạp và Cừu thí chủ luận chuyện không đề cập đế n nữ thí chủ mấy may... tại sao nữ thí chủ lại nổi cơn thịnh nộ lôi đình?

Đã `ng Hồ `ng Tiêu bướng bỉnh đáp ngay:

- Chuyện của hắ n ta can thiệp được!

Ngộ Phi đại sư mỉm cười hỏi:

- Tại sao thế ? Nữ thí chủ là gì của Cừu thí chủ!

Đã `ng Hồ `ng Tiêu then đở mặt tía tai hét lên lạnh lạnh:

- Kẻ xuấ t gia chớ hỏi lời này! Ta là gì người hỏi tới làm chi!

Đột nhiên... một bóng trắng đáp nhanh xuống tràng, Nhan Như Ngọc xuất hiện đột ngột, nàng phá lên cười lạnh lạnh phụ họa:

- Hay nhỉ! Đừng hỏi tới làm chi? Vậy ngươi với hã'n liên hệ cách nào mới được chứ!

Cừu Thiên Hiệp giật mình đưa mắt nhìn nàng sững sờ, lại buột miệng kêu lên:

- Nhan phó giáo chủ! Nhan cô nương... lại đến nữa à!

Nhan Như Ngọc cau đôi mày liễu, cười nhạt hỏi:

- Ta lại đây không được sao?

Cừu Thiên Hiệp nghe qua luống cuống, vội dùng lời phân biện nói:

- Tại hạ không có ý hỏi như thế!

Nhan Như Ngọc “hừm” một tiếng không nói tiếp, mà tuốt nhanh trường kiếm quay mình lại đối diện với Bát kiếm Võ Dương trầm giọng hét lớn:

- Việc này không liên quan đến các ngươi, việc gì mà ngạc nhiên như thế? Muốn chết hay sao? Tiếc thay các ngươi đến trễ một bước, nếu đúng giờ... thì...ha... ha!

Võ Dương Bát kiếm giận xám mặt, tám người đồng tuốt nhanh trường kiếm thủ thế...

Ngộ Phi đại sư đưa tay chặn lại, quát mắt to:

- Xin mời tám vị trở về tức khắc, và phiến phúc bẩm lại Võ Dương trưởng môn... xin nói một ngày gần đây Lão nạp sẽ đến bái

phỏng, bao nhiêu việc đại sự đến lúc đó giáp mặt nói chuyện sau!
Các vị nhớ nhé!

Võ Dương Bát kiếm nhìn thầy Cừu Thiên Hiệp và Nhan Như Ngọc, đối với cả hai bọn chúng có đôi phần nể sợ, lại thêm Ngô Phi đại sư có mặt tại trường, được nghe mấy lời nói sau này... khiến chúng cả mừng vì được thoát thân trong danh dự.

Huyền Tịnh lại cho kiếm vào vỏ, vừa đồng dục nói cực to:

- Nếu không có Minh chủ khuyến dụ, đêm nay ta quyết trừ tuyệt mi! (ám chỉ Nhan Như Ngọc)

Nhan Như Ngọc cười khẩy nói:

- Được dịp may thì hãy chuồn cho sớm, đừng giở giọng khoác lác, nếu không có Ngô Phi đại sư tại đây, Tám tên như các người bản cô nương sẽ đoạn sạch không chừa một móng!

Ngô Phi đại sư nhìn Võ Dương Bát kiếm thối thức:

- Bát kiếm Võ Dương nên nghe theo lão nạp... mau lên đường trời đã sáng kia rồi!

Võ Dương Bát kiếm, tám người uất hận bôn hô, song chẳng dám nấn ná lại lâu, tất cả trở thuật khinh công nhắm thẳng hướng thành Phượng Hoàng chạy như bay biến, phút chốc đã mất dạng.

Ngô Phi đại sư nhìn thầy Võ Dương Bát kiếm đã đi xa, bèn vòng tay hướng vào Nhan Như Ngọc trầm giọng nói:

- Phó giáo chủ! Lão nạp có một việc muốn nhờ giúp đỡ, không rõ Phó giáo chủ có đồng ý giúp lão nạp hay không?

Nhan Như Ngọc tuy tánh tình ngạo mạn, kiêu hãnh, nhưng đối với Ngô Phi đại sư nàng có lòng tôn kính mười phần, nên mỉm cười vòng tay đáp lễ nói:

- Có gì... Xin đại sư nói rõ xem sao!

Ngô Phi đại sư tỏ vẻ nghĩ ngợi bâng giọng nói chân thành bảo:

- Theo lời đồn đãi trên chốn giang hồ, quyền thượng thừa Hoa pháp chân kinh của tệ tự... nhờ luân chuyển vào tay thuộc hạ của Quý Giáo nên Phó giáo chủ có lòng nhân hậu, trong khi về quý giáo dò xét lại xem sao, ví như có thật thì tất cả tăng ni Thiếu lâm tự... cảm đức đời đời...!

Cừu Thiên Hiệp nghe qua rúng động tận đáy lòng, đôi mắt tròn tròn như mắt hổ, nhìn thẳng vào mặt Nhan Như Ngọc.

Chợt thấy Nhan Như Ngọc tỏ vẻ không an, mắt phượng chuyển tròn, lâu lắm nàng mới gượng gạo lên tiếng:

- Đại sư nói như thế... hóa ra người của Huyết Quang Giáo đến quý tự trộm kinh hay sao?

Ngô Phi đại sư khoát tay lắc đầu nói:

- Lão nạp đâu... đâu nói thế! Lão nạp nói “nhờ luân chuyển”, xin Phó Giáo chủ chớ nghĩ lầm! Lão nạp xin tạ tội trước, và hậu nhờ giúp đỡ sau!

Ngô Phi đại sư vừa nói dứt, lại cất tiếng như rồ ng gằm, hồ rồ ng, nhún mình phi thân lên cao hàng trăm trượng.

Thực là bậc Minh chủ võ lâm, tôn sư một phái, công lực đến độ siêu việt tột đời, không có người sánh kịp.

Nhan Như Ngọc nhìn theo bóng Ngô Phi đại sư đến mất dạng, thân sắc nàng biến đổi không sắc sảo như lúc đầu, lại đượm vẻ đau thương, đôi mắt chiếu những tia lo lắng, mặt phẫn ẫn vài nét buồn man mác.

Cừu Thiên Hiệp bước đến trước mặt nàng mỉm cười nói:

- Nhan cô nương! Lại đây ta chỉ cho xem!

Thâm ý của chàng muốn chỉ cho Nhan Như Ngọc xem xác chết.

Nhan Như Ngọc như người tỉnh mộng, gương mặt đang héo xào vụt sáng rỡ, bèn giọng nói nghiêm trang đáp:

- Đúng đây! Ta suýt quên mất, còn một vị cô nương đã nhảy ra can thiệp cho Thiêu hiệp... vậy sự liên hệ của cả hai như thế nào nhỉ! Ôi chao! Danh từ khá huê mỹ, nào là “Bài Bang Bang chủ lệnh thiên kim Đẳng Hộng Tiêu...” vị cô nương còn đây không?

Đẳng Hộng Tiêu ẩn sau nhóm hoa rậm, bao nhiêu lời của Nhan Như Ngọc nàng nghe rõ mồn một.

Cừu Thiên Hiệp sớm biết tánh tình của Nhan Như Ngọc bướng bỉnh lạ lùng, sợ nàng cao hứng nói lên những lời bất nhã, trêu tức Đẳng Hộng Tiêu sẽ xảy ra biến cố, bèn cao giọng gọi Đẳng Hộng Tiêu:

- Đẳng cô nương lại đây! Vị này là Huyết Quang Giáo Phó giáo chủ Nhan cô nương, tên là Như Ngọc! Mọi giới võ lâm đều xưng tụng là “Hộng hoa lệnh chủ” chỉ một đóa hộng hoa lệnh chủ giao du khắp cả giang hồ... người người đều thán phục.

Đẳng Hộng Tiêu vội bước ra ngoài, đưa mắt nhìn Nhan Như Ngọc, lại nhìn Cừu Thiên Hiệp... bèn dịu dàng nói:

- A! Ngưỡng mộ quý danh đã lâu!

Giọng nói của Đả`ng Hồ`ng Tiêu tuy dịu dàng song đượm vẻ khinh bạc.

Nhan Như Ngọc cười nhạt nói tiế`p:

Ngưỡng mộ! Thật không dám, chỉ có ta ngưỡng mộ là có? Đả`ng cô nương, cô nương thật tô`t sô` nhấ`t đời, Đả`ng lão Bang chủ cung con như ngọc! Đã khổ tâm suy tính vò cho được Cừ Thiên Hiệp vượt ngàn dặm đế`n Thâ`n Châu... Dù thế` nào cũng là thiên kim tiểu thư, Bang chủ chiê`u con là phải!

... Thật là lời nói chua ngoa đánh đá, trêu chọc một cách thâ`n tình.

Tánh ý nữ nhi tê` nhị như tơ, đồ`i với ái tình tự nhiên ganh tị.

Đả`ng Hồ`ng Tiêu tuy văn tài lỗi lạc hơn Nhan Như Ngọc, nhưng vì kinh nghiệm ở đời lại kém hơn, nhưng đồ`i với những lời nói vừa qua của Nhan Như Ngọc, nàng há không nhận biế`t hay sao? Vì thế` mặt ngọc thoáng hồ`ng trầ`m giọng nói:

- Nhan Phó giáo chủ! Ta với người đề`u là phận gái, lời nói này là đề`u kỵ cá`m của chúng ta!

Nhan Như Ngọc tại Huyê`t Quang Giáo nhấ`t hô` bá ứng, tại giang hồ` tiế`ng hét động phong vân... há chịu người cưỡng bách hay sao, nên nghe Đả`ng Hồ`ng Tiêu nói, nàng nghiêm sắ`c mặt hỏi gặng:

- Nhan cô nương nói như thế` đầ`y, có sao không? Xúc phạm đế`n danh dự Bài Bang à?

Đả`ng Hồ`ng Tiêu chẳng nhu nhược giờ cao trường kiể`m hết to:

- Dừng giờ giọng chua ngoa trước mặt bản cô nương!

Nhan Như Ngọc rõ ràng to:

- Cả gan cho ... nữ nghênh đầu!

Đã ng Hồ ng Tiêu thét lạnh lạnh:

Bản cô nương sẽ tiếp người!

Nhanh như chớp hai vị cô nương nhảy nhanh ra giữa tròng, cả hai giương mắt nhìn nhau lom lom, một trường kiếm, một đoản kiếm, họ thét lên một tiếng lạnh lạnh, hai đạo kiếm quang quay lượn một vòng, chớp mắt cả hai đã giao nhau một chiêu nảy lửa.

Keng!

Tia lửa nháng ra lấp lánh, kiếm phong cuộn gió kêu “ong, ong”!

Cừu Thiên Hiệp thấy thế kêu rõ ràng lên:

- Đã ng cô nương, Nhan cô nương... Việc... việc gì phải động thủ?

Nhan Như Ngọc tay kiếm vẫy như múa rõ ràng, buột miệng hét lên thanh thót:

- Cừu Thiên Hiệp! Người hãy bình vực nó đi! Nhan Như Ngọc quyết liều thân tử chiến...!

Đã ng Hồ ng Tiêu hét lên lạnh lạnh:

- Thiên Hiệp tại sao người không gọi ả dừng tay?

Cừu Thiên Hiệp tuy có trong tay “Khô trúc thánh kiếm” nhưng không dám tuốt ra phân giải, vì sợ kiếm phong chạm phải một trong hai nàng.

Hai vị cô nương nhảy nhót múa men, kiếm quyết mau tựa truy phong, kiếm khí tỏa ra sáng rực... chàng chỉ có hai tay không chẳng biết phải can gián bằng cách nào... do đó, Cừu Thiên Hiệp chạy vòng quanh như nhà sư chạy kim đàn, miệng không ngớt kêu lên:

- Dừng tay! Dừng tay! Mau dừng tay lại!

Hai vị cô nương hồn đầ u kịch liệt, làm cho cát bụi ngập trời, kiếm phong reo lên như sóng gào gió thét, chẳng ai chịu dừng tay trước.

Bỗng nhiên..

- Choeng!

Hai tiếng binh khí giao nhau, phát ra tiếng dội rợn người, hai vị cô nương cuộn mình thành một bóng vút phân ra hai bên.

Nhan Như Ngọc chớp mắt kiếm thủ thế, gương đôi mắt tròn xoe, nhìn Đắ ng Hồ ng Tiêu, lạt giọng nói:

- Hóa ra cánh bướm cài đầ u, tốt đẹp bên ngoài, trong ruột toàn là cỏ rác!

Đắ ng Hồ ng Tiêu rơi ngay thanh tuế kiếm, tái mặt nghiến răng nói chẳng ra lời thô ng khổ, nàng quá hổ thẹn với Cừu Thiên Hiệp, vì mới giao kiếm lầ n đầ u lại bị lạc bại một cách chua chát... thương.

Cừu Thiên Hiệp thấy cả hai ngưng đầ u, vội nhảy vào giữa giang hai tay ra can gián, lại trầ m giọng nói to:

- Hay lắm! Đẹp tuyệt, kẻ tám lạng, người nửa cân! Ai chẳng thua ai... xin dừng tay lại nghe ta cạn tỏ đôi lời!

Nhan Như Ngọc nghe qua bữu môi cười nhạt:

- Thế nào! Ai thua chẳng thua ai à? Ngươi hãy giương mắt, nhìn trên mặt đất xem... thì rõ!

Vừa nói, một tay nàng chôn vào mạn sườn, tay hữu cầm kiếm chỉ vào lưỡi tuế kiếm của Đảng Hồng Tiêu bị văng ngã dưới đất xa xa, dương mặt ra chiêu uất c ý bội phẫn.

Đảng Hồng Tiêu lòng đau như cắt, cúi mặt nhặt thanh tuế kiếm, nhún mình vượt qua mặt Cừ Thiên Hiệp, tay hữu lay động mạnh, sử dụng đường gươm đã học năm ngày với Cừ Thiên Hiệp, chiêu Thường thắ ng bát kiếm của Thiế t thư tuyệt học, được bàn tay mềm mại lay động rất nhanh.

Đảng Hồng Tiêu sử dụng chiêu tuyệt kiếm, lại thêm sự phần nộ đến cùng cực, khiến nàng dùng hết sức bình sinh phổ vào chiêu thế, tuy nàng chỉ lãnh hội được bốn chiêu, nhưng sử dụng thiên biến vạn hóa, khiến quý thân không lường được sự tân kỳ gió cuộn như phong lôi, thế rền nghe khiếp đảm, uy lực thật là kỳ tuyệt.

Nhan Như Ngọc tuy không rõ chiêu “Thường thắ ng bát kiếm”, nhưng nàng với Cừ Thiên Hiệp đã nhiều ngày cấ p kiếm ngao du, rày đây mai đó, mỗi lần Cừ Thiên Hiệp giao chiến với ai, nàng đều có dịp quan sát rất tường tận, vì thế, khi nàng trông thấy Đảng Hồng Tiêu trở chiêu “Thường thắ ng bát kiếm” ra sử dụng, nàng đã nhận biết ngay, vội thu hô i trường kiếm nhảy ra xa... hướng vào Đảng Hồng Tiêu nói lớn:

- Hay tuyệt! Hôm nay Nhan Như Ngọc nhận thua ngươi đây!

Nói xong nàng chớp nhanh đôi mắt, hai dòng lệ vô tình lan trào trên đôi má, lại quay nhìn Cừ Thiên Hiệp uất nghẹn nói:

- Người xưa nói có sai đâu, kẻ sĩ phu ba ngày soi mặt một lần thấy khác, không ngờ ta cách người mấy ngày, mà người có kỳ duyên gặp bạn má hồng tri kỷ... Ôi...cõi lòng Nhan Như Ngọc này... có lẽ ôm hận từ đây...!

Một vị Phó Giáo chủ vì lụy tình, không còn nghĩ đến gì nữa... nên mới thốt ra những lời đau khổ đầy tuyệt vọng này.

Cừ Thiên Hiệp nghe qua như mình nhúng vào băng giá, lại không rõ Nhan Như Ngọc nói gì... bèn tỏ ra ngạc nhiên hỏi:

- Nhan cô nương, xin cô nương giải thích rõ ràng hơn!

Nhan Như Ngọc nghẹn ngào lắc đầu, bằng giọng nói cực bí ai bảo:

- Có gì mà người bảo chẳng rõ, trong thời gian mười ngày, mà người đem chiêu kiếm bí truyền lại cho nàng, chỉ mà gấp thế... nàng bại ư... người sẽ thay nàng xuất đầu lộ diện, thì làm cách nào thua được... Bởi vậy, nay người không tự nói chẳng ai thua ai hay sao... Hôm nay ta biết người hứng thú lắm, dùng kiếm pháp của người đối phó lại Nhan Như Ngọc này... tại sao... tại sao... người chẳng tự tay giết ta cho phải chí!

Cừ Thiên Hiệp há mồm nói chẳng ra lời, chỉ buột miệng than:

- Việc này chỉ trời hiểu... hoàn cảnh của ta!

Nhan Như Ngọc cười, lạnh lạnh tiếp lời:

- Hay lắm! Vì có trời hiểu, nên trời mới an bài! Thôi ta đi!

- Nhan cô nương...

Cừ Thiên Hiệp kêu lên nghẹn ngào.

Ngay lúc ấy, một bóng người xanh màu Bích Lục nương theo gió chạy như bay, không có một tiếng, một kiêu một người hiệp lại, mang theo một tia sáng xanh dòn, nhấm ngay Nhan Như Ngọc thích tới, như thanh long nổi cơn giận, xuyên phá chín tầng mây, thế mạnh và nhanh không tưởng được.

HỒI THỨ SÁU MƯƠI LĂM

Hai nữ lãnh chúa nổi cơn...

Quyết liệt một trận thư hùng

Bóng xanh mau như cánh én, vượt trùng dương từ trên không lao mình xuống vun vút, nguy hiểm vô cùng.

Mọi việc xảy ra quá đột ngột, khiến cho ba người có mặt tại tràng buột miệng rú lên một tiếng kinh hãi.

Cừu Thiên Hiệp có đôi mắt linh hoạt tựa hắc ung, công lực lại cực kỳ thâm hậu, vừa thoáng thấy đôi chân nhích động nhảy bung tới trước, tay hữu giữ chặt ngọn kiếm “Khô trúc”, tay tả vươn ra chộp lấy tay hữu Nhan Như Ngọc. Đồng thời kéo nàng nhảy vọt ra ngoài cả trượng dư, lại buột miệng gọi to:

- Tiệt cô nương! Chuyện đâu còn có đó... Xin cô nương lấy lời nói phải hơn!

Nguyên bóng xanh vừa đáp xuống tràng, là Hoa khôi lệnh chủ Tiệt Lệ Hồ ng.

Tiệt Lệ Hồ ng đánh một chiêu rơi vào khoảng giữa không, sự tức giận càng bốc lên cao độ, nàng trầm giọng hét lên lạnh lạnh:

- Người chẳng nên xen vào câu chuyện của ta, hôm nay chẳng gì được Nhan Như Ngọc ta thể chẳng làm người!

Vừa nói dứt, kiếm lượn tựa móng trời, thân người như phụng múa, chiêu thế thứ nhì nhắm ngay Nhan Như Ngọc phát tới, bằng những đòn chí mạng, hai người thể không đội trời chung.

Nhan Như Ngọc bị Cừ Thiên Hiệp đỡ lui ra ngoài, khí giận càng tăng thêm gập bội, tay hữu rút “soạt” trường kiếm buốt miệng rõng to lên:

- Nghênh đầ`u! Tuy bản cô nương có điểm đắ`c tội cùng ngươi! Nhưng hành động của ngươi không tha thứ được!

Nàng vừa nói, vừa huy động kiếm chiêu, biến hóa ra một vầng khí lạnh trắng mờ nhấ`p nhoáng như tuyết rơi, mưa đổ, hàn khí xung buố`t mặt mọi người.

Cừ Thiên Hiệp trông thấ`y thề` cả kinh kêu to lên:

- Các ngươi giờ trò gì lạ thế? Muôn việc đầ`u có thể giải quyế`t được bằ`ng lời nói, chuyện gì phải... động thủ... hãy dừng lại mau lên!

Hai vị nữ lệnh chúa tuy có nghe tiế`ng hét, can gián của Cừ Thiên Hiệp, nhưng đôi bên vẫn vũ lộng kiếm thép giao nhau.

Hoa khôi lệnh chủ Tiế`t Lệ Hồ`ng, khí giận bô`c mờ cả não quan, chiêu thề` lại cuộn trào như muôn ngàn đợt sô`ng, thi nhau bủa đầ`u, không thể nhượng bộ được...

Hồ`ng hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc, tính nóng như lửa đố`t, công lực lại không kém Tiế`t Lệ Hồ`ng, thì há chịu đầ`u hùm đuôi chó mà ngưng chiêu hay sao?...

Cho nên giữa tràng đầ`u bô`c cuộn lên kiếm khí ngập trời, bụi bay dậy đầ`t.

Bóng xanh quện tròn thành một vòng trông tựa như đám mây xanh, bị đạo thanh phong bô`c thổi bay lên cuồ`n cuộn, biến tỏa ra hàng loạt chiêu lợi hại, công mạnh vào đại huyệt đố`i phương, nguy hiểm vô kể, ác hiểm rợn người.

Bóng trăng biếc thành chiếc cầu vòng trăng toát, ẩn vào đạo kiếm thức của đôi phương, tả xung hữu đột, chớp nhoáng và nhịp nhàng như cánh bướm màu vờn hoa, hung hăng như sấm sét bủa nề n trời.

Hàng ngàn đạo kiếm phong bốc nổi thổi tạt vào tà áo kêu phàn phật, cuốn tung cỏ, lá bay rợp trời, tiếng gió phát ra vi vu như cơn mưa rào nước lũ, thật là một trường ác đấu có một không hai.

Cả đôi bên đều dùng hết sức bình sinh, đánh chớp nhoáng, chiêu nhanh như điện xẹt, thế lợi hơn sao xa, trong chớp mắt hai đòn công kích lẫn nhau, trên dưới ba mươi chiêu thế chỉ vì cả sức lực tương đương nên chẳng người nào chịu dừng tay ngưng đấu.

Cừu Thiên Hiệp quá sốt ruột, vội cất nhanh “Khô trúc thánh kiếm” vào bọc, thân mình lách nhẹ tiến đến trước mặt Đằng Hồng Tiêu cất tiếng bảo khẽ:

- Đằng cô nương! Xin cho tại hạ mượn tạm trường kiếm để dùng...!

Đằng Hồng Tiêu nhếch môi cười đáp khẽ!

- Chẳng nên can dự vào câu chuyện của họ!

Nàng nói chưa hết lời, Cừu Thiên Hiệp nhanh như chớp, cướp lấy đơn kiếm trên tay nàng, tung mình nhảy vọt tới trước, vừa buột miệng hét to:

- Hai vị khá đề phòng!

Trong tiếng hét chàng đã lay động đơn kiếm vùn vụt, thân mình như cánh cuồn ưng xông thẳng vào đạo kim quang.

Bỗng nhiên hai tiếng kêu sáng chói vang lên:

- Ôi... ôi chao!

Kèm theo đấ'y là kiế'm thép chạm nhau leng keng.

Ba bóng người đang cuộn thành một vòng tròn. Đột nhiên lão đảo lúi ra sau cả trượng lại nghe Cừ Thiên Hiệp cao hứng gọi to:

- Tại hạ cam thấ't lễ!

Vừa nói chàng vừa thu đơn kiế'm vòng tay hướng vào hai vị cô nương cao giọng nói:

Sự tình câ'p bách, xin nhị vị lệnh chủ thứ lỗi sự lỗ mǎng này!

Nhan Như Ngọc khí giận xung thiên, đôi mắ't phượng tròn xoe như quả nhãn nhìn chăm thanh kiế'm dài nắ'm trêm mặt đấ't, bắ'ng giọng nói căm hờn hét lạnh:

- Cừ Thiên Hiệp hay cho mi!

Hoa khôi lệnh chủ Tiế't Lệ Hô'ng hai tay bóp mạnh vào nhau, đưa đôi mắ't đầ'y ngắ'n lệ nhìn thanh kiế'm nắ'm lơ trên đấ't, bắ'ng giọng nói đau đớnghẹn ngào hét lên:

- Cừ Thiên Hiệp ngươi chẳng biế't trắ'ng đen phải quấ'y, tại sao ngươi bức hại ta thế' này?

Nàng vừa nói, hai hàng lệ tuôn rơi lã chã như mưa.

Nguyên Cừ Thiên Hiệp đã dùng đơn kiế'm gạt vắ'ng hai thanh kiế'm của hai nàng lênh chủ tâm ý của chàng lo sợ cho chính sinh mệnh cả hai vì lưỡng hổ tranh nhau chẳng bại cũng bị thương không ngờ hai nàng lại oán trách.

Cừ Thiên Hiệp nghe qua thở dài, buồ'n bã nói:

- Hai vị cô nương! Dĩ vãng không oan trái và gâ`n đây chẳng oán cừu, chỉ vì một, hai lời nói hơn thua mà gặp mặt đã liê`u thân tử chiê`n... thật tại hạ chẳng rõ vì có nào? Tại sao hai vị lại giao phương kịch liệt như thế`?

Chàng vừa nói vừa đưa mắ`t nhìn cả hai cô nương, sau cùng lại đưa mắ`t nhìn thẳng vào mặt Nhan Như Ngọc như ngắ`m hỏi:

- Nhan Như Ngọc khí giận phùng phùng đưa tay chỉ vào mặt Tiê`t Lệ Hồ`ng nói to:

- Tại sao ngươi không hỏi nó? Chính nó đã ra tay trước kia mà!

Hoa khôi lệnh chủ Tiê`t Lệ Hồ`ng giận xám mặt đưa tay điểm vào mặt Nhan Như Ngọc rít lên căm hận:

- Hỏi ta ư! Trong thâm tâm ngươi rõ hơn ai cả?

Hồ`ng hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc bữu môi cười khẩy và bắ`ng giọng nói lạnh nhạt:

- Hừ! Dĩ nhiên là hiểu rõ! Nê`u ngươi muô`n biê`t... thì nên tìm lệnh thiên kim của Bài ban mà hỏi nàng â`y... ngươi dám không? Đủ can đảm chú?

Đắ`ng Hồ`ng Tiêu nhìn thắ`y cả hai có vẻ oán hờn như chắ`t chứa một mớ`i thù truyê`n kiê`p, cả hai lại tỏ vẻ trùu mế`n Cừu Thiên Hiệp khiê`n lòng nàng nổi lên một tràng nghi vắ`n, lai thêm Nhan Như Ngọc dùng lời ám chỉ mình khiê`n nàng không thê` dắ`n lòng được, nên bước đắ`n trước mặt Cừu Thiên Hiệp mỉm cười khổ sở hỏi:

- Câu chuyện này vì sao xảy ra như thế`?

Cừu Thiên Hiệp lắ`c đầ`u thở dài nói:

- Ta cũng không rõ vì sao?

Hoa khôi lệnh chủ Tiết Lê Hồng mặt mày tái nhợt, đưa tay chỉ vào mặt Nhan Như Ngọc trầm giọng :

- Nhan Như Ngọc! Người đừng giả vờ chỉ Đông nói Tây... bản cô nương hỏi người...

Cha con chúng ta có oán hận gì với Huyết Quang Giáo... tại sao người phải người phục kích sát hại, trên đường từ Phụng hoàng thành đi ra ngoại ô, nói mau?

Nàng vừa nói dứt, gương mặt lạnh lùng của Nhan Như Ngọc vụt đỏ ao lên, mất cả vẻ tự nhiên.

Cừ Thiên Hiệp nghe qua rúng động cả tâm tư vội nhanh nhẩu hỏi:

Tiết cô nương, cô nương bảo sao?

Hoa khôi lệnh chủ Tiết Lê Hồng khí giận chưa nguôi, cao giọng hét:

Cuối canh ba, gần qua đầu canh tư ta và phụ thân ta rời Phụng hoàng thành đi ra ngoại ô, giữa đường gặp mười mấy tên đại hán bịt mặt phục kích vừa trông thấy cha con ta, bọn chúng không phân hắc bạch, phải quấy, túa ra vây đánh toi bời... thật là hung hăng ác độc...!

Nhan Như Ngọc cao giọng cướp lời:

Người dám quả quyết mấy người hán tử bịt mặt là người của Huyết Quang Giáo ư?

Tiê't Lậ' Hô' ng phá lên cười chua chát bắ'ng giọng nói lạnh như sương bảo:

- Hừ! Cách giả trang cải dạng thì dễ, chiêu sô' võ nghệ không đòi được, vì thế' ta nhận ra trong sô' chúng nó có tên chủ tọa Hộ pháp Huyê't Quang Giáo là Thiê't tán kiêu dương Lôi thanh Minh, với cây lộng sắ't của hắ'n trên chố'n giang hồ' quyê't không có kẻ thứ hai!

Nhan Như Ngọc then đỏ mặt cúi đầ'u nín lặng.

Cừu Thiên Hiệp nghe qua vô cùng kinh ngạc, cau mày nhìn Nhan Như Ngọc ra gắ't khỏi:

- Nhan cô nương! Nê' u sự thật như thế', chẳng nhẽ Quý giáo đã tiế'p được Phi kích truyê'n thư, mà đê'n tham dự cuộc hội tại Lãnh Nguyệt Đình hay sao?

Nhan Như Ngọc nhê'ch môi cười nhạt:

- Đúng đầ'y! Cũng vì thế' mà bị người lầ'm lần.

Cừu Thiên Hiệp quá ngạc nhiên hỏi lại?

Lầ'm lần? Tại sao? Hoa khôi lệnh chủ Tiê't Lậ' Hô' ng cau mày trợn mắ't nói như hét:

- Xì! Huyê't Quang Giáo đố'i với các môn, các phái trong giang hồ' không vãn lai giao thiệp, thì có ai mà ước hội với bọn chúng nó!

Hô'ng hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc mỉm cười gượng chố'ng chê' nói:

- Việc này ngưoi biê't sao được, chẳng qua là...

Tiê't Lậ' Hô' ng nghe qua xám mặt đưa tay phát lia lia ngắ't lời:

- Hừ! Người đừng già hàm chó! Lôi thanh Minh đã luôn mồm, bảo vâng theo Hồ`ng hoa lệnh của Phó giáo chủ, cản trở không cho cha con ta vào Lãnh Nguyệt Đình, người còn gượng cái chó! làm gì? Chẳng nhẽ Huyế`t Quang Giáo còn có hai tên Phó giáo chủ hay sao?

Nhan Như Ngọc cứng họng không nói nên lời, sự xấu hổ biến thành cơn phẫn nộ, nàng cao giọng hét to.

Hừ! Ta sai phái như thế` đây, chỉ vì ta muốn thử cái ngón võ gà, cái thế` thập bát chương xem sao!

Vừa nói dứt, nàng rung mình thủ thế` toan tấn công.

Tiế`t Lệ Hồ`ng giận xanh mặt, đưa tay chỉ vào mặt Nhan Như Ngọc hét to:

- Cô nương quyết` chẳng tha mạng sống người đâu!

Cừu Thiên Hiệp hét to một tiế`ng rung mình nhảy vào giữa, tay hữu vịn Nhan Như Ngọc, tay tả nắm Tiế`t Lệ Hồ`ng cao giọng nói:

- Không nên động thủ, đánh nhau chẳng phải là phương pháp giải quyết` đâu?

Tiế`t Lệ Hồ`ng cung tay giơ tới trước quát to:

- Chẳng có phương pháp gì cả? Nay nợ máu phải đền` nợ máu, lấy`y rằng phải trả lại rằng!

Cừu Thiên Hiệp nghe đến hai chữ “nợ máu” lấy`y làm kinh hãi kêu lên:

- Húy! Tiế`t cô nương, lệnh tôn đã ra sao... lệnh tôn thế` nào...?

Tiế`t Lệ Hồ`ng không dằn` được xúc động, ghen ngào nói:

- Phụ thân trúng nhâm ngọn tán của Lôi thanh Minh...!

Cừu Thiên Hiệp kêu lên sững sờ:

- Oái trời! Vậy lệnh tôn ở đâu?

Tiêu Lệ Hồng nấc nghẹn đáp:

- Đang ngồi dưỡng thương trong Sơn thất miếu!

Cừu Thiên Hiệp hoảng hốt nói nhanh:

- Đi! Chúng ta nên đến thương thế Tiêu lão tiên bố ỉ ra sao? hiện tại tranh luận chỉ vô ích!

Tiêu Lệ Hồng nghe Cừu Thiên Hiệp nhắc đến thương thế của phụ thân khiên cõi lòng đau như cắt, nàng đưa mắt nhìn thẳng vào Nhan Như Ngọc nói to:

- Nếu cha ta đổ một giọt máu, Huyết Quang Giáo phải đổ mười giọt máu, nếu cha ta có bề gì... thì ta sẽ giết sạch Huyết Quang Giáo không chừa con chó con gà!

Cừu Thiên Hiệp gượng cười nhìn Nhan Như Ngọc hỏi:

- Nhan cô nương! Tiêu lão tiên bố ỉ thương thế ra sao? Tại sao cô nương...

- Nhan Như Ngọc lạnh lùng cướp lời:

Cũng tại lão nghề nghiệp không tinh, trách chi người lỡ tay lỡ mãng! Cừu Thiên Hiệp ý người muốn bênh cô ả đầy hủ!

Cừu Thiên Hiệp nghiêm sắc mặt vòng tay hướng vào Nhan Như Ngọc trang trọng nói:

- Tất cả đều là bạn hữu luân lạc với nhau, Cừ Thiên Hiệp này chẳng bệnh ai, bỏ ai cả, theo ý kiến của tại hạ thì Nhan cô nương có thể cùng tại hạ vào Miếu sơn thần gặp mặt nhau nói cho minh bạch việc gì khó khăn đối diện nhau, giải quyết vẫn được kia mà! Và hãy xem tại hạ bệnh ai, bỏ ai?

Nhan Như Ngọc nghe qua ngán người không biết trả lời sao cho ổn, nàng lại cúi đầu nghĩ ngợi:

- Nếu ta chẳng đi... hóa ra tiện lợi cho Đảng Hồng Tiêu và Tiết Lệ Hồng sao? Đi... nhất định phải đi mới được, nghĩ đến đây nàng nhoẻn miệng cười nói:

- Người bảo ta sợ ư? Không bao giờ... đi thì đi, chứ ngại gì?

Cừ Thiên Hiệp vòng tay hướng vào Tiết Lệ Hồng dịu giọng nói:

- Tiết cô nương! Việc cứu người là khẩn cấp chúng ta nên viết xem thương thế của Tiết lão tiên bối trước... rồi sẽ thảo luận sau!

Ngay lúc đó, Đảng Hồng Tiêu lại cảm thấy mình bơ vơ như một kẻ bàng quan bên đưa mắt nhìn Cừ Thiên Hiệp nũng nịu bảo:

- Thiếu hiệp! Hiện giờ ta về là phải!

Cừ Thiên Hiệp ngán người nên chưa biết phải trả lời cách nào vì chàng vừa an ủi và năn nỉ xong hai vị cô nương, ai ngờ lại có vị cô nương thứ ba nổi cơn hờn dỗi nữa, bất giác chàng mỉm cười khổ sở tiếp lời:

- Đảng cô nương! Cô nương tính đi đâu?

Đảng Hồng Tiêu mỉm cười nhỏ nhẹ đáp:

- Vì... vì ta giấu lệnh phụ thân đi ra đây và lại trời gầ n sáng nế u không trở về e phụ thân lo lắ ng sô t ruột!

Nhan Như Ngọc nghe qua phá cười sặc sụa, bắ ng giọng nói trêu tức lạnh lùng:

- Ha! Ha lại một ả, sầ u vì thương the ́ của cha, một cô nàng lo phụ thân sô t ruột! Thật là hai bên đề u khó... hi hi! Chỉ có con Nhan ngạnh đầ u này không có cha không có mẹ! Không phải lo, phải ngại gì cả... hi hi! Thích chứ nhỉ!

Tiề t Lệ Hô ng cau đôi mày liễu nặng giọng nói:

- Hừ! Thích... chí thì ngươi nên gọi gã họ Cừu cưới ngươi làm vợ đi!

Nhan Như Ngọc nghe qua then đỏ mặt, song giả bộ ngược mặt lên trời cười hăng hắ c đoạn nói tiế p:

- Uø! Suy bụng ta ra bụng người, chẳng ngờ ngươi có lòng luyề n ái họ Cừu đế n the ́ ... bản cô nương đường đường là Phó Giáo chủ, việc làm rấ t chánh đại quang minh... ha ha... ha ha!

Cừu Thiên Hiệp sợ hai người đầ u khẩu sẽ xảy ra nhiề u chuyện không hay, bèn đưa tay nắ m áo Đắ ng Hô ng Tiêu dụ dằng bảo:

- Đắ ng cô nương nên cùng đi với chúng tôi cho vui, trở về Thầ n Châu độ nửa khắ c, chẳng bao lâu đâu!

Đắ ng Hô ng Tiêu thấ y không thể chớ i từ bèn găt đầ u đáp nhỏ:

- Xin chiề u ý Thiề u hiệp!

Cừu Thiên Hiệp lại vòng tay xá vào Tiề t Lệ Hô ng và Nhan Như Ngọc mỉm cười nói to:

- Xin mời nhị vị lệnh chủ lên đường!

Nhan Như Ngọc phá lên cười rũ rượi, đưa tay khoát lia lịa nói:

- Thôi thôi ta chịu ở đợi tại đây... vì ta có biết Miếu Sơn thần ở đâu?

Tiết Lệ Hồng cười nhạt, nhấc nhẹ thân mình đi trước, dẫn đầu kế tiếp là Cừ Thiên Hiệp, Đặng Hồng Tiêu, đi sau cùng là Nhan Như Ngọc đi lên vào hậu viện Sơn thần Miếu.

Bỗng nhiên họ trông thấy phía trước mặt, bốn bóng người nhảy múa lông lộn ẩn dưới lớp sa mù, bốn bóng này là bốn chàng thanh niên cao thủ, họ tung ra chuông pháp mù trời, chiêu lay động như sấm rền gió thét.

Hoa khôi lệnh chủ Tiết Lệ Hồng đi trước đột nhiên kêu rú thất thanh:

Ồi chao! Bất hảo!

Cừ Thiên Hiệp nhìn thấy cách đây ba mươi trượng, năm bóng người nhảy múa lông lộn, dường như đang giao đấu với nhau, lại nghe Tiết Lệ Hồng gọi lên eo éo, bèn vận thêm nội lực vượt cả hai cô gái lướt tới trước buột miệng kêu to:

- Phải Miếu Sơn Thần đây không!

Tiết Lệ Hồng chạy vụt tới trước kêu lên hô t hoảng:

- Ai thế? Ai thế?

Cừ Thiên Hiệp lại kêu lên:

- Oái chao! Tiết lão tiên cùng người giao thủ!

Vừa nói dứt thân mình chàng lướt tới vun vút như mũi tên thoát một cái đã vượt khỏi hoa khôi lệnh chủ Tiểt Lê Hông, hạ ngay trước nền vân miếu vũ.

Chợt thấy Cái thế Ma quân Tiểt Nam Hùng tay hữu lay động ngọn quý đầu truy hồn trào như điên như dại, dùng hết tàn lực chống lại bốn thanh trường kiếm của bốn thanh niên đang công tới như vũ bão.

Cừu Thiên Hiệp nhận thấy chiêu thế trào của Cái thế Ma Quân Tiểt Nam Hùng tuy lợi hại, nhưng chỉ dùng toàn thế hư không thật, vì đôi chân lão không giữ được thăng bằng đôi tay quờ quạng một cách mệt nhọc, chứng tỏ nội lực đã suy giảm, quyết khí đã kiệt cùng.

Chợt nghe một trong bốn tên thanh niên cao thủ trăn giọng hét :

- Tiểt Nam Hùng! Có vay có trả hôm nay mệnh số người đã đến kỳ! Một thanh niên tay thủ lưỡi “Tam môn kiếm” hấn lòn lộn như con hổ điên, chiêu số vừa cộng tới, miệng kêu lên thật to:

- Hãy nộp Ma mạng cho ta!

Cái thế Tiểt Nam Hùng nín lặng để giữa nguyền nội lực, tay hữu vẩy mạnh ngọn Quý đầu truy hồn trào chống lại hai lưỡi kiếm đang công tới tấp.

Không ngờ người thanh niên thứ ba tay cầm chặt ngọn “Ngô câu Kiếm” vũ lộn ra chiêu “Tư Nha điếu ngư” nhắm ngay lưng Tiểt Nam Hùng chém phạt xuông như nhát búa, lời công nhanh không tưởng tượng được.

Ví như Cái Thế ma Quân Tiểt Nam Hùng có thêm một mắt sau ót cũng không thể tránh kịp đường chiêu khốc liệt này!

Ngay lúc đó đột nhiên một câ`u vòng trắ`ng như tuyết t` xuấ` t hiện từ trên cao hạ xuô`ng tràng viện.

Cừu Thiên Hiệp chân chưa chắ`m đấ` t đã buộ`t miệ`ng quát to như sắ`m nổ:

Tiểu tử thật to gan, dùng nhiề`u thắ`ng ít, hãy dùng tay lại mau!

Chàng vừa nói cừa đẩy nhanh ra một chườ`ng, đao kinh phong thoát khỏi lòng tay như đấ` t dậ`y ba đào, sắ`m rề`n chớp nứi, công hắ`n vào bô`n thanh niên cao thủ, với chiêu thê` nhanh không tưởng đượ`c.

Bô`n thanh niên cao thủ vừa nghe hơi gió vội thu kiế`m phòng thân, rú`ng mình nhắ`y ra xa mắ`y trượ`ng.

Cái thê` Ma quân Tiế` t Nam Hùng mình đang nặng vế` t thương cho nên thân kém linh hoạt, không né tránh kịp, bị đao chườ`ng phong của Cừu Thiên Hiệp đẩy vắ`ng ra ngoài.

Tung!

Thân mình phố`p pháp của Ma quân bị té ngồ`i trên mặt đấ` t, luôn cả ngọn Quỷ đầ`u truy hô`n trảo cũng bị vắ`ng ra xa sáu, bảy trượ`ng, gương mặt Tiế` t Nam Hùng trắ`ng bệch, hai trồ`ng đờ` đắ`n thắ`t thầ`n, lão đưa tay ôm chặt ngực kêu lên một tiế`ng:

- Ái!

Và mắ`ra ra hàng ngượ`m máu tươi.

Hoa khôi lậ`nh chủ Tiế` t Lệ Hô`ng kêu lên:

- Cha... cha...!

Vừa nói nàng nhắ`y bỏ đế`n bên Tiế` t Nam Hùng khóc to.

Cừu Thiên Hiệp càng thêm phần nộ, người chưa chấ́m đấ́t đã búng vọt tới trước mặt bồ́n tên thanh niên cao thủ, trầ́m giọng quát to:

- Bồ́n người kề́t tay nhau, đánh một lão già bị trọng thương, thì còn chi là hảo hán anh hùng?

Một gã tay cấm Tang môn kiề́m trợn đôi mắ́t tròn xoe nhìn Cừu Thiên Hiệp gắ́t to:

- Người muồ́n nhúng tay vào vụ này ư!

Cừu Thiên Hiệp xòe to song chưởng, trầ́m giọng hét:

- Các người thuộc vào hạng tiểu bồ́i của môn phái nào?

Gã cấm Ngô câu kiề́m dừng mày trợn mắ́t nạt to:

- Chúng gia gia không môn, không phái gì cả, như thế́ chẳng đồ́i đải với người được à!

Cừu Thiên Hiệp nghe lòng rúng động bèn nói thầ́m: “ Chẳng nhẽ bọn chúng không phải là người của Huyề́t Quang Giáo, chi bằ́ng đợi Hồ̀ng hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc đế́n xem sao! Vì nghĩ thế́, nên chàng cười khẩy nói tiế́p:

- Hừ! Nề́u các người không phải là thuộc hạ của danh môn chánh phái, thì hóa ra các người là trảo nha của bọn tà ma ngoại đạo hay sao!

Gã cấm Tang môn kiề́m giận run lên, bằ́ng giọng nói trầ́m khiề́p hét cực to:

- Cầm mồ́m người lại, người có mắ́t không trông nên chẳng nhìn biề́t người!

Vừa nói dứt, bốn gã thanh niên khí giận xung thiên, chúng đồng bước sấn tới trước cao giọng nói to:

- Anh em ta gồm có bốn người, là bào đệ của Cương chỉ truy hô ãn Khương bá vọng, chúng gia gia quyết tìm Tiết Nam Hùng để thanh toán món nợ nhà, chẳng phải tranh giành môn phái, không can hệ gì tới người!

Cừ Thiên Hiệp kêu lên sừng sốt:

- A! Khương bá vọng? “Cương chỉ truy hô ãn”?

Gã câ ãm “Ngô câu kiế ãm” kêu lên kinh ngạc:

- Thế nào? Người khiế ãm ấ ã!

Cừ Thiên Hiệp rúng động tận đáy lòng, cúi đầ ãu nín lặng, liú lười chẳng thốt nên lời.

Nguyên vì, lầ ãy điề ãu ân oán ra suy luận, thì Cương chỉ truy hô ãn Khương bá vọng, đố ãi với Cừ Thiên Hiệp có cái ân Thừa tử tặng công, tại võ lâm giang hồ ã, đáng gọi là người ân... nhưng chẳng câ ãn hỏi sự tình xảy ra, cũng đủ biế ãt Khương bá vọng chế ãt dưới tay Tiết Nam Hùng. Hôm nay con cháu họ Khương vì nghĩa cả mà báo thù, thì chính họ làm một điề ãu Thiên Kinh đại nghĩa rấ ãt đáng khen, ta cản trở sao phải!

Cừ Thiên Hiệp suy nghĩ đế ãn đây, vụt quay lại nhìn Cái thế ã Ma quân Tiết Nam Hùng, chỉ thấ ãy lạo râu bạc nhuộm hô ãng da vàng, máu đỏ, thầ ãn sắ ãc trông thật thảm hại, quay lại nhìn sang Hoa khôi lệnh chủ Tiết Lệ Hô ãng thì thấ ãy mặt hoa ủ dột, lệ đỏ như mưa, bao nhiêu sự khó khăn ràng buộc khiế ãn Cừ Thiên Hiệp chỉ câ ãt tiế ãng thở dài và buộ ã miệng nói to:

- A! Ta tưởng đâu các vị là thủ hạ... là tráo nha của Huyê't Quang Giáo chứ!

Không ngờ gã thanh niên tay câ'm "Tam môn kiê'm" tỏ vẻ bất mãn hét to:

- Đáng cười chưa! Chúng gia gia còn xem Cửu đại môn phái chưa thâ'm vào đâu? Sá gì một giáo phái tí teo Huyê't Quang Giáo!

Ngay lúc đó Đầ'ng Hồ'ng Tiêu và Nhan Như Ngọc đã hạ xuô'ng tràng viện...

Nhan Như Ngọc chưa kịp đứng vững đã nghe tên thanh niên cao thủ nói, khiê'n nàng uất giận xung lên, bắ'ng giọng nói như ma kêu hét lên kinh khủng:

- Tên vô đầ'u tiểu bô'ì! Huyê't Quang Giáo nhỏ bé ở chỗ nào? Vậy chứ ai... lớn hơn Huyê't Quang Giáo nguoi hãy nói mau...!

Chỉ vì nàng quá giận, nên không để thanh niên cao thủ trả lời, nàng tuô't thanh kiê'm múa lộng một vòng, tiê'n đế'n công kích bô'n tên thanh niên cao thủ, the' mạnh chiêu nhanh không thể tưởng tượng được.

Bô'n thanh niên cao thủ vừa trông thấ'y, vội tung mình nhảy trái qua một bên né tránh, một mặt chúng tuô't nhanh quái kiê'm, huy động ra chiêu the', tủa ra bao vây Hồ'ng hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc, thật là hoa lạc giữa rừng gươm, nguy hiểm vô gâ'n.

HỒI THỨ SÁU MƯƠI SÁU

Tứ đại cao thủ tìm cừu...

Cừu Thiên Hiệp không kịp thét dừng tay, lại không nghĩ ra lời lẽ nào can thiệp. Vì thế chàng bước lên đến bên mình Cái thế Ma quân Tiểt Nam Hùng quan sát. Nhìn thấy lão thở hồng hộc như trâu, hai dòng máu đỏ chảy dài hai bên khóe miệng nhăn nheo, đôi mắt mở to trắng bệch thất thần, vành môi nhợt nhạt như tàu lá úa, tay chân khẽ run lên bần bật, dáng điệu trông rất thảm thương.

Hoa khôi lệnh chủ Tiểt Lệ Hồng đôi mắt mờ những lệ, nàng quỳ trước mặt cha già đưa đôi tay ngọc áp vào vành trán nhăn nheo, cố vận nguồn nội lực chân ngươn chuyển tiếp vào cơ thể cha già, khiến cho gương mặt hường thắm của nàng tái xanh một cách khá thương.

Cừu Thiên Hiệp bước đứng sau lưng nàng. Vội đưa hai ngón tay điểm nhẹ vào trung đình đại huyết của Cái thế Ma quân, đồng thời lên tiếng bảo nhỏ:

Tiểt cô nương! Người nên nghỉ ngơi giây phút, để ta giúp lão tiển bồi trị thương!

Vừa nói dứt, Cừu Thiên Hiệp lắng nghe các bộ mạch nhịp, lại đoán biết ngũ tạng lục phủ chưa rời ngôi vị, nhưng chân lực đã mất khá nhiều, lại tản mát cả ngươn khí, lực mạch phù lên cao chứng tỏ vết thương khá nặng.

Chàng lại dùng lời an ủi Tiểt Lệ Hồng nói:

Tiết lão tiên bô' i tuy nội thương của tiên bô' i khá nặng, nhưng ngũ tạng lục phủ còn nguyên vẹn, hiện giờ chỉ cần nghỉ ngơi tĩnh dưỡng để phục hồi chân khí, Tiết cô nương chớ khá ưu sầu mà làm cho Tiết lão tiên bô' i chẳng an tâm!

Cái thế Ma quân Tiết Nam Hùng nhờ sự tiếp vận chân lực của Cửu Thiên Hiệp nên đỡ được phần nào, lão cố gắng mấp máy vành môi thốt ra những câu đứt quãng:

- Không... không nên... chỉ vô ích mà thôi! Người ... nếu người... là... người nghĩa khí...thì ta nhờ người... thay ta... thay Tiết Nam Hùng này... mà... chiếu cố đến Lệ Hồ'ng... con gái của ta!

Thật là đúng với lời tục có câu: “người sắp chết nói ra tiên'g lành, chim sắp chết cất tiên'g kêu ai oán!”

Cái thế Ma quân Tiết Nam Hùng tuy chưa chết, nhưng tuổi tác khá cao, trời chiếu' u xế' bóng nói ra những lời đau đớn như thế' khiế' n người người đề' u cảm động.

Thế' mới biế' t “Từ xưa đề' n nay danh tướng của mỹ nhân, không thể số' ng với trầ' n ai đề' n bạc đầ' u” ví như Tiết Nam Hùng cuộc đời ngang dọc tung hoành, đề' n lúc tuổi già như anh hùng xế' bóng, như kẻ giang hồ' bị rơi đài, bơ vơ thấ' t vọng chỉ có một cô con gái cũng không bảo bọc được.

Lẽ cô' nhiên Tiết Lệ Hồ'ng lệ trào như suô' i đồ, luôn cả Đắ' ng Hồ'ng Tiêu cũng tuân vại ngắ' n lệ cảm tình.

Lúc bấy giờ... một bên là bô' n anh em họ Khương vây đánh Nhan Như Ngọc tung bừng như sắ' m nổ sét rề' n bô' n ngọn quái kiế' m kỳ cở thiên thu, xuấ' t chiêu vô cùng quái dị, nhưng “Hồ'ng hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc” triển khai thanh trường kiế' m như muôn đạo câ' u

vô`ng đủ màu biể`n tỏa đầ`y trời kiể`m vũ, thật là thầ`n xuấ`t quý nhập lợi hại muôn vàn.

Hoa khôi lệnh chủ Tiể`t Lệ Hồ`ng toan nhúng tay vào, nhưng nàng lại nghĩ Nhan Như Ngọc đố`i với chính mình là tình địch không thể nào kể`t tay chố`ng địch.

Nhân có đó nàng đành gạt lệ, hướng vào Cừu Thiên Hiệp chớp mắ`t bắ`ng giọng nói ai oán van lơn:

- Người có thể nào thay ta giể`t bớ`n tên dã man tiêu tử â`y chẳng?

Cừu Thiên Hiệp ngạc nhiên hỏi lại:

- Cô nương có ý muố`n ta xuấ`t thủ diệt bớ`n tên â`y sao?

Tiể`t Lệ Hồ`ng nức nở tiể`p lời:

- Nế`u chúng ta đi trể một bước, có lẽ giờ này phụ thân ta đã...

Nói đế`n đây nàng vụt ôm mặt khóc rô`ng lên.

Cừu Thiên Hiệp sớm biể`t nàng muố`n nói gì rô`i nhưng cái ân tặ`ng công lực của Cương chỉ truy hồ`n Khương bá Vọng sánh bắ`ng tái tạo hồ`i sinh vắ lại trước khi nhắ`m mắ`t lìa đời Khương bá Vọng còn giao cho mình “Hổ phách Ma đầ`u lệnh” còn nắ`m sò sò trong bọc... có lẽ nào trong nhắ`t thời biể`n thành kẻ bạc nghĩa hay sao? Chàng lại suy nghĩ:

- “Chính bản thân ta không vì Khương bá Vọng mà báo cừu, thì ta không nên vì có gì mà ngăn trở sự báo cừu rửa hận của con cháu người, và điề`u tô`i kị là phản lại linh hồ`n người đã chề`t mà câ`m gươm xung chém lại con cháu Khương bá Vọng, theo lời Tiể`t Lệ Hồ`ng khẩn câ`u, để cho muôn đời nguỵề`n rửa, mặc dù sự giao du

của chính mình đối với Khương bá Vọng không một người thứ hai nào biết, nhưng còn sự thống trách của lương tâm... tức là một hình phạt đời đời bất diệt...!

Vì nghĩ như thế Cừ Thiên Hiệp đứng ngây người như pho tượng gỗ.

Hoa khôi lệnh chủ Tiết Lệ Hồng thầy chàng du dự chưa quyết, gương mặt càng tỏ ra thiếu ngủ hơn, bằng giọng nói chua chát nàng hỏi:

- Người chẳng bằng lòng theo sự yêu cầu của ta ư...?

Cừ Thiên Hiệp mỉm cười đau khổ, bằng giọng uất nghẹn đáp lại:

- Không phải vậy đâu! Ta... ta chỉ nghĩ rằng... mọi thù nên mở không nên buộc... vả lại bọn chúng chưa chạm phải mày lông của Tiết lão tiên bố ỉ kia mà?...!

- Tiết Lệ Hồng nổi giận xung thiên hét to:

Thôi đi...! đừng lăm lòi vô ích!

Vừa nói dứt, nàng đứng phắt dậy, rút phắt nhanh thanh trường kiếm hướng vào Nhan Như Ngọc nói to:

- Đa tạ ân người! Xin thơ thơ hãy nhường bọn chúng lại cho ta, Tiết Lệ Hồng này quyết vì cha mà báo thù không muốn nhọc lòng đến kẻ khác!

Cừ Thiên Hiệp bị nàng cường bách, lại không thể phát tác, nên đành nghiến răng dằn cơn giận, trầm giọng nói tiếp:

- Tiết cô nương người lại nghĩ lầm về ta quá rồi!

Tiê t Lê Hô`ng quay người lại hỏi:

- Nghĩ lâ`m?

Cừu Thiên Hiệp chợt nảy ra một ý kiế`n, bèn nổi giận làm vui nói to:

- Được lắ`m ta sẽ giúp một tay!

Vừa nói dứt, tay hữu chàng lay động nhạc chuông nhảy vọt vào tràng, hướng vào Nhan Như Ngọc gọi to:

- Nhan cô nương hãy nghĩ giây phút, nhường bọn chúng cho ta sửa trị!

Thân mình chàng như cánh hạc già trước gió đảo nhẹ đôi tay hạ xuố`ng tràng. Chàng không sử dụng “Trúc kiế`m” chỉ dùng hai bàn tay thịt đẩy ra chuông phong, phân theo hai đạo kiế`m quang đầy mạnh vào bô`n tên thanh niên cao thủ, thế` mạnh như sơn địa liệt bức lui một lượt bô`n tên thanh niên cao thủ luôn cả Nhan Như Ngọc...

Riêng Nhan Như Ngọc bị luô`ng quỷ chuông bức lui thuận đà nàng nương mình nhảy ra xa mười trượng, hoành kiế`m ngang lưng thủ thế` chờ:

- Chóp mắ`t Cừu Thiên Hiệp đã đứng giữa trung tam đấ`u tràng, thân pháp linh hoạt như thầ`n, đôi chân vừa chấ`m đấ`t, hai tay đã đẩy ra một chiêu “Bá vương tảo địa” chọn dấ`y lên đạo kinh phong vĩ đại quét nhanh hướng vào bô`n tên thanh niên cao thủ, thế` mạnh và nhanh hơn luô`ng trố`t bảo dầy đồ`ng bắ`ng.

Bô`n tên thanh niên cao thủ tay câ`m quái kiế`m ngắ`n, không thể công toừ Cừu Thiên Hiệp nên chỉ vũ lộng vùn vụt vừa cản đám bụi cát mù trời, đồ`ng thời thố`i dầ`n dầ`n ra chố`ng đỡ.

Cừu Thiên Hiệp chưa hề dùng qua chiêu số bức người thối lui, chàng chỉ sở trường về thủ pháp chế địch.

Không ngờ hôm nay chàng đổi cả chiến lược, vừa nhanh nhẹn đưa ra chiêu “Bá vương tảo địa” đẩy lui được địch thủ, lại cử song chưởng đưa ra chiêu “Duy ba trợ lang” kế tiếp, chiêu thức vừa buông, đạo kinh phong cuộn dậy lên muôn ngọn, bốc đẩy cát chạy đá bay, tựa hồ như phá núi dời sông hướng vào bốn tên thanh niên cao thủ xoăn tím tới.

Bốn chàng thanh niên cao thủ rõ ràng lên “bào hao” như hổ đói, vũ động cực nhanh bốn thanh quái kiếm đầy gạt, đỡ và hộ thân cản muôn cát đá bay phủ vào đầu như cơn tuyết tảo.

Cừu Thiên Hiệp lấy làm mừng thầm, hai tay vươn song chưởng đẩy ra chiêu số thứ ba...

Bốn tên thanh niên cao thủ thấy bị đẩy lùi liên tiếp, chưa chi đã cách Miếu Sơn thân hơn hai mươi trượng, khiến tất cả nổi cơn uất hận, khí giận bốc lên ngợp não quan, nên cả bốn vừa đứng an vị trí vội phân ra bốn hướng Đông, Bắc, Nam, Tây, lay động mạnh quái kiếm xáp vào vây kín Cừu Thiên Hiệp vào giữa.

Cừu Thiên Hiệp lại cử song chưởng để ngang bụng cô hươu trắng thanh thế, đợi bốn tên thanh niên cao thủ bức đến gần chừng năm bước, chàng mới buột miệng nói nhỏ:

- Mời bốn vị tạt qua đỉnh núi, tại hạ có chút việc muốn nói!

Bốn người vẫn giữ thế công, kiếm chiêu để ngang mặt lại giương đôi mắt ngạc nhiên nhìn Cừu Thiên Hiệp không chớp.

Cừu Thiên Hiệp lại lo sợ Tiệt Lộ Hồ ng khả nghi, bèn lên tiếng hô thúc:

- Hãy mau đi... hãy đi.. đi!

Vừa nói dứt, chàng lại rùng mình vờ tung ra song chưởng cao giọng hét:

- Hãy coi chừng!

Bốn người thấy chàng sắp tung chưởng vội nhấc mình nhảy vọt lên cao hàng trượng, hướng vào đỉnh núi chạy như bay.

Cừu Thiên Hiệp mừng thầm hét to:

- Các người chạy đi đâu?

Vừa hét vừa rún mình nhảy vọt theo bóng bốn người thanh niên... chớp mắt đã vượt lên đến đỉnh núi.

Chàng thanh niên tay cầm “Tang môn kiếm” vội hạ người xuống đất, chia mũi quai kiếm về phía trước quắc mắt nhìn Cừu Thiên Hiệp hỏi to:

- Người có lời gì muốn nói?

Cừu Thiên Hiệp hạ ngay xuống một tảng đá đối diện, xốc áo vòng tay hướng vào bốn người thanh niên cao thủ trang trọng nói:

- Tại hạ là Cừu Thiên Hiệp đã cùng với Khương lão tiên bối có chút duyên hươu hỏa, Khương lão tiên bối với Cái thế Ma quân Tiết Nam Hùng lại có món nợ oán cừu, mỗi người đều có chí hướng và lập trường riêng biệt, nên lúc giao tranh trường đoản, ai cũng muốn chiếm phần hơn. Và lại một khi người đã chết không bao giờ sống lại, muôn việc oán ân kể như chấ m dứt, hơn thế nữa là Cái thế Ma quân đã đến giờ sắp chết, bốn vị đã chiếm phần hơn... thì cũng nên vì tại hạ dừng tay... và mau rời khỏi nơi đây cho sớm!

Gã thanh niên tay cầm “Ngô câu kiếm” chia vào mặt Cừu Thiên Hiệp phá lên cười lạnh lạnh nói:

- Hừ! Vậy ra ngươi là kẻ trèo tường tiểu bối, thật là giọng nói nửa cầm nửa thú hết loài dơi...!

Cừu Thiên Hiệp nghe qua xám mặt, tay chân suýt run bắn lên vì chàng chưa hề bị nhục mạ dù một lần, nhưng cố gắng nhẫn nại mỉm cười bảo:

Ngươi dám nặng lời nhục mạ ư! Được lắm hôm nay là lần đầu ta cố nhẫn nại, mà cũng là lần chót đối với ta!

Gã thanh niên cầm “Tang môn kiếm” nhovn miệng cười trộm giọng:

Này... ngươi liên hệ thế nào với Cái thế Ma quân?

Cừu Thiên Hiệp hơi ngơ ngẩn người, song chàng cố nghiêm sắc mặt đáp:

- Luận về sự liên hệ, thì... ta và Cái thế Ma quân giao du nhau cũng như đối với Khương lão tiên bối chỉ là tình bạn vong niên.

Ngay lúc đó một cơn gió lốc từ dưới triền núi thổi lên, kèm theo tiếng tà áo chạm vào nhau phấp phật.

Cừu Thiên Hiệp biết ngay là Tiết Lệ Hồng, Nhan Như Ngọc và Đặng Hồng Tiêu đuổi theo sắp đến, kế hoạch của chàng bị các cô gái khám phá. Gương mặt vụt sa sầm lại, biến ra vẻ lạnh lùng thâm độc, bằng giọng nói trầm rât to:

- Ta bảo thật các ngươi rõ, theo tài bộ và công lực bốn người, một trong bốn người chúng ta các ngươi cũng không hạ nổi... ta đã nói hết lời, đi hay là đánh tùy ý các ngươi chọn lấy!

Vừa nói dứt chàng cử chưởng nhắ m ngay một tảng đá trên ngàn cân, vận mười thầ n lực đẩy ra song chưởng, đồ ãng thời quát to lên:

- Mời xem!

Một tiế ng nổ vang lên:

- Ấ m!

Vang động và rung chuyển khắ p núi rừng, phiế n đá to biế n thành hàng triệu hòn đá vụn như cát, bồ c xoáy lên cao hàng mắ y trượng, trắ ng dã như cơn mưa bão tuyế t từ trên cao rơi xuố ng ào ào không dứt. Bồ n anh em họ Khương thắ t kinh, vội đưa cao quái kiế m múa vun vút gạt trậ n đá vụn rơi xuố ng đầ u, như cơn mưa to gió lớn.

Gã thanh niên câ m “Tang môn kiế m” múa loang loáng hộ thân, đồ ãng thời nghiế n răng quát to như sắ m nổ:

- Họ Cừu nguoi quả lợi hạ, chúng ta sau này sẽ gặp mặt nhau!

Vừa nói dứt hắ n quay sang ba chàng thanh niên kia, cao giọng nói:

- Hãy rời khỏi đây mau!

Bồ n người đồ ãng ý nhún mình nhảy vọt về phía trước, nháy mắ t đã biế n mình trong vầ ng sương mờ bao phủ ngọn đĩnh sơn, Hoa khôi lệnh chủ Tiế t Lệ Hồ ãng từ trên cao hạ nhanh xuố ng trước mặt Cừu Thiên Hiệp, nàng cau mày nặng giọng hỏi:

- Người đã nhường lố i cho bọn chúng thoát rồ i sao?

Cừu Thiên Hiệp khế gạt đầ u, nói lảm bảm, oan gia!

Tiế t Lệ Hồ ãng cướp lời:

- Oan gia nên mở không nên buộc vậy chẳng? Ta nên rõ người hơn ai hết. Theo lời phụ thân ta hãy nói người! Người vì mối thù cha mẹ, tại sao chẳng đi đến tận chân trời góc biển, cố tìm ra kẻ cừ thù để truy tầm thân thể?

Người quá ích kỷ... quá hẹp hòi!

Cừu Thiên Hiệp ngăn người như kẻ mất hồn, lòng chàng bỗng dâng lên một niềm đau chua chát, nỗi thống khổ khó giải bày cùng ai!

Một lúc lâu chàng mới ngược mặt lên nhìn Tiết Lệ Hồng dịu giọng nói:

- Tiết cô nương theo thiện ý của tại hạ, hiện giờ ta nên tìm chỗ để Tiết lão tiên bố nghỉ ngơi và chữa trị vết thương trước! Còn việc đời phó với bọn chúng!... thì sau này làm gì chẳng gặp gỡ nhau, nếu ta còn phiêu bạt giang hồ!

Hoa khôi lệnh chủ Tiết Lệ Hồng chỉ mong động thủ nên đưa mắt ngó mong hâu tìm hướng kẻ địch.

Đằng Hồng Tiêu mỉm cười bước đến trước mặt nàng vui vẻ bảo:

- Tiết cô nương bọn chúng đã cao bay xa chạy, cô nương có uất giận, oán trách chỉ thêm vô ích.

Cừu Thiên Hiệp nói đúng đây, hiện giờ ta nên đưa Tiết lão tiên bố đến chỗ an toàn nghỉ ngơi là hay hơn cả! Hoa khôi lệnh chủ Nhan Như Ngọc đứng một bên mỉm cười bí mật chẳng nói vào nửa lời.

Cừu Thiên Hiệp cố gắng dàn xếp câu chuyện nên dịu dàng nói:

- Theo ý ngu của tại hạ, nhân lúc trời chưa sáng nên đưa Tiết lão tiên bố đến Bài Bang an nghỉ mà Đằng lão Bang chủ với Tiết

lão tiề n bô i ấ t có tình cô cự, lại là đồ ãng đạo võ lâm, Tiế t cô nương không nên khách sáo.

Đã ãng Hồ ãng Tiêu lại vui vẻ chen lời:

- Phải đấ y! Từ đây đế n Thâ ãn châu chẳng bao xa, Tiế t cô nương nên đưa lệnh tôn đế n đấ y an nghỉ là hay hơn cả!

Tiế t Lệ Hồ ãng trong lúc nhấ t thời chưa quyế t định được điề u gì chỉ ôm mặt khóc òa:

- Cừ Thiên Hiệp không rõ vì vô tình hay cô ý mà quay nhìn Nhan Như Ngọc hỏi:

- Nhan cô nương, có thể bào cùng đi với chúng tôi đế n Bài Bang hay chẳng?

Đã ãng Hồ ãng Tiêu đố i với Tiế t Lệ Hồ ãng và Nhan Như Ngọc tuy đồ ãng mạch xanh lại vừa quen biế t nên nàng không thể làm ngo đố i với cả hai, bèn nhoẻn miệng cười tiế p lời:

- Hay nhấ t là chúng ta nên đế n Thâ ãn châu nghỉ ngơi, cũng là dịp để chúng ta hiểu nhau hơn!

Nhan Như Ngọc và Tiế t Lệ Hồ ãng đồ ãng ý đứng lên hai người nói vài lời xã giao với Đã ãng Hồ ãng Tiêu, sau cùng Nhan Như Ngọc vui vẻ nói to:

- Đế n Đã ãng châu ta có ý từ lâu, hôm nay tiện dịp được vào bá i yế t Lão bang chủ thật là vạn hạnh... Thôi chúng ta cùng đi!

Vừa nói dứt, nàng buông mình nhảy xuố ãng trước tiên, kế đấ y Cừ Thiên Hiệp và Tiế t Lệ Hồ ãng, Đã ãng Hồ ãng Tiêu nô i gót theo sau, cả bô ãn người quay trở lại Miếu Sơn thâ ãn.

Cừu Thiên Hiệp công Cái thế Ma quân Tiế t Nam Hùng nhấ m hướng Phụng hoàng thành trở thuật khinh công chạy tới như bay biế n, ba cô gái đứng đĩnh chạy theo sau.

Ánh thái dương vừa ló dạng, cả năm người đã vào thành Phụng hoàng. Cừu Thiên Hiệp thuê một chiế c xe lừa, đặt Cái thế Ma quân Tiế t Nam Hùng vào nằ m trong an nghĩ, lại thuê thêm bớ n con tuấ n mã. Đắ ng Hồ ng Tiêu, Tiế t Lệ Hồ ng và Nhan Như Ngọc cười làm chân ủng hộ theo xe.

Qua ngày thứ hai, một cỗ xe lừa và bớ n người kỵ mã đã đế n địa phận Thầ n châu.

Bài Bang tổng đàn đã được thủ hạ phi báo, nên Âm dương Ma kiế m Đắ ng công Ngươn, Trường hồ ng lão nhân hương dẫn ba tên đường chủ và bang chúng ra nghênh tiế p cả năm vào đại sảnh, cuộc tiế p không kém phầ n long trọng.

Âm dương Ma kiế m Đắ ng công Ngươn là bạn cô tri của Cái thế Ma quân Tiế t Nam Hùng, nên vừa lo tiế p đón khách vừa cho thủ hạ dọn một gian phòng khang trang cho Tiế t Nam Hùng nghỉ ngơi, lại kiế m lương y bớ c thuố c điề u trị, thật là chu đáo.

Cừu Thiên Hiệp lại nóng lòng về lại vụ Miế u Cương nên nhanh miệng hỏi Trường Hồ ng lão nhân rắ ng:

- Kính lão sư! Không rõ bức địa đồ , lão sư đã hoàn tâ t chưa:
- Trường Hồ ng lão nhân đưa tay mân mê chòm râu bạc, nhế ch môi cười bí mật nói:
- Chẳng giấ u chi Thiế u hiệp, bức họa đồ lão đã vẽ xong, nhưng mà chưa tiện giao cho Thiế u hiệp bây giờ được!

Cừu Thiên Hiệp xúc động mạnh vội hỏi ngay:

- Tại sao thế? lão sư phụ!

Trường Hồ`ng lão nhân vuốt chòm râu bạc dịu giọng nói:

- Chỉ vì... còn một câu chuyện đại sự chưa hoàn tất!

Cừu Thiên Hiệp ngạc nhiên hỏi lại:

- Đại sự! Chẳng hay đại sự là chuyện gì?

Trường Hồ`ng lão nhân trầm giọng nói:

- Thiếu hiệp còn nhớ bức lụa hồ`ng trong thanh kiếm đeo hay không?

Cừu Thiên Hiệp nghe qua càng thêm bối rối, chẳng biết phải trả lời sao cho ổn, đành giương đôi mắt nhìn Âm dương Ma kiếm m Đả`ng công Ngươn... trong nháy mắt thời lưu luyến chẳng nói ra lời.

Âm dương Ma kiếm m Đả`ng công Ngươn vuốt râu cười ha hả nói:

- Thiếu hiệp, việc này không phải do lão phu đề` ra, mà thực tại do theo tập tục bốn bang và sự tương truyền Thầ`n Châu này, tỷ võ luận hôn cũng do sự xếp đặt an bài của định mệnh... tiểu hài nữ tuy áu thơ xâu xí, nhưng không đến nỗi cục mịch ngu...

Đả`ng Hồ`ng Tiêu nghe đến đây then đỏ mặt, chớp mắt nhìn Cừu Thiên Hiệp một lần sau cùng nàng chạy tất tả vào hậu sảnh.

Hoa khôi lệnh chủ Tiế`t Lệ Hồ`ng vì phải lo phụng dưỡng lão già nên đã rời đại sảnh từ lâu.

Nhan Như Ngọc, nhìn Cừu Thiên Hiệp bảo:

- Thiếu hiệp tuổi xanh đầy hứa hẹn, danh vang bốn biển, oai trắ`n giang hồ, thì còn điều gì đáng gọi là chẳng vừa lòng đâu?

Cừu Thiên Hiệp đưa mắt nhìn Nhan Như Ngọc nói:

- Hừ! Không ai rõ điều tâm nguyện của ta, chẳng nhẽ Nhan cô nương có tài tiên tri vị bác hiểu được tâm nguyện của người khác!

Âm dương Ma kiếm Đẳng công Nguơn đưa tay chặn lại bảo:

- Thiếu hiệp có gì thắc mắc xin thưa thả kể lại xem sao?

Cừu Thiên Hiệp bị cưỡng bách đến không còn một lối thoát nên chàng không giấu giếm được nữa đành đáp xuôi:

- Chẳng dám giấu quý vị, nguyên tại hạ có điều tâm nguyện là đến xứ Mèo Miên Cương, tìm một vị lão tiên bố i ẩn cư, nhờ giảng rõ thân thế mơ hồ của tại hạ!

Trường Hồ ng lão nhân nghe qua ngược mặt nhìn trời cười lớn, bả ng giọng nói uy nghiêm hiên dụ bảo:

- Ha ha! Thật không ngoài sự suy tính của lão. Lão đoán Thiếu hiệp muốn đến Miên Cương tìm ai... nữa kìa!

Vào xứ Miêu Cương... lão tiên đoán Thiếu hiệp ra đi với mục đích là tìm hiểu qua thân thế mơ hồ, do đó Lão mới nhờ Đẳng lão Bang chủ mời Thiếu hiệp đến Thôn châu hâu giảng rõ cho Thiếu hiệp nghe...!

Lão đã rõ mọi việc, nguyên lúc bình sanh lão đã tứ cố vô thân không anh em bả u bạn chỉ vì cha mẹ ta là bà con nhà hàng giả nông gia xuất thân, quê cha ở Tiế t Tây, lúc còn thơ ấu Lão là đứa trẻ bệnh hoạn yếu đuối, may mắn gặp được dị nhân truyền cho hai chiêu kiếm chưa luyện thành hình vì thế phải cô thân đơn độc, không môn không phái đến nay!

Nói đến đây, lão chợt thấy lời nói đã xa đề, bèn đổi giọng nói tiếp:

- Chẳng qua là lão phu có duyên gặp được một người bạn duy nhất, cùng một họ Cừ!

Cừ Thiên Hiệp lặn lội khắp giang hồ, chưa hề nghe ai đề cập đến người họ Cừ hôm nay được nghe đề cập đến chàng há bỏ qua hay sao? Do đó chàng dịu giọng hỏi nhanh:

- Có phải lão sư muốn ám chỉ “Thần châu nhất kiếm” Cừ vô Kỵ hay chăng?

Trường Hồ ng lão nhân gật gù tiếp lời:

- Phải đấy Thiêu hiệp ạ! Theo sự hiểu biết của lão phu, thì Thần châu nhất kiếm Cừ đại hiệp sau khi kết hôn có hạ sanh được một trai một gái, mười năm về trước cả nhà họ Cừ bị giết hại, nên không rõ câu chuyện sau này ra thế nào!

Cừ Thiên Hiệp vô cùng kinh dị vội hỏi:

- Lão đại hiệp ấy có sanh một gái nữa ư? Lão sư phụ có biết tin tức gì không?

Trường Hồ ng lão nhân thở dài áo não nói:

- Trên chốn giang hồ hiểm ác, trên đường đi đầy dẫy hổ lang, Cừ vô Kỵ có nói với ta lúc vào Tây Bắc, vợ con hắn bị bức hại phải tuần tiết thậm chí đến con gái của hắn cũng không rõ hạ lạc nơi nào... chưa dò ra được tin tức!

Cừ Thiên Hiệp nghe qua như trải qua cơn ác mộng, chàng buột miệng lâm bâm:

- A! Câu chuyện lại hóa ra như thế ư?

Trường Hồ`ng lão nhân thở dài nói:

- Vì thế` lão phu mới đoán biế`t tâm sự của Thiê`u hiệp, nên suốt mười ngày nay lão chưa kịp hạ bút vẽ một nét Họa đồ` hình thế` xứ Miêu Cương mà trái lại... lão phu đã vì Thiê`u hiệp làm hai việc đại sự!

HỒI THỨ SÁU MƯƠI BẢY

Gặp lại kỳ khất cái

xứ Giang Nam

Cừu Thiên Hiệp nhận thấy câu chuyện này đồ ỉ với việc đế ỉn xứ Miêu Cương của mình ấ ỉt có liên hệ liề ỉn hỏi nhanh:

- Hai câu chuyện đại sự thế ỉ nào?

Trường Hồ ỉng lão nhân mỉm cười nói:

Chuyện thứ nhấ ỉt là câu chuyện hỷ sự của người với Hồ ỉng Tiêu, chuyện thứ hai là chuyện ta hứa với người mười ngày để vẽ địa đồ ỉ xứ Miêu Cương, ta đã dùng thời gian đó đi gầ ỉn hế ỉt xứ Giang Nam để mời đế ỉn đây một vị lão nhân... vị này đồ ỉ ỉ với người rấ ỉt chí thiế ỉt uyên nguyên... lão tiề ỉn bồ ỉ của Thiế ỉu hiệp đầ ỉy!

Cừu Thiên Hiệp buộ ỉ miệng kêu to:

- Ai?

Trường Hồ ỉng lão nhân không đáp vộ ỉ đưa tay chỉ vào ba gian thư phòng, cạnh đại sảnh phòng hoa chúc và vui vẻ nói:

- Thiế ỉu hiệp hãy trông kìa:

Cừu Thiên Hiệp thuận mắ ỉt nhìn theo ngón tay của lão nhân, chộ ỉ thấy một người cả kinh lẫn mừng vộ ỉ bước nhanh về ỉ hướng người lạ, cá ỉt tiề ỉng kêu lên như điề ỉn:

- Quế ỉ sư thúc! Quế ỉ sư thúc, sư thúc lại đây từ bao giờ?

Giữa gian thơ phòng, một vị lão nhân ngồ ỉ chễm chệ trên chiếc ghế cao, đây là một nhân vật kiệt liệt giang hồ trong nhóm nhất tăng nhị khách cái tam Kiêm Khách, Giang Nam khách cái “ Kim Bảng trúc trượng Quê cung Thiềm ”.

Cừ Thiên Hiệp vì câu chuyện “ Tuyệt tình Kiêm ” Thiệt thương Hận và Thàn ý Hoa tử Phong, bị hai vị khách cái hiểu lầm rồi chia ly rất lâu, không ngờ duyên trời dun rủi còn gặp mặt, khiến chàng mừng rỡ như nắ ng hạn gặp mưa rào.

Không ngờ Kim bảng trúc phượng Quê cung Thiềm lạnh lùng nói:

- Người còn nhận ra vị sư thúc vá áo túi com này làm gì?

Cừ Thiên Hiệp hốt hoảng vội phân bua:

- Sư thúc! Thiên Hiệp này dù có gan mật lớn thế nào cũng không dám quên ân đức cũ, câu chuyện Thiệt sư thúc vô Thàn y Hoa lão tiề n bố i...

Kim bảng trúc trượng Quê cung Thiềm khoát tay ngăn lại nói:

- Đừng đề cập nữa, chuyện qua rồi đã hết, câu qua câu lộ qua lộ đường ai nắ y đi. Còn sự có mặt hôm nay là ta bị Trường Hồ ng lão nhân mời đến chủ trương hôn lễ cho người, vả lại câu chuyện của người gây ra chưa được phân minh, thì người nên kết hôn cho sớm, nếu câu chuyện gây ra là sự thật, đến lúc đó ta sẽ lấy theo gia pháp mà trừng phạt người thì người cũng giữ được một vài mụn con nố i dòng, không đến nỗi phải tuyệt tự.

Lời nói của lão rắ t rõ rệt, song chẳng kém phầ n đanh thép.

Cừ Thiên Hiệp tuy là kẻ kiêu ngạo tốt đời nhưng đố i với tôn ty trưởng thượng chàng phải cúi đầu nhận lời chỉ dạy, bởi đây là quy

luật của võ lâm.

Ngay lúc đó, Âm dương Ma kiêu mỗ Đả công Ngươn, Trường Hồ ng lão nhân Hồ ng hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc luôn cả ba tên đại đường chủ, bốn lộ tổng quản đều tề tựu đến trước cửa thơ phòng:

- Kim bảng trúc trượng Quê cung Thiêm đưa đôi mắt trang nghiêm rơi thẳng vào mặt Cừu Thiên Hiệp trầm giọng hỏi:

- Thiên Hiệp! Ta không muốn người giữ lễ mà ta muốn người lấy sự thật trả lời ta... vậy ta hỏi người, người có liên hệ gì với Huyết Quang Giáo không? Và tình cảm của người đối với Phó giáo chủ Nhan Như Ngọc trên phương diện và địa hại nào?

Cừu Thiên Hiệp nghe qua như dấm bả ng nổi sấm, chót núi dấy ba đào, bả ng giọng nói sợ hãi, chàng kêu lên:

- Xin sư thúc xét lại, Hiệp nhi đối với Huyết Quang Giáo không có liên quan mảy may nào!

Kim bảng trúc trượng Quê cung Thiêm nhếch môi cười nhạt nói:

- Không liên quan mảy may nào ư? Ta e rằng không đúng sự thật chẳng?

Cừu Thiên Hiệp cô chớ ng chớ:

- Thật thế sư thúc ạ! Hiệp nhi đâu dám nói đối với sư thúc!

Quê cung Thiêm nghiêm sắc mặt tiếp lời:

- Thiên Hiệp hãy lắng tai nghe ta hỏi đây, theo sự dò xét của ta thì trong những ngày gần đây “Huyết Quang Giáo” phải vô số cao

thủ, theo bảo hộ người thậm chí bọn chúng còn thay thế người tổ chức phục kích tại Lãnh Nguyệt Đình gây sự oán cừu với Cửu đại môn phái, nếu người bảo không may mắn liên hệ, tại sao chúng lại đại đột hành động như thế?

Cửu Thiên Hiệp nghe qua như lọt vào một hố sâu tối như mực, không hay biết gì cả, do đó chàng trầm giọng cải lại:

- Sư thúc! Không bao giờ có như thế đâu, diệt nhi không hay biết gì cả!

Quê cung Thiềm cười nhạt, bằng giọng nói gay gắt bảo:

- Cuộc ước hội tại Hương Lô phong Cảo sơn với Cửu đại môn phái cũng vì Huyết Quang Giáo bày trò ngoạn lý mà tan rã buổi hội. Bọn chúng nó dám giả tạo ra phật lệnh của Thiêu lâm tự đón đường xua Cửu đại môn phái trở về... chuyện củ còn sờ sờ thế... người suy nghĩ sao...?

Cửu Thiên Hiệp khí uất đầy bụng, bèn lạnh lùng đáp ngay:

- Theo thiên kiến của diệt nhi thì Cửu đại môn phái đoạn tín bội ước rồi tạo điều vu khống và đổ tội cho Huyết Quang Giáo chủ đây chứ.

Quê cung Thiềm cười lạnh lạnh, bằng giọng nói chua chát bảo:

- Hay chỉ! Người lại biện hộ cho bọn chúng nữa ư?

Cửu Thiên Hiệp ghen ngào nín lặng.

Quê cung Thiềm đổi giọng gay gắt hỏi:

- Người và con bé họ Nhan như bóng với hình, vậy nguyên cớ ra sao người nói cho ta nghe?

Cừu Thiên Hiệp đáp xuôi không nghĩ ngợi:

Đó chỉ là việc xảo hợp mà thôi!

Quê' cung Thiề' m cau mày trội mắ' t gắ' ng giọng:

- Xảo hợp ư? Chiề' c “Cửu long huyề' t câ' u” là vật chí bửu môn trắ' n, một môn trong Cửu đại môn phái lọt vào tay của người cũng là “xảo hợp” ư? Luôn cả chiề' c “Đỉnh vàng” của Vân Vụ Bang, có người trông thắ' y trưng bày tại Tổng đàn Huyề' t Quang Giáo cũng là “Xảo hợp” phải chắ' ng?

Cừu Thiên Hiệp ghen ngào, đố' i với câu chuyện đại sự quá hãi hùng, trong nhắ' t thời chắ' ng biế' t nói sao cho ổn.

Kim bảng trúc trượng Quê' cung Thiề' m nhề' ch môi cười nhạt, bắ' ng giọng nói chân thành bảo:

- Người là nhân vật thề' nào... mà Huyề' t Quang Giáo chủ Dị Đại Cương có lòng hảo tâm và tử tề' như thề' chứ! Vậy từ nay người khá' cẩn thận đề' phòng chó' nên giao du nữa nhé!

Cừu Thiên Hiệp cảm động nói:

- Diệt nhi xin tuân mệnh!

Quê' cung Thiề' m lại nói:

- Còn Hô' ng hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc tuy không độc hại mưu cơ nhưng người chó' nên thân cận nhiề' u!

Cừu Thiên Hiệp trân trọng đáp:

- Diệt nhi hiểu rõ!

Quê' cung Thiề' m thở dài tỏ vẻ khoan khoái tiế' p lời:

- Nếu được như lời người nói, người khá kết thân làm con rể nhà họ Đẳng, để xóa đi sự yêu đương của Nhan Như Ngọc ... cô gái họ Nhan vì thế mà bỏ rơi người!

Cừ Thiên Hiệp hơi do dự nói:

- Việc... này... diệt nhi còn cha...

Quê cung Thiêm khoát tay chặn lời điềm đạm bảo:

- Bất hiếu là tội thứ ba, không con nỡ i dòng là đại sự, người cũng nên tìm kẻ nỡ i dối tông đường nhà họ Cừ, để tròn chữ hiếu còn việc truy tằm tung tích phụ thân người không phải một sớm một chiều mà được, sau khi thành hôn, người vẫn hành được điềm tâm nguyện của người kia mà!

Cừ Thiên Hiệp cúi đầu suy nghĩ, nín lặng chẳng nói ra lời.

Bỗng nhiên, Quê cung Thiêm đứng phắt dậy hét to:

- Ai đó?

Ồi! Thính giác của lão quá tinh vi, tiếng hét vừa dứt đã có bóng người thoáng qua cửa sổ, đồng thời một giọng nói khàn khàn quen thuộc vang lên:

- Chẳng nên hô i hộp!

... Tiếng nói vừa dứt, một người đã chạy ngả cửa sổ vào trong phòng.

Quê cung Thiêm reo lên:

- Kia, Lão tam!

Cừ Thiên Hiệp trông thấy người này, vội đứng dậy vòng tay nói:

- Diệt nhi xin ra mắt Thượng quan Tam sư thúc!

Nguyên người vừa đến không ai xa lạ, mà chính là Thước y du Long Thượng quan Kiệt:

- Thước y du Long Thượng quan Kiệt sắc mặt lạnh lùng như tiên, trầm giọng nói:

- Hãy khoan dùng lời thân thiện đã, ta sẽ có một lời muốn hỏi ngươi!

Cừu Thiên Hiệp sượng đỏ mặt vòng tay nói:

- Có gì xin Tam sư thúc chỉ giáo!

Thước y du Long Thượng quan Kiệt thân sắc tỏ ra căng thẳng đến cùng tột, lão không lưu ý đến Cừu Thiên Hiệp mà quay nhìn “Kim bảng trúc trượng Quê cung Thiềm” trầm giọng nói:

- Thiềm lâm chân kinh, Võ đương kiếm phổ, lão nhị ngươi có biết lai lịch nó không?

Kim bảng trúc trượng Quê cung Thiềm chưa kịp lên tiếng trả lời.

Cừu Thiên Hiệp nghe qua rúng động vội lên tiếng chen lời:

- A! vậy Tam sư thúc biết cả hai món thất lạc nơi đâu rồi chứ?

Thước y du Long Thượng quan Kiệt bấu môi cười nhạt bảo:

- Ngươi đã biết rõ còn giả bộ hỏi để làm gì?

Cừu Thiên Hiệp kêu lên thất thanh:

- Tam sư thúc!

Thước y du Long Thượng quan Kiệt không để chàng nói dứt, nặng giọng quát to:

- Người đừng vờ vĩnh nữa! Chính người trộm quyền chân kinh Thiếu u lân và Kiếm phổ của Võ Đương đem hiến dâng cho Huyết Quang Giáo mà còn dùng lời nguy trá, tại sao người khinh lão hoa tử này lắm vậy?

Cừu Thiên Hiệp nghe qua nóng lòng như đốt, đau dạ tựa kim châm, chỉ vì trước mặt hai vị sư thúc, chàng cố gắng nuốt hận dằn lòng, khiến cho gương mặt trắng phau, tím bầm màu huyết động, sau cùng chàng ghen ngào nói:

- Tam sư thúc... việc này... vô cùng quan trọng! Diệt nhi...

Thước y du Long Thượng quan Kiệt rút nhanh hai miếng thẻ “Hồ lô phiêu” đánh nhịp “lách cách”, bằng giọng nói chua cay gắt to:

- Phải đây Thiên Hiệp à! cũng vì câu chuyện quan trọng to tát, người mới gây nên sự rung động khắp giới võ lâm để xứng danh “Thiên hạ đệ nhất kiếm” mới được chứ! ta không thể ngờ ngày nay người đứng ra thay “Kim tử đầu đà Trại linh Quan xuất đầu lộ diện!

Giọng nói của Thượng quan Kiệt trầm trầm ai oán tỏ vẻ bức tức.

Cừu Thiên Hiệp nghe qua đau xót vô cùng, một niêm chưa chút mặt nõng trào dâng lên tận cổ, chàng có miệng mà nói chẳng ra lời.

Kim băng trúc trượng Quế cung Thiềm nghe qua rít lên căm hờn:

- Thật là nghiệt chương!

Thước y du Long Thượng quan Kiệt lại nói:

- Theo sự hiểu biết của ta, thì Dị Đại Cương đã công khai ra mặt chống đối Cửu đại môn phái, xét lại thì trận khiêu p sớ sắ p xảy ra vô cùng khốc liệt không thể nào miễn được. Vì thế Ngô Phi đại sư đã nhóm hội Cửu đại môn phái, cùng với giới hào kiệt võ lâm hâu bàn một kế sách đối phó với chúng!

Cừ Thiên Hiệp nghe đến đây lấy làm mát dạ bèn cao giọng nói:

- Tam sư thúc, được như thế càng hay. Diệt nhi nhất định đứng về ban Cửu đại môn phái cùng với Dị Đại Cương “Thôi mệnh diêm la” tranh một trường đoản, hâu làm sáng tỏ mọi vấn đề!

Thước y du Long Thượng quan Kiệt cười lạnh lạnh:

- Còn Nhan Như Ngọc thì sao? Người đâu có thể đoạn tuyệt được mối tình nồng hậu một cách dễ dàng như thế được!

Cừ Thiên Hiệp uất muốn bẻ ngực toan cất tiếng trả lời.

Ngay lúc đó Túc địa Thái tuệ Liễu như Phong đột nhiên xuất hiện từ ngoài bước nhanh vào thư phòng, vừa trông thấy Thượng quan Kiệt hấn vội vòng tay thi lễ, bằ ng giọng nói cung kính thưa:

- Tam hiệp lão gia! Ngài vừa đến đây ư?

Thước y du Long Thượng quan Kiệt phá lên cười ha hả nói:

Thế nào? Người có sợ ta dùng hế t rượu thịt của Bài Bang thiết đãi không?

Liễu như Phong cúi gập mình trang trọng đáp:

- Tiểu nhân đâu dám nghĩ thế! Tiệc rượu đã sẵn sàng. Tiểu nhân vâng mạng Bang chủ mời nhị vị đến dự!

Thượng quan Kiệt đứng phắt dậy cổ tay reo to:

- Hay lắm, hay lắm! Chúng lão hủ sẽ uống chực Bài Bang vài ly rượu cho vui... nào chúng ta đi chứ!

Vừa nói, lão vừa đưa tay kéo Quê cùng Thiềm cả hai bước ra khỏi thư phòng, Cừ Thiên Hiệp đi sau hai vị kỳ nhân khất cái, bước ra ngoài, hướng vào tòa khách sảnh đi lên tới.

Lúc bây giờ trời đã hoàng hôn, ánh sáng mặt trời dường như đã tắt hẳn, về hướng Đông viện, bóng người qua lại chập như nêm, vô số Bài Bang thụ hạ chuyện trò vui vẻ, hỷ khí muôn trùng. Xung quanh đại sảnh, đèn hoa kết tuội gò m đủ màu sắc xinh tươi, trông thật huy hoàng tráng lệ.

Trường Hồng lão nhân vừa thấy cả ba vội bước xuống bậc thềm nghênh tiếp nói:

- Nhị vị kỳ nhơn giá lâm, thật là vinh dự cho lão hủ muôn ngàn! Thuộc y du Long Thượng quan Kiệt vòng tay đáp lễ vừa phá lên cười hềnh hệch nói:

Cừ lão đại! Ngươi đã truyền gâu khấp xứ Giang nam mời ta, lão hoa tử này chẳng nhẽ làm ngơ không đến! Vả lại ta cần phải đến để tạ lễ vị mai dong chứ!

Vừa nói dứt, Thương quan Kiệt bước lên vào trong đại sảnh chợt lão trông thấy Nhan Như Ngọc, bèn lạy làm lỵ nheo mắt nhìn Cừ Thiên Hiệp tỏ vẻ không hài lòng, lại bước đến trước mặt Hồng hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc trầm giọng nói:

- Nhan phó giáo chủ! Huyê t Quang Giáo đố i với các võ lâm Trung Nguyên kỵ nhau như nước lửa, không ngờ Phó giáo chủ lại hợp ý với Cừ Thiên Hiệp bốn môn, thật là kỳ lạ, khó nghĩ đây!

Hồ`ng hoa lệnh củ Nhan Như Ngọc lúc bắ`y giờ như đứng vào lò
lửa, vạc dầ`u sôi, tâm hồ`n tái tê tan nát.

Thiế`t nghĩ: Một cô gái si tình yêu tha thiế`t một chàng trai tuấ`n
tú khôi ngô, đột nhiên người tình của mình lại đi cưới cô gái khác thì
bảo sao cõi lòng chẳng tan nát thấ`t vọng...?

Và cũng khó mà dẫ`n lòng được trước câu hỏi trào phúng cay độc
của Thước y du Long Thượng quan Kiệt...

Thời gian nế`u kéo dài, thì nhấ`t định nàng sẽ phát “Hồ`ng hoa
lệnh” triệu tập toàn thể thủ hạ Huyế`t Quang Giáo đế`n quét sạch Bài
Bang không chứa một con đở!

Nhưng đêm đế`n nơi, lễ tơ hồ`ng và bái tổ tiên cũng gầ`n kề`...
không rõ nàng có diệu kề` gì không...?

Do đó, nàng vừa nghe những câu trào phúng của Thước y du Long
Thượng quan Kiệt như lửa chề` dầ`u thêm, sự uấ`t ức xông lên tồ`i
mặt, nàng cau có đôi mày liễu, quấ`c mắ`t hạnh đào nhìn Thượng
quan Kiệt lạnh lùng nói:

- Lão hoa tử! Nơi đây đâu phải nơi chỗ ngưoi buôn điên bán dại...
tại sao ngưoi nói những lời ngậy ngô như thế`?

Thước y du long là một danh nhơn kiệt hiệ`t, lại ở trong nhóm võ
lâm là nhấ`t tăng, nhị khấ`t cái, tam kiế`m khách, tánh khí vô cùng
cổ quái, danh dự thom nức chồ`n giang hồ`, chỉ vì lúc bình thời ông
hay phù trợ kẻ cô thế`, đã phá mọi sự bắ`t bình, cứu kẻ khố`n khó,
giúp kẻ nguy nàn, cho nên người người đề`u tôn kính nể mặt, không
bao giờ bị chỉ trích tận mặt, và nế`u có thì sẽ xảy ra trận ẩu đả kinh
hồ`n! Nhưng.

Thước y du Long Thượng quan Kiệt vừa nghe qua câu nhục mạ của Nhan Như Ngọc... gương mặt hồ`ng hào bỗng biế`n ra xanh ngắ`t lão không tỏ vẻ giận dữ, mà chỉ ngược mắ`t nhìn trời cười như điên như dại, sau cùng lão trầ`m giọng bảo:

- Nay Phó giáo chủ, người chớ nên cao ngạo, Lão hoa tử đã hiểu rõ tâm tư biế`n chuyển của người nên tạm nhường cho người vài ba phần hãnh diện!

Hồ`ng hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc bữu môi cười nhạt, gắ`t lên the the:

- Ai câ`u người nhường nhịn!

Vừa nói dứt gương mặt nàng đỏ au lên, đôi mắ`t long lanh nhìn Thượng quan Kiệt hầ`m hầ`m.

Âm dương Ma kiế`m Đắ`ng công Nguơn thắ`y tình cảnh qua gay go, vội bước đế`n trước mặt Nhan Như Ngọc điề`m đậm nói:

- Nhan cô nương, Thượng qua huynh nói đùa cho vui mà cô nương tưởng thật hay sao!

Kim bảng trúc trượng Quế` cung Thiề`m tuy quá bá`t mẫn Nhan Như Ngọc, nhưng vì đem tâm hôn hoa chúc, không muố`n gây sự phiề`n hà cho Âm dương Ma kiế`m Đắ`ng công Nguơn nên cô` dắ`n sự tức giận, lại đưa tay chỉ vào mặt Nhan Như Ngọc nói to:

- Nhan phó giáo chủ! Ta vì Bài Bang nên nhượng bộ cho người đắ`y, rồ`i đây người sẽ xem hai bộ xương cùng khổ này đố`i phó với người cách nào!

Nhan Như Ngọc liế`c thắ`y Cừu Thiên Hiệp đứng trân trồ`i như tượng gỗ, còn nàng lại bị hàng trăm con mắ`t nhìn vào, nên chỉ gật đầ`u nhẹ giọng đáp:

- Hay lắm đấy! Bồn phó giáo chủ chờ đợi xem sao...?

Nói xong nàng hướng vào Đắc công Ngươn cao giọng nói:

- Xin cáo từ... Lão Bang chủ!

Trường Hồ ng lão nhân tỏ ý căm khách điệu giọng hỏi:

- Nhan cô nương hiện giờ muốn đi đâu?

Nhan Như Ngọc chớp nhanh đôi mày liễu, sát khí bốc lên đầy mặt, nàng gương mặt mỉm cười đáp:

- Tôi đến gian tĩnh thất trò chuyện với Tiệt Lệ Hồ ng cô nương!

Lúc bấy giờ, giữa gian đại sảnh bàn tiệc đầy dẫy thức ăn bốc khói, hương vị ngọt ngào, ai ai cũng muốn chén tạc chén thù, nên Nhan Như Ngọc vừa nói mọi người đều tỏ vẻ đồng ý, vài người buột miệng nói to:

- Hay lắm đấy! Xin Phó giáo chủ cứ tự tiện!

Riêng về Cửu Thiên Hiệp lại có ý nghĩ khác hơn mọi người.

Chàng suy luận:

- Nhan Như Ngọc đối với Tiệt Lệ Hồ ng như nước với lửa, gờm nhau như chuột với mèo... Nay nàng đến bầu bạn với Tiệt Lệ Hồ ng ắt nàng có lý do quan trọng rồi!

Tuy nghi ngờ như thế song đôi môi máp máy nói chẳng ra lời, chỉ vì chàng không dám ra mặt căm Nhan Như Ngọc ở lại nên đành lách mắt nhìn theo lưng nàng bước lên ra đại sảnh.

Nhan Như Ngọc đi rồi, gian đại sảnh bắt đầu vui nhộn hẳn lên.

Hai vị Khất cái với Trường Hồ`ng lão nhân và Âm dương Ma kiếm Đả`ng công Ngươn đều là bạn cũ, cách biệt đã lâu hôm nay được đoàn tụ, nên cả bốn người trò chuyện rất tương đắc, hàn huyên vui vẻ, không khí thực là náo nhiệt tung bừng.

Cừu Thiên Hiệp tuy không vui vẻ tí nào, nhưng gượng cười đùa không để vẻ buồn thoáng hiện ra ngoài mặt.

Sau những câu chuyện “nội cỏ thiên đàn, giang hồ` bồng đảo” thì bữa cơm đã tàn, mọi người cạn chén liên hoan.

Trường Hồ`ng lão nhân quay sang Cừu Thiên Hiệp tỏ ra trù mê`n bảo:

Giờ huỳnh đạo đứng giữa canh năm, sau khi hợp坎 giao bôi và làm lễ tông đường thì bắ`t đầ`u rạng sáng, thì giờ hãy còn, vậy Cừu Thiên Hiệp nên vào thư phòng nghỉ ngơi phút chồ`c để làm lễ!

Kim bảng trúc trượng Quê` cung Thiê`m cũng vui vẻ tiế`p lời:

- Phải đầ`y! Ngươi nên đi ngủ là hơn, để bọn gia bắ`t tử này nâng ly đàm đạo đế`n sáng cho phi chí!

Thước y du Long Thượng quan Kiệt đã có hơi men phá lên cười hăng hắ`c tiế`p lời:

- Phải lắ`m đầ`y! Ngươi hãy đi nghỉ ngơi, chuẩn bị trời sáng thành một tân lang! Còn lão... bang chủ cũng chuẩn bị tinh thầ`n, sáng nay... nghĩa tề` sẽ bá`i phỏng nhạc gia đầ`y! Ha ha.

Lão vừa nói vừa khoát tay ra hiệu Cừu Thiên Hiệp lui, lại đưa mắ`t nhìn Đả`ng công Ngươn tỏ vẻ hân hoan sung sướng.

Cừu Thiên Hiệp muố`n rời nơi đây lúc nào đờ` lúc ấy, nghe những lời hai vị sư thúc nói như thuận nước thả thuyề`n bèn vòng tay thi lễ:

- Nếu nhị vị sư thúc dạy thế, tiểu điệt xin cáo lui!

Nói xong, chàng vòng tay thi lễ khắ p mọi người và hắ p tắ p trở về thư phòng an nghỉ.

Ngồi giữa thư phòng cạnh ngọn đèn leo loét cháy, bao nhiêu ý tưởng dồn dập khiến Cừu Thiên Hiệp không tài nào an tâm.

Chàng muốn bỏ cuộc hôn nhân này, trốn quách là xong chuyện, nhưng ngày sau gặp lại hai vị sư thúc thì biết ăn nói sao đây? Vô hình trung càng đào sâu cái hố chia rẽ và hiểu lầm!

Chàng càng nghĩ càng muốn chết quách cho xong việc, nhưng còn nghĩa vụ người trai, thân thế mơ hồ lại thêm gây cho cha con Đả Ng Hông Tiêu một hậu quả không mấy tốt!

Và có thể nguy hại là khác!

Chàng suy cùng nghĩ cạn, rốt cuộc chẳng tìm ra lối thoát khả dĩ nào!

Sau cùng chàng chợt nghĩ:

- “Hay là ta tìm gặp Nhan Như Ngọc và Tiết Lệ Hông thương lượng với bọn chúng dùng kế “kim hoàn thoát xác... hắ u trốn khỏi nơi đây!”

Chàng lại chép miệng bảo thầm:

- “Không ổn! Không được đâu! Ta làm sao đem câu chuyện này ra thảo luận với hai cô nàng cùng một lúc, chỉ vì cả hai đối với ta...”

Cừu Thiên Hiệp bực mình đứng dậy bước ra sân.

Lúc bấy giờ đã quá nửa đêm, thủ hạ của Bài Bang đều im lặng. Xung quanh tĩnh mịch không có một tiếng động nhẹ nào.

Cừu Thiên Hiệp đang thả hồ`n tận đâu đâu... bỗng nhiên nhiê`u tiế`ng người la ó vang dậy, chợt thấ`y sau ngòì nhà hướng Đông, lửa cháy rầ`n rầ`n và nhiê`u ánh đuô`c giơ lên cao, kèm theo tiế`ng chân người chạy rầ`m rộ.

Cừu Thiên Hiệp lấ`y làm ngạc nhiên, sẫ`n tính háo kỳ nên không dự chừng nhín mình nhảy vọt lên cao, phi thân chạy về` hướng lửa dậy đỏ rực trời.

Bỗng một tiế`ng “véo” nổi lên trước mặt. Cừu Thiên Hiệp thấ`t kinh giương đôi mắ`t thật to quan sát về` hướng tiế`ng động.

Chỉ thấ`y một bóng người thon nhỏ, dùng thuật khinh công chạy như tên bắ`n, dưới ánh trăng mờ nên không nhận được là ai, chỉ thấ`y người lạ khoác y phục xanh, dường như khuôn mặt được bịt kín bằ`ng vuông lụa màu bích lục, và người này hạ xuô`ng hướng Tây viện.

Cừu Thiên Hiệp lại đoán người này là cao thủ của Bài Bang, nên không đuổi theo mà phi thân chạy về` hướng lửa dậy lo cứu chữa. Không ngờ chàng vừa hạ xuô`ng đấ`t, trên mười mắ`y tên thủ hạ Bài Bang chạy đố`i diện đế`n bọn chúng kêu lên to:

- Bắ`t gian tê`! Có gian tê` đột nhập... Tổng đàn! Bắ`t gian tê`!

Cừu Thiên Hiệp chưa kịp lên tiế`ng hỏi, chợt nghe thấ`y tiế`ng gió nổi, nhiê`u tà áo chạm nhau kêu phầ`n phật vang lên phía sau lưng, chàng ngó ngoái lại thấ`y Âm dương Ma kiế`m Đắ`ng công Nguơn đi đầ`u, kế` là Trường Hồ`ng lão nhân, Thuốc y du long, Kim bảng trúc trượng cùng ba tên đại đường chủ, bốn lộ Đô tổng quản nhanh như chớp đã tiế`n đế`n bên chàng.

Âm dương Ma kiế`m Đắ`ng công Nguơn vẫy tay gọi bọn thủ hạ Bài Bang ra lệnh:

- Tam đại đường chủ mau tảo ra tuấn sát ngoài tổng đàn, tứ lộ Đô tổng quản phân nhau bảo thủ tổng đàn, Đô bảo đầu xuất lĩnh chúng nhơn đi cứu hỏa, chẳng để tên nào ra khỏi tổng đàn Bài Bang cả!

Bài Bang chúng nhơn cất tiếng “vâng dạ” vang rân, mỗi người chia nhau phận sự đi tứ tán.

Thước y du Long Thượng quan Kiệt nhìn Cừ Thiên Hiệp hỏi:

Ngươi chưa ngủ được ư?

Cừ Thiên Hiệp vội đáp:

- Diệt nhĩ vừa hợp mắt, chợt nghe có tiếng náo loạn nên chạy đến đây!

Ngay lúc đó, bỗng nhiên có hai tên tỳ nữ đầu bù, tóc rối vể mặt thất thê vừa chạy tới vừa khóc nghêu ngao, cả hai tên tỳ nữ thoát trông thấy Âm dương Ma kiếm vội quỳ phục xuống đầu tức tưởi nói:

- Bẩm.. Bang chủ... Bang chủ... khổ đến nơi... Tiểu thơ... Tiểu thơ... đã...

Âm dương Ma kiếm Đẳng công Ngươn linh tính nghĩ có việc không hay xảy ra, bèn hỏi hoảng hốt:

- Tiểu thơ thế nào? Nói mau! Tiểu thơ ra sao?

HỒI THỨ SÁU MƯƠI TÁM

Máu đỏ ướt phòng hoa

Hai tên tì nữ mặt mày tái xám, líu lười... nói lập cập:

- Tiểu... thơ... tiểu thơ... đã bị... người... giết... thác... bị giết... thác...!

- Ôi trời!

Âm dương Ma kiếm Đả công Ngươn rút lên một tiếng kinh hoàng, đôi mắt xạ ra tia nhìn nảy lửa, một tay nắm chặt tên tì nữ, chạy về hướng phòng hoa chúc, vừa liên miện hỏi:

- Có thật vậy ư? Trời! Đâu có lẽ xảy ra việc to tát thế này!

Mọi người nghe qua xám mặt kinh hoàng, chẳng ai bảo ai, người người đều chạy theo sau lưng Đả công Ngươn về hướng phòng hoa chúc.

Vượt qua vùng hỏa loạn chẳng mấy bước, kế đây là khu vườn toàn là Mai, đủ các loại Mai: Bạch, hoàng, thanh và tứ quý Mai. Giữa lúc Mai hoa nở nhụy đơm bông, bị luồng khói hỏa hoạn đẩy tới, một mùi thơm u nhã, gấm t nõng xông lên tận óc mọi người qua khỏi rừng mai, tỏa đại sảnh hiện lên trước mặt.

Âm dương Ma kiếm Đả công Ngươn kẹp nách hai tên tì nữ chạy như trốn bão, hướng vào phòng hoa chúc chạy nhanh vào.

Tất cả mọi người đi đến cửa phòng đều đứng khựng lại, chỉ vì họ không biết Đả công Hồng Tiêu chết bằng cách nào, sợ đi vào bất tiện, nên đứng cửa song chờ nghe tin tức.

Chỉ nghe Âm dương Ma kiếm Đả`ng công Ngươn kêu khóc rất thảm thiết:

- Tiêu nhi!... ô`i Tiêu nhi... là tiêu nhi

Bỗng nhiên:

- Aàm!

Một tiếng động vang trời, cánh cửa kết tuội tượng hình “Long hí phượng” bị văng ra xa, đèn hồ`ng giấ`y hoa bị rách nát biế`n, bồ`c bay lên lả tả.

Âm dương Ma kiếm Đả`ng công Ngươn sau khi tồ`ng hai cánh cửa sổ văng ra xa, lão thò đầ`u ra ngoài song kêu lên đau đớn:

- Lão sư phụ... lão sư phụ! Ai giết con tôi một cách thảm thiết thế này! Ai giết con tôi... Hồ`ng Tiêu... con!

Trường Hồ`ng lão nhân sa sầ`m nét mặt, vẻ sầ`u bị nhuộm tồ`i cả vầ`ng trán nhăn nheo, lão không đi vào cửa chính mà nhắ`c mình nhảy vọt cửa song vào phòng lão lại thò đầ`u ra vẩy tay gọi:

Mời ba vị cứ vào xem... không có chi phòng ngại!

Thước y du long, Kim bảng trúc trượng và Cừu Thiên Hiệp rún mình nhảy vọt xuyên lỗ cửa song vào trong. Cả ba nhìn thấ`y gian phòng trắ`n thiết rất nguy nga, nào kết tụi treo bông, gương vàng vách quế` mùi hương sực nức, thật là một căn phòng hoa chúc lộng lẫy nhắ`t đời.

Đả`ng Hồ`ng Tiêu nằ`m vắ`t trên trường kỷ, thân mình nàng nhuộm đỏ máu tươi, trước bụng bị ngọn dao đâm lút cán suố`t đầ`n lưng còn để lại vế`t thương sâu hoắ`m như hang cua, thân mình hoàng nga thực nữ chế`t một cách thê thảm kinh hồ`n.

Âm dương Ma kiêu m Dã`ng công Ngươn nhìn thi thể Dã`ng Hô`ng Tiêu gầ`n rách khốe, lão buột miệng nói to:

- Các vị hãy quan sát và suy luận thử xem ai là thủ phạm! Lão hủ nguyện đem hế`t sự nghiệp của tên Bang chủ Bài Bang này để rửa hận cho con! Thê` không đội trời chung với tên thủ phạm!

Trường Hô`ng lão nhân thở dài buồ`n bã nói!

Cũng bởi Hô`ng Tiêu chưa xuấ`t đạo giang hồ` nên nó không hiểu nổi hai chữ oán ân!

Dã`ng công Ngươn kêu lên thô`ng khổ:

- Từ ngày thành lập Bài Bang đế`n nay Dã`ng mỗ chưa hê` gieo cừu chát hận với một môn, một người nào cả? Ai nhẫn tâm hạ độc như thế` kia!

Thước y du Long Thượng quan Kiệt đưa mắ`t quan sát khắ`p gian phòng, sau cùng nhìn từ đầ`u đế`n chân Cừu Thiên Hiệp như soi mói.

Kim bảng trúc trượng Quê` cung Thiê`m cau đôi mây rậm nhìn Dã`ng công Ngươn hỏi:

- Tại sao chẳng hỏi những tên tì nữ hầ`u cận tiểu thơ xem sao?

Âm dương Ma kiêu m Dã`ng công Ngươn gật đầ`u khen phải, lão giương đôi mắ`t biế`c nhìn hai tên tỳ nữ đang đứng tựa cửa phòng run lẩy bẩy, quát hỏi:

- Thu cúc! Đông mai! Các ngươi đã trông thấ`y những gì xảy ra?

Một tên có vẻ gan dạ hơn, ả mím chặt vành môi cho bớt run, vừa lập cập đáp:

- Bẩm Bang chủ... lúc tiếng trống đầu canh ba... bắt đầu... điểm thì tiểu thư... đột t lư trầ m, tiện nữ bị... Đông mai... kéo... áo... rời khỏi phòng... vì sợ.. làm phiền... tiểu thư...

Đã ng công Ngươn nghe qua khó chịu, lão gầ m to như sắ m nổ:

- Ai hỏi người việc đó!

Thu cúc run bầ n bật, vừa gượng gạo nói tiế p:

- Tiện nữ chưa rời khỏi phòng... đột nhiên... bức màn... cửa song... chao động... lóe ra một... tia sáng... lạnh lùng... lúc ấy... tiểu thư kêu lên “Ô i trời”!

Trường Hồ ng lão nhân thắ y Đầ ng công Ngươn uắ t hận như điên, liề n đế n bên Thu cúc dùng lời lẽ hiề n lạnh bảo:

- Thu cúc, việc này không liên can đế n người đâu... người nên tỉnh trí mà kể lại đầ u đuôi ta nghe... đừng nên sợ hãi giắ u giế m điề u gì... mọi việc có ta bảo đảm cho người...

Thu cúc bắ y giờ mới hoàn hồ n, bắ ng giọng nói điề m đậm kể tiế p:

- Thích khách... phá cửa song vào phòng... hắ n che mặt bắ ng bức lụa màu Bích lục...!

Cừu Thiên Hiệp chợt nhớ chiế c bóng xanh xuấ t hiện lúc đầ u nên buộ t miệng kêu lên:

- Ô i chao!

Mọi người có mặt tại phòng, nghe chàng kêu lên đầ u quay mặt nhìn vào chàng sừng sắ t tỏ vẻ ngờ vực bầ i hồ i.

Trường Hồ ng lão nhân cau mày nhìn Cừu Thiên Hiệp hỏi:

- Thiêu hiệp bảo gì thế, có lẽ nào Thiêu hiệp cũng trông thấy nữa ư?

Cừu Thiên Hiệp vốn người chắt phác ngay thẳng, bèn đem câu chuyện mình rời khỏi thư phòng và trông thấy chiếc bóng xanh ra sao kể rõ đầu đuôi cho mọi người nghe.

Âm dương Ma kiếm Đả công Ngươn không đợi chàng kể hết vội đứng thẳng người lên nói to:

- Nếu sự việc xảy ra như thế, hã'n khó thoát khỏi nơi đây!

Nói xong thân mình lão uôn cong như vành cung bật ngược ra ngoài cửa song, thân mình lão lơ lửng giữa khoảng không, lão hú lên một tiếng ngân dài, tiếng hú có âm điệu cao trầm, vang động đến chín tầng, tỏa ra xa hàng dặm!

Tiếng hú chưa dứt, từ bốn phương tám hướng bóng người chớp động, từ bên ngoài bay nhanh vào sảnh, dẫn đầu là ba tên đường chủ, bốn lộ đô tổng quản, bọn chúng hạ ngay trước mặt Đả công Ngươn ứng tiếng thưa:

- Bôn Bang chủ chúng tôi xin chờ lệnh!

Âm dương Ma kiếm Đả công Ngươn cao giọng nói:

- Tiểu nữ bị giết thể xác còn nằm giữa phòng hoa, thích khách là một kẻ vận y phục màu xanh, tay cầm kiếm thép, che mặt bằng vuông lụa màu bích lục, các ngươi hãy lãnh lệnh truyề'n cả toàn bang, từ đường thủy đến đường bộ, kiểm soát tất cả mọi người khách thương và kẻ qua đường tha giết oan trên ngàn mạng người, chứ không để tên gian manh chạy thoát, nếu ai trái lệnh bôn Bang chủ sẽ chiểu theo quy luật của Bài Bang mà trị tội!

Bài Bang chúng nhân tất cả đều cúi đầu hô to:

- Tuân lệnh!

Nhanh như chớp bóng người chớp xẹt giữa khung trời tỏa ra bốn phương tám hướng. Ba tên đại đường chủ và bốn lộ đô tổng quản phi thân biến ra ngoài mất dạng.

Trường Hồng lão nhân nhìn bọn ba người Cửu Thiên Hiệp, Quế cung Thiềm, Thượng quan Kiệt, trầm giọng nói:

- Tổng đàn xảy ra có sự làm tổn thương đến danh dự Bài Bang, vậy lão phu phiên các vị nên giúp sức, cùng soát một phen... xin các vị chớ thoái thác!

Kim bảng trúc trưng Quế cung Thiềm vội nói:

- Lễ đương nhiên là phải thế!

Âm dương Ma kiếm Đẳng công Ngươn vội vòng tay nói:

- Cảm phiền các vị nhọc lòng!

Cửu Thiên Hiệp vòng tay nói:

- Tôi đi qua đây hướng Tây!

Vừa nói dứt thân mình chàng lách nhẹ đã bay vọt lên cao hàng trượng, hướng về phía Tây viện chạy nhanh như bay.

Giữa khoảng canh khuya, trăng mờ sao lạnh cả một góc Tây viện vắng lặng, không có một bóng người. Một cơn gió nổi nhẹ từ xa thổi tới, bỗng nghe có tiếng nói chuyện rì rào do ngọn gió Tây đưa tới. Đêm mát như suối lương tuyền, không khí vô cùng trong sạch.

Cửu Thiên Hiệp hít vào luồng dưỡng khí nhắm ngay hướng tiếng nói xạ tới như tên bay.

Ba gian nhà gạch nho nhỏ, tọa lạc hướng chánh Tây, đột nhiên một bóng xanh như tàu lá phóng vọt ra cửa phòng bằng giọng nói lạnh lạnh hét to:

- Ai?

Vì Cừu Thiên Hiệp cao hứng đi đứng không giữ gìn nên gây ra tiếng động khiến người trong phòng phát giác kịp, nhảy ra hét hỏi.

Bây giờ Cừu Thiên Hiệp đã trông thấy mừng tượng chiếc bóng xanh không ai khác lạ mà chính là Hoa khôi lệnh chủ Tiết Lệ Hồng, chàng lại nghĩ sợ Tiết Lệ Hồng lắm nên cao giọng nói to:

- Lệ cô nương! Thiên Hiệp đây mà!

Hoa khôi lệnh chủ Tiết Lệ Hồng ngạc nhiên kêu to:

- Kỳ lạ chưa! Nhan cô nương vừa đến thì người lại tiếp theo, chả lẽ hai người có hẹn với nhau ra đây à?

Cừu Thiên Hiệp nghe qua sốt ruột, bèn trầm giọng nói:

- Không phải vậy đâu! Ta vì có việc mà đến đây!

Hồng hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc từ trong phòng bước chậm ra, bằng giọng nói trầm trầm bảo:

- Uầy! Canh năm trở ng điểm mới trở thành Tân lang, chưa đến canh năm mà chàng rể mới thay thế nhạc gia đi tuấn thú, thực là Bài Bang đề vọng nên khiến chàng ra biết lo lắng và sốt sắng như vị phò mã gia!

Hoa khôi lệnh chủ Tiết Lệ Hồng nghe qua chóng mặt, một sự ghen tức phát lên bùng bột như chảo dầu sôi, song nàng cố đè nén cất giọng buồn thảm nói:

- Cừu Thiên Hiệp! Ta không ngờ... thực ta không ngờ... ôi! Muốn trừ phiên nào hãy vào chốn cửa không, lời Phật có dạy “các hữu nhân duyên...” người làm như thế cũng phải!

Nói đến đây nàng nghẹn ngào như muốn khóc. Để che giấu dòng lệ sắp đổ, nàng đổi giọng nói:

- Lão phụ thân đang ngủ say, xin thứ lỗi, không thể mời Thiệu hiệp vào phòng!

Vừa nói nàng toan bước vào cửa phòng. Cừu Thiên Hiệp nhìn thấy vẻ mặt Tiết Lệ Hồng sâu u bi ai oán nên lấy làm chua xót bời bời... chàng bước tới trước căn hăn lối đi và dịu dàng hỏi:

- Tiết cô nương, lẽ nào cô nương chẳng hay biết gì ư?

Tiết Lệ Hồng chưa chút bảo:

- Biết gì? Ta là sao biết được, chỉ nghe nói canh năm là giờ động phòng hoa chúc.... Của người và Đảng tiểu thơ! Hạnh phúc và mãn nguyện lắm rồi... còn gì phải hỏi nữa?

Cừu Thiên Hiệp nghe qua đau lòng xót dạ, nghiến răng dịu giọng nói:

- Sự tình đã thay đổi quá bề bàng!

Hoa khôi lệnh chủ Tiết Lệ Hồng chớp mau mắt hỏi:

- Làm gì có sự bề bàng, có lẽ nào Đảng Hồng Tiêu lại không ưng lấy người ư?

Hồng hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc nhovn miệng cười, hai tay chống vào mạn sườn tỏ vẻ đắc ý hân hoan đến cùng tột.

Cừu Thiên Hiệp cúi đầu rầu rĩ nói:

- Đắ`ng cô nương bị người ám sát chề`t rô`i!

Tiề`t Lệ Hô`ng thắ`t kinh la lớn:

- Oái chao! Vừa la vừa nhún mình chạy đế`n bên Cừ Thiên Hiệp hai tay nắ`m chặt bả vai Thiên Hiệp lắ`c mạnh hỏi:

- Thật vậy ư? Người không nói bậy đắ`y chứ!

Nhan Như Ngọc tỏ vẻ không thương cảm, còn nổi trận bắ`t bình bảo:

- Làm gì có chuyện giả, có lý nào Cừ Thiên Hiệp dám nguyề`n rửa người yêu trước mặt chúng ta chứ?

Cừ Thiên Hiệp nghe qua khiề`n cõi lòng dâng lên đủ mùi mặ`n, chua chát, cay, bắ`ng giọng nói khô` đau đế`n cùng cực.

Theo lời tên tì nữ của Đắ`ng cô nương nói lại, kẻ thích khách là một người khoác áo xanh kiề`m khách, gương mặt bịt kín bắ`ng nửa vuông lựa màu bích lục, chính ta vào phòng Đắ`ng cô nương mới rõ chuyện này, và người đầ`u tủa ra tìm kiề`m thủ phạm!

Hô`ng hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc đội nhìn nheo mắ`y nhìn Cừ Thiên Hiệp bảo:

- Nề`u như thế` chẳng lực soát gian phòng xem thủ phạm có để` lại đắ`u vế`t gì hay chẳng?

Hoa khô`i lệnh chủ Tiề`t Lệ Hô`ng thở ra một hơi dài buồ`n bắ` nói:

- Từ xưa hô`ng nhan thường bạc mệ`nh, không ngờ lại là Đắ`ng tiểu thơ!

Cừu Thiên Hiệp không muốn nghe “Hò`ng hoa lệnh” chủ Nhan Như Ngọc nói những lời trêu chọc, lạnh lùng, bèn vòng tay hướng vào hai cô gái nói:

- Tại hạ xin cáo từ!

Nhan Như Ngọc vẫn không buông tha nói:

- Bắ`t được hung thủ nhớ cho chúng ta biết với nhé, để xem hung thủ có ba đầ`u sáu tay, hay có gì khác lạ, nè Bài Bang mà dám vuố`t râu hùm lại to gan lớn mật dám giế`t cả hôn thê của Thiên hạ đệ nhấ`t kiế`m!

Cừu Thiên Hiệp vồ`n không muố`n nghe Nhan Như Ngọc nói nửa lời, nên nhún mình nhảy cao ba trượng lượn mình đi thoăn thoắ`t chớp mắ`t đã đế`n thơ phòng phía Đông, khi chàng vừa bước vào ngưỡng cửa đã nghe:

- Có trông thấ`y vế`t tích gì không?

Thước y du Long Thượng quan Kiệt với Kim bảng trúc trượng Quế` cung Thiê`m đang ngô`i tịnh tọa tại thơ phòng, Thượng quan Kiệt vừa lên tiế`ng hỏi vừa phá lên cười hê`nh hêch.

Cừu Thiên Hiệp khom người xuô`ng thi lễ nói:

- Một điếm vế`t tích nhỏ cũng không thấ`y!

Thượng quan Kiệt cười lạnh lạnh nói:

- Ta đoán chừng ắ`t có một vài điếm khả nghi mà ngươi đã trông thấ`y!

Cừu Thiên Hiệp nghe qua rùng mình, không rõ lão muố`n ám chỉ điề`u gì, nên hoảng hồ`t hỏi:

- Chẳng hay Tam sư thúc muố n dạy gì... điệt nhi?

Thước y du Long Thượng quan Kiệt nhế ch môi cười nhạt, bằ ng giọng nói chua cay bảo:

Lão hủ đâu dám nuôi hy vọng dạy bảo ai, lão hủ chỉ mong ở mỗi người nói ra những lời thành thật!

- Cừu Thiên Hiệp rung động toàn thân, trong tâm tư lắ y làm nghi hoặc vô cùng, bèn lên tiế ng trả lời:

- Tiểu điệt có bao giờ dám giả trá đố i với nhị vị sư thúc!

Thước y du Long Thượng quan Kiệt kêu lên một tiế ng “hừ”!
bằ ng giọng buộc tội rắ t chặt chẽ bảo:

- Ta hỏi ngươi lúc ngươi trở về` thư phòng, chẳng an nghỉ, chẳng vận công tĩn tọa, mà bỏ đi thư thắ n ở bên ngoài để làm gì?

Cừu Thiên Hiệp lập cập nói:

- Việc này... thì...

Thước y du Long Thượng quan Kiệt khoát tay lia lịa cao giọng gắ t to:

Khoan đã... đừng cãi lý vội! Ngươi nên biế t rằ ng Bài Bang tổng đàn phòng thủ rắ t trang nghiêm, chúng nhân chặ t như rừng cây, có ai dám khinh thường lọt vào tổng đàn, luôn cả lão hoa tử này là người quen thuộc với Bài Bang, lại là bạn thâm giao của Đắ ng lão công Ngươn còn không dám tự tiện xâm phạm phầ n đấ t Thầ n Châu sá gì là thích khách đế n!

Cừu Thiên Hiệp ngắ n ngơ nói:

- Có phải sư thúc muốn bảo... người của Tổng đàn Bài Bang làm nội gián ư?

Thước y du long Thượng quan Kiệt chẳng trả lời Cừ Thiên Hiệp, vẫn giữ giọng cô ́ chấ ́ p nói tiế ́ p:

- Nếu chẳng phải là người thân thuộc, tại sao... tại sao phải dùng lừa để che mặt?

Cừ Thiên Hiệp vội nói:

- Theo ý diệt nhi...

Thước y du long Thượng quan Kiệt hét to:

- Người hãy nín nghe ta bảo tiế ́ p?

Vừa hét dứt lão đỏi giọng trầ ́ m trầ ́ m bảo:

- Nếu là kẻ giang hồ ́ hào lữ, tìm đế ́ n Bài Bang báo cừ rửa hận, tại sao lại đố ́ i với một kẻ như tiểu nữ vô tri, chưa biế ́ t giang hồ ́ là cái quái gì... lại đang tâm hạ sát? Mà không tìm kẻ chủ mưu động thủ?

Cừ Thiên Hiệp nghe qua rấ ́ t chí lý, song cô ́ biện bạch hỏi:

- Vậy ý kiế ́ n của sư thúc đố ́ i với việc này ra sao?

Thượng quan Kiệt quắ ́ c mắ ́ t nhìn chàng bắ ́ ng những tia kinh khiế ́ p, bắ ́ ng giọng nói lạnh lùng như Ma rên ngoài mộ địa tiế ́ p lời:

- Hừ.. đâu có ai đủ năng lực tài ba, lọt vào chỗ sau cùng thâm khuê, hận trạch không gây ra gió động cỏ lay, qua mặt được vô số môn hạ Bài Bang nằ ́ m phục kích dẫy đầ ́ y? Lại vượt qua được các bầy rập, ám khí của Bài Bang? Ai có được công lực cao như thế ́ ? Thâm hậu đế ́ n nổi Đắ ́ ng Hồ ́ ng Tiêu là một cô gái được gia truyền bí thuật võ công, không hay biế ́ t tí gì... đế ́ n bị một kiế ́ m tán mạng!

Cừu Thiên Hiệp vẫn y trước không rõ mảy may ý nghĩa lời nói của Thượng quan Kiệt nên lấy làm ngạc nhiên hỏi:

- Chẳng rõ tam sư thúc muốn bảo gì...

Thượng quan Kiệt mỉm cười bí mật, bằng giọng nói lạnh như băng bảo tiếp:

- Trong ý nghĩ của ta... có một điểm khả nghi... nên lấy làm quái lạ!

Cừu Thiên Hiệp ngạc nhiên hỏi tiếp:

- Điểm khả nghi gì... mà khiến sư thúc lấy làm quái lạ?

Thượng quan Kiệt thần thờ nói:

- Còn một điểm là: thời gian!

Cừu Thiên Hiệp nghe qua, bèn tỏ vẻ sành đời thành thạo nói tiếp:

- Có phải sư thúc muốn bảo thời gian rất trái ngược với quy chế võ lâm thường dùng ư? Họ đến trước canh hai hoặc đầu canh ba vì sợ đến canh năm đã gần sáng có thể lộ ra tông tích ư?

Thước y du long Thượng quan Kiệt chớp nhanh đôi mắt để rơi vài ngấn lệ, bằng giọng nói cực bí hiểm bảo tiếp:

- Có thể đúng đấy... có thể là vậy... Thiên hiệp... thiên hiệp! Còn một điểm nữa tại sao người không nói?

Cừu Thiên Hiệp thấy thế thất kinh, đôi mắt mở trừng thật to hỏi:

- Còn một điểm gì hở sư thúc? Tại sao... sư thúc tỏ vẻ bí lụy như thế?

Thượng quan Kiệt chớp mau đôi mắt, bằng giọng nói âm trầm tiếp lời:

- Vì một điểm tôi trọng này... vì một điểm này... thích khách tại sao chẳng đến sớm hơn hoặc chậm hơn, mà lại đến mà lại đến lúc ngươi và Đắc ng cô nương sắp làm lễ gia tiên, thành thân chồng vợ, mà lại đến nửa khuya... và chỉ hạ thủ một mình Đắc ng cô nương? Tại.. sao? Vì thế ta mới cho là quái lạ!

Cừ Thiên Hiệp nhìn lão trăn trố i. Thượng quan Kiệt gương đôi mắt tròn xoe nhìn chàng không chớp, như chờ đợi sự hồi đáp của chàng, đồng thời quan sát sự thay đổi sắc diện.

Cừ Thiên Hiệp ngẩn ngơ không hiểu nổi Thượng quan Kiệt muốn bảo gì, bất giác chàng đưa một câu:

- Việc này... theo ý diệt nhi... thì kẻ thích khách... không mưu tính... chỉ gặp may mắn mà thôi!

Thượng quan Kiệt phá lên cười chua chát bảo:

- Hừ.. thì việc đời... toàn là bất ngờ và may mắn nên!

Lão lại quắc đôi mày đầy những tia nẩy lửa dường như muốn nuốt chửng Cừ Thiên Hiệp... bằng giọng nói bi thiết tiếp lời:

- Phải đấy, không mưu tính mà thành công, tại sao một một, hai hai người nhất định khước từ thành hôn với Đắc ng cô nương, để rồi người hủy bỏ cuộc lễ bái gia tiên, trở thành chồng vợ bằng cách ấy... sao? Người còn lại mở lời không mưu tính, gặp may mắn mà thôi?

Cừ Thiên Hiệp nghe qua đã hiểu ý Thượng quan Kiệt muốn nói gì, bất giác đôi mắt chàng hoa lên như lọt vào hố sâu tôi thắm, toàn thân run lên bần bật, tháo lui ra sau hai ba bước nói như hét:

- Tam sư thúc, có lẽ nào sư thúc đem lòng ngờ vực diệt nhi?

Thượng quan Kiệt mỉm cười chua chát đáp:

- Ngờ vực...? Lão hủ đâu dám ngờ vực ai? Chỉ vì lão hủ không tìm ra lý do chính đáng thứ hai nào! Vậy người có thể biện luận được chứ? Àum chỉ ai là hung thủ... được không?

Cừ Thiên Hiệp rung động toàn thân, nhưng vô n dĩ là người cương trực chàng chỉ trầ m giọng nói:

- Tuy diệt nhi không tìm ra hung thủ, nhưng tự vậ n lương tâm không bao giờ sai quấ y, tâ t nhiên không có những hành động Tam sư thúc vừa bảo!

Thước y du long Thượng quan Kiệt vừa nghe qua phá lên cười hăng hắ c, giọng cười làm chấ n động cả không gian, khiế n người phải bàng hoàng tâ c dạ.

Kim bảng trúc trượng Quế cung Thiề m rấ t lâu không lên tiế ng bắ y giờ nghe giọng cười sầ u thương, phần hận của Thượng quan Kiệt, bắ t giác phá lên thở một tràng dài não ruột, bắ ng giọng nói cực buồ n rầ u nhìn Cừ Thiên Hiệp bảo:

- Thiên Hiệp! Ta có một lời muố n hỏi người... và muố n người thành tâm, thật ý trả lời, người có bắ ng lòng hay không?

Cừ Thiên Hiệp vội vàng đáp:

- Tiểu diệt thề với lòng mình, không bao giờ dố i trá với bề trên dù nửa lời!

Kim bảng trúc trượng Quế cung Thiề m tỏ vẻ hân hoan, nghiêm sắ c mặt nói:

- Ta hỏi thật người, đối với chúng ta nhất tể, nhị nhất cái tam kiếm khách môn phái này, người có thừa nhận hay không thừa nhận? Người có thành thật cho ta biết thế nào?... một lời thôi... có hay không?

Cừ Thiên Hiệp nghe qua sừng sộ, vì câu hỏi vô cùng trọng đại, nên run giọng nói:

- Nhị sư thúc, việc này thì...

Quê cung Thiềm khoát tay chặn lời chàng, bằng giọng trang trọng bảo tiếp:

- Người khoan nói đã để ta bảo cho rõ ràng... nếu như trong lòng người quá bất mãn bọn ta là lũ già lắm cảm, không thừa nhận được thì người cứ nói thẳng là “Không”, lão hoa tử này thế có dật trời không hề giận trách người tí nào cả, chỉ vì mỗi người chúng ta đều có chí hướng khác nhau, và lại lão đại của chúng ta là “Trại linh quan” “Kim tử đầu đà” trước khi sắp chết lại thâu người làm đệ tử, chúng ta chưa có một ai săn sóc và đùm bọc người mặc dầu, nhưng quyết không để làm nhục Thập nhị Tổ nghiệp được!

Thước y du long Thượng quan Kiệt quả mắt nhìn man rợ, trầm giọng tiếp lời:

- Đúng đấy! Thiên Hiệp người nên thành thật trả lời, phạm người ai cũng có lỗi lầm sơ xuất!

Cừ Thiên Hiệp kêu lên hai tiếng “Ồ trời” một câu chuyện quan hệ trọng đại, liên can đến Tổ sư môn phái, khiến chàng quỳ mọp xuống trước mặt Quê cung Thiềm và Thượng quan Kiệt bằng giọng nói uất nghẹn đau buồn kể lể:

- Từ ngày tiểu diệt biế t sư môn, đại phái, hắ ng giữ dạ thẳng ngay, trừ gian diệt nịnh, nế u tiểu diệt cải mạng Sư môn làm điề u đại nghịch thì thề có quý thân soi xét, trời tru đấ t diệt không còn đứng giữa cõi đời. Tuy tiểu diệt không vừa ý nhưng không bao giờ làm một việc oan khuấ t như vậ y, cuộc hôn nhân là trọng đại mà tiểu diệt lại mang trong mình mộ i thù cha chưa trả, thân thề lại mơ hồ , làm sao dám đứng giữa trời thề thố t việc trăm năm...?... vì thề cái chề t của Đằ ng cô nương, đố i với diệt nhi... tuyệt không liên can gì cả!

Kim bảng trúc trượng Quế cung Thiề m đưa mắ t nhìn Thước y du long Thượng quan Kiệt như dò hỏi. Cả hai trầ m ngâm nghĩ ngợi... một lúc lâu Quế cung Thiề m hỏi tiế p:

- Này... Thiề u Hiệp... ta thấ y việc này dường...

Lão chưa nói dứt lời, đột nhiên ngoài cửa thư phòng nhiề u tiế ng người la ó vang dậy, tiế p theo là tiế ng chân chạy thành thịch trên mặt đấ t, lại nghe tiế ng Trường Hồ ng lão nhân quát to như sắ m nổ:

- Hung thủ đã hạ lạc đây rô i!

Thước y du long Thượng quan Kiệt, Kim bảng trúc trượng Quế cung Thiề m và Cừu Thiên Hiệp vừa nghe qua không ai bảo ai điề u đứng phắ t dậy. Cả ba nhún người nhảy vọt ra ngoài họ đờ ng thanh gọi to:

- Ai là hung thủ? Hung thủ ở đâu? Hung thủ đâu?

HỒI THỨ SÁU MƯƠI CHÍN

Đá t bằ ng sắ m dậ y...

Bài Bang chủ củ o n gió ð uà mây

Cừu Thiên Hiệp vô cùng hoan hỷ, hướng vào hai vị khắ t cái reo to:

- Nhị vị sư thúc, hung thủ đã lộ hình tung rô i đó, việc này chứng minh lời nói của điệt nhi không giả đồ i!

Kim bảng trúc trượng Quế cung Thiề m và Thước y du long Thượng quan Kiệt vội dừng cước bộ. Cả hai ð uả mắ t nhìn nhau như dò hỏi ý kiế n, ngay lúc đó, Trường Hồ ñ g lão nhân đã hạ ngay trước san thơ phòng, trên tay lão xách một cái túi bằ ng lụa ð en, sắ c mặt lạnh lùng ð ể n tộ ð o.

Thước y du long Thượng quan Kiệt bước nhanh tới trước nói:

- Trường Hồ ñ g lão nhân! Ðạo huynh đã bắ t ð uộc hung thủ rô i ư? Hiện giờ giam giữ chúng nó tại ð au?

Trường Hồ ñ g lão nhân không ð á p lời, mà ð uả tay ra hiệu cho mọi người vào trong thơ phòng. Sau khi an vị, lão nhân giờ cao cái bọc bằ ng lụa ð en mỉm cười chua chát, nhìn Cừu Thiên Hiệp nói:

- Hung thủ tại ð ay này!

Nói xong lão giờ cao cái túi xé “tộ t” làm hai mảnh, trong túi chứa hai món đồ , lão nhân ð uả tay tả câ m lên nửa mảnh lụa màu bích lục và một bộ đồ kiế m khách bằ ng hàng xanh, vẽ mặt lão nhân hiện ra nổi buồ n tê tái, bằ ng giọng nói gượng gạo bảo:

- Đây chính là tang vật của thủ phạm! Thủ phạm đã giết thác tiêu đồ đệ của ta!

Cừu Thiên Hiệp vô cùng chú trọng đến việc này chỉ vì chàng muốn thanh minh sự trong trắng của mình, bèn cao giọng hỏi:

- Lão sư nghĩ sao về việc này...

Trường Hồng lão nhân không còn giữ vẻ ôn hòa ngày thường trầm giọng đáp:

- Bộ y phục và mảnh lụa xanh này, do chúng thủ hạ nhặt được dưới mái tây hiên, rõ là thủ phạm sau khi thi hành thủ đoạn sát nhơn vứt đồ tại đó, ngay cả ngọn đao thủ con dính máu chưa!

Cừu Thiên Hiệp nóng lòng muốn biết thủ phạm là ai và hạ lạc tại đâu, nên vội hỏi nhanh:

- Lão sư, vậy ai thủ phạm?

Trường Hồng lão nhân vẻ mặt âm trầm, đượm đầy tia phẫn nộ, nhưng cố gắng cười lạnh lạnh nói tiếp:

- Ha... ha ai là thủ phạm ư? Cứ theo sự xét đoán của lão hủ, thủ phạm là người trong tổng đàn. Nếu không tại sao phải giả trang cải dạng, và lại từ lúc xảy ra đến giờ chưa có một ai thoát khỏi tổng đàn!

Cừu Thiên Hiệp gật gù tiếp lời:

- Lão sư nói đúng đấy! Hiện giờ cần lục soát lại, nếu không thì...

Không ngờ Trường Hồng lão nhân lão nhân không chú ý đến lời nói Cừu Thiên Hiệp chỉ nặng giọng nói:

- Lại thêm thủ phạm công lực lại khá cao, cao đến độ không ai bì kịp, nếu không... thì làm thế nào hại được tiểu đồ một cách dễ dàng như thế!

Cừu Thiên Hiệp ngạc nhiên hỏi thêm:

- A! lão sư phụ, kẻ tặc là ai thế!

Bỗng nhiên một tiếng quát vang trời long lên như sấm nổ nói:

- Đừng giả bộ ngây thơ! Thủ phạm chính là người!

Tiếng hét vừa dứt, mọi người đều kinh ngạc quay nhìn ra cửa, Âm dương Ma kiếm Đả công Ngươn đã hiện ra trước ngưỡng cửa phòng tự bao giờ, vẻ mặt lão hằm hừ đỏ gay như trùng tảo, cặp mắt đỏ như hỏa châu, tay hữu nắm chặt đốc kiếm “Dương ma” tay tả chỉ vào mặt Cừu Thiên Hiệp quát tiếp, vang như sấm động:

- Hai nhà yêu giầu nhau mới bàn đến việc thành thân, được hay không nào có ai nài ép, ta không ngờ... từ chỗ... không đồng ý người âm thầm xuống tay độc giết hại con gái của ta! Tiểu tử, người có thể là loài người được ư? Tiểu tử, Đả công Ngươn này đối đãi với người có gì bất phải không... có không? Nói mau!

Cừu Thiên Hiệp suýt té ngã, chàng thở ra một hơi dài, gương mặt xám ngắt, bằng giọng nói phân bua thất thốn:

- Lão bang chủ! Vì sao có những lời nói này?

Trường Hồng lão nhân tức giận không kém bằng giọng nói trầm khiếp chen lời:

- Do người đày tiểu tử ạ!

Âm dương Ma kiế' m Đắ' ng công Ngươn khí giận càng thịnh, giọng nói càng gay gắ' t trầ' m lạnh:

- Các nẻo đường không người tuầ' n vắng, đầ' u có đặt máy móc bẫy rập, hầ' m chông, không ai vào lọt và cũng không ai thoát được ra ngoài, thì không ai vào tận dãy nhà sau của bốn bang được, chỉ trừ những người rời đại sảnh giữa buổi tiệc... Nhan cô nương thì đầ' n bầ' u bạn với cha con họ Tiế' t... chỉ có người là kẻ duy nhấ' t mà thôi...!

Sau khi rời bàn tiệc chẳng bao lâu thì án mạng lại xảy ra! Tiểu tử thật nguoi là lang tâm cầu hạnh, độc ác vô chừng!

Cừu Thiên Hiệp khoát tay lắ' c đầ' u nói:

- Tại hạ không phải là hạng người như thế' ! Xin Bang chủ chó' nên hiểu lầ' m trong muôn một!

Âm dương Ma kiế' m cười hăng hắ' c, bắ' ng giọng nói âm ma trầ' m khiế' p bảo tiế' p:

- Hiểu lầ' m ư! Không bao giờ! Sau khi người giế' t người, người lột đồ' hóa trang cho vào chiế' c bọc lụa đen, quăng tại góc viện phía Tây, trong thâm tâm người tính là quý thầ' n không biế' t, phải vậy hay chẳng? Hừ, người ném cái bọc đen phía Tây, để đánh lừa lão phu không nghi ngờ chú ý, rồ' i người tìm đầ' n chỗ lửa cháy giả vờ như ngồ' c xuân không biế' t gì... người đâu dám đứng giữa mọi người thoát y cởi mặt nạ, có phải vậy không?

Cừu Thiên Hiệp cau mày nói như hét:

- Lão Bang chủ! Chiế' c bóng người khoác thanh y, chính mắ' t tại hạ trông thấ' y kia mà...

Đắ' ng công Ngươn gay gắ' t nói:

- Tại sao người không đuổi theo? Có lẽ nào với công lực của người đuổi theo không kịp hă' n ư!

Cừu Thiên Hiệp rên ri đáp:

- Tại hạ vì nóng lòng lo cứu hỏa, vả lại lúc trông thấ'y bóng người lạ... tại hạ tưởng lâ'm là người của Bài Bang!

Cừu Thiên Hiệp bị mọi người dồ'n vào thế' bí chàng không biế't lâ'y lời gì để thân oan, chỉ quay đầ'u nhìn lại hai lão khấ't cái như câ'u cứu, nhưng thấ'y Quê' cung Thiề'm và Thượng quan Kiệt mặt xanh xao như tàu lá, chứng tỏ cả hai đang uấ't hận đế'n cùng tột.

Âm dương Ma kiế'm Đắ'ng công Ngươn thấ'y Cừu Thiên Hiệp trầ'm ngâm chẳ'ng nói bèn quát to như sắ'm nổ:

- Người đã cùng đường biện luận rô' i sao?

Cừu Thiên Hiệp vô cùng thố'ng khô, bắ'ng giọng nói ai oán:

Vãn hạ đã nói sạch những điề'u nghe thấ'y, nế'u Lão Bang chủ không tin thì...

Âm dương Ma kiế'm Đắ'ng công Ngươn cau mày ngắ't lời:

- Thì... hãy so sánh công lực với người phải vậy không?

Cừu Thiên Hiệp run giọng nói:

- Cừu Thiên Hiệp này không bao giờ có ý nghĩ như thế'! Chẳ'ng qua...

Đắ'ng Công Ngươn cao giọng ngắ't lời:

- Người tính gây loạn để ra khỏi Bài Bang này ư? Còn khó hơn lên trời!

Cừu Thiên Hiệp ghen ghen ngào nói:

- Yêu cậu lão Bang chủ nghĩ lại... việc này...

Đã ng Công Ngươn không đợi chàng nói hết lời tay hữu rút nhanh “Âm dương Ma kiếm” tay tả rút một cây còi bằng sừng Sơn dương kê lên miệng túc một hơi “ừ, ừ” báo động... tiếng còi vừa nổi, thanh la, trống sấm nện liên hồi tiếp theo, âm ỉ như ngày vía Thượng đế vào khoảng đầu xuân.

Cùng với thanh la, trống sấm, tiếng người lại la ó lên vang dậy, sát khí động chín phương trời.

Tòa nhà thư cục ba gian thấp bé tí teo, đã bị vô số thủ hạ Bài Bang vây thành một vòng dây mịt, thậm chí một tia nước cũng khó mà lọt qua.

Bài Bang chúng nhân từ ba vị đại Đường chủ đến bốn lộ Đô Tổng quản, các đầu mục lớn có, nhỏ có, người người đều chấp binh khí cầm tay, cau mày trợn mắt, khí thế thật hung hăng lạ thường.

Cừu Thiên Hiệp trông thấy thế cả kinh, vội kêu lên hoảng hốt:

- Lão Bang Chủ, có lẽ nào...

Âm dương Ma kiếm Đã ng công Ngươn không nhìn Cừu Thiên Hiệp nửa mắt, chỉ quay sang Quế cung Thiềm và Thượng quan Kiệt giọng cười hỏi:

Nhị vị nghĩ sao về việc này?

Trường Hồng lão nhân nghe qua sợ hãi sanh biến vội bước tới trước mỉm cười nói:

- Danh vang hào kiệt, dự mãi giang hồ quý tôn giả “Nhất tăng, nhị nhất cái và tam kiếm khách, đâu có bênh vực điều sai lầm!

Âm dương Ma kiếm Đẳng công Ngươn cười nói to:

- Việc này nếu do người khác gây ra, lão hủ sẽ khom lưng cúi đầu mời hai vị đứng ra xét xử, nhưng riêng với Cừ Thiên Hiệp... thì... lão hủ muốn tự tay phát lạc, không muốn phiền lòng hai vị xử phân!

Thước y du long Thượng quan Kiệt mặt đỏ phừng phừng, tay chân run rẩy, lão quét đôi mắt đầy phần hận nhìn Cừ Thiên Hiệp gất to:

- Tiểu nhi hài nhi! Người có nghe thầy gì không?

Cừ Thiên Hiệp tức giận tràn hông, không còn suy luận gì kịp chỉ cao giọng đáp:

- Bọn chúng không xét đoán chẳng phân đen trắng chánh tà, Sự thúc há tin được những lời hồ đồ ấy sao?

Quê cung Thiềm tái mặt quát to:

- Thiên Hiệp ta van người đừng cãi lý nữa!

Thượng quan Kiệt quá ư phần hận rút nhanh hồ lô phiên ra thủ thế toan tấn công.

Kim bảng trúc trọng Quê cung Thiềm thất kinh bước đến chắn ngang trước mặt vừa cao giọng quát:

- Lão tam! Hãy suy nghĩ, đừng phạm lỗi không nên, chúng ta về đi!

Tiêng “đi” vừa dứt cánh tay hữu lão vươn ra cặp chặt hông Thượng quan Kiệt kéo lôi ra đến ngưỡng cửa thơ phòng.

Âm dương Ma kiếm Đẳng công Ngươn vội bước nhanh qua một bên tránh đường, đoạn vòng tay nói cực to:

- Xin nhị vị miễn lễ! Tiễn khách!

Ngay lúc đó Bang chúng Bai Bang đứng vệt ra hai bên tả hữu chừa một lối đi rộng thênh thang.

Thước y du long Thượng quan Kiệt bị Kim bảng trúc trượng Quế cung Thiềm kẹp nách như một đứa trẻ thơ, lão uất hận như điên, buột miệng gọi Cừu Thiên Hiệp rất to:

- Cừu Thiên Hiệp, thể diện của nhứt tăng, nhị khất cái, tam kiếm khách đã bị người bôi lọ nhieu rồi!... Ta sẽ lấy gia pháp mà trị tội người!

Cừu Thiên Hiệp bước tới một bước gọi to:

- Nhị sư thúc, tam sư thúc...

Âm dương Ma kiếm Đẳng công Ngươn hoành kiếm chặn ngang cửa quát to:

- Người tính chạy đi đâu?

Vừa hét dứt, đôi kiếm “Âm dương ma quái” đề lên cao thủ thế, đôi mắt Đẳng công Ngươn chia ra những tia nhìn rùng rợn buốt người, vẻ mặt đỏ au đầy sát khí.

Cừu Thiên Hiệp hoảng kinh kêu to:

- Lão Bang chủ, hãy suy...

Âm dương Ma kiếm Đả`ng công Ngươn quát to như hổ rồ`ng:

- Trả mạng nữ nhi lại cho ta!

Vừa nói dứt, đôi chân lão nhích động bước đén bên mình Cừu Thiên Hiệp, đôi kiếm “Âm dương” chuyển động vùn vụt, một chiêu “Trảm linh thủ châu” nhắ`m ngay cổ Cừu Thiên Hiệp bổ mạnh xuô`ng. Chiêu kiếm này do sự tức giận đén cực điểm mà vung ra, lão đã dùng nội lực của mười năm tu luyện, nên hung mãnh vô kễ, ngay đích lạ`ng, thực là muôn ngàn nguy hiểm...

Cừu Thiên Hiệp nghiêng mình né tránh, sau lưng đụng cái bàn, tay trái đụng giá sách, tay phải kẹt chiế`c trường kỷ, mà mũi kiếm cách mặt non ba tấc, nguy hiểm vô cùng, khó mà thoát khỏi.

Lại thêm Đả`ng công Ngươn hơi thở hô`ng hộc như trâu rồ`ng, tay cự động mạnh, đôi mắ`t xe dịch rắ`t mau, chiêu thế` đã thành như tường đồ`ng vách sắ`t.

Trong phòng quá ư chật hẹp, tuy Cừu Thiên Hiệp có môn “Lôi hành cửu chuyển” lắ`c mình biế`n đi như tia lửa đố`m sao, nhưng nhích mình không được làm sao thi triển môn pháp này, thật là đúng với câu “Anh hùng không có đấ`t dụng võ” chẳng biế`t phải làm sao?

Nhưng bản năng sanh tồn của loài người sẽ sồ`ng dậy, khi nào sự nguy hiểm đén gầ`n kễ`... Cừu Thiên Hiệp cũng thế`, giữa cơn nguy cấp chàng chẳng biế`t làm sao, đành phải rún mình nhảy vọt lên cao như chiế`c pháo thăng thiên, hai tay vươn ra chộp ngay cây trính nhà, thân mình lơ lửng giữa khoảng không, chàng lại buột miệng nói to:

- Lão Bang Chủ, tại hạ nhường nhịn quá nhiề`u, xin người chớ khá...

“Âm dương Ma kiếm Đả`ng” công Ngươn đơn kiếm đâm hụt chàng, lửa giận càng phừng lên như hỏa diệm sơn, thế` kiếm thu hô`i lại, thân hình như vành cung bật ngược lên trầ`n nhà, tay kiếm lay động ngay thế` công, không để Cừ Thiên Hiệp phân trầ`n mà cao giọng quát to như sắ`m nổ:

- Có vay phải có trả, đừng nhiề`u lời vô ích!

Cừ Thiên Hiệp đã ba lầ`n toan rút ngọn”Khô trúc thánh kiếm” nhưng lại thôi, chỉ vì chàng suy nghĩ:

- “Âm dương Ma kiếm Đả`ng công Ngươn đố`i với ta không bạc, đem con gái thân yêu mà gả cho ta, đủ thắ`y lão quý mế`n đế`n bực nào, nhưng hôm nay gặp hoàn cảnh không may cô con gái duy nhắ`t bị người sát hại, chế`t một cách thê thảm thì bảo sao lão không phần nộ đế`n cùng cực? Dịch địa vị ai cũng thế`, vì đây là lẽ thường tình của thế` nhân. Trong lúc chưa tầ`m ra thủ phạm thì không nên lắ`y làm lạ về` thái độ và hành động của lão.”

Cừ Thiên Hiệp vớ`n dĩ là con người thuầ`n lương chắ`t phát, tâm trí hiề`n lành, đang lúc sự chế`t đã kê` bên mà còn nghĩ được điề`u trung tín, có thể gọi là kẻ đại hào kiệt, vì kẻ hào kiệt anh hùng mới có những tư tưởng như thế`, ý tưởng chân thiện hắ`ng ngự tại lương tâm.

Giữa lúc đó tình thế` lại tăng phầ`n gay go hiểm ác, chiêu kiếm “Âm dương” lại sắ`p phạt ngang hông, Cừ Thiên Hiệp thuận đà đu nhanh hai tay, rơi vào một góc phòng vừa hô`t hoảng nói nhanh:

- Lão Bang Chủ, việc này không phải tại hạ gây ra, xin lão Bang chủ bớt giận dung cho tại hạ nói vài lời!

Âm dương Ma kiếm Đả`ng công Ngươn lơ`ng lộn như hổ đói, rồ`ng lên â`m ỉ:

- Lão phu đã suy nghĩ tường tận, người chớ nhiều lời vô ích!

Vừa hét vừa huy động đôi kiếm “Âm dương” như vũ bão, thân hình lão bay thoăn thoắt như u linh quỷ mị, hận chẳng dám được Cừ Thiên Hiệp một nhát từ ngực suốt đến lưng.

Cừ Thiên Hiệp quá tức giận biến thành nụ cười đanh ác, hữu chưởng vận năm thân lực đẩy bật hai mũi kiếm “Âm dương” về bên tả, đôi chân lách nhẹ theo thế “Lôi hành cửu chuyển” xé mình vọt tới một góc phòng.

Trường Hồng lão nhân cử chưởng phát mạnh đồng thời nạt to như sấm:

- Người tính chạy đi đâu?

Lời nói vừa dứt, một đạo cuồng phong như lưỡi kiếm Bàn thiên, quay tròn một vòng xoắn ngay đầu Cừ Thiên Hiệp, tới một chiêu thế lợi hại tàn khốc.

Cừ Thiên Hiệp cả kinhร้อง lên như sấm nổ liên hồi:

- Lão sư! Lão sư cũng mờ ám như mọi người hay sao?

Trường Hồng lão nhân cười lạnh lạnh, bằng giọng nói hùng trầm quát bảo:

- Tiểu tử, cũng tại ngươi đã man tàn bạo, thì chớ trách người tàn nhẫn vô lương!

Tiêng nói chưa dứt, thì đạo kinh phong ào ạt như vũ bão tràn đến, Cừ Thiên Hiệp thất kinh rún mình nhảy vọt lên cao như chiếc pháo thăng thiên, tránh thoát đạo kinh phong quái ác. Khi hai chân chàng vừa hạ xuống chầm nề gạch, thì... ôi thôi! Bốn phương

tám hướng đồ i phương vây hãm và đánh tới ào ạt, kiế m, chưởng, đao bổng tựa cơn bão tố cuối ng phong.

Bên tả, Âm dương Ma kiế m Đắ ng công Ngươn lay động “âm dương” kiế m tràn tới tấ n công.

Bên hữu, từ ngoài cửa cái xông vào, vị đường chủ chữ Thiên là Vô ảnh Khách Mạnh khả Chân.

Ngay mặt, từ ngoài cửa sổ nhảy vào một người tay cầm kim quang bổng vũ lộng như Tê thiên đại thánh náo cung trời, đây là vị đường chủ chữ Địa “Trại Ngộ Không” Tiểu đình Khuê...

Cửa hậu sau lưng, lại xông vào một vị mặt đỏ râu dài, tiế ng nói như chuông ngân, tay hữu lay động đường gươm ba thước biế n ra chiế c bóng trời ngũ sắc tấ n công tới, đây là vị đường chủ chữ Nhơn “Mỹ tu Trại Quán Vũ” Cư chiế m Xuân...

Cừu Thiên Hiệp đứng giữa rừng gươm, đôi mây cong vút, mắ t hổ lạnh trừng, song chưởng phân ra hai đao, một đỡ mũi kiế m của Trường Hồ ng lão nhân, một chố ng lại song kiế m của Âm dương Ma kiế m Đắ ng công Ngươn, đồ ng thời chàng vận khí thiên cương gào lên như sắ m nổ:

- Các ngươi hãy dừng tay một tí đã!

Tiế ng hét của chàng to không tưởng tượng được do nơi khí uấ t đây bụng không thổ lộ được cùng ai, lại thêm hòa vào đó nguồ n nội lực mười năm tu luyện, thành thử âm thanh vừa thoát ra khỏi miệng, biế n thành luồ ng gió nổi, tựa hồ như cơn sét nổ giữa trời khuya, âm âm i i không dứt.

Mọi người há hô c mô m kinh ngạc, không ai bảo ai, họ đồ ng thân ngay kiế m, bổng, chưởng và tháo lui ra sau nửa bước, năm

người mười mắt giương ra tròn xoe nhìn Cừ Thiên Hiệp không chớp ngạc nhiên như vừa trông thấy quái vật thời tiền cổ thân nông...

Cừ Thiên Hiệp đứng hiên ngang như cây ngọc đồng dạc nói to:

- Tại hạ xin lặp lại lần nữa, câu chuyện đêm nay tại hạ tuyệt nhiên không biết tới, hà huông là nhúng tay gây án mạng. Các vị lấy lễ đãi tại hạ rất hậu, vì thế tại hạ không thể bôi mặt đánh nhau với các vị cho đành, chỉ mong các vị nên lấy lời hơn thiệt mà đừng nên bức hiếp thái quá!

Âm dương Ma kiếm Đả công Ngươn khí giận mờ trời, gió kiếm lên toan tấn công.

Trường Hồ ng lão nhân đưa tay cản thế kiếm Đả công Ngươn trầm giọng bảo Cừ Thiên Hiệp:

- Có một phương cách duy nhất chứng minh được sự thanh bạch của ngươi, là khi nào ngươi tìm biết chính thủ phạm là ai?

Cừ Thiên Hiệp nhếch môi cười nhạt, bằng giọng hùng trầm tiếp lời:

- Câu chuyện án mạng xảy ra tại Tổng Đàn Bài Bang tại sao ta phải tìm cho ra thủ phạm chứ! Hừ! Thực là không công bình và hợp lý tí nào, nhưng mà để đáp lại thịnh tình của quý vị, Cừ Thiên Hiệp này nguyện ra thân khuyên mã thay quý vị tìm kiếm thủ phạm!

Mỹ tu Trại Quan Vũ “Cư chiêm Xuân” nghe qua mày tròn mắt hét to:

- Ai cần ngươi truy tầm tìm kiếm? Đừng dùng kế hoãn binh...

Vừa nói dứt gươm ba thước vũ lộng vùn vụt. Chử Địa, chử Thiên hai vị Đường chủ này cũng xông ra một loạt cử thế tấn công Cừ

Thiên Hiệp, bắ`ng ba chiêu kiế`m bỗng vô cùng ác liệt.

Cừu Thiên Hiệp thấ`y cả ba bức bách, khí giận bô`c lên tồ`i mặt buột miệng nói to:

- Các người muố`n động thủ ư? Được lắ`m, Cừu mỗ` không sợ các người đâu?... này...

Chàng vừa nói dứt, trên tay hữu hiện ra đạo kim quang vàng óng ánh.

Mọi người đứng trong phòng vừa trông thấ`y thế` kêu lên kinh hoảng nhảy lùi ra sau ba bước.

Cừu Thiên Hiệp đảo mắ`t nhìn tắ`t cả mọi người thanh “Khô` trúc thánh kiế`m” để ngang ngực, đồng dặc nói cực to:

- Chim cùng ắ`t mỏ, chó cùng ắ`t cắ`n, người cùng đường ắ`t biế`n trá, nế`u các vị bức hiế`p tại hạ cùng đường một lộ thì tại hạ không thể nhắ`m mắ`t chờ chế`t được! Nào ai muố`n động thủ thì mau lại đây, tại hạ nguyện lãnh hội tắ`t cả!

Tiế`ng nói của chàng trong như chuông ngân, sắ`c mặt hiên ngang uy mãnh như Thiên thầ`n, khí khái cực mạnh khiế`n người trông vào cũng rùng mình ái ngại.

“Khô` trúc thánh kiế`m” khẽ lay động, biế`n tỏa ra muôn đạo kim tinh vàng hực hỏ, Bài Bang chúng nhân người người đề`u biế`t sự lợi hại của “trúc kiế`m”, nên trong lúc nhắ`t thời chỉ lắ`y mắ`t trông vào, không ai dám cử động tắ`n chiêu, luôn cả “Trường Hô`ng lão nhân” cũng thờ dài e ngại.

Cừu Thiên Hiệp không lắ`y làm đắ`c ý kiêu căng nên điề`m dậm nói:

Tại hạ không ý vào bấu kiế m làm nhục ai, chỉ vì...

Bỗng nhiên, một tiế ng hét như oanh vàng gắ t to:

- Dùng binh khí bức nhục người chính là bọn chúng nó...

Tiế p theo tiế ng hét, một luồ ng gió thơm nức mũi bay tới, chiếu bóng trắ ng tinh như bạch nhan vũ lộng giữa khoảng không, Hồ ng hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc bay xẹt vào giữa phòng. Thân pháp của nàng lạnh lẽ như bóng quỷ, vừa đáp xuố ng giữa nhà đã tuố t kiế m thủ thê , án trước mặt Cừ Thiên Hiệp, bắ ng giọng hoàng anh lãnh lót nói tiế p:

- ... Ai dùng binh khí bức nhục người? Ai ý chúng hiế p cô, ý mạnh lắ n yế u!... Nay Thiên Hiệp chúng ta phải đưa ra ba chiêu, hai thê hộ thân, chả lẽ dâng thịt vào miệng hổ hay sao? Nào... ai muố n động thủ xông vào đây!

Vừa nói dứt kiế m dài đánh “Vút” tỏa ra muôn đạo hàn quang, Nhan Như Ngọc xê nhẹ thân mình kiêu diễm, đứng song song với Cừ Thiên Hiệp, mày liễu uố n cong mắ t phượng đào tròn quét nhìn mọi người, bắ ng những tia giận dữ tựa hồ như muố n khai đấ u tức thì.

Âm dương Ma kiế m Đắ ng công Ngươn tức giận tràn hông, hét lên như quỷ rô ng:

- Nhan Phó giáo chủ! Cô nương đứng vào địa vị người khách xin chớ nhúng tay vào việc này!

Hồ ng hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc nhế ch môi cười nhạt, đưa tay chỉ vào Cừ Thiên Hiệp nói to:

- Đập chề t hòa thượng thì cả chùa mang nhục, hắ n cũng là khách mà các người đồ i đấ i với khách như thê sao?

Đã `ng công Ngươn dịu giọng đáp lời:

- Không phải thế `đâu Phó giáo chủ ạ! Chỉ vì hắ `n đã gây ra “án mạng” tại tổng đà Bài Bang!

Nhan Như Ngọc bữu môi cười nhẹ, bắ `ng giọng nói đanh thép hỏi:

- Hừ! Các người dám buột miệng nói ra những lời như thế `ư!.. thật vô lý chẳng công bình “Àùn mạng xảy ra tại Tổng đà Bài Bang, là việc nội bộ của các người, hãy lo mà truy soát... thủ phạm... vì có gì mà quyế `t định kẻ khác là hung thủ? Có bắ `t được hắ `n tại trận hay không?

Âm dương Ma kiế `m Đã `ng công Ngươn hơi chột dạ, miễn cưỡng trả lời:

- Chúng tôi đố `i với hắ `n không phòng bị?

Hồ `ng hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc cau mày nghiêm giọng hỏi:

- Người nhấ `t định “hắ `n” là thủ phạm hay sao?

Đã `ng công Ngươn cười khẩy, bắ `ng giọng nói giương giương đắ `c ý bảo:

- Lẽ đương nhiên, chiế `c áo choàng xanh còn dắ `u máu đủ làm bắ `ng chúng lắ `m rô `i, lại thêm công lực tuyệt cao của hắ `n là cái có thứ hai... ngoài “hắ `n” ra thì còn ai vào đây chứ!

Nhan Như Ngọc bữu môi gay gắ `t bảo:

- Hừ! Chiế `c áo choàng xanh còn dắ `u máu, trên chiế `c áo có thêu tên Cừ Thiên Hiệp hay không? Hắ `n mang từ đâu tới...? Vô lý thật!

Âm dương Ma kiêu m đã`ng công Ngươn ghen lời song lão cô`
biện luận nói:

- Việc... cái áo choàng... là hắ`n đi trộm cắ`p... quầ`n áo của Bồn
Bang thủ hạ!

Nhan Như Ngọc ngược mặt lên trời cười sặc sụa, bắ`ng giọng nói
trầ`m khiề`p quát to:

- Ai thắ`y hắ`n đi trộm cắ`p? Ngươi có trông thắ`y tận mắ`t
không? Ai? Thắ`y hắ`n hạ sát ái nữ của ngươi? Ngươi có thắ`y
không?

Đắ`ng công Ngươn chồ`ng chề`:

- Nhưng “hắ`n” có công lực...

Nhan Như Ngọc đưa tay chặn lời, bắ`ng giọng nói cao trầ`m hét
to:

- Có phải ngươi muồ`n bảo “Công lực của hắ`n cao tuyệt” phải vậy
không?

Đắ`ng công Ngươn gật đầ`u đáp:

- Phải đầ`y!

Hồ`ng hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc đưa mắ`t liề`c nhanh Cừu
Thiên Hiệp và đồng dặc nói lớn:

- Nên biề`t công lực “hắ`n” tuyệt cao, thì các ngươi xét thắ`y
không cản trở nỏ`i “hắ`n” phải vậy không? Thiên Hiệp chúng ta hãy
rời khỏi đây thôi!

Cừu Thiên Hiệp nghe qua những lời của Nhan Như Ngọc lắ`y làm
cảm động bồ`i hồ`i, chỉ vì từ lúc xảy ra án mạng bao nhiêu oan nghiệt

đều đổ lên đầu chàng, không một người nào đứng ra biện hộ hoặc giải thích sự oan uất của chàng, nay nghe Nhan Như Ngọc đứng ra thanh minh sự trong trắng của mình bảo sao chàng chẳng cảm xúc mà trở người như pho tượng.

Ngay lúc đó Nhan Như Ngọc đưa tay đẩy nhẹ chàng ra cửa, đồng thời nàng lay động kiề m chiêu để mở vòng vây.

Âm dương Ma kiề m Đả ng công Ngươn trông thấy thế quát to như sấm nổ:

- Ai dám bước ra đây?

Vừa nói dứt cặp kiề m âm dương phân ra tả hữu, án chặt cánh cửa ra vào.

Hồng hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc đưa ngay trường kiề m ra phía trước, chia mũi kiề m vào mặt Đả ng công Ngươn quát to lên:

- Ai dám cản trở ta?

Đả ng công Ngươn mặt mày xám ngắt, cả giận rống to:

- Huyề t Quang Giáo muôn đảm đương việc này hay sao?

Không có gì đáng tiề c!

Đả ng công Ngươn gay gắt hỏi:

- Người không kẻ sĩ diện hay sao?

Nhan Như Ngọc cười khẩy nói:

- Hay lắm! Lão họ Đả ng... người cứ mắ ng!

Vừa nói dứt nàng vũ lộng trường kiề m vun vút toan phá vòng vây thoát ra ngoài.

Âm dương Ma kiếm Đả`ng công Ngươn há dung cho nàng được tự do bay nhảy ra ngoài cửa hay sao?

Vì thế` đôi kiếm “âm dương” biế`n nhanh ra hai đạo hào quang, kiếm phong quay cuộn hai vòng câ`u, che kín cả khuôn cửa ra vào.

Nhan Như Ngọc lại cười lãnh ló`t, bắ`ng giọng nói trêu tức hét bảo:

- Bản cô nương không tin Đả`ng Bang chủ cản trở được ai!

Đả`ng công Ngươn cả giận gắ`t â`m lên:

- Hừ! Để người xem!

Hai kiếm vừa chạm nhau, tóe ra muôn đốm lửa, cả Đả`ng công Ngươn lẫn Nhan Như Ngọc bị kiếm chiêu đẩy dội ngược ra sau nửa bước, cả hai vội thâu ngay trường kiếm.

Nhan Như Ngọc cười lãnh lạnh, bắ`ng giọng nói nhẹ đầ`y trêu người bảo:

- Hừ! Hừ! Chẳng ngờ tài bộ người chỉ có thế`!

Đả`ng công Ngươn khí giận bốc lên tồ`i mặt tay tả phẩy mạnh một cái vừa buột la to:

- Tiế`n lên... hiệp thủ! Tiế`n!

Nhanh như chớp ba tên Thiên, Địa, Nhơn Đường chủ tuồ`t kiếm bỗng dàn hình tứ giác án ngữ trước cửa, cử thế` toan khai đại chiế`n.

Cừu Thiên Hiệp thắ`y mọi người cử thế`, thủ bộ đáng điệu rắ`t hung hãn, Nhan Như Ngọc biế`n thành người chủ tình hình, nàng đã thay thế` mình để đảm đang hế`t mọi việc còn riêng cá nhân mình tương tự như kẻ bàng quan ngoại cuộc, bắ`t giắc một cơn bực tức sôi trào lên tận cổ, khiế`n chàng chép miệng nói thầ`m:

- Nam nhi như ta, há để thua chí khí một cô gái hay sao?

Vừa nghĩ đến đây, chàng xê mình tới trước buột miệng quát to:

- Cản trở! Các người không cản trở nổi ta đâu...! Sự việc xảy ra hôm nay, Cửu Thiên Hiệp này tự nguyện đứng ra đảm đương phân nửa!

Trường Hồ`ng lão nhân vội chen lời hỏi:

- Thế` nào... là đảm đương phân nửa?

HỒI THỨ BẢY MƯƠI

Cô gái si tình

biện lý giúp người yêu

Cừu Thiên Hiệp cao giọng nói:

- Các người phải chúng nhân đi thám soát, ta thì chuyên ý đi thăm dò, trong vòng ba tháng, nếu các người không tìm được vết tích gì, mà trái lại riêng ta dò ra tin tức thủ phạm, lúc ấy ta sẽ tìm bắt cho được hung thủ để tể mộ Đả`ng cô nương... giải đi sự oan ức này!

Trường Hồ`ng lão nhân mỉm cười chưa lên tiếng bình phẩm.

Âm dương Ma kiể`m Đả`ng công Ngươn hét to:

Trong vòng ba tháng, đến đâu mà tìm người... một kẻ sanh vô gia cư, tử vô địa tang... mà nói như vậy được à?

Không ngờ Nhan Như Ngọc đứng kê` bên vội lên tiếng đáp thay:

- Người cứ đến Huyế`t Quang Giáo là gặp hắ`n ngay!

Cừu Thiên Hiệp nghe qua sừng sốt vội nghĩ:

- Huyế`t Quang Giáo? Ta làm gì đến Huyế`t Quang Giáo?

Ngay lúc đó, lời nói của “Kim bảng trúc trượng Quê` cung Thiê`m và Thước y du long Thượng quan Kiệt” lại văng vẳng bên tai:

- Người ta đồn đãi người đã gia nhập Huyế`t Quang Giáo, còn chẳng bao lâu nữa người quyết đem máu tươi khắ`p nẻo đường võ

lâm, gây ra họa kiếp không tiền khoáng hậu trên giang hồ ... người thật là...

Nhưng, giữa lúc sự chết chỉ cách làn tơ kẽ tóc, không cho phép chàng nghỉ ngơi lâu hơn nữa. Vì thầy Trường Hồ`ng lão nhân cau đôi mày lửa nhìn chàng trầm giọng hỏi:

- Người là nhân vật trong Huyệ`t Quang Giáo ư...?

Không cần biết đến, hắ`n là người chi của Huyệ`t Quang Giáo các người muốn gì cứ đến đây là đủ, vì Huyệ`t Quang Giáo rất rộng lượng... văn thì giảng lý, võ thì động chiêu, tùy ý các người lựa chọn!

Âm dương Ma kiế`m Đắ`ng công Ngươn nghe qua run bắ`n người, lão nhảy nhôm kêu rồ`ng lên:

- Túc chết đi thôi! Hai tên chuột lắ`t tiểu bớ`i dám khí tử lão phu!

Vừa hét dứt, đôi kiế`m “Âm dương” biế`n ra một chiêu kỳ lợi hại muôn điểm tinh quang bay lơ`ng lộng xoắ`n tít đến bên mình Nhan Như Ngọc thật là nguy cấp mười phần.

Tiếp theo đây là ba tên Đường chủ Thiên, Địa, Nhơn kiế`m bỗng lay động một lượt, tất cả đều hướng vào Nhan Như Ngọc công tới tá`p gian phòng bé nhỏ, năm sáu người giao chiế`n với nhau thật là vô cùng khó khăn nguy hiểm...

Cừu Thiên Hiệp trông thầy thế` rồ`ng lên:

- Đừng bức hiế`p người thái quá!

Vừa hét, ngọn “Khô trúc thánh kiế`m” lược ra mắ`y vòng kim quang chớp nhoáng vàng hực hử tựa hồ` như chiế`c móng trời hoàng

hôn, xoắn mạnh vào lớp người bao vây Nhan Như Ngọc, thân pháp mau như chớp giật lưng trời, toàn cả Bài Bang nhơn vật không ai thấy rõ Cừu Thiên Hiệp động thủ, mà họ chỉ có một cảm giác luồng gió nhẹ thoảng qua, bỗng thành đao kinh phong hất ngược binh đao kiếm bổng của toàn thể Bài Bang nhơn vật, khiến cho toàn thân họ suýt loạn choạng, tháo lỏng vòng vây chừng nửa bước.

Trường Hồ`ng lão nhân kêu lên như sấm nổ liên hô`i:

- Cừu Thiên Hiệp! Người đập phá Bài Bang phải không?

Cừu Thiên Hiệp vừa lay động “trúc kiếm” vừa ngoái đầu nhìn Trường Hồ`ng lão nhân đáp lời:

- Tại hạ không có ý đó, tại hạ cần làm sáng tỏ việc này thôi!

Trường Hồ`ng lão nhân nói như hét:

- Người muốn làm sáng tỏ việc này bằng cách nào? Nói mau?

Rời khỏi nơi đây là phương pháp duy nhất!... hẹn gặp lại lão thanh minh sau!

Vừa nói dứt, chàng hướng vào Nhan Như Ngọc hét:

- Chúng ta chạy cho mau!

Tiếng nói chưa dứt đôi chân chàng đã xê dịch ra ngoài cửa. Nguyên Đắ`ng công Ngươn đang lay động song kiếm, để trống khung cửa không một ai cản trở, Cừu Thiên Hiệp nhùng tụt ra ngoài một cách dễ dàng.

Bỗng nhiên, Âm dương Ma kiếm Đắ`ng công Ngươn thấy chàng đổi bộ, liền co chân đập mạnh vào cái giá sách dựng giữa gian phòng:

- Ầm!

Một tiếng nổ long trời, một bức sáo bằng sắt từ trên trần nhà rơi xuống, che kín cả khung cửa cái ra vào (nguyên cái đá của Đấng công Nguơn là cái ấn nút cơ quan, trên trần rơi ngay xuống bức sáo sắt).

Âm dương Ma kiếm Đấng công Nguơn kêu rõ lên như quỷ mị:

- Loài chuột lắt tiều bô i! Chúng bây có tháp cánh cũng khó bay thoát khỏi nơi đây!

Ngay lúc đó, một tiếng “tung” vang lên, cánh cửa hậu vụt mở hoát ra, ba vị Đường chủ, Trường Hồ ng lão nhân, luôn cả Âm dương Ma kiếm Đấng công Nguơn đua nhau chạy thoát ra ngoài.

Nhan Như Ngọc kêu lên thốt thanh:

- Bật hảo! Trong phòng có máy móc cơ quan!

Cừ Thiên Hiệp gặp lúc lâm nguy không biếng nhác, trầm giọng nói:

- Nơi đây sánh với Thiệt huyết Bảo thể nào?

Chàng vừa nói dứt lời, cánh cửa sau đóng sầm lại, tiếp theo đây nhiều tiếng “ầm, ầm” vang lên làm chấn động cả phòng, đây là Âm dương Ma kiếm Đấng công Nguơn ấn chiếc nút cơ quan lần thứ hai... Ngay lúc đó khắp cửa song cửa hậu, mỗi khung cửa đều buông thõng xuống một bức sáo bằng sắt, như các bức tường đồng, nhốt kín cả Nhan Như Ngọc và Cừ Thiên Hiệp vào giữa thò phòng.

Giữa bầ u không khí cực kỳ nguy hiểm, Nhan Như Ngọc mỉm cười lạnh lạnh nhìn Cừ Thiên Hiệp nói:

- Hiện giờ phải tính sao đây?

Cừ Thiên Hiệp vẫy thanh “Trúc kiế m” cao giọng nói:

- Trúc kiế m sẵn nơi tay, dù cho thiên la địa võng ta cũng phá vỡ!

Nhan Như Ngọc nhoẻn miệng cười nói:

- Được, như thế ́ người hãy trở thầ n oai xem nào?

Cừ Thiên Hiệp khẽ gật đầ u, vận nội lực chân ngươn phổ vào “Trúc kiế m” dùng toàn lực giáng mạnh vào khung sáo sắ t: “Choeng”! hai vật bằ ng kim khí, chạm nhau tóe lửa, bức sáo sắ t bị thanh “Trúc Kiế m” xé rách một đường cả tâ c vuông.

Cừ Thiên Hiệp nghe tê chồ n cả cánh tay phải chàng lắ y làm rúng động vội thu hô ì Trúc kiế m đưa lên mắ t quan sát, nhưng thắ y từ mũi đế n sớ ng “Khô trúc thánh kiế m” vẫn nguyên vẹn không sứt mẻ tí nào, nên lắ y làm thoải mái và tự tin, bèn mỉm cười khỏ sở nói tiế p:

- Cô nương hãy xem! Chỉ vài ba nhát kiế m là...

- Soạt soạt vù vù!

Một trận mưa tên vun vút từ ngoài viện xạ vào như muôn đầ m sao rơi.

Nhan Như Ngọc nhanh như chớp đưa tay kéo xệch Cừ Thiên Hiệp vào giữa phòng, miệng kêu lên hô t hoảng:

- Tránh ra!

Nàng và Cừ Thiên Hiệp vừa nép mình sau bức hình phong giữa phòng. Trận mưa tên... đột nhiên ngưng bật.

Nhan Như Ngọc được dịp rút vào lòng Cừ Thiên Hiệp, cả hai nhìn nhau mỉm cười đau khổ.

Nhan Như Ngọc nói mau:

- Bài Bang không thiêu u danh nhơn cao thủ, lại thêm quý kẻ đa đoan, muốn thoát khỏi thơ phòng này e gặp nhiều phiền não!

Cừ Thiên Hiệp cả cười nói:

- Dĩ nhiên là chẳng dễ, nhưng hãy tự tin... bọn chúng không làm gì nổi hai ta...!

Nói xong thân mình chành xê dịch đến bên cửa song, tay trái vịn lên cao chụp lấy cây trèo, tay phải rút ngay khô trúc thanh kiếm đi mình đến bên cửa, thẳng tay chém mạnh vào bức sáo sắt.

Choeng_ Koeng !

Hai tiếng kim khí va chạm vào nhau tóe lửa, vang lên chát mang tay.

Bỗng nhiên nhiều tiếng “veo veo vút vút” vang lên kế tiếp, một trận mưa tên như bày châu chấu, từ bên ngoài nhắm ngay khung cửa sổ bay loạn xạ lên như bụi dầy mây mờ, nguy cấp và hung mãnh hơn lần trước gấp bội.

Cừ Thiên Hiệp thốt kinh hoàng tay rơi nhanh xuống đất vội ẩn mình sau bức tường vôi.

Trận mưa tên cũng theo dầy mà dừng lại, chứng tỏ là ba bên bốn phía đều có mắt người quan sát chỉ huy, không phải suy luận cũng

rõ dưới cửa song, ngoài cửa cái đều có người ẩn nấp mai phục, thật là nguy hiểm muôn ngàn.

Nhan Như Ngọc bỗng nảy ra một kế, đưa tay chỉ lên trần nhà bảo Cừ Thiên Hiệp:

- Chúng ta phá nóc nhà ra ngoài!

Cừ Thiên Hiệp lửa giận xung thiên, vẩy nhanh ngọn “ Khô trúc thánh kiếm ” cao giọng hét to:

- Kẻ đại trượng phu đi về phải quang minh chánh đại, ta đến ngõ trước phải ra ngõ trước thôi!

Vừa nói dứt, chàng đã hành động ngay, thân mình như cánh én, vút một cái để tiến đến cửa chính thư phòng, trước bức màn sáo kiên cố, chàng vung kiếm toan chém phá.

Ngay lúc đó, bên ngoài viện tiếng cung, nổ vang lên cơn cản, hàng ngàn mũi tên bay “ veo véo ” nhắm ngay cửa cáo xạ tới như mưa bấc... đành rằng thân pháp của Cừ Thiên Hiệp rất nhanh nhưng chàng cảm thấy cánh tay trái đau buốt, bấp vể bị tê dãn, hai ba mũi đoản tiễn xạ trúng mình chàng, tiếp theo đó máu rịn ướt cả áo bào đỏ ôi.

Nhan Như Ngọc cả kinh kêu lên:

- Ôi chao!

Vừa kêu lên hoảng hốt, nàng huy động mạnh thanh trường kiếm hóa ra muôn đốm kim quang như chiếu lộng vàng che chở phía trước mặt Cừ Thiên Hiệp, đồng thời nàng buột miệng kêu to:

- Hãy thư thả, gấp làm gì thế...thương thế có nặng không?

Cừu Thiên Hiệp mím môi chịu đựng, vừa trâm giọng nói:

- Chẳng có sao...! Hãy rời khỏi nơi đây mau!

Vừa nói dứt, “Khô trúc thánh kiếm” múa động lần thứ hai, nhả vào bức sáo sắt chém xạ tới:

- Choeng ! choeng!

Tiếng kim khí chạm nhau” công cản” Nhan Như Ngọc vũ lộng trường kiếm, hộ khắp mình Cừu Thiên Hiệp che bên tả đỡ bên hữu cản phía trên ngăn lối dưới, hàng chục mũi tên đua nhau rơi lộp độp xuống đất.

Trên mười mấy tiếng thép giao nhau, “kõeng koeng choeng choeng” tóe ra muôn ngàn đốm lửa. Bức màn sáo bằng thép bị Cừu Thiên Hiệp dùng Khô trúc thánh kiếm phá rộng dần. Chàng trở hết oai thần “Trúc kiếm” chuyển qua tay tả, tay hữu nắm ngay mí sáo rách vận dụng ngưu lực, xé một cái thật mạnh một tiếng “rẽng” khô khang nổi lên, mảnh sáo sắt bị xé một lỗ khá to, vừa đủ một người chui ra.

Nhan Như Ngọc liền tay vũ lộng trường kiếm vệt rơi vô số tên xạ vào Cừu Thiên Hiệp, nàng nhấc thấy bức sáo bị rách bèn buột miệng nói to:

Ngươi có ra ngoài hãy cẩn thận!

Cừu Thiên Hiệp gọi to:

- Nhan cô nương nên ra trước đi:

Nhan Như Ngọc thuận miệng tiếp lời:

- Hay lắm! Ta ra trước múa kiếm che chở cho ngươi ra sau!

Nàng vô ý nói ra lời này nhưng Cừ Thiên Hiệp vốn dĩ là người kiêu ngạo, vừa nghe qua đã lấy làm phật ý, mặt ngọc sượng đỏ hồng, thuận tay huy động “Khô trúc thánh kiếm” như vũ bão nhún mình nhảy vọt ra ngoài, buột miệng nói to:

- Ta ra trước che chở cho ngươi ra sau!

Vô tình chàng lặp lại câu nói của Nhan Như Ngọc không sai một tiếng!

Nhan Như Ngọc chưa kịp nửa lời, Cừ Thiên Hiệp đã chui ngang bức sáo sắt ra ngoài.

Bây giờ cung nỏ của Bài Bang buông ra vun vút, loạn tiễn bay đến ào ào xạ ngay vào mình Cừ Thiên Hiệp như bão tố mưa sa.

Cừ Thiên Hiệp phá được màn sáo sắt tay hữu lộng “Khô trúc thánh kiếm” biến thành bốn vòng tròn vàng hực hử, che chở khắp thân, hàng trăm mũi tên vừa chạm phải kiếm phong, bay ngược lại hướng xạ thủ hàng trượng, hoặc rơi lả tả trên mặt đất, Cừ Thiên Hiệp nhảy tung tăng, đồng thời hướng vào cửa thơ phòng gọi cục to:

- Nhan cô nương, mau ra đây! Mau ra...

Giữa lúc sự chết chóc kẻ trong gang tấc, Nhan Như Ngọc bỗng nổi cơn giận hờn, đứng giữa đạo kiếm quang sau bức sáo sắt, nàng hét lên lạnh lạnh:

- Ngươi gọi ta ra ư! Ta không ra đâu!

Cừ Thiên Hiệp nghe qua suýt té ngã, vội hỏi nhanh:

- Cái gì lạ thế? Cô nương không ra thật ư? Tại sao?

Nhan Như Ngọc lại đổi giọng eo éo:

- Người gọi ta bằng Nhan cô nương, thì ta chẳng đi đâu cả!

Cừ Thiên Hiệp cau mày khó chịu, hỏi:

- Khổ thật! Vậy phải gọi thế nào?

Nhan Như Ngọc cười hi hí đáp:

- Tùy ý người!

Cừ Thiên Hiệp vô cùng bức bối, nên trầm giọng hét to:

- Trời ơi! Người gì làm lạ thế? Đột nhiên lại nổi tính... trẻ con lên... hờn mát!

Nhan Như Ngọc nổi cơn hờn mát nói to:

- Ủi đây! Ta nổi tính hờn mát trẻ con đây... người chẳng gọi đúng... ta chết rũ trong thơ phòng này.... Quyết chẳng đi đâu cả?

Cừ Thiên Hiệp cảm thấy giờ hiểm nguy sắp đến, bèn kêu lên thốt ngỏ:

- Thật là khổ cho tôi! Mau ra đây... phó giáo chủ, Nhan tiểu thư, mau ra đây.. người có thấy chẳng chúng bọn búa ra bao vây Phủ, thì phiên không ít... mau đi!

Thực đúng theo dự đoán của chàng, Bang chúng Bài Bang, những tay xạ thủ đều rời khỏi chỗ nấp, tập trung toàn lực cung nỏ xạ vào cử chính thư phòng, như mưa sa bão táp, luôn cả các tay cao thủ kiếm bổng buông gươm, quyên, đều tủa ra càng lúc càng gần Cừ Thiên Hiệp, khí thế thật vô cùng hung bạo.

Cừu Thiên Hiệp bị nàng nũng nịu yêu sách, đến quên cả bản tâm đem danh tánh Nhan Như Ngọc kêu một hơi:

- Nhan Như Ngọc cả mừng ra mặt tựa hồ một giọng ngọt như đường rót vào tâm tư khiến nàng buột miệng kêu lên:

- U! Người gọi như thế được đấy!... nhưng còn...

Nàng chưa nói hết lời, đột nhiên rún mình nhảy vọt đến bên lưng Cừu Thiên Hiệp, bàn tay mềm mại áp nhẹ trên vai chàng, nhanh như chớp nàng kéo tay Cừu Thiên Hiệp nhảy lên cao đồng thời gọi to:

- Chạy cho mau!

Cừu Thiên Hiệp bị nàng bức bách làm nũng đến nỗi khóc lờ cười chỉ còn nước nhún mình nhảy theo sát bên nàng...

Nhan Như Ngọc không bay vọt ra ngoài, đột nhiên nàng hạ ngay xuống mái thơ phòng, tay hữu vũ lộng trường kiếm như mưa bão biến thành một đạo bạch quang chói mắt, nhắm ngay má y tên xạ thủ kích tới...

Cừu Thiên Hiệp thấy thế thất kinh đoán biết nàng mở ngay tuồng sát kiếm, bèn cao giọng gào:

- Nhan cô nương! Như Ngọc nàng chớ quản đến việc chúng nó, chúng ta nên rời khỏi đây là hơn cả!

Nhan Như Ngọc vốn dĩ là người bướng bỉnh, há chịu nghe theo lời của chàng hay sao?... vì thế kiếm quang xoáy cuộn, tiếng kêu thê thảm, máu đỏ tứ tung, những tên cung nỏ xạ thủ ẩn núp sau mái nhà bị nàng giết một lượt hàng mười tên Đầu cổ, chân tay từ trên mái ngói văng xuống sân lông lốc, máu huyết văng ra tứ tán như trận mưa hồng.

Những tên xạ thủ còn sót, kêu lên kinh hãi lẫn bỏ rơi xuồng đá, ôm đầu chạy như chuột.

Hồ ng hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc khí giận chưa tiêu, lay động trường kiếm giết sạch. Trên nóc nhà bóng nàng chạy qua lại thoăn thoắt như thoi đưa.

Túc địa Thái tuế Liễu như Phong thân mình vút cong như cánh liễu trước gió, chạy sấn đến một bên, cười lạnh lạnh nói:

Nhan Phó giáo chủ muốn khiêu chiến với bản bang, thì hãy chọn người tai mắt mà nói một vài lời, việc gì phải nổi nóng giết lâu la tiểu tốt, thật oan cho những kẻ thừa hành vô tội, vô tri!

Nhan Như Ngọc cau đôi mày liễu, mắt lạnh trợn tròn nặng giọng đáp:

Nếu như thế... thì ta tìm người!

Túc địa Thái tuế Liễu như Phong lạnh lùng nói:

Tại hạ xin tiếp người!

Vừa nói dứt, hần giờ cao “Giáng ma bổng” nhả m vào trường kiếm của Nhan Như Ngọc phất mạnh tới.

Túc địa Thái tuế Liễu như Phong tự xét lấy mình nếu lấy chiêu thế ra luận, thì chính mình khó kiếm được tiện nghi, nhưng lấy khi lực ra mà luận thì chính mình có binh khí nặng, lại thêm sức vóc nam nhi ắt kiếm được ba phần ưu thế. Không ngờ... hần đã nghĩ lầm.

Hai bên binh khí vừa chạm nhau đã nghe:

- Ôi chao!

Túc địa Thái tuế Liễu như Phong kêu lên hai tiếng hoảng hốt, cánh tay hữu đau buốt lên và buông lỏng “Giáng ma bổng”, hai chân loạng choạng thối lui ra sau cả trượng, gương mặt nhìn Nhan Như Ngọc ngắc nhiên đến độ xuất thần.

Cũng nên biết hắn là một thủ lĩnh quân, suốt tám mươi một lộ Đô báo đầu, chân mau như cánh nhận, thân pháp nhanh nhẹ như tên bay, các tin tức báo về Tổng đàn rất nhanh chóng, nhưng so về công lực chân ngươn thì tuổi tác của hắn không thể bì kịp Nhan Như Ngọc hay Cừu Thiên Hiệp, về sự dẻo dai tráng kiện có thể kém hơn phân nửa.

Nhan Như Ngọc thầm biết Liễu như Phong dương dương tự đắc, ý vào khí giới nặng nề áp mình, do đó nàng vận dụng toàn lực phổ vào kiếm chiêu hất văng “Giáng ma bổng” hậu dẫn mặt Liễu như Phong, vì thế nàng mỉm cười điềm đạm nói:

Ngươi tính lại xem, ngươi có phải là nhân vật tai mắt của Bài Bang không nào?

Túc địa Thái tuế Liễu như Phong mặt mày như sáp, nghẹn ngào uất ức nói chẳng ra lời.

Nhan Như Ngọc vẫn chưa buông tha, lượn mình đến ngang Liễu như Phong quát lên lạnh lạnh:

Ngươi là thủ lĩnh “Tám mươi một lộ Đô báo đầu” vậy phiên ngươi báo cáo lại với Đấng công Ngươn nói “sau ba tháng muốn tìm ra hung thủ nên đến Huyết Quang Giáo mà tìm...!”

Túc địa Thái tuế Liễu như Phong mặt vàng hóa trắng, gương cười hềnh hệch hỏi lại:

- Vì sao thế?

Nhan Như Ngọc cười lạnh lạnh nói:

- Chẳng cần hiểu vì sao, bốn phó giáo chủ nói ra người cứ thi hành y như thế là đủ, để ta đánh dấu cho người, kéo lão Công Ngươn không tin lời ta báo cáo!

Nói xong, nàng xê mình qua trái, giơ cao kiếm thép nhắm ngay vai trái Túc địa Thái tuế Liễu như Phong thích mạnh một nhát, đột nhiên Đạo bạch quang lượn nhanh qua nhanh như cắt.

Cừu Thiên Hiệp đã vươn tay chụp lấy cánh tay cầm kiếm của Nhan Như Ngọc giật lại đồng thời quát to:

- Như Ngọc! Hãy chậm lại! Đô báo đầu đã nhọc lòng đón tiếp nên nhớ ơn người mà bỏ qua... chúng ta hãy đi thôi!

Nói xong lại quay qua Liễu như Phong gạt đầu thi lễ, sau cùng chàng kéo Nhan Như Ngọc toan chạy đi tời trước.

Túc địa Thái tuế Liễu như Phong vốn là Đô báo đầu của Bài Bang từ ngày sáng lập ra Bang hội, đã dày dạn gió sương, gần nửa đời người hành tẩu giang hồ, tuy công lực chưa đến bậc cao minh quán chúng, nhưng kiến thức rất sâu rộng hơn người thường hay tùy cơ ứng biến, vì thế nên buột miệng nói theo Cừu Thiên Hiệp và Nhan Như Ngọc gần như van lơn, gần như đe dọa:

- Chỉ mong hai vị sớm rời khỏi Thôn Châu còn tin tức tự nhiên thuộc hạ sẽ bẩm báo lại!

Nói xong, Liễu như Phong rún mình nhảy xuống dưới sân đi như bay biến.

Cừu Thiên Hiệp sợ Nhan Như Ngọc không chịu buông tha hấn, nên đưa tay vịn lấy cánh tay nàng bảo nhỏ:

- Như Ngọc hãy buông tha cho hắ n!

Nhan Như Ngọc xê nhẹ bàn chân trên mái ngói thư phòng đôi môi má p máy, tựa hồ`chư chẳng vừa lòng.

Cừu Thiên Hiệp thả y thể`mím cười vui vẻ bảo:

- Như ngọc này! Lão Đắ`ng Bang Chủ chỉ huy thủ hạ trắ n giữ cổng ra vào... chúng ta nên vượt khỏi dãy nhà này thoát nhanh khỏi Tổng đàn là hơn!

Nhan Như Ngọc nhề`ch môi cười nhạt:

- Người run sợ trước uy lực của đồ`i phương hay sao?

Cừu Thiên Hiệp nở một nụ cười vui vẻ, bắ`ng giọng nói nghiêm trang đáp:

- Chẳng phải vậy đâu... Ngọc ạ! Chỉ vì ta sợ gây thêm nợ máu, phải trả đòi đòi.

Như Ngọc! Chúng ta đi thôi!

Vừa nôi dứt chàng nhún mình nhảy vọt qua một nóc nhà bên cạnh Nhan Như Ngọc đi theo như bóng với hình.

Khi cả hai vừa dẫm chân trên mái ngói, từ bên trong Tổng đàn tiế`ng thanh la, đại cổ thanh lên liên hô`i, vang động cả không gian, vọng báo về` hướng gian nhà Cừu Thiên Hiệp và Nhan Như Ngọc vừa đặt chân, tiế`p theo đắ y là Bang chúng Bài Bang đông như kiế`n cả, tràn tới vây chặt như nêm.

Nhan Như Ngọc cau đôi mày liễu, thét lên lạnh lạnh:

- Chẳng giế`t một vài danh thủ, bọn chúng vẫn khinh ta không lợi hại!

Cừu Thiên Hiệp rất sợ nàng nổi cơn giận dữ gây ra sóng gió, bèn dùng lời êm dịu khuyên nhủ bảo:

- Hãy bỏ đi! Giết hay không giết chỉ thế thôi! Đã nhọc nhằn lại thêm vô bổ! Chúng ta nên rời khỏi đây là hơn!

Lời nói chưa dứt, cái vòng vây như kiến cò siết chặt dần dần, đầu một bọn là bọn chàng tráng niên, gồm toàn những tay thô ng lãnh ba sông, bảy bể, ấy là bọn vị Bài Bang Đô Tổng quản.

Tất cả bọn người đông thanh hét to:

- Vâng mệnh Bang chủ, không để một ai thoát ra khỏi tông đàn!

Cừu Thiên Hiệp vút nhanh “Khô trúc thánh kiếm” vào khoảng không đánh “trót”, cau mày nặng giọng:

- Tại hạ ước định với Bang chủ, các người hãy mau lui ra mau!

Bọn tên Đô Tổng quản làm sao tin được, nên bọn chúng tuốt nhanh bảo đao thủ thế, hướng về Cừu Thiên Hiệp nói to:

- Muốn rời khỏi nơi đây hãy để lại thân xác!

Cừu Thiên Hiệp nhếch môi cười nhạt nói:

- Tại hạ nghĩ... bọn vị khó cản trở nổi, mà trái lại bị...

Chàng không nói dứt lời, mà nhấc mình lên khỏi mái nhà, đáp xuống trước mặt bọn tên Đô Tổng quản, thanh “Khô trúc thánh kiếm” vũ lộng mạnh, biến ra muôn đóa hàn tinh, chiếu tỏa như muôn tia nắng vàng, cuộn cuộn như xoắn vào địch thủ.

Bọn tên Đô tổng quản chẳng chậm trễ, theo tập quán võ nghệ, tất cả tuốt báu đao đẩy ra chiêu thế:

- Cừu Thiên Hiệp phá lên cười rũ rượi, tay hữu gạt mạnh “Trúc kiế m” vào bô n lưỡi bấu đao một lượt- bỗng nhiên: - choeng keng! Tiế ng binh khí chạm nhau nảy lửa, bô n tên Đô tổng quản đề u nghe tê chồ n cả tay, thân mình không giữ vững, loạng choạng lùi ra sau mấ y bước, thanh bấu đao trên tay chúng bị gãy tiện, chỉ còn tro lại chút lưỡi cạnh chuôi.

Bô n tên hô n phách rưng rời, đưa mắ t nhìn Cừu Thiên Hiệp , lại nhìn lên chuôi đao, bọn chúng đã hiểu Cừu Thiên Hiệp nương tay không nở giế t, nên tấ t cả bô n tên ném ngay chuôi đao xuố ng đấ t, đô ng huyết lên một tiế ng sáo hiệu, nhấ c mình nhảy vọt qua bờ tường, bao đầ u chạy thực mạng.

Nhan Như Ngọc vừa trông thấ y, lầ y làm đấ c ý buột miệng cười khanh khách nói:

- Toàn là cỏ khô, rom rác, cây mục, cả ngàn tên Đô tổng quản báo đầ u như thế chẳng dùng được gì!

HỒI THỨ BẢY MƯỜI MỐT

Giữ lời ước hẹn Long Hồ Sơn

Nhan Như Ngọc vừa nói dứt, tiếng người lại hò hét ầm ĩ, ba vị Đường chủ Bài Bang suýt lãnh tất cả Bang chúng túa đến bao vây lần thứ hai.

Cừu Thiên Hiệp quay qua bảo nhỏ Nhan Như Ngọc:

- Như Ngọc! Ba mươi sáu chước kế chạy là hơn cả! Chúng ta hãy thoát thân cho sớm!

Nhan Như Ngọc cười khẩy nói:

- Người lại sợ bọn chúng đông người!

Cừu Thiên Hiệp mỉm cười khỗ sở nói:

- Chẳng phải sợ, gây hấn nữa làm gì, giết... thêm bọn chúng cũng chỉ vô ích mà thôi! Vả lại, chính ta không muốn gây thù chác oán chi thêm nữa, đến đâu cũng gặp toàn cừu địch, đến đâu cũng mang tiếng dã man vô nhân đạo... thì còn gì danh dự con người!

Nhan Như Ngọc nhếch môi cười nhạt:

- Hiện tại thì danh dự của người bất hảo lắm rồi! Hi... hi!!

Vừa nói dứt nàng tung ngược thân mình lên cao, vượt qua đầu Bài Bang bang chúng, thoắt một cái đã vọt qua đầu tường xa năm sáu trượng. Cừu Thiên Hiệp chẳng dám chậm trễ, nhấc mình lên cao đuổi theo sát lưng nàng, hai người trở thuật khing công chạy như bay bién, nháy mắt đã rời khỏi Tổng đàn Bài Bang trên hai mươi trượng.

Chúng nhân Bài Bang không ai có môn pháp khinh công nhanh hơn hai người, vả lại bọn chúng quá ngại trước “Trúc kiêu” lợi hại, nên chỉ hò hét đuổi theo lầy lội, trong phút chốc đã mất dạng hai người.

Cừ Thiên Hiệp và Nhan Như Ngọc trở hết thân lực chạy như gió, chẳng mấy phút dòng Sông Hoàn Giang hiện ra trước mắt cả hai, Cừ Thiên Hiệp tắc lưỡi kêu lên:

- Rõ khô!

Dòng sông chảy cuộn cuộn, sóng gió nổi bập bùng, đứng trên ven bờ nhìn mỗi mắt vẫn không trông thấy bóng dáng một con đò.

Cừ Thiên Hiệp mỉm cười khổ sở, quay nhìn Nhan Như Ngọc nói nhẹ:

- Như Ngọc! Dòng sông Hoàn cản lối, nơi đây vẫn còn cương vực của Bài Bang, chúng ta phải làm sao đây?

Nhan Như Ngọc mỉm cười đưa tay chỉ vai, vênh, mình Cừ Thiên Hiệp bảo nhỏ:

- Lạ là con sông cản lối, lãnh vực của Cừ nhơn, nội vẻ hốt hoảng của ngươi, Bài Bang không bắt người thì quan phủ cũng hốt hoảng, vì đây vết máu trên mình, chỉ bằng chúng ta tìm vào thị trấn, thay đổi y phục, nguy trang lại, như thế mới là hợp lý!... phải chăng?

Cừ Thiên Hiệp khẽ gật đầu, ngưng không biết làm cách nào qua sông, bèn mách mấy đôi môi toan hỏi:

- Nhan Như Ngọc hiểu ý, đưa tay chỉ xuống dòng nước bạc, quạt quạt vài cái... đoạn tiếp lời:

- Có thể đấy... mới thay đổi y phục chứ!

Cừ Thiên Hiệp chợt hiểu nàng bảo lộ sông, nên cả cười mà rằng:

- Cô nương hay tuyệt!

Vừa nói dứt, hai người nhảy ùm xuống sông, sánh vai nhau thả xuôi theo dòng nước, vừa lội vừa trò chuyện...

Cừ Thiên Hiệp sức nhớ đến cha con “Cái thể Ma quân Tiểt Nam Hùng” bèn mở lời than nhỏ:

- Không rõ giờ này Bang chúng Bài Bang đời xử thế nào với cha con Tiểt cô nương!

Nhan Như Ngọc nghe qua cau mày chua chát bảo:

- Người mãi ở trong lòng Tiểt cô nương, Tiểt cô nương và nhắc nhở mãi, còn tình cảm giữa chúng ta người nghĩ thế nào?

Cừ Thiên Hiệp then thuởng đỏ mặt song giọng dịu hỏi:

- Tại sao người lại có ý nghĩ như thế? Tôi đời với Tiểt cô...

Nhan Như Ngọc nổi ghen cong cón ngắt lời:

- Tôi đời riêng với cô nàng rất thân mật triu mến, phải người muốn bảo thế không?

Cừ Thiên Hiệp mỉm cười đau khổ nói:

- Tôi muốn nói, tôi đời với Tiểt cô nương có cái duyên bèo trôi mây nước, giao thiệp nhau trên giang hồ võ lâm, khác với lời nói của người... không có gì gọi là triu mến hay thân mật cả!

Nhan Như Ngọc tiện dịp hỏi ráo riết:

- Thế nào, đối với sự giao du giữa chúng ta thì người nghĩ sao?

Cừu Thiên Hiệp lập cập hỏi lại:

- Chúng ta?

Chàng chỉ thoáng được hai tiếng rồi nín bật, vì không biết trả lời ra sao cho ổn, nếu nói sự giao du giữa ta và nàng vì võ nghiệp lại e không được thân thiện, không ổn cả tình lẫn lý, còn nói cuộc giao du này khác hẳn mọi người lại e lời nói quá ư đường đột, thành thử Cừu Thiên Hiệp cúi đầu ngẫm nghĩ, nửa khấc qua chàng ngừng mặt lên nhìn Nhan Như Ngọc mỉm cười đáp:

- Còn chúng ta ư? Sự giao du tự nhiên phải khác hẳn mọi người!

Nhan Như Ngọc ứng hôنگ hai bên má, hôنگ hỏi nhanh:

- Khác hẳn? Khác ở điểm nào?

Cừu Thiên Hiệp ngáp ngừng nhìn lên bờ:

- Chúng ta... ư, tới... bờ sông rồi!

Vừa nói dứt, chàng nhún mình đạp nước nhảy lên bờ, vì muốn tránh phải trả lời với Nhan Như Ngọc, chàng nhấm ngay đường cái quan chạy như troắ bảo.

Hông hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc si mê Cừu Thiên Hiệp đến độ cuống nhiệt thì há buong tha hay sao, vì thế nàng vận nội lực chạy đuổi theo sau như bóng đuổi hình.

Cừu Thiên Hiệp trông thấy nàng đuổi theo gần kịp, bèn thâm cước bộ, bước lầnn vào bãi cỏ xanh mướt kế ven đường đứng lại chờ đợi... Nhan Như Ngọc cũng thâm cước bộ đứng đình tiểnn đến một bên.

Cừu Thiên Hiệp đưa tay chỉ vào dãy núi cao đồ ỉ rậm xa xa, cô ́ đánh lạc câu chuyện lúc nầy, nên nhoẽn miệng cười nhìn nàng bảo:

- Kìa... Nhan cô nương... Như Ngọc! Người hãy xem... thực là non xanh nước biể ́c cảnh thiên nhiên có khác!

Nhan Như Ngọc cau mày không ngó vào ngón tay mà quay nhìn tận mắ ́t Cừu Thiên Hiệp cao giọng hét lên:

- Người hãy nói lại, cuộc giao du của chúng ta khác mọi người ở điểm nào? Trả lời mau lên?

Cừu Thiên Hiệp bị nàng hỏi bức nên lúng túng đáp:

- Thật... chứ! Khác hẳn mọi người... đặc biệt chỉ riêng người!

Nhan Như Ngọc nổi nóng nói như hét:

- Nói mau? Cảm tưởng của người đồ ỉ với ta thế ́ nào?

Cừu Thiên Hiệp lắ ́y lại sự bình tĩnh, bắ ́ng giọng nói ôn hòa điề ́m đậm trả lời:

- Khác ở mọi người là thế ́ này, chúng ta là bạn cũ chí thân, lúc ta vừa xuấ ́t đạo giang hồ ́, đã nhận quen biể ́t với người, từ lúc “lắ ́y lệnh đổi lệnh” đế ́n lúc ta bị kẹt dưới cây Thiế ́t tán của “Kiêu dương tán Lôi thanh Minh” được người cứu thoát ra ngoài... thế ́ rồi chúng ta luân lạc theo dòng đời... lại mãi mãi gặp nhau, người nghĩ xem đã bao lâu rồi nhỉ! Có thể nói ta với người đồ ́ng cam cộng khổ cùng hoạn nạn đề ́u có nhau!

Nhan Như Ngọc rú lên mừng rỡ, bắ ́ng giọng nói mắ ́t vẻ tự nhiên hỏi nhanh:

- Thật vậy ư? Có phải lời nói chân thành phát ra từ cõi lòng người phải chăng?

Vừa nói dứt, toàn thân nàng xúc động mãnh liệt, đôi mắt mở thật to, chứa ra ánh sáng muôn màu cùng những tia rực rỡ như điện rơi thẳng vào mặt Cừ Thiên Hiệp như muốn soi thấu ruột gan.

Cừ Thiên Hiệp nghiêm giọng tiếp lời:

- Thực thế! cô nương ạ! Thiên Hiệp này chẳng bao giờ nói dối, không hề gạt gẫm ai, hà huống mọi việc xảy ra toàn sự thật.

Hồng hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc hốt nhiên nhảy vọt đến ôm choàng lấy ngực Cừ Thiên Hiệp, đầu ngã trên vai chàng, bằng giọng nói như say như tỉnh:

- Nếu sự thật như thế, tại sao người... vì... sao người...

Một việc hết sức bất ngờ, lại xảy ra quá ư đột ngột; khiến Cừ Thiên Hiệp cả kinh, đến độ bàng hoàng ngơ ngẩn, bây giờ giòng Hoàn giang hồ thuận chiều nước xuôi dòng, quanh đây là chốn đông không hoang lạnh, không một bóng người, vô tình được giai nhân âu yếm, một mùi hương trinh nữ từ mái tóc Nhan Như Ngọc xông ra, khiến chàng mê mẩn cả tâm thần, trong nháy mắt chưa biết phải đối xử ra sao.

Cừ Thiên Hiệp ngẩn người chưa tìm ra giải pháp, lại nghe quả tim đập liên hồi trật nhịp tại ừ lên “ong, ong” tay chân khẽ run lên khi huyết chạy rầm rộ khắp cơ thể... rồi... lại nghe tiếng oanh thỏ thẽ bên tai, giọng nói của Nhan Như Ngọc ngọt ngào hơn bao giờ, nói:

- Ta chẳng cần gì cả... ta chỉ cần ở người một điều... mong người không từ chối!

Cừu Thiên Hiệp ngạc nhiên nên thấ t thố , chàng buộ t miệng đấ p nhỏ !

- Ngườ i muố n điề u gì...? Nế u làm đượ c ta khô ng bao giờ chố i từ. Như Ngộ c buồ ng tay ra! Buồ ng tay ra! Nhỏ thiên hạ trồ ng thấ y biế t ă n nố i làm sao? Biế t xử trí thế nào?

Nhan Như Ngộ c nố i thỏ a ng bên mang tai:

- Ta khô ng sợ gì cả?

Vừa nố i dứt, nàng rút sắ t vòng tay siế t chặ t Cừu Thiên Hiệp đố i nhủ hoa run lên như chớp núi lửa, dường như ép sắ t vào ngực Thiên Hiệp, khiế n chàng chói vớ i, đố i tay quờ quạng đành ôm chặ t lấ y eo lưng nàng, mà bản thân khô ng còn tự chủ đượ c nữa.

Nhan Như Ngộ c mê mệ t, buồ ng thỏ ng tay khô ng siế t chặ t ngực mà đư a lên ôm chặ t cổ chàng thuận tiện nàng ké o nhẹ vòng tay, đố i má hai ngườ i áp sắ t vào nhau, bằ ng giọng nố i mê... mặ ng bảo rấ t nhỏ :

- Thiế p yêu chàng! Thiế p gặ p chàng lầ n thứ nhấ t đã để ý yêu thầ m nhớ trộm rô i, vì yêu nên mới, lấ y lế nh đố i lế nh, vì yêu chàng nên mới theo sắ t chàng một bên... tặ hồ kế phong điề n!

Cừu Thiên Hiệp đấ p qua hơi thờ.

- Nàng.. nàng đã bá m sắ t má i bên ta ư?

Nhan Như Ngộ c si mê nố i một cách say sưa:

- Thiên Hiệp yêu dầ u! Lấ y sự thậ t mà nố i, lúc nào cũ ng có bên mình chàng, có lúc hiệ n ra giấ p mặt, có lúc lặ ng lế âm thầ m, trù ra ba thắ ng lúc chàng rơi xuố ng Hạ lan sơn mấ t tích... khô ng giờ nào

ngày nào tôi không thấy mặt chàng thì lòng tôi bàng hoàng chưa xót dường như mất cả sự sống còn!

Cừu Thiên Hiệp bị lời âu yếm đến cảm động, bèn cất tiếng đáp nhỏ nhỏ:

- Nàng... Như Ngọc, ta đã tạ ơn người... đã tạ Như Ngọc nhiều!

Nhan Như Ngọc đáp qua hơi thở dồn dập:

- Tôi có cần tạ ơn đâu... tôi chỉ mong chàng đáp ứng thôi!

Cừu Thiên Hiệp nóng ran cả mặt, bằng giọng nói nhỏ như tơ, tiếp lời:

- Đáp ứng bằng cách nào?

Nhan Như Ngọc đáp rất gọn:

- Cưới thôi!

- Húy!

Cừu Thiên Hiệp kêu lên một tiếng rồi nín lặng, giữa lúc vai kề má tựa, chàng không biết trả lời bằng cách nào, chỉ nhắm mắt lặng thinh, để cho các só thịt run lên bừng bực.

Giọng nói của Nhan Như Ngọc lại vang lên như oán như than:

- Chàng chẳng yêu thôi sao?

Lời nói của chàng nhẹ như thấn lả lả chắt lưỡi nhưng vào tai Thiên Hiệp như sấm dậy đất bằng làm cho tinh thần giao động mãnh liệt, chàng gượng gạo giương đôi mắt nhìn vào cõi xa xăm, thở dài bằng giọng buồn đau thảm khổ đáp:

- Như Ngọc! Tôi có nói không yêu nàng bao giờ đâu?

Nhan Như Ngọc mừng quá, lạc giọng hỏi:

- Người yêu ta thật sao?

Cừu Thiên Hiệp khẽ gật đầu, bằng giọng nói êm như sa mù buổi sớm đáp:

- Có thể lắm Nhan Như Ngọc ạ! Nhưng nàng thông cảm dùm hoàn cảnh tôi! Cừu Thiên Hiệp này thù cha chưa trả... thì có dám đầu đầu bồ`ng chuyện gì... lại thêm ...

Nhan Như Ngọc nhanh nhẩu ngắt lời:

- Lại thêm một thân đầu`y tội nghiệt phải không?

Cừu Thiên Hiệp ngạc nhiên run giọng hỏi lại:

- Tội nghiệt, tôi đã mang tội nghiệt gì chứ?

Nhan Như Ngọc siết mạnh vòng tay như nụng nịu, bằng giọng nói êm như ru, bảo:

- Tội nghiệt là: Chân kinh của Thiê`u Lâm, Kiê`m phổ của Võ Dương, giết chết Thâ`n y Hoa Tử Phong và vị sư thúc, người chính là thủ phạm, còn chiếc đỉnh vàng của Vân Vụ phái... và còn nhiê`u chuyện oan nghiệt khác nói không cùng, tất cả đề`u đổ vào đầu`u người, làm ô` cả thanh danh người... người há đề`...

Nói đề`n đây Nhan Như Ngọc vụt bỏ đôi tay không ôm choàng ngang cổ Cừu Thiên Hiệp nữa, đưa lên nắm chặt hai vai chàng ghì sát vào lòng hai người khắ`n khít nhau, hơi thở càng trở nên dồ`n dập, Nhan Như Ngọc dịu dàng hỏi:

- Ví dụ, những điê`u oan trái thoán nghịch kể trên... có người đứng ra giải quyê`t dùm người một cách êm đẹp, người nghĩ thế` nào?

Cừu Thiên Hiệp bị giai nhân quyết nỡ nũng nịu làm giao động tâm thần từng chập, nhưng công lực của chàng quá thâm hậu nên kiên quyết được sự bông bột phẫn nào... khi nghe Nhan Như Ngọc hỏi, chàng mỉm cười lắc đầu:

- Không dễ dàng! Nói thì dễ, nhưng thực hành vô hy vọng! Nhan Như Ngọc lắc mạnh đôi bờ vai đầy đặn Cừu Thiên Hiệp nhéo mắt hỏi:

- Dễ hay khó không cần thiết! Ta chỉ hỏi nếu có người giải quyết thay ngươi, san bằng tất cả điều oan nghiệt, sau đó ngươi đối đãi với người ta bằng cách nào? Người dám cưới người đó về làm vợ không?

Cừu Thiên Hiệp bị nàng bức hiếp túng thế đáp liền:

- Ví như mọi việc đều giải quyết, người đòi theo luật thiên nhiên... ai ai cũng lấy chồng cưới vợ!

Nhan Như Ngọc run giọng nói qua hơi thở:

- Người chẳng đồng ý... cưới ta sao?

Cừu Thiên Hiệp ghen lời đáp ứng:

- Việc này...

Nhan Như Ngọc hỏi hộp hỏi nhanh:

- Nói đi! Chàng cứ thẳng thắn trả lời... được hay không? Tôi chỉ muốn một sự thật tự lương tâm, một lời nói chân thành dù có bề bàng chua xót...

Cừu Thiên Hiệp chớp nhanh đôi mắt, đưa tay vịn lấy bả vai nàng vuốt nhẹ, bằng giọng nói say sưa ảo mộng đáp:

- Nếu cưới vợ... được một nàng xinh đẹp như... Như Ngọc thì còn gì bằng... chỉ sợ sự ước mong của tôi chỉ là mộng ảo!

Nhan Như Ngọc nghe qua không dấn nổi cơn xúc động hai tay ôm chầm lấy Cừ Thiên Hiệp nức nở nói:

- Không bao giờ mộng ảo, chúng ta gặp nhau đây là sự thật... tôi yêu chàng!

Cừ Thiên Hiệp lặng người chịu đựng, sóng mũi dọc dừa, đôi môi hồng thắm của Nhan Như Ngọc tự do di động từ cổ đến má chàng, phút chốc lại vang lên “chùn chụt”... chàng cảm thấy thân kinh căng lên như sắp đứt, mặt nóng hừng, cổ họng khô khan, hơi thở vang lên hồng hồng.

Giữa lúc hai con tim sắp tan khúc nhạc hòa hài đột nhiên... đột nhiên từ xa xa... giọng quý rú ma cười vang lên:

- Ha... Ha... ha...!

Một chuỗi cười dài man rợ, làm chấn động cả ngàn cây nội cỏ, âm điệu của tiếng cười như kẻ dở chế t, dở tiên tử bỏ ngoài, có lúc rùng rợn như ma kêu quỷ rú, động phách kinh hồn.

Cùng với tiếng cười cách đây ba trượng, một bóng người như u linh quỷ mị, một quái nhân hiện ra đứng sừng sững tự bao giờ.

Quái nhơn có bộ mặt khô khan gầy đét, mái tóc ngắn ngùn như bàn chải, đôi mắt đỏ rực tựa đèn pha, môi xé ch, mũi hếch, tai chuột, răng thưa, thân người ròm ố m như que củi, lại khoác chiếc áo trường bào rộng thênh thang, chẳng khác nào cây sào tre phơi áo, hấn vừa cười vừa nhún nhảy thân mình, thoạt nhìn qua chẳng khác nào quỷ đội mồ chui lên dương thế.

Quái nhân đưa mắt nhìn Nhan Như Ngọc và Cừu Thiên Hiệp cười rũ rượi không thôi, sau cùng một giọng nói âm ma như quỷ thở dưới chín tầng địa ngục, kêu lên the thé:

- Hi, hi! Kia là Thiên hạ đệ nhất kiêu thủ, danh vang trong vũ nội, nọ là Huyệ t Quang Giáo Phó giáo chủ phẩm giá cực cao, xem kỹ lại hai người thật là phường mèo mả, gà đồng không biết xấu hổ, giữa thanh thiên bạch nhật mà dám bày trò âu yếm, hại cả mỹ tục thuân phong... khiến cho lão phu vô cùng thất vọng, sự ái mộ đối với hai người đã tiêu tan ra mây khói!

Cừu Thiên Hiệp vội buông lỏng hai tay, sự thẹn thùa và uất nghẹn, khiến đôi má đỏ au lên.

Nhan Như Ngọc cũng kéo tụt đôi tay về, nàng cúi đầu xấu hổ, đưa tay vuốt nhẹ má y nấp nhả trên xiêm phục, nín lặng không đáp được nửa lời.

Quái nhân đưa tay gãi nhẹ mái tóc ngắn, phá lên cười hềnh hệch nói tiếp:

- Các người biết hổ thẹn nữa ư?

Hồng hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc qua thẹn cúi lên, tay hữu vuốt nhanh trường kiếm chìa vào mặt quái nhân hét lớn:

- Không việc gì đến người? Cút mau?

Quái nhân ngược mặt cười hề hề lạnh lùng nói:

- Việc của các người làm chẳng can dự gì đến ta... thực đấy! Nhưng mà... hi...hi!

Lão quái nhân vội nín bật, không nói tiếp, lão giữ tay áo rộng rời ra một bức lụa vuông nhỏ màu thanh thiên, hai tay căng thẳng đưa

ngay vào mặt Cừ Thiên Hiệp nặng nói bảo tiế p:

- Người hãy đọc xem!

Cừ Thiên Hiệp giật nảy mình kinh ngạc, vì đôi mắ t chàng nhìn thấ y trên mặt vuông lụa có viế t mắ y chữ”

Tạm mượn “Ngũ lôi chính phủ” để dùng ký tên: “CỪU THIÊN HIỆP”

Cừ Thiên Hiệp xem xong run giọng hỏi:

- Người nghĩ thế nào về vụ này?

Quái nhân phá lên cười ngạo, đôi mắ t đỏ khé trợn tròn nhìn Cừ Thiên Hiệp trầ m giọng:

- Có gì phải nghĩ đâu? Thiên hiệp có lẽ nào... người chưa rõ?

Nhan Như Ngọc vừa lâ y lại bình tĩnh, nàng bước đế n bên mình Cừ Thiên Hiệp nhoẻn miệng cười bảo quái nhân:

- À! Ta biế t rõ người rô i! Người chính là một tên sứ giả trong Tứ đại thủ sơn sứ giả của Giang Tây “Long hổ sơn” giang hô` quen gọi người là “Hoàn Phong Quái khách” phải không?

Quái khách nghe qua nổi giận, trợn mắ t cau mày nhìn Nhan Như Ngọc quát to như sắ m nổ:

- Hay cho ngạnh đầ u lớn mặt, dám gọi xách khốe lão phu! Người nên biế t “Phong, Vũ, Lôi, Điện” là tứ đại thủ sơn thầ n mà người dám gọi như thế đượ à!?

Nhan Như Ngọc nghe qua phá lên cười rĩ rượi, tiế ng cười trong như chuông ngân, êm như khánh ngọc, tuy không đượ m vẻ am ma rùng rợn, nhưng hàm chứa đầ y vẻ miệt thị khinh hờn.

Hoàn Phong Quái khách tức giận điên người lão kêu rống lên như hổ đói:

- Ngạnh đầu! Ngươi cười ai? Cười gì thế?

Nhan Như Ngọc vụt nín bật, đôi môi cong vút hiện lên sát khí đãng đãng lớn tiếng hét:

- Bản cô nương cười các ngươi đầu ý! Các ngươi uống xung là Tứ đại thủ sơn thần, ta hỏi các ngươi “Ngũ Lôi chánh phù” là vật này trải qua mười đời luân phiên gìn giữ! Các ngươi tự nhận là thần giữ núi, lại để mất của, nhục sự môn. Vậy ngươi còn huênh hoang Tứ đại thủ sơn thần nữa sao! Theo ý bản cô nương, nên chọn ngày lành đổi tên lại!

Hoàn Phong Quái khách cả giận dựng mày trợn mắt quát như sấm nổ:

- Đổi cái tên hiệu là ý nghĩa lý gì nói mau?

Nhan Như Ngọc nhếch môi cười nhạt, bằng giọng nói mỉa mai khinh mạn bảo:

- Các ngươi bỏ đi danh hiệu “Tứ đại thủ sơn thần” mà cải lại “Tứ đại thủ hồ lô cơm” là tuyệt!

Hoàn Phong Quái khách giận xám mặt hét lớn:

- Ngạnh đầu lớn mặt! Ngươi khinh người quá lễ!!

Vừa hét dứt hất nôi trong áo ra một sợi dây xích bằng thép, dài bảy thước một màu sắc đen mun bóng lộn, ấy là sợi “Bàng long luyện xích”, thuận tay hất vẩy mạnh một vòng, phát ra tiếng động “leng, reng” như lạc ngựa, xích sắt biếc ra năm sáu đạo bạch quang cuộn cuộn bay biếc tới tận công Nhan Như Ngọc.

Cũng nên biết qua sự tích món binh khí lạ lùng này, “Bàng long luyện xích” không được liệt vào hàng “Mười tam món binh khí Lỗ bộ” của các tổ sư vì nó là món binh khí đặc biệt vừa xuất hiện cách đây sáu bảy trăm năm, do một vị giang hồ đạo sĩ tu hành liễu đạo chế ra.

“Bàng long luyện xích” luyện bằng thép cứng pha đồng, toàn thân hết sợi dây xích, gồm có chín ngàn chín trăm tám mươi một viên đạn nhỏ kết thành, đầu sợi xích là một viên đạn to bằng nắm tay chạm hình đầu rồng, theo loại “Bàn long”, khi sử dụng muốn co giãn tùy tiện, chùn lại như sợi dây cũng được, mà thẳng như cây gậy cũng xong, lúc công địch thường phát ra tiếng kêu “leng reng” như lạc ngựa công xạ rất tuyệt, đánh gần rất hay.

Lại thêm, cái đầu rồng ấy điểm thêm bốn cái nanh bạc bằng bạch kim cỡ răng nanh sói, dùng để “đớp, phá” khí giới địch thủ “Bàng long luyện xích” biến ra năm món binh khí khác như : Kiếm, Bút, Trảo, Roi, Bổng, khi cứng cứng khi mềm mềm thật là món binh khí đặc biệt của nền võ thuật lợi hại nhất trên đời.

Cừu Thiên Hiệp vừa trông thấy “Hoàn phong Quái” chỉ nói một vài lời bất mãn, hấn đã tuốt binh khí ra truy kích, nên lấy làm bực tức, quên bằng sự xấu hổ vừa rồi, chàng bước sáu tời trước hai bước, trầm giọng quát to:

- Khoan đã! Người muốn yêu cầu hay yêu sách điều gì... hãy nói cho rõ ràng xem sao... vội gì phải động thủ!?

Hoàn Phong quái khách vũ động binh khí như vũ bão, lửa giận bốc lên ngàn ngút, bất giác rồng lên bào hao như hổ đói:

- Hay cho tiểu tử! Người đừng giả vờ vô ích muốn thử sơn thần không động thủ, người có thể chọn hai điều kiện!

Cừu Thiên Hiệp muốn câu chuyện muốn kết thúc, nên hỏi nhanh:

- Hai điều kiện như thế nào?

Hoàn Phong quái khách đã ngẩng lên giọng, nghiêm sắc mặt bảo:

- Điều kiện thứ nhất, người hãy bó tay theo ta về Long Hồ Sơn, mà tạ tội với lệnh Thiên sư!

Cừu Thiên Hiệp khẽ lắc đầu, mỉm cười hỏi tiếp:

- Điều kiện thứ nhất ta không thể tuân mạng, xin cho biết điều kiện thứ hai!?

Hoàn Phong quái khách cau mày, điềm đạm bảo tiếp:

- Điều kiện thứ hai, người phải dâng cho ta ngay “Ngũ Lôi Chánh phù” và lập lời thề, từ này trở về sau không được tái phạm một tội ác của Long Hồ Sơn ta!

Nhan Như Ngọc nghe qua tái mặt, tuốt nhanh trường kiếm khỏi vỏ, cao giọng nói to:

- Dẹp bỏ hai điều kiện vô lý ấy đi! Hãy theo điều kiện thứ ba của bản cô nương là hay hơn cả!

Hoàn Phong quái khách ngạc nhiên hỏi:

- Điều kiện thứ ba ra sao?

Hồ ng hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc cười khẩy bằng giọng nói miệt thị hét lớn:

- Điều kiện thứ ba, chính người hãy dâng mau quái mạng!

Vừa nói dứt, tay vung trường kiếm, đôi chân xê dịch vào giữa cung trung, giữ thế hồ ng môn vung mạnh kiếm, mũi kiếm quyền tỏa ra một đóa liên hoa tựa ngôi sao lạnh chớp nhoáng sáng kiếm biến ra chiêu “Trực đảo huỳnh long” nhắm ngay tim “Hoàn Phong quái” thích mạnh nguy hiểm và hung ác lạ thường.

Chiêu thế này là một đường gươm tuyệt tác của Giáo Huyết Quang, một đường gươm đã khiến giáo phái này khinh thường cả người thiên hạ, kiêu ngạo khôn lường.

Hoàn phong Quái khách bị chiêu thế của Nhan Như Ngọc bức bách kêu lên ới ới liên miện sau cùng hấn cao giọng hét:

- Loạn rồi! Lão phu sẽ giết ngươi!

Hấn vừa rồi vừa vũ lộng sợi xích thép như con rồng đen uốn khúc, lượn che trước bụng, cản ngay chiêu thế đối phương, đồng thời chiếc đầu rồng phản sau ra trước nhắm ngay mặt Nhan Như Ngọc bổ xuống cực mạnh.

Nên biết, Long Hồ Sơn là một chi phái võ độc lập, không thuộc vào Cửu đại môn phái, cũng không liệt vào hàng Bang, hội nổi tiếng giang hồ.

Nhưng, vị Tổ khai sáng ra phái Long Hồ Sơn là Thiên sư Phủ, võ công lại nghiên cứu và tu luyện theo lão đạo học, còn tứ đại cao thủ hộ sơn thần, công lực thuộc vào hạng cao thủ nổi danh, lắm phen gây chấn động giang hồ.

Thêm vào đây, Thiên sư Phủ vốn dòng dõi hoàng triều, danh phận cực cao, cho nên các nhân vật giang hồ ít có ai dám gây hấn hay kích thân.

Còn riêng về lá bùa ngũ lôi, gọi cho văn vẻ là “Ngũ lôi chánh phù” lá bùa này là vật trấn sơn chi bảo, lại là một vật bí truyền của Tổ sư gia mấy đời để lại, có thể đem sánh với Ngọc ti đế vương. Cũng vì Thiên sư Phù là tay lão đạo, nức tiếng thư bùa, yểm chú, pháp thuật cao kỳ, cho nên “Ngũ lôi chánh phù” là một vật trừ tà ma, hàng yêu quái chí linh, chí báu, người đời đều ngưỡng vọng luôn cả các giới võ lâm hào kiệt, thảo khấu cường đồ đều kiêng oai.

Hôm nay, Cừ Thiên Hiệp mang trong người... hai, ba oán án trộm cướp, nào là ăn cắp quyển chân kinh của Thiệu Lâm, bản “Kiếm Phổ của Võ Dương, chiếc đỉnh vàng “Vân Vụ phái”.. hiện giờ được mang một oán án mới nữa là “trộm lá bùa” Ngũ lôi chánh phù thực là vô cùng phiền não.

Lúc bây giờ, Hoàn Phong quái khách và Nhan Như Ngọc kẻ qua người lại, trong nháy mắt họ đã u với nhau đến mười chiêu thế.

Tuy Nhan Như Ngọc giữ được ưu thế phần nào nhưng nàng sớm biết “Bàng long luyện xích là môn binh khí nguy trá dị thường, cho nên không dám tấn công tới tấp, mà chỉ e dè chống trả một cách cẩn thận.

Cừ Thiên Hiệp đâu rõ sự lợi hại của xích Bàng Long, chỉ biết đưa mắt theo dõi trận đấu, mọi lần thấy Nhan Như Ngọc sắp chiếm phần thắng lợi thì nàng không tiến tới lại rút kiếm thâm chiêu, chàng lấy làm ngờ vực vô cùng.

Cừ Thiên Hiệp vốn là người cương trực không chịu nhiều lần ít, vì thế chàng đứng bên ngoài lớn tiếng gọi:

- Như Ngọc hãy nhường Hắc Hổ cho ta! Người nghỉ ngơi chỗ lát!

Nhan Như Ngọc vốn người kêu ngạo, lại thêm tánh ý ngang tàng, há chịu nghe lời Cừ Thiên Hiệp nhận thua hay sao, mà trái lại nàng

thêm cảm phần. Tay kiế' m nàng huy động hung mãnh hơn trước, chiêu thê' đưa ra chớp nhoáng càng lúc càng bức gầ' n đố' i phương, tuy nàng phá lệ khinh địch, nhưng lòng hẫ' đê' cao, cảnh giác, phòng bị nhiều hơn lúc trước...

Hoàn phong quái thầ' y nàng đổi thê' công, nên lầ' y làm mừng thầ' m, sợi dây xích Bàn Long đột nhiên biế' n đổi rấ' t nhanh, không còn uể oải lừ đừ như trước, mà vũ lộng rấ' t hăng hái ào ạt như trồ' t bão mưa sa, làm tồ' i trời mờ đấ' t.

Nhan Như Ngọc đang lúc cao hứng, đôi gót sen nhún nhẩy rấ' t nhịp nhàng, chiêu kiế' m lay động mãnh liệt biế' t tỏa ra vô số' hoa tuyế' t, xoắ' n đế' n tấ' n công đố' i phương, đò' ng thời nàng buột miệng quát to:

- Quái nhân! Hãy xem chiêu thức của bản cô nương!

Hoàn phong quái khách cười hê' nh hếch cao giọng hét to:

- Rớt kiế' m..này!

Đột nhiên...

- Koeng, choeng!

Hai tiế' ng rít rợn người vang lên kinh khủng sợi dây xích Bàn long bị trường của Nhan Như Ngọc chém phạt vào giữa.

Hoàn phong quái kêu lên “ Hừm” một tiế' ng giật mạnh sợi dây xích uố' n mình nhảy đảo ngược, chiế' c đầ' u rồ' ng vươn đôi nanh bạch nhắ' m ngay hỏ' khẩu tay Nhan Như Ngọc mỗ' mạnh.

Nhan Như Ngọc kinh hãi rú lên:

- Nguy mấ' t!

Vừa hết, tay hữu nàng lật đặt thu hồ i tuệ kiế m, nhưng đã muộn, một tiế ng “Cọc” vang lên khô khan, chiế c đầ u Bàn long đã đoạn chặt thanh tuệ kiế m, nàng cô hế t sức mình giật lại... vẫn không còn kịp nữa... Hoàn Phong Quái khách phá lên cười đắ c ý thâm ngay sợi xích Bàn long lẫn thanh tuệ kiế m, tay tả hắ n rút thanh tuệ kiế m đắ t ngang hông, tay hữu vũ lộng xích Bàn long một hư chiêu... bắ ng giọng nói đầ y khinh miệt hét to:

- Tà ma ngoại đạo! Công lực của Phó giáo chủ quá tâ m thường!

Nhan Như Ngọc chỉ còn hai tay không, nàng vận nội lực toan đẩy ra một chưởng đầ ng thời hét lên như hổ điên:

- Quái vật lộn hình người! Bản cô nương sẽ giế t...

Ngay lúc đó, một bóng trắ ng lượn qua như bạch nhạn, Cừu Thiên Hiệp còn lơ lửng giữa không trung đã quát to như sắ m nổ:

- Dừng tay lại! Không được làm thế ... có ta đủ ứng phó với ngươi!!

Vừa hết dứt, hai chân chàng đã đáp xuố ng giữa tràng, cách Hoàn Phong Quái khách độ sáu bảy thước, bắ ng giọng nói lạnh như băng hét to:

- Ngươi điên hay sao?

Hoàn Phong Quái khách vẫy nhẹ xích Bàn long cười hê hê bảo:

- Ngươi đầ ng ý chọn một trong hai điề u kiện à?

Cừu Thiên Hiệp lửa giận bắ c lên ngàn ngút đồng dặc quát to:

- Cừu mỗ không chọn gì cả, mà hiện tại muố n thử sức với quý phù ma chú Long Hồ Sơn của ngươi!

Hoàn Phong Quái khách cười sắc súa, bả`ng giọng nói âm ma đánh át hét to:

- Hay lắ`m đó!

Vừa hét dứt hắ`n giữ sợi xích Bàn long thẳng như thanh bồng sắ`t, hắ`n câ`m ngang lưng sợi xích múa vùn vụt, tiế`ng kêu “leng reng” như bầ`y ngựa khua lạc, biế`n tỏa vô số` kình phong, trông tương tự như con Bang long múa vút giữa không trung, bả`ng giọng nói âm ma trầ`m lạnh nói tiế`p:

- Cừu Thiên Hiệp! Tứ đại thủ sơn thầ`n không họa phù độc chú như ngươi tưởng đâu? Chỉ lắ`y công lực mà tỉ đắ`u thôi... nế`u không tin ngươi thử hỏi cô tình nhân của ngươi xem... ôi... tội cho nàng đã nế`m mùi thắ`t... chữ “bại” chưa thoát khỏi vành môi, đột nhiên một đạo kim quang vàng rực rỡ nhắ`m vào thân mình “hắ`n” xạ mình tới.

Cừu Thiên Hiệp vũ lộng “Khô trúc thánh kiế`m” lắ`c nhẹ thân mình bước đắ`n kê` bên hắ`n cao giọng quát:

- Ngươi phải chắ`t! Hãy coi chừng vũ khí yêu ma của ngươi!

Hoàn Phong Quái khách chưa nói hế`t lời, bỗng thắ`y gió vàng xoáy mạnh vào mình, kê` nghe Cừu Thiên Hiệp lên tiế`ng, nhanh như chớp hắ`n giở ngay chiêu cô` hữu ra thi thố` “Bàn long luyện xích”, lay động mạnh nhanh như tia sét ngang trời, chiế`c đầ`u Bàn long nhe nanh đảo một vòng nhắ`m ngay “Khô trúc thánh kiế`m” tấp một cái cực mạnh, chiêu pháp này hế`t như chiêu pháp đố`i phó với Hồ`ng hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc không sai một điể`m.

HỒI THỨ BẢY MƯỜI HAI

Trấn đào nguyên đầ'y hồ'i hộp...

Cừu Thiên Hiệp vững dạ tin vào sắc bén của ngọn “Trúc kiếm” cho nên sợi xích đầ'u Bàn long sắc p hạ đén cổ tay, chàng giả bộ biếm sắc thu “Trúc kiếm” vào mình độ tấ'c đoạn để yên vị trí không lay động.

Hoàn Phong Quái khách vừa thấ'y tỏ ra động lòng nhân kêu lên như điên:

- Thiên hiệp! Rút tay vào mau lên! Cừu Thiên Hiệp chưa kịp trả lời, Nhan Như Ngọc đứng kê' bên hét to:

- Đừng nghe lời hắ'n! Không nên rút tay vào!

Tiể'ng nói vừa dứt bỗng nghe một tiế'ng:

- Choeng!

Nổi lên khô khan, trúc kiếm và xích sắc t chạm nhau tóe lửa, tiế'p theo đầ'y là một tiế'ng vút mạnh, một vật đen mun bóng lộn văng ra ngoài đánh “Bịch” một tiế'ng.

Cừu Thiên Hiệp cảm thấ'y tê chồ'n cả tay hữu, trúc kiếm chớp động liên hồ'i.

Sợi xích sắc t “Bàn long” quật trúng thanh “Trúc kiếm” bị lưỡi kiếm cắt đứt làm hai đoạn, phầ'n đầ'u rồ'ng thoát khỏi tay Hoàn Phong Quái khách văng ra ngoài trên mười trượng.

Hoàn Phong Quái khách tê buồ't cả cánh tay phải, hắ'n rú lên đau đớn và buông thông sợi xích còn lại, nội lực gầ'n như tiêu thấ't

lớn tiếng hét:

- Yêu đạo...!

... Thân mình hắ n tương tự luô ãng hoàng phong, chuyển động liên hô ãi, chiế c đạo bào rộng thên thang bị bô c gió cuô ãn bay phầ n phậ t, loạng choạng bay ra xa ba bô ãn trượng, hắ n cô gượng theo thê tắ n công đứng thẳng lại, sắ c mặt biế n vàng như sáp, đôi mắ t trắ ng đã thắ t thầ n, ngắ n ngắ n ngơ ngơ như pho tượng.

Cừu Thiên Hiệp dùng “Trúc kiế m” chặt đứt xích “Bàn long” sau khi đắ c thủ chàng vẫn đứng yên không truy kích nữa.

Nhan Như Ngọc đứng một bên tỏ ra khoái trá, nàng đưa tay sau lưng tuố t trường kiế m phát mạnh vào không trung một vòng, nhích mình tới trước kích vào Hoàn Phong Quái khách đờ ãng thời nàng hét lên lạnh lạnh nói:

- Hoàn Phong Quái! Người còn bùa yêu pháp quý gì hãy đưa ra xem!

Hoàn Phong Quái khách thắ t kinh, vội cúi xuô ãng nhậ nửa sợi xích sắ t “Bàn long” còn lại vẫ ra hư chiêu hộ thân vừa cao giọng hét:

- Hãy dừng tay lại!

Nhan Như Ngọc vội thu hô ãi kiế m thức, nhảy sang một bên, buộ t miệng quát to:

- Người hàng phục hay sao?

Hoàn Phong Quái khách khề gậ đầ u, hắ n gương đôi mắ t xanh biế c nhìn vào “Khô trúc thắ n kiế m” sữ sờ, một lúc lâu hắ n mím môi than thở:

- Thua là phải! Thua mà không nhục!

Than xong, hắ n chẳng lưu ý đế n Nhan Như Ngọc mà bước đế n bên Cừ Thiên Hiệp run giọng hỏi:

- Có phải người đang câ m “Khô trúc thánh kiế m” trên tay đấ y chẳng?

Cừ Thiên Hiệp thấ y hắ n thảm bại một cách đau đớn và không hiểu tại sao lại nhận ra “Khô trúc thánh kiế m” của mình bèn động tính háo kỳ nhờn miệng cười đáp:

- Phải đấ y các hạ! Các hạ cũng nhận biế t nó hay sao?

Hoàn Phong Quái khách thở dài não ruột, bắ ng giọng nói êm trầ m bảo:

- Bỏn thủ sơn tự ý vào sợi xích Bàn long nên bị thảm bại!

Nguyên Bàn long luyện xích của bỏn sơn luyện bắ ng chấ t thép pha đồ ng, nung nấ u trên mười năm, trong thiên hạ có ba thứ lợi khí chố ng nổi mà thôi. Ta không ngờ trên tay người lại có một, vì thế Thủ sơn này không có gì phải nói, câu chuyện thâu lại “Ngũ lôi chánh phù” ta không còn mơ mộng nữa, chỉ mong... mong các hạ nhắ n vài lời, tại hạ về bắ m báo lại ân sư cho tròn mệnh!

Cừ Thiên Hiệp nghe qua cảm động, nhưng vẫn còn thắ c mắ c việc Ngũ lôi chánh phù, nên mỉm cười nghiêm giọng hỏi:

- Câu chuyện “Ngũ lôi chánh phù” Long hồ sơn ra sao, thực tại hạ không mảy may hay biế t, tại sao?

Hoàn Phong Quái khách mỉm cười đau đớn, bắ ng giọng nói u buồ n bảo:

- Các hạ tất phải thôi thoát khỏi từ!

Nói đến đây hẳn đưa tay vào vạt áo Cửu Thiên Hiệp tiếp lời:

Hiện tại ngươi nên để lại mảnh hoa tiên để làm bằng chứng nếu ngươi thừa can đảm vào Đâu Ngu cung trộm lấy sơn thần phù, thì việc gì phải khỏi quanh không thừa nhận, há chẳng hổ danh thiên hạ đệ nhất kiếm, và phụ lấy tiếng tăm “Khô trúc thánh kiếm” hay sao?

Cửu Thiên Hiệp bực mình, lắc đầu lia lịa, trầm giọng tiếp lời:

Thật thế các hạ ạ! Ta không rõ...

Hoàn Phong Quái khách nghiêm sắc mặt ngắt lời:

- Thế cũng xong các hạ đừng biện luận làm gì...!

Vừa nói dứt, hẳn đưa tay cầm chặt chuôi tuế kiếm giờ lên trước mặt Nhan Như Ngọc cười hề hề đắc ý nói:

- Với thanh tuế kiếm tí teo này đủ làm bằng có... đủ hiệu lực với các ngươi đến Long hổ sơn...!

Nhan Như Ngọc nhìn thấy thanh tuế kiếm, lòng đau như cắt cứ thế toan tấn công, vừa buột miệng hét lạnh:

- Hãy trả kiếm lại cho ta!

Hoàn Phong Quái khách dặt nhanh thanh tuế kiếm vào hông, nhấc mình nhảy vọt ra xa mấy trượng, cao giọng hướng vào Cửu Thiên Hiệp nói cực to:

- Ta hạn cho các ngươi, trong vòng mười ngày nên tìm đến Long hổ sơn mà thu hồi kiếm tuế! Nếu không thì... hi...hi!

Cừu Thiên Hiệp và Nhan Như Ngọc ngạc nhiên kêu lên:

- Tại sao người làm thế? Người giữ tuệ kiếm để làm gì?

Hoàn Phong Quái khách cười sắc súa, bằng giọng trầm trầm như ma miệng quát to:

- Chẳng có gì quái lạ đâu? Đẩu Nguư Cung của chúng tôi mang vật này truyền rao khắp xứ giang hồ... để cho người người đều biết, đây là thanh kiếm tuệ của Phó giáo chủ Huyết Quang Giáo.... Chẳng danh dự lắm sao? Ha... ha...!

Hoàn Phong Quái khách không đợi hai người hòì đáp, khẽ nhích động đôi vai, lắ c mình bay vọt lên cao, đột nhiên trở thuật khinh công vút xa ra ngoài chín, mười trượng thực, thực đúng với danh hiệu “Hoàn phong của hắ n”.

Cừu Thiên Hiệp đương sững sờ chưa kịp nghĩ ngợi, thì Hoàn Phong Quái như ngọn gió thổi qua và mất dạng.

Nhan Như Ngọc uắ t ghen không nói ra lời, nàng dậm chân kêu trời liề n miệng, vừa lớn tiế ng mắ ng vọng theo:

- Loài quái vật! Người cứ chạy, chạy đâu... cho thoát Long hổ sơn!

Vừa nói dứt, nàng đưa tay kéo áo Cừu Thiên Hiệp thôi thúc:

- Chạy chứ... chúng ta nên chạy cho mau..!

Cừu Thiên Hiệp vô cùng ngạc nhiên hỏi lại:

- Mà... chạy đi đâu chứ?

- Long Hổ sơn!

- Người muồ n đến đầ y thật à!

Nhan Như Ngọc trậ̀m giọng nói:

- Không đện, không được đâu!

Cừu Thiên Hiệp ngạc nhiên hỏi:

- Tại sao không được?

Nhan Như Ngọc thở dài buộ̀n bã nói:

- Nệu sự thật hặ́n quyệt đem tuệ̣ kiệ́m loan truyệ̀n khặ́p giới võ lâm, thì ta còn mặt mũi nào ngó ai được nữa!

- Tại sao?

Ngươi suy nghĩ lại xem, hai bên giao đậ̀u tỉ kiệ́m, tuy ta không hột hoảng bỏ chạy, nhưng ta đã thua, Tuệ̣ kiệ́m lại rơi vào tay kẻ.... Khác, không cận suy nghĩ cùng cạn, Huyệt Quang Giáo nêu một người nghe được, thì địa vị ta cũng bị lung lay, không biệ́t chừng hạ bệ ta là khác!

Cừu Thiên Hiệp dùng lời an ủi:

- Có thể miệng đời nghị luận, nhưng ngươi chưa thua bại mà!

Nhan Như Ngọc lặ́c đậ̀u khổ sở, bặ́ng giọng nói chua chát thặ́t vọng:

- Người ta không hiểu được!

Ta có thể làm chứng cho ngươi!

Nhan Như Ngọc nhệch môi cười khô:

- Người làm chứng cho ta ư! Chẳng ai tin tưởng, và cũng chẳng làm gì trước sự đậ̀m rộ̀i!

Cừu Thiên Hiệp cắn môi tỏ vẻ suy nghĩ, một chập sau dịu giọng bảo:

- Còn thời gian! Trong vòng mười ngày ta có thể đến Long Hồ Sơn, cướp lại tuệ kiếm giúp người!

- Chỉ sợ tạo thêm phiền não vô ích thôi!

- Người sợ bọn chúng hay sao?

Nhan Như Ngọc lắc đầu se sẽ, bằng giọng nói êm trầm ai oán bảo:

- Thiên sư phủ là chốn Rồng nấp hổ phục, cao thủ nhiều vô số chỉ sợ khó mà nên việc!

Nàng bỗng ngưng lại, đôi giọng như nói với chính mình:

- Không thể đem “Ngũ lôi chánh phù” đổi lại... đổi lại... y!

Dường như nàng đã lỡ lời nên cúi đầu nín bật.

Cừu Thiên Hiệp lấy làm ngạc nhiên hỏi nhanh:

- Thế nào... Như Ngọc có biết lá bùa “Ngũ lôi chánh phù” của chúng thất lạc ở đâu không!

Nhan Như Ngọc ửng hồng đôi má đáp ứng:

- Việc này...

Cừu Thiên Hiệp hỏi nhanh:

- Như Ngọc, nàng biết rõ chứ?

Nhan Như Ngọc lấy lại sự trầm tĩnh thản nhiên nói:

- Thử thả chúng ta sẽ tìm kiếm hộ chúng nó! Hoặc chui vào bóng tối, hoặc đi tìm ngoài ánh sáng, chỉ ngại hưởng công vô ích mà thôi!

Cừ Thiên Hiệp thở dài, tỏ vẻ chán nản nói:

- Hi! Việc này... chẳng khác kẻ mò trai dưới đáy biển!

Nhan Như Ngọc chợt nhớ ra điều gì kêu lên:

- Ôi chao! Chúng ta hãy đi thôi! Chuyện người thì mặc người nhưng... có khi nào người mong cho Nhan Như Ngọc này... phải mất cả danh dự trên chốn giang hồ hay không?

Cừ Thiên Hiệp kêu lên ngạc nhiên:

- Ô!... ta đâu có ý nghĩ kỳ lạ thế?

Nhan Như Ngọc đột nhiên nghiêm sắc mặt, trầm giọng nói:

- Chỉ vì... Ngũ lôi chánh phù đang ở trong vòng hoài nghi, thắ c mắ c, oan khuấ t và trách nhiệm lại đổ vào mình người gánh vác, người lạ không thể minh oan cho mình được. Vậy người hãy lo liệu cho bản thân trước.

Đột nhiên nàng nín bật, nhìn Cừ Thiên Hiệp mỉm cười nói tiế p:

- Chỉ bằ ng ta chạy một vòng... xem sao!

Cừ Thiên Hiệp mỉm cười khỏ sở, phụ họa.

- Ủ! Chúng ta nên đi một vòng là hơn!

Nhan Như Ngọc đưa bàn tay nắ m lắ y bàn tay Cừ Thiên Hiệp mỉm cười, cả hai diu nhau đi lắ n ra phía trước.

Lúc bắ y giờ, cả hai đang đứng giữa đờ ng hoang vắ ng lắ ng, họ đờ ng giờ thuật khinh công, nhắ c hông mình lên cao, đôi chân đạp

nhanh trên ngọn cỏ, tựa hồ như cặp én chiề u xuân, lá lướt và nhẹ nhàng như đôi hồ điệp.

Cừu Thiên Hiệp tuy công lực cao hơn Nhan Như Ngọc một bậc, nhưng bây giờ lại hạ tồ c độ cho ngang bắ ng với nàng, cả hai so vai lướt gió như kẻ nhàn du.

Sau những cái hôn thân mật, dường như Cừu Thiên Hiệp và Nhan Như Ngọc đã tầ u khúc nhạc hòa hài, họ tỏ ra thân thiện đậm đà hơn trước, mặc dù bị Thủ Sơn thầ n Long hổ Sơn hiện ra phá đám, bày điề u nghịch sự, nhưng không lay chuyển được tâm tình hoan hỷ của hai người.

Cả hai sánh vai đi mãi miế t, chẳng bao lâu ra đế n đường cái quan.

Lúc bắ y giờ mặt trời đã xế bóng, hai người đã đi đế n địa hạt Đào Nguyên Cổ trấ n.

Cừu Thiên Hiệp và Nhan Như Ngọc vội thâu cước bộ, đi chầ m chậm vào cổng thành.

Bỗng nhiên trên bức tường vôi của căn nhà dựa vệ đường, in rõ nhiề u vế t máu đỏ ô i, trông rấ t gớm ghiế c kinh hồ n.

Cừu Thiên Hiệp tuy trông thắ y song chẳng lắ y làm lạ hay đế tâm.

Nhan Như Ngọc khác hơn chàng, vừa trông thắ y vế t máu, nàng trợn tròn mắ t hạnh tỏ vẻ ngạc nhiên đế n cùng tột, đồ ng thời buột miệng kêu lên một tiế ng nho nhỏ:

- Y!

Tuy tiếng kêu của nàng qua nhỏ, nhưng đủ lọt vào tai Cừu Thiên Hiệp khiến chàng ngạc nhiên quay đầu lại hỏi:

- Có gì thế?

Nhan Như Ngọc giật mình, đỏ mặt, bằng giọng nói mất tự nhiên bảo:

- Có gì đâu... không có gì cả?

Cừu Thiên Hiệp lấy làm lạ hỏi:

- Như Ngọc, tại sao nàng tỏ ra kinh quái?

Nhan Như Ngọc nhoèn miệng cười bí mật đáp:

- Vậy ư... đây là người giàu tưởng tượng đó thôi...!

Bỗng nàng nín bật, đưa mắt nhìn lên trời thờ dài, dường như có gì trọng đại xảy ra hay xung đột giữa tâm tư, sau cùng nàng phá... lên cười lạnh lạnh... nói tiếp:

- Hừ! Ta không ngờ Đào Nguyên cổ trấn lại lắm nhà thế này người đông... mà đường xá rất tệ chính!

Hiển nhiên nàng dùng lời nói đánh tan sự nghi ngờ của Cừu Thiên Hiệp, đồng thời đè nén sự xúc động nội tâm.

Bây giờ hai người đã nắm tay nhau đi lên vào cổ trấn.

Đào Nguyên cổ trấn là một thị trấn cổ xưa rất phồn thịnh, cũng là nơi tập trung hóa phẩm hai miền Tương, Tây, người qua lại tấp nập, xe cộ chật như nêm, tàu bè đậu tại bến thuyền đông như hội. Đào Nguyên là một thị trấn to nhất phủ Thường Đức, hai người đi song song nhau cạnh vỉa hè đại lộ.

Nhiều gian khổ thương mãi, tuổi lâu treo đèn lồng kết tuổi hoa trông thật huy hoàng tráng lệ.

Khi đi ngang qua ngôi tuổi lâu, Nhan Như Ngọc đưa tay chỉ vào và nhìn Cừ Thiên Hiệp hỏi:

- Chúng ta nên vào quán đánh chén tạt... rồi sẽ thuê phòng nghỉ ngơi!

Nàng nói rất tự nhiên, không ngụ một tà ý may nào! Thế mà...

Cừ Thiên Hiệp nghe qua giật mình, buột miệng rủa thầm:

- “Đánh chén? Thuê phòng? Trai tơ gái lứa... ai làm những chuyện kỳ lạ như vậy kia!

Trong quá khứ tuy Cừ Thiên Hiệp đã từng đánh chén, trọ phòng với Hoa khôi lệnh chủ Tiệt Lệ Hồ ng, và cả Hồ ng hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc mấy lần, nhưng lúc bấy giờ lại không nghĩ tới chỉ vì... hoàn cảnh hôm nay khác hẳn lúc trước nhiều... khác biệt ở cái hôm đầu tiên của Nhan Như Ngọc ban tặng cho chàng.

Cuộc giao thiệp của đôi trai gái, quá ư tế nhị, lúc chưa có tình ý hay yêu nhau, thì cả hai chẳng cần giữ gìn ý tứ gì cả, gặp nói là thao thao bất tuyệt, chuyện làm thì hăng hái tranh nhau, chẳng cử ăn chung mâm, không ngại ngủ chung nhà, tâm tánh rất tự nhiên vô sự. Đến cả hai yêu nhau thì tình cảm lại đổi thay không như trước vì nội tâm của họ cảm thấy thẹn thò, bẽn lẽn qua lời nói chuyện làm mất đi vẻ tự nhiên.

Bấy giờ Cừ Thiên Hiệp ở trong trạng huống đó là một kẻ vừa bước vào nấc thang đầu tình ái.

Vì nấp trong trạng huống đầu tay, nên Cừ Thiên Hiệp cúi đầu nghĩ ngợi:

- “Nhờ ra Nhan Như Ngọc nổi tính bạo... về` sự khát khao đến cực điểm... trong gian phòng trọ ta phải đối xử với nàng sao đây? Đành rằng nàng không phải là hạng gái trên bệ trong châu, đầy dâm dật nhưng tình cảm bị kích thích có thể biến thành tình dục, cũng như ứa nước vỡ bờ đến lúc đó dù cho Tổ sư Võ nghiệp hay thậm chí đến bậc Đà lam, thánh triết... cũng không thể... không thể...”.

Vì nghĩ như thế, nên chàng gượng cười đáp:

- Theo ý tại hạ...

Nhan Như Ngọc bấu môi nhìn chàng ngắt lời:

- Đừng có nói tại hạ tại thượng, văn sinh, Tiên bối, nghe không hợp nhĩ tí nào cả!

Cừu Thiên Hiệp đáp xuôi:

- Vậy à!

Chàng chỉ nói được hai tiếng là ngưng bật, nguyên chàng không giải quyết được những ý nghĩ vu vơ lại chép miệng bảo thầm:

- “Đấy! Nàng sắp giờ trò động cốn, nổi tính hung dằn dằn, đấy là dấu hiệu tấn công của nàng, nếu đêm đến trọ chung phòng sẽ gần gũi hơn... lời qua tiếng lại... chắc ta nguy mất... nghĩ đến đây, Cừu Thiên Hiệp tỏ ra vui vẻ nhìn Nhan Như Ngọc mỉm cười nói:

- Như Ngọc này! Theo ý của ta, sau khi dùng bữa, nàng thay y phục dạ hình, thừa lúc đêm tối chúng ta lên đường... cho kịp kỳ hẹn Long hồ sơn... không cần phải thuê phòng nghỉ ngơi làm gì?

Nhan Như Ngọc khoát tay, lắc đầu bảo:

- Không được! Không thể được! Sương lạnh sa mù, người muố n lên Long hồ sơn, thực là vô cùng nguy hiểm, thời hạn mười ngày hãy còn lâu chuyện gì phải vội đi đâu?

Cừu Thiên Hiệp gượng chồ ng chề , nói:

- Từ đây đế n Long hồ sơn đường xa diệu vợi! Nhớ ra có gì cản trở lỗi hẹn, thì thanh trúc kiề m...

Nhan Như Ngọc khoát tay nói nhanh:

- Đừng lo nghĩ vắn vơ, đêm nay ta phải nghỉ lại đây, không đi đâu cả... nào... chúng ta vào mua một ít y phục, thay đổi!

Nguyên hai người vừa đi ngang hiệu buôn y phục.

Nhan Như Ngọc vừa nói, vừa bước nhanh vào cửa hiệu buôn nà ng thay Cừu Thiên Hiệp chọn một cái áo choàng màu thanh thiên, một cái quầ n cùng sắ c, lựa mua thêm cái áo lột màu trắ ng, tất cả toàn là gắ m sứ Tô Châu, nà ng không chú trọng đế n Cừu Thiên Hiệp, tự móc túi lắ y nén bạc vụn trả, sau cùng nà ng ôm mớ áo quầ n trao tận tay Cừu Thiên Hiệp, nhiên hậu bước trở về ừu lầ u. Cả hai đề ề huề ề như đôi vợ chồ ng mới cưới.

Ngôi ừu lầ u này rắ t khang trang tráng lệ hiệu “Vạn An Khách lầ u” nơi ăn chồ n ngủ rắ t thơm tắ t đầ y đủ tiện nghi, ngoài cửu chính ra vào hai tường vôi có tám chữ màu xanh, một bên đề ề : “An ngụ khách thương” một bên viế t “Sĩ Hoan Thành Đài”.

Cừu Thiên Hiệp vừa trông thắ y Tám chữ xanh viế t trên tường trắ ng, bắ t giác quả tim đập liên hồ i, tâm trí không an ổn tí nào cả.

Nhan Như Ngọc bước lên từng bậc tam câ p. Bỗng nhiên nà ng đứng khựng lại, tại nắ c thề m thư hai, không bước vào ừu lầ u nữa.

Nguyên cả hai trông thấy, “Sĩ Hoan Thành Đài” có điểm ba dấu máu còn đỏ hồng, nếu ai sơ ý không nhìn thấy...

Cừ Thiên Hiệp nhìn Nhan Như Ngọc hỏi rất nhỏ:

- Như Ngọc.. người muốn đổi ý kiến ư?

Nhan Như Ngọc như người tỉnh mộng, kêu lên một tiếng “A” lẫn đầu nói:

- Không... không bao giờ!

Ngay lúc đó hai tên điếm tiểu nhị bước nghênh tiếp rất cung kính.

Cả hai chọn một cái bàn, trông ra mặt đường ngoài xuống nghỉ ngơi và gọi thức ăn, Cừ Thiên Hiệp và Nhan Như Ngọc vì bụng đói ăn uống rất nhiều.

Bỗng nhiên... Nhan Như Ngọc ửng hồng đôi má, mỉm cười duyên dáng nhìn Cừ Thiên Hiệp, lại dặt ly xuống bàn, buột miệng hỏi nhỏ:

- Ta có một đôi lời muốn nói riêng với người... người có chịu nghe không!

Cừ Thiên Hiệp nghe qua đỏ mặt, vì chàng nghi ngờ việc muốn phòng, bất giác quả tim chàng đập lên nhịp một, hồ i hộp hỏi khẽ:

- À... có gì muốn nói? Nàng... nàng cứ nói có sao đâu?

Nhan Như Ngọc ấp úng dường như khó mở lời, sau cùng nàng run giọng hỏi:

- Đêm nay ư!... đêm nay ta có một câu chuyện...!!

Cừu Thiên Hiệp hế t hô ãn ngắ t lời:

- Đêm nay à? Như Ngọc... Như Ngọc... có chuyện gì thế ...?

Nhan Như Ngọc đưa một ngón tay lên miệng ra hiệu nói nhỏ, vừa dịu giọng tiế p lời:

- Người hãy lắ ng nghe ta nói hế t!

Cừu Thiên Hiệp nóng nảy xót xa, bắ t giác mô ãi tuôn ra ướ t áo, bắ ng giọng nói run run hỏi:

- Có phải người muố n bàn về ãi việc thuê phòng trọ đêm hay chẳng?

Nhan Như Ngọc chớp nhanh đôi mắ t tỏ ra hoan hỷ vô cùng, bắ ng giọng nói êm trầ m bảo:

- Tài thật! Thiên hiệp cực kỳ thông minh, người đoán đúng tâm sự của ta!

Cừu Thiên Hiệp nghe qua thắ t kinh, toàn thân nóng ran như lên cơn sốt, tóc lông dựng đứng thật là ngô ãi đứng chẳng an, thầ n trí như bay lên tận chín tầ ng, lảm nhảm nói như si:

- Như Ngọc... nàng! Theo sự nhận xét của ta... chúng ta nên rời khỏi... trắ n này... sớm... không nên... không bao giờ...

Nhan Như Ngọc cau mày tỏ ra cương quyế t trầ m giọng nói tiế p:

- Không được dù với giá nào, Như Ngọc này vẫn ở lại đây đêm nay!

Nhan Như Ngọc ghen lời kêu lên:

- Song việc này... ư... việc này...

Nhan Như Ngọc khoát tay chặn lời, bằng giọng nói âm trầm nghiêm nghị nói:

- Nếu chàng có yêu tôi, thì nên tha thứ cho tôi, mọi việc tôi nguyện tuân theo lời chỉ dạy của chàng, nhưng tiếc vì câu chuyện đêm nay... xin chàng hãy chiểu ý mà nghe theo tôi một lần!

Thực là câu nói quá rõ ràng! Cừ Thiên Hiệp nghe qua rung mình nổi óc, không dằn được sự hồ i hớp, chột ng nhanh hai tay lên bàn đứng dậy, ghen ngào nói:

- Như Ngọc! Tâm sự của nàng ta rõ cả... nhưng tiếc thay...

Nhan Như Ngọc thốt kinh hãi nhanh:

- Chàng rõ cả... ? kỳ lạ thật! Vì có nào chàng rõ được?

Cừ Thiên Hiệp thây vẻ mặt nàng bối i r i không an, nên nghiêm sắc mặt lạnh lùng đáp:

- Như Ngọc! Ta đâu phải là đứa trẻ lên ba, tuy mọi việc không rõ được ngọn ngành chứ điề u gì ta không rõ? Nàng hỏi tại sao ta biết được tâm sự của nàng ư? Ta biết nhiề u... nhưng chẳng qua... chẳng qua là...

Nhan Như Ngọc xúc động rõ rệt, nàng đưa hai bàn tay run rẩy áp nhẹ vào hai bàn tay Cừ Thiên Hiệp để trên bàn, bằng giọng nói u buồn r i bảo:

- Tôi... tâm thân này chính tôi không tự chủ được... xin chàng... xin chàng hiểu rõ nỗi khổ tâm của tôi!

Cừ Thiên Hiệp ghen ngào, bao nhiêu ý chí cứng cỏi đề u mê m nhũn lại, tự nhiên rút nhẹ hai tay ng i bệt xuống ghế , chàng cương quyết chột ng lại ý định của Nhan Như Ngọc, bỗng nhiên đổi ý nghe

theo lời nàng. Chỉ vì chàng tỏ ý kỳ sự nũng nịu của phu nhơn, hay gây cho người bực tức mà xảy ra lắ m chuyện lời thôi và lại những lời nói của Nhan Như Ngọc êm như thơ, đẹp như mộng khiến chàng cảm động bồi hồi... vì thế chàng mỉm cười khổ sở nói:

- Như Ngọc! Cho hay mọi việc đều do trời sắp xếp... con người khó cãi lại thiên mệnh!

Sở dĩ Cừu Thiên Hiệp nói như thế là chàng cố dùng lời an ủi Nhan Như Ngọc, đồng thời... tỏ ý mặc nhiên nàng muốn thuê phòng làm gì thì làm... nhưng không ngờ Nhan Như Ngọc nghe qua động tâm sự gì bị đất lắ m mặt mũi sâu u bị cá t tiếng thở dài thườn thượt. Một khắc sau, Nhan Như Ngọc lấy sự bình tĩnh nàng đưa tay vỗ gọi tên hâu bàn.

Tên tiểu nhị lật đật chạy đến một bên chờ đợi. Cừu Thiên Hiệp càng thêm run chí, chàng đoán chắc thế nào Nhan Như Ngọc cũng sai quét dọn phòng ngủ.

Thật vậy, Nhan Như Ngọc nhìn tên điếm tiểu nhị ân cần dặn bảo:

- Người chọn cho ta hai căn phòng, một tối, một sáng, phải cách nhau xa xa nhé!

Cừu Thiên Hiệp nghe qua suýt kêu lên một tiếng ngạc nhiên.

Chàng không rõ Nhan Như Ngọc nói suốt nửa buổi nay những gì nữa? Tại sao hiện giờ thuê phòng lại bảo dọn hai căn mà “cách nhau xa xa” những điều ước đoán của chàng sai cả... việc này là một điềm mơ hồ... thật!... nàng có ý gì thế? Quái lạ!

Cừu Thiên Hiệp ngờ ngợ sờ trộm tư mặc tưởng, luôn cả tên tiểu nhị đi từ lâu vẫn không hay biết gì... đến lúc Nhan Như Ngọc đứng

dậy đưa tay khẽ ầu lầy vai chàng cười nhẹ nói:

- Húy! Nghĩ gì ngẩn ngơ ra thế? Nên đi tắm rửa... rồi nghỉ ngơi chứ!

Cừ Thiên Hiệp “ừ hử” cho qua lệ rồi ể oải đứng dậy đi theo Nhan Như Ngọc bấy giờ tâm trí chàng như rơi vào cái hố đầy sa mù, mơ mơ hồ hồ, không rõ được tâm sự của Nhan Như Ngọc ra sao?

Quả nhiên, tên điếm tiểu nhị đưa hai người vào gian thứ hai khách điếm, hai căn phòng riêng rẽ cho hai người, một cái nằm góc Đông nam, một cái ở hướng Tây bắc.

Nhan Như Ngọc mỉm cười bí mật, đưa tay chỉ căn phòng góc Đông nam nhìn Cừ Thiên Hiệp điếm đảm bảo:

Ngươi hãy nghỉ căn phòng này sáng sủa hơn, nhớ tắm rửa và đi ngủ cho sớm, ngày mai còn phải lên đường, chẳng nên có những tư tưởng mơ hồ tà bậy nhé!

Nói xong nàng cất bước tiến về căn phòng phía Tây bắc.

Cừ Thiên Hiệp lau rửa mình xong, leo lên giường nằm suy nghĩ, bao nhiêu ý niệm xa xưa quá khứ lại hiện về, thêm vào đây nhiều câu chuyện dồn dập xảy ra trong ngày, khiến chàng mơ hồ nghĩ hoặc, không tìm ra câu giải đáp nào thỏa đáng, trong nháy mắt lại không ngủ được, chỉ còn một cách là ngồi tĩnh tọa để khí vận công, chàng ngồi rất lâu...

Tiếng mõ gõ lên hai hồi, báo hiệu bắt đầu canh hai, đêm khuya canh vắng, gian phòng trở lạnh như tờ, lâu lâu mới có tiếng “xè xè” của vài con dơi đớp muỗi, hoặc một vài tiếng thằn lằn chắt lưỡi trên vách.

Giữa bầu không gian tĩnh mịch.

Bỗng nhiên, một cơn gió thổi tạt qua kèm theo tiếng vạt áo chạm nhau phập phật, rõ ràng có người đang dùng thuật khinh công lướt ngang qua...

HỒI THỨ BẢY MƯƠI BA

Kẻ vô tình rình người hữu ý

Trấn giữa khuya xảy gặp kinh hồn...

Đêm khuya người vắng, quang cảnh thật êm đềm tĩnh mịch, tiếng động thoáng qua song cửa khiến Cừ Thiên Hiệp nghe rõ một, bèn tặc lưỡi bảo thầm:

- “Ồ lạ chưa!... ai xuất hiện giữa đêm... khuya khoắt thế này?”

Vừa bảo thầm vừa bước nhanh xuống giường hai tay nâng nhẹ cánh cửa song đẩy khẽ, lại đưa mắt nhìn xuyên qua khe cửa quan sát, chợt thấy một điểm trắng toát xuất hiện phía Tây... lơ lửng ngoài xa trăm trượng, chứng tỏ người này có một thân pháp cực cao.

Cừ Thiên Hiệp vô cùng nghi hoặc, lại nổi tính háo kỳ, tung mình nhảy vọt khỏi song cửa cao hàng trượng, bèn chiêu “ngự diệu long môn” thân mình như đoàn cá chép thi đua vượt thác hóa rồng, thoăn thoắt hướng ngay chỗ bóng trắng vừa xuất hiện bay vút tới, không gây ra tiếng động nhẹ nào.

Khi chàng lướt ngang qua phòng Nhan Như Ngọc, lại thấy đèn đuốc tối om, tứ bề vắng lặng, bèn chép miệng bảo nhỏ:

- “Nhan Như Ngọc đi đường mệt nhọc, ta không nên phá giấc ngủ của nàng, chỉ mình ta đi... xem cũng đủ!”

Vừa nghĩ đến đây, Cừ Thiên Hiệp trở thuật “Lôi hành cửu chuyển” lách nhẹ thân mình bay là đà trên mái ngói, nhắm hướng bóng trắng đuổi theo như bay biếc... ước chừng đã đến chỗ bóng

trắ ng xuấ t hiện lúc nấ y, Cừ Thiên Hiệp vội thấ u ngay cước bộ, nhắ c mình xệ t vào một bụi cây rậm ấ n thầ n nghe ngóng.

Một khắ c qua... Cừ Thiên Hiệp bỗng nghe một tiế ng:

- Hừ!

Bắ ng giọng mũi nổi lên, tiế p theo đầ y, tại lùm cây phía bên trái lên hai tiế ng “Cú cú” lạnh lù ng, hệt như tiế ng cú kêu canh giữ rừng khuya tĩ nh mị ch.

Cừ Thiên Hiệp hiểu ngay là khắ u ước của các giới đi đê m hành hiệp, bèn nín thở chờ đợi...

Tiế ng cú kêu vừa dứt, từ lùm cây bên trái bước ra một bóng người lùn nhỏ, nhanh như thỏ lẹ như cheo, thoắ t một phiế n đá cao cách đầ y chừng mười trượ ng xa, bóng người này vừa đứng trên phiế n đá, hắ n nhúc nhích đầ u nghiêng qua trái, đảo qua phải, dường như quan sát tĩ nh hình độn g tĩ nh.

Ngay lúc đó, phía bên hữu lại xuấ t hiện ba bóng người mau như điệ n giự t, lẹ như thoi đư a, chớp một cái đã đế n trước mặt bóng đen đứng trên phiế n đá.

Cả ba bóng người này vòng tay hướng vào bóng đen tỏ vế cung kính, bắ ng giọng nói ấ m ớ trong cổ họng khẽ thua:

- Chúng tôi là Hồ ` Quảng phân chia Huyế t Quang Giáo xin ra mắ t Hộ pháp!

Tên bị gọi là “Hộ pháp” phá lên cười lè khề, không đáp lễ trầ m giọng nói:

- Hãy đi theo ta...!

Nói xong thân mình lùn nhỏ của hắ n nhảy vọt lên cao như con khỉ rọm, chạy lăng cẳng như trồ t bảo vào khu rừng trúc về phía Tây...

Ba bóng đen rậm vật vờ to lớn, vẩy mạnh tay áo đen đánh “phắ t” một tiế ng nhẹ, thân mình nhắ c bổng lên cao, đuôi theo hướng bóng đen nhanh như chớp, chỉ thoắ t nhẹ như tia chớp đã biế n mình vào rừng trúc mắ t dạng.

Cừu Thiên Hiệp thắ y bồ n bóng người biế n vào rừng trúc, lại sợ đi mắ t dắ u, bèn nhích động đôi vai toan cử thề đuổi theo...

Bỗng nhiên, một giọng nói trầ m lạnh vang lên phía sau lưng:

- Khoan đi đã!

Cùng với tiế ng nói, một ngón tay vuồ t nhẹ vào “Tĩnh kiên huyết” sau ót chàng, tuy không có bao nhiêu dư lực, nhưng đủ áp đảo Cừu Thiên Hiệp không dám cưỡng mình vọt đuổi theo, vì chàng sợ nế u nhích động ngón tay người lạ sẽ bóp vào yế u huyết chề t tức khắ c.

Nế u lắ y công lực của Cừu Thiên Hiệp ra suy luận tuy chưa nói là cao thủ thượng thừa, nhưng nội lực và thính giác của chàng khá cao, có thể sánh với người tu luyện võ công “năm, sáu mươi năm” vậy mà không nghe tiế ng chân người động sau lưng, đế n nỗi bị kẻ lạ chìa tay điểm vào yế u huyết, nế u người lạ có hơi ác cảm với chàng chỉ ắ n nhẹ ngón tay vào yế u huyết cũng đủ kề t liễu tính mạng chàng trong tức khắ c.

Bởi thề Cừu Thiên Hiệp cảm nghe hô n phách rụng rời, mô hời toát ra ướt áo, đứng ngơ ngẩn như kẻ vừa bán linh hô n.

Người lạ lại ắ n nhẹ ngón tay vào ót chàng, bắ ng giọng nói lạnh như băng khề bảo:

Không được quay đầu lại nhé!

Cừu Thiên Hiệp đứng sững sờ như tượng gỗ, nhưng khí uất dựng lên đầy bụng, rên rỉ hỏi:

- Người là ai?

Người lạ vẫn lạnh lùng:

- Không cần biết! Người hãy nhận phong thư này là đủ!

Cừu Thiên Hiệp chưa kịp hô ỉ âm, đã thấy một phong thư từ phía sau đưa tới, dưới ánh sáng mờ mờ, chàng nhận thấy mấy dòng chữ sắc như dao đâm rả rã:

- “Thư phó: Thiên hạ đệ nhất kiếm Cừu Thiên Hiệp. Thân trâu.”

Thuận tay chàng đỡ lấy phong thư, vừa buột miệng lắp bắp:

- Thư... thư của ai... thế?

“Kiên tĩnh huyết” đột nhiên mất hẳn cái ấn nhẹ của ngón tay người lạ, đồng thời một cơn gió nổi cuộn lên rồi mất hẳn, không khí yên lặng lại trở về yên lặng.

Cừu Thiên Hiệp quay đầu lại, người đưa thư đã biến mất tự bao giờ, chứng tỏ công lực người này cao đến độ siêu phàm, bất chúng, sự việc xảy ra quá đột ngột khiến Cừu Thiên Hiệp cả kinh lẫn tức, bất giác cơ thể chàng khẽ run lên.

Chàng kinh vì “kẻ đưa thư có một công lực quá diệu” tất nhiên người chủ lá thư há chẳng cao trọng hơn sao? Có thể vị chủ nhân bức thư này là một nhân vật quý cung, hay là người của Thôn Tiên ngoại cảnh.

Vì nghĩ thế nên chàng cô nuôi t “ực” sự uất trào lên tận cổ, quay đầu nhìn tứ phía...

Bỗng chàng nghe nói:

- Thật quyết định như thế hay sao?

Một giọng nói lạnh lạnh nương theo chiều gió từ xa xa đưa lại, âm hưởng dường phát ra từ rừng trúc phía mặt.

Cừ Thiên Hiệp nhận ra giọng nói, bèn lấy làm kinh ngạc kêu khẽ:

- “Chính là giọng nói lạnh lùng của Nhan Như Ngọc chứ chẳng ai vào đây!”

Thế là thêm một sự khẩn trương kế tiếp.

Cừ Thiên Hiệp gạt phăng ý định đuổi theo kẻ đưa thừa, lập tức phi thân hướng vào chỗ phát ra tiếng nói, thân mình linh động nhẹ như hạc phục rấn bò, thoăn thoắt tiến vào rừng trúc. Quả nhiên chàng trông thấy Nhan Như Ngọc.

- Hôm qua lệnh chủ Nhan Như Ngọc đang đứng kê ven rừng trúc, tay tả chống vào mạn sườn, tay hữu nắm chặt đốc kiếm, đôi mắt sáng tinh linh, rọi thẳng vào bốn tên áo đen đứng đối diện, vẻ mặt của nàng nghiêm nghị đến lạnh lùng.

Bốn tên áo đen ba cao một lùn chính là bốn người Cừ Thiên Hiệp vừa thấy lúc đầu.

Cừ Thiên Hiệp vội nép mình sau bụi cây rậm quan sát lẽ tiếp.

Ngay lúc đó tên lùn nhỏ bị gọi là Hộ pháp, bước đến trước mặt Nhan Như Ngọc vòng tay rất cung kính, lên tiếng đáp khẽ:

- Sự thể rất lớn lao đã quyết định, xin Phó giáo chủ cố gắng thu xếp mọi việc trong vòng ba ngày tới đây... để cử hành đại sự!

Cừu Thiên Hiệp nghe qua đã biết mọi người này là thủ hạ Huyết Quang Giáo, mang sao đội nguyệt đến đây triệu gọi Phó giáo chủ của họ về Tổng giáo, tất là sự việc xảy ra quá quan hệ, chàng lại đưa mắt theo dõi...

Nhan Như Ngọc tỏ vẻ trầm ngâm, lại há miệng bảo:

- Mao Ôn hộ pháp!

Tên ô m nhỏ vòng tay thưa:

- Thuộc hạ xin chờ lệnh!

Nhan Như Ngọc nghiêm sắc mặt nói:

- Người mau về bẩm lại Giáo chủ nói việc này quan hệ đến sự mất còn của các giới võ lâm, muôn ngàn tính mạng sống hay chết đều do đó cả, nếu may mắn Huyết Quang Giáo được thành công, lẽ tự nhiên sẽ chiếm quyền bá chủ võ lâm, độc lập giữa sông hồ, muôn đời ngàn kiếp không bại hoại, nhục bẽ mặt trái lại. Nếu chẳng may bất hạnh thất bại lẽ tự nhiên chìm hẳn danh dự xuống đáy hồ, muôn kiếp ngàn đời không ngược mặt ngó thấy ai!

Gã lùn ô m tức Mao Ôn hộ pháp phá lên cười ha hả tiếp lời:

- Phó giáo chủ dạy chí phải! Thuộc hạ sẽ về bẩm báo lại Giáo chủ những lời này, nhưng theo ngu ý của Thuộc hạ, việc này bí ẩn đến chín phần mười nếu bỏ lơ không thể được!

Nhan Như Ngọc cau mày gất gỏng:

- Việc của bốn giáo ư? Đâu quan hệ bằ ng việc quan trọng trong Thiên hạ, hùng cứ chớ n võ lâm... việc này chẳng quan trọng hơn sao?

Mao Ôn hộ pháp thố i lui nửa bước lắ c đầ u tiế p lời:

- Chính là việc của Bốn giáo đầ y, Phó giáo chủ ạ! Nhưng còn một điểm thuộc hạ chưa kịp bẩm báo:

- Điểm gì... nói mau?

Nhan Như Ngọc gắ t gông bảo, khiế n Mao Ôn hộ pháp hơi chồ n dạ, bằ ng giọng nói cực trang trọng bẩm:

- Bẩm Phó giáo chủ! Giáo chủ hằ ng mong đợi ngày về của Phó giáo chủ, chỉ vì một điểm quan trọng nên giáo chủ cho mời đế n Tổng Đàn ba vị kỳ nhân, mà ba vị này đầ u bằ ng lòng ra mặt, do đó thuộc hạ muố n nói...

Nhan Như Ngọc tỏ ra kinh ngạc kêu lên hô t hoảng:

- Thế nào? Ba vị kỳ nhân đầ ng ý viế ng Tổng đàn ư?

Cừu Thiên Hiệp nghe qua sững sờ, không rõ ba vị kỳ nhân là ai? Mà Nhan Như Ngọc tỏ ra kinh ngạc đế n thế , lại nghe:

Mao Ôn hộ pháp nghiêm sắc mặt, giọng nói trầ m trầ m bảo tiế p:

- Chẳng những “ba vị đại kỳ nhân” bằ ng lòng ra mặt đế n Tổng đàn mà thôi Tổng giáo của ta còn thêm một sự đại hỷ chưa từng thấ y nữa kìa... ha... ha...

Nhan Như Ngọc trầ m giọng nói như hét:

- Mao Ôn người đùa với ta à? Người cười gì dữ thế ? Mao Ôn chuyện quái gì mà người gọi là Đại hỷ?

Mao Ôn hộ pháp lại tỏ ra cung kính như trước, hắ n vòng hai tay khúm núm hướng vào Nhan Như Ngọc nói to:

- Đại hỷ...! Thuộc hạ kính mừng Phó giáo chủ chỉ gặp hỷ sự!

Ồ`... Ta mà gặp hỷ sự! Hỷ sự gì?

Bẩm cao Phó Giáo Chủ, thật ra điề`u đại hỷ của bản giáo chỉ dành riêng cho Phó giáo chủ mà thôi!

Riêng ta! Vô lý thật!

Mao Ôn hộ pháp đổi giọng nghiêm trang nói:

- Chính the` Phó giáo chủ ạ!... À này... Phó giáo chủ có biế`t con trai của “Hoành thủy Đảo chúa là công tử “Ngọc diện truy phong” Bạch Vân Phi hay chẳng?

Nhan Như Ngọc cau mày tỏ vẻ nghĩ ngợi, bèn đáp xuôi:

- Ta đã thấ`y mặt một lâ`n!

Mao Ôn hộ pháp tỏ vẻ hân hoan, bắ`ng giọng nói như mơ như ảo tiế`p lời.

Ồ`i chao! Cậu công tử này nay mai là Thiế`u Đảo chủ Hoành Thủy, chẳng chử`ng đẹp đẽ khôi ngô, hình dung tao nhã, lại thêm tài quán tuyệt, võ học lại được Đảo chúa chon truyề`n thật là công cái võ lâm, trên đời ít có một!

Nhan Như Ngọc thấ`y hắ n thao thao bắ`t tuyệt, lắ`y làm bực bội khó chịu, trầ`m giọng hét:

- Ngươi nói cái gì nhiề`u quá the`? Ta hỏi ngươi hỷ sự là cái quái gì?

Mao Ôn hộ pháp nhún vai mỉm cười tiếp lời:

- Việc công tử “Ngọc diện truy phong” rất liên quan đến việc này!

Ngươi hãy mau nói ta nghe!

Mao Ôn hộ pháp mỉm cười bí hiểm, bằng giọng êm trầm nói lớn:

- Hay lắm! Hay lắm! Thuộc hạ xin trình bày cho Phó Giáo chủ nghe. Mười ngày trước đây đích thân Giáo chủ mở hoát Tổng đường thỉnh ân điển “Huyệ t Quang tổ sư” cậu tổ sư đáp ứng sự thành thân của hai họ!

Nhan Như Ngọc giật mình tháo lui ra sau mấy bước kêu lên hô t hoảng:

- Thành thân? Hai họ thành thân? Ta không hiểu ngươi muốn nói gì?

Mao Ôn hộ pháp cười hi hi ha ha nói:

- Nếu không phải sự thành thân của hai họ, thì có ai dám làm kinh động đến bản giáo Tổ sư? Phó giáo chủ nghĩ lại xem?

Nhan Như Ngọc lông lên như hổ đói, vươn thẳng hai cánh tay ngọc chộp mạnh đôi vai Mao Ôn hộ pháp lắc mạnh hỏi lên như hô t hoảng:

- Ngươi muốn ám chỉ ta ư? Giáo chủ bằng lòng hứa gả ta cho “Ngọc diện truy phong” Bạch vân Phi ư?

Mao Ôn hộ pháp đau buốt hai vai, hắ n không chịu nổi cái bá u của Nhan Như Ngọc nên nghiến răng chịu đựng gật đầu đáp:

- Phải... đây... bẩm phó giáo chủ... phải đây!

Nhan Như Ngọc chợt nhớ ra kêu lên một tiếng “Á” buông thòng hai vai, tháo lui mấy bước, đôi mắt hiện lên vẻ hốt hoảng đến cùng cực như điên như dại, đứng sững sờ như bức tượng phỗng sành.

Cừ Thiên Hiệp đứng núp trong lùm cây, bỗng cảm nghe như hòn đá ném trúng đầu một tiếng như tia sét bổ vào đầu, quả tim chàng rung động như tiếng trống liên hồi một báo động đềuu thác loạn xảy ra, đôi mắt hoa lên như muôn đốm lửa, một mùi vị mặn, đắng, chua, cay xung lên tận cổ, nghẹn ngào lợm giọng không phân tách được mùi gì?

Nhan Như Ngọc đột nhiên cao giọng hét:

- Mao Ôn hộ pháp! Giáo chủ khai đường yết kiến lệnh Tổ sư thật ư?

Vừa nói nàng vừa bước sấn đến trước mặt Mao Ôn hộ pháp rất gần, nàng giương đôi mắt lơ lửng nhìn gã thuộc hạ trần trụi.

Mao Ôn hộ pháp hoảng kinh tháo lui mấy bước run rẩy nói:

- Thuộc hạ dù có lá gan lớn bằng trời cũng không dám đứng trước mặt Phó giáo chủ nói điều giả trá... chỉ vì Giáo chủ đã khai đường yết kiến lệnh Tổ sư xin quyết định, vì thế việc này đối với bản giáo rất trọng đại, thuộc hạ đâu dám nhieu lời!

Nhan Như Ngọc cau mày hỏi tiếp:

- Tổ sư gia từ bi xuống Tổng đường ư?

Mao Ôn hộ pháp nghiêm giọng nói mau:

- Không, Lệnh Tổ sư không đại giá giáng lâm chỉ phát ra một lệnh tiền... trong lệnh tiền dạy...

Ngươi vẫn nhớ rõ chứ?

Mao Ôn hộ pháp tỏ vẻ cung kính nói tiếp:

- Ngày yết tổ, thuộc hạ may mắn được giữ phần hương hỏa, nên còn nhớ mấy câu thơ trong lệnh tiền!

Ngươi hãy đọc ta nghe!

- Vâng ạ!

Mao Ôn hộ pháp đáp ngay, hắ n đã ng hắ ng lắ y giọng, hình như quên bằng sự có mặt của vị Phó giáo chủ buột miệng ngâm lên sang sảng:

Nhân duyên tiể n sinh chủ định

Bán điểm đã bắ t do nhân

Võ lâm vĩnh truyề n giai thoại

Thi văn càn khôn đại định

Tạm dịch:

Kiể p duyên đã định tự tiề n sinh

Không thể do ta kén được tình

Giai thoại võ lâm truyề n thô ́ ng cũ

Càn khôn lời phú dạy thông minh.

Hắ n ngâm dứt má y câu thơ trong lệnh tiễn của Huyế t Quang Giáo tổ sư, vẻ cao húng hiện lên bằ ng giọng nói tươi như hoa tiế p lời:

- Phó giáo chủ! Người đã nghe thấ y chứ, thật là câu sám ký Tổ sư gia... tại sao...

Nhan Như Ngọc rô ng lên như điên dại:

- Cầm mô ã n người lại!

Vừa hết nàng vươn một cánh tay điểm nhẹ vào mũi Mao Ôn hộ pháp gắ t to:

- Ta bảo người biế t, giữa lúc việc này chưa kế t quả, ta câ m người không được rêu rao với một ai!

Mao Ôn hộ pháp ngạc nhiên, tro ắ mắ t nhìn Nhan Như Ngọc hỏi tiế p:

- Phó giáo chủ! Tổ sư đã quyế t định, bắ t luận sinh tử, nế u cưỡng lại Tổ mệnh ắ t bị hỏa phân thân đố t cho xương tan thịt nát! Phải vậy không?

Mao Ôn hộ pháp nhanh nhắ đáp:

- Phải đấ y! Phải đấ y! Đấ y là điề u Giáo mệnh thứ nhấ t trong bốn giáo hội! Nhan Như Ngọc nhế ch môi cười đau khổ nói:

- Nhưng mà! Hôn nhân là việc cá nhân, tự sự, không liên quan đế n luật giáo điề u, không can đế n việc “ khai đường yế u kiế n Tổ sư gia”.

Mao Ôn hộ pháp ngập ngừng nói tiế p:

- Phó giáo chủ nên nghĩ lại! Việc này... Tổ sư rất cao kiêu và suy xét rất tường tận... huống chi là... việc thành thân, đàn trai rất môn đương hộ đồ i...!

Nhan Như Ngọc sa sầm nét mặt quát to:

- Ai bảo ngươi nhiều lời thế?

Tiếp theo đây là một tiếng “Trót” tay hữu nàng vẩy mạnh trường kiếm chém vào không gian một cái, sau một khắc nàng cho vào vỏ kên thêm một tiếng “choeng!” lại đưa tay chỉ vào mặt Mao Ôn hộ pháp quát to:

- Hộ pháp! Ngươi lại vờ giọng dạy đời ta hay sao, nghĩ công lao hạn Sứ giả của bản giáo, ta tha thứ tội vô lễ của ngươi... hãy rút cho khuất mắt ta!

Mao Ôn hộ pháp run lên, loạng choạng tháo lui ra sau ba bốn bước, trở mắt nhìn Nhan Như Ngọc đến độ thất thán.

Ba tên Hộ giáo sứ giả Hồ` Quảng đứng bên ngoài, bất giác đưa tay quệt má y vòng mô` hôi rịn ướt trán, cả ba ngạc nhiên đồng kêu lên:

- Phó giáo chủ ban ơn!

Cừu Thiên Hiệp núp sang lùm cây rậm, đồ i với mọi việc đã nghe thấy, như vừa trải qua cơn ác mộng, khiến cõi lòng dâng lên một niềm chua chát, đau buồn như muỗi xát kim châm.

Chàng cảm thấy còn gì lưu lại đây, hơn nữa sợ Nhan Như Ngọc trở về khách sạn trước, nên chàng ngược mặt nhìn lên trời, thấy màn sương mù dày đặc, ước chừng giữa canh tư. Chàng không muốn ai trông thấy, nên chỉ lặc mình thì triển thân pháp “Lôi

hoàn Cửu chuyển” thoắt một cái như cơn gió nhẹ nổi lên, hướng vào cổ trăn bay thoăn thoắt:

- Trên đường về khách sạn, chàng càng suy nghĩ, càng thấy không đúng, vì chẳng tìm ra câu trả lời cho thỏa đáng nào, vì chàng nghĩ:

“Nếu Nhan Như Ngọc thành thật với mình, thì tại sao nàng không kể chàng nghe một vài khía cạnh về chuyện này... chuyện của Huyết Quang Giáo?”

Nếu nàng không thành thật với mình, thì tại sao ba lần, bảy lượt âm thầm giúp đỡ mình? Và lại mỗi lần giúp đỡ nàng không kể đến bản thân, tại sao nàng lại hy sinh cho ta đến thế?

Lại nghe đến việc hôn nhân, chính Huyết Quang Giáo, phải khai đường yết kiến Tể sư cầu chứng kiến, và chính lệnh tiên Tể sư gia quyết định, vì có nào nàng tỏ vẻ bất mãn, dám cưỡng lại pháp lệnh và giáo điều của bốn môn? Vì ta ư?

Thêm vào đây... ba vị kỳ nhon là ai? Câu chuyện đại sự của Huyết Quang Giáo là gì? Mà Hồng hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc mở miệng lớn lời bảo quan hệ mật còn trong các giới võ lâm, muôn ngàn sinh mệnh điểu do đó cả?

Tất cả và tất cả, chỉ xảy ra một ngày?

Cừu Thiên Hiệp càng suy nghĩ càng thêm quần trí, suy sết không cùng, thì cũng vừa về đến khách sạn. Khi bước vào phòng, chàng toan lấy phong thư của quái nhân gửi lúc nãy ra xem. Bàn tay chàng vừa cho vào bọc lấy phong thư ra cho kịp mở ra đọc đã nghe:

- Sợat!

Một tiếng gió nổi cách đây không xa, tiếng theo đó là hai tiếng “kéo kẹt”, vang lên.

Nguyên Nhan Như Ngọc vừa vọt vào cửa song mới gây ra tiếng động kể trên, nàng lại đưa tay khép nhẹ song cửa, lại bước ra mở cửa cái, rồi đi thẳng lại phòng Cừ Thiên Hiệp, dường như nàng dừng lại nghe ngóng một lúc lâu, tựa hồ như không phát giác được gì, nàng lại quay ra ngõ ngoài viện, bước dần dần đến bên cửa sổ của Cừ Thiên Hiệp ... rình mò hầu như muốn tìm hiểu sự gì...

Lúc bây giờ Cừ Thiên Hiệp đối với Nhan Như Ngọc có đôi phần dè dặt nghi ngờ... khi nghe bước chân nàng xê dịch trên mái ngói với cước nhanh phong thư vào bọc, khom lưng chuồn thẳng vào màn, giả vờ như say ngủ chờ xem Nhan Như Ngọc hành động ra sao...

Lúc bây giờ trời đã ẩn dưới mây hồng, ánh sớm ban mai rọi sáng lò mờ qua khe cửa. Vì thế Cừ Thiên Hiệp trông thấy một khuôn mặt đẹp như tiên nga ẩn dưới lớp màn che cửa sổ, chính là bóng của Nhan Như Ngọc, dường như nàng áp tai nghe ngóng, phút chốc lại xuyên qua khe cửa nhìn trộm...

Cừ Thiên Hiệp thấy thế nhủ thầm:

- “Thật là lòng dạ đàn bà, sâu sắc tựa kim nhìn đáy nước, không thể nhìn thấy hay soi thấu được!” nghĩ đến đây khiến chàng tỏ ý dè dặt hơn, và tự nhủ:

- Nếu nàng có trở tráo hành động, xô cửa bước vào phòng, ta sẽ tình sao đây?

Tuốt nhanh “Khô trúc thánh kiếm” cùng nàng...

Cừ Thiên Hiệp rùng mình, không dám nghĩ tiếp chỉ vì, đối với cái hôn đầu tiên của Nhan Như Ngọc ban cho chàng, đã gây cho

chàng một ấn tượng... đã biết yêu... và yêu Nhan Như Ngọc quá rõ! Tình yêu âm thầm trầm lặng, dễ bỏ ngỏ phát khởi trong tâm khảm, tuy không biểu lộ ra ngoài, nhưng vẫn sôi trào ừng ực bên trong.

Một đêm, qua sự phát giác và nghe ngóng sự thật, tạo cho chàng một sự in trí hời hợt lo âu, hải hùng, đau xót...!

Lúc bấy giờ, Cừ Thiên Hiệp lại thấy Nhan Như Ngọc là một cô gái xa lạ, thâm trầm thái quá, kẻ sách lăm điếu, không còn nhu mì đoan trang như trước nữa, tự nhiên chàng phủ nhận mọi tình chân thật của Nhan Như Ngọc đối với chàng.

Ngay lúc đó chiếc bóng của Nhan Như Ngọc ngoài song khẽ chớp động, nàng đưa tay gõ nhẹ vào song cửa:

- Cộc, cộc!

Hai tiếng gõ cửa vang lên lơng lộng.

Cừ Thiên Hiệp không thể đóng kịch giả bộ... được, bèn cựa nhẹ thân mình, vờ như người vừa tỉnh ngủ, hai mắt mở to ra, hai tay vươn vai một cái, bằng giọng nói nhừa nhựa hỏi:

- Ai đó vậy?

Nhan Như Ngọc phá lên cười ha hả, bằng giọng nói trong như chuông ngân gọi vọng vào:

- Dậy đi chứ, người ngủ thật say sưa, người ta đứng chầu dưới cửa hàng giờ mà chẳng hay biết gì cả.. hay là người say sưa trong giấc mộng vàng?

Cừ Thiên Hiệp khóat màn bước nhanh xuống đất, giả bộ kinh ngạc nói to:

- Ôi chao! Thật như vậy, ta đang nằm mơ thấy lạc vào cảnh thần tiên, nhưng đây đây rấ n độc!... À Nhan cô nương, đêm nay cô nương cũng ngon giấ c đấ y chứ!

Trong lúc lòng chàng quá dè dặt, nên vô tình đổi cách xưng hô, không gọi Như Ngọc như trước nữa.

Nhan Như Ngọc là một cô gái rấ t tề nhị hay để ý từng chút một, khi nghe qua, nàng vội hỏi ngay:

- Mới có một đêm đã quên hết rồi ư? Sao người thích gọi cô nương, tiểu thư mãi thế...?

Cừ Thiên Hiệp nghe qua, chép miệng mắ ng thầ m:

- Thôi đi yêu hô` quý mị, ta quá nể người... không muố n thấ y người để lộ đuôi chồ n!

Nghĩ đế n đây, chàng nhìn Nhan Như Ngọc tặc lưỡi mỉm cười đáp:

- Phải đấ y! Có lẽ ta ưng gọi như thế? Vì ta có cảm tưởng một đêm qua, mọi việc trên đời này điề u thay đổi hết! Ánh sáng, không khí hoàn toàn mới, luôn cả thân ta biế n thành một tha nhân, và kể cả ngày nay gầ n như sáng hơn mọi hôm!...

Cừ Thiên Hiệp cô ý dùng lời nói xa xa gầ n gầ n, cảnh giác cô nàng... nhưng...

Hồ`ng hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc dường như không lưu ý tới mà chỉ mỉm cười điề m đậm nói tiế p:

- Tại sao vậy? Chỉ một đêm thay đổi....

Nghĩ cũng lạ nhỉ! Riêng ta đêm qua ngủ vui không biế t trời đấ t gì!...

Nói xong nàng đưa tay che miệng “ngáp” một một cái rấ t tự nhiên chứng tỏ nàng ngủ chưa no mắ t.

HỒI THỨ BẢY MƯỜI TƯ

Bát Hô` Ly tìm cừu chẻn lố`i

Hoa Lệnh chủ hờn tỏ giề`t chồ`n

Cừu Thiên Hiệp nghe suýt bật cười thành tiế`ng, chép miệng mắ`ng thầ`m:

- “Người thực già hàm lão khẩu, rõ ràng người thức trắ`ng đêm nay mà dám bày điề`u nói dố`i, nế`u ta không thấ`y tận mắ`t ắ`t bị người xem như một kẻ ù lỳ, buộc nghe một lố` chuyện hoang đường”!

Nghĩ đế`n đây, Thiên Hiệp đẩy mạnh mở toát cửa phòng, đon đả đáp lời Nhan Như Ngọc:

- Phải đầ`y cũng do người chọn nơi đây nghĩ nên ta thiên nghĩ người có hẹn ước với ai điề`u gì quan trọng chứ!

Chàng chỉ nói một câu băng quơ ngái ngủ... Nhan Như Ngọc nghe qua tưởng đâu câu chuyện đêm hôm bị bại lộ, vội vàng hỏi ngay:

- Người vừa bảo gì thế`?

Cừu Thiên Hiệp chép miệng cười khì, bắ`ng giọng nói thản nhiên đáp:

- Ta tưởng người gây sự đánh nhau, tròn một đêm không ngủ... ai ngờ người được ngủ một giấ`c an ổn ngon lành... ha... ha!

Nhan Như Ngọc vụt há miệng ngáp dài, nàng vội đưa tay che miệng...

Cừu Thiên Hiệp ngược mặt lên trời cười sặc sụa, bắ`ng giọng nói nửa đùa nửa thật bảo:

- Oái chao! Người bảo ngủ một giấ`c no nên tại sao cứ ngáp hoài như chưa hê`nhắ`m mắ`t?

Nhan Như Ngọc sượng sùng cô`gượng cười tiế`p lời:

- Khi không lại ngáp kỳ thật! Có lẽ vừa thức dậy chưa rửa mặt cũng nên? À... này chúng ta lên đường ngay chứ?

Cừu Thiên Hiệp giả bộ cúi đầ`u suy nghĩ, một lúc lâu mới trầ`m giọng trả lời:

- Theo ý ta không câ`n đế`n Long hổ sơn nữa.

Nhan Như Ngọc ngạc nhiên kêu lên:

- Húy! Sao lạ thế`? Không câ`n đi? Tại sao? Chúng ta đã hẹn ước trong vòng mười hôm là có mặt tại Long hổ sơn kia mà?

Cừu Thiên Hiệp nhún vai tỏ vẻ lạnh lùng tiế`p lời:

- Không phải vậy đâu? Không câ`n là không câ`n có người đi theo đầ`y!

Nhan Như Ngọc nhướn mày trợn mắ`t nói như hét:

- Tại sao? Ngủ một đêm người đã thay đổi ý kiế`n rô`i à?

Cừu Thiên Hiệp mỉm cười điề`m đạm:

- Cũng không phải thế`! Vì chúng nó ước hẹn với ta chứ không có ý mời người.

Nhan Như Ngọc cười gượng hỏi nhanh:

- Có lẽ nào chúng ta lại phân hai?

Cừu Thiên Hiệp đáp ngay không do dự:

- Có lẽ lắm chứ! Vì người đi đường người, ta đi đường ta... tự nhiên có gì lạ!

Nhan Như Ngọc nghe qua mặt trắng hóa hồng, mắt ngài chếch ngược, lông mày làm kinh ngạc bờ vai hồng, bằng giọng nói buồn như khóc rên rỉ:

- Người... tại sao người nữ nói những lời này, có lẽ nào chỉ một đêm người đã thay đổi hết hay sao?

Cừu Thiên Hiệp nghĩ đến việc xảy ra đêm qua sự tức giận vẫn chưa nguôi, chàng muốn nói những lời cay đắng phũ phàng hơn nữa, nhưng chàng cảm thấy trận giắc nội tâm, hiện lên xung đột mãnh liệt, làm đau đớn cả lồng ngực, chỉ vì chàng nghĩ đến ba điều không ổn: Một là “Đường đường hiệp sĩ lại đi rình mò nghe trộm việc người khác, thánh nhơn dạy “Kẻ bất nhĩ vô lễ là thế! Điều thứ hai: Đối với Nhan Như Ngọc, chàng chưa tìm hiểu được nàng có thực tâm với mình không. Vì thế không dám xử sự hồ đồ, cách ngôn có câu: một cử động sai, ngàn thu ân hận, cần phải suy nghĩ lại. Điều thứ ba: chàng đã yêu nàng, yêu đến độ say mê cuồng nhiệt, nên không thể để người yêu có bộ mặt râu rĩ khó coi! Vì những ý nghĩ như thế Cừu Thiên Hiệp đôi giận làm vui nói:

- Không có biến đổi gì cả! Chỉ vì ta xét thấy không cần sự có mặt của người?

Nhan Như Ngọc mắt nhắm lệ, gương mặt tỏ ra ai bi thối ng khổ, bỗng nhiên nàng chạy nhanh vào trong phòng, giang hai tay ra ôm lấy Cừu Thiên Hiệp, gục đầu trên vai nức nở:

- Ta không cần người có thay đổi ý kiến gì cũng mặc, riêng phần ta nguyện chẳng xa người nửa bước, dù cho lên thác xuống ghềnh, chân trời góc biển ta vẫn ở mãi bên người, quyết chẳng... xa người được nữa!

Cừu Thiên Hiệp cảm thấy thân kinh căng thẳng như đường tơ, hô t hoảng nói mau:

- Thôi... thôi... không có gì thay đổi, chẳng rời nhau thì chẳng rời nhau... không có chi mà... nước nở ấm lên như thế... ừ... chúng ta hãy sửa soạn lên đường... người ngẩng mặt trông kìa... bọn tiểu nhị lên thu dọn trang phòng đây!

Quả nhiên một tên tiểu nhị dừng trước cửa phòng, hấn thấy bên trong đèn đuốc tắt tối om, bèn đưa tay gõ nhẹ cửa cao giọng nói:

- Khách quan, khách quan sáng rồi, khách quan dặn cuối canh năm gọi, hiện giờ đã quá canh năm. Khách quan dậy đi... sửa soạn lên đường cho sớm!

Nhan Như Ngọc buông Cừu Thiên Hiệp ra ngay phá lên cười gượng nói:

- Ta đi tắm sơ sơ, người hãy lo rửa mặt và thu xếp đồ đạc!

Vừa nói dứt không đợi Cừu Thiên Hiệp trả lời, nàng xô cửa bước ra quay về phòng riêng.

Chẳng mấy phút cả hai tắm rửa thu xếp đồ đạc xong, dùng buổi điểm tâm, Cừu Thiên Hiệp toan móc tiền trả, không ngờ Nhan Như Ngọc đã trả trước từ lâu. Đoạn cả hai rời khách sạn đi lên ra khỏi cổ trấn.

Cừu Thiên Hiệp bị ám ảnh bởi cảnh tượng đêm hôm qua nên cúi đầu đi mãi miết, miệng nói lảm nhảm, phút chốc lại gật gù cười

một mình phàm tâm sự nội tâm thường phát hiện ra cử chỉ dung mạo, khiến Cừ Thiên Hiệp biến thành một người trầm mặc, ít nói không cười, khác hẳn lúc trước khá xa- Nhan Như Ngọc nghĩ muốn nát óc không rõ vì sao tâm tính chàng biến đổi.

Hai người mang hai tâm dự u buồn, cúi đầu đi mãi miết như vị sãi già đi khất thực trì bình.

Nhan Như Ngọc không chịu được sự nín lặng lâu, nên buột miệng hỏi:

- Đây... người có tâm sự gì... dường như một kẻ mất linh hồn thế...?

Cừ Thiên Hiệp mỉm cười chua chát chàng bèn dùng kẻ điếu tra Nhan Như Ngọc, nên giả bộ thờ dài lấc đầu đáp:

- Có gì đâu! Chẳng qua là... ta chợt nhớ lại một việc quái lạ trong chốn võ lâm!

Quái lạ! Việc gì thế?

Cừ Thiên Hiệp làm ra vẻ như nhà tu tìm ra chân lý uyên nguyên, gật gù nói tiếp:

- À... ạ! Ta nhớ ra rồi! Đây... ta muốn hỏi người, vì ta nhận thấy người nhậm chức Phó giáo chủ Huyền Quang Giáo, tất nhiên kiến thức người sâu rộng hơn ta, vì người quen biết không ít nhân vật võ lâm phải vậy không?

Không nhất thiết, nhưng người muốn nói cái gì mới được chứ? Quái lạ, sự vật hay con người? Điểm hung ác hay hận thù mới được chứ?

Cừu Thiên Hiệp vờ bóp trán nghĩ ngợi, một lúc sau gật đầu lia lịa nói:

- Uøm! Người hỏi phải đây... ta muốn hỏi về người... nghe các giới võ lâm đồn đãi, ngoài Cửu đại môn phái, các môn hội bang ra, còn có ba vị quái khách mà họ gọi là tam đại kỳ nhon, vậy ba đại kỳ nhon này là người thế nào? Công lực ra sao? Xuất thân và ở tại đâu?

Nhan Như Ngọc hơi tái mặt, bằng giọng nói mất tự nhiên hỏi lại:

- Vì lý do gì? Đột nhiên người hỏi ba vị kỳ nhon?

Lý do? Không có chẳng có lý do gì cả, chỉ vì ta nhớ đến đâu... hỏi đến đó vậy thôi!

Nhan Như Ngọc cố dằn cơn xúc động, cúi mặt thở dài náo ruột, bằng giọng trầm trầm kể tiếp:

- Ba vị kỳ nhon, không bang hội, không môn phái ấy là ba vị khét tiếng võ lâm độc cư ngoài biển cả là ba vị đảo chúa. Sở dĩ người ta gọi là “Kỳ” là ám chỉ võ công của ba người này rất nên quái lạ, lại thêm cá tính rất lạnh lùng, khinh người ngạo vật, độc lập giữa vùng trời nước bao la, không hề giao du một nhân vật võ lâm nào trên đất liền, họ tiêu dao trên đảo, chung thân không ngó nghĩ đến ai? Đồng thời cũng chưa ai bén mảng đến ba hòn đảo nọ... thành thử không có gì lạ phải tìm hiểu!

Cừu Thiên Hiệp tuy nóng lòng muốn nghe, nhưng giả vờ tỉnh, không để lộ tia cảm động nào ra mặt, một lát sau buột miệng kêu lên:

- Ô! Nếu chỉ có thế... không đáng liệt vào hạng kỳ nhon, quái kiệt được.

Nhan Như Ngọc thành thật nói tiếp:

- Không, không nên nhìn thoáng qua mà phê bình vội! Ba vị đại kỳ nhân này, chuyên sử dụng ba món binh khí xưa nay ít có, mỗi món binh khí có một sở trường đặc biệt, phù hợp với nhiều thế võ quái dị bí truyền, tuy đất Trung Nguyên nhiều tay kỳ nhân, quái kiệt nhưng chẳng một ai dám khinh bạc ba vị kỳ nhân hải đảo này!!

Cừu Thiên Hiệp lên tiếng phù họa nói:

- À... ra thế?

Nhan Như Ngọc tỏ ra bí mật, bằng giọng nói êm trầm, kể:

- Theo lời đồn đãi: bốn mươi năm về trước, nhiều danh sơn cao sĩ Trung Nguyên tỏ ý khinh bạc ba vị đại kỳ nhân là hạng người “đầu sông góc biển” tài cán chẳng bao nhiêu... họ lại động tính hiếu kỳ, muốn thử qua ba món binh khí quái lạ, cho nên hết người này qua người khác... sang thám hiểm ba hòn đảo nọ, nhưng ô hô tất cả cùng chung một số phận “ra đi chẳng có ngày về”, như chìm giữa bể sâu” bật vô âm tín...

Cừu Thiên Hiệp chớp mắt ngó mong lên chín tầng vô tận, bằng giọng nói hữu ý nhưng làm ra vẻ vô tâm:

- À... như thế đấy! Theo sự tưởng tượng của ta, thí dụ ba vị này kết tay đâu cật mà xâm nhập đất liền thì chắc chắn những cao nhân kỳ sĩ võ lâm chịu mất mạng, chứ không biết lấy phương pháp nào chống trả nữa rồi?

Nhan Như Ngọc động tâm, mày ngài khẽ run máy lượt, điềm đạm hỏi:

- Tại sao người tưởng tượng như thế! Hoặc giả người nghe các giới võ lâm đồn đãi hay sao?

Cừu Thiên Hiệp bật cười to, bắ`ng giọng nói nghiêm trang, song không kém phầ`n sắ`c bén bảo:

- Đã bảo tưởng tượng mà ly! Tưởng tượng phải có lý do hay sao? Lờì đồ`n đấì? Ta có đi đâu mà nghe chuyện bán ra tán vào của thiên hạ? Thực ta không hiểu nổi người, mỗi khi ta nói ra một lờì gì, người hỏi cho cùng cặn không thôi... nào là: “Người nghĩ sao...?... lý do gì thế` nào? Và vân vân... thì người bảo ta làm sao trả lờì cho tách bạch được chứ?

Nhan Như Ngọc là tay lanh lợi hoạt bát, bị câu hỏi này cũng nghẹn họng thồ`t chẳng ra lờì.

Cừu Thiên Hiệp liế`c thắ`y thắ`n thái của Nhan Như Ngọc bắ`t an, gương mặt sắ`u bi đắ`ng thương hại, hai viề`n mi chớp chớp, tia mắ`t long lanh, chứng tỏ nàng uắ`t hận cảnh hông, bắ`t giác Cừu Thiên Hiệp chếp miệng bảo thắ`m:

- “Chính ta làm bức nàng đắ`y... rõ tội nghiệp!”

Vì nghĩ như thế` , chàng đổi giọng hiề`n hòa nói tiế`p:

- Cũng vì thế` ta mới nói “Vì ta chợt nhớ một việc quái lạ trong chồ`n võ lâm! Có phải ta nói như thế` không nào?

Nhan Như Ngọc thở dài não ruột, nàng gật gù nói:

- Không có gì đâu... chính người nói đúng đắ`y! Nế`u sự thật có như vậy... thì một ngày nào đó, trên chồ`n giang hồ` ... sẽ xảy ra nguy hiểm, nế`n võ lâm Trung Nguyên bị sút mẻ, vỡ lở khó tránh được! Ôi... thực là một trận thảm họa, một sát kiế`p tương lai...!

Giọng nói của nàng thực bi ai thồ`ng thiế`t thương cảm bồ`i hồ`i.

Cừu Thiên Hiệp nhìn thấ y vẻ mặt chán nản sâ u bi của Nhan Như Ngọc, bấ t giác dòng sĩ khí nổi dậy trong cõ i hùng tâm, bèn đồng dặc nói to:

- Trừ khi Cừu Thiên Hiệp không có mặt trên chồ n võ lâm, hay số ng còn trên dương thế , thì mặc ai muố n tung hoành thế nào cũng được. Nế u một mai Cừu mỗ còn tồ n tại trên chồ n võ lâm, sẽ nguyện cùng ba vị đại kỳ nhân tranh tài cao hạ, nhấ n cho bọn chúng biế t “Trung Nguyên không kém nhân vật cừ khôi, đồ ng thời ta cho chúng một bài học, không còn dám bén mảng đế n Trung Nguyên nữa”!

Giọng nói của chàng hùng dũng hiên ngang rấ t thân tình.

Nhan Như Ngọc nghe qua, mỉm cười vui vẻ lại nghiêm nghị tiế p lời:

- Ta cũng mong ước ngưoi toại nguyện, nhưng... nế u một ngày nào đó... sự thật lại xảy ra, ta mong ngưoi đề phòng trong muôn mặt, nhân vì...

Cừu Thiên Hiệp phá lên cười ha hả, đưa tay vỗ vào ngực, ngắ t lời Nhan Như Ngọc nói cựa to:

- Một chánh nghĩa áp đảo muôn gian tà! Cừu Thiên Hiệp này thuộc vào hàng “Chánh khí” luôn luôn hiế n mình cho nghĩa có sợ chi ai!

Ngay lúc đó tại khu rừng kế cận cỏ cây lay động mạnh.

Bỗng nhiên, bảy tám bóng ngưoi lao ra vun vút hạ giữa khoảng Nhan Như Ngọc và Cừu Thiên Hiệp đang đứng. Đi đầ u là một ả phu nhon phong tao tuấ n nhấ , theo sau là bảy gã thanh niên đẹp đẽ khô i ngô, bọn chúng tám ngưoi phân ra tám hướng vây phủ Cừu Thiên

Hiệp và Nhan Như Ngọc vào giữa, mỗi tên đều dương mi trợn mắt nhìn Cừu Thiên Hiệp không chớp.

Tên đầu lãnh trên mặt có vết sẹo xanh, hắn đưa tay ra sau lưng rút nhanh ngọn lưu tinh chùy, giơ cao chĩa vào mặt Cừu Thiên Hiệp trầm giọng hỏi:

- Người nói gì là “Chánh nghĩa áp đảo muôn gian tà!” ta muốn xem qua chánh khí của người đây! Bằng ngọn lưu tinh chùy này, ta sẽ phá vỡ cái chánh khí của người, thử xem người có áp đảo nổi muôn tà hay không?

Câu chuyện xảy ra quá đột ngột khiến Cừu Thiên Hiệp lẫn Nhan Như Ngọc giật mình kinh hãi, bóng người chớp động lẹ, cả hai phân ra tả hữu thủ thế, gương mặt nhìn bọn người lạ trần trần.

Gã hán tử có vết sẹo “xanh” phá lên cười ha hả bằng giọng trầm khiếp quất to:

- Tiểu bối i! Bộ dạng như người mà dám rêu rao câu chánh nghĩa hay sao?

Cừu Thiên Hiệp chưa kịp trả lời, Hòang hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc bước sấn tới trước hai bước, gằn giọng thét hỏi:

- Cừu cung bát hổ, các người muốn đi đâu chi?

Cừu Thiên Hiệp nghe qua rúng động toàn thân. Nguyên vì “Cừu cung bát hổ” là nhóm hắc đạo gian tà tội bậc, đánh ác khôn lường, hoành hành ngang ngược trong hai tỉnh Hoàn, Hồ...

Mọi người nghe đến tên đều lắc đầu chặc lưỡi, ghê óan những thủ đoạn dã man tàn nhẫn của bọn chúng khôn cùng, thực là một phường lục lâm thảo khấu trứ danh.

Hôm nay, đột nhiên chúng ra mặt ngăn đường chèn lố i, không rõ bọn chúng muô n giờ trò gì?

Tên “hô`” có vế t theo “xanh” hai tay huy động trái chùy lưu tinh nhanh như vũ bão, phát ra tiế ng “o...o” bấ t tuyệt, chiề u nhấ p nháy như muôn đóm lửa xạ bô n phương, bắ ng giọng âm ma hách xược quát lên lạnh lạnh:

- Chúng tôi đi tìm gã họ Cừu để thanh toán vài món nợ, đố i với Huyề t Quang Giáo vô can, xin Phó giáo chủ hãy nhìn “hắ n” cho tôi trị tội!!

Nhan Như Ngọc trợn mắ t nói nhanh:

- Không... thể...

Nhanh như chớp, Cừu Thiên Hiệp phi thân vượt qua Nhan Như Ngọc giọng ngắ t lời:

Các người tìm họ Cừu đòi nợ gì? Nói mau?

Gã “Hô`” có vế t sẹo xanh lay động lưu tinh chùy vùn vụt, hét lên như sắ m nổ:

- Nợ gì à? Nế u không ta tìm người để làm gì? Cừu Thiên Hiệp món nợ máu mà người đã vay là vì người đang tâm hạ sát “Thập bát la hán” Cừu cung Sơn, hiện giờ người phải bô i hoàn tức khắ c!

Cừu Thiên Hiệp nghe qua chột hiểu, trắ m giọng quát to:

- Vậy các người tìm ta... cô t ý là báo thù cho Thập bát la hán thật ư?

Nhan Như Ngọc vội chen lời hét to:

- Suyt! Đừng khoác láo chẳng ai tin được, tuy Bát Hô` và Thập bát la hán nằm trong giải Cửu cung Sơn, nhưng kỵ nhau như nước lửa, thù hận nhau hàng trăm năm, mặt liê`u sanh tử đô`i đầ`u, thì chẳng thay ai báo cừu tiê`t hận gì cả?

Tên “hô`” có vế`t sẹo “xanh” giận tím mặt, hắ`n cau mày trợn mắ`t hét to:

- Phó giáo chủ ngươi nói chi những lời này, vì như chúng tôi có bắ`t hòa với nhau, thì chỉ là việc của Cửu cung Sơn, nhưng đô`i với bên ngoài nế`u chẳng tồ`t sao cũng chung dòng nước, nế`u chẳng thân sao ở chung đô`i, Thanh diện hô` ta đây, giàu lòng rộng nghĩa khí... vì ta xét thắ`y nế`u ta không đứng ra báo thù cho chúng..., thì còn có ai vào đây nữa chứ!

Nhan Như Ngọc nghe qua nổi giận, phá lên cười lạnh lạnh tiê`p lời:

- Hừm! Ngươi nói dễ nghe đầ`y chứ! Chính các ngươi và Thập bát la hán tranh nhau phá`n đầ`t Cửu cung Sơn, năm nào Cửu cung Sơn làm lễ khai sơn tề` núi, đầ`u chề`t ít nhiê`u người. Hôm nay các ngươi đã nhỗ được cây đỉnh trước mắ`t, đáng lẽ các ngươi hãy hướng vào Cửu Thiên Hiệp gặt đầ`u cảm tạ mới phải, vì người đã vô tình giúp ngươi xưng bá Cửu cung Sơn. Các ngươi còn nói có ý định gì mờ ám, sao chẳng nói ra cho sớm?

Thanh diện hô` nét mặt ẩn vài tia giận dữ, nhưng hắ`n đâu dám giở trò hỗn láo, chỉ vì chúng biế`t rõ Nhan Như Ngọc quá ư lợi hại nên gượng dắ`n cơn tức giận trả lời.

- Tôi đã nói hế`t lời, nên báo thù quyế`t báo thù, mọi việc chỉ nhắ`m vào gã họ Cửu, không can thiệp việc đế`n Phó Giáo chủ!

Nhan Như Ngọc nghe qua biế`n sắ`c, nặng giọng đáp:

- Người muô' n giờ giọng hỗn với Bản cô nương nữa sao!

Thanh diện hồ' phá lên cười lạnh lạnh nói:

- Không phải vậy đâu Phó giáo chủ ạ! Chúng tôi đố' i với Huyê' t quang giáo chẳng không kếm oán gây thù, mà có thể gằn gỏi nhau như một nhà nữa...

Nhan Như Ngọc nổi giận xung thiên, quắ' c đôi mắ' t ngọc rọi thẳng vào mặt đố' i phương cả mắ' ng:

- Câm mô' m! Ai đố' ng hạng với người kìa!

Cửu Cung Bát Hồ' người thiê' u phụ dẫn đầ' u là “Dâm hồ'” “Hứa hoàn Kỳ”, phá lên cười lạnh lạnh, và buột miệng bảo khế:

- Hừ! Hung tợn thật! Có lẽ nào gã họ Cửu là... cận vệ của người!

Nguyên “Dâm hồ' Hứa Hoàn Kỳ”, là một cô gái duy nhấ' t trong nhóm “Bát hồ' ly”, danh tiế' ng của nàng trảy trúa khắ' p giới giang hồ' ai nấ' y đề' u biế' t mặt, Cửu Cung Bát hồ' xuấ' t đạo võ lâm đã nhiê' u năm, song chẳng được Môn phái nào, hội nào lưu ý tới, nên bọn chúng cùng với Thấ' p Bát la hán chiế' m cứ ngọn cửu cung Sơn, tuy ở chung một phầ' n đấ' t, nhưng hai bên hiề' m nhau hơn cừu địch, vì thê' lực đôi bên tương đương nhau, lại thêm cái tên Dâm hồ' Hứa Hoàn Kỳ nhor nhóp đế' n nổi, không một danh môn chánh phái nào, chịu thừa nhận.

Tuy Dâm hồ' Hứa Hoàn Kỳ nói rấ' t nhỏ, xong cô ả đứng quá gầ' n Nhan Như Ngọc nên vị phó Phó Giáo chủ Huyê' t quang giáo nghe rấ' t rõ ràng bắ' t giác cau mày liễu, mắ' t hạnh đoanh trông đảo nhìn Dâm hồ' rít lên kinh khiế' p.

- Dâm hồ', người nói gì thê' ?

Thanh diện hồ` nhanh mắt, bước tới kính cẩn đáp thay:

- Phó giáo chủ sự việc xảy ra hôm nay đều do gã họ Cừu, xin phó giải chủ...

Nhan Như Ngọc cướp lời quát to:

- Câm mồm!

Vừa hét dứt, gương mặt nàng tái xanh vì uất hận, thuận tay nàng đưa lên mái tóc gỡ lấy một trong ba đóa hoa, nhắm ngay vào Thanh diện hồ` ném mạnh tới, đồng thời buột miệng quát tháo bảo:

- Người hãy giao “Dâm hồ`” cho ta!

Đóa hao hồ`ng nhưng nương theo chiều gió lao vun vút, nhắm ngay Thanh diện hồ` bắn nhanh như tên bay điện chớp, ảo diệu vô ngần.

Cửu Cung bát hồ` thấy Nhan Như Ngọc phát hồ`ng hoa lệnh, tất cả đồng rú lên một tiếng kinh hãi, thê m lo cho số mạng của Dâm hồ`.

Thanh diện hồ` đứng thẳng người vươn tay đón đóa hồ`ng hao, vừa gượng cười nói tiếu p:

- Xin phó giáo chủ bớt...

Nhan Như Ngọc lửa giận bốc lên ngàn ngút, trầm giọng hét:

- Lệnh phát ra phải tuân theo tức khắc, nếu người cưỡng lại, chỉ nói một tiếng không, bản giáo chủ sẽ diệt tám con dã hồ` chết ngay tại trận, xương cốt tiêu tan liền tại đây!

Vừa nói dứt, nàng đưa tay nắm chắc đốc kiếm, đốc ngược lên cao, chờ đợi Cửu Cung bát hồ` trả lời...

Thanh diện hồ đón bắt đóa hoa hồ ng, hai tay vòng lại rấ t cung kính, nói tiế p:

- Phó giáo chủ! Mọi việc gì toàn thể Cửu Cung bát hồ chúng tôi xin đảm nhiệm chung!

Nhan Như Ngọc rồ ng to lên:

- Đảm nhiệm chung... là thế nào?

Thanh diện hồ mặt xanh hóa tím, run giọng đáp lời:

- Xin phó giáo chủ dời cho ngày khác, Bát hồ tám người chúng tôi sẽ thân hành đế n quý giáo, bồ i tội và đáp lễ... chứ hiện tại xin Phó giáo chủ miễn cho!

Nhan Như Ngọc thấ y hắ n khóm nóm và cung kính, bèn câ t giọng lạnh lùng bảo:

- Hừ! Cường lời trái lệnh? Ai câ u các người bồ i tội đáp lễ, Bản Phó giáo chủ thấ y người biế t lẽ nên tha thứ bảy người, còn “Dâm hồ” người hãy trao hồ ng hoa lệnh cho cô ả tự xử!

Thực là nghiêm khắ c đế n tàn nhẫn, nguyên câu “ trao hồ ng hoa tuyệt lệnh” cho cô ả tự xử là ám chỉ Dâm hồ hãy tiế p lệnh và tự sát ngay... không ngờ.

Thanh diện hồ nghe qua phá lên cười hê nh hêch, bắ ng giọng nói thản nhiên đáp lời:

- Được lắ m, phó giáo chủ ạ! Nhưng không do Dâm hồ ... mà do Thanh diện hồ này thay thế !

Nhan Như Ngọc không tỏ vẻ xót thương tí nào, chỉ chồ ng mạnh trường kiế m xuồ ng đấ t quát to:

- Nếu như thế, người hãy thì hành “tuyệt lệnh” hồ ng hoa trong tức khắc!

Thanh diện hồ vẫn ngang nhiên, không lộ ra tia khiếp đảm nào chỉ mỉm cười lạnh giọng;

- Phó giáo chủ! Tôi xin yêu cầu Phó Giáo Chủ, triển hạn hồ ng hoa tuyệt lệnh lại một thời gian tôi thiếu, đợi Bát hồ chúng tôi trừng trị xong gã họ Cừ rồi sẽ thi hành ngay “Tuyệt lệnh” và lại chúng tôi đã yêu cầu Phó giáo chủ... xin phó giáo chủ chớ nhúng tay bên vực gã họ Cừ nhé!

Cừ Thiên Hiệp nghe qua phá lên cười ha hả đồng dục nói to:

- Nay Cừ sơn bát hồ! Cừ mỗ vốn người chánh khí, há chịu cho ai cản gió che mưa ư? Người chớ ngại... Ta hỏi các người, các người quyết thay Thập bát la hán... báo cừ phải không? vậy các người có tài bộ gì hãy đưa hết ra đây xem thử!

Thanh diện hồ mừng rỡ ra mặt, hất vò tay vái Nhan Như Ngọc mấy lượt, nhiên hậu quay sang Cừ Thiên Hiệp trầm giọng nói:

- “Đánh chết hòa thường xâu cả chùa”. Người dám giết Thập bát la hán, tất nhiên người không coi nhân vật Cừ cung Sơn ra sao cả!

Cừ Thiên Hiệp nghe qua lây làm khoái trí cười to nói:

- Cừ cung Sơn ai lại không biết? Chỉ vì dưới mắt Cừ mỗ thấy chúng bây quo que vài tên mao tặc không đáng kể!

Đứng một bên, Dâm hồ, Hứa huỳnh kỳ bị Nhan Như Ngọc làm nhục, uất khí chưa đầy bụng chưa biết lộ cùng ai, tiện dịp

nghe qua mấy lời của Cừ Thiên Hiệp vừa nói, liền vượt chúng nhảy tới trước, cao giọng hét to:

- A! hay cho tiểu tử lớn mặt, thực người là kẻ, vô tri không thấy quan tài nên không đổ lệ là thế! Phải vậy không?

Thanh Diện Hồ` rống lên như hổ đói quát:

- Này gã Cừ! Hiện giờ ta cho người một ân huệ, là phải chọn một, trong hai con đường do ta chỉ định?

Cừ Thiên Hiệp thấy bộ dạng của hắ`n, chỉ đáng một cái vẩy tay cũng đủ tan xương nát thịt. Vậy mà giờ giọng cao kỳ, bèn mỉm cười thản nhiên hỏi:

- A! còn có điều kiện nữa ư... Vậy hai con đường như thế nào?

Thanh Diện Hồ` dương dương đắc ý giơ cao cây lưu tình chùy vẩy nhẹ hai vòng, đoạn giơ thẳng mũi chùy chỉ vào mặt Cừ Thiên Hiệp nói to:

- Gã họ Cừ người hãy lắng nghe đây, con đường thứ nhấ`t là chúng ta sẽ phanh thây người muôn đoạn, lắ`y thủ cấ`p và bộ tim gan người đem về` Cửu cung Sơn lập bàn tề` Thập bát la hán...

Cừ Thiên Hiệp không tỏ vẻ giận dữ, chỉ mỉm cười vui vẻ hỏi tiể`p:

- Hay tuyệt, đúng sĩ khí người hùng! Còn con đường thứ hai thế nào?

Thanh Diện Hồ` chớp nhanh đôi mắ`t, tỏ vẻ hân hoan, bắ`ng giọng nói âm trầ`m kẻ tiể`p:

- Con đường thứ hai, lại rộng rãi hơn, Bát hồ` chúng ta lắ`y lòng quảng đại, ban cho người một đặc ân là người hãy quỳ dâng Thiế`t

thơ cho chúng ta để chuộc tội!

Nhan Như Ngọc nghe má'y lời Thanh Diện Hồ` nói, khiế'n nàng cô' nín cười đế'n đỏ mặt.

Cừu Thiên Hiệp hơi rằ'ng sắ'c mặt, trầ'm giọng hỏi nhanh: thươc y du long Thượng Quan Kiệt

- Chuộc tội! Chuộc tội gì chứ?

Thanh Diện Hồ` bước sắ'n tới trước, đưa tay chỉ xuô'ng đấ't, quát to:

- Âm ty, thủy phủ! Người đã giế't chề't Thập bát la hán, â'y là đại tội người hiểu chứ!

Cừu Thiên Hiệp nghe qua cô' nén cười, lại cô' ý trêu tức Thanh Diện Hồ`, mỉm cười nói:

- Không được! Trao thiế't thơ cho các người lạ chuyện dễ nhưng... nhờ ra có người đế'n tìm ta đòi mạng. Thập bát la hán như người... thử hỏi ta đâu có quyề'n Thiế't thơ thứ hai nào giao cho họ chứ?

Thanh Diện Hồ` mừng rỡ, hắ'n quay mạnh lưu tinh chùy má'y vòng, đoạn đưa tay vỗ ngực lớn tiế'ng đáp:

- Họ Cừu, người không nên lo lắ'ng, nế'u có kẻ thứ hai tìm người, thì Cừu cung bát hồ` này, nguyên phôi gan trái mật che chở cho người.

Cừu Thiên Hiệp cảm thắ'y không thể đùa dai với bọn chúng bèn bước sắ'n tới trước trầ'm giọng nạt to như sắ'm nổ:

- Tiểu bồ' i! Ta nghĩ các người vì thập bát la hán mà báo cừu, hóa ra người mộng tưởng đế'n Thiế't thư của Cừu mỗ, khéo mượn cơ hội

để làm trò nguy trá... mưu kế các người khá cao!

Thanh Diện Hồ` nổi giận hét to:

- Tại sao người nói....

Cừu Thiên Hiệp ngắt lời quát to:

- Đừng lả m lời vô ích, Thiệt t thơ tại đây... các người đủ sức đủ tài hãy mau lại lấ y!

Vừa nói dứt, chàng lôi trong bọc ra quyển, “Bỏ thiên tàng thiế t hạo khí thơ? Giữ mạnh, tám lá sách bằ ng thép chạm nhau kêu lên “keng keng” vang lên đỉnh tai chát óc.

Đột nhiên, chàng vung tay ném mạnh quyển thiế t thư, nhắ m vào cây trụ đá cách đầ y chừng năm bước, quyển sách “Võ lâ m kỳ bửu” rơi ngay vào kẹt trụ.

Thực là một việc hế t sức đột ngột, khiế n “Cửu cung bát hô`” đồ ng buột miệng kêu to:

- Húy!

Luôn cả “Hoa khôi lệnh chủ Nhan Như Ngọc” cũng không thể ngờ được, nàng há hớ c mô m kinh ngạc, thầ m phục Cừu Thiên Hiệp có hào khí hơn người.

Thanh Diện Hồ` đôi mắ t xanh như linh miêu, nhìn lên cây trụ đá không chớp, bê` gáy quyển Thiế t thư bị kẹt vào rãnh đá khiế n tám lá sách “Thiế t” lật qua lại liên tiế p chiế u ra ánh sáng biêng biế c, tựa những luồ ng quang tuyế n của mặt trời.

Bắ y giờ “Cửu cung bát Hô`” tám người dường như không tin lực của mình là thật, nên đồ ng thanh kêu to lên:

- Có phải.. đây là sự thật... sự thật?

Cừu Thiên Hiệp cao hứng đưa tay chỉ quyền “thiết thư” cao giọng quát:

- Các người xem! Thiết thư thật chứ giả đâu! Giữa ban ngày ban mặt, có lẽ nào các người tưởng đây là mộng?

Thanh Diện Hồ` lặng lẽ xếp dãn đến bên trụ đá, vừa buột miệng kêu to:

- Thực ta không ngờ Cừu Thiên Hiệp hết sức tử tế, lời nói đáng ngàn vàng... thật là...

Lời nói vừa dứt, thân mình hắn chỉ còn cách trụ đá chừng ba thước, nhanh như chớp hắn nhảy bổ tới chớp lấy quyền thiết thư, thân pháp nhanh như tiên vượn hái đào...

HỒI THỨ BẢY MƯƠI LĂM

Vấy tay tạm biệt... tình lữ...

Hãy chậm lại!

Một giọng nói trầm nặng như ma lệnh vang lên, tiếng ngân chưa dứt, đạo kim quang đột nhiên xuất hiện biến thành một đường tơ vàng óng ánh do bàn tay Cừ Thiên Hiệp chiểu ra phóng mạnh.

Cừ cung bát hô vừa trông thấy giạt mình kinh ngạc, chúng há miệng to không nói nên lời. Nguyên, Cừ Thiên Hiệp hành động quá chớp nhoáng chàng tuốt thanh “Khô trúc thánh kiếm” vũ lộng như trốt bảo. Đồng thời thẳng cánh phóng mạnh ngay cây trụ đá lồi “trúc kiếm” xuyên thủng đã hết phân nửa chỉ còn lại ra ngoài độ năm tấc dài, chuôi kiếm lay động từng cơn như cành đào trước gió, bao nhiêu đông tác xảy ra nhanh như chớp mắt, khiến mọi người không kịp tra hỏi cả Nhan Như Ngọc cũng phải buột miệng la lên:

Tuyệt diệu!

Thật không hổ với hai tiếng khen của Hông hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc, chỉ vì mũi “trúc kiếm” cắ m vào trụ đá, dẫ n trên quyền “thiệt t thu” cách ba phân, chẳng khác nào cắ m thanh “Trúc kiếm” để nằ m trên mặt sách chẳng xê xích một ly.

Thanh Diện Hông la lên một tiếng:

- Ôi chao!

Tung mình nhảy ngược ra sau hai bước, vừa cau mày nhìn Cừ Thiên Hiệp hỏi to:

- Người nuô t lời không chịu giao quyền “Thiê t thơ u?

Cừu Thiên Hiệp đưa tay chỉ về trạ đá, lạnh lùng bảo:

- Tại hạ có nuô t lời bao giờ?

Thanh Diện Hồ đưa mắ t nhìn lười “Trúc kiê m” chiê u long lạnh trên trạ đá, trầ m giọng hỏi lại:

- Chứ... tại sao ngươi làm thế ?

Chỉ vì ta không yên tâm!

Cừu Thiên Hiệp giả bộ thở dài, ngược mặt nhìn trời trầ m giọng nói tiế p:

- Phải đầ y... Ta làm sao yên tâm được? khi có người thứ hai tìm đế n ta mà đòi mạng Thập bát la hán lại yêu sách “Thiê t thơ” vì... ta nhận thấ y lời nói của Cừu sơn bát hồ ... không có gì bảo đảm hơn thế nữa, ta nhận thấ y nghề nghiệp võ công của ngươi, khiê n ta không yên tâm chút nào cả có phải vậy không?

Thanh Diện Hồ nghe qua phá lên cười hắ c hắ c, tay trái vỗ vào bụng “bung bung”, lớn tiế ng bảo:

- Cừu Thiên Hiệp... hãy yên lòng, một lời ta đã hứa, giá đáng ngàn vàng, bá t luận “Môn, phái bang giáo, hội nào, đề u do Cừu cung bát hồ này dùng mưu lược bảo đảm cho ngươi... toàn... vạn an!

Nhan Như Ngọc sớm biế t Cừu Thiên Hiệp bày trò khô i hài trêu “Cừu cung bát hồ”, lại nghe “Thanh Diện Hồ” dùng lời lẽ quá lô bịch khó thể nín cười được, bèn phá lên cười rộ lại lạnh lùng bảo:

- Thôi! Đừng lớn lời như thế chứ!

Thanh Diện Hồ` thấ t kinh vội vòng tay hướng vào Nhan Như Ngọc. Dịu giọng:

- Nhan Như Ngọc! Ngoài phái Huyế t Quang Giáo ra, ngoài ra... chỉ vì... Phó giáo chủ là bạn đồ ãng hành của Cửu Thiên Hiệp, bấ y nhiều cũng gây tình cảm với Cửu cung bát hồ` này... nế u không thể`...

Cửu Thiên Hiệp khoát tay lại chặn lời gã vì chàng sợ Nhan Như Ngọc nổi xung, đồ ãng thời nhanh miệng nói:

- Đủ rồi! đừng nhiề u lời bấ n tiện, thực tại ta muố n các người trở hế t tài bỏ xem thử nghề` nghiệp hồ` ly trong núi Cửu cung như thế` nào... có xứng đáng hay không?

Thanh Diện Hồ` nghe qua tưởng thật, tay hữu tuồ t nhanh gọn “Lưu tinh chùy ra rùn hai chân đứng thủ thế`, toan phô diễn võ nghệ.

Cửu Thiên Hiệp nhìn lưỡi kiế m trầ m giọng, ngăn lại:

- Dừng tay, dừng tay! Hãy bỏ miế ng vỏ chùy này, gấp dịp khác hãy sử dụng. Cửu mỗ chỉ muố n xem các hạ biểu diễn vài ba chiêu thôi!

- Người muố n xem gì nào: “Kiế m chùy, quyề n cước” người cứ nói?

Cửu Thiên Hiệp giả bộ suy nghĩ, sau cùng lên tiế ng!

- Ta muố n xem “nội tại công lực”?

Thanh Diện Hồ` ngạc nhiên lập tại:

- Người muố n xem “nội lực công phu” à?

Cửu Thiên Hiệp gật đầ u liên tiế p nói:

- Chắ c là nội công của ngươi đé n độ siêu phàm bạt chúng cũng nên!

- Chẳng dám...

Thanh Diện Hô` vừa nói hai tiế ng vụt nín bật đường như hắ n nhớ sự gì... nên lớn tiế ng hỏi Cừu Thiên Hiệp:

- À này! làm sao ngươi nhìn thắ y nội lực công phu cho được?

Cừu Thiên Hiệp mỉm cười, đưa tay chỉ vào “Khô trúc thánh kiế m” cắ m trên trụ đá, nghiêm giọng bảo!

- Ngươi chỉ dùng một ít nội công rút lưỡi kiế m cho ta là đủ!

Thanh Diện Hô` mặt tươi như hoa nở, hoan hỉ khôn cùng bắ ng giọng nói trang nghiêm đắ c ý hỏi vặn:

- Thật vậy không! Thanh Diện Hô` này lắ y được kiế m cho ngươi, thì ngươi hãy lời hứa giao quyề n “Thiề t thơ” nhé!

Cừu Thiên Hiệp nghiêm sắ c mặt, gật đầ u bảo:

- Lẽ tự nhiên, ngươi lắ y được kiế m, thì quyền “Thiề t thơ” lọt vào tay rô i, câ n gì phải hỏi cho nhiề u.

- Nế u như thế, thanh diện hô` xin tạ ân trước.

Vừa nói dứt, hắ n lao mình đé n dưới thạch trụ, vươn tay nắ m lắ y độc kiế m...

Cừu Thiên Hiệp thắ y hắ n không có gì nội lực công phu, mà chỉ man lực gỡ kiế m bèn tỏ vẻ khinh miệt nhìn “Bảy hô`” còn lại cười mũi.

“Cửu cung bát hô”, bảy tên còn lại nhìn theo động tác của Thanh Diện Hô không chớp mắt mỗi tên đều tỏ vẻ bồn chồn hồi hộp.

Thanh Diện Hô bước tới thêm nửa bước, hai tay nắm chặt chuôi kiếm “Khô trúc” rún mình thắp một tí thủ thế, vừa vận nội lực hét to:

- Hãy xem đây...

Vừa hét xong hai tay nắm chặt đốc “Trúc kiếm” bậm môi giật cái thật mạnh... hai vành tay đỏ khé, gương mặt tái xanh, mồ hôi rịn ướt trán, xong trúc kiếm vẫn trơ trơ không nhích động... Thanh diện hô buột miệng kêu lên:

- Ra mau này!

Vừa hét dứt, hấn cắn răng, dồn hết sức lực vào đôi tay, cố giật mạnh lần thứ hai nhưng “trúc kiếm” vẫn cắn chặt vào trụ đá, thân mình hấn đu lên hồng đài trông hết con chuồn chuồn hút trụ thạch, hay chú “mô i” ủa vỏi voi, đừng nói là rút thanh “Trúc kiếm” ra khỏi nơi cắn, mà chỉ cần một cái xê xích nhẹ cũng không làm được. Gương mặt vanh của hấn tím đậm lại, hai tay rưng rờ, hơi thở hô ng học như trâu, trước cũng như sau “khô trúc thánh kiếm” vẫn đứng hiên ngang như trụ đồng, không xê dịch nửa ly.

Một gã nhỏ nhắt trong nhóm Bát hô là “Ngọc diện hô” nhìn thầy lão đại của hấn không hy vọng đoạt “Thiệt thư trúc kiếm” bèn nhún mình nhảy tới trước một bước buột miệng nói to:

- Đại huynh! Hãy nghỉ đi, nhường cho tiểu đệ...!

Thanh Diện Hô vô cùng tuyệt vọng, thừa cơ hội hạ đài, hấn buồng nhẹ đốc “Trúc kiếm” thở hô ng học, giọng run giọng bảo:

- Hấn đây! Kiếm có... quý, có quý thuật.

Nhan Như Ngọc quá tức cười, nhếch môi “xì” một tiếng khẽ.

Cừu Thiên Hiệp nhìn thấy Ngọc diện Hồ` tuổi trẻ giáng điệu hào hoa phong nhã, nên lầy làm thương hại bảo:

- Người tự tin người mạnh hơn đại ca người sao?

Ngọc diện hồ` nhếch môi cười tự đắc, trầm giọng nói:

- Mỗi người có một thế` biên, xảo diệu không đồng! Người hãy xem đây!

Nói xong hắ`n lui mình ra sau nửa bước, không dùng hai tay nắm độc kiếm kéo ta, mà nhắ`m ngay cột trụ đá bước đến, vừa dõng dạc hét:

- Xem mi có ra không nào!

Tiếng hét dứt, hắ`n tung ra một cái đập song phi, chân mặt hướng vào nửa thanh “Trúc kiếm” còn thứ lại tống một đá thật mạnh, thế` mau như điện giật, hùng mãnh kinh người.

Cừu Thiên Hiệp cả kinh biên sắc, toan hét lên một tiếng, cản hành động Ngọc diện hồ` nhưng không còn kịp nữa.

Chỉ nghe ba tiếng kêu lên cùng một lúc:

- Koeng!... Bắ`ng... ! Ố`i!

Tiếng “ố`i” rõ`ng lên cực thảm, máu huyết phun ra như bạn vũ văng bắ`n khắp tràng như mưa phún màu máu, thân mình Ngọc diện hồ` ngã “huyếch”, xuô`ng đắ`t, lăn lông lốc như quả cà`u hắ`n kêu lên “Ái...ôi” bắ`t tuyệt cây thạch trụ bị huyết nhuộm đỏ ố`i dưới giòng máu thắ`m là nửa bàn chân hữu của Ngọc diện hồ` bị đứt lưu lại, trông qua rắ`t thảm thương bắ`t nhẫn.

Thiệt tưởng “Khô trúc thánh kiêu” sắc hơn gươm cự khuyết, cứng thể kim cương, chân người há chạm đến được sao. Cho nên “Ngọc diện hô” bị thảm bại tàn khốc là phải.

Bây giờ “Cừ cung bát hô”: nhao loạn cả lên, bọn chúng không còn cách nào chạy cứu kịp đồng bọn, nên chỉ hướng vào Cừ Thiên Hiệp xông lên như hổ đói:

- Gã họ Cừ, thảo nào lời nói của ngươi quá êm dịu, hóa ra những lời nói chua ngoa đánh ác, để thực hành quỷ kế âm mưu!

Cừ Thiên Hiệp khó nín cười, thản nhiên lại:

- Có gì quỷ kế âm mưu đâu?

Thanh Diện Hô tay chỉ nửa bàn chân máu dưới “trúc kiêu” hét to:

- Cừ Thiên Hiệp phá lên cười ngất, bằng giọng nói trầm trầm bảo:

Các ngươi nên tránh lấy mình, không có nội lực ngoại công mà làm càn bướng, chớ nên trách ta có quỷ kế âm mưu, thật là “Eách ngòi đáy giếng thấy bao lăm trời”.

“Cừ cung bát hô” vẫn chưa phục, tất cả nhao nhao lên:

- Ngươi hãy đi lấy xem... nếu không... phải đến nửa bàn chân của Bát đệ!

Cừ Thiên Hiệp thấy bọn chúng nhôn nhao ồn lên, bèn giương hai tay thủ thế, buột miệng rống to như sấm nổ lưng trời:

- Tránh ra mau! Thiệt hiệp sẽ biểu diễn cho các ngươi xem qua...

Cửu cung bát hô` không ai bảo ai, đô`ng nhảy vọt ra sau, đứng giàn hình chữ “Nhấ t” quan sát.

Cừu Thiên Hiệp không thủ thế` vận công lực, lại không chạy đê`n bên dưới trụ đá, mà trái lại hai tay chồ`ng vào mạn sườn, bước giật lùi ra xa, cách câ`y trụ đá chừng ba trượng, chàng lại xây mình ra sau lưng, mỉm cười nói to:

- Hãy xem đây! kéo không còn dịp nào để các ngươi thấ`y nữa!

Nói xong, chàng quay mặt nhìn thẳng vào cây trụ đá, đôi mắ`t rục lên những tia sắ`c sảo tựa gươm, hai tay giờ cao, xòe nhanh mắ`y ngón nhắ`m ngay “Trúc kiế`m thiế` t thư” vẩy nhẹ đô`ng thời trầ`m giọng bảo:

- Hãy xem thủ pháp của ta!

Vừa nói dứt, hai tay chàng vẩy mạnh... hai đạo cương phong tựa như gió lố`c nhắ`m ngay “Trúc kiế`m” bay vèo tới...

Bỗng nghe, nhiề`u tiế`ng, “Reng reng, xoạt xoạt” nổi lên vang dậy... tiế`p theo đấ`y một đạo kim quang vàng óng ánh nhắ`m ngay tay hữu Cừu Thiên Hiệp thẳng tới và một vầ`ng khối đen như cánh ô hắ`c nhắ`m ngay tay tả Cừu Thiên Hiệp bay nhào vào, trông chẳng khác một kẻ vô hình ảnh, mang dăng tận hai tay Cừu Thiên Hiệp tưởng chừng như câu chuyện thầ`n thoại hoang đường hiện trong giấ`c mộng.

Cừu Thiên Hiệp đã thi triển môn “thượng thừa” thấ`p lực chân ngon dùng âm phong hút mạnh “Thiế` t thư và trúc kiế`m” không riêng gì Tám tên “Cửu cung bát hô`” há mồ`m, trợn mắ`t vì kinh ngạc mà luôn cả Hoa khôi lệnh chủ Nhan Như Ngọc cũng không dẫ`n được ngạc nhiên, gật đầ`u khen phục, vì chàng nàng không ngờ Cừu Thiên Hiệp nội lực thâm hậ`n, thấ`p lực lại cao diệu khôn lường.

Cửu Thiên Hiệp giơ tay lên cao, tay hữu vẫy “Trúc kiế m”, tay tả giữ mạnh “Thiê t thư” đoạn bước chậm rãi đi ngang qua bảy tên “Cửu cung bát hô” lại đưa mắ t nhìn Ngọc diện hô ồm chân ngô i rên rì dưới đấ t, vẻ mặt chàng vẫn an nhiên vô sự không điểm tia hờn giận nào... bằ ng giọng trầ m lạnh hét to lên:

- Cửu cung bát hô ! Các người, các vị muố n đòi mạng Cửu thiên hay là muố n đoạt quyền “Thiê t thư”? muố n gì... hãy nói mau?

Tám tên “Cửu cung Hô” đưa mắ t nhìn nhau khiế p đảm, ú ó chẳng nói nên lời:

Cửu Thiên Hiệp càng thêm cao hứng, đồng dặc nói tiế p:

- Thê nào... tại sao các vị không nói! Nê u các vị nín lặng tôi thì ra đi nhé! Khi ta đi các vị muố n đoạt mạng hay đòi lầ y “Sách” ắ t không còn kịp nữa!

Thanh Diện Hô xám mặt, bằ ng giọng run run đầ y thiện ý đáp:

- Đa tạ Thiê u hiệp không buộc lỗi Cửu cung bát Hô vì mù quáng mới lỗi...!

Nói xong, hắ n quay lại nhìn đồ ng bọn trầ m giọng bảo:

- Hãy cõng lão bát về ... chúng ta đi mau!

- Khoan đã!

Nhan Như Ngọc ngọc vừa kêu lên hai tiế ng, vừa bước đầ n trước mặt Ngọc diện hô , nàng giương đôi mắ t nắ y lửa nhìn hắ n bằ ng giọng nói lạnh như băng giá hét bảo:

- Hãy giao Hô ng hoa tuyệt lệnh lại rô i mới đi.

Thanh Diện Hồ` lúc bấy giờ như kẻ mất hồn, buột miệng nói nhảm:

- Phó giáo chủ, xin mở lượng trời, để cho “Cửu cung bát hồ`, còn mặt mũi với người... dù cho tan xương nát thịt, chúng tôi nguyện mãi mãi ghi ơn!

Nhan Như Ngọc giận run lên lạnh lẽo:

- Bản giáo! Truyề`n lệnh là phải thi hành, các giới giang hồ`, ai ai cũng rõ, ta chẳng cần ai ghi ân hậu báo, vì ngày báo đáp hãy còn xa, lúc đó thịt xương đã nát rôi. Hôm nay chỉ biế`t hôm nay thôi... Bản Phó giáo chủ truyề`n cho người hãy thi hành “Hồ`ng hoa tuyệt lệnh” tức khắ`c.

Thanh Diện Hồ` thấ`y van câ`u vô ích, nên quay mặt qua Cừu Thiên Hiệp trang trọng nói:

- Xin thiế`u hiệp rủ lòng giúp chúng tôi cho trọn... mà nói với Phó giáo chủ tha thứ dùm...

Vừa nói hắ`n vòng tay xá mắ`y xá rắ`t cung kính.

Cừu Thiên Hiệp nghe những lời van câ`u của chúng nên động lòng trắ`c ẩn, quay nhìn Nhan Như Ngọc mỉm cười nói:

- Nhan cô nương! Nên tha thứ cho bọn chúng một lầ`n!

Nhưng tưởng chỉ Cừu Thiên Hiệp nói một tiế`ng là Nhan Như Ngọc gật tha ngay, nhưng tắ`t cả đề`u lầ`m.

Cừu Thiên Hiệp nói sai ba chữ “Nhan cô nương” lời nói vô tình này trở thành sát tính chiế`u mạng bọn “Cửu cung bát hồ`, phải chỉ Cừu Thiên Hiệp đổi ba chữ Nhan cô nương, thành Như Ngọc thì mây mờ tan rã, mà Bát hồ` đặ`ng tồ`n sinh.

Cũng vì câu chuyện đêm qua khiến Cừ Thiên Hiệp bị ám ảnh bởi một vòm trời đầy đen tối bí mật, nên nói cỏi lòng chàng thay đổi và dè dặt thêm, cho nên cách xưng hô với Nhan Như Ngọc đã đổi hẳn.

Hồ nga lệnh chủ bị Cừ Thiên Hiệp gọi là Nhan cô nương, khiến lòng nàng chua chát và bất nhẫn khôn cùng, nhưng nàng đâu dễ hiện ra mặt, mà tất cả sự bất mãn ấy đổ dồn theo tia mắt, quét rọi vào bọn Cửu cung bát hô, chứ đâu dám lộ trước mặt mọi người. Vì thế nàng nhìn Cửu cung bát hô găm lên như sắt:

- Lệnh đã phát ra, không bao giờ thu lại, ai can thiệp được cho ai kia.

Cừ Thiên Hiệp vốn là một kẻ giàu tự ái, nghe những lời nói của Nhan Như Ngọc lấy làm hổ thẹn đến đỏ mặt tía tai.

Thanh diện hô thấy Cừ Thiên Hiệp có lòng tốt với mình, bèn khúm núm bước, khổ sở van nài thêm:

- Thiệu Hiệp, dù thiệu hiệp có đầy ải chúng tôi với giá nào chăng nữa, chúng tôi cam chịu... nhưng xin Thiệu hiệp nói thêm vài lời xin phó... giáo chủ.. tha.

Nhan Như Ngọc không đợi hấn dứt, tay rút nhanh trường kiếm chìa vào mặt Thanh diện hô nạt ngang:

- Không ai can dự được việc làm Nhan lệnh chủ cả... hiểu chưa?

Vừa nói dứt, nàng quay nhanh trường kiếm một vòng.

Cừ Thiên Hiệp nghe qua, máu dồn lên óc, khí hạ xuống chân tự ái sôi lên ngàn ngút, chàng lắc nhẹ thân mình tung lên cao, vừa gằn giọng nói to:

- Hay lắm! Không ai can dự được chuyện làm của ai!

Nói xong, thân mình chàng đã lơ lửng trên cao hàng ba trượng, vừa quay mặt nhìn Nhan Như Ngọc thở dài ảo não, bỗng nhiên hất nẩy tay áo, lách mình thi triển thuật Lôi hành cửu chuyển chạy như bay bién.

Bên tai còn nghe văng vẳng tiếng kêu la ai oán của “Cửu cung bát hô”, càng lúc càng thể lương thảm hại hòa lẫn với tiếng kêu rống đày phẫn nộ của Hô ng hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc.

Thân pháp khinh công của Cửu Thiên Hiệp rất cao diệu, trong chớp mắt chàng đã tới vùng hoang dã mấy mươi trượng, lại nhắm hướng Long hổ sơn đi thẳng tới.

Tuy chàng vận dụng nội pháp khinh công rời tràng đầu khá xa, nhưng quả tim chàng vẫn không rời hình bóng Nhan Như Ngọc, đầu óc lại hiện lên hình bóng Nhan Như Ngọc đuổi giết bọn “Cửu cung bát hô” bên tai dường như nghe văng vẳng tiếng hét lạnh lạnh trầm khiếp của Nhan Như Ngọc, tiếng khóc la, thể thảm của Cửu cung bát hô.

- Trường kiếm kêu veo veo máu rơi thịt đỏ.

- Thầy người quả n quai, máu nhuộm đỏ chiến trường...

Chàng lướt gió đi thoăn thoắt, chẳng bao lâu màn đêm đã bao trùm cả vạn vật, đầu trời tối sẫm lại một cách thể lương.

Cửu Thiên Hiệp vội thân cước bộ, đi tìm một hang động khoáng đãng làm chỗ nghỉ qua đêm...

Bấy giờ chàng đi lại cảm thấy bụng đói như cào, chàng bèn rào tìm săn được một con thỏ rừng, đánh đá lấy lửa nướng để dùng đỡ đói. Nhìn theo tia lửa chập chờn, bao nhiêu ký ức dĩ vãng hiện lên lơ

mờ. Từ lúc sơ giao với Nhan Như Ngọc từ tình bạn bèo mây trắng nước, tuyệt nhiên không màn đến chữ ái tình, không ngờ tình bạn đã trở thành tình yêu, qua cái hôn đầu tiên nồng cháy, bao nhiêu kỷ niệm vui buồn thì nhau hiện đầy trong tâm khảm.

Chuyện xa xa... là cậu công tử Thiêu u đảo chúa Ngọc diện truy phong Bạch vân Phi.

Chuyện gần đây... Cừu cung bát hô chế t thảm. Cả hai đều do lòng tự ái của chính mình.

Cừu Thiên Hiệp quá hồ i ngộ, vì chàng nghĩ:

- Tại sao mình không vẫy tay với gọi già từ nàng, để giờ này phải cô thân lạnh lẽo giữa khu rừng hoang vắng, nếu có mặt nàng tại đây có vẻ vui vẻ hơn không, há chẳng...

Tương kiến diệt vô sư.

Bất lai tổng ức quân.

Ấy là: Gặp nhau chẳng nói nên lời.

Xa rồi thì lại đứng ngơ i đợi trông.

Cừu Thiên Hiệp chép miệng ngâm lên câu ca dao thời Mạt Tô ng đột nhiên chàng đứng phắt dậy, tung mớ xương thỏ vào ngọn lửa, mà bước lên ra cửa hang, vừa đi vừa nói lầm bầm:

- Bây giờ nên rời khỏi nơi đây là hay hơn cả, ta nên tránh cho nàng phạm vào giáo luật vì... vì.. nghi hôn lễ của nàng và Bạch Vân Phi sẽ cử hành nay mai.

Cừu Thiên Hiệp lại phá lên cười ngất, lại chép miệng bảo lầy mình:

- Người ta nói: “cưới: ra đâu, tội gì phải nghĩ vãn vợ cho mệt!

Vì nghĩ như thế, Cừ Thiên Hiệp lại quay vào hang đông, nhóm lại bếp lửa, ngồi tựa lưng vào vách đá để sưởi ấm cơ thể.

Nhưng, không nghĩ được. Bao nhiêu tư tưởng thi nhau sôi sục, tràn lở như nước vỡ bờ, vô phương chế ngự được... chàng bèn lấy quyển “Thi pháp thư” ra cầm sẵn nơi tay, vận công lực sưởi nóng.

“Thi pháp thư” dần sáng rõ, bây giờ Cừ Thiên Hiệp đã lấy lại sự bình tĩnh của tâm hồn, chàng đem hết tâm ý trí, thần ra nghiên cứu đoạn cùng của “Thi pháp thư”.

Tại chương thứ tư, đăng tải môn huyền công tuyệt học là “kim cương bát quái” luyện nội lực thành hình vàng không hư hoại.

Cừ Thiên Hiệp say mê nghiên cứu, tâm thần đột nhiên sáng lạng, khí vượng chỉ yên, chàng quá say sưa mà không hay mặt nhật đã ló mọc từ bao giờ...

Chàng rất thích không khí buổi sớm, nhìn thấy mặt trời còn ẩn sau rặng núi cao, sự hứng thú càng tăng lên gấp bội, chàng hít vào một luồng chân khí, bước nhanh ra khỏi động cốc, vươn vai vài cử động hô hấp. Lại dùng song quyển “biểu diễn” Thập nhị sinh tiêu và Thường thảo bát kiếm, sau cùng chàng nương theo khe sâu góc đá, luyện tiếp thuật “Lôi hành cửu chuyển” đến lúc mồ hôi rịn ướt áo, chàng mới thu cước bộ, đi lặn xuống suối tắm rửa, lại quay vào hang động đẹp tắt bếp lửa, mới tiếp tục cuộc hành trình.

Ngày đi đêm nghỉ, đói nhờ trái rừng thú nội, khát có nước suối trong lành đơn thân vẫn bước giữa hoàn cảnh đầy đặc.

Khi bước chân chàng vừa đặt vào triền núi Long hổ sơn, thì đứng vào đêm của ngày thứ tám.

Cừu Thiên Hiệp không dừng lại nghỉ ngơi, mà nhắm hướng Long hổ đỉnh đi lên.

Cảnh trí Long hổ sơn rất nguy nga thanh tú, vào núi có tám con Sư tử đá đứng chầu hai bên, tám bia đá bằng cẩm thạch, trên bia có khắc mấy chữ triện: “LẠC KIẾN CỪU THIÊN HUYỀN MÔN THIÊN SƯ CHI PHỦ”.

Cừu Thiên Hiệp đảo mắt nhìn khắp nơi, chỉ thấy cây cỏ hoang sơ, đá hoa rải rác khắp mặt đất, tứ bề vắng lặng, song không thiếu tiếng chim kêu “chí chóc” suốt ngày, không giống những cơ cấu võ lâm, tổng đà của các bang các hội đầy đông người, mà quang cảnh trông tựa như chốn dưỡng nhàn ẩn dật, vắng lạnh một cách hiên lành.

Chàng quán sát một lượt vẫn không thấy gì khác lạ, bèn cất bước vượt qua hàng bia mà đi lên núi. Chàng đi độ một tầm tên... là đến một ngã ba đường.

Trên vệ đường mỗi ngã đều có một tấm bia đá chỉ lộ con đường bên tả, trên tấm bia viết ba chữ: “Thanh long đánh”

Con đường bên hữu, tấm bia chỉ dẫn viết:

- “Bạch hổ đánh”

Nguyên ngọn núi Long hổ, ăn hai chóp núi, một chóp bên tả là Thanh long, chót đỉnh bên hữu là “Bạch hổ”.

Cừu Thiên Hiệp trù trù giây phút, lại rẽ sang ngõ bên tả hướng vào con đường dẫn lên đỉnh Thanh Long, chàng cất bước rất khoan thai ước chừng vượt qua ba mươi trượng đường.

Đột nhiên, giữa lưng chừng núi truyền vọng xuống hai tiếng:

- Đình... Đoang!

Hai tiếng thanh la vang lên, chân động cả đồi cao hồ thẳm, rung chuyển khắp cả nội hoa ngàn phát một cách đột ngột, khiến ai ai cũng bồn chồn tác dạ.

Cừu Thiên Hiệp giật mình đánh thót, vì cảm biết tung tích mình bị lộ, vội nhảy vọt vào một lùm cây rậm ẩn núp, chờ đợi sự động tĩnh. Chàng ẩn mình chờ đợi rất lâu, vẫn không thấy vẻ gì khả nghi, luôn cả bóng người cũng không có nốt. Chàng bèn đãng hững một tiếng rồi lắng nghe vẫn không thấy gì cả, tứ bề trầm lặng trong bầu không khí đứng như chết, khiến chàng cảm thấy ớn lạnh phần nào, nhưng việc gì đến sẽ đến”...

Cừu Thiên Hiệp nghĩ như thế nên mạnh dạn bước ra chỗ núp, đi thêm vài bước nữa mới dừng hẳn lại, chàng bèn vận dụng nội lực cố gào lên cực to:

Cừu Thiên Hiệp y lời ước hẹn đến đây, xin quý sơn phái người dẫn lộ... đến bái kiến... “Thiên Sư...”.

Tiếng gọi của chàng, rung chuyển cả núi rừng từ bốn bên vách núi lập lại “ong, ong” bất tuyệt, chỉ trừ tiếng vọng của núi ngàn, rất lâu vẫn không có tiếng hồ i âm.

Cừu Thiên Hiệp cố nhẫn nại, dằn bỏ sự bức tức, trỗi bước lên theo đường cũ lên núi...

Chẳng mấy phút, bên vệ đường hiện ra một tòa nguyệt đình nhỏ, tuy là gian nhà hóng mát nhưng không kém vẻ huy hoàng tráng lệ.

Cừu Thiên Hiệp không ngần ngại bước thẳng vào trong. Giữa gian đình đồ vật bày biện toàn bằng đá nào đôn voi, trường kỷ, liền đôi,

hoa đường toàn làm bằng kim thạch, cắm hoa... Ngoài đó vật kê trên, còn một cái bàn bằng đá trắng trên bàn bày biện đủ thức ăn uống còn bốc khói, một cái bậu “Trúc điệp thanh” chứa rượu mùi bốn đĩa thức ăn bằng rau, cải nấu chay, hơi bốc lên nghi ngút, bốn tô cơm trắng vun ngọn còn nóng sốt.

Kê bên mâm cơm, có một tờ giấy màu vàng lợt, trên mặt in rõ mấy dòng chữ Sơn đề rằng:

- “Canh ba đêm nay, tại đình Thanh Long hầu giáo – “Hoàng Đại kính ước”.

Cừ Thiên Hiệp ngạc nhiên ngơ ngẩn, bụng đang đói lại gặp thức ăn sốt, xông lên thơm nức mũi, khiến chàng chép miệng tự hỏi:

- “Ta ăn... hay không ăn?”

Nếu ăn, nhờ trong thức ăn có chất độc được thì sao?

Nếu không ăn, nhờ ra trong thức ăn không có chất độc, chẳng hóa ra uống phí và phụ lòng người đãi dọn hay sao:

Chàng lại trầm tính:

Giờ này đến canh ba cũng lâu, có lẽ nào tiệc rượu bày sẵn ra cam chịu đói hay sao?

Cho nên ca dao có câu: “Thủ quả dung dị thủ phạn nan” có nghĩa là: Giữ mình cô quả khó chi, cơm bày trước mặt khó dằn được đâu!”

- Ăn! Nên ăn... phải ăn mới được!

Cừ Thiên Hiệp thốt ra một tràng quyết định không dục dục, ngơ i nhanh xuống ghế, đưa chén xới cơm, cầm đũa lên, dùng bữa rất ngon lành.

Giữa bữa ăn, chàng lại hô` nghi tự nhủ:

- Chết chưa! Nhớ ra bữa cơm này... của ai dọn đãi ai... Ô`! không phải thế đấy... vì còn mảnh giầy chứng minh...!”

Vì nghĩ thế, Cừu Thiên Hiệp thêm mạnh dạn cắn đầu nhai ngấu nghiến, chẳng mấy chốc bốn đĩa thức ăn, một tô canh, bốn thố cơm được chàng thu dọn sạch, chỉ còn bát rượu mùi “Trúc điệp thanh” chỉ dùng có phân nửa.

Cừu Thiên Hiệp no cơm đã rượu, bèn bước lại bộ phản bằng đá ngòi nghi, sau khi nhắm mắt dưỡng thần, điều vận công lực được vài tuần, đã thấy cơ thể rất khoan khoái dễ chịu, chàng bèn mở mắt nhìn ra ngoài, thấy mau trời ước độ đã quá canh hai.

Một khắc sau, Cừu Thiên Hiệp chỗi mình đứng dậy, bước ra ngoài, một tay tựa trên cột đình nhìn thẳng lên đỉnh, dưới bóng nguyệt mờ mờ Thanh long đỉnh năm ngạo nghễ giữa trời khuya. Chàng lại bước nhanh ra ngoài hướng vào chóp núi đi lên, tuy chàng không biết đỉnh Thanh long là chóp núi nào, cũng như không biết kẻ ký vào tờ giấy tên Hoả ng đại là ai, nhưng chỉ biết nhắm vào chóp núi cao ngất mà đi thẳng tới.

Chỉ vì, lúc bấy giờ không có tới hai con đường, nên chẳng sợ lầm lạc.

Chàng giờ thuật khinh công, lướt mình trên mặt đường ngọn cỏ, chẳng mấy phút đã vượt qua hàng trăm trượng xa.

Lúc bấy giờ, chòm sao đại hùng đã nghiêng trệt, xa xa tiếng cú kêu sương gọi lên: Cú... ục... cú! Báo hiệu đã đến đầu canh ba.

HỒI THỨ BẢY MƯỜI SÁU

Bái Sơn Trưởng

bị khố n giữa câ m ô

Cừu Thiên Hiệp nghe tiếng “Cú” kêu sương, báo hiệu canh ba vừa đến, khiến chàng nóng ruột, trở thuật khinh công đi như vũ bão.

Lúc ấy mây đã tan, bên vệ đường bay vút ra một bóng người thân pháp nhanh như làn gió thổi, nhờ ánh trăng phản chiếu, nhận rõ người lạ chính là Hoàn Phong Quái một trong bốn vị thủ sơn thần núi Long hồ.

Hoàn Phong quái vừa hiện thân, đã vòng tay thi lễ, nói:

- Thiếu hiệp thật là người tin nghĩa ít có trong đời.

Cừu Thiên Hiệp vòng tay đáp lễ, nói:

- Xin hỏi lệnh Thiên sư ở đâu, Cừu mỗ nóng lòng muốn bái phỏng sớm.

Hoàn Phong quái không trả lời ngay, mà điềm nhiên nói:

- Hãy theo ta! - Vừa nói dứt, thân hình hắn đã vọt lên cao hàng ba, bốn trượng thực chẳng khác cơn gió nổi, thổi ngược lên đỉnh núi cao.

Cừu Thiên Hiệp với thuật khinh công “Lôi hành cửu chuyển” chớp nhoáng như tia sét ngoảnh ngoe, đuổi theo sau “Hoàn Phong quái” như hình với bóng.

Hai người trôi hết thân lực, mang sao đội nguyệt chạy nhanh lên đỉnh “Thanh Long”

Thế núi dốc ngược càng lên, càng thấy chón chở cao vun vút, cả hai người vượt qua mấy ngọn đồi nhỏ nhỏ, đi ngang một hang động tối om, đột nhiên từ bên trong cốc nhảy vọt ra bốn người lực sĩ, mỗi tên đều vận sắc phục y nhau, đầu chít khăn vàng vận quần áo chẹt quần áo võ sinh màu hoàng anh.

Bốn tên võ sĩ đứng giàn hàng chữ nhất, cản ngang cửa cốc động đồng thanh nói lớn:

- Xin Thủ Sơn cho xem “Nhập Ô Bài”!

Hoàng Phong quái nghe qua “Hừm” một tiếng, tỏ vẻ khó chịu nhưng vẫn chơi tay vào bọc lấy ra một thẻ bài bằng cây, giơ lên cao nói:

- Xin Tứ vị lực sĩ xem qua!

Bốn tên lực sĩ vừa trông thấy thẻ bài, vội vòng tay nói lớn:

- Xin mời...

Vừa nói dứt, cả bốn tên vội khép mình qua hai bên cửa hang, chừa hẻm lối rộng vào hang.

Hoàn Phong quái phát mạnh tay áo, lượn nhanh trong động. Cừu Thiên Hiệp lách mình chạy theo sau bén gót, cả hai đi vào độ hai mươi bước. Bỗng nghe phía sau lưng vang lên:

- Àm!

Một tiếng nổ long trời, làm rung chuyển cả hang động.

Cừu Thiên Hiệp giật mình đánh thót, vội quay đầu lại bất giác chàng phá lên cười nhạt.

Nguyên, chàng không trông thấy bốn tên lục sĩ áo vàng đầu cả mà cửa cốc động bị chẹn kín bằng bức sáo khổng lồ chắn kín cả lối đi không tài nào chui qua được, chỉ vì bức sáo khổng lồ này, không phải bằng cây cột cả om, chôn chặt bên nhau thành bức sáo to một cách khủng khiếp, to bằng cây cột cả om, chôn chặt bên nhau thành bức sáo khổng lồ che kín cả cốc khẩu, trông chẳng khác bức địa võng bủa đầy trên lộ Huỳnh tuyền.

- Các hạ sớm biết, lựa là phải hỏi làm gì, vả lại...

Cừu Thiên Hiệp thấy nội bộ Hoả ng Đại như thần thánh “bất khả xâm phạm”, nên chàng tỏ ra mạnh bạo, không chịu kém, trầm giọng cướp lời nói:

- Tại hạ bị mời đến đây, pháp sư hà tất phải phô trương thanh thế, có điều gì cần giảng lý, xin cứ thẳng thắn vào đề, việc gì phải nói quanh co... khó hiểu!

Hoả ng đại pháp sư đưa tay vuốt chòm râu mép, thông thả bảo:

- Các hạ nói đúng lý đấy! Bồn tọa sẽ trực tiếp nói với người một câu chuyện!

Cừu Thiên Hiệp phụ họa gật đầu nói:

- Như thế ... mới hợp lý...!

Hoả ng Đại giương đôi mắt đen láy nhìn chàng lạnh lùng hỏi:

- “Ngũ lôi chánh phù” là vật trấn sơn chi bửu, vật tư hữu đời đời của Long hổ Sơn, thấy lá bài, trăm tà ma không phạm được... Vì có gì... Mà người nữ trộm mang đi?

Cừu Thiên Hiệp nhếch môi cười nhạt nói:

- Không bao giờ có việc này!

Huyền Đại dừng râu quát to:

- Bút tích còn lưu lại làm bằng!

Cừu Thiên Hiệp thản nhiên đáp:

- Chừ ai ai cũng biết viết! Tại sao ám chỉ một mình ta?

- Bút tích còn lưu cả danh hiệu!

Cừu Thiên Hiệp nghiêm sắc mặt nói tiếp:

- Người có tên Giáp, thú có tên chó, mèo, chẳng phải tại hạ dám đại ngôn, chứ ba chữ Cừu Thiên Hiệp tuy không chiêu, rên khắp võ trụ, nhưng các giới võ lâm đều biết tiếng người có thể nguy tạo viết ra!

- Tại sao họ không viết tên kẻ khác?

Cừu Thiên Hiệp sẵn giọng hét to:

- Thì ngươi tìm tên trộm phù mà hỏi!

Hoàng Đại run giọng quát to như sấm:

- Bôn tọa chỉ hỏi ngươi thôi!

Cừu Thiên Hiệp nhếch môi cười nhạt đáp:

- Tại hạ... rất tiếc không rõ điều gì cả?

Hoàng Đại trợn mắt, nạt ngang:

- Đừng leo mép chó i quanh!

Cừu Thiên Hiệp lạnh lùng trả lời:

- Tại hạ thực thà đấ'y! Không ngoa trá nửa lời!

Hoả`ng Đại uấ't hận như điên, giơ Thiế't như ý chỉ vào Cừu Thiên Hiệp bảo:

- Hãy khoan, chờ vội “họm” mình, thư thả sẽ phô trương hùng phong và ngạo mạn...!

Cừu Thiên Hiệp không buông tha, nặng giọng quát to:

- Khách tùy theo chủ, Pháp sư, tại hạ lại muố'n xem hùng độ của pháp sư thế' nào?

Hoả`ng Đại pháp sư giận tím mặt, hắ'n trao ngọn đèn lô`ng cho Hoàn Phong quái câ'm giữ, tay hữu lay động Thiế't như ý một vòng lại chỉ vào đố'ng loạn thách hỏi:

- Cừu Thiên Hiệp, ngươi thấ'y rõ chứ?

Cừu Thiên Hiệp vội đưa mắ't nhìn theo mũi như ý, mới hay vùng này là khoảnh đấ't rộng ở giữa sơn cô'c, mà bô'n bên tứ phía đề'u là vách đá cao chót vót bao vây, và giữa khoảng đấ't toàn là đá loạn, vun lên cao từng gò như nấ'm mộ, phân ra bảy, tám cái gò, Đông Tây Nam Bắ'c, lớn có nhỏ có, án theo toàn cơ trôn thế' của: Nhật Nguyệt tinh thầ'n:

Cừu Thiên Hiệp lại không thạo về` lẽ âm dương biế'n hóa này, nên chỉ mỉm cười đáp:

- Ví như nơi đây có mai phục ngàn binh muôn ngựa, Cừu mỗ'c có thể đem chút võ công ra khuấ't phục, chứ có sao đâu?

Hoả`ng Đại tùm tùm cười, điề'm đạ'm bảo:

- Nơi đây gọi là Bàn long Ô, bốn tọa không có mai phục thiên binh vạn mã gì cả, nhưng chỉ có , hai vị sơn thần, tám tên tiêu đầu, cũng đủ gây trở ngại cho Thiệu hiệp phân nào ha... ha...!

Cừu Thiên Hiệp phá lên cười ha hả, trầm giọng bảo:

- Ta có sợ gì trở ngại, giang hồ há chẳng có câu “chẳng phục cường long khó quá giang” hơn thế nữa, nếu sợ là chẳng đến, đã đến thì có chi sợ ai?

Hoàng Đại vũ t râu dầy c ý, bằng giọng nói thành thật bảo:

- Hay lắm, sĩ khí anh hùng đây! Nhưng lão thành thật cho người rõ, đồ ng loạn thạch này là “Bàn long ô loạn thạch trận”, vô số kẻ anh hào, tuấn kiệt vào rồi, chỉ còn một cách quỳ lạy xin tội mới thoát được ra!

Cừu Thiên Hiệp tỏ ý khinh ngạo, cười ha hả tiếp lời:

- Tiếc thay, chỉ vì người chưa gặp phải kẻ chân chính anh hùng hào kiệt chứ!

Hoàng Đại sắc mặt bảo:

- Nếu Long hổ sơn không có đạo pháp chánh truyền, thì đâu dám tự xưng là Đạo gia thủ phủ, chính Hoàng đế còn chưa dám đòi thuế, hay giá lâm, thì người cũng nên dằn lòng mà suy nghĩ lại.

Cừu Thiên Hiệp trầm giọng hét:

- Đừng vọng tưởng: trước khi ta đến đây lòng hăng ngang mộ Long hổ sơn là chốn uy nghiêm tôn kính không ngờ khi vào đến Thanh Long đỉnh rồi... ha... ha...!

- Có gì người cứ nói.

- Thầy mặt chẳng bả`ng nghe tên, khiế`n ta quá buô`n cười, quá thấ` t vọng!

- Người cứ thẳng thắ`ng giáng tiế`p... lão xin nghe!

Cừu Thiên Hiệp đắ`ng hắ`ng một tiế`ng, lạnh lùng bảo tiế`p:

- Cừu mỗ` gặp toàn là: Ngạo mạn, vô lễ, thô bạo, hách dịch, thủ đoạn vặt! Ha... ha...! Uống mang cái danh vay nợ với đời!...

Hoắ`ng Đại giận run, tay hữu giờ như ý, chỉ vào Hoàn Phong Quái hét bảo:

- Thủ sơn lui khỏi ô... mau!

Hoàng Phong Quái cúi đầ`u tuân mạng, hắ`n liế`c nhìn Cừu Thiên Hiệp cười nhạt bảo:

- Cũng tại người tự chiêu kỳ họa!

Cừu Thiên Hiệp chưa kịp trả lời. Bỗng thầy Hoắ`ng Đại đưa tay gạt nhanh búi tóc, xóa đầ`y xuô`ng mặt, tay tả giờ cao cái chuông lạc lắ`c mạnh:

- Đing đing! Dong dong....

Tiế`ng “ding dong” vang lên trầ`m bỗng, lão lại đưa cây “Thiế`t như ý” quậ` một vòng tròn hướng Tây, miệng niệm công sanh:

- “Án lạc xá lạc xá... da nà... mẽ rề`!”

Những tiế`ng thầ`n chú` quái dị, theo “Thiế`t như ý” chỉ vào một cái gò hướng Tây lắ`p tức cái gò này cuộn cuộn lên làn khói mỏng dầ`n dầ`n bầy cái gò kia bắ`c khói từ từ tiế`ng thầ`n chú` “Á rặc” niệm càng nhanh, hơi khói càng bắ`c lên mãnh liệt.

- Giữa lúc, Cừu Thiên Hiệp mãi mê theo dõi sự biến hóa, thì Hoả`ng Đại đã ẩn vào lớp khói lò mờ, chùng giật mình kinh tỉnh, Cừu Thiên Hiệp vội phóng mình đuổi theo, miệng không ngớt kêu to:

- Yêu đạo, ngươi có chạy đường trời!

Tiêng nói vừa dứt, thì Hoả`ng Đại đã biến mất, tiếp theo đây một trận gió mát rượi thổi tới ào ạt, như bóng quỷ chuyê`n hình:

Cừu Thiên Hiệp thất kinh kêu to:

- Nguy mất!

Vừa hét, vừa cử song chưởng đẩy ra một chiêu đỡ luồng gió lạ, vì chàng ngờ có kẻ địch nương gió tấn công.

Nhưng mà, ba bên bốn bề vắng lặng, không một bóng người. Cừu Thiên Hiệp cố vận dụng nhãn quang nhìn khắp cả, lại thấy cách đây năm, ba trượng, dưới làn khói mỏng lò mờ, có hai điểm lửa tí hon, như cặp mắt mèo khi ẩn khi hiện, lúc sáng lúc mờ, chàng mới nhận rõ đây là hai tên tiểu đồ`ng xách lò`ng đèn “khí phong phong” hộ vệ bên mình “Hoả`ng Đại pháp sư”.

Cừu Thiên Hiệp cả giận, rún mình nhảy vọt tới trước, đuổi theo bóng đen vừa kêu to:

- Ô`i chao! Chính... hắ`n!

Đúng như sự ước đoán, dưới ánh đèn mờ chẳng những có hai tên tiểu đồ`ng, mà có cả “Hoả`ng Đại pháp sư”.

Cừu Thiên Hiệp phóng mình vọt tới lầ`n nữa, nhưng chàng đã thất vọng hoàn toàn mà buột miệng kêu to:

- Ô`i!

Một tiếng kêu hô t hoảng và đau đớn, vì... bàn chân phải chàng vấp phải cái gò, suýt ngã quy, chàng ngẩng mặt lên bóng người và ánh đèn đã biết mất tự bao giờ.

Cừu Thiên Hiệp nổi giận xung thiên hét to:

- Hoả`ng Đại! Là hảo hán xin xuất đầu lộ diện, tiểu gia sẽ hâu tiếp ngươi.

Chàng vừa nói dứt, bóng đen lại xuất hiện lơ mờ bên hữu nhanh như chớp chàng rùng mình vượt đuổi theo, chàng bước một bước, ánh đèn xô dịch một bước, chàng đứng lại, ánh đèn cũng đứng lại, như nam châm hút kim, hỏ phách gọi rằng không phút nào rời nhau.

Cừu Thiên Hiệp không thể nhẫn nại được tung mình nhảy lên cao ba trượng, nhả`m ngay ngọn đèn lồng đáp xuống.

- Húy! Hà... hà... hà!

Tiếng cười lạnh ló, phát ra sau gò đá loạn, đúng là tiếng của Hoả`ng Đại pháp sư. Cừu Thiên Hiệp giận lồng lên như hổ đói, lớn tiếng hét:

- Hoả`ng Đại có giỏi hiện ra đây, đừng giở trò yêu mị!

Hoả`ng Đại đại pháp sư lại phá lên cười ha hả, bả`ng giọng nói âm trầm bảo:

- Cừu Thiên Hiệp! Bỏ tọa đứng đây này, người có bộ gì... hãy giở ra xem...

Cừu Thiên Hiệp tức lộn ruột, lao mình ngay bóng Hoả`ng Đại pháp sư.

- Bình!

Một tiếng nổi lên khô khan, Cừ Thiên Hiệp vấp phải gò đất té ngã, chàng cố gắng ngồi dậy, mới hay mình lạc giữa ô loạn thạch nhìn quanh, hình bóng của Hoả long Đại và hai tên tiểu đồng đã biến mất từ bao giờ.

Bỗng nhiên, tiếng chuông lạc đồ liên hồi:

- Đینگ.. đoong!

Tiếng chuông kỳ diệu ngân vang, như xé màn không khí, khiến Cừ Thiên Hiệp rung động cả tâm can, tinh thần dường như tán lạc huyết khí xung lên mãnh liệt, chàng cố gắng đứng dậy, loạng choạng đuổi theo hai bóng đèn vừa xuất hiện, hai bóng đèn như lòng quỷ ảnh thoát ẩn, thoát hiện, khi qua trái khi qua phải, khiến Cừ Thiên Hiệp lòng lộn như hồ điệp, hơi thở dồn dập, mồ hôi toát ra như tắm.

Cừ Thiên Hiệp mang trong mình, một thân huyết công vô thượng, cái thể nội công lại thêm mấy độ kỳ duyên, học qua đề u bí tuyệt thể mà bị khốn trên vuông đất, không đầy nửa dặm, thật là anh hùng mạt lộ, hiệp sĩ đến lúc cùng đường.

Giữa lúc, Cừ Thiên Hiệp đang hốt hoảng mơ hồ, lại nghe “Hoả long Đại pháp sư cất giọng trầm bảo nhẹ bên tai:

- Cừ Thiên Hiệp “Ngũ lôi chánh phù” của bốn sơn người cất giầu nơi đâu? Mau mau khai sự thật, nếu không, ngươi sẽ khó khăn tại đây đến muôn kiếp ngàn đời! Bàn long trận... có lối vào, chẳng lối ra... ha ha!

Cừ Thiên Hiệp bước đi loạng choạng, song thần trí chưa tới hẳn, vừa nghe qua càng tức giận thêm, bèn giọng nói bình thản bảo:

- Yêu đạo lắm lời! Trận loạn thạch của ngươi, chẳng phải là chảo dầu sôi, từng lửa đỏ, tiểu gia không bao giờ xin xỏ ngươi đâu...

Hoả`ng Đại lại lạnh lùng cướp lời:

- Tuy chẳng phải chảo dầu rừng lửa, nhưng đủ sức bức ngươi chết đối giữa trận đồ`!

Cừu Thiên Hiệp gâ`m lên â`m ỉ:

- Yêu đạo! Tiểu gia dù chết... vẫn không phục thủ đoạn tà ma của ngươi đâu?

Hoả`ng Đại phá lên cười to, bảo:

- Bồn tọa không cần ngươi bái phục, mà bồn tọa chỉ cần lấy lại “Ngũ lôi chánh phù” mà thôi!

Cừu Thiên Hiệp vội ngồ`i lên gò đá, hai chân xếp tròn lại chếp miệng nhủ thâ`m:

- Đây là phương pháp “Thâu manh thuật” của những tay giang đạo sĩ, muố`n hòa giải phép huyền hư, chỉ cần tâm yên, khí lặng là... là thoát khỏi ô loạn thạch này!”

Giữa lúc nguy cơ, thâ`n trí chàng tỉnh lại, không còn nghĩ theo đuổi bóng đèn, hình nộm nữa, mà ngồ`i yên lặng nhắ`m mắ`t dưỡng thâ`n, chàng vận đạo chân nguyên, khai thông ý niệm quáng nhãn, quáng nhĩ, quáng tỷ, dầ`n dầ`n hơi thở điề`u hòa, tinh thâ`n càng phấ`n khởi và tươi tỉnh hơn lên.

HỒI THỨ BẢY MƯỜI BẢY

Bàn Long trận vây Cừu Thiên Hiệp

Lệnh Thiên sư bất ý bị giam cầm

Bàn long loạn thạch trận, khí thế càng mãnh liệt hơn trước, hàng mây ngói mộ đá giả khói trắng xông lên cuộn cuộn, càng lúc càng nồng nặc, đục vẫn như lớp sa mù buổi sáng mùa đông, khiến người ta mở mắt mà không thấy gì cả, chỉ nhìn được lờ mờ không rõ rệt, lại thêm giữa bầu trời đục như sữa, thoáng thấy nhiều bóng đen ẩn hiện, lượn qua lượn lại không ngừng. Thật là sương sâu mây thâm bóng quỷ hiện trập trùng... lại thêm giữa bầu trời đục, dường như có tiếng kêu ai oán rên rỉ não nùng, lúc bổng lúc trầm, khiến người nghe không thể tự chủ được tinh thần.

Cừu Thiên Hiệp gương ép nhắm kín đôi mắt, trấn định tinh thần, tuy vận luôn nội lực chân nguyên để khai thông ý niệm, bài trừ sự hỗn loạn và thất thần... háu trấn tĩnh lấy lại thần trí bình thường, nhưng, chàng đã làm... vì chàng cố định tâm bất ý nhiều, thì ngoại cảnh âm thanh hiện lên khuây phá bất ý nhiều, không tài nào chế ngự được.

Nhiều làn gió bốc nổi, mang theo tiếng rên xiết tỉ tê, từ xa xa thổi tới, càng lúc càng gần, càng gần, càng lớn. Khiến người nghe dù có can đảm đến đâu, cũng không khỏi rùng mình mọc ốc, ví như sa vào cõi cửu u địa nghe gặp loài quỷ khóc ma than...

Cừu Thiên Hiệp không thể nén lòng ngơ ì lâu được nữa, chàng nghiêng răng ken kết, đứng phắt dậy buột miệng quát to như sấm nổ:

- Yêu đạo ta quyết liệt mạng với người!

Vừa hét dứt, thân mình chàng cúi khom xuống vươn tay hữu nắm ngay gò má giả đánh mạnh một chương:

- Bùng!

Một tiếng nổ long trời, gò má đá bị luồng kinh phong đánh cực mạnh, biến ra vô số đá vụn bột bay ào ạt, khắp bốn phương trận Bàn Long đã mù mịt, càng thêm đen tối hãi hùng.

Đôi với ngọn chương phong ấy chẳng có kết quả gì, lại thêm khói nồng xông lên gay gắt hơn trước.

Cừu Thiên Hiệp vốn biết, Hoảng Đại pháp sư đang đứng bên ngoài điều động quỷ phù. Nếu là thuật pháp của bọn “Mao sơn đạo sĩ” thì lấy động chế tĩnh, lấy thật chế huyền hư, vì nghĩ thế nên chàng vận nội lực đẩy ra một chiêu chớp nhoáng kết tiếp:

- Ấm.. Đùng!

Nhiều tiếng nổ dậy đất long trời, đá vụn bắn ra muôn khối, và bột bay ào ào như vũ bão mưa sa... nhưng đã hoài công vô ích, vầng khói trắng vẫn đùn đùn lên cuộn cuộn, bột mờ cả mắt Cừu Thiên Hiệp.

Ngay lúc đó, từ phía xa xa, Hoảng Đại Pháp sư phá lên cười lạnh lạnh, bằng giọng nói chất óc kinh hồn, truyền theo làn khói mỏng:

- Cừu Thiên Hiệp! Người có nhiều khí lực đây, “Loạn thạch trận” của bốn tọa đầu sợ man khí lực của người đâu? Ha ha ha!

Cừu Thiên Hiệp nghe qua như bầm dập can trường, tim óc gần nát loạn, chàng uất hận từng cơn, vì nghe được tiếng nói mà không

thầy được hình đồ i phương ở đâu? Dù có bản lãnh siêu phàm nhập thánh, cũng không biết làm thế nào!

Cừu Thiên Hiệp phần hận như điên dại, tung một loạt bột, năm chưởng ác liệt kế tiếp, vẫn không trông thấy bóng dáng của đồ i phương, chỉ thấy cát bụi hòa với sa mù bay lên cuồn cuộn, thực là uổng phí cả cơ tâm, tổn hao nội lực một cách vô ích.

Vì thế, sự tin tưởng lúc đầu đã tiêu tan ra mây khói.

Lòng tin đã mất, thì tinh thần trở nên vô chủ, để cho niêm: Phiền não, sâu hận, nổi nóng, bốc lên như ngọn đuốc, làm mờ cả mắt, khiến chàng cảm thấy khắp nơi đâu đâu cũng có bóng địch thủ chàng lại nghĩ: ba tên bột bề đều có hồ sâu, nhưng không rõ hồ sâu ở đâu... mà bước tránh...

Lúc bây giờ, chàng đánh mất niềm tin lúc đầu, cho nên tâm hồn không tài nào yên tĩnh được chàng lại nghĩ lần thân, bèn chép miệng lầm bầm:

- “Hừ! Ta hiểu rồi”... Những gò loạn thạch này, nhất định là không phải trận quỷ có bùa ma, “mê tông trận pháp”. Mà chính là “Bát quái trận” của Gia Cát Võ hầu đời Tam quốc ta cố tìm cho được “Sanh” môn là thoát khỏi, tuy ta không rõ thấu cơ diệu lý, biết lẽ âm dương, sanh khắc của ngũ hành, hay tí ngộ phương vị ra thế nào, nhưng ta tin chắc rằng “Khoảnh đất bày trận này chu vi không hơn mười trượng, nếu ta vượt qua mười trượng ắt thoát khỏi trận trận đồ...”

Cừu Thiên Hiệp vừa nghĩ xong, đôi chân đã nhích động bất kể sa mù dầy mịn, gió trùng trùng, chàng không nhắm vào Đông, Tây Nam Bắc gì cả, mà chỉ nhắm mắt chạy bừa ra ngoài.

Không ngờ ý tưởng lần thân của chàng lại đúng với sự thật.

Hoả`ng Đại pháp sư đồ`i với “Loạn Thạch trận” là chính “hắ`n” mô phỏng theo “Bát quái trận” đồ` của Gia Cát Võ Hầ`u, nhưng hắ`n chỉ lập lại một phầ`n ba mà thôi.

Nguyên vì, Hón thọ tướng Gia Cát Lượng lập ra Bát quái trận, tám ngàn tám trăm sáu mươi bốn lộ tuyế`n, song chỉ “chừa ra sáu mươi ba cửa “Sanh` môn, còn lại là tử lộ. Muố`n thoát khỏi trận này phải buộc huyề`n vi dịch số`, bảy bước tới, tám bước lùi sang tả hai, tràn qua hữu một, cứ thế` mà tiế`n tới tìm được sanh môn... thoát khỏi trận, đầ`y là chưa kể bước đi phải án theo “Tí ngộ trường cước mẹo dậu thố`i bộ... nữa là khác...

Nhưng “Loạn thạch trận” chỉ lầ`y một phầ`n ba của Bát quái trận, song trận này lợi hại khôn cùng, vì Hoàng Đại pháp sư gọi binh ma, tướng quý, thầ`n núi Long Hồ xuố`ng gìn giữ trận, che án cả mắ`t người, không cho trông thắ`y cửa Sanh môn.

Vì thế`, Cừu Thiên Hiệp chạy xô`ng xộc như hổ đói, suố`t một canh vẫn không tìm thắ`y lộ`i ra, mô` hôi thì nhau chắ`y như suố`i đồ` ướ`t cả áo quầ`n, chàng bắ`t đầ`u thắ`m một phá lên thở hô`ng học...

Ngay lúc ấy, bỗng nghe tiế`ng tù và vút lên: “Ừ ừ” vang dậy.

Tiế`p theo đầ`y, phía bên hữu bỗng nghe Hoắ`ng Đại pháp sư rồ`ng to lên:

- Có gì thế`?

Bỗng hai điểm sáng xanh như mắ`t mèo, chọt lóe lên nhắ`p nháy cùng giọng nói run rẩy đáp to:

- Thượng bả`m Pháp sư, đây là tiế`ng Lô dịch “Báo động” chứ không phải loại còi thường!

Cửu Thiên Hiệp đang mờ mệt trong vầng khói ám, bỗng nghe hai tiếng “báo động” làm kinh ngạc bèn hô i, chàng vội đứng dừng lại lắng nghe ngóng những lời đồ i thoại bên ngoài.

Hoàng Đại pháp sư nhanh miệng nói tiếp:

- Mau! Mau ra ngoài ô xem xét...

Lời nói chưa dứt, đột nhiên một tiếng sáo trúc thổi lên như xé lụa, cùng giọng nói gập rút kêu lên hô t hoảng:

- Pháp sư, Pháp sư! Có biến... nguy mất!

Hoàng Đại thất kinh kêu lên:

- Gì thế?

- Có người vào lọt “Đầu Ngưu Cung”?

Hoàng Đại kêu lên tiếng “A” kinh ngạc bằng giọng nói hô t hoảng hỏi nhanh:

- Ai? Ai dám xâm phạm nơi thánh địa... ai đã vào Đầu Ngưu Cung?

Giọng nói tên thủ hạ run rẩy, líu lười trả lời:

- Một cô gái vận toàn xiêm trắng, lẻn vào Đầu Ngưu Cung bắt cóc lệnh Thiên sư...

Hoàng Đại kêu lên hô t hoảng hỏi:

- Người bảo sao?

- Lệnh Thiên sư bị cô gái cưỡng bách bắt đi...

- Thế các người làm gì? toàn là phường ăn hại.

- Tiểu nhân trở tay chẳng kịp, chùng biể t rõ thì lệnh Thiên sư còn trong tay cô gái chúng tôi không dám vọng động, vì thế ...

- Hừm! Thế bọn chúng còn những ai nữa?... chúng chạy mất cả rồi ư!

- Cô ả chẳng chạy đi đâu cả?

Cừ Thiên Hiệp kêu lên một tiếng A!...

Kinh ngạc, thật là một việc xuất kỳ bất ý.

Hoả`ng Đại pháp sư kinh ngạc không kém,tay hữu vẫy nhẹ “thiệt như ý” chỉ vào khoảng không: Soạt... ừ...ừ...!

... Một luồng khói đục như cao, tỏa cuộn ra đây đây ...

Cừ Thiên Hiệp nhìn theo làn chớp, thấy rõ bóng Hoả`ng Đại vội phóng mình chớp tới...

Nhưng, khó tránh cuộn đầy, bóng người vụt biến mất, hai tay chàng chớp mạnh vào khoảng không, vấp phải cái gò loạn thạch.. suýt té ngã...

Ngay lúc đó, một tiếng hét lạnh lạnh từ xa xa vang dội lại, như chim hoàng rìi cô`c, nhưng đượm giọng giận dữ:

- Long hổ sơn là cái quái gì? Bản cô nương không tin các người cầ`m ma bắt quỷ được!

Cừ Thiên Hiệp nghe qua tiếng nói rất quen thuộc, vội đứng thẳng người lên sau gò đá buột miệng hét lên cực to:

- Như Ngọc! Như Ngọc! Ta ở đây này!

Nhan Như Ngọc cảm động hét to:

- Thiên Hiệp! Chớ ưu loạn hãy can đảm lên!

- A!

Một tiếng thét vang lên thê thảm, chứng tỏ Nhan Như Ngọc đã hạ sát một người.

Hoàng Đại pháp sư thét lên lạnh lạnh hỏi:

- Nàng là ai?

Nhan Như Ngọc gất lên the thé:

- Đạo sĩ gần! Chương nhãn pháp của ngươi không làm hoa mắt được bản cô nương đâu, Đấu Ngu Cung chỉ có Vân phong vụ tỏa Mê hồn trận, bản cô nương đã biết quá... nhiều...

- Soạt! Vút!

Một đạo bạch ảnh hiện ra, bóng hoàng quang lại nổi.

Sa mù thoát mắt, bầu không khí trở nên sáng rõ như ban ngày.

Nhan Như Ngọc tay trái nắm chặt cổ một lão đạo sĩ ốm như que củi, thân mình lão đạo run lên bần bật như sợi rết nàng đứng ngang nhiên trên gò đá cách Cừ Thiên Hiệp độ một trượng.

Nhan Như Ngọc nhìn thấy mồ hôi nhuộm đầy áo Cừ Thiên Hiệp lại thêm mặt mày lem luốc, tay chân đầy bùn đất, bất giác phá lên cười hi hi nói:

- Thiên Hiệp! Ngươi nô đùa gì quá thế...? Hãy xem lại mình ngươi xem thử!

Cừ Thiên Hiệp nghe qua, vội nhìn lại tay chân mình mấy, bất giác thẹn đỏ mặt, bằng giọng nói mắt tự nhiên, đáp nhỏ:

- Ta chẳng rõ vì sao? Như Ngọc... nàng hãy cẩn thận!

Lúc ấy, Hoả`ng Đại pháp sư tung mình bay đến một bên.

Nhan Như Ngọc nhìn Cừ Thiên Hiệp mỉm cười bảo:

- Người hãy yên tâm! Nếu tên “Hoả`ng” nhích động một tí, thì ta sẽ cứu cô vị “Đại thiên sư” của hắ`n ngay tức khắc!

Nói xong, nàng vươn bàn tay búp măng nhọn như vuốt hổ bắ`u mạnh vào cổ đạo sĩ bắ`ng giọng nói chanh chua khắ`c bạc, bảo:

- Lão đạo! Người mau truye`n pháp chỉ gọi tên Thanh Ngưu không được báo động nữa.

Lão Thiên sư thắ`t thề` lại bị cái bắ`u điề`ng người, nên lập cập bảo nhỏ:

- Pháp sư... Hoả`ng...ô`i chao...mau... mau...

Hoả`ng Đại đau lòng xót dạ, đưa “Thiề`t như ý” chỉ vào mặt Nhan Như Ngọc, vừa run rẩy, nói với lão đạo:

- Tôn sư hãy an tâm, có thuộc hạ hộ giá..

Hắ`n lại quay nói với Nhan Như Ngọc;

- Tiểu yêu nữ! Người muố`n vuố`t râu cọp hay sao?...

Lão Thiên sư lại bị Nhan Như Ngọc kẹp cứng thêm nữa. Lão kêu rồ`ng lên thề` thảm:

- Ô`i chao! Ái, ôi!

Nhiề`u tiế`ng kêu rồ`ng vang lên bá`t tuyệt, gương mặt vị lão sư tái xám, không còn một tia máu, thân mình lão run lên bắ`n bật một

cách đáng thương. Đường đường là vị tổ sư gia mà bị cô gái hạ nhục thật thảm hại...

Hoả`ng Đại pháp sư kêu rô`ng liên miên, cây Thiê`t như ý mắ`t đi về bóng lộn... chỉ vì trận bàng long thạch, đã biế`n mắ`t vậ`ng sa mù không còn tái hiện ra nữa... hắ`n gân sôi lên sùng sục rô`ng cực to:

- Sơn nhân, thầ`n vụ đâu?...

Vừa hét vừa nhìn cây Thiê`t như ý, bỗng nhiên hắ`n tỉnh ngộ trợn mắ`t nhìn Nhan Như Ngọc rô`ng to lên:

- Yêu nữ! Thảo nào ngươi vào Đâu Ngu cung lại thông qua được “Vân phong vụ tỏa” chỉ vì thân mình như nhóp của người. Đã hại chề`t đạo pháp lại còn đuổi cả sơn nhân của ta! Yêu đạo...! Yêu nữ! Ta quyề`t giề`t người...!

Nhan Như Ngọc tự biế`t thân mình đang ô uế`, nên thẹn đỏ mặt, nàng quá xấ`u hổ nên nổi nóng, tay hữu nắ`m chặt “Lão thiên sư” thẳng tay ném mạnh vào người Cừu Thiên Hiệp đồ`ng thời rô`ng lên lạnh lạnh:

- Phiề`n ngươi chịu khó giữ chặt “lão ròm” để ta giề`t tên dẫn “Trâu” hồ`ng hách này!

Vừa hét dứt, nàng không kịp tuồ`t kiề`m ra đầ`u, chỉ rùn người xuồ`ng thắ`p đẩy nhanh ra ngọc chuông, nhắ`m ngay Hoả`ng Đại pháp sư kích mạnh tới.

- Reng! Reng!

Thân hình to lớn như đại bàng của Hoả`ng Đại tung mạnh lên cao hắ`ng trượng, chiề`c lục lạc gọi hồ`n vang lên theo nhịp bước của

hắ n kêu “rềng rềng” tựa hồ như hắ n thắ y động thủ bắ t tiện, nên nhảy tránh rắ t tài tình, thân nhanh hơn quỷ mị.

- Ấ m!

Một tiế ng nổ long trời lở đấ t, hàng ngàn khô i đá lớn nhỏ bắ c lên cao, lại biế n tỏa xuô ng đấ t như cơn mưa tuyế t.

Nhan Như Ngọc đẩy một chưởng đánh tan mộ đá to, lửa giận cùng bắ c lên ngàn ngút, nhanh như tia chớp xẹt ngang trời, chiế c bóng trắ ng lao vút, nhắ m ngay lô i bước của Hoắ ng Đại pháp sư xạ mạnh tới, đồ ng thời nàng thét lên lạnh lạnh:

- Yêu đạo! Người có chạy đường trời!

Hoắ ng Đại pháp sư giơ cao Thiế t như ý vẩy mạnh vào khoảng không hét lớn:

- Thủ sơn thắ n ở đâu?

Tiế ng nói của lão vừa dứt, bỗng nghe:

- Vút! Soạt!

Hai đạo kinh phong nổi lên, phá vệt không gian bay vọt đế n.

Hoàn Phong Quái và một tên lực sĩ Kim giáp đồ ng hiện thân ra một lượt. Thực là quái dị, không rõ bọn chúng ứng trực nơi đâu, mà hiện thân thực câ p kỳ.

Tên lực sĩ Kim Giáp lên tiế ng bẩm:

- Tiện chức vẫn chờ tại đây!

Hoắ ng Đại pháp sư đưa tay chỉ vào mặt Nhan Như Ngọc, hét bảo:

- Các ngươi mau thu phục, con nữ yêu cho ta!

- Chúng tôi... Xin tuân pháp chỉ!

Tên kim giáp lực sĩ cúng Hoàn Phong quái đồ`ng thời ứng tiế`ng tuân mệnh. Cả hai tuồ`t nhanh binh khí nhắ`m ngay Nhan Như Ngọc xông tới tấ`n công.

Hoàn Phong quái vẫn sử dụng sợi xích sắ`t “Bàn long luyện xích” chỉ đổi một chiêu thê` mới mẻ hơn:

Còn tên Kim giáp lực sĩ, hai tay lộng song chùy “Tử lam trụ” nhìn thấ`y hai quả chùy to một cách vĩ đại, ước chừng bô`n, năm mươi cân dư, hắ`n múa đôi chùy sắ`t vùn vụt nhắ`m ngay Nhan Như Ngọc kích tới, đồ`ng thời cao giọng rô`ng lên như hổ đói:

- Yêu nữ chó` hung hăng, hãy tiế`p “Kim giáp thầ`n” một vài chùy!

Chiêu thê` rấ`t trầ`m nặng, người hung, lực bạo suấ`t thủ như mãnh hổ gặp mồi.

Lúc bắ`y giờ Nhan Như Ngọc chỉ có đôi bàn tay trắ`ng, làm sao giám đưa ra ứng thê` tiế`p chiêu nàng chỉ uồ`n nhẹ lưng ong bật ngược thân mình lên cao hàng trượng, tránh thoát cặp chùy quái ác của “Kim giáp thầ`n”, nhanh như chớp: một tiế`ng thép nổi lên:

- Soạt!

Nàng tuồ`t nhanh trường kiế`m ra khỏi vỏ, thân mình còn lơ lửng giữa khoảng không, dùng ngay chiêu “Thầ`t tinh cao chiế`u” thuận đà xạ nhanh xuồ`ng thấ`p, kiế`m phong tựa muôn đố`m hàn tinh nhắ`m ngay Thái dương huyết của Kim giáp thầ`n kích mạnh tới, thật là linh xảo và nhanh khôn tả.

Kim giáp thầ`n lơ`i hại không kém, đôi chùy Tử kim trụ vũ lộng thành một vòng tròn loé ra ánh hào quang tím nhạt, tả công, hữu

kích dùng cương khắ c nhu, bức thanh trường kiế m của Nhan Như Ngọc suýt đã gãy đoạn, đồ ng thời hắ n buột miệng nói to:

- Hãy xem Bồn thủ thêm một chùy này nữa!

Vừa hét dứt, song chùy nhanh như gió áp vào tâ n công Nhan Như Ngọc, khiế n nàng then đỏ mặt, tháo lui mắ y bước.

Nguyên, Hồ ng hoa lệnh chủ lúc xuấ t thủ quá khinh địch, nàng đoán chắ c đồ i phương sẽ thâm hồ i chiêu thê , đỡ lắ y kiế m phong lúc ấy nàng sẽ thừa cơ triển khai kiế m pháp hầ u chiế m phầ n thắ ng lợi trước. Không ngờ vừa xuấ t thủ đã bị đồ i phương chế phục một cách dễ dàng, nên nàng sượng sùng đỏ mặt tháo lùi ra sau mắ y bước. Nế u nàng kém nhận xét, liề u lĩnh, ắ t trường kiế m bị gãy làm hai đoạn.

Giữa lúc Nhan Như Ngọc cắ p kiế m tháo lùi, thì phía sau lưng Hoàn Phong Quái vũ lộng Bàn long luyện xích, sợi xích sắ t biế n ra một chiêu Truy hồ n đoạt mệnh nhắ m ngay hông nàng phạt tới, nhanh như chớp đồ ng thời hắ n buột miệng hét to:

- Xem người chạy đâu cho thoát!

Thực là một chiêu khô c liệt, công kỳ bất ý xuấ t kỳ vô bị, không ai né tránh kịp!

Cừu Thiên Hiệp đứng một bên, thắ y thê cả kinh kêu thắ t thanh:

- Ấ y chế t... Nhan...

- Toẹt!!

Dù cho Nhan Như Ngọc có linh hoạt đế n mức độ nào chẳng nữa, cũng không tránh khỏi cái hàm răng Bàn long chồm chồm của sợi

xích bàn long ngoạm phải... thật thế! Hoàn Phong Quái đưa tay giật mạnh sợi xích bàn long, ngoạm bút cả tay áo Nhan Như Ngọc nên vang lên một tiếng toẹt.

Nhan Như Ngọc chỉ kêu lên một tiếng A! rồi nín bật. Nàng vốn là một cô gái ương ngạnh nhất đời, mặc dù tay áo rộng thênh thang bị đối phương dùng binh khí xé rách đến tận chỗ, nàng nhanh như cánh hồng, nàng đảo ngược thân mình ra sau, buột miệng hét to:

- Người dám đánh lên bản cô nương!

Vừa nói dứt nàng vũ lộng trường kiếm như vũ bão, biến thành một vầng bạch quang nhắm ngay mình Hoàn Phong Quái kích mạnh hung hăng tựa con hổ điên, bằng một chiêu liên thủ thân thí mạng.

Hoàn Phong Quái đã c ý cười ha hả, vũ lộng bàn long luyện xích quật mạnh chiếc đầu rồng vào binh khí đối phương, đồng thời hất cao giọng hét to:

- Yêu nữ! Người dấn thân vào cõi chết!

Chiếc đầu bàn long chỉ chuyên đoạt binh khí của đối phương, nên Cừ Thiên Hiệp vừa nhắc thấy đã hiểu ngay sự lợi hại thế nào, chàng lại thừa hiểu Nhan Như Ngọc rất hiểu thắng, ương ngạnh, thế nào cũng bị hại, do đó chàng đỡ vị Lão Thiên Sư cho nã m xuông đất, thuận tay đâm vào Thụ huyết, đồng thời buột miệng nói khê:

- Văn sinh cam thất lễ!

Vừa nói dứt chàng tung mình nhảy lên cao ba trượng, nhắm giữa tràng đầu hạ nhanh xuông, thân pháp như cánh én lượn vườn xuân.

Kim giáp thầ n thấ y thê ̣ vôi múa song chuỳ vùn vụt nhắ m ngay Nhan Như Ngọc công tới.

Cừ Thiên Hiệp thân người chưa xáp đê ̣ n, mà chiêu thê ̣ đã thành, một chương cản ngay Kim giáp thầ n, một chương gạt phăng Hoàn Phong Quái và buột miệng gọi to:

- Như Ngọc! Mau thê ̣ ta câ m giữa tên chúa trùm này!

Hồ ̣ ng hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc chiế ̣ n đầ u vô cùng ác liệt, sự chề ̣ t của nàng chỉ cách làn tơ kẽ tóc nên Cừ Thiên Hiệp nhúng tay vào vì thê ̣ chính nàng nhận thấ y chính mình đứng trong hoàn cảnh liệt bại, thành thử tâm tính nàng trở nên khinh ngạo, không muố n ai tiế p viện cả, do đó Nhan Như Ngọc hét lên lạnh lạnh:

- Thiên hiệp! Không câ n ngươi phải tiế p viện, lui mau...

Vừa hét dứt nàng rút soạt bên hông thanh trường kiế m thứ hai.

Quả nhiên thủ pháp của danh gia, không hồ tiế ng đô ̣ n đấ i.

Nhanh đê ̣ n nỗi mắ t người trông chẳng kịp, lẹ tựa hồ ̣ như ý tưởng loé trong tim.

Tuyệt diệu như bức hoạ huỳnh đình, dưới đời chư ai sánh kịp.

Hoàn Phong Quái vừa nhác thấ y cách so gươm, một là biế ̣ t ngay chiêu kiế m của Nhan Như Ngọc chẳng tâ m thường, hai là ỷ lại trong tay mình có sợi “Bàng long luyện xích” món binh khí độc đáo không hay, thành thử hắ n chỉ né tránh phân nửa, còn phân nửa giờ cao Bàng long xích nhắ m ngay đường kiế m của nàng đỡ mạnh.

Riêng Kim Giáp Thầ n lại không có ý nghĩ như thê ̣ , mà chỉ thấ y kiế m phong bay sầ m đê ̣ n trước mặt nhanh nhẹn vô cùng, hắ n chưa phân biệt được chiêu kiế m nào của Nhan Như Ngọc hay Cừ

Thiên Hiệp thì kiêu m phong đã đáp ngay trước mặt, không còn né tránh kịp, chỉ cảm thấy đau buốt cả bên tay hữu, hắ n buột miệng la lên:

- Ô ỉ chao!

Tiê ng kêu đau đón vừa thoát khỏi miệng, thân mình hắ n quay tròn như con vù, loạn choạng lùi ra sau mắ y bước.

Kim Giáp thắ n mặt mày xám ngắ t, cạnh bên vai hữu bị vắ t thương khá nặng, máu tuôn ra đỏ ô ỉ nhuộm ướt cả chiế n bào.

Nhan Như Ngọc chỉ dùng một chiêu đã thắ ng “Kim Giáp thắ n”, nên tính kiêu ngạo càng tăng mãnh liệt, nàng thu ngay “Kim Giáp Thắ n” quay nhanh mình lại tắ n công Hoàn Phong Quái , đờ ng thời nàng nhướn mày nhìn Cừ Thiên Hiệp dương dương tự đắ c bảo:

- Thiên Hiệp ta giao tên giáp vàng cho ngươi đắ y!

Cừ Thiên Hiệp biế t rõ Hoàn Phong Quái có sợi xích sắ t Bàng long nên rắ t lợi hại chuyện ngọam binh khí địch thủ, do đó chàng không tắ n công Kim Giáp Thắ n mà nhảy vọt đón đầ u Hoàn Phong Quái vừa trắ m giọng nói ngư quát:

- Như Ngọc! Ngươi hắ y bắ t giữ tên “Kim Giáp để Hoàn Phong Quái cho ta sửa trị!

Cả hai người không hện mà hòa nhau nhảy đế n bên mình “Hoàn Phong Quái” thân pháp nhanh như hai vì sao lạc.

Hoàn Phong Quái hơi ái ngại nhưng cô can đảm nói to:

- Ta chắ p cả hai người tắ n công cùng một lượt đắ y!

HỒI THỨ BẢY MƯƠI TÁM

Trong khi thất ý sa cơ.

Thần tiên dưới thế mang nhớ... tiếng đời

Hoàn Phong Quái vừa nói dứt.

Bỗng nhiên phát ra nhiều tiếng gió vù vù thổi đến bên tai, một luồng thổi trên cao, một luồng thổi dưới thấp. Hai bóng người một đen một đỏ hiện nhanh xuống tràng đất đồng thời họ cất giọng oang oang hét to:

- Lão Hoàn! Chúng ta không chiến đâu lẻ loi người đừng ngại!

Hoàn Phong Quái nhận ra đồng bọn mừng rú lên:

- Hai vị thủ sơn đến rất kịp thời?

Bóng đen là dáng người cao lớn, vừa hạ xuống tràng cỏ đã lay động ngọn Kim bó i đao nhắm vào Nhan Như Ngọc hạ mạnh, lại lớn tiếng hét:

- Ngạnh đâu! Hãy tiếp “Bát Hải Long Vương” vài chiêu thế!

Bóng đỏ dáng người lùn thấp, thân pháp cực nhanh, tay hữu cầm lưỡi tầm sét bằng đồng vũ lộng như đường búa Giáo Kim nhắm ngay đầu Cừ Thiên Hiệp giáng mạnh xuống, đồng thời nặng giọng quát:

- Thiên Lô sanh sấm sét, tiểu tử! Người hãy ném lưỡi Tầm sét đồng cho biết vị...! Ha... ha...!

Hai người mới đến chính là hai vị trong Tứ đại thủ sơn của Long Hồ sơn... tên “Phong, Vũ và Lôi Điện”. Cả bốn tên sơn thần số này, giờ hết toàn lực túa ra bao vây Cừ Thiên Hiệp và Nhan Như Ngọc vào giữa.

Tuy Long Hồ sơn không liệt vào giới võ lâm, nhưng bốn tên thủ sơn này toàn là danh gia cao thủ, có thể sánh với bọn Võ sư gác nhà, hộ viện cao hơn một bậc, luôn cả bọn Đạt quan Bảo phiêu cũng khó bì kịp. Chỉ vì bọn chúng là những tay chân công thật học trong giới võ lâm, có thể gọi là Võ sư chuyên nghiệp.

Nhan Như Ngọc thấy bọn chúng ba người lại thêm Kim Giáp Thần, không kể bị thương cũng hòa ra công kích, nàng tức giận như điên, hai tay lay động song kiếm ào ào, không thối nửa bước, chẳng nhường một ly, kiếm phong biến toả hai đạo ngân quang trắng như hoa tuyết tung toả khắp tràng, từ xa bước đến gần, mỗi chiêu đều lợi hại, nàng quay nhìn thấy Cừ Thiên Hiệp chỉ có hai bàn tay trắng, bèn lo ngại hét lên:

- Ngô c... ời! Người ta liều thí mạng quyết giết ngươi mà ngươi chờ chết được à?

Cừ Thiên Hiệp chẳng rõ nàng muốn nói gì, nên lớn tiếng lập lại:

- Như Ngọc! Nàng nói gì... Ai? Thực tại hạ...

Nhan Như Ngọc bực mình nói như hét:

- Thiên Hiệp, ngươi tạo kiếm để làm gì?

Cừ Thiên Hiệp chợt hiểu kêu lên:

À! Dùng kiếm...?

Hừm! Còn đợi gì nữa chứ?

Cừu Thiên Hiệp tự cười then lầy mình, bèn cao giọng nói thật to:

- Phải đây! Đúng... hãy xem chiêu kiếm của ta!

Vừa nói dứt, tay hữu chàng loé ra ánh kim quang vàng hực, chói sáng cả Ô loạn thạch.

“Khô trúc thánh kiếm” rời khỏi vỏ, như con rồng vàng múa vút, tô điểm cho Cừu Thiên Hiệp oai phong lẫm liệt, hạo khí mờ trời... Nhưng thầy chàng chưa phân kiếm quyết, đôi chân chỉ đạp mạnh chiêu “Lôi hành cứu chuyển” thân mình như làn khói, trúc kiếm tựa cầ u vòng, chỉ chớp mắt đã bức gằn bên “Bát hải long vương” chàng buột miệng quát to như sấm:

- Lui ngay!

Đạo kim quang chớp ngời, “vút” một tiếng nhẹ đã phá không khí bay xẹt tới.

- Choeng!

Hai tiếng sắt giao nhau, phát lên tiếng rít lạnh người, Thanh Kim bói đao trên tay Bát hải long vương bị ngọn Trúc kiếm chém gãy làm hai đoạn, phần mũi văng lên cao bay vút tận ngoài xa, phần cán còn giữ chặt trên tay. Sự việc xảy ra trong chớp mắt khiến hấn kêu rú lên một tiếng “Á” hãi hùng và lão đảo tháo lui mảy trượng.

Hoàn Phong Quái thầy thầy, lớn tiếng gọi hai tên đồng bạn:

- Các ngươi hãy cẩn thận đề phòng... trúc kiếm rất lợi hại... mau thôi...

Hắ n chưa kịp dứt đã nghe một tiế ng:

- Keng nổi lên xé mang tai, luô ãg kinh phong phát ra tiế ng rít như xé lụa. Trái Kim chùy của Kim Giáp Thâ ãn bị trúc kiế m tiện ngang, đầ u chùy văng lên cao quay lồ ãg lộn như trái câ u tím, rơi nhanh xuô ãg đầ t cách đầ y ba trượng xa, kêu lên một tiế ng:

- Bung!

Đầ u chùy lặn lông lồ c và rơi tồ xuô ãg triề ãn núi, luôn cả chủ nhân là Kim Giáp Thâ ãn vì mấ t thăng bắ ãg nên té nắ m sóng sụt bên lò loạn thạch.

Ngay lúc â y, Nhan Như Ngọc bỗng kêu lên hô t hoảng:

- Ô i chao! Ngươi để tên Quỷ Thiên sư ở đâu?

Cừu Thiên Hiệp nhanh miệng đáp:

- Ta đã điể m “Thuy...

Chàng chưa kịp nói hế t lời, chợt thắ y “Hoă ãg Đại pháp sư” tung mình nhảy vọt, hắ n bế chặt Lão Thiên sư vào lòng từ bên trong Ô loạn Thạch nhắ m bên ngoài chạy lắ ãg cuố ãg quýt.

Nhan Như Ngọc thầ hồ i chiêu kiế m, bỏ mặc “Hoàn Phong Quái”, tung mình nhảy vọt lên cao, vừa buộ t miệng gào to:

- Thiên Hiệp! Chớ để hắ n thoát thân! Hãy đuôi theo mau!

Cừu Thiên Hiệp vừa đầ y một chườ g bức Thiên Lô i sanh tháo lùi ra sau bảy tám bước, nhanh như tia chớp, chiêu thế Lô i hành cửu chuyển đặ mạnh hai chân, tung người đắ xuô ãg trước mặt “Hoă ãg Đại pháp sư” nhanh hơn làn mĩ khế p mở, ngọn cỏ gió đùa, chàng giơ tay lên cản lộ, trầ m giọng quát to:

- Khoan đi đã!

Hoả`ng Đại pháp sư hơi tái mặt, hai tay hắ`n phải giữ “Lão thiên sư” không còn cách nào chồ`ng đỡ được, chỉ mỉm cười nhạt hỏi:

- Người tính sao đây?

Bắ`y giờ Nhan Như Ngọc đã bước đế`n nơi, nàng bữu môi cười nhạt bảo:

- Sẽ huỷ diệt đời người, một tên dắ`t trâu! Một đạo sĩ gàn!

Vừa nói dứt nàng giọng cao trường kiế`m toan chém xuô`ng một nhát.

Cừu Thiên Hiệp thắ`t kinh, bước nhanh tới cản Nhan Như Ngọc và mỉm cười dịu giọng:

- Không! không nên xử sự như thế`...! Chúng ta không nên có ác ý thế` này!

Hoả`ng Đại pháp sư nghiêm sắ`c mặt, bắ`ng giọng nói uy nghi trầ`m nặng hỏi:

- Tại sao các người đuổi đế`n tận cùng như thế`? Các người nên biế`t: Thiên Sư là do Hoàng đế` sắ`c phong, có lịch sử nồ`i truyề`n hàng mắ`y trăm năm nay. Lệnh Thiên Sư là đạo môn chí tôn, một đời thánh triế`t tiên hiề`n, đâu phải dễ` để cho các người khinh mặt!

Nhan Như Ngọc nhế`ch môi cười xòa, bắ`ng giọng nói mỉa mai bảo:

- Hay nhỉ! Chúc vụ hàm phong, dành riêng cho hạng người mua quan bán tước, đố`i với bản cô nương chẳng có giá trị gì cả!

Cừu Thiên Hiệp sợ cả hai nổi nóng quá lời bèn lớn tiếng phân trần:

- Hoả`ng Đại pháp sư! Một thời thánh triết tiên hiền càng tốt, Hoàng đế` sắc phong càng quý chứ sao? Nhưng chúng tôi chẳng liên hệ hay quản tới danh dự của Đạo am, song chúng tôi lại đây chỉ vì pháp sư phái “Hoàn phong Quái” triệu mời đế`n ước hội kia mà!

Hoả`ng Đại pháp sư làm ra vẻ trang trọng gật gù bảo:

- À... ạ! Ta với người đế`n đây chỉ vì câu chuyện Ngũ Lôi chánh phù!

- Chúng tôi cũng hiểu thế`!

Hoả`ng Đại cau mày nghiêm giọng hỏi:

- Đa tạ! Hóa ra hai vị đế`n giao hoàn cho Bồn sơn “Ngũ lôi chánh phù” ư!

Cừu Thiên Hiệp thấy câu nói của lão vừa thắ`t chặt vừa buộc lỏng bèn nổi xung hét to:

- Tại hạ là Cừu Thiên Hiệp, tử thuở sơ sanh đế`n giờ chưa bước chân đế`n góc Long hồ Sơn, thì có thấy biết Ngũ lôi, Lục lôi chánh phù ra thế` nào đâu!

Hoả`ng Đại trầ`m giọng tiế`p lời:

- Nhưng còn để lại bút tích...

- Chẳng phải Cừu Thiên Hiệp này viế`t ra!

Hoả`ng Đại pháp sư nhể`ch môi cười khì tỏ vẻ lạnh lùng gay gắ`t.

Cừu Thiên Hiệp dựng ngược đôi mày lưỡi kiếm, quắc mắt nhìn thẳng vào mặt Hoả`ng Đại, bả`ng giọng nói trầ`m trầ`m quát bảo:

- Chẳng nên cười gay, lãnh đạm! Hoả`ng Đại! Ngươi hãy nói tại sao Cừu mỗ thanh minh đã nhiê`u... mà ngươi vẫn khắ`t khe cay nghiệt? Hoả`ng Đại pháp sư chính ngươi là kẻ gieo gió thì chớ trách gặt bão nhé!

Hoả`ng Đại pháp sư cau mày, giả bộ không hiểu hỏi vặn lại:

- Ngươi nói ta gieo gió à?

Cừu Thiên Hiệp khẽ gật đầ`u, đưa tay chỉ vào bốn tên “Tứ đại thủ Sơn” nhếch môi cười nhạt nói:

- Ngươi nhận thấ`y đó chứ! Bọn chúng nó hung hăng ra mặt giương đôi mắt hổ chực nuô`t người, nế`u ngươi không ra lệnh thì bọn chúng đâu dám “liê`u mạng” như thế`?

Hoả`ng Đại pháp sư hơi xám mắ`t, song gượng cãi lý, hét lên à`m ã:

Cũng tại bọn ngươi xuô`ng tay trước!

Cừu Thiên Hiệp giận xanh mặt, bả`ng giọng âm trầ`m gắ`t:

- Do chúng tôi xuô`ng tay trước? Hừ!... sao ngươi nói vô lý thế`? Lúc Cừu mỗ vừa đặt chân lên Long hổ Sơn, vô`n có ý tìm các người biện bạch và thanh minh, câu chuyện “Ngũ lôi chánh phù” đố`i với ta tuyệt không quan hệ!

Hoả`ng Đại pháp sư cao giọng tiế`p lời:

- Có lẽ nào ta bịa ra hô mắ`t, để đem cá`t giấ`u nơi nào hay sao? Để chúng tôi chịu cái ảnh hưởng tự mình đầ`u độc lắ`y mình ư?

Cừu mỡ thật không biế t đê ́ n vâ ́ n đê ̀ â ́ y!

Vậy ý người nghĩ sao... về ̀ câu chuyện Ngũ lôi chánh phù?

Nghĩ là: Cừu Thiên Hiệp này chắ c phải cái vạ gió! Chứ không lưu ý mấy may đê ́ n Ngũ lôi phù. Mấ t phù... thí các người cô ́ gắ ng mà tìm, lựa là hỏi ý kiê ́ n người khác?

- Ta biế t tìm nơi đâu?

Nhan Như Ngọc nghe qua ô m bụng cười ngất nghẹo, nàng câ t tiế ng êm dịu, song chẳng kém chanh chua, nói tiế p:

- Tìm phù dễ lắ m! Các người hãy hợp nhau trước bàn thờ Tam thánh giáo, chân đạp đầu la, miệng đọc thâ ̀ n chú, câ u thâ ̀ n khiê ́ n quý, chúng hiện lên mách bảo cho!

Hoă ̀ ng Đại pháp sư then đỏ mặt, cúi đầ u rửa lắ m bắ m, song chẳng dám lớn lời gây sự.

Cừu Thiên Hiệp vẫn giữ mực thường, không tỏ ra nhạo bắ ng, chỉ nghiêm giọng hỏi tiế p:

- Hoă ̀ ng Đại! Hiện giờ người tính sao? Có ý kiê ́ n gì không? Chúng tôi phải rời nơi đây chứ!

Hoă ̀ ng Đại pháp sư cau mày, nặng giọng:

- Riêng người có ý kiê ́ n gì? Người muô ́ n gì?

Cừu Thiên Hiệp không đáp vội, tay hữu đố c ngược trứ c kiế m bắ t một vòng cung tóe lửa, bắ ng giọng nói oai nghi quát như sắ m nổ:

- Cừu mỡ không muô ́ n động võ! Chỉ vì muô ́ n ra khỏi đây, nên quyế t liê ̀ u thân thí mạng giở nhữ ng đườ ng gườ m tuyế t kỳ, người của Long hồ Sơn muô ́ n cản tại hạ lại... hừ... chỉ sợ cản trở không đượ c mà

trái lại còn hủy hoại danh dự ngàn đời danh sơn tạo thêm sát kiếp...
ha ha!

Vừa nói dứt chàng dương đôi mắt tròn xoe quét rọi từng người một, từ Hoả`ng Đại đế`n Phong, Lôi, Vũ, Điện bô`n tên Thủ sơn thầ`n, bắ`ng tia má`t lạnh bức người, long lanh như bích ngọc...

Hoả`ng Đại pháp sư khó chịu, cau đôi mày thưa trợn trừng má`t đục, lạnh lùng nói!

Chưa chắ`c! Long hồ Sơn đâu phải là nơi... người tự tiện hoành hành!

Cừu Thiên Hiệp không muố`n kéo dài sự đầ`u khâu này, chỉ vì chàng nhận thắ`y Hoả`ng Đại pháp sư nói cho có chuyện, để bót ngượng ngừng trước đám thuộc nhân, chứ thật ra gương mặt hắ`n được đầ`y vẻ kinh tâm, tán đờm lắ`m rô`i! Do đó, khí giận cũng giảm lầ`n, chàng bèn điề`m đạm nói thêm:

- Tại hạ lắ`y lẽ thường mà nói, câu chuyện lá bùa Ngũ lôi các người hãy tự động đi tìm lắ`y, nhưng mà giữa lúc chúng tôi hành tẩu giang hồ`, có thể vì các người mà tìm kiế`m giúp may ra được tia hy vọng nào chẳng! Còn câu chuyện hôm nay, theo ý Cừu mỗ`n nên hủy bỏ đế`n đây là chắ`m dứt! Pháp sư nghĩ thế` nào?

Hoả`ng Đại pháp sư cúi đầ`u nghĩ ngợi, lâu lắ`m chẳng thắ`t ra lời.

Nhan Như Ngọc không nhẫn nại được, bèn gay gắ`t hỏi to:

- Trả lời đi chứ! Thế` nào? Sao người tụt đầ`u như Ô quy, chẳng dám lú ra đề` thờ à?

Tứ đại thủ Sơn nghe nàng nhục mạ pháp sư, tắ`t cả nổi giận xung thiên, đờ`ng bước đế`n trước mặt Nhan Như Ngọc, rô`ng lên như

sấm:

- Ngạnh đầu! Không được vô lễ!

Nhan Như Ngọc cả giận mặt đỏ to:

- Phường vô dụng! Đã là bại tướng, còn lắm lời cao ngạo được ư!

Nói xong nàng tuốt “soạt trường kiếm ra khỏi vỏ, cử thế toan tấn công.

Cừ Thiên Hiệp bước nhanh tới cản lại bảo:

- Như Ngọc! Không nên...

Nhan Như Ngọc biến sắc, trầm giọng hỏi:

- Thiên Hiệp! Người có nghe bọn chúng lớn tiếng mắng ta đây không?

Cừ Thiên Hiệp mỉm cười khở sở, bằng giọng điềm đạm bảo:

Như Ngọc! Nàng cãi lý với bọn vô tài có ích lợi gì, nàng đã hơn bọn chúng quá nhiều rồi!

Nhan Như Ngọc hơi thẹn, vội tra gươm vào vỏ, cúi đầu nín lặng.

Cừ Thiên Hiệp lại nghiêm sắc mặt, nhìn Hoả ng Đại pháp sư gằn từng tiếng một bảo:

- Họa hay phúc đều do câu nói của người mà ra! Thế nào, người có đồng ý bỏ qua việc này không? Nói mau!

Ngay lúc ấy, Hoả ng Đại pháp sư đang bồng Lão Thiên sư trên tay, vì Hoả ng Đại đã sớm giải Thụy huyết cho lão, chẳng đợi Hoả ng Đại lên tiếng vị Thiên sư già nua chép miệng bảo khê:

- Hãy để khách ra về... pháp sư ạ!

Hoàng Đại pháp sư chớp nhanh đôi mắt, để lộ tia buồn khó tả, run giọng hỏi lại:

- Còn... câu chuyện... Ngũ lôi...

Lão Thiên sư khẽ lắc đầu, bảo qua hơi thở:

- Hãy buông ta ra!

Hoàng Đại không dám chậm trễ, khom mình đặt Lão Thiên sư xuống nhẹ xuống đất.

Bỗng nhiên, Lão Thiên sư gượng đứng dậy, lần ra giữa tràng đất, quỳ gối ngay xuống, hai tay chắp trên ngực, đôi mắt chan hòa những giọt lệ nóng buốt.

Hoàng Đại pháp sư, Tứ đại thủ Sơn, trông thấy thất kinh, cả năm người chẳng hẹn đồng nhau quỳ xuống một loạt.

Cửu Thiên Hiệp giật mình, nhảy sang một bên né tránh, đồng thời buột miệng hỏi to:

- Thiên sư! Việc gì thế?

Lão Thiên sư không trả lời, đôi mắt ngược lên nhìn vào cõi hư không vô tận, hai tay vòng trước trán, lâm thâm khấn nguyện:

- Cầu Cửu thiên chí tôn Ngọc Hoàng, Ngươn Thi đạo tổ thiên tôn, linh ứng chứng minh lời thệ nguyện của đệ tử. “Đệ tử vô tài vô đức, không gìn giữ được Bửu phù, một kỳ trần của mầy đời Tổ sư gia để lại, ngày nay đệ tử tự nguyện xóa tóc bỏ mũ để chuộc lại lỗi lầm tội nghiệt! Cầu trời tha thứ và ban hồng ân cho mọi người!

Vừa nguyện xong, lão cúi đầu lạy về hướng Đông bảy lạy, tay tả đưa lên gõ chiếc mũ tiêu điều, tay hữu với mở cái búi tóc. Mái tóc trắng phều phơ xoã xuống ngang vai, gương mặt đã nhăn vì cái nỉ cổ, lại nhăn thêm vì đau đớn bởi hô-i, bàn tay gầy guộc chỏi nhanh hai gó-i khẳng khiu guồng đứng dậy.

Lão Thiên sư vừa guồng đứng vững, hai tay chắp trước ngực, miệng niệm chú huỳnh đình:

“Tiên thiên Nguyên thủy Đạo pháp thiên- tôn”

“Thánh bát khả tri, công bát khả nghị”

“Vô-vi cư thái cực chi tiên...”

“Hữu thủy siêu-quân chơn chi thượng...”

“Tam-thanh giáo chủ... chí cực... huyê-n hư”

Giọng tụng trầm trầm vang lên, lão sư cúi đầu nhìn đất, hai chân bước lờn ra ngoài Ô loạn thạch, không quay lại nhìn, bảo một ai nửa lời... bây giờ bây giờ không khí trở nên ngột ngạt khó thở, nhìn thấy tình cảnh này thể lương nào dạ.

Hoàng Đại pháp sư không do dự, vội chỏi gó-i đứng dậy, tay hữu giơ cao chuông lục lạc lắc reng reng liên hô-i, miệng đọc chú huỳnh đình, cúi đầu lạng lẽ, bước theo bên lưng lão Thiên Sư, tuy hai người đã khuất bóng khá xa, nhưng giọng chú trầm trầm, tiếng chuông cô quạnh vang lên dịu dịu, tạo cho năm đêm càng thêm buồn bã thể lương.

Riêng về... bốn tên Thủ sơn thần vẫn quỳ tro tro dưới đất không cử động, trầm tư như bốn pho tượng sơn thần.

Cừu Thiên Hiệp nhìn theo bóng “Lão Thiên sư” và Hoả`ng Đại pháp sư, bước từng bước một, chậm rãi rời khỏi Bàn long Ô, khiế`n lòng chàng thương cảm và xúc động bô`i hờ`i, chàng chép miệng thở dài đưa mắ`t nhìn Nhan Như Ngọc buô`n bã nói: Như Ngọc! Chúng ta hãy đi thôi!

Nhan Như Ngọc vớ`n người kiêu hãnh, sắ`t đá nhưng trước hoàn cảnh này cũng bàng hoàng, nàng buột miệng thở ra đáp xuôi:

- Ủ! Chúng ta đi!

Hai người lại nhún mình vượt lên cao, qua Ô loạn thạch nhắ`m hướng Tiê`n sơn đi thẳng tới...

Lúc bắ`y giờ, “Loạn thạch trận” đã tan biế`n sa mù, khói phủ nề`n trời trong như vắ`t dưới ánh nguyệt sáng như đêm khuya canh vắ`ng, chồ`n không sơn thật vô cùng tĩnh mịch.

Đột nhiên, một luô`ng gió lạ cuộn lên sau lưng cả hai, cùng giọng nói u trầ`m vói lại:

- Nhị vị hãy chậm lại:

Tiê`ng nói chưa dứt, thì trong Tứ đại thủ Sơn Hoàn phong Quái lượn đế`n sau lưng.

Nhan Như Ngọc nắ`m chặt đố`c kiế`m, nhìn Thiên Hiệp hỏi khê:

- Bọn quỷ đạo sĩ chưa chịu phục hay sao!

Cừu Thiên Hiệp đưa tay ra hiệu bảo nàng im, sau cùng nhoẻn miệng cười đáp:

- Chẳng nên thô lỗ, theo ta thắ`y, bọn chúng có thiện chí hơn là ác tâm!

Nhưng tại sao lại đuổi theo...

Nhan Như Ngọc chưa nói hết lời. Hoàn phong Quái đã hiện ra trước mặt, hắ n cầ m trên tay cây cờ hạnh huỳnh tam giác, tỏ vẻ cung kính hướng vào Cừu Thiên Hiệp nói:

- Cừu!... thiế u hiệp, xin nhận lấ y cây cờ này!

Cừu Thiên Hiệp đưa tay tiế p nhận, song lấ y làm khó hiểu, buột miệng hỏi ngay:

- Xin hỏi...

Hoàn phong Quái chẳng đợi chàng nói dứt, trầ m giọng cướp lời:

- Thiế u hiệp giữ lấ y cây cờ này, để ra khỏi Long hồ Sơn, hầ u tránh sự trở ngại giữa đôi bên, tiểu nhân vâng lệnh tậ sơn Thiên sư đưa đế n cho Thiế u hiệp đấ y!!

Cừu Thiên Hiệp lấ y làm cảm động, bèn mỉm cười khỏ sở bảo:

- Đa tạ Thiên sư có lòng hậu ái, Cừu mỗ tạc dạ không quên, riêng về câu chuyện Ngũ lôi phù của quý sơn, nế u gặp dịp may tại hạ sẽ thay quý sơn thu hồ ì, truy tâ m cho ra manh mô i, the nào... tại hạ cũng trở lại ngày gầ n đây!

Hoàn Phong Quái vòng tay xá dài, vừa điề m đậm tiế p lời:

- Thiế u hiệp có lòng tốt đồ i với tậ sơn, tiểu nhân sẽ bẩm báo lại Thiên sư rõ mỷ ý của Thiế u hiệp! Xin thứ cho tiểu nhân không tiễn khách xa hơn nữa!

Vừa nói dứt, hắ n phắ t tay áo rộng, thân mình tựa luồ ng gió á m, xẹt lên cao nhắ m Bàn long ô quay lộn lại.

Cừu Thiên Hiệp nhìn theo lưng Hoàn Phong Quái đến khuất dạng, tay hữu chàng giơ cao ngọn cờ hạnh huỳnh lên quan sát, chốc chốc lại chép miệng thở dài nói:

- Việc này không rõ ai giở trò quỷ lộng phá nhà chay, Long Hồ Sơn của người ta là nơi thanh nhàn U tịch, xuất thế dật trạch, lại không liệt vào hàng môn phái võ lâm mà đất bằng sấm dạy, bình địa nổi phong ba, thật là một trò đùa rất tổn đức!

Không ngờ, Nhan Như Ngọc phá lên cười nhạt, cong cón bảo:

- Lựa là võ lâm hay chẳng võ lâm, giang hồ hay không giang hồ, ai bảo chúng tàng trữ lá bùa Ngũ lôi làm gì?... nếu không có “Ngũ lôi chánh phù” thì đâu có xảy ra có sự này!

Cừu Thiên Hiệp mỉm cười chua chát, hỏi:

- Ngũ lôi chánh phù là cái gì nhỉ? Công dụng nó ra sao?

Nhan Như Ngọc vui miệng nói luôn:

- Không dùng được gì? Chỉ vì Ngũ lôi chánh phù là một vật thượng hạng, nổi tiếng trong Thiên hạ Thập đại bửu vật mà thôi! Theo ta nó chỉ là lá bùa cũ kỹ vô dụng!

Cừu Thiên Hiệp nổi tính háo kỳ hỏi tiếp:

- “Nó” là một trong số Thiên hạ Thập đại bửu vật? Vậy Thiên hạ Thập đại bửu vật gồm có những gì?

Nhan Như Ngọc phá lên cười “hăng hắc”, tỏ ra không lưu ý đến câu hỏi của Cừu Thiên Hiệp, song giọng cười của nàng đượm đầy vẻ bí mật, khó hiểu, tương tự như nàng cô gái một sự thật...

Cừu Thiên Hiệp không buông tha, muố n tìm cho ra lẽ bèn truy vấ n tiế p:

- Như Ngọc này! Nàng nói đi, trong sô ́ Thienn hạ Thập đại bửu vật là gì? Còn lại Cửu đại bửu vật là chi... người kể nố t ta nghe?

Nhan Như Ngọc mấ p máy môi toan nói thẳng ra, nhưng lại thôi, bắ ng giọng nói bí mật tàng lờ bảo:

Cầ n gì phải hỏi, sớm hay muộn, người sẽ rõ mô ̀n một!

Cừu Thiên Hiệp càng thêm nghi hoặc, nhưng chàng cô ́ tình muố n tìm hiểu sự thật, bèn mỉm cười hỏi tiế p:

- Như Ngọc này! Người có biế t hế t mười món bảo vật â y không?

Nhan Như Ngọc gật đầ u đáp xuôi:

- Dĩ nhiên là phải rõ chứ!

Cừu Thiên Hiệp đổi giọng nài nĩ:

- Có thể nào người kể cho ta nghe được chẳng?

Nhan Như Ngọc gật đầ u ngập ngừng:

- Có thể...

Cừu Thiên Hiệp cướp lời thôi thúc:

- Hay lắ m! Người hãy kể ngay đi!

Nhan Như Ngọc gật gù, bắ ng giọng nói ỏm ờ bí mật bảo:

- Có thể được, nhưng hiện giờ e quá sớm!

Cừu Thiên Hiệp càng ngạc nhiên hơn vội hỏi:

- A! người đợi đến bao giờ?

Nhan Như Ngọc thở dài không đáp.

Cừ Thiên Hiệp đoán mò bèn mỉm cười bảo:

- Có phải người đợi rồi Long hồ Sơn mới kể lại ta nghe chẳng?

Vừa nói dứt, chàng phá lên cười ngất, vì thâm tính mình đã đoán đúng tâm sự của Nhan Như Ngọc, lại phục ngẫm sự thông minh “chính mình” nên mỉm cười khoái trá, hai chân lại gia thêm tốc lực chạy nhanh hơn trước.

Nhan Như Ngọc thấy thế mỉm cười khổ sở, bằng giọng nói ghen ngào bảo:

- Không... không! Long hồ Sơn đâu có liên hệ với Thập đại bửu vật!

Cừ Thiên Hiệp bất giác đôi chân bước chậm lại, giọng nói trở nên chua chát bảo:

- Như Ngọc! Vì lý do gì người chẳng kể cho ta nghe? Ta không xứng đáng được nghe phải vậy chẳng?

Nhan Như Ngọc gượng cười, ghen ngào:

- Việc... này...

Nàng chưa nói hết lời- Đột nhiên, trước mặt cả hai, hoa lên một vầng sáng bạc, kim đao vũ lộng vùn vụt, chấn cả lòng đi...

Nguyên cả hai vừa đi qua con đường trụ đạo. Cửa trụ đạo vừa mở loát, hai tên Huỳnh cân lực sĩ, múa nhanh Hiệu đao thủ thế, tuy trải qua một đêm không ngủ, nhưng cả hai tinh thần vẫn khang kiện không sút kém mấy may.

Tên Huỳnh cân đầu lĩnh, thoát thầy cây cờ hạnh huỳnh ba góc, đang phe phẩy trên tay Cừ Thiên Hiệp, hắ n vội lên tiếng hét bảo đồng bọn:

- Lui mau!

Nhanh như chớp, hai tên cặp báo đao nhảy lùi ra sau hai bước, mũi đao chia xuống đất, cả hai cúi đầu đứng hai bên cửa trụ động, bắ ng giọng nói rắ t cung kính bảo:

- Xin mời nhị vị thông qua!

Cừ Thiên Hiệp thầy thầy lắ y làm bội phục lệnh của Thiên sư đồ i với thủ hạ rắ t uy nghiêm, vừa nghĩ đế n đây, chàng lại đưa tay dìu Nhan Như Ngọc, cả hai chui vào con đường trụ động đi lắ n ra ngoài... hai tên Huỳnh cân lực sĩ lắ g lẽ theo sau.

Một khắ c qua, cả bố n người đã lắ n ra gầ n cửa động, đột nhiên tên Huỳnh cân lực sĩ đầu lĩnh bước nhanh đế n trước cửa, chắ n lộ i đi, hắ n lại vòng tay hướng vào Cừ Thiên Hiệp nói to:

- Xin quý khách giao lại Linh kỳ cho bọn sơn!

Cừ Thiên Hiệp lúc đầu hơi ngạc nhiên, nhưng chợt hiểu ra khỏi cửa là hế t vùng câ m địa, bèn thuận tay trao lại cờ hạnh huỳnh cho hai tên lực sĩ, lại dịu giọng hỏi:

- Giao lại lệnh kỳ là đủ lẽ chứ?

Hai tên Huỳnh cân lực sĩ cúi đầu vắ ng dắ .

Nhanh như chớp Cừ Thiên Hiệp và Nhan Như Ngọc bước nhanh ra khỏi cửa động.

Cừ Thiên Hiệp vừa bước ra khỏi cửa đã buộ t miệng kêu lên:

- Ôi chao!

Một tiếng kêu ngạc nhiên và bội phục, chỉ vì... cánh cửa động vĩ đại mở hoát ra, không để lại một vết tích nhỏ nào, nhìn kỹ thì thấy toàn là nham thạch thiên nhiên, không ai đoán nổi cái ngưỡng Truy động này... đóng, mở được.

Chàng lại nghĩ:

- Thảo nào lắm người vào Long hổ Sơn ít ai trông thấy Thiên sư Phủ.

Nhan Như Ngọc thấy chàng đi lắm lối, bèn lên tiếng hỏi:

- Người đang nghĩ gì thế?

Cừu Thiên Hiệp bị gọi giật mình, ngẩng mặt lên nhìn nàng... lắm chuyện bảo:

Không... ta có nghĩ gì đâu?

Hôm nay lệnh chủ Nhan Như Ngọc phá lên cười hi hi, dịu giọng nói:

- Có chứ! Người đang suy nghĩ về Thiên hạ Thập đại bửu vật đấy chứ?

Cừu Thiên Hiệp chớp ngay cơ hội, hỏi tới tấp:

- À... ạ! Thập bửu là gì? Hiện giờ người có thể kể cho ta nghe được chứ...?

Nhan Như Ngọc chưa kịp đáp.

Bỗng nhiên, giữa ánh sáng ban mai, hiện lên hai bóng đen đi như vũ bão, từ triền núi bên kia chạy đâm sầm vào hướng Nhan Như

Ngọc và Cừu Thiên Hiệp, tốc độ thật kinh hồn...

HỒI THỨ BẢY MƯƠI CHÍN

Kiếm lộng Hoa Sơn đảo chúa

Lúc bấy giờ, ánh mặt trời vừa lú mọc phương đông, ửng đỏ cả chân trời xa tím.

Cừu Thiên Hiệp có đôi mắt tinh linh, thoát thấy bóng người lạ, vội đưa tay kéo Nhan Như Ngọc bảo khẽ:

- Ấy kìa! Như Ngọc người có thấy gì không?

Nhan Như Ngọc không tỏ vẻ gì hoảng hốt, đưa tay vịn áo Cừu Thiên Hiệp nhoẻn miệng cười nói:

- Không có chi?

Ngay lúc đó, hai bóng đen đã xuất hiện bên ven đường, đây là hai người vạm vỡ, mình khoác áo chệt đen, gương mặt che kín bằng nửa vuông lụa huyền, chỉ để lộ hai lỗ sâu hút vừa khuôn mắt. Một trong hai bóng này vòng tay hướng vào Nhan Như Ngọc trầm giọng nói:

- Thượng bầm lệnh chủ! Giáo chủ truyền lệnh phù mời Thiệu giáo chủ mau mau quay về tông giáo!

Cừu Thiên Hiệp nghe qua, biết ngay là thuộc hạ của Huyền Quang Giáo, nên không chen lời.

Nhan Như Ngọc nhú mày trầm giọng nói:

- Trong bản giáo đã phát sanh đại sự à?

Hai tên bịt mặt đồ`ng tháo lui ra sau nửa bước, đồ`ng thanh trả lời:

Theo sự hiểu biế`t của thuộc hạ thì...

Hai người chỉ nói đề`n đây vụt nín bật, bô`n đạo mục quang đen nháy, nhìn xuyên qua vuông lựa huyê`n, rọi thẳng vào mặt Cừu Thiên Hiệp, dường như ái ngại điề`u gì...

Nhan Như Ngọc biế`t chúng ái ngại sự có mặt của Thiên Hiệp, nên khoát tay bảo:

- Các người cứ nói tự nhiên!

Một tên thuộc hạ cao giọng trả lời:

- Theo sự dò biế`t của chúng tôi, thì việc cử hành đại sự đã có â`n định từ trước, xin phó giáo chủ hãy trở về` gắ`p tổng giáo để` nghênh sự.

Nhan Như Ngọc mặt hồ`ng biế`n xám, mày liễu cong tròn, bắ`ng giọng nói hồ`t hoảng mắ`t cả tự nhiên hỏi:

- Thật vậy ư?

Thuộc hạ đâu dám đô`i lệnh bê` trên!

Nhan Như Ngọc mím hai vành môi mỏng, tỏ vẻ suy nghĩ hung lắ`m, sau cùng nàng thần thờ hỏi tiế`p:

- Các người có biế`t, độ` hôm nào cử sự hay không?

Tên bịt mặt có vẻ lớn tuổi hơn, vòng tay hướng vào Nhan Như Ngọc, nói:

- Sơ bộ sẽ quyết định vào ngày “long đài đầu” tức là mùng hai, tháng hai, âm lịch đầu!

Nhan Như Ngọc buột miệng kêu lên:

- A! Tại sao quá cấp bách thế?

Hai tên thuộc hạ cấp ứng thưa:

- Đây là ý kiến của giáo chủ đầu!

Thôi được!

Nàng lại gương đôi mắt biếc nhìn Cừ Thiên Hiệp... bỗng những tia nhìn trêu mê, lại dịu dàng nói:

- Ta phải quay về tông giáo!

Cừ Thiên Hiệp không biết phải trả lời cách nào cho ổn, nên nhún mày nín lặng... chỉ vì, lời nói ngắn ngủi của Nhan Như Ngọc đượm đầy vẻ buồn chưa xót, thâm chứa sự lưu luyến sâu thương, khiến người nghe qua phải bàng hoàng tác dạ...

Năm vắn ngày dài, chàng và nàng hình bóng chẳng rời nhau, ví như đôi liệp điệp uyên ương quấn quýt bên nhau “Cái hôn đầu giữa đêm hoang” là sự đính ước mối tình này sẽ bền vững như keo sơn thiết thạch, nhưng hôm nay, chưa vui hội ngộ đã buồn chia ly, bảo sao chàng và nàng chẳng ngậm ngùi chưa xót.

Nhan Như Ngọc nhìn thấy Cừ Thiên Hiệp cúi đầu nín lặng, nên lấy làm khổ sở bõ hời.

Hai tên thuộc hạ Huyết Quang Giáo nhìn thấy vị phó giáo chủ trù trù chưa quyết, bèn lên tiếng thưa nhỏ:

- Kính bẩm phó giáo chủ! Chúng thuộc hạ xin quay về Tổng giáo trước...!

Nhan Như Ngọc đưa tay chặn lời bảo:

- Các người hãy đợi ta cùng đi!

Tuy nàng có muôn lời ngàn ý muốn tỏ bày cùng Thiên Hiệp nhưng, một là không biết nói lời gì trước, hai là sợ phạm lỗi đối với Huyết Quang Giáo do đó nàng gượng nhìn Cừ Thiên Hiệp bằng giọng nói u trầm, buồn bã, bảo:

- Trong thiên hạ không có buổi tiệc nào chẳng tan, người hãy đi đi, còn ta quay lại tổng giáo!

Cừ Thiên Hiệp tuy bề ngoài tỏ vẻ thương cảm, nhưng chàng chưa hề nghĩ đến chữ “biệt ly”, bây giờ nghe Nhan Như Ngọc nói những lời ly biệt, khiến chàng bề ngoài tỏ vẻ hỏi nhanh:

- Như Ngọc! Tại sao nàng lại nói như thế... có lẽ nào chúng ta không còn gặp lại nhau nữa sao?

Nhan Như Ngọc thở dài áo não, bằng giọng trầm trầm tiếp lời:

Cuộc đời dâu bể, không ai đoán được nay mai sẽ ra sao. Tôi thậm chí nghĩ chúng ta còn lắm cơ duyên hội ngộ, nhưng tạo hóa biến đổi không ngừng, đâu ai đoán nổi...!

Cừ Thiên Hiệp cau mày khó hiểu, vội hỏi lại:

- Như Ngọc! Tại sao?

Nhan Như Ngọc ngẹn ngào cướp lời:

- Sau này... chúng ta còn cơ hội gặp nhau! Xin... thận trọng!

Nói đến đây, nàng vọt quay mặt sang hướng khác, dường như che giấu đôi dòng lệ, sau cùng nàng vẫy tay áo gọi hai tên thủ hạ:

- Về! Bỏ giáo! Ta đi!

Nhanh như chớp, nàng nhún mình nhảy vọt lên cao ba trượng, nhắm hướng đường cái quan lướt tới trước.

Tiếp theo đây, gió lộng vi vu, hai tên thủ hạ Huyết Quang Giáo phóng mình nới gót theo sau, chúng không quên quay đầu nhìn Cừ Thiên Hiệp bốn luông nhả quang xanh biếc, xoi phủng vuông lựa huyệt, phóng ra những tia mắt căm hờn, hàm chứa sự lạnh lùng đầy đe dọa.

Cả ba thầy trò Nhan Như Ngọc khuất bóng sau cánh rừng thưa, bây giờ, chỉ còn một mình Cừ Thiên Hiệp đứng trơ trọi giữa triền núi Long hổ Sơn.

Cừ Thiên Hiệp quá xúc động trước sự chia ly buồn não nã, chàng đứng yên như pho tượng ngọc ngà đến độ xuất thần.

Một chiếc lá vàng rơi xuống đầu Cừ Thiên Hiệp, khiến chàng giật mình đánh thót, ngẩng mặt lên, mới hay mình chưa rời khỏi lãnh vực Long hổ Sơn... chàng buột miệng thở hắt ra một hơi dài não ruột và thần thờ đi lữn xuống núi.

Cừ Thiên Hiệp rời khỏi Long hổ Sơn, thì mặt trời đã lên cao, bây giờ, chàng cảm thấy đói cào, bèn tìm một quán vắng trong thôn dùng bữa rồi tiếp tục lên đường.

Bỗng nhiên, Cừ Thiên Hiệp chợt nhớ lại “phong thơ” của kẻ vô danh gửi cho chàng lúc ở Trăn Đào Nguyên, mà đến giờ vẫn chưa có dịp mở ra xem.

Nghĩ đến đây, chàng vội cho tay vào bọc lôi ra phong thư dày cộm, thuận tay bóc mở phong bì, bên trong là mảnh giấy hoa màu vàng, chàng cầm mảnh giấy hoa đưa lên mắt xem, lại thấy nội dung bức thư, vốn vẹn hai hàng chữ đỏ viết như vậy:

“Một người chứa trong túi “Thiên hạ Thập bửu vật”, lòng dạ họ nghĩ sao?

Trong thời hạn mười ngày hãy đến Võ di Sơn của ta, để hiểu rõ và phủi sạch ân cừ!

Cừu Thiên Hiệp đọc đi đọc lại hai dòng chữ đỏ, nhất thời chàng nghĩ không ra lẽ, không rõ ý tác giả muốn ám chỉ việc gì, có lẽ nào người đưa thư lại trao nhầm hay sao?

Thiên hạ Thập bửu vật, chính mình vừa nghe Nhan Như Ngọc đề cập đêm qua, nhưng nàng không chỉ danh từng món bảo vật, chính mình vẫn chưa rõ Thập bửu vật gồm có những gì, thì lời lẽ trong thư, chắc chắn là không phải gửi cho mình... nhưng câu thứ hai (... Trong thời hạn mười ngày hãy đến Võ di Sơn của ta...). Mấy lời này lại càng vô lý hơn nữa, vì ta có quen biết ai ở Võ di Sơn đâu?

Cừu Thiên Hiệp suy nghĩ nát óc, vẫn không tìm được câu trả lời thỏa đáng nào, sau cùng chàng chọn một quyết định. Chỉ vì từ đây đến Võ di Sơn chẳng xa, bằng chi đến đây hỏi cho ra lẽ!

Cừu Thiên Hiệp đã quyết tâm theo sự suy nghĩ này, bèn giở thuật khinh công nhắm hướng Võ di Sơn tấn phát.

Một mình dấn bước trên con đường độc đạo hoang vu, nên sự nhanh chóng không tả kịp. Chàng mang sao đội nguyệt đi ròng rã bảy ngày đêm, qua đến ngày thứ tám, Cừu Thiên Hiệp đã đi vào vùng đất Võ di Sơn.

Võ di Sơn là vùng đất xuất phát một phái võ lâm khét tiếng gọi là “Võ di Sơn”. Vị chủ môn của phái này là “Hòì Thanh Kiế́m” Âu Dương Hòì, tổng đà đặt tại Ngọc Mã sơn trang.

Lúc bấy giờ, bầu trời đã xẩm tối, khiến Cừ Thiên Hiệp trù trù, không dám vào Ngọc Mã sơn trang bái phỏng, vì chàng nghĩ “một” là đang đêm đến việc người không hợp lễ nghi, “hai” là không khéo sẽ gây nên sự hiểu lầm tai hại cũng nên.

Nguyên Võ di môn là một phái lừng danh, đứng trong hàng Cửu đại môn phái, vị chủ môn Âu Dương Hòì tay kiế́m lừng vũ nội, người xưng tụng cho ngoại hiệu “Hòì Thanh Kiế́m”, đứng đầu trong nhóm Thập đại kiế́m thủ võ lâm, thanh dự vô cùng cao trọng.

Cừ Thiên Hiệp lại nghĩ, nên tìm một hang động hẻo lánh, nghỉ ngơi qua đêm, hôm sau sẽ đến việc Ngọc Mã sơn trang, tìm “Hòì Thanh Kiế́m” hỏi thăm tin tức, phong thơ lạ...

Vừa nghĩ ngợi xong, chàng đi tìm được một cái động dựa triền non, hướng về Ngọc diện sơn trang, sau khi quét nhật lá khô cho sạch sẽ... chàng bèn ngồi tựa lưng vào vách đá, nhắm mắt dưỡng thần.

Giữa sườn núi, đêm sâu người vắng, vạn vật như chìm vào giấc ngủ triền miên, thỉnh thoảng có tiếng nhái kêu, trùng hòa nhạc, để gọi đàn rả rích giữa đêm thâu, tô điểm cho cảnh hoang sơ đậm nổi buồn nào dạt...

Cừ Thiên Hiệp mang một bầu tâm sự lo lắng tức bực, hoài nghi nên không thể nào chợp mắt ngủ được.

Trong khung cảnh tĩnh mịch giữa đêm khuya, chàng hòì tưởng vô số câu chuyện:

- Một tâm tình si của Nhan Như Ngọc, ta há quên được hay sao?

Một mối tình câm của Tiết Lệ Hồng, nàng đã nhiều lần liều mạng cứu ta, ra khỏi nơi dẫu sôi lửa cháy, ta há quên ân phụ nghĩa được sao?

Chính ta cũng chưa tìm ra thân thế mơ hồ này?

Một cuộc hạo kiếp võ lâm- một chuỗi dài đầy câu chuyện oan khuất vì nhậm lẫn – ẩn chứa bên trong, nếm tận đáy lòng người, họ chờ cơ hội... phải... một cơ hội sẽ bùng nổ, bùng nổ trong câu chuyện nhỏ để chuyển thành một trường kiếp sát độc đao nhát võ lâm!... một cơn hạo kiếp dẫm máu tuyệt đời...

Trong thiên hạ lại có Thập bửu vật? Vậy Thập bửu vật gồm có những gì?

Những sự việc lạ lùng tiếp nối xảy ra, làm cho Cừ Thiên Hiệp điên đầu, suy nghĩ mãi cũng không tìm được giải pháp thỏa đáng nào, trong nhát thời không thể nào yên tĩnh được. Nguyên chàng ngờ vì vận lạng trí công nghi ngại, nhưng tình này, cảnh ấy khiến thân khí sôi lên không tĩnh tọa được...

Cừ Thiên Hiệp đưa mắt nhìn lên khung trời xanh ngắt, một vài ngôi sao đã mọc le lói, trên nền trời không gợn áng mây. Bấy giờ... ước chừng quá canh ba, bước sang đầu canh tư.

Chàng không thể gạt bỏ những ý niệm xảy ra và sôi sục trong huyết quản, dù muôn tinh trí dưỡng thân cũng không sao ép được.

Chàng lại chép miệng bảo thân:

- “Giờ này ta không còn an nghỉ được gì nữa, chỉ bằng thả lỏng xuống địa phận “Ngọc Mã sơn trang” khi đến đây có lẽ mặt trời đã lên cao, sau khi vào viếng thăm “Hội Thanh Kiếm” hỏi cho ra câu

chuyện Thập bửu, nhiên hậu ta sẽ quay về` Trung Nguyên mà trở lại Hạ Lan Sơn”.

Vừa suy nghĩ xong, chàng đứng phấ t dậy toan đi lâ n xuô ng núi.

Cừu Thiên Hiệp câ t bước khoan thai như người bách bộ thưởng nhàn, chàng vừa rời hang cô c chừng một tâ m tên.

Bỗng nhiên, một ngọn lửa bô c lên cao ngấ t, từ hướng Ngọc Mã sơn trang phát ra, ngọn lửa cao vút tận mây xanh.

Tiê p theo đấ y nhiê u tiế ng nổ liên hô i như pháo tre, ngói nồ, cùng với tiế ng la hét rấ t thê thảm. Giữa đêm khuya khoấ t xảy ra hỏa tai như vậy khiế n người có lãnh đạ m đế n đâu, cũng khó làm ngo được.

Cừu Thiên Hiệp nhận thấ y vô số lửa bô c cháy lâ y làm kinh hãi, tự nhủ:

- “Có lẽ nào lửa cháy Ngọc Mã sơn trang”?

Nghĩ đoạn chàng nhún mình nhảy vọt lên cao ba trượng, nhấ m hướng lửa cháy mà phi thân phóng tới. Bỗng nghe “Vút” lên một tiế ng.

Tiế ng rít động đế n bên tai, khiế n Cừu Thiên Hiệp giạt mình đánh thót và ngẩng mặt lên nhìn về` phía trước. Chợt thấ y một bóng hô ng từ hướng Ngọc Mã sơn trang, nhấ m ngay chân núi lao mình tới vun vút, thân pháp nhanh nhẹn tuyệt vời sau lưng chiế c bóng đỏ này độ mười người vận áo màu đỏ dợt, dường như không biế t khinh công nên chạy cách khoảng áo hô ng dẫn lộ khá xa, thân pháp của chúng nặng nề` một cách đáng buồ n cười.

Giữa lúc Cừu Thiên Hiệp đứng ngẩn ngo suy tưởng vì kinh ngạc, thì chiế c bóng hô ng dường như phát giác thấ y Cừu Thiên Hiệp...

Nên nhanh như cắt, bóng hồng đã sử dụng chiêu “Thiệt ung trác thố” nhắm ngay Cừ Thiên Hiệp lao vút tới như mũi tên, đồng thời một giọng nói oang oang rống lên như xé màn không khí:

Chó má! Ngươi là người của Võ di sơn à?

Thật là câu nói: hỗn xược, vô lý thô bạo, đã man khiến người nghe có hiềm lạnh đến bực nào cũng không dằn cơn thịnh nộ được.

Cừ Thiên Hiệp nổi giận xung thiên, nhún mình nhảy vọt ra xa một trượng, buột miệng nạt to:

- Đùng vô lý thế! Ngươi là quân dã man ở xứ nào?

Bây giờ, chàng mới ngẩng mặt nhìn đôi phương một cách tương tạn.

Nguyên người lạ là một lão nhân tuổi trạc nhũ tuần, hình dung rất quái gở, thân hình to như người cổ lỗ sĩ, mày rậm mắt to, da hồng tóc đỏ, môi dày như môi trâu, răng to như răng ngựa, đầu trần tóc rối, râu xồm hoe hoét như chổi chà, miệng rộng mũi hếch, thoát nhìn chẳng khác Trư Bát Giới trong truyện Tây Du hình dung đã quái dị, cách ăn mặc cũng ngược đời, vì hấn vận bộ đồ võ phục màu đỏ khé, trông chẳng khác pho tượng Hỏa thần.

Trên lưng lão dấp một thanh trường kiếm, từ vỏ đến chuôi rắc một màu huyết dụ.

Khi vừa nghe Cừ Thiên Hiệp quát mắng, hấn trợn đôi mày đỏ, giương đôi mắt óc nhò nhìn Cừ Thiên Hiệp hét to lên:

- Tên oắt con! Ngươi không nhận ra bản Đảo chúa sao?

Tiếng nói oang oác như quạ kêu, cú gọi, âm điệu rất khó nghe.

Cừu Thiên Hiệp nhúu đôi mày lưỡi kiể' m, nhoẻn miệng cười nhạt nói:

- Thiên hạ võ lâm, ai không nhận ta cho là kẻ vô danh không đáng kể, cũng như ta không nhận biế' t ai, thì kẻ đó chỉ là hảo hán chưa thành danh!

Tuy lời nói của Cừu Thiên Hiệp đầ' y vẻ hàm hồ' kiêu ngạo, nhưng xét kỹ là lời nói rấ' t thực tình.

Quái nhân đỏ giận bầ' m sắ' c mặt, rô' ng lên khô' c liệt:

- Thấ' ng quý con! Chớ hỗn láo!

Hấ' n chưa nói hế' t lời đã nghe một tiề' ng”

Hồ'..!

Như luồ' ng gió từ trên trời giáng xuô' ng.

Trên mười bóng người túa ra vun vút, bày hàng chữ nhấ' t dàn ngang phía sau lưng quái nhân đó, mỗi tên đề' u vận sắ' c phục như nhau, áo chệt ngắ' n tay màu điề' u, quầ' n bó ô' ng sắ' c đỏ, nước da hung hung thân mình vạm vỡ, dáng điệu như thổ dân man rợ.

Cừu Thiên Hiệp nhận định thủ hạ của quái nhân, không phải là người trung thổ, chỉ vì dáng điệu và bộ tịch của chúng rấ' t quái dị, luôn cả mắ' t mũi cũng khác lạ hơn người Trung Nguyên, do đó chàng mỉm cười điề' m đạ' m bảo:

Tại hạ đoán không nhầ' m, các người chính là dân hóa ngoại thuộc bộ lạc man di phải vậy chăng?

Quái nhân đỏ giận lộn ruột, cao giọng hét to:

- Quý con! Từ ngày gia gia thành danh đế n nay, chỉ có người chưa có dịp cúi đầu bái phục thôi!

Cừ Thiên Hiệp nghe qua bắt tức cười, bèn nặng giọng nói:

- Vì ta chưa có dịp đế n vùng man hoang, mọi rợ!

Quái nhân đỏ nhảy dựng lên, hắ n đưa tay vỗ ngực quát lớn:

- Câm miệng người lại, quý con! Ta hỏi thật người, người có nghe nói qua tên “Hỏa Sơn đảo chúa” Bính ngọc Chánh Thầ n Ma Tấ t Chánh hay không?

Cừ Thiên Hiệp lắ c đầu đáp:

- Ta chưa có dịp nghe qua!

Quái nhân gật gù bảo:

- Như thế ́ chẳng lắ y gì làm lạ!

Cừ Thiên Hiệp cô ́ trên tức hắ n, nhoẻn cười hỏi:

- À này, cái tên đó là phụ thân của người à?

- Bậy nào!

- Hay là Tổ phụ của người?

- Đừng nói xàm!

Cừ Thiên Hiệp giả bộ ngạc nhiên hỏi nhanh:

- Vậy chứ tên đó là ai?

Quái nhân tỏ vẻ đắ c ý trầ m giọng đáp:

- Chính là lão phu!

Cừu Thiên Hiệp nghe qua ngược mặt lên cười sắc súa, giọng cười hàm chứa sự khinh mạn, trêu tức, sau cùng chàng đưa tay chỉ vào quái nhân nói to:

- Thế nào? Ta đoán có đúng hay không?

Quái nhân cô gượng dằn cơn giận, quát hỏi:

- Người đoán cái gì mới được chứ?

Cừu Thiên Hiệp cô tình gây sự, nên hai tay chống vào mạn sườn, hất hàm trả lời:

- Lúc nãy ta đã bảo người là dân hóa ngoại, một bộ lạc man di, thì người đã nổi giận àm lên, thế nào thế nào? Hỏa Sơn đảo lầy theo tên mà luận, thì tất nhiên là hòn núi lửa giữa đảo hoang thử hỏi chẳng phải là dân ngoại hóa man di, thì gọi là gì chứ?

Quái nhân trầm giọng hét như điên:

- Tiểu tử! Người đừng nhục người thái quá!

Vừa hét dứt, bàn chân hữu “hắ n” đạp sang cung tí ngọ, thân mình lệch qua bên trái, tả chưởng đẩy ra một chiêu, tay hữu xò ra năm ngón như vuốt hổ, nhấ m ngay trán Cừu Thiên Hiệp chụp đến cực mạnh, quái nhân vừa động chiêu vừa hùng hổ xem như dưới mắt không người.

Cừu Thiên Hiệp giận điên người quát lên như sấm nổ:

- Hay... lắ m đấ y!

Vừa nói dứt, chàng tràn mình sang tả, tránh cái chộp kinh người, hữu chưởng đẩy nhanh một chiêu, chống ngay luồn kinh lực của đô i phương.

Bùng!

Ồ! chào!

Một tiếng nổ long trời, hai luồng kinh lực chạm nhau bốc khói, cả hai đều kêu lên kinh hãi tháo lùi ra sau ba bước.

Cừu Thiên Hiệp rung mình, thà m phục tài nghệ của đối phương.

Nguyên chàng đã sử dụng quá nặng tay trong cơn khẩn cấp, chàng đã đưa ra một chiêu nặng đến ba thân công lực.

Không ngờ “Hỏa sơn đảo chùa Ma Tật Chánh” lại là một cao thủ ít có trên đời. Chẳng những lão xuất thủ cuồn cuộn, lại thêm công lực thâm hậu, thật là nhân vật phi thường.

Hỏa sơn đảo chùa Ma Tật Chánh gương đôi mắt tròn xoe nhìn Cừu Thiên Hiệp phát ngáy, vì đây là lần đầu tiên trong đời lão mới gặp được một chàng thiếu niên cao thủ như thế này.

Cả đôi bên vừa tháo lùi ra sau, họ tỏ vẻ phòng bị và cẩn thận hơn trước.

Tiếp theo đây, một tiếng “Roeng” nổi lên như xé mang tai, đạo hồng quang lượn một vòng như con xích long múa vút.

Hỏa sơn đảo chùa Ma Tật Chánh không nói nửa lời, đưa tay lên vai tuốt nhanh thanh hồng kiếm dài độ ba thước. Thanh trường kiếm từ mũi đến cán đỏ như màu máu, chiếu tỏa ra muôn ánh hồng quang, thực là thanh bảo kiếm, khác hẳn loại kiếm thường.

Cừu Thiên Hiệp thấy thế, lấy làm ngạc nhiên, chép miệng bảo thà m:

- Kiếm gì lạ thế?

Hỏa sơn đảo chua Ma Tấ t Chánh thu kiế m để ngang bụng, tỏ ý tự đấ c dương dương, phá lên cười ha hả nói to:

- Nay hài nhi! Hôm nay ngươi được hân hạnh mở mắ t xem đời, đây là Võ lâm đệ nhấ t kiế m “Liệt hỏa kiế m” đấ y!

Cừu Thiên Hiệp càng tăng sự dè dặt hơn trước chỉ vì chàng nhận thấ y lưỡi kiế m tựa cây sắ t nướ ng đỏ, hào quang chiế u phùng phùng như liệt hỏa, lại nghe Ma Tấ t Chánh bảo: nó là Võ lâm đệ nhấ t, hình thể ấ t đúng phầ n nào.

Chàng lại nghĩ lẫn thắ n:

- “Liệt hỏa Kiế m” sánh với thanh “Khô trúc thánh kiế m” của mình a ha! Khó nói được... nế u “Trúc” mà gặp “Hỏa” ấ t biế n thành tro bụi chớ chẳng không!”

Nhưng “Trúc kiế m” là vật bảo mạng, từ ngày xuấ t đạo đế n nay nhờ nó mà dương danh với đời, nế u bỏ Trúc kiế m ra, thì chỉ còn hai bàn tay trắ ng sao?

Nế u hôm nay ta không nên dùng “Khô trúc thánh kiế m”! chớ ng lại “Liệt hỏa Kiế m” thì song chươ ng không tài nào chớ ng lại “Liệt hỏa Kiế m” được!

Cừu Thiên Hiệp suy đi nghĩ lại, sau cùng chàng quyế t định rút ngay “Khô trúc kiế m”, dố c thẳng mũi lên trời, đạo hào quang vàng như áng mây chiế u tỏa sáng cả không trung, chàng lại dương mắ t nhìn Ma Tấ t Chánh, bắ ng giọng nói ngạo nghễ hét to:

- Man lão! Ngươi có kiế m ta cũng có kiế m, ngươi tự xưng là võ lâm đệ nhấ t “Liệt hỏa kiế m”, còn ta thì bị gọi là “Thiên hạ đệ nhấ t Khô trúc thánh kiế m”, the ấ nào ngươi có dám đương đầ u đố i địch hay không?

Hỏa sơn đảo chua Ma Tấ t Chánh ôm bụng cười ngặt ngoẹo quên thôi. Tiế ng cười vừa dứt, lão lại hấ t hàm nhìn Cừ Thiên Hiệp, bắ ng giọng nói cuồ ng ngạo bảo:

- Quý con! Ngươi là đứa bé điên thì phải?

Cừ Thiên Hiệp giận hét lớn:

- Tại hạ không điên đâu, chỉ có ngươi mới là lão khùng thì có!

Hỏa sơn đảo chua Ma Tấ t Chánh nghe qua xám mặt, đôi mắ t ó c trợn tròn như cặp lục lạc lửa nhìn thẳng vào mặt Cừ Thiên Hiệp bắ ng những tia rục cãm hờn, bắ ng giọng nói oang oang như chuông bể, rồ ng lên:

- Quý con! Ngươi thật là kẻ điên khùng không hay số ng chề t! Ngươi phải biế t Liệt hỏa Kiế m của ta chém sắ t như bùn, tiện đá như cây mục! Còn “khô trúc”! chỉ nghe hai chữ “Khô trúc” đã thấ y thua rồ i!

Cừ Thiên Hiệp tuy ái ngại vô cùng, câ m chắ c sự lạc bại, nhưng chàng gượng làm tỉnh, rồ ng lên như hổ đói:

- Hiện giờ chưa so sánh được! Man lão! Hãy xem kiế m của ta!

Hỏa sơn đảo chua Ma Tấ t Chánh tay kiế m vẫn để ngang bụng, đôi mắ t ngẩ ng nhìn trời, tỏ ra cuồ ng ngạo “coi dưới mắ t không ai”, bắ ng giọng nói khinh khỉnh bảo:

- Hài nhi! Ngươi không tin lời ta... thì hãy đưa chiêu, luận kiế m thử xem!

Cừ Thiên Hiệp vớ n là kẻ giàu tự ái, há chịu người khinh khi thái quá hay sao? Nên nghe mấ y lời của Ma Tấ t Chánh vừa nói dứt

nhanh như chớp “Trúc kiế m” đã lượn mạnh, đồng thời buột miệng quát to:

- Nê u người muô n hãy xem “Trúc kiế m” đây!

Lời nói dứt, thân mình chàng đã lay động mạnh, đạo kim quang bay chớp nhoáng, kiế m thức lượn như rô ng, nhấ m ngay vai Hỏa sơn đảo chùa Ma Tấ t Chánh thích một nhát mạnh thầ n tồ c.

Ma Tấ t Chánh thấ y thê phá lên cười to, cao giọng quát:

- Tiểu hài nhi, người thông minh đầ y chứ, đâu dám chạm đê n bảo kiế m của lão phu... hà... hà!

Vừa dứt tiế ng cười, Liệt hỏa kiế m trên tay lão vung lên, kiế m chiêu không nhấ m vào người Cừu Thiên Hiệp mà nhấ m vào “Trúc kiế m” gạt mạnh.

HỒI THỨ TÁM MƯỜI

Thám hiểm Ngọc Mã sơn trang

Cừu Thiên Hiệp nhìn thấy Liệt hỏa kiếm, đỏ rực như chiếc vùi nung đỏ, sợ “Trúc kiếm sơ thất bèn vẩy nhẹ một hư chiêu, tung mình lượn qua bên hữu né tránh.

Hỏa sơn đảo chúa Ma Thất Chánh đã cười ngất lại buột miệng gọi to:

- Quý con! Ngươi tránh né tài đấy!

Vừa hét dứt hai chân của hắn xê nhanh tới trước ba bước, giờ kiếm lửa tấn công lần thứ hai.

Cừu Thiên Hiệp cảm thấy kiếm chiêu của Ma Thất Chánh rất quái dị, kiếm thức vừa lay, đạo kinh phong đã thổi tạt qua nóng mặt, chiêu thế ngàn ngút tựa lửa lò, vì thế chàng không dám cử “Trúc kiếm” ra ứng phó... mà chỉ dùng thân pháp “Lôi hành cửu chuyển” nhấc mình lên cao ba trượng né tránh.

Chàng đem hết tuyệt học “Thiệt t thơ”, ra vờ đấu với quái nhân.

Hỏa sơn đảo chúa Ma Thất Chánh, kinh công đã đến bậc thượng thừa, nhưng theo đuổi Cừu Thiên Hiệp không kịp, hắn quá tức giận rống lên liên hô:

- Quý con! Ngươi chạy nhanh qua thế! Coi này!

- Vút... vút!

“Liệt hỏa kiếm” cuốn gió kêu vun vút, kinh phong tựa con rắn lửa, đuổi theo Cừu Thiên Hiệp bèn gót, Ma Tắt Chánh chỉ có ý phô trương uy lực “Liệt hỏa kiếm”, nên mỗi lần xuất chiêu, chỉ hướng mũi kiếm Liệt hỏa vào ngọn “Khô trúc kiếm” của Thiên Hiệp tấn công mãnh liệt.

Cừu Thiên Hiệp sớm biết ý định của đối phương nên tràn qua hữu, né qua tả, vượt ngang Đông chạy sang Tây, “Trúc kiếm” chỉ vậy cho có lệ, chứ tuyệt nhiên không giở thế ứng phó.

Hai người lấy thế khinh công đuổi khinh công, lấy kiếm thức rượt kiếm thức, kiếm nhanh như vũ bão, người lẹ tựa sao sa, họ quăn thảo với nhau, suốt cả canh trà, chưa ai chạm đến ai kể lông chân tóc.

Cừu Thiên Hiệp chỉ dùng thân pháp “Lôi hành cửu chuyển”, môn huyền công của Thiệt thư tuyệt học, nhanh như cỏ, lẹ như cheo, chớp nhoáng tựa hình ma bóng quỷ, kỳ diệu khôn lường.

Hỏa sơn đảo chùa Ma Tắt Chánh, võ học tuy tham cứu nhiều năm, khinh công vô cùng cao diệu, nhưng đem sánh với “Thiệt thư tuyệt học” vẫn kém hơn một bậc.

Hai người giao đấu rất lâu, tình trạng vẫn y như sơ khởi, không thay đổi tí nào.

Ma Tắt Chánh càng đuổi nhanh, Cừu Thiên Hiệp càng chạy lẹ!

Hỏa sơn đảo chùa Ma Tắt Chánh đã thấy thấm mệt, “Liệt hỏa Kiếm” lay động như điên như dại, hai chân lướt gió vùn vút đuổi theo Thiên Hiệp như bóng ẩn hình, hơi thở bắt đầu vang lên “hồ ng hộc”.

Cừu Thiên Hiệp nhìn thấ y đầ i phương yế u gió, nên lấ y làm mừng thầ m, chàng buộ t miệ ng huýt lên một tiế ng gió, vươn mình vọt lên cao ba trạ ng, nhấ m cánh đầ ng hoang trướ c mặt, chạy tới như bay biế n, chàng lại quay đầ u ra sau buộ t miệ ng gọi to:

Người dã man! Kiế m liệ t hỏa chẳng làm gì đượ c thiế u gia!

Hỏa sơn đầ o chua Ma Tấ t Chá nh càng thêm uấ t hận, giờ hế t lực đuối theo Cừu Thiên Hiệp, một mặt rô ng lên liên hô i:

- Quý con! Đuối kíp ngư o i ta sẽ giế t ngư o i tức khắ c!

Cừu Thiên Hiệp ngoá i đầ u ra sau cười ngạ o nói:

- Man đi! Làm gì đuối kíp thiế u gia?

Vừa nói dứt, chàng gia thêm cước bộ lượn đi như gió.

Hỏa sơn đầ o chua Ma Tấ t Chá nh rô ng lên liên hô i, bỗng nhiên lão chà ngọ n “Liệ t hỏa Kiế m” vào hai mươi tên thủ hạ đứ ng vậ quanh xem tỉ đầ u... lão cao giọng ra lậ nh:

- Lại đây! Xông ra một loậ t tấ t cả!

Hàng mươi mấ y ngư o i buộ t miệ ng la lên:

- Vậ ng mạ ng!

Tiế ng la làm rú ng độn g cả núi rù ng, tiế p theo đầ y là nhiề u tiế ng:

- Hô!

- Sát!

Hai mươi tên đứ ng sĩ áo đỏ, đầ ng hét lên nhữ ng tiế ng “sát” rê n trờ i, bọn chú ng hè nhau rút trong lư ng ra chiế c búa, chiế c rìu,

đồng áp lại phủ vây Cừ Thiên Hiệp vào giữa.

Những chiếc búa bén như guom “Tự khuyết”, vung lên “ào ạt”, những ngọn rìu như lưỡi kích Du Thiên vũ lộng “vù vù”.

Cừ Thiên Hiệp nhìn thấy hai hàng mười tên thủ phủ, túa ra một lượt tấn công, nhưng chàng chẳng sợ bọn chúng bằng lưỡi “Liệt hỏa kiếm” của Hỏa sơn đảo chúa Ma Tật Chánh, do đó Cừ Thiên Hiệp lay động nhanh “Khô trúc thánh kiếm” xông vào đám thủ hạ Hỏa sơn, đồng thời buột miệng hô to:

- Tiếng nói vừa dứt, đạo kim quang tỏa ra vàng hực, tiếp theo những tiếng kêu la thê thảm vang lên, máu huyết văng bắn ra tứ phía...

Đoàn dũng sĩ loạn hàng, nhốn nháo cả lên vì... không tên nào né tránh nổi “Trúc Kiếm”.

Trong chớp mắt Cừ Thiên Hiệp lăn xả vào giữa bọn chúng, như mãnh hổ lọt vào giữa đàn cừu, hai tên thủ hạ Hỏa sơn đảo bị chàng chặt ra bốn khúc, thi thể nằm liệt trên vũng máu trông rất thảm hại.

Hỏa sơn đảo, đúng như Cừ Thiên Hiệp đã nói, bọn chúng là một bộ lạc man di thuộc sắc dân hóa ngoại.

Bọn dũng sĩ còn lại, chúng nhìn thấy đồng bạn chết thê thảm, tất cả đều dựng râu, trợn mắt cử ngay lưỡi búa lăn xả vào báo cừu.

Bọn chúng bất kể sự sợ hãi, chỉ vuren vũ khí ra liều thân thí mạng đấu với Cừ Thiên Hiệp... hung hăng như bầy sói, hùng hổ tựa chó điên.

Cừ Thiên Hiệp đã khai sát giới, không còn kẻ lợi hại nữa, chàng nghiên răng quát to:

- Man nhân! Các người muốn chết!

Tiếp theo đây, đạo kim quang chiếu nhập nháy ngang trời, sáng rõ cả tròng đầu “Khô trúc thánh kiếm” uôn mình kêu “veo veo” như xé lụa, kiếm phong vừa tỏa, tiếng người đã rống lên thê thảm liên hồi, máu phun bùng lên cao như trận mưa huyết dụ, đổ ôi cả mặt tròng.

Cừ Thiên Hiệp chỉ đưa ra năm chiêu, ba thức “Khô trúc thánh kiếm” đã đoạn tử hết phân nửa thủ hạ Hỏa sơn đảo, chỉ còn bảy tám tên chưa chết, song số này có ba bốn tên bị trọng thương kêu la thối ngỏ, nhưng chúng vẫn lặn xả vào cuộc đầu không chút sợ sệt.

Cừ Thiên Hiệp thấy bọn chúng hăng hái đến độ điên cuồng nên nói tay, chỉ thị triển có nửa phần lợi khí, nếu chàng vận dụng toàn lực thì không còn sống sót được một tên!...

Hỏa sơn đảo chúa Ma Tật Chánh nhìn thấy đám thủ hạ nã m chết ngổn ngang rất bi thảm, nên lấy làm đau xót bùi hùi, tay hữu vung “Liệt hỏa kiếm” chia vào mặt Cừ Thiên Hiệp rống lên như sấm nổ:

- Quý con! Người còn nhỏ mà tàn nhẫn thái thậm, bản đảo chúa thế chẳng đội trời chung!

Tiếng nói dứt chiêu kiếm đã thành, luồng kinh phong đỏ khé như máu, tỏa xung ra ngoài nóng hực.

Chỉ vì Hỏa sơn đảo chúa giận đến cực điểm, gương mặt hừng hồng biến biến sang bầm tím như trái tử lê, chúng tỏ hấn đã vận dụng toàn lực dồn vào hỏa kiếm, lại thẳng tay nhấc vào yết hầu Cừ Thiên Hiệp thịch một nhát cực mạnh.

Thế nhanh như ó biển vô` gà, hiểm ác như sơn thâ`n tróc quỷ, chẳng kể sự lợi hại siêu phàm của Liệt hỏa kiế`m, nội chiêu thức này cũng đủ khiế`n cho đồ`i phương vỡ mặt kinh tâm.

Cừu Thiên Hiệp thấ`t kinh ngã bật ngược ra sau, Trúc kiế`m guơng múa quanh một vòng tròn bao quanh cơ thể, đồ`ng thời thân mình chàng uố`n cong như vành cung, bật ngược lên cao mấ`y trượng, thuận theo đà ấ`y, chàng trở thuật khinh công chạy như gió, là đà trên không trung.

Hỏa sơn đảo chua Ma Tấ`t Chánh rô`ng lên thăm liệt:

- Quỷ con! Chỉ có đường địa ngục là lô`i thoát của ngươi, chớ chạy...!

Hắ`n vừa rô`ng vừa đuôi theo Cừu Thiên Hiệp nhanh như tia sét lưng trời.

Thân mình hắ`n chưa tiế`n tới nơi, thì đạo kiế`m phóng vọt tới trước nóng bức người.

Kinh phong vừa nổi, thì mũi kiế`m chỉ cách đôi chân Thiên Hiệp độ ba tấ`c.

Cừu Thiên Hiệp lơ lửng trên không trung, không chỗ tựa, chẳng nơi nào guơng được để tung chiêu ứng phó, chỉ còn một cách hít hơi thót bụng. Nhưng luô`ng khí nóng, đã liế`m nhanh chéo áo.

Hỏa sơn đảo chua Ma Tấ`t Chánh há chịu buông tha sao? Nhanh như chớp Liệt hỏa kiế`m rướn tới một tầ`m tay, thích mạnh vào khoảng không ngay hai chân Thiên Hiệp lầ`n thứ hai.

Cừu Thiên Hiệp sợ toát mồ` hôi hột, vội hóp ngay luô`ng chân khí, lắ`c mình né qua bên tả độ bảy thước, đồ`ng thời hạ xuố`ng đấ`t rấ`t nhanh.

Hoa sơn đảo chúa tay nhanh mắt sáng, chiêu kiếm thứ nhì vừa rơi vào khoảng không, thuận đà hất rướn mình tới trước, nhắm ngay vị trí chỗ Cừu Thiên Hiệp vừa chắm chân quét ngay một đường guom Liệt hỏa lạnh lẽ phi thường không thể nào né tránh kịp.

Đây là một chiêu tuyệt học “Hoa kiếm tạo quân hô`ng” cực kỳ nguy hiểm và lợi hại.

Cừu Thiên Hiệp không ngờ hai cẳng của chàng lại lộn tại mũi kiếm Liệt hỏa, nếu sơ hở trong làn tơ kẽ tóc, hai chân chàng sẽ bị kiếm lửa cắt đoạn, tàn phế suốt đời.

Lúc bấy giờ, Thiên Hiệp cảm thấy hoa đôi mắt xót dạ đau lòng, chỉ có cách duy nhất là cứu đôi chân khỏi tàn phế, không còn cách nào bảo vệ Trúc kiếm nữa. Thân mình chàng uốn cong đôi chân tháo lui ra sau, tay hữu vung Khô trúc thánh kiếm đỡ ngay luồng Liệt hỏa khô c liệt.

Bỗng nhiên ánh kim quang chiếu diệu.

- Choeng!

Một tiếng rít xé màn không khí điếc óc đình tai, muôn đóa kim tinh chiếu vàng rực rỡ, hòa với hàng ngàn đốm xích điểm đỏ khé, trông tương tự như cây pháo bông chớp xẹt. Tiếp theo đây là hai tiếng hét sáng sô`t:

- Ô`i chao!

- Ô`i!

Bóng trắng, bóng hô`ng lập tức phân hai, mỗi người đều tháo lui cả trượng, gương mắt nhìn nhau trên trời nói chẳng ra lời.

Cửu Thiên Hiệp sớm hoàn hồn, vội cúi mặt nhìn vào “Khô trúc thánh kiếm”. Hốt nhiên đôi mắt chàng sáng rực, chiếu lên đầy nét hân hoan... chỉ vì Trúc kiếm vẫn long lanh nguyên vẹn.

Hỏa sơn đảo chúa Ma Tật Chánh vừa lấy lại sự bình tĩnh đã đưa mắt nhìn “Khô trúc thánh kiếm” của Thiên Hiệp, gương mặt hấn hiện lên muôn trùng nghi vấn lại kinh ngạc vô cùng, khiến đôi mắt ông hấn tròn tròn nhìn một cách ngây ngất.

Ngay lúc ấy, tên thủ hạ Hỏa sơn đảo buột miệng kêu thất thanh:

- Đảo chúa! Hỏa kiếm đã...

Hỏa sơn đảo chúa Ma Tật Chánh bị giật tỉnh cơn mê, hấn kinh hoàng hỏi lặp lại:

- Bửu kiếm của ta?...

Vừa nói đôi mắt hấn đã rơi nhanh vào thanh Liệt hỏa kiếm, bỗng nhiên hấn rú lên:

- Ôi... trời!

Một tiếng rú hãi hùng nổi lên, âm hưởng vọng đến chín tầng, hàm chứa đủ: bi, ai, thương, hận và tuyệt vọng!

Chợt thấy Hỏa sơn đảo chúa Ma Tật Chánh, tay tả vỗ vào đầu, thân mình run bắn lên, lão đảo chủ bước, ngã ngã nhào trên mặt đất bất tỉnh như chết.

- Keng!

“Liệt hỏa kiếm” rời khỏi tay Ma Tật Chánh rơi xuống đất, “Hỏa kiếm” không còn chiếu đỏ như trước, luôn cả sắc đỏ cũng

biến mất, như còn màu xám thiệt như kiếm chì lại gãy mất đoạn dài bảy tấc.

Năm, sáu tên thủ hạ Hỏa sơn đảo trông thấy chủ tướng đại bại, vội co giò chạy ra đứng phía ngoài xa. Chỉ còn sáu tên trung tín gan dạ ở lại, hai tên chạy đến đỡ “Hỏa sơn đảo chúa Ma Thất Chánh” ngồi dậy, bốn tên tráng kiện hơn nhảy ra giơ búa, rìu thủ thế, đứng án trước mặt đảo chúa, vì bọn chúng sợ Cừu Thiên Hiệp thừa cơ sát hại chủ tướng.

Thử nghĩ: “Hỏa sơn đảo chúa Ma Thất Chánh” tự nhận “Liệt hỏa kiếm” là võ lâm đệ nhất, không ngờ món binh khí đã thành danh, lại bị “Trúc kiếm” của Thiên Hiệp đoạn gãy bảy tấc, bảo sao chẳng thương tâm thối ngạo khổ? Vì... thế giòng nhiệt huyết đảo nghịch trong nhất thời, khiến Ma Thất Chánh phải hôn mê ngã quỵ.

Cừu Thiên Hiệp lấy làm hoan hỷ, nhưng chàng vốn là người khí khái, không chịu làm những việc lấp đá, chèn đường, hay bức người trong cơn khốn đốn, vì thế chàng xuôi kiếm bước lên đến bên bốn tên thủ hạ Hỏa sơn đảo, bẻ gãy giọng nói từ hòa bảo nhẹ:

- Các vị hãy yên tâm! Tại hạ với các vị vốn không cừu sâu oán nặng, bắt buộc lắm mới giao thủ, mà chính các vị đã bức bách tại hạ trước, tại hạ chỉ ra sức tự vệ thôi... vả lại, chúng ta không cừu không hận, thì tại hạ bao giờ lại thừa cơ mà trảm thảo trừ căn hay sao?

Ngay lúc ấy, Hỏa sơn đảo chúa Ma Thất Chánh đã hồi tỉnh lại, hấn giọng đứng phắt dậy, đưa mắt nhìn Cừu Thiên Hiệp than nhỏ:

- Bản đảo chúa, hôm nay số ngã tám chục, đây là lần đầu tiên chịu thảm bại như vậy!

Nói đến đây, hắ n cúi đầu giấ u hai giò ng lă o lậ tuôn ra như suô i đồ , trồ ng thậ nă o lồ ng.

Cừ Thiên Hiệ p dừ ng lờ i an ủi nố i:

- Thắ ng bại võ gia là sự thườ ng, ngư oi chớ nên bắ n khoắ n nghĩ ngọ i làm gì!

Hồ a sơn đă o chua Ma Tắ t Chắ ng gương mặt rắ u rĩ một cách thắ m hại, bắ ng giò ng nố i tuyế t vồ ng nhìn Cừ Thiên Hiệ p hỏi:

- Ngư o giế t lă o phu hay khô ng?

Cừ Thiên Hiệ p nhìn thắ y đồ i phươ ng run rắ y tỏ vể sợ hãi đế n cù ng tộ t, bèn mắ m cườ i bắ o:

- Ngư o hãy yên tâm! Ta vớ i ngư o chắ ng giặ n hờ n khô ng cừ oắ n, thì ta giế t ngư o để làm gì?

Hay lắ m! Ngư o nhâ n đứ c trẻ tuổ i đắ ng giao tầ n!

Nố i đế n đây, Ma Tắ t Chắ ng cúi nhậ t nử a thắ ng Liệ t hồ a kiế m hỏ ng tra vào vồ , chắ p hai tay trướ c ngực, hướ ng vào Cừ Thiên Hiệ p run giò ng nố i:

- Nế u ngư o khô ng giế t lă o phu, tắ t nhiê n lă o phu phắ i yêu cầ u ngư o một điề u!

Cừ Thiên Hiệ p lắ y làm kinh dị hỏi nhắ n:

- Yêu cầ u? Ngư o muồ n yêu cầ u điề u chi?

Ma Tắ t Chắ ng thắ n thậ t hỏi lạ i:

- Ngư o bắ ng lồ ng giú p khô ng chỉ một tiế ng thồ i?

Cừ Thiên Hiệ p lắ y làm lạ nố i xuồ i!

- Người hãy nói thử xem, nếu có thể làm được thì ta không từ chối, bằng lời yêu cầu ngoài khả năng thì ta đâu dám hứa nhận!

- Người thừa sức giúp ta!

- Thừa sức, dĩ nhiên là bằng lòng!

Ma Tá t Chánh mừng ra mặt, vui vẻ nói tiếp:

- Hay lắm! Lời nói của trượng phu đáng giá ngàn vàng!

Cừ Thiên Hiệp hơi chột dạ giọng phân trần:

- Ta chưa hứa! Vì người chưa cho biết câu chuyện gì... kia mà!

Ma Tá t Chánh nghiêm trang tiếp lời:

- Không có gì lạ! Chỉ là câu chuyện “Liệt hỏa kiêu m” bị người chém gãy mà thôi!

Cừ Thiên Hiệp nhếch môi cười nhạt nói:

- Trường kiêu m đã gãy, tại hạ không đủ sức nối lại!

Ma Tá t Chánh mỉm cười khò sở:

- Bỏn đảo chúa đâu dám nhờ chuyện hoang đường như thế!

Cừ Thiên Hiệp lấy làm kinh dị hỏi tiếp:

- Vậy đại ý, người muốn yêu cầu điều gì? Xin cứ nói...!

Ma Tá t Chánh đã ngẩng lên lấy giọng, nghiêm trang nói:

- Điều mà lão phu yêu cầu người giúp đỡ, là... câu chuyện hôm nay, chẳng nên phao truyền khắp giang hồ, lão phu biết người đủ

sức giúp đỡ, chỉ cần một lời nhân hậu, cũng đủ cho lão phu cảm kích muôn ngàn!

Cừ Thiên Hiệp nghe qua lây làm nghĩ ngợi, bèn trầm giọng hỏi:

- Tại sao phải thế?

Hỏa sơn đảo chúa Ma Tắt Chánh thở dài não ruột, bả ng giọng thê lương buồn bã nói:

- Chẳng giầu chi người, Lão phu đã ẩn cư trên hoang đảo Hỏa sơn, suốt mười mấy năm ròng, sở dĩ hôm nay có mặt tại Trung Nguyên chỉ vì ta bị mời dự lễ cưới, lại là lần thứ nhất xuất đầu lộ diện giữa giang hồ, nếu hôm nay câu chuyện tuyệt kiễm được truyền đi khắp nơi, thì lão phu đâu còn mặt mũi nào dự lễ cưới và cũng không còn danh dự gì đối với mọi người!

Cừ Thiên Hiệp vốn biết trong giang hồ họ cần danh chứ không cần mạng sống, chữ danh đối với họ vô cùng quan trọng, do đó chàng gật đầu trả lời:

- Câu chuyện chỉ có thế ư?

Ma Tắt Chánh giữ giọng trầm buồn nói tiếp:

- Hôm nay lão phu đã lỡ bước đến Trung Nguyên, chẳng nhẽ nửa đường phớt bỏ, không nói nửa lời, mà quay về hải đảo hay sao? Vì thế, Lão phu mới gượng yêu cầu người hứa giúp!

Cừ Thiên Hiệp nghe qua lây làm hứng khởi, bèn gật đầu đáp ngay:

- Cô nhiên người phải làm thế!

Ma Tắt Chánh lại nói thêm:

- Người vui lòng đáp ứng, là đủ hân hạnh cho lão phu còn thể diện, đợi cuộc hôn lễ cử hành xong lão phu lập tức quay về` Hỏa đảo, và lập lời thề` nặng từ nay về` sau không tái phạm vào đất Trung Nguyên nửa bước, nếu người không vui lòng đáp ứng, thì xin quay kiế`m giế`t ngay cái hình hài vô dụng này, lão phu rá`t vui lòng nhắ`m mắ`t!

Cừu Thiên Hiệp nghe qua vội cá`t “Khô` trúc thánh kiế`m” vào bọc khoát tay lia lịa nói:

- Tại hạ đã nói, chúng ta không cừu...

Ma Tấ`t Chánh không đợi chàng nói hế`t lời, trầ`m giọng ngắ`t ngang:

- Nế`u người không đành xuô`ng tay giế`t lão phu, thì lão phu sẽ tự sát vậy, chứ lão phu đâu còn thể diện nào sô`ng với đời!

Cừu Thiên Hiệp khoát tay cười xòa nói:

- Đảo chủ! Câu chuyện đâu đề`n nổi nghiêm trọng thái quá!

Người có bắ`ng lòng đáp ứng sự yêu câ`u hay không? Lão phu xin người một lời để quyế`t định...!

Đáp ứng ngay!

Cừu Thiên Hiệp vừa trả lời, vừa vỗ tay reo to lên:

Một sự lách dử làm lành, đấ`y là lẽ dĩ nhiên, câu chuyện hôm nay tại hạ lấ`y danh dự bảo đảm với đảo chủ, dù trường hợp nào, hoàn cảnh nào, tại hạ quyế`t không hé` răng nói với ai một lời!

Thật vậy ư! Người nói thật đấ`y chứ?

Cừu Thiên Hiệp gật đầ`u trang trọng bảo:

Lời hứa của kẻ trượng phu, dù vật đổi sao dời vẫn không lay chuyển được! Đảo chủ hãy yên lòng!

Được như thế! Lão phu xin tạ ơn các hạ đã thành toàn!

Nói đến đây, Hỏa sơn đảo chúa Ma Tật Chánh vòng tay xá Cừu Thiên Hiệp một xá rất sâu, sau cùng lão quay nhìn đám thủ hạ còn lại vẫy tay bảo:

- Chúng ta đi thôi

Vừa nói dứt, lão phất phanh tay áo, nhấc mình vọt lên cao ba tượng, sáu tên dũng sĩ thủ hạ cũng tung mình, thi triển công lực đuổi theo sau trong chớp mắt, bọn chúng chỉ còn là những điểm hờn, lén vào rừng sâu dần dần mất dạng.

Cừu Thiên Hiệp chép miệng thở dài, và lẩm bầm:

Cao danh là điều hệ lụy, trong giới giang hồ lắm người bỏ mạng vì “danh”, hại thân vì “lợi”. Trách thế mang mang, chúng sinh vì danh vì lợi mà hại lẫn nhau, mãi mãi thâm mê biết bao giờ giác ngộ?

Chàng quét mắt nhìn thấy, mười mấy cỗ thi hài không toàn vẹn, nằm rải rác trên mặt đất; nên lấy làm ái ngại xót xa, không muốn lưu lại lâu hơn nữa. Chàng bèn cúi đầu đi lén về hướng Ngọc Mã sơn trang.

Chẳng bao lâu, mặt trời lộ dạng, tia nắng sớm đã soi tỏ cả vạn vật không gian.

Cừu Thiên Hiệp đã đi qua mấy nẻo đường đê khúc khuỷu, lén theo hẻm núi đến cửa một cốc động.

Ngoài cửa cốc có một ngôi nhà nho nhỏ, kiến trúc theo kiểu “Nghinh Phong Đình”, giữa nhà có tấm bia đá bằng kim thạch màu

vàng sậm trên bia có khắc một hàng chữ “xanh”:

“Võ di sơn thắ ng địa Ngọc Mã Sơn Trang”.

Nét bút như rô ng bay phượng múa, chứng tỏ người viế t mấ y chữ này là tay bác học danh gia.

Phía sau tâ m bia kim thạch, có một cái giá bằ ng cây danh mộc, bên trên treo lủng lẳng cái chuông đồ ng độ ba thước cao.

Kê bên giá chuông, có tâ m bảng nhỏ nề n xanh, trên bảng có khắc mấ y dòng chữ màu vàng như sau:

- Đệ tử của bốn môn vào núi đánh lên ba tiế ng chuông.
- Các vị bằ ng hữu võ lâm đánh lên năm tiế ng chuông, đờ i hô i âm có người hướng dẫn vào núi.
- Các vị trưởng môn, các bang phái, miề n đánh chuông này, ...nét bút trên bảng linh hoạt không kém chữ khắc trên bia.

Cửu thiên Hiệp xem xong chép miệng bảo thầ m:

- “Thật là danh môn chánh phái có khác, hành sự công minh không gài chuông đặt bẫy, chỉ lấ y tiế ng chuông làm hiệu lệnh, một là...tránh khỏi nhiề u hiểu lầ m đáng tiế c, hai là dễ khiế n cho chủ trang chuẩn bị tiế p nghênh thực là chu đáo!”.

Chàng đưa mắ t nhìn lên giá chuông thuận tay chàng với lấ y dùi bằ ng gỗ nắ m ngay ô chuông động mạnh:

- Boong! Boong!

Chàng động liên tiế p năm dùi, giọng đồ ng chung vang lên, làm rung động một vùng.

Cừu Thiên Hiệp đứng yên chờ đợi, mây khắ c trôi qua, vẫn không thấy mây may động tịnh. Ngoài ngôi nhà nhỏ, vách đá chập chùng miệng hang trầ m lặng, không có bóng dáng một ai, hay tiế ng động nhẹ nào.

Cừu Thiên Hiệp quá số t ruột, nhắ c dùi gỗ lên động mạnh vào hồ ng chung, liên tiế p năm dùi:

- Boong! Boong!

Năm tiế ng chuông ngân cao vút, dường như thầ u đế n chín tà ng chỉ vì Thiên Hiệp dùng sức nội lực quá cao, nên tiế ng chuông nổi lên nhức óc, có thể cách xa mười dặm vẫn nghe rõ được.

Cừu Thiên Hiệp quá nóng lòng nên vừa đánh chuông xong, chàng chạy nhanh đế n cửa hang khỏm mình ngó vào trong chờ đợi.

Mây khắ c qua, bờ n phía im lìm như cũ không thay đổi, hay có điề m động tịnh khác lạ nào, như châu rơi ngoài biển, lá rụng giữa dòng, bật vô âm tín.

Cừu Thiên Hiệp đợi chờ mòn mỏi, nên lắ y làm bực bội nói thầ m:

“Mặc kệ! Có hồ i âm hay không hồ i âm, chẳng câ n thiế t. Ta cứ vào ngay là hơn!”.

Vừa nghĩ ngợi xong, chàng không trở thuật kinh công, hoặc vận thêm nội lực, mà chỉ bước vào nhanh từng bước một, đi lầ n vào động cố c sự rủi may phó cho con tạo xoay vầ n....

HỒI THỨ TÁM MƯỜI MỐT

Hỏa thiêu Ngọc Mã Sơn trang

Trên đường vắng lặng, chỉ có những trận gió lốc thổi ồ ạt vào hang chạy dài trên vách đá, tạo thành những tiếng gầm chuyển động vang đi mãi, tựa hồ như hô ời chuông “vân khách” âm hưởng còn phảng phất đâu đây. Ngoài ra cảnh vật vẫn nín thinh, cả bóng dáng một người cũng không thấy thoáng hiện.

Cừu Thiên Hiệp lấy làm lạ chép miệng bảo thê ư:

- “Tổng đà của một môn phái lại là một nơi danh sơn trọng địa, tại sao lạnh lùng như động quỷ, quang cảnh thê lương thê ư này! Không có cơ quan bày rập thì đã đành, chứ lẽ nào, không có một người kiểm động động canh phòng hay sao?

Nghĩ đế ư đây Cừu Thiên Hiệp bỗng ngược mặt lên trời huýt lên một điệu sáo du dương, lúc nhặt lúc khoan như tiếng địch của chàng Tiêu Sử bắ ư nội lực cao thâm của Thiên Hiệp, tiếng sáo truyền đi ít nhấ ư năm, sáu dặm đường, cũng nghe rõ. Thê ư mà, âm hưởng đã bật từ lâu, trên đường ra núi vẫn không thấy một ai xuấ ư hiện, bắ ư bên núi đá chập chùng, cây xanh bát ngát, vẫn không thấy nửa điề ư động tĩnh khả nghi nào.

Cừu Thiên Hiệp càng thêm nghi hoặc, bèn buột miệng nói:

- Có nguy trá đây rô ưi! Tiế ư n!

Nói dứt là hành động ngay, chàng lẹ làng phi thân lên cao hai trượng, nhắ ư vào phía lòng núi chạy nhanh như gió, chỉ trong chớp mắ ư chàng đã đế ư mút đoạn đường núi.

Cừu Thiên Hiệp ngừng mắt nhìn quanh bốn phía, bỗng thấy một cảnh thương tâm bày ra trước mắt, khiến chàng kinh hoàng la lên:

- Ôi trời!

Chàng thấy, trên khoảng đất rộng thênh thang, nhiều dãy lâu đài nhà cửa đổ tan hoang khắp mặt đất, dưới đống tường sụp đổ, kèo cột cháy xám đen, hơi khói còn bốc lên nghi ngút.

Xung quanh một trang viên bị tiêu thổ, đầy đầy những xác chết, Đông một xác không đầu, Tây một thây bẻ ngực, chân rụng, tay rời đầu nghiêng máu đỏ ướt đầm cả mặt đất, trông rất thảm thương, thực là một trận kiếp sát vô tiền khoáng hậu, tàn nhẫn tột đời.

Ngoài ra đống tường vôi bốc khói, cây cối nám đen, trận hỏa hoạn chỉ chừa cái cổng ngõ ra vào, tuy không bị cháy xém nhưng hai cây cột cũng bị đổ nghiêng, làm rơi bức hoành gia hiệu xuống mặt đất,... giữa các bức hoành phi có in bốn chữ trên thiếp vàng:

“NGỌC MÃ SƠN TRANG”

Cừu Thiên Hiệp chạy một vòng tròn quanh khu hỏa hoạn, cố gắng quan sát, nhưng không tìm được dấu vết kẻ gây ra trận kiếp sát này...! Chàng đoán chắc thủ phạm chính là đạo chúa Ma Tật Chánh và những tên thủ hạ của hắn, chứ chẳng phải kẻ nào khác lạ vào đây.

Cừu Thiên Hiệp nghĩ mãi đến việc của người bỗng nhiên chàng sực nhớ đến điều gì, buột miệng kêu lên:

- “Rõ lẫn thân! Mau mau thoát khỏi nơi đây nếu không, sẽ gặp một sự thị phi rất rắc rối!”.

Ý niệm vừa nổi lên, thân mình chàng đã xê dịch chàng hoành thân ra sau, nhả m ngay lối ra chạy nhanh như ma đuổi, bả nghệ thuật “

Lôi hành cửu chuyển” chẳng mấy chốc, chàng đã lướt qua hơn nửa đoạn đường.

Đột nhiên, giọng nói trong như chuông ngân phát ra giữa bầu không khí:

- Cửu Thiên Hiệp, khoan đi đã!

Tiếng nói chưa dứt, một bóng người từ ngoài động, phi thân đến như bay, tựa một vì sao lạc, rơi nhanh trước mặt Cửu Thiên Hiệp, nhẹ nhàng hơn chiếc lá vàng rơi.

Người này là một vị tráng niên, ước chừng ba mươi tuổi thân mình tầm thước, mảnh mai, đầu chít khăn tiêu diêu, chân mang giày da gấu, gương mặt trái xoan, da hồng má t biếc mày dài quá mắt, trán rộng cằm vuông, mũi thẳng tóc xanh, dáng điệu thật hào hoa phong nhã, trên lưng đeo lưng lẳng sa ngự kiế m.

Người lạ mỉm cười, vòng tay hướng vào Cửu Thiên Hiệp lên tiếng trước:

- Thiế u hiệp đi đâu mà hồ i hả như thế ?

Cửu Thiên Hiệp không biế t người lạ là ai nên điề m đạ m hỏi:

- Tôn giả từ đâu tới? Tôn danh quý tánh là chi? Tại hạ xin được hân hạnh nghe qua!

Người lạ vẫn cười, vui vẻ đáp:

- Tại hạ là Âu Dương Hồ` đây!

Cửu Thiên Hiệp nghe qua giật mình, lui ra sau hai bước vòng tay nói:

- A! Vậy tôn giả đây là “Chương môn Võ di môn”, “Hô`i Thanh Kiếm Âu Dương trang chủ”

Nguyên, Hô`i Thanh Kiếm “Âu Dương Hô`” là một vị trưởng môn trẻ nhấ t trong Cửu đại môn phái, nhưng công lực và tài năng ngang hàng với Ngô Phi đại sư phái Thiế u Lâm, và Vân Tiêu đạo trưởng phái Võ Dương, danh dự đứng vào hàng cao phẩm, thượng thừa! Thêm vào đó, Âu Dương Hô` là một thanh niên rấ t dễ mế n, không hổ danh trưởng môn một phái chánh đạo, vì tánh tình rấ t điề m đạm ôn hòa, tuy mang danh là Trưởng môn một phái võ, nhưng không bao giờ tranh chấ p quyề n lợi với thê` nhân hay mấ t lòng một người nào trong giang hô`, chỉ vì...Âu Dương Hô` ít khi xuấ t đạo giang hô`.

Hô`i Thanh Kiếm Âu Dương Hô` nghe Cửu Thiên Hiệp lên tiế ng hỏi, bèn dùng lời khiêm tồ n đáp lại:

- Chỉ là tiế ng mộng, danh hư,xin thiế u hiệp chớ cười!

Cửu Thiên Hiệp thấ y Âu Dương Hô` có tính ôn hòa bình dị, nên lấ y làm cảm phục, vội vòng tay, nói tiế p:

- Tại hạ, hắ ng ngưỡng vọng đại danh đã lâu, không ngờ hôm nay được gặp cao nhân, thật lấ y làm hân hạnh!

Hô`i Thanh Kiếm Âu Dương Hô` đưa mắ t nhìn Cửu Thiên Hiệp như dò xét, lại mỉm cười bảo:

Thiế u hiệp danh dương thiên hạ, oai tràn võ lâm, chính tại hạ lòng hắ ng ngưỡng mộ!

Cửu Thiên Hiệp sức nhớ lại câu chuyện “cũ”, bèn bỏ đi lời khách sáo, vòng tay hướng vào Âu Dương Hô`, trân trọng hỏi:

- Chưởng môn! Ngài thanh Đào Nguyên, tại hạ có nhận của Trưởng môn một phong thư...

Âu Dương Hồ` vội ngắt lời Thiên Hiệp nói:

- Xin Thiê`u hiệp miễn lễ, vì không tiện giáp mặt trao lời mời thiê`u hiệp ước hội, cho nên...

Cửu Thiên Hiệp càng kinh dị hơn vội ngắt lời nói:

- Nê`u chàng nhận được “Phong thư đọc mãi mà không hiểu ý gì cả, vì thế` chàng nhờ kẻ đi thư trao lâ`m bây giờ lại được xác nhận là không trao lâ`m, tâ`t nhiên phong thư ẩn tàng sự phong ba, biê`n cô`, chứ chẳng không! Vì thế` Cửu Thiên Hiệp cảm thâ`y lòng mình hô`i hộp không an.

Hô`i Thanh Kiê`m Âu Dương Hồ` bèn nở nụ cười hiê`n dụ, bắ`ng giọng điê`m đậm nói:

- Phong thư chính bốn trang chủ đích thân, trao tận tay Thiê`u Hiệp há có sự nhâ`m lộn sao?

- Húy! Trang chủ đích thân trao thư? Nê`u như thế`...thì...

- Thật là một chuyện Vạn bắ`t đắ`c dĩ, tại hạ xin tạ cái lỗi đường đột này.

Nói xong Âu Dương Hồ` vòng tay hướng vào Cửu Thiên Hiệp xá một xá dài sát đắ`t.

Cửu Thiên Hiệp sượng sùng, đỏ mặt.

Nguyên lúc ngài trắ`n Đào Nguyên. Cửu Thiên Hiệp bị thâu nhận phong thư, có thể nói là bị uy hiê`p lâ`n thứ nhắ`t, chỉ vì lúc đó tâm ý của chàng bị Nhan Như Ngọc hắ`p dẫn đê`n mê muội, đồ`ng thời,

một sự bất ngờ trong muôn một như con ngựa rình bắt con ve ve, lại bị chim sẻ đứng sau lưng, phía sau chim sẻ có chàng thợ săn giương cung nỏ, do đó mới bị người lạ buộc nhận phong thư lại là vị Trưởng môn cao thủ. Do đó chàng bớt ngượng phần nào, buột miệng khen dõng “Âu Dương Hồ” bằng giọng nói rất thành thật:

Trang chủ rất xứng đáng là vị Trưởng môn, công lực cao thâm khôn tả, sau này, mỗi khi nhớ lại, tại hạ càng bội phục hơn!

Hội Thanh Kiếm Âu Dương Hồ mỉm cười khổ sở nói tiếp:

- Thiếu hiệp chớ nên đề cao tại hạ thái quá!

Cửu Thiên Hiệp lại hỏi:

- Trang chủ! Người đã dùng lời ước hẹn, chẳng hay có điều chi dạy bảo?

Chàng lại sức nhớ đến câu “Túi giữ Thiên còn thập bửu” nên không đợi Âu Dương Hồ lên tiếng trả lời, chàng nhanh miệng hỏi tiếp:

- Còn “Thiên hạ thập bửu là gì, xin trưởng môn nhân chủ dạy luôn?

Hội Thanh Kiếm Âu Dương Hồ, chớp nhanh đôi mắt tỏ vẻ ngờ vực hỏi:

- Thiên hạ thập bửu...lý nào thiếu hiệp không rõ hay sao?

- Thực thì....

Âu Dương Hồ đưa tay chặn lời nói:

- Thiếu hiệp! Xin hãy xem đây!

Vừa nói dứt lời, hắ n đưa tay vào bọc lắ y một tờ giấ y hoa tiên, đưa sang Cửu Thiên Hiệp mỉm cười bảo tiế p:

- Việc này ắ t Thiế u hiệp rõ chứ!

Cửu Thiên Hiệp đưa hai tay tiế p lắ y mảnh hoa tiên, lại nhìn thắ y trong tờ hoa tiên có đề mắ y dòng chữ:

- “Tạm mượn Linh lung Ngọc mã” để dùng xin chó khước từ, Thiên hạ đệ nhắ t kiế m, Cửu Thiên Hiệp!

Sau khi xem xong, chàng lắ y làm kinh ngạc, ngơ ngẩn đế n độ xuấ t thắ n, nghẹn ngào nói chẳng ra lời, lâu lắ m chàng mới gắ p mảnh hoa tiên lại, đồ ng thời dịu dàng phân biện:

- Trưởng môn! Trang chủ! Tại hạ không rõ “Linh lung Ngọc mã” là gì? Xin trang chủ mơ ù lòng mình chánh dò xét lại xem, thật là oan....

Hồ i Thanh Kiế m Âu Dương Hồ vợi khoát tay chặn lời, bắ ng giọng nói ôn hòa thuầ n hậu bảo:

- Thiế u hiệp hãy an lòng, ta không nghi ngờ vô lý như thế đầ u!

Cửu Thiên Hiệp đau lòng như cắ t, vợi phân bua tiế p:

Chẳng phải tại hạ nguy biện lắ m lời, chỉ vì việc này rắ t to tát quan hệ đế n thanh uy của quý phái, lại ảnh hưởng đế n danh dự của tại hạ, xin Trang chủ xét lại!

Hồ i Thanh Kiế m Âu Dương Hồ mỉm cười khỏ sở thờ ra một tràng nã o ruột, lại chậm rãi nói:

- Lúc đầ u vừa nhìn thắ y mảnh hoa tiên, ta nhận định thiế u hiệp đã làm, do đó, ta mới tìm đế n Đào Nguyên Trắ n mà trao bức thư ước hẹn, mời thiế u hiệp đế n đây, nhưng về sau...ta mới tìm

thấy một vài chi tiết, đủ chứng minh sự trong trắng của Thiệu Hiệp!

Thiên Hiệp nghe qua mừng nở ruột, chỉ vì bao nhiêu tội và không đầu đổ vào mình, từ câu chuyện “Võ Dương Kiếm Phổ” “Thiệu u Lâm Chân Kinh” chàng phải mang lấy nỗi oan khuất tày trời chỉ có Ngộ Phi Đại sư Trưởng môn phái Thiệu u Lâm, là thông cảm nỗi oan khuất của mình, nên ít khi đề cập tới.

Hôm nay lại thêm một người nữa, là Hồ i Thanh Kiếm Âu Dương Hồ đã dùng lời an ủi, khiến tâm sự oan khuất của chàng bớt đi phần nào...

Cừu Thiên Hiệp vội vòng tay hướng vào Âu Dương Hồ nói tiếp:

- Quý Trang chủ! Người đã tìm được chi tiết như thế nào?

- Trong nháy mắt thời không thể nói hết được!

- Xin Trang chủ cho biết đại cương?

Hồ i Thanh Kiếm Âu Dương Hồ tỏ vẻ do dự nói tiếp:

- Chi tiết do nơi suy đoán của ta, chứ không có bằng chứng cụ thể!

Âu Dương Hồ tỏ vẻ lo nghĩ, điềm đạm bảo:

- Vì sự bất hạnh mà ta tính trúng, không thể nào giới võ lâm thoát khỏi trường hạo kiếp kinh hồn!

Cừu Thiên Hiệp càng thêm kinh hoàng bèn tự nhủ:

- Có thể Trang chủ đoán đúng đây, chỉ vì một trường võ lâm hạo kiếp đã bắt đầu tại Võ di sơn của các ngươi đây!.

Ngĩ đến đây, chàng buột miệng hỏi tiếp:

- A! Trưởng môn nhân, cứu cánh của chuyện này là....?

Hồi Thanh Kiếm Âu Dương Hồ không để Thiên Hiệp hỏi hết lời, vội lên tiếng cắt ngang hỏi:

- Nay Thiếu hiệp. Huyết Quang giáo liên quan với Thiếu Hiệp ra sao?

- Huyết Quang giáo đối với tại hạ không liên quan tí nào cả!

- Chưa hẳn đúng!

- Nhưng đây là sự thật!

Âu Dương Hồ ngạc nhiên kêu lên:

- Thật ư?

Cừ Thiên Hiệp trân trọng nói:

- Tại hạ đâu dám dối người, và cũng không dối lòng!

Âu Dương Hồ đưa tay chặn lời, nghiêm giọng hỏi tiếp:

- Chưa hẳn thế, vì sao Thiếu hiệp cùng với Phó giáo chủ của chúng, một bước chẳng rời nhau, thân thiện như gia nhân vậy?

- Việc này thì....

Âu Dương Hồ rọi đôi mắt hổ nhìn thẳng vào mặt Thiếu Hiệp, nghiêm giọng tiếp lời:

- Nếu Thiếu hiệp không coi thường bản Trang chủ, thì xin Thiếu hiệp cứ nói thẳng thắn.

Cừu Thiên Hiệp biế' n sắ' c, bắ' ng giọng yế' u ớt, mắ' t tự nhiên, đáp:

- Việc này.... Thực khó mà tỏ bày được!

Âu Dương Hồ' cười chua chát, lẩm bẩm:

- Ôi! ...Khó mà tỏ bày được!

Cừu Thiên Hiệp thật kinh sợ hắ' n hiểu lầ' m vội lớn tiế' ng phân trầ' n:

- Trang chủ! Sở dĩ tại hạ nói “khó tỏ bày được là vì.... tại hạ đố' i với vị Nhân cô nương chỉ là tình bạn cá nhân, tư cách hành động đế' n là tự sự, không liên quan mấy may đế' n giáo phái Huyế' t Quang..Thậm chí đế' n Huyế' t Quang Giáo chủ Thôi mạng diêm la Dị Đại Cương...

- Dị Đại Cương thân thiện và giao tiế' p với thiế' u hiệp có đậm đà lắ' m không?

Cừu Thiên Hiệp nhúu mày tỏ vẻ khó chịu, trầ' m giọng nói:

- Không bao giờ gặp mặt hắ' n ta, Tại hạ đố' i với Dị Đại Cương hiề' m nhau như nước với lửa, coi nhau như cừu địch, chỉ vì tại hạ và hắ' n dính líu món nợ đời truyề' n kiế' p, tuy mơ mơ hồ' hồ' , song đầ' y là oan cừu trái chủ, thì có lý nào giao thiệp cho được!

Hồ' i Thanh Kiế' m Âu Dương nghe qua lầ' y làm mát dạ, dịu giọng hỏi:

- Chỉ mong những lời ấ' y là chân thật!

Cừu Thiên Hiệp trầ' m trọng đáp ngay!

- Tại hạ cũng mong trưởng môn đặt niề' m tin vào tại hạ!

Hồ`i Thanh Kiế`m Âu Dương phá lên cười ha hả, nói:

- Lấ`y danh dự người trưởng môn ta tin tưởng người đấ`y! Nào.. chúng ta hãy đi thôi!

Vừa nói dứt, hắ`n đưa tay nắ`m lấ`y tay Cừ Thiên Hiệp dắ`t lầ`n về` hướng Ngọc Mã Trang.

Cừ Thiên Hiệp vô cùng hồ`i hộp, một là không rõ Âu Dương Hồ` có thật tình thành ý hay không, hai là Ngọc Mã Sơn Trang bị tiêu tàn ra tro bụi, sợ e Âu Dương Hồ` đau khổ mà phát sanh sự hiểu lầ`m. Nên hai bàn tay chàng toát ra mồ` hôi lạnh, bắ`ng giọng nói mấ`t tự nhiên kêu lên:

- Lão trang chủ...

Hồ`i Thanh Kiế`m Âu Dương Hồ` nhìn thấ`y mặt Cừ Thiên Hiệp biế`n đổi xanh xao, bàn tay lại run khẻ, nên lấ`y làm lạ hỏi nhanh:

- Thiế`u Hiệp, có gì khó nói?

Cừ Thiên Hiệp run giọng đáp ngay:

- Chẳng dám đâu trang chủ, quý Trang diễn đã...

Âu Dương Hồ` linh cảm một việc chẳng lành vội đưa tay đặt lên vai Cừ Thiên Hiệp lắ`c mạnh hỏi:

- Thiế`u Hiệp, ngươi hãy nói đi... dù sự thật có phũ phàng!

Cừ Thiên Hiệp cúi đầ`u nói nho nhỏ:

- Trang chủ! Chẳng may cho tại hạ đế`n đây gặp phải cảnh này... thực lấ`y làm...

Âu Dương Hô` đưa tay nắm lấy bàn tay Thiên Hiệp tỏ vẻ thân mật bảo:

- Không đâu ta không nghi ngờ Thiêu Hiệp mấy may chúng ta vào trang viện xem sao!

Vừa nói dứt, cả hai nắm tay nhau hướng vào Trang Ngọc Mã chạy như bay biếc.

Cừu Thiên Hiệp thấy câu chuyện càng trở nên bí thú, lạ lạ muốn tìm hiểu chi tiết nguyên nhân nên chẳng cự tuyệt Hô`i Thanh Kiếm, chỉ lặng lẽ chạy theo. Trong chớp mắt hai người đã về đến Ngọc Mã Sơn Trang.

Hô`i Thanh Kiếm Âu Dương Hô` nhìn thấy trang viện tiêu điều, nhà cửa năm gian, lâu đài bốn cổ giờ đây chỉ còn là đống tro tàn nghi ngút khói, nên động lòng khóc rống lên! Qua vài giây xúc động, bỗng nhiên đôi mắt sáng rực lên, ngẩng mặt nhìn Cừu Thiên Hiệp, lớn tiếng bảo:

- Thiêu hiệp! Việc này không phải đột nhiên xảy ra mà là bước thứ nhất của bọn chúng đây!

Cừu Thiên Hiệp nghe qua như rơi vào mê hồn trận, vội trầm giọng hỏi:

- Trưởng môn nhân! Ý kiến của Trưởng môn đối với việc này ra sao?

Âu Dương Hô` nhíu mày, nghiêm nghị bảo:

- Ý kiến gì nữa? Việc này, thủ phạm là bọn Huyết Quang Giáo chẳng sai!

Cừu Thiên Hiệp lắc đầu nói tiếp:

- Không, không phải vậy! Trưởng môn đã làm rõ rồi!

Ta làm rõ rồi...?

- Nhưng sự thật hung thủ, chẳng phải là người của Huyết Quang Giáo!

Hội Thanh Kiếm Âu Dương Hồ quát mắt nhìn Thiên Hiệp, nghiêm giọng:

- Thiệt hiệp! Vì có nào người đứng ra bên vực tội ác Huyết Quang Giáo? Xét lại....những lời nói vừa qua của người, toàn là những lời không thành thật!

Cừu Thiên Hiệp nén giận uất khí, bẻng giọng âm trầm tiếp lời:

- Xin Trang chủ chó nóng này! Sở dĩ tại hạ quyết định, hung thủ không phải là Huyết Quang Giáo! Chỉ vì hung thủ phóng hỏa đốt quý trang, tại hạ đã bắt gặp hã'n ngoài triền núi, lại thêm động thủ với hã'n mấy chiêu! Bởi lúc ấy, tại hạ chưa rõ Ngọc Mã Sơn Trang bị tiêu hủy....

Âu Dương Hồ sáng rực đôi mắt, cướp lời hỏi:

- Nhưng hã'n là ai?

- Hỏa Sơn đảo Đảo chúa, Bính ngọc chánh thân Ma Tật Chánh!

Hội Thanh Kiếm “Âu Dương Hồ” kêu lên một tiếng kinh ngạc, bỗng nhiên hã'n ngược mặt lên trời cười sặc sụa:

- Ha, ha, ha, ha ha, ha, ha, ha, ha, ha!

Tiếng cười đượm màu bi thương áo não, ngân đi cao vút không thôi, một lúc lâu hã'n giương mắt, nhúm mày vẻ mặt ẩn đầy sát khí,

lại quay nhìn Cừ Thiên Hiệp trầm giọng nói:

- Thiêu hiệp! Câu chuyện này là mở màn đại cuộc, không còn nghi ngờ gì nữa:

Cừ Thiên Hiệp lấy làm kinh dị, buột miệng hỏi:

- Xin trang chủ cho biết đích xác hơn?

Hồi Thành Kiếm Âu Dương Hồng đáp ngay không do dự:

Huyết Quang Giáo đã mở màn đại cuộc! Hỏa sơn đảo chúa Ma Sát Chánh là người được bọn chúng cử thỉnh tới ứng viện!

Cừ Thiên Hiệp thốt kinh kêu lên:

- Thật vậy sao?

Âu Dương Hồng gật đầu, chậm rãi nói:

- Phải đấy Thiêu hiệp à! Tam đại kỳ nhơn đều đến cả Trung Nguyên ta e rằng giới võ lâm khó tránh, trận hạo kiếp kinh hồn!

Cừ Thiên Hiệp lại hỏi:

- Tam đại kỳ nhơn, mà Ma Sát Chánh là một trong ba vị ấy phải chăng?

- Đúng đấy!

Cừ Thiên Hiệp phá lên cười hăng hắc bằng giọng cương quyết bảo:

- Nếu cái tên Hỏa sơn chúa Ma Sát Chánh là một trong nhóm Tam đại kỳ nhơn thì trận hạo kiếp võ lâm không đến nỗi nghiêm trọng cho lắm! Ha..ha..ha!

Hồ`i Thanh Kiế`m Âu Dương Hồ` lấ`y làm lạ hỏi nhanh:

- Xin cho biế`t ý nghĩa câu nói này?

Cừu Thiên Hiệp nghiêm sắ`c mặt đáp:

- Chỉ vì tài nghệ của hắ`n, tại hạ đã thử qua!

Âu Dương Hồ` kêu lên kinh ngạc:

- Phải! Chẳng có gì mới mẻ!

Âu Dương Hồ` tỏ vẻ ngờ vực, nghiêm trọng hỏi tiế`p:

- Nhưng, hắ`n còn trong tay “Liệt hỏa Kiế`m..”

- Kiế`m này....

Cừu Thiên Hiệp nói đế`n đây vụt nín bật, chỉ vì chàng đã hứa danh dự với Ma Tấ`t Chánh không đế` cập đế`n câu chuyện “Liệt hỏa kiế`m bị “Khô` trúc thánh kiế`m” chặt đứt bảy tấ`c. Vì lời hứa, nên Cừu Thiên Hiệp nở nụ cười hồ`n nhiên nói trái lại...

- Kiế`m này đâu phải là vật hi hữu, vũ khí vô địch của thế` gian,? Người ta thường nói vạn vật đề`u có sanh có khắ`c, lấ`y một vật chế` một vật, chẳng phải vãn hạ dám lớn lớ`i tự cao, nế`u như gây ra trận kiế`p sát vũ lâm, bắ`ng tài bộ của Ma Tấ`t Chánh, thì khó mà nên việc được.

- Hồ`i Thanh Kiế`m Âu Dương Hồ` nghe qua kinh hãi, gương đôi mắ`t hồ` tròn xoe nhìn Cừu Thiên Hiệp, như muố`n tìm hiểu tận can trường, trong nhắ`t thời hắ`n ngáy người ra, không nói được nửa câu.

Cừu Thiên Hiệp mỉm cười nói tiế`p:

- Trang Chủ! Nếu u trang chủ đem sự thật ra nói cho mình bạch, Cừ Thiên Hiệp này, nguyên đem chút tài mỏng bạc mà giúp sức với các phái võ lâm, tận tâm lực tiêu trừ trận tiêu di hạo kiếp võ lâm, Trang chủ nghĩ sao?

- Đây là điều u ta mong ước!

Vừa nói dứt câu này, Hồ i Thanh Kiếm Âu Dương Hồ sắc mặt vụt hiện lên tươi thắm nhìn Cừ Thiên Hiệp bằng những tia trù mên đậm đà: dường như chưa toại ý, nên buột miệng hỏi tiếp:

- Thiệu hiệp đã có qua chiêu, tỉ đấu với Hỏa sơn đảo chúa Ma Tắt Chánh, thật ư?

Cừ Thiên Hiệp nhú mày, cao giọng nói:

- Chẳng dỗi chi Trang Chủ, chẳng những qua chiêu tỉ đấu, mà tại hạ còn vượt hơn hẳn ta một bậc.

- Hay lắm! Lão hủ thay mặt các giới võ lâm trong thiên hạ, tạ ơn thiệu hiệp!

Vừa nói dứt, Hồ i Thanh Kiếm Âu Dương Hồ cung tay xá Cừ Thiên Hiệp một lễ thật sâu, một việc quá bất ngờ khiến Cừ Thiên Hiệp cuối ngả chân tay, trả lễ không kịp, chỉ lùi nhanh ra sau mấy bước, sượng đỏ mặt, nói nhanh:

- Trang chủ, chớ nên trang trọng quá! Làm tại hạ mất phân âm đức!

Âu Dương Hồ nghiêm sắc mặt, bằng giọng nói cực kỳ quan trọng bảo tiếp:

- Thiệu hiệp có biết chăng? Huyết Quang Giáo Chủ Đại Cương đã thân mời các tà ma đạo tứ xứ, các lộ ma đầu hải ngoại vào

ngày long đài mô`ng hai tháng hai tề tựu tại Hắ'c ngục Cô'c. Bọn chúng lắ'y danh nghĩa “ Diện võ luận nghệ' đại hội, chứ thật ra bọn chúng bủa lưới vây phủ võ lâm Trung Nguyên, toan mưu giết sạch hầ'u độc chiế'm quầ'n hùng, xưng bá chủ võ lâm!

Cừu Thiên Hiệp chếp miệng than:

- Thật là phường đại ác tâm!
- Bọn chúng lại đưa ra Tam đại kỳ nhơn làm chử...

Cừu Thiên Hiệp chẳng để Hô'ì Thanh Kiế'm Âu Dương Hô' nói hế't lời, chàng mím cười ngắ't lời:

- Lão Trang chủ! Đã rõ ác ý của bọn chúng, Trung Nguyên Võ lâm há để cho bọn chúng hớ'ì nhục hay sao!

Hô'ì Thanh Kiế'm Âu Dương Hô' gương cười đau đớn, bắ'ng giọng trầ'm buồ'n nói tiế'p:

- Thiế'u hiệp! Nế'u đem võ công ra luận, Cừu đại môn phái đem sánh với tam kỳ nhơn, ắ't không thiế'u chỉ người, chồ'ng lại bọn chúng, chỉ ngại một điề'u bọn chúng rắ't quái dị, nên thiên hạ mới gọi là Tam kỳ. Mỗi tên đề'u dùng món binh khí kỳ ảo, lạ đời, quý thầ'n không lường được, cho nên Trung Nguyên võ lâm đành bó tay vô kế', không biế't làm sao chồ'ng lại bọn chúng!

Cừu Thiên Hiệp nhế'ch môi cười nhạt hỏi:

- Trang chủ muồ'n ám chỉ : “Liệt hỏa Kiế'm”!

Hô'ì Thanh Kiế'm Âu Dương Hô' tỏ vẻ ái ngại, nghiệm giọng đáp:

- Phải! Nhưng còn hai món binh khí khác kỳ bí hơn!

Cừu Thiên Hiệp muố n tìm hiểu, vội hỏi ngay:

- Trang chủ, hai món binh khí khác kỳ bí hơn!

Hồ i Thanh Kiế m Âu Dương Hồ` điề`m đạ m trả lời:

- Đã gọi là Tậ m :”Kỳ” thì mỗi vật kỳ một cách khác, quái lạ khác nhau!

- Xin Trang chủ cho biế t về` hai vị kỳ nhậ hai món binh khí kia thế` nào?

HỒI THỨ TÁM MƯỜI HAI

Đoạn tin Hồ`ng Hoa Lệnh chủ,

cấ't duyên tình Cừu Thiên Hiệp quyề't âm

Hồ`i Thanh Kiề'm Âu Dương Hồ` tỏ ra lo lắ'ng tiế'p lời:

- Vị “kỳ nhân thứ nhấ't là Đảo chúa” Hoanh thủy đảo” tên Bạch tịnh Ba hắ'n có món kỳ binh khí Hàn thủy kiếm, còn vị thứ hai là...

- Trang chủ, có người lạ đế'n!

Vừa nói dứt, Thiên Hiệp nhảy vọt ra phía sau bức tường đồ ẩn thân.

Nguyên Cừu Thiên Hiệp đang lắ'ng nghe Âu Dương Hồ` thao thao bắ't tuyệt, bỗng chàng cảm thấ'y có bóng hai người đi bên ngoài truông núi, thân pháp nhanh như én lượn, vận sắ'c phục đen huyề'n cả hai chỉ cách cổng Trang chừng hai mươi trượng.

Hồ`i Thanh Kiề'm Âu Dương Hồ` bị Cừu Thiên Hiệp gọi tỉnh, hắ'n vội nhắ'c mình chạy ra ngoài quan sát.

Ngay lúc ấy hai chiế'c bóng đen đã bước vào cổng Trang, một trong hai người là một vị ni cô lớn tuổi, đầ'u đội mũ ni, khoác áo tăng dài màu nâu, vẻ mặt sầ'u bi thê thảm.

Âu Dương Hồ` vừa trông thấ'y khách, buột miệng gọi to:

- Tuệ Minh! Ngươi đế'n đây có việc gì không?

Cừu Thiên Hiệp nghe qua đoán biế't, hai người này là nhân vật của Cừu đại môn pháp, nên yên trí bước ra ngoài đứng sau lưng Âu

Dương Hồ`.

Vị ni cô trung niên gương đôi mắt kính ngạc, nhìn Trang viện bị tiêu thờ... tỏ vẻ cảm xúc đến cùng tột, đến lúc nghe Âu Dương Hồ` lên tiếng hỏi, Ni cô chấp tay trước ngực hướng vào Âu Dương Hồ` cúi đầu ra mắt, nói:

- A di đà Phật! Xin tham kiến chương môn! Lễ xong, bà ta đưa tay chỉ vào bạn đồng hành là một gã lực sĩ tráng niên, khoác áo thanh bào, giới thiệu:

- Vị này là Tam đại đệ tử của Cửu cung Môn tên “ Hứa châu Kỳ hiệu là Đả hổ tướng.”

Đả hổ tướng Hứa châu Kỳ bước nhanh tới trước, vòng tay cúi đầu làm lễ:

- Đệ tử xin ra mắt chương môn!

Sau khi ra mắt Âu Dương Hồ`, cả hai gương đôi mắt đen lay láy nhìn Thiên Hiệp bằng những tia soi mói.

Hồ`i Thanh Kiếm Âu Dương Hồ` gật gù, điềm đàm hỏi:

- Hai vị ở xa nhau, một ở Thiên Sơn, một ở Cửu Cung, đồng lặn lội đến đây ắt có điều muốn nói, quý chương môn của hai vị vẫn bình yên khang hảo đấy chứ?

- Tuệ Minh ni cô gương đôi mắt nhỏ nhìn vào đồng tường với bốc khói, than thở liên miện tỏ vẻ buồn lây.

Đả hổ tướng Hứa Châu Kỳ vẻ mặt buồn rầu chí cực, bằng giọng nói trầm trầm ảo não đáp:

- Thượng bầm chương môn! Cửu cung sơn cũng lâm vào tình trạng điêu tàn thê thảm, y hệt như Ngọc Mã sơn trang của quý chương môn!

Tuệ Minh ni cô chớp nhanh đôi mắt, u buồn tiếp lời:

- Thượng bầm sư bá, gia sư mang trọng thương không rời được “Tử vân am” phái đệ tử đi thỉnh quý vị trưởng lão Cửu đại môn phái, xin vì gia sư mà báo thù!

Cửu Thiên Hiệp nghe qua nhú mày nghĩ ngợi.

- Cửu đại môn phái sáng lập trên trăm năm, oai đức rộng khắp giang hồ, các bang phái khác đều tỏ ý thân phục, đừng nói có người dám quấy động cơ sở trọng địa của họ, mà chỉ một vài người đệ tử cao cấp của Cửu môn phái, trên chốn võ lâm cũng không một ai dám ức hiếp.

Hôm nay, chỉ trong nháy mắt thời, các môn phái đều báo cáo, trọng địa cơ sở bị quấy phá, khiến người không hề an lòng được.

Thiên Hiệp tuy sốt ruột muốn hỏi thăm, nhưng xét thấy địa vị của mình là khách không thể chen lời.

Hồ i Thanh Kiếm Âu Dương Hồ thở dài náo nuột bằng giọng bí phận hỏi:

- Các người trình bày rõ ta nghe?

Tuệ Minh ni cô thở dài náo nuột tiếp lời:

- Trước đây mười ngày, tiêu tăng ni chúng tôi vừa cúi đường Phật pháp, khóa đầu hôm giờ Đẩu xong, không rõ môn kỳ nhơn, quái khách xuất hiện ngả nào, đột nhiên xông vào vây phủ “Tử vân am”

Cửu Thiên Hiệp quá ngạc nhiên, vội chen lời hỏi:

- Bọn chúng xông vào cả đoàn hay sao?

Tuệ Minh ni cô không lưu ý đến câu hỏi của Thiên Hiệp mà thông thả nói tiếp.

- Lúc bấy giờ, tiểu tăng ni chúng tôi không nhìn biết bọn chúng là ai, thuộc môn phái nào, thì bọn chúng đã rút đao ra hỗn chiến, giết thôi vô số đệ tử, trẻ già của bốn sơn, chúng không hề nói một lý do gì cả!

Hồ Thanh Kiếm Âu Dương Hồ ngạc nhiên hỏi:

- Còn lệnh sư đâu? Lệnh sư chẳng nhận biết chúng nó sao?

Ni cô trút một hơi thở dài đau đớn đáp:

- Gia sư vừa xuất phòng, đã nhận biết bọn chúng nó là thủ hạ của Hoành thủy đảo chúa Bạch đảo Chúa...

Nói đến đây, ni cô tỏ vẻ động lòng uất nghẹn, một khắc sau mới rầu rĩ tiếp lời:

- Lúc đó, trận chiến đã diễn ra hỗn loạn, gia sư vừa hiện thân giữa tràng, thì Hoành thủy đảo chúa Bạch tịnh Ba vùng kỳ khí là Hàn thủy kiếm, cùng thiêu đảo chúa Bạch vân Phi, hai cha con họ xúm lại vây đánh Gia sư túi bụi, Gia sư không chống nổi kỳ binh khí, nên bị Bạch tịnh Ba thích trúng ba nhát kiếm bên hữu!

- Ba kiếm trúng tay hữu, làm sao chịu đựng nổi?

Tuệ Minh ni cô vẫn hướng vào Âu Dương Hồ giọng trầm trầm kể tiếp:

- Thế rồi, Hoành thủy đảo chúa Bạch tịnh Ba dùng mũi kiếm Hàn thủy chia vào yết hầu gia sư, bắt buộc gia sư phải giao ngay

vật trấ n Thiên sơn chí bửu cho hắ n, nế u không “hắ n” sẽ lấ y tính mạng tức khắ c!

Hồ i Thanh Kiế m Âu Dương Hồ thấ t kinh kêu to:

- Ô i chao! Bọn chúng lấ y được “Thiên sơn hỏa châu” đi rô i sao?

Tuệ Minh ni cô ghen ngào đáp:

Chính thề !

Hồ i Thanh Kiế m Âu Dương Hồ thờ dài bảo:

- Môn phái Thiên sơn, không hề thiế u Hỏa châu được!

Tuệ Minh ni cô gật đầ u thỏa mãn và vẫn giữ giọng buồ n rầ u nói tiế p:

- Chưởng môn dạy chí phải! Chúng đệ tử bốn môn, lúc đầ u chưa tập luyện công lực, không một ai chịu đựng nổi cơn rét buồ t thấ u xương, mỗi năm vào kỳ tuyế t phủ Thiên sơn, nên ai ai cũng đầ u trông cậy vào “Hỏa châu” sưởi á m, luyện công trong phòng nế u Hỏa châu mai một, võ công của phái Thiên sơn không còn học tập được nữa. Ôi! Cả một nề n võ nghiệp Thiên sơn e bị thấ t truyề n từ đây!

Hồ i Thanh Kiế m Âu Dương Hồ hơi số t ruột hỏi nhanh:

- Vậy “Hỏa châu” có giao nộp cho bọn chúng không?

Tuệ Minh ni cô mắ t nhòa đầm lệ, run giọng nói:

- Gia sư cắ n rằng chịu đựng, người lớn tiế ng truyề n chư môn tử đệ dù chề t cũng quyế t hi sinh để bảo thủ. Hỏa châu là sinh mạng, linh hồ n của phái Thiên sơn..

Nói đến đây, vì quá cảm xúc, Ni cô ôm mặt khóc ngất, vẻ bi thương đến cùng cực.

Cừ Thiên Hiệp nhìn thấy cảm động, nghiến răng trèo treo quát lớn:

- Bọn chúng bức hiếp người thái thậm!

Tuệ minh ni cô đưa vạt áo nâu chùi ngấn lệ, bả`ng giọng nói bùi ngùi kẻ tiếp:

- Tiểu tăng ni chúng tôi quá đau lòng, nhưng vì nhị đại đệ tử đồ`ng quỳ xuô`ng giữa tràng đấ`u...

Thỉnh câ`u gia sư nên giao Hỏa châu cho bọn chúng, hâ`u chuộc lấ`y tính mạng là điê`u câ`n thiê`t hơn!

Hồ`i Thanh Kiê`m Âu Dương Hồ` gật đầ`u nói:

- Phải đấ`y! Giữ được non sanh nước biê`c sợ gì chẳng có củi đun!

Tuệ Minh ni cô lại hỏi tiếp:

- Gia sư nén nhục trao “Hỏa châu”, Bạch tịnh Ba cướp lấ`y ngay, hắ`n lại “hánh xược” nhắ`n nhủ gia sư. Nế`u muố`n thâm hồ`i Hỏa châu thì ngày Long đầ`u Mừng hai tháng tới đây, tìm đế`n Sào hồ` Hắ`c ngục cô`c thi tài cao hạ!

Cừ Thiên Hiệp nghe qua, hào khí bô`c lên rở mặt, quay nhìn Âu Dương Hồ`, nói:

- Lão Trang chủ! Nhìn thấy hai phái chánh tà sẽ cuô`n nhau vào trường ác đấ`u, không tài nào tránh được. Nế`u Cửu đại môn phái tin dùng tại hạ, thì Cừ Thiên Hiệp này nguyện đem hế`t sức mình vì võ lâm chánh nghĩa mà trừ khử bọn ma đầ`u ác đạo!

Hồ`i Thanh Kiế`m Âu Dương Hồ` vòng tay hướng vào Thiên Hiệp trang trọng nói:

- Nế`u thiế`u hiệp có lòng giúp sức, thật là điề`u phước hạnh cho võ lâm, chẳng những Cửu đại môn phái cảm kích, mà luôn cả các bang phái giang hồ` đê`u hân hoan không ít!

Lúc đầ`u Tuệ minh ni cô và Đả hổ tướng “Hứa châu Kỳ” đê`u tưởng Cửu Thiên Hiệp là đệ tử của Võ di Môn, hoặc là sứ giả trong Cửu đại môn phái nên tỏ ý xem thường, vì ca dao có câu: “phật nhà chẳng linh”

Đế`n lúc thấ`y Hồ`i Thanh Kiế`m Âu Dương Hồ`, địa vị là vị chủ môn cao trọng, lại đố`i đải với Cửu Thiên Hiệp cũng rấ`t cung kính nên cả hai lầ`y mắ`t nhìn nhau như dò hỏi.

Hồ`i Thanh Kiế`m Âu Dương Hồ` nhìn thấ`y cả hai tỏ ý muố`n biế`t Cửu Thiên Hiệp là ai, nên trang trọng giới thiệu:

-A! Vị này danh dương vũ nội, dư`mãn giang hồ`, Thiên hạ đê`nhấ`t kiế`m Cửu thiế`u hiệp.... Cửu thiên..

Không ngờ, vị chủ môn Võ di Môn chưa nói hế`t lời:

Bỗng nhiên tên Đả hổ tướng Hứa châu Kỳ trợn đố`i mắ`t tròn xoe nhìn Thiên Hiệp quát to như sắ`m:

- Vị kia... Ngươi có phải là Cửu Thiên Hiệp không?

Giọng nói của hắ`n hàm chứa sự thô bạo và cực kỳ vô lễ.

Vừa nói dứt, hắ`n nhảy lùi ra sau hai bước khoa tay, tắ`n chân, tợn mắ`t cau mày, tỏ vẻ muố`n động thủ.

Cửu Thiên Hiệp rúng động toàn thân, không hiểu sự gì đã xảy ra.

Hồ i Thanh Kiếm Âu Dương Hồ tròng mắt nhìn Hứa châu Kỳ quát hỏi:

- Chính là Cửu thiêu hiệp, Hứa hiên diệt tại sao lại...

Đả hổ tướng Hứa châu Kỳ, không để Âu Dương Hồ nói dứt, với giang hai tay phân thế, vung ra một chiêu “Truy hô n đoạt mệnh” tay tả phất chưởng, tay hữu vươn chỉ, đột nhiên nhảy vọt đến trước hai bước, liêu mạng kích vào mình Thiên Hiệp. Kinh phong như nước lũ, bóng trắng động mau.

Hồ i Thanh Kiếm Âu Dương Hồ vọt ra cản ngay đồng thời quát lớn:

- Hứa hiên diệt chớ vô lễ!

Cửu Thiên Hiệp lách nhanh thân mình theo chiêu pháp “Lôi hành cửu chuyển” xê ra ngoài cả trượng. Lại cao giọng quát to:

- Chuyện gì lạ thế?

Đả hổ tướng “Hứa châu Kỳ” mặt giận hầm hừ, vươn tay chỉ vào mặt Thiên Hiệp rống to:

- Tiểu tử! Ngươi hãy đến bảy mươi nhân mạng Cửu cung môn ta!

Vừa hét, hắn vừa nhảy sang một bên, tránh mặt “Hồ i Thanh Kiếm” đồng thời, vươn song chưởng tấn công ngay.

Cửu Thiên Hiệp đồng dục hét to:

- Tên kia...Do đâu mà ngươi bảo ta đến mạng bảy mươi hai người Cửu cung môn?

Vì chàng mắc phân biệt, nên không lưu ý né tránh luôn kinh phong dường như xéo vào mặt trượt ra phía mang tai...

- Bùng!

Một tiếng nổ vang lừng, cát đá bột lên mịt mù, phủ đầy mình mây Cừu Thiên Hiệp...

Hội Thanh Kiếm Âu Dương Hồng vội bước xông lên trước, giang tay cản thế hung hăng của Đả hổ tướng Hứa châu Kỳ đồng thời quát to:

- Hứa hiền điệt, chớ nên vô lý, có gì ngươi hãy nói trước xem sao.

Đả hổ tướng Hứa Châu Kỳ cơn giận chưa nguôi, giọng kêu rống lên như quỷ mị:

- Thượng bầm Sư bá! Nổi lửa đốt Cừu cung sơn giết hại bốn môn “Bảy mươi hai người đệ tử”, thiệt xương trắng đất, máu chảy ngập nên, thủ phạm chính là Cừu Thiên Hiệp, không ngờ nay lại gặp..

Hội Thanh Kiếm Âu Dương Hồng nghe qua biến sắc quay hỏi Thiên Hiệp:

- Có... như thế ư?

Cừu Thiên Hiệp giận tím mặt, không hiểu ra sao cả, nên quắc mắt nhìn Hứa châu Kỳ quát to:

- Tên kia ngươi có điên hay không?

Đả hổ tướng Hứa châu Kỳ dương mày trợn mắt hét to:

- Điên? Chỉ có ngươi điên máu. Nếu ngươi không điên thì tại sao ngươi tàn nhẫn thế được!

Cừu Thiên Hiệp giận mờ cả mắt, nhưng trong lòng tự nghĩ việc này có gì mờ ám, nên cố dằn cơn giận, giọng cười bảo:

- Tại hạ đồ ỉ với Cửu đại môn phái, xa không cừu gầ ỉn không oán, vả lại, Cửu cung sơn tại hạ vẫn chưa biế ỉt đâu, thì làm gì có chuyện đồ ỉt núi, giế ỉt một lượt bảy mươi hai sanh mạng... người chó ỉn vô lý như thế ỉ!

- Hãy im ngay...tiểu bồ ỉ!

Đã hổ tướng Hứa châu Kỳ rô ỉng lên như hổ đói bắ ỉng giọng phần hận xung thiên...nói tiế ỉp:

- ...Ba hôm trước, vào lúc trời tồ ỉt mịch, người che mặt bắ ỉng vương lụa xanh, dẫn theo hai mươi thân thủ hạ, vây phủ Cửu cung Sơn, nổi lửa đồ ỉt rụi Cửu cung tổng đà, giế ỉt người phát cỏ...

Cửu Thiên Hiệp! Nghe qua lắ ỉy làm lạ, vội đưa tay chặn lời, cao giọng hỏi:

- Người nhận rõ là ta ư?

Đả hổ tướng Hứa châu Kỳ rô ỉng à ỉm lên:

- Người bịt đầ ỉu che mặt, nhưng tiế ỉc thay cô ỉ giầ ỉu đầ ỉu lại lời đuôi!

Cửu Thiên Hiệp nghiêm sắ ỉc mặt hỏi:

- Ta đã bao đầ ỉu bịt mặt, thì làm sao người nhận biế ỉt được chứ?

Đả hổ tướng Hứa châu Kỳ trợn mắ ỉt quát:

- Chính miệng người tự xưng, ta là “Thiên hạ đệ nhấ ỉt kiế ỉm” Cửu Thiên Hiệp đây! Chẳng nhẽ là lời giả!

Cửu Thiên Hiệp nghe qua, ngược mặt lên trời cười sặc sụa quên thôi, giọng cười làm chấ ỉn động cả không gian rung chuyển cả tim óc con người: “Ha ha ha! Một giọng cười bá ỉt tuyệt.

Đả hổ tướng Hứa châu Kỳ gương mặt biếc xanh song chường gió ngang ngực, quát to như sấm:

- Có phải ngươi lấy làm đắc ý lắm hay sao?

Hồ Thanh Kiếm Âu Dương Hồ lấy làm kinh dị hỏi to:

- Thiệt hiệp! Cười đi chứ....có lẽ nào..

Tuệ Minh ni cô nhú mày bức tức, vội chen lời hét lên lạnh lạnh:

- Luận võ công, chúng tôi không chắc thắng ngươi, nhưng mà theo công đạo nhân tâm, ngươi khó tránh sự công phần các giới võ lâm, chớ nên đắc ý hợm mình!

Cừ Thiên Hiệp vụt nín cười, nghiêm giọng nói:

- Ta cười là cười Cửu cung Sơn các ngươi, hữu dũng vô mưu, thông minh trọng trời mà u mê trong nhất thời, dễ bị người lừa gạt đến nổi tan môn, nát núi, mờ miệng oang oang tiếng báo cừu, ngậm môi “ừ ừ” hờn báo oán, nhưng lại không biết thủ phạm chơn chánh là ai!

Đả hổ tướng Hứa châu Kỳ then quá thành giận, rống âm lên:

- Thủ phạm chính là ngươi! Chớ hàm hồ ngụy biện!!

Cừ Thiên Hiệp mỉm cười điềm đạm, chậm rãi nói:

- Thủ phạm là ta! Buồn cười nhỉ! Ngươi hãy lắng nghe ta hỏi đây, nếu ta là thủ phạm chơn chánh, thì việc gì phải bao đầu bịt mặt, thì đại gì phải báo hiệu xưng danh, có phải các ngươi thông minh trọn đời, mà trong nhất thời u mê, không nghĩ suy phải chăng! Vậy các ngươi có phải là vô lý lắm sao?

Hồ Thanh Kiếm Âu Dương Hồ nghe qua như tỉnh mộng, vội quay sang Đả hổ tướng Hứa Châu Kỳ điềm đạm bảo:

- Hứa hiên diệt! Cừ Thiên Hiệp nói đúng đấy, người nên suy nghĩ lại xem?

Cừ Thiên Hiệp lại nói tiếp:

- Và lại, trước đây ba ngày, ta ở tại Cửu cung phong sơn cùng với Cửu cung bát hồ động thủ với Cửu cung môn?

Đả hồ tướng Hứa châu kỳ nghe lọt vào tai sượng đỏ mặt, cúi đầu chẳng nói ra lời.

Cừ Thiên Hiệp cao hứng nói luôn một thôi dài:

- Thêm một bả ãng chứng cụ thể nữa, là Ngọc Mã sơn trang bị xuất vật trấ n môn, người ta cũng để giấ y tờ vu khố ng tại hạ, nếu Âu dương lão Trương môn không chịu xét đoán, thì Cừ mỗi đâu còn có mặt nơi đây...ha..ha...

Cừ Thiên Hiệp nói đến đây bỗng cười nhạt hai tiế ng, lại nghiêm sắ c mặt nhìn Hứa Châu Kỳ trầ m giọng bảo:

- Tại hạ nghĩ các người trung nghĩa vì nóng lòng rửa hận sư môn, nên không lưu ý giận hờn, chứ gặp lúc bình thường, nói những lời nhục mạ này, ...ha..ha..tại hạ đâu phải là tượng đá để người bức hiế n!

Nói đế n đây, Cừ Thiên Hiệp lại vòng tay hướng vào Hồ ì Thanh Kiế m Âu Dương Hồ ã thì lễ nói to:

- Lão Trang chủ! Vãn hạ xin bái từ!

Vừa nói dứt, chàng phấ t nhẹ tay áo, tung mình nhảy lên cao bảy thước, nhắ m ngay đường ra núi chạy như bay.

Hồ ì Thanh Kiế m Âu Dương Hồ ã giật mình, nhảy vọt lên cao hai trượng đuổi theo vừa buột miệng gọi to:

- Thiên Hiệp khoan đi đã!

Cừu Thiên Hiệp tuy phật ý, nhưng không nỡ bỏ đi, bèn thay cước bộ dừng lại, quay đầu ra phía sau hỏi:

Trang chủ muốn dạy bảo điều gì thêm?

Thiếu u hiệp, chớ lấy đó làm phiền?

Cừu Thiên Hiệp mỉm cười bằng giọng tha thứ nói:

- Đâu dám! Vả lại phương ngôn có câu “Hãy tha thứ kẻ bất minh”

Hồi Thanh Kiếm Âu Dương Hồ hân hoan ra mặt bằng giọng nói cực kỳ trang trọng bảo:

- Thiên Hiệp! Câu chuyện trước mắt chúng ta, bản trang chủ xin thiếu u hiệp lưu ý và nhớ..chuyện thứ nhất là cơn hạn kiếp võ lâm, sẽ xảy ra vào ngày mùng hai tháng tới đây, mong thiếu u hiệp nên nhớ mà đến dự đại hội tại Sào Hồ, Hắc Ngục Côc, hậu biểu dương cái hào khí cao trăm trượng của thiếu u hiệp, và vì Trung Nguyên Võ Lâm mà nêu cao CHÁNH NGHĨA!

Cừu Thiên Hiệp gật đầu, vòng tay hướng vào Âu Dương Hồ trang trọng đáp:

- Xin tạ ơn trước!

- Trang chủ quá nhún nhường! Xin cáo từ!

Vừa nói dứt lời, Cừu Thiên Hiệp nhấc bổng thân mình lên cao mấy trượng, nhả m vào lỗ ra Ngọc Mã Sơn trở thuật khinh công chạy như bay, trong chớp mắt chàng đã rời vùng ngọc Mã Võ di sơn đi khá xa..

Một mình đi trên đường cheo leo đầy dốc núi, giữa vùng rừng rậm bao la, Cừu Thiên Hiệp thâm cước đi chậm lại, vừa đi vừa nghĩ ngợi tựa vị sự già khắt thực trầm tư...Chàng khép miệng bảo thầm:

- Ai? Ai đã mạo danh ta tạo điều thị phi khắp xứ, chuốc oán gây cừu?

- Họ vì danh ư? Vô lý! Công lực của họ đã xuất thân nhập hóa, hà tất phải mượn danh hiệu kẻ khác làm gì?

- Hay là vì lợi? Càng vô lý! Nếu vì lợi hà tất phải hãm hại người khác? Sau khi lợi đã vào tay cứ để cho họ không biết ai là thủ phạm, có phải là tiện hơn không? Việc gì phải lưu danh, ký hiệu?

- Đúng! Kẻ đã rắp tâm hãm hại ta, họ mới làm thế, chứ ngoài ra không có lý do nào khác lạ nữa!

- Ôi! Người này đã tạo cho ta một rừng địch thủ khắp giang hồ khiến ta không còn phương đi đứng, khiến ta đắc tội với các phái võ lâm. Lại khiến ai ai cũng nhòm góm ta như tên quỷ khát máu..!

- Đúng đấy! Nhất định là “hắc n”, hắc n là kẻ đại cừu thù của ta Trừ hắc n ra, quyết không còn ai mang họa tưới khắp nẻo đường, mà chỉ đặc biệt tìm những danh môn, chính phái để hạ thủ, hâu gieo rắc oán cừu!

Cừu Thiên Hiệp càng nghĩ càng tìm ra manh mối, tìm ra manh mối khí giận càng tăng...

Bất giác chàng nghĩ rằng trèo trẹo, cung tay giơ lên trời gào to:

- Ta tìm ra Mi, ta tìm bắt mi, dẫn mi đi khắp các giới võ lâm thiên hạ, mà cung khai những điều tội ác do mi gây ra.. Sau đó.. ta sẽ cắt đầu mi treo giữa cây cao cho điều hâu quạ xé, thịt da gan ruột

mi ta sẽ băm nát bỏ giữa biển Đông cho xương cốt mi ra tro bụi, đem đổ vào những nơi dơ bẩn nhất đời... hãu hã con phần hận này!

- Soạt!

Một tiếng gió nổi, mang theo một điểm hồng, từ bụi cây rậm bắn xẹt ra...”veo ...veo” thêm những tiếng vi veo như xé lụa bay tới tấp...

Cừu Thiên Hiệp thất kinh, vì sự thế xảy ra quá đột ngột, khiến tay chân cuối ng lên không né tránh kịp, bất đắc dĩ chàng vươn thẳng cánh tay nhắm ngay đốm hồng chàng bay vút tới chụp mạnh. Thì ra một vật mịn mà như nhung gấm, kèm theo mùi thơm khuê các đượm nồng.

Cừu Thiên Hiệp lấy làm kinh dị, tưởng đâu cái đốm hồng là ám khí, không ngờ là đóa hoa hồng nhung.

Sau khi thấy hồng hoa, Cừu Thiên Hiệp lấy làm hoan hỉ vô cùng tung mình lên cao nhắm ngay chỗ bụi rậm vừa xạ ra, hạ mình xuống rất nhanh, lạt buột miệng gọi to:

- Như Ngọc! Như Ngọc, người trốn nơi đâu?

Cừu Thiên Hiệp chưa nói hết lời, thân mình đã đến kề bên bụi rậm,

Ngay lúc ấy, một bóng người ẩn sau bụi rậm bay xẹt ra...nhưng không phải Hồng hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc, mà là một bà lão mặc xiêm phục đen tuyền.

Lão bà tóc bạc như sương, da gà mình hạc mặt nhăn nếp sống má lờm mắt sâu, vừa hiện thân đã lên tiếng hỏi:

- Xin phép hỏi các hạ có phải là Thiê' u hiệp Cừ Thiên Hiệp chẳng?

Cừ Thiên Hiệp ngạc nhiên hỏi ngay:

- Lão thái thái! Người nhận biê' t tại hạ sao?

Lão bà không đáp vội, chỉ hỏi vặn lại:

- Thiê' u hiệp, nhận biê' t đóa hoa hô'ng chẳng?

Cừ Thiên Hiệp gật đầ' u lia lia nói:

- Đúng đầ' y!

- Lão thái thái, có biê' t Nhan cô nương hiện ở đâu không?

- Hy!

Lão bà thở dài không đáp, gương mặt đã nhăn nheo, mà nhíu lại thêm, trông thực vô cùng sâ' u khổ:

Cừ Thiên Hiệp nhìn thấ' y dáng điệu của lão bà lấ' y làm kinh ngạc bô' i hô' i. Chàng linh cảm có chuyện không may ra cho Nhan Như Ngọc, khiê' n chàng lòng đau như cắ' t, hoảng hô' t hỏi:

- Lão bà, Như Ngọc ở đâu? Nàng ra sao? Có gì không...?

Lão thái bà thấ' y chàng hỏi tới tâ' p, bèn thở dài nảo nuột nói:

- Nhan cô nương giao phó cho Mụ câ' m lấ' y nư' "hô'ng hoa" này làm bắ'ng có để gặp thiê' u hiệp hầ' u nói cho Thiê' u hiệp nghe mọi chuyện "khẩu tín"!!

- Khẩu tín? Tại sao thê' ? Lẽ nào nàng không muô' n gặp gặp mặt ta?

- Việc này...

Lão thái thái..người hãy nói mau mau! Có gì khó nói?

- Không!

Lão bà chỉ đáp một tiếng “không” và lắc đầu lia lịa, một lúc lâu mới chậm rãi nói tiếp:

- Phó giáo chủ căn dặn ta báo cho thiêu hiệp rõ “Xin thiêu hiệp chớ nên tham dự buổi hội, vào ngày mừng hai tháng hai tại Hắc Ngục Côc! Ngoài ra, xin thiêu hiệp hãy cố gắng mà bảo trọng lấy thân!”

Cừu Thiên Hiệp lấy làm kinh dị kêu lên:

- Bảo trọng! Bảo ta bảo trọng lấy thân?

- Phải đấy thiêu hiệp ạ!

- Còn nàng hiện ở đâu?

Lão bà nhúu đôi mày khấc khổ, run giọng đáp:

- Thiêu hiệp không nên hỏi nhiều chỉ nên nhớ lấy là hơn, trừ cái..

- Phụt!

- Ôi chao!

Một điểm hàn tinh ngoài năm trượng, xạ đến vun vút, mau như điện xẹt, phát ra tiếng réo như quỷ kêu cắt ngang câu nói của bà lão đồng thời đẩy thân hình gầy đét của lão bà ngã sòng sọt trên mặt đất.

HỒI THỨ TÁM MƯƠI BA

Không động tứ phương tìm cừ

Sự việc xảy ra quá đột ngột, không một ai có thể phòng bị được.

Cừ Thiên Hiệp, bước nhanh đến bên lão bà cúi đầu quan sát, nhìn thấy bà ta đã tắt thở từ bao giờ, thân mình gầy guộc nằm ngửa trên đất, mặt ngẩn nhìn trời, đôi mắt mở trừng trừng, ba mũi tên đồng cắm theo hình tam giác, từ sau lưng xuyên qua ngực, bày ra ba lỗ sâu “hoắm” giòng máu hào như khô cạn sôi lên có bọt, phun bắn tứ tung như tròng mưa máu, nhuộm đỏ cả bãi hoang.

Ba mũi tiêu đồng phất ra, không gây tiếng động, không phải do ông đồng thổi tới, hai tiếng vút của cung nỏ, chứng tỏ hung thủ đã dùng tay ném mạnh.

Nếu dùng thủ pháp, ném một lượt ba mũi tiêu, sát hại được một người như thế, tất phải ra tay Siêu việt, đạo lực kinh người.

Cừ Thiên Hiệp cả giận tím mặt nhảy phắt vào chỗ phát ra ba mũi tiêu đồng, và buột miệng rống lên như hổ đói:

- Người là hạng người gì? Tại sao ném ám khí hại người sau lưng!

Chàng rống lên cực to, làm rung động cả đồng hoang cỏ dại, nhưng bốn bề vẫn vắng lặng như mặt nước hồ thu ngay chỗ phát ra ba mũi tiêu đồng, cũng không có điểm động tĩnh nhẹ nào.

Ngay lúc ấy, Chàng chợt trông thấy, cách đây chừng hai mươi trượng, có một bóng thâm màu đà, chạy nhanh như mũi tên lao vút về hướng Tây bắc.

Cừu Thiên Hiệp giận như điên dại, nhấc mình lên cao, uổng lưng biến ra chiêu “Trường hô`ng quán nhật” người như chiếc vòng câu năm sắ`c, lượn nhanh dưới ánh mặt trời, đuổi theo chiếc bóng nâu thẫm như gió bão.

Nhưng chiếc bóng màu nâu ấy, khinh công đến độ tuyết trắng, lướt như bạch nhạn. Cừu Thiên Hiệp trước vẫn như sau, vẫn cách chiếc bóng lạ hơn hai mươi trượng.

Cừu Thiên Hiệp khí giận bốc mờ mặt, vội đề` thêm nội lực, trở thuật khinh công tuyệt đỉnh đuổi theo. Trải qua đường truông khúc khuỷu triền núi ngoằn` ngoèo, phút chốc đến cụm rừng dày mắ`t dạng.

Cừu Thiên Hiệp chạy tìm trong giây phút, vẫn không trông thấy dáng người lạ ở đâu đâu, chẳng mắ`y khắ`c, chàng đã đi đến đường cái quan.

Trên đường cái quan người qua kẻ lại không ít chàng sợ người dị nghị, nên vội thâm cước bộ, bước lầ`n theo khách bộ hành, và hỏi thăm đường, mới rõ đây là lố`i vào thị trấn Qua Dương.

Qua Dương là một thị trấn nhỏ, nhưng phong cảnh thật cảm tứ, phố` xá đầy đầ`y, khách thương tắ`p nập, thật là một nơi phố`n hoa đô hội, náo nhiệt không muố`n đi đâu nữa...

Nhân tiện bên vỉa hè phố`, có tòa cao lâu rắ`t khang trang đẹp đẽ, chàng bèn đi thẳng lên lầ`u, tìm một cái bàn trong góc gầ`n bệ cửa song, để dễ bằ`n nhìn khách qua đường, sau khi ngồ`i chàng gọi tửu bảo mang ra bắ`n đĩa thức ăn, hai bầ`u rượu nóng, ngồ`i uố`ng giải khuây.

Tục ngữ có câu:

Dục phá sầ u thành tu dụng tửu

Tửu nhập sầ u trường, sầ u tiện sầ u.

.....

Tửu nhập sầ u trường, hóa tác tương tư lệ.

Tạm dịch:

Muô n phá thành sầ u, tua mượn rượu.

Rượu vào gan ruột, sầ u vẫn sầ u.

.....

Rượu vào gan ruột, lệ tàn tương tư.

Cừu Thiên Hiệp hứng chí, uô ng một hơi ba chén rượu, chấ t men nô ng chạy khắ p chân thân lại khơi dậy bao nhiêu sự việc hiện tại và tương lai, đua nhau nhảy múa trước mặt.

Dĩ vãng, mang trong mình một thân thể ́ mơ hồ ́.

Hiện tại, cơn phong ba bão táp đã bủa đầ y khắ p võ lâm, nguy cơ quầ n nặng, ác khí trùng trùng.

Còn tương lai, chàng lại nghĩ đế n Hồ ́ hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc, bắ y giờ không biế t nàng ở đâu? An nguy thể ́ nào, chàng lại cảm thấ y dường như có một điề m chẳng lành xảy ra cho nàng.

Chàng cảm biế t, tính tình của Nhan Như Ngọc rấ t nông nổi, mà Huyế t Quang Giáo Chủ Thôi mệnh điền la Dị Đại Cương nóng nảy, thô bạo, nham độc, không biế t chừng giờ phút này nàng đã bị Dị Đại Cương sát hại cũng nên.

Chỉ vì một lý do rất dễ hiểu “Dị Đại Cương đã “khai đường yết tổ”, bày ra cuộc hôn lễ bất đắc dĩ buộc ép Nhan Như Ngọc, song nàng vốn tánh ương ngạnh, lại bất đồng ý về việc hôn nhân, Dị Đại Cương há chiêng theo ý nàng và nhượng bộ hay sao?

Nếu không có việc gì xảy ra, tại sao nàng lại phải lão bà đem đến cho ta một “khẩu tín”. Trong tin miệng ấy nói: “Hãy bảo trọng lấy thân” là nghĩa lý gì?

Hay là ý nghĩa “Sanh ly tử biệt” Của kẻ đã tuyệt tình?

Cừ Thiên Hiệp càng nghĩ càng đau khổ, càng khổ sở chàng càng uống nhiều, rượu cạn ly này, rót ly khác, chàng mượn rượu giải sầu

Nên biết rằng: “Bệnh giả chữa bằng liều thuốc vui. Thật sâu dùng rượu khó nguôi.

Cừ Thiên Hiệp đã có bảy phần say, ba phần tỉnh, rượu nồng thấy lạt, cứ rót mãi, hết ly này sang ly khác, dần dần chàng cảm thấy đầu nặng hơn chân, toàn thân nóng bốc lên...

Ngay lúc ấy... Tiếng chân người dẫm mạnh lên lầu, khi đến nơi mới nhận rõ là bốn vị quái nhân y phục màu tro.

Bốn quái nhân, khoác áo ngấn tay màu tro, mỗi người mặt mày mét xanh, ốm như khúc cây khô.

Điều đáng chú ý, là bốn tên cầm bốn cây phượng theo loại “Chiêu hồn phan” của đạo sĩ, mỗi cây phượng dài độ bảy thước, cán phượng làm bằng gỗ đen, to bằng bắp tay bảy thước, cán phượng làm bằng tơ lãn gai, hai bên có thêu bông hường, bông vàng trông chói mắt.

Bô n quái nhân này, dáng đi cũng khác hơn mọi người lúc bước lên thang, dầm mạnh từng nấc thang một, có ý gây tiếng động ầm ĩ, để biểu dương nội lực cao cường....

Cừu Thiên Hiệp thấy thế, cau đôi mày, chép miệng nói thàm:

“Ừa”! cũng là đoàn người lang thang đây, nhất là giang hồ!”

Chàng vừa nghĩ đến đây, lại thấy bô n tên quái nhân cầm Phướng, chọn một cái bàn “Bát tiên” ngồi quây quăn xuông, vừa ngồi đã gọi tửu bảo mang rượu thịt lên miệng, tựa hồ như đã nhìn đói cả ngày.

Tuy bô n người đều ngồi xuông ghế, nhưng trên tay vẫn giữ chặt cây “chiêu hồn phan” vào lòng.

Chẳng mấy phút, Bọn tửu bảo đã bày trên bàn một mâm thức ăn bốc khói, kèm theo bô n bầu rượu thơm nồng, nhưng cả bô n người vẫn không rời cây: “Chiêu hồn Phan” mỗi tên đều tựa thân phướng vào vai, hai tay cầm chén, đưa ăn uống.

Một tên có chòm râu cằm, quặp vào cổ như râu dê, có vẻ luống tuổi trong bọn bô n người, há n vừa ăn vừa nói :

- Đây ba vị lão đệ, chúng ta đi thêm hai ngày nữa là đến ranh giới tỉnh Hoàn Giang không biết chừng “Thằng bé hung thủ” ở lẩn khuất vùng Sào hồ chúng ta nên lưu ý cẩn thận đôi chút, để khỏi tốn công lặn lội !!!

Một tên trẻ nhất bọn, phá lên cười ha hả nói :

- Lão đại ! Có gì đâu mà lưu ý và cẩn thận? Đại ca thực khéo lạ đời! Từ ngày tiểu đệ với đại ca xuất đạo đến nay, đại ca chưa từng làm một việc làm hổ thẹn nhỏ nhất nào, vì có gì hôm nay lại nói như thế? Hay là đại ca nghe lời chỉ dạy của Chương môn chúng ta!

Lão đại râu dê nghiêm sắc mặt bảo rất khẽ:

- Tiểu đệ hãy cẩn thận lời nói, thành công không dễ lắm đâu, người nên nghĩ bốn chữ Thiên hạ đệ nhất... Là không phải là hạng người thường đâu nhé!

- Cừu Thiên Hiệp không để tâm nghe ngóng, nhưng bốn chữ Thiên hạ đệ nhất lọt vào khiên chàng giật nảy mình giả bộ đưa mắt nhìn rượt cải, nhưng tia mắt không rời bọn chúng đồng thời để tâm nghe ngóng tiếp...

Gã trẻ tuổi tỏ vẻ không hài lòng mỉm cười đáp:

- Lão đại! Chớ nên khen dõng chí khí của người mà đàn áp oai phong của mình!

Một gã trung niên có nốt ruồi hồng bên má vội cất tiếng nói chen vào:

- Tứ đệ chí lý đấy! Sà gì một tên hung thủ tuổi đôi mươi, nếu ta chịu khó suy nghĩ, với mớ tuổi đó, dù cho có luyện tập như thế nào chẳng nữa, trình độ bắt quá vượt đến hai mươi năm tu tập là cùng, ta không tin những lời đồn đại tưởng tượng, hẳn chẳng có lợi hại bao nhiêu đâu!

Tên tuổi trẻ thấy có người bênh vực cái lý luận của mình, bèn rướng cổ nói tiếp:

- Đúng đấy! Vật mang từ Đông sang Tây thì mất ít đi, lời nói mang từ Nam sang Bắc lại nhiều hơn, lạ gì những lời bịa đặt hoang đường, mà đề cao địch thủ!

Lão đại râu dê nghiêm sắc mặt, trầm giọng nói như quát:

- Các người hoàn toàn sai, lại cương lý không chịu nhìn nhận sự thật các người hãy nghĩ xem “Kim đầu” chúng ta bị người đánh cắp, chúng ta không tìm thấy dấu vết nào chỉ có trông mờ mờ đoán bóng, bằng công lực của hung thủ, tất cả bốn người chúng ta họp lại e sánh không kịp!

Cừu Thiên Hiệp nghe qua nhủ mày nghĩ ngợi lại không hiểu ý bọn chúng nói với nhau những gì.

Đột nhiên, phái dưới lầu đi lên một người mặt mày rất quái dị, mình khoác y phục trắng toát, quả là một quái nhân.

Cừu Thiên Hiệp nhận biết ngay người này nên lấy làm ngạc nhiên không ít.

Nguyên người vừa lên lầu, vốn không phải ai khác lạ mà chính là “Lão sơn nhị quái” một tên lão nhị “Điền tử Quỷ”.

Lúc “Điền tử Quỷ” đến phi lại phóng, Phi Lai sơn trang lấy quyển “Thiệt Thư” trao Vạn lý Truy Phong Nhiệm tử Huệ đổi lấy Cừu Thiên Hiệp (xem quyển thứ I, hồi I)

Liên khi đó, Cừu Thiên Hiệp lại lắng tai nghe ngóng tiếp.

Điền tử Quỷ bề vệ nghênh ngang trên lầu, song chẳng nhìn thấy Cừu Thiên Hiệp, hấn đi ngay lại bàn bốn tên quái nhân cầm “chiêu hồn Phan” bằng giọng nghiêm nghị lạnh lùng bốn quái nhân bảo khẽ:

- Nay bốn vị! Vâng lệnh của Giáo chủ dạy tại hạ nhấn bảo lại các vị Đa tạ bốn vị hộ tống tại hạ từ “Không Động sơn” đến đây, hiện tại đã đủ lắm rồi, các vị hãy trở về cho sớm!

Nguyên bốn tên quái nhân là cao thủ trong Cửu đại môn phái, các giới võ lâm điền tử biết là: “Không Động Tứ Phan”.

Không Động Tứ Phan nghe “Điề`u tử Quỷ” nói, tất cả điề`u xám mặt, đồ`ng chồ`ng cảnh phan đứng dậy một lượt, giương tám tròng mắ`t nhìn Điề`u tử Quỷ, quát lớn:

- Người là người gì!

Điề`u tử Quỷ nhề`ch môi cười bí hiểm nói:

- Tại hạ được người gọi là “Điề`u tử Quỷ, Huyề`t Quang Giáo tổng đà` thủ hạ!

Bồ`n tên “Tứ phan Không Động” ngạc nhiên kêu lên :

- Huyề`t... Quang... Giáo

Vừa kêu lên bọn chúng đưa mắ`t nhìn nhau tỏ vẻ kinh dị vô cùng , tưởng tượng như chuyện quá bắ`t ngờ không thể tin tưởng được .

Khoảnh khắ`c sau.

“Không Động Tứ Phan” lão đại nhú` đôi mày rậm trắ`m giọng hỏi:

- Nề`u là Huyề`t Quang Giáo, ta hỏi người Thiên hạ đệ nhắ`t kiề`m có phải là môn hạ của Huyề`t Quang Giáo các người không...

Điề`u tử Quỷ không để Tứ phan lão đại nói hế`t lời, vội nhắ`m gương mặt quỷ, câ`t giọng âm ma thâm nói:

- Phải đắ`y! thiên hạ đệ nhắ`t là người của bản giáo, được phong là “Thiên Hạ Đô`tuầ`n xứ, Ngũ`lỗ Tô`ng chỉ huy” chỉ dưới Giáo quyề`n của chủ thôi, thậm chí Phó Giáo chủ danh vị rắ`t cao tột, người đã thành hôn với nhân vật thứ ba trong thiên hạ trắ`n đời mà chỉ ngang hàng với y thôi.

- Cừu Thiên Hiệp nghe quá rúng động cả tâm can chàng chưa kịp suy nghĩ đã nghe Điề`u tử Quỷ giở giọng âm ma cười hô` hô` câ`t

tiếng nói ông ông:

- Tại hạ đã nói hết rồi đây, như thế là đủ... xin cáo từ các vị được rồi chứ

Nói xong hắn quay mình, thông thả bước xuống lầu, giả bộ như trốn chạy.

Nhanh như chớp, bốn lão “Không Động Tứ Phan” cử tròng phan chặn ngang lối đi đông thanh quát như sấm động:

- Khoan đi đã!

Vừa hét dứt, bốn tên “Không Động” tràn mình tới trước chắn ngang lối đi.

Điều tử Quỷ bữu môi cười hềnh hếch, không chút sợ hãi lạnh lùng hỏi:

- Người đã đối đãi với ta như thế sao?

Không Động Tứ Phan lão đại, lay mạnh cánh Phan chiêu hồn tỏa ra đạo kinh phong to một vầng cả trượng vuông, nặng giọng găm to:

- Không phải thế?

Điều tử Quỷ ngạc nhiên nheo mắt hỏi:

- Chứ người ngăn đường cản lối tại hạ để làm gì?

- Người phải nộp cho ta một người!

Điều tử Quỷ nhăn nhó hỏi lại:

- Nộp người? mà nộp ai chứ?

Không Động Tứ Phan Lão đại trà`m giọng quát to như sấm nổ:

- Giao cái người mà các người xưng là Thiên hạ đệ nhất kiếm Cừu Thiên Hiệp hãy đem Cừu thiên Hiệp nộp cho gia gia ngay!

Cừu Thiên Hiệp nghe qua giận run lên, hai tay nắm chặt, cử toàn thể` tấn công, nhưng chàng cố` giọng nhin nhục, hâu chờ xem “Điêu tử Quỷ” sẽ đồ`i phó cách nào với “Không Động Tứ Phan”

Lại nghe, Điêu tử Quỷ cười lên hăng hắ`c giọng cười âm trà`m đầy khinh mạn, hàm chứa sự bất mãn cùng cực, hắ`n vừa cười vừa bước đến gần “Không Động Tứ Phan” bắ`ng giọng nói mỉa mai như gây sự bảo:

- Đâu có dễ như các người mơ, các người có tỏ mắ`t khảm vàng, cũng khó mà bán kiếm Tổng tuầ`n sứ của bốn giáo được, riêng gặp được Điêu tử Quỷ ta, cũng là sự hân hạnh cho các người lắ`m đầ`y! chớ câ`u vọng vô ích!

Không Động Tứ Phan Lão đại trà`m môi bảo:

- Hừ! người sánh “Hắ`n” như Hoàng đế` phải chăng?

- Không phải!

- Là Vương hâu`u tể tướng?

- Cũng không phải !

- Chứ muồ`n gặp hắ`n phải làm thế` nào?

Điêu tử Quỷ gật đầ`u lia lịa nói:

- Người hỏi câu này hợp lý đầ`y, nếu các người đủ can trường đảm lược, hùng tâm bắ`ng quả “đầ`u “ hào khí cao ngân trượng, tự nhiên các người gặp không khó lắ`m. Ngày mừng hai tháng hai tại

Hắ c Ngục Cô c, là cơ hội duy nhấ t, ngưoi hãy đế n đầ y mà động thủ với hắ n, trừ cơ hội này ra, chỉ sợ... hi... hi... ha... ha!

Giọng cười của Điề u tử Quỷ đượm giọng ấ m mà lạnh lẽo, hàm chứa sự khinh mạn vô cùng.

Không Động Tử Phan lão nhị rô ng lên như hổ :

- Chỉ sợ thế nào ?

Điề u tử Quỷ cười hê` hê` đáp nhanh:

- Chỉ sợ hà hà! Muô n bá i kiế n “ Huyế t Quang Giáo” Thiên hạ đô tuầ n sứ, Ngũ lộ tổng chỉ huy chỉ sợ không còn cơ hội nào khác !

Không động tử phan lão tử rô ng liên hô` i, bảo:

- Hay nhĩ ! Khéo tô ngọc dát vàng , hắ n bắ t quá là một tên tà ma ngoại đạo, một tên hàng chó, chủ cao trọng gì ... mà khoác lác khoe khoang !

Không Động Tử Phan Lão tam tiện dịp cả mắ ng :

- Thậm chí đế n tên Dị Đại Cương cũng là phùng tiểu tô t !

Cừu Thiên Hiệp giận sôi lên, tai bùng, mắ t loạn, ly rượu trên tay chàng ấ n lún sâu xuô ng mặt bàn vẫn không hê` biế t gì cả.

Điề u tử Quỷ vẫn không tỏ vẻ giận dữ gương mặt âm ma lại hiện lên đầ y hân hoan đắ c ý trầ m giọng nói :

Đừng nhục mạ sớm thế ! các ngưoi hãy dành những lời này đế n Hắ c ngục Cô c mừng hai tháng hai hãy nói chẳng muộn... ha... ha... ha!

Vừa nói dứt, hắ n ngang nhiên như người vô sự đưa tay gạt bỏ n càn phan, toan bước xuống lầu .

- Khoan đi đã!

Bồ n tên “ Không Động Tứ Phan” đồ ãng hét to như sắ m nổ ,nhanh như chớp phan giao động mạnh bồ n người đã tủa ra bày hàng chữ nhắ t dàn ngay cửa thang lầu.

Điề u tử Quỷ vỗ tay reo lên :

- Hay lắ m ,hay lắ m! Muố n động thủ sao?

Vừa nói, hắ n lại lắ y tay chỉ về hướng Bắ c ngoài Trầ n Quá Dương , trân trọng bảo :

- Hô ãng Yế n Nham ngoài thành Qua Dương , bản thân sẽ đợi các người !

Không Động Tứ Phan lão đạ lắ c nhanh thân mình đưa tay chỉ vào mặt Điề u tử Quỷ quát cực to:

- Tứ phan Không động chẳng muố n động thủ với một tên vô danh tiểu tô t như ngươi đâu !

Điề u tử Quỷ căm căm, vươn tay chỉ vào mặt Không Động Tứ Phan Lão Đại nạt to :

- Hay cho loại trùng lớn mặt ! Dám khi dễ bốn nhân!

“Không Động Tứ Phan đại bữu môi cười khinh bỉ ,bắ ãng giọng trầ m nói tiế p :

- Hay nhỉ! Lão hủ , nhờ người nói lại với tên Cừu Thiên Hiệp bảo “hắ n” hãy mau mau mang chiế c “Kính Đầu” hoàn trả lại bốn môn,

bắ`ng trái lại , hắ`n hãy dọn mình chờ Thọ tử .. tứ phan sẽ vấy phương chiêu hồ`n tề` độ...!

Điề`u tử Quỷ thề lưỡi, lắ`c đầ`u, toan câ`t tiề`ng trả lời.

Đột nhiên, một bóng trắ`ng sà tới rắ`t nhanh không gây ra tiề`ng động nhẹ .

Nguyên Cửu Thiên Hiệp không thể nhẫn nại được bèn lắ`c mình nhảy xen vào giữa “Không Động Tứ Phan và Điề`u tử Quỷ”, nhướng mày trợn mắ`t nhìn cả năm hét lớn :

- Nơi đây là chỗ buôn bán , không được ô`n ào! Đi mau!

Vừa nói dứt, tay hữu chỉ thẳng thang lầ`u, tay tả chỉ vào bọn năm người, thầ`n sắ`c uy uy lẫm liệt .

Không Động Tứ Phan và Điề`u tử Quỷ, cả năm người trồ` mắ`t kinh ngạc.

Chỉ vì, song phương đang tuồ`t đao trương nỗ, ý muồ`n động thủ đột nhiên có người nhúng tay vào ,lại thêm chiêu “Lôi hành cửu chuyển của Thiên Hiệp nhanh một cánh thầ`n tồ`c, tựa hồ` như không rõ Thiên Hiệp từ dưới đấ`t chui lên, hay trên trời hiện xuồ`ng .

Điề`u tử Quỷ thắ`y công lực Thiên Hiệp kỳ tuyệt nên lắ`y làm ái ngại, chỉ vì hắ`n là một tay lịch lãm giang hồ` , gian manh cô`t khí, vừa thắ`y Thiên Hiệp hiện ra, đã thừa cơ lùi ra sau một bước, mỉm cười nham hiểm, chớ đón bọn Không Động Tứ Phan ra tay trước , thực đúng với dự liệu của hắ`n.

- Không Động Tứ Phan tự thị mình là “ danh môn chánh phái” bèn cao giọng quát to:

- Người là ai ? tại sao dám nhúng tay vào việc này, người tự lượng đảm đương được chứ ?

Cừu Thiên Hiệp phá lên cười ha hả, bả`ng giọng nói oang oang khỉnh thị quát to:

- Hừ ! Dù công việc tày trời đi nữa... Tại hạ cũng thừa sức đảm đương!

Điêu tử Quỷ kêu một tiếng “Y” bước sầm tới trước, gương đôi mắt cú nhìn Thiên Hiệp hỏi :

- Các hạ là ai?

Cừu Thiên Hiệp thấy hắ`n có hình quái gở, lại thêm khoác lác khoe khoang, nên có bảy phần không vừa ý, lại nghe “Điêu tử Quỷ” hỏi, khiến chàng nổi đoá, lắ`c mình ra chiêu “ Lôi hành cửu chuyển” lướt đế`n bên mình Điêu tử Quỷ, thuận tay chàng chop mạnh cánh tay của hắ`n, thế` mạnh như khóa sắ`t ,xích đồ`ng Điêu tử Quỷ không tài nào vùng vẫy được...

Điêu tử Quỷ là một tay nội lực khá cao đáng liệt vào hàng cao thủ nhân vật, nhưng đứng trong giới võ lâm giang hồ` , hắ`n thuộc vào hạng bất lương ác độc, một nhân vật khát máu tuyệt vời ...Nhưng lúc bấy giờ ,sự việc xảy ra quá đột ngột, nháy mắt không kịp, thì thủ thế` làm sao? Nên vô tình bị chàng xách bổng lên như một đứa bé lên ba. Ngồi đại huyế`t bị phong bế` , khiến hắ`n hô`n mắ`t vía, xuấ`t hạn dầ`m mình .

Bồ`n tên “Không Động Tứ Phan” thắ`t kinh, mỗi tên đế`u vận nội lực phóng thân, nắ`m chặt cây phương Chiêu hồ`n thủ thế` dự bị .

Cừu Thiên Hiệp bóp mạnh đại huyế`t Điêu tử Quỷ vừa nhoẻ`m miệng cười hỏi:

- Tử Quỷ ! Người đã quên ta rồi ư ?

Điều tử Quỷ nhấp nháy đôi mi, cất tiếng rõ ràng lên thăm liệ, gương mặt đã kỳ hình quái trạng lại nhăn nhó thực khó coi, hắ n gượng gạo nói run run:

- Chưa biết ... không nhận rõ là ai...!

Cừu Thiên Hiệp khẽ ch môi cười nhạt bảo :

- Thật là quỷ u mê! Người là Đại đầu mục Huyệ t Quang Giáo lại không nhận biết “Thiên hạ đồ tuầ n sứ, Ngũ lộ tổng chỉ huy” hay sao? Chẳng sợ người ta cười thúi mũi a!

Lời nói vừa thồ t ra, chẳng khác tiếng “Sét” giữa cơn mưa khiể n mọi người đề u kinh hoàng biế n sắc .

“Không Động Tứ Phan” mặt mày tái xám, gương mắ t tròn xoe nhìn Thiên Hiệp không chớp, ngơ ngẩn đề n xuấ t thầ n .

Điều tử Quỷ kinh hoàng đề n cùng tột, hắ n kêu la thăm thiế t nhiề u hơn trước, vừa lảm bảm nói

- Người... Thiế u... Hiệp... Người...

Cừu Thiên Hiệp không chú ý đề n Điều tử Quỷ, chàng quắ c mắ t nhìn “Không Động Tứ Phan” trầ m giọng nói:

- Các người là nhân vật trong Cửu đại môn phái mở miệng phải lựa lời, chứ tại sao mắ ng lén sau lưng người, như phường u mê hạ tiện vậy!

Điều tử Quỷ thồ ng khô không ít, mô` hôi rịn ra trước trán, lắ m tắ m hạt ngô, hai hàm răng đánh lập cập, chứng tỏ hắ n không chịu nổi cơn đau.

Nguyên Cừ Thiên Hiệp không lưu ý đến hắ n, cho nên miệng phát ra lời phản hánh, thuận tay bóp mạnh vào đại huyệt Điếu tử Quỷ mà không hề hay biết.

Cừ Thiên Hiệp thấy bổn tên “Không Động” phải thơ thần như kẻ bị mê t hôn, bèn cặp nách Điếu tử Quỷ bước xuống cầu thang, đồng thời kêu to.

- Đi... đi chứ!

Bổn tên “Không Động Tứ Phan” nhận không ra thân phận gã thiếu niên áo trắng này, nên trong thức thời, hai chân cuống hết lên không cử động được.

Bổn người đồng nghĩ ngợi :

- “Nếu bảo gã thiếu niên áo trắng này là “Thiên hạ đệ nhất Kiếm Cừ Thiên Hiệp, mà Cừ Thiên Hiệp là nhân vật cao trọng của Huyền Quang Giáo, thì tại sao “hắ n” cư xử với Điếu tử Quỷ rất khác nghiệt, đầy vẻ oán hờn?

- Tại sao Điếu tử Quỷ lại không nhận biết hắ n?

Nếu bảo hắ n không phải là “Thiên hạ đệ nhất kiếm Cừ Thiên Hiệp!” Xem qua công lực, nghĩa khí của “hắ n” rất cao thâm. Nhưng nếu “hắ n” không phải Cừ Thiên Hiệp thì hắ n là ai?

Cừ Thiên Hiệp trông thấy bổn tên Không Động đứng trơ như khúc gỗ, bèn lên tiếng thúc dục:

- Các người ... chẳng đi à?

Không Động Tứ Phan lão đại, không nhẫn nại được bèn cất tiếng hỏi:

- Các hạ, thật ra các hạ là ai?

Cừu Thiên Hiệp đồng dặc quát to:

- Ta là người mà các vị muô' n tìm đầ' y ?

Không Động Tứ Phan lão đại thồ' i lùi ra nửa bước .lạc giọng hỏi vặn lại:

- Vậy các hạ chính là Cừu Thiên Hiệp ư!

Cừu Thiên Hiệp mỉm cười gật đầ' u:

- Chính là tại hạ!

Không Động Tứ Phan lão đại tỏ vẻ ngờ vực hỏi:

- Thật vậy sao?

Cừu Thiên Hiệp phá lên cười ha hả đồng dặc đáp:

- Chứ người tưởng giả à! Kẻ đại trượng phu đi không đổi danh ngồ' i không đổi họ, tại hạ chính là Thiên hạ đệ nhấ' t kiế' m thủ Cừu Thiên Hiệp đây!

Bồ' n tên Không Động Tứ Phan đưa mắ' t nhìn tỏ vẻ chưa tin là thật.

Cừu Thiên Hiệp tay hữu vẫn còn kẹp chặt hông Điề' u tử Quỷ thuận chiề' u chàng chia tay hữu vào túi Điề' u tử Quỷ lấ' y ra hai đỉnh bạc, ném vào tên chương quý đứng gầ' n bên buột miệng gọi to:

- Chương quý! Hãy lấ' y tiề' n trà rượu!Liệt vị hãy tránh ra mau!

Vừa nói, vừa khoát tay nhẹ ra hiệu cho người đứng xem dang ra rô' i bước chậm rãi đi xuô' ng lầ' u.

Điêu tử Quỷ kêu lên thốt ng khô:

- Người muôn đưa chúng ta đi đâu?

Cừ Thiên Hiệp nhìn thấy Điêu tử Quỷ nhăn nhó, khóc chẳng ra nước mắt, nên thẳng tay ném hắ n vào góc phòng, đồng thời quát to:

- Hò ng Yê n Nham! Chẳng phải là nơi người vừa ước hẹn đó ư!

Nói dứt chàng đã bước xuống đê n giữa khách sảnh.

Bô n tên “Không Động Tứ Phan” lấy làm ngạc nhiên kinh dị.

Nguyên chúng hiểu lầm câu nói của Cừ Thiên Hiệp tưởng đâu chàng và Điêu tử Quỷ bày trò đùa nhau, gạt chúng lọt vào âm mưu của Huyê t Quang Giáo.

Vì thế bô n tên “Không Động” lấy mắt ra hiệu cho nhau, từ trên lầu nhảy vọt một loạt xuống đê n cử khách điếm. Cả bô n tên không hẹn mà đồng vươn bô n cây chiêu hô n phan án theo thế “Sa tăng đoạt hô n” cản hắ n lối đi của Thiên Hiệp đồng thời rồ ng lên muôn vỡ điếm:

Hay cho tiê n bô i! Người bước ra đây mà chịu chề t!

HỒI THỨ TÁM MƯƠI BỐN

Thiê t tán Kiêu Dương bị bức

Cừu Thiên Hiệp thấy thế, đôi mày lười kiêu m nhú lại tỏ vẻ khó chịu. Chỉ vì chàng không muốn làm náo loạn khu phố kinh động dân gian, lại thêm nổi tính hiêu kỳ, muốn biết Huyê t Quang Giáo đã xếp âm mưu quỷ kế gì tại Hồ ng Yê n Nham, vì thế chàng khoát tay lia lia nhìn Không Động Tứ Phan nói to:

- Tứ vị: Từ đây đến Hồ ng Yê n Nham chẳng bao xa, hà tất phải gây ra chuyện kinh thế ngạo tục, làm rung động nhân tâm!

Bô n tên “Không Động” há nghe lời khuyên giải hay sao? chỉ thấy bô n cây phượng chiều hồ n lay động như cánh bướm, cản ngay trước mặt Cừu Thiên Hiệp.

Ngay lúc đó, Điê u tử Quỷ bị Cừu Thiên Hiệp ném vào góc phòng, hắ n thừa lúc “Không Động Tứ Phan” và Cừu Thiên Hiệp gây sự, hắ n chuôn nhanh ra cửa khách điê m, nhắ m hướng Bắ c ngoại ô chạy như bay, mau như chó nhà ma, cuôn quít như cá chui khỏi lưới .

Cừu Thiên Hiệp trông thấy Điê u tử Quỷ thoát ra cửa, lắ y làm tức giận bô i hồ i: đẩy song cửa, đánh bạt ngọn “chiêu hồ n phan” đồng thời buột miệng rồ ng to

- Bắ t hảo! Đừng để tên tử quỷ chạy thoát!

“Không Động Tứ Phan” không để chàng nói nhiê u cảnh “Chiêu hồ n phan” đảo lại lần thứ hai, nhắ m vào ngực Cừu Thiên Hiệp giáng xuôn cực mạnh lại đồng thanh quát như sắ m nổ :

- Ngươi đừng hòng thoát khỏi nơi đây!

Cừu Thiên Hiệp trông thấy Điếu tử Quỷ chạy lảng tránh đến bên kia vệ đường, sắp ra ngoài đầu trận, chàng lấy làm tức giận lại nóng nảy, tay hữu phất nhanh một chưởng, đẩy bốn ngọn “chiêu hồn phan”, đôi chân bung lên cao, biếm thế “Lôi hành cửu chuyển” vượt thẳng ra khỏi khách điếm, đồng thời hét bảo: “Tứ Phan Không”.

Các người muốn gì hãy theo ta!

Tiếng nói vừa dứt, thân mình chàng đã lặn ra xa hơn mười trượng nhấm ngay lưng Điếu tử Quỷ đuổi theo như gió bão chỉ nháy mắt đã ra khỏi Trâu Qua Dương.

Không Động Tứ Phan lão đại quyết không bỏ qua, bèn quay sang đồng bạn hét lớn:

- Đuổi theo tên tiểu tử! Nhanh lên!

Nhanh như chớp, bốn tên “Không Động” giờ thuật khinh công, tựa tia chớp ngang trời đuổi theo Cừu Thiên Hiệp, nhanh như hình ảnh bóng.

Điếu tử Quỷ nghe tiếng gió nổi sau lưng, quay đầu lại nhìn thấy Cừu Thiên Hiệp, bất giác hồn phách rụng rời bèn giờ hết sức bình sanh, nhấm vào hướng Bắc chạy thực mạng.

Khi rời khỏi Qua Dương trâu thì đến một cánh đồng ruộng lúa bao la.

Sáu người phân ra ba đoạn chạy thoăn thoắt thân mình lượn vi vu ở trên ngọn cỏ.

Chẳng bao lâu, họ chạy khỏi đồng ruộng, đến một vùng hoang dã đã tít lặn đến sườn núi.

Lá vàng rơi rụng nhành cội khẳng khiu, một hàng tòng, bá mai hòe luống tuổi, mọc chơ vơ bên sườn núi .

Trước mắt họ, là một cánh đồng hoang, cây cối thấp lè tè rất thưa thớt, phô bày mặt đất đỏ hồng, chen lẫn với mớ cỏ bờnng “hun” sắc thắm.

Cừu Thiên Hiệp nhìn thấy thế đất đoán thềm là sắp đến “Hồng Yên Nhan” chàng lại sợ Điều Tử Quỷ nổi tính bất lương nên cố tránh lối “Hồng Yên Nhan” mà chạy vào một ngõ hoang vu khác chẳng hóa ra uổng công theo đuổi vô ích hay sao. Vì thế chàng vận dụng toàn lực đuổi nhanh tới trước đồng thời buột miệng gọi to:

- Điều tử Quỷ oan có đâu, nợ có chủ, tại hạ quyết không chạm vào tính mạng của người đâu.

Vừa hét dứt, chàng đã lướt sân tới trước, chỉ cách Điều tử Quỷ độ năm, bảy trượng.

Cừu thiên Hiệp đã vận dụng “Thiệt thư tuyệt học” Điều tử Quỷ há sánh được sao? Cho nên tiếng hét vừa dứt, người chàng đã cách sau lưng Điều tử Quỷ độ một với tay, có thể bắt chụp kịp.

Điều tử Quỷ hôn bất phụ thể, một mặt vận dụng toàn lực chạy như gió, một mặt kê hai ngón tay vào miệng “hoét” lên hai tiếng tiêu lãnh lốt, vang động khu rừng trước mặt.

Tiếng tiêu vừa hoét lên, Điều tử Quỷ đã đổi hướng, nhắm ngay ngọn đồi bên tả chạy ngoặt lại .

Cừu Thiên Hiệp gầm lên như sấm nổ:

- Quỷ kêu gì thế ?

Tiếng hét của chàng chưa dứt, đột nhiên một chấm đen bả`ng hạt đậu, xé không khí kêu reo reo, biế`n thành luô`ng kinh khí kinh hô`n đâm sầ`m vào mặt chàng.

Cừu Thiên Hiệp giật mình đánh thót nhanh như chớp, chàng tung mình lên cao ba trượng, tránh thoát luô`ng quỷ lực của đố`i phương, đố`ng thời đẩy ra song chưởng hộ trước mặt, khí giận lại bô`c lên cân não, khiế`n chàng buột miệng kêu to:

- Hay cho tiểu tặc!

Ngay lúc ấy, một bóng người đã hiện ra giữa trảng, vòng tay hướng vào Thiên Hiệp nói khẽ:

- Tưởng ai lạ... hóa ra Thiên Hiệp!

Cừu Thiên Hiệp nhìn thầ`y người này đã biế`t ngay, Hắ`n chính là Thủ tọa hộ pháp Huyế`t Quang Giáo Kiệu Dương Tán “Lôi Thanh Minh”.

Kiệu Dương Tán Lôi Thanh Minh vội dương ngay Thiế`t tán hộ trước bụng, lại mỉm cười bảo:

- Thiế`u Hiệp đuổi gắ`p tên đệ tử của tẹ giáo để làm gì? Xin Thiên thiế`u hiệp cho biế`t qua...?

Nguyên lúc mới xuấ`t đạo giang hô` rời Phi Lai sơn trang, đã gặp “Kiệu Dương Tán Lôi thanh Minh”. Lúc đó, hắ`n nhận Huyế`t quang lệnh tìm giế`t Cừu Thiên Hiệp may nhờ có Hô`ng Hoa Lệnh chủ Nhan Như Ngọc lâ`y lệnh đổi lệnh giải vây cho Cừu Thiên Hiệp, nhờ thê` Thiên Hiệp thoát ché`t (Xem quyển I).

Nhưng ngày nay... đã biế`n đổi.

Cừ Thiên Hiệp không coi “Kiệu dương Tán Lôi thanh Minh” thấ m vào đầu cả, vừa nghe qua chàng trầ m giọng nói to:

- Tại sao ta phải hỏi? Chính Cừ mỗ phải hỏi lại người đầ y!

Kiệu dương Tán Lôi thanh Minh không tỏ ra giận dữ, chỉ mỉm cười điề m đậm nói:

- Thiế u hiệp muố n hỏi điề u chi, xin cứ dạy!

Cừ Thiên Hiệp nghiêm sắ c mặt, quát to như sắ m sét!

- Lôi thanh Minh! Ta hỏi người, Cừ Thiên Hiệp này, đố i với Huyế t Quang Giáo, tuyệt không câ u kế t. Tại sao Dị Đại Cương lại khổ công, muố n tìm giế t tại hạ, một trong quá khứ, còn hiện tại, vì sao Huyế t Quang Giáo gây cừ kế t oán, cướp của giế t người, đề u mạo danh Cừ mỗ? Khiế n cho ta đi đâu cũng bị người trách oán và hãm hại, vậy tâm ý các người muố n làm gì Cừ mỗ chứ?

Lôi thanh Minh nghe qua xám mặt, nghẹn ngào chẳng nói ra lời. Nhưng chỉ trong nháy mắ t hắ n đã lắ y lại bình tĩnh nhìn Thiên Hiệp điề m đậm hỏi:

- Thiế u hiệp căn cứ vào đâu... mà nói thế ?

Cừ Thiên Hiệp đang ngắ m tức “Điề u tử Quỷ” nên sẵn dặ muố n trừ khử hắ n. Vì thế chàng đưa tay chỉ vào Điề u tử Quỷ mỉm cười bảo.

- Do “hắ n” nói ra đầ y!

Lôi thanh Minh quá ngạc nhiên trợn đôi mắ t tròn xoe nhìn “Điề u tử Quỷ” lại quay lại hỏi Thiên Hiệp:

- Hắ n nói thật... phải hắ n nói ra thế ư?

Điều tử Quỷ nghe qua cúi đầu gục mặt tỏ vẻ kính sợ bô`i hô`i.

Cừ Thiên Hiệp nặng giọng hét to:

- Hắ`n nói thực đắ`y! Hắ`n còn nói nhiề`u nữa kia... Tại Tránh Qua Dương, hắ`n dám tuyên bố` với mọi người “ Tại hạ là đồ`ng bạn của hắ`n, giữ chức Thiên hạ đô`tuầ`n sứ, Ngũ lộ tổng chỉ huy của Huyế`t Quang Giáo, người thân giữ chức thủ tọa hộ pháp Huyế`t Quang Giáo, ắ`t rõ đạo lý thề` nào chứ?

Lôi thanh Minh chép miệng kêu nhỏ:

- Lẽ nào!

Cừ Thiên Hiệp không buông tha nói tiế`p:

- Hiện tại có mặt Điế`u tử Quỷ đắ`y, người hỏi lại xem: Cừ mỗ có bao giờ bịa đặt, vu khô`ng như các người đâu!

Lôi thanh Minh giận tím mặt gượng đáp nhỏ:

- Lôi mỗ phải hỏi lại!

Cừ Thiên Hiệp nhanh tay chớp cổ “Điế`u tử Quỷ” xách đế`n đồ`i diện với Lôi thanh Minh đồ`ng thời buột miệng nói to:

- Người cứ hỏi hắ`n lại xem sao!

Kiểu dương tán Lôi thanh Minh chuyển nhanh tròn mắ`t gạt cây lọng sắ`t sang bên, hai chân bước chậm rãi đế`n trước mắ`t Điế`u tử Quỷ lạnh lùng hỏi:

- Cừ Thiên Hiệp nói như thề` có đúng sự thật không?

Cừ Thiên Hiệp cũng bước tới một bước quắ`c mắ`t nhìn Điế`u tử Quỷ trầ`m giọng bảo:

- Điếu tử Quỷ mặt như xác chết, đôi mắt trắng bệt liếc nhìn Lôi thanh Minh, lại nhìn sang Cừ Thiên Hiệp lấp bắp song chẳng nói ra lời:

Lôi thanh Minh rống lên như sấm nổ:

- Nói?

Cừ Thiên Hiệp quát âm trời:

- Nói mau! Điếu tử Quỷ run rẩy từng thớ thịt, gương mặt xám xanh biến sang màu tím đậm, sau cùng gật đầu... nói qua hơi thở:

- Thiên... hiệp... nói... đúng...

“Kiệu dương Tán Lôi thanh Minh” nhảy dựng lên, bằng giọng nói như “hổ gầm” rống to:

- Người đã nói như thế à?

- Điếu tử Quỷ nghẹn ngào đáp qua hơi thở:

- Chính thế!

Kiệu dương Tán Lôi thanh Minh xóc nhanh cây lọng thiết lập rống trầm khiếp:

- Hay cho phường phản bội!

Vừa nói dứt câu phong cuốn lên mịt mù, cây thiết tán to tướng lay động mạnh.

Máu huyết phun ra như vũ bão, tưới đỏ đất cùng tiếng rú:

- Ôi chao!

Tiếng rú vang lên thâm thê' là Điể' u tử Quỷ đã bỏ mình dưới thiể' t tán của Lôi thanh Minh...

- Cừu Thiên Hiệp nhậ' c mình vọt ra xa hai trượng tránh những tia máu bắ' n vào người.

Lôi thanh Minh phá lên cười như điên dại, thê' tán thâu hắ' chiêu.

Cừu Thiên Hiệp chớp mắ' t nhìn thắ' y Điể' u tử Quỷ bị ngọn thiể' t tán quật chể' t một cách thâm thương, cái đầ' u văng ra xa năm sáu trượng, Điể' u tử Quỷ mắ' t đầ' u thành Tử Quỷ không đầ' u.

Kiểu dương Tán Lôi thanh Minh bỗng đổi ngay sắ' c giận, vòng tay hướng vào Thiên hiệp dụ giọng hỏi:

- Thiể' u hiệp, ngươi đã vừa lòng chưa?

Cừu Thiên Hiệp ngạc nhiên hỏi:

- Vừa lòng? Vừa lòng việc gì chứ?

Lôi thanh Minh nghiêm giọng nói.

Bồ' n đệ tử ra ngoài, nói những lời bắ' t nhấ, dồ' i trá, làm tổn thương đê' n danh dự Thiể' u hiệp nên Lôi mỗ mới thay Giáo chủ dùng giáo điề' u mà trừng phạt hắ' n, vậy Thiể' u hiệp đã vừa lòng chưa?

Cừu Thiên Hiệp biể' t Lôi thanh Minh vô' n người đa trá, khó đo được lòng dạ ra sao, nên nhú' mảy nghĩ ra một kê', giả bộ hắ' n học quát to:

Lôi thanh Minh! Trước mắ' t Cừu mỗ ngươi chớ nên lộng quỷ!

Kiều dương Tán Lôi thanh Minh nghe qua chẳng hiểu gì cả, ngạc nhiên hỏi nhanh:

- Lộng quý? Lôi mỗ làm gì đâu... có lộng quý gì đâu?

Cừu Thiên Hiệp nhếch môi cười nhạt bảo:

- Người giỏi giọng đàn anh, thi hành thủ đoạn tàn nhẫn, giết chết “Điều tử Quý” để diệt người làm chứng của ta làm cho ta không có bằng chứng gì phải chăng?

Kiều dương Tán Lôi thanh Minh lấy làm kỳ lạ song cô phân bua:

- Lôi mỗ thi hành theo giáo luật, trừng phạt bốn giáo đệ tử, chứ nào có ý diệt kẻ đối chứng hay tuyệt bằng chứng cứ đâu!

- Cừu Thiên Hiệp mỉm cười bí mật, bằng giọng nói mỉa mai bảo.

Có hay không người tự hỏi lấy lương tâm! Nhưng ta còn vài nhân chứng sắp lại đây!

Vừa nói dứt, chàng đưa tay chỉ bốn tên Không Động Tứ Phan còn cách xa độ mười trượng.

- Không Động Tứ Phan thân pháp nhanh hơn thoi, độ chỉ nháy mắt đã hạ xuống giữa tràng.

Bốn người vừa đến nơi, không hỏi trăng đen, không phân phải quấy, chỉ lay động nhanh bốn cây chiêu hồn phan, phương hồn bốn bác gió kêu “vì vút” tạo nên bốn đạo kinh lực vĩ đại nhắm vào người Cừu Thiên Hiệp phủ tới, chẳng khác nào Thiên tướng bủa thiên la.

Không Động Tứ Phan lão đại đứng lên như quỷ mị:

- Cừu Thiên Hiệp! Người hẹn chúng ta đến đây, hóa ra nơi này có nhiều đồng bạn người mai phục, ứng trợ phải chăng?

Cừu Thiên Hiệp trợn trừng đôi mắt suốt rách khốe, khí giận bốc cao trăm trượng.

Nhưng, bốn cánh chiêu hồn phan giao động chói mắt, phát ra kinh lực “vù vù” tựa hồ như đoàn binh mã rầm rộ, cuộn cuộn như cơn sấm sét đổ liên hồi vào người Thiên Hiệp, chiêu thế thực nguy hiểm khôn cùng.

Kiều dương Tán Lôi thanh Minh đằng một bên phá lên cười hăng hắc, tay hữu thủ Thiệt Tán bao gọn vào lòng, nhấc bổng thân mình nhảy ra ngoài vòng chiếu xa hai trượng, khi vừa hạ mình xuống đất hắn đã đưa mắt nhìn “Không Động Tứ Phan” buột miệng rống cực to:

- Không Động Tứ Phan, các người hãy yên tâm Cừu Thiên Hiệp từ ngày xuất đạo giang hồ đến nay chỉ thích “đơn công độc đấu” không cần ai trợ lực! Lôi mỗ đâu dám phạm vào việc cấm kỵ của Thiên hiệp, các người hãy gắng sức hiệp tay nhau tranh đấu!

Cừu Thiên Hiệp nghe qua tức giận bùng lên, tuy hắn nói đúng sự thật, nhưng cốt ý là muốn hãm hại mình, chàng không nghĩ ngợi lâu, song chưởng đẩy mạnh một chiêu trảm khiếp, đẩy dạt bốn cánh “chiêu hồn phan” một mặt buột miệng gọi to:

- Các người hãy dừng tay, muốn gì cứ nói cho mình bạch, giao thủ đồng chiêu vẫn chưa muộn kia mà!

Tứ Phan lão đại rống lên như sấm nổ:

- Có gì đáng nói đâu!

Tứ Phan lão tam gầm to:

- Ai... thêm đấ u khẩu với ngươi lúc này!

Các ngươi cả bốn người không để Thiên Hiệp có thì giờ phân trần, chỉ kêu rống lên như bày quỷ loạn, giở ra những chiêu ác liệt công tới tấp. Mỗi chiêu đều nhắm vào đại huyệt của Thiên Hiệp thích mạnh, mỗi thức đều tìm chỗ nhược của Thiên hiệp bức nhanh, bốn cánh “Chiêu hồn phan” vũ lộng mờ trời như một biển bướm vàng chớp cánh, biể t ta gọi gió lạnh mưa băng, bủa ra vây phủ Thiế u Hiệp vào lổm giữa.

Cừu Thiên Hiệp cô trách sự lộng giả thành chơn vô có gây cừu chúc oán với bọn “Tứ phan Không động”. Vì thế, chàng cô nhẫn nại chỉ đưa ra thủ thế, đôi chân đạp mạnh thức “Lôi hành cửu chuyển” bay, nhảy, vọt, tung như chín tia sét ngoằn ngoèo, bủa trên nề n trời đen ngịt.

Chàng vận dụng toàn môn Thiế t thư tuyệt học né tránh rấ t thầ n tình, thân hình thon nhỏ, lượn qua đảo lại, len lỏi giữa trận phương chiêu hồn như một cánh chim non bé tí giữa nề n trời cuồ ng vũ phong ba.

“Không Động Tứ Phan” là một môn tuyệt học của Không động phái, và bốn người này là nhân vật cao thủ của không động môn, đánh liề n tay, công tới tấp, chiêu thế lại nguy dị, thực là nguy hiểm không cùng.

Nế u đem một người khác thay vào địa vị Thiên Hiệp thì giờ phút này thì máu đỏ Hô ã ng Yế n Nhan, thây phơi tan nát vùng hoang dã.

Ngay lúc ấy Kiề u dương Tán Lôi thanh Minh đứng bên ngoài nhìn thấ y lưỡng hồ tương tranh thì lấ y làm đấ c ý, phá lên cười như điên như dại, đột nhiên đưa mắ t nhìn Cừu Thiên Hiệp mỉm cười nói thật to:

- Tuyệt diệu, tuyệt diệu! Nhưng tiếc thay tại hạ có việc cần kíp, không thể ở lại phụng bồi thiếp được!

- Vút!

Một tiếng gió cuốn rất nhanh, Lôi thanh Minh thừa cơ hai đảng đang ác đấu mãnh liệt, nhấc mình lên cao mấy trượng, nhả vào khu rừng trước mặt chạy như bay, trong chớp mắt đã mất dạng.

Cừu Thiên Hiệp thấy Lôi thanh Minh thừa cơ trốn thoát, chỉ kêu “hừ” một tiếng phẫn nộ song chẳng hờ tay đuổi theo hăc n. Vì lúc ấy Không Động Tứ Phan đã biếm bốn cây phượng chiều hôm thành vầng bạch quang to như quả núi bao phủ Cừu Thiên Hiệp không để hở kẽ tóc đường tơ...

Càng đánh bọn chúng càng hung tợn, bốn ngọn “chiều hôm phan” không dừng lại nửa khắc. Hai đảng quyết đấu với nhau độ một canh trà vẫn chưa phân cao thấp.

Không Động Tứ Phan hùng hổ và lợi hại bao nhiêu, thì Cừu Thiên Hiệp thâm trầm và uyển chuyển bấy nhiêu. Chỉ vì chàng giữ thủ thế, né mau tránh lẹ, tuyệt nhiên không giở thế công địch...

Cừu Thiên Hiệp lại nhận thấy đối phương quá liều mạng và bức ác mình, bèn đổi ngay ý định, rống lên giận giữ:

- Tứ Phan! Nếu các người mãi ức áp vô lý, tại hạ sẽ không nhường nhịn nữa đâu!

Tuy lời nói của Cừu Thiên Hiệp rất chân thật, nhưng bọn “Không Động Tứ Phan” lại hiểu một cách khác, vì chúng hiểu lầm Cừu Thiên Hiệp lợi dụng, uy hiếp và nhục mạ.

Vì thế Không Động Tứ Phan lão đại vừa nghe qua, tay phướn vụt ngừng lại, đổi ra một thế “Đã sáo phiên” quay một vòng tròn ngang đầu, đồng thời buột miệng hét to:

- Bát phương phong vũ! (mưa rơi tám hướng)

- Tiếng hét vừa dứt, cành phan đã kêu lên reo réo, vũ lộng như mưa phun tám hướng, tác hại hơn trước khá nhiều.

Tiếp theo đây, ba tên Không Động Tứ Phan còn lại đồng thanh quát lên như sấm nổ liên hồi:

- Bát phương phong vũ!

Vừa hét dứt, bốn người bốn phương, hô t nhiên biến thành bốn luồng điện lực, tỏa rộng xa một châu vì mây trượng, kinh phong xoáy mạnh, thấp lực rì rào, vụt biến ra bốn tiếng nổ:

- Ầm, ầm, ầm, ầm!

Bốn tiếng nổ vang lên long trời lở đất, bụi cát bốc lên cao ngất tột đỉnh trời.

Lúc bấy giờ Cừ Thiên Hiệp cảm thấy tứ phương tám hướng nhiều đạo kinh phong áp mạnh vào người to tát như bốn bức tường vĩ đại ngã đổ. Lôi hành cửu chuyển tuy nhanh như chim, nhẹ như gió song làm sao thi triển giữa một vòng vây kinh lực chẳng sơ hở kẻ lông!

Cừ Thiên Hiệp liệu định đây là môn tuyệt học bí truyền của bốn tên Không động, nếu không trở oai thần trùng trị, ắt bọn chúng chẳng cam tâm nể phục.

Giữa lúc Cừ Thiên Hiệp đang suy nghĩ bỗng nghe Tứ Phan lão nhị rống lên trầm kiếp:

- Cứu chuyển luân hô`i!

Cừu Thiên Hiệp vừa suy nghĩ, vừa nhảy lên cao ba trượng tránh thoát chiêu “Bát phương phong vũ” lại toan hạ mình xuống tràng... Bỗng nghe tiếng hét “Cứu chuyển luân hô`i” của Tứ Phan Lão nhị... tiếng theo đây Tứ Phan lão đại, lão tam, lão tứ đồng xông lên liên hô`i:

- Cứu chuyển luân hô`i!

Tiếng xông ào ầm ỹ chưa dứt từ tả sang hữu, từ trước tới sau, bốn ngọn phương chiêu hô`n biến ra muôn đạo kinh phong bủa chặt tràng đầu.

Cừu Thiên Hiệp lượn mình qua lại trên không, nhìn thấy tả hữu, trước sau đều hỗn loạn, không còn một kẻ hở đặt bàn chân. Giữa lúc tinh thần đang rối loạn, vô tình làm cho nội lực suy giảm, thân mình chàng bị rơi xuống tràng đầu như hòn đá nặng, Cừu Thiên Hiệp run lên, tay chân cuối ng loạn, chưa biết giờ chiêu gì ra ứng phó...

Bỗng nghe... bốn giọng nói rập nhau:

- Thập diện mai phục!

Bốn cánh phan của lão đại, lão nhị, lão tam, lão tứ lay động rất nhanh nhả`m vào đầu, ngực, lưng, chân của Thiên Hiệp phất tới, thế` mạnh như sơn đảo hải, nguy hiểm dị kỳ.

Cừu Thiên Hiệp vững tin vào “Thiệt thư tuyệt học” giờ ra công lực hi kỳ, tránh thoát được hai chiêu phan mãnh bạo.

Nhưng, chiêu thứ ba là “Truy hô`n đoạt mạng” đã quật vào hông chàng, vô phương tránh né, không ngờ tung lên cao, thực là vô vàn nguy hiểm.

Lại thêm chiêu thứ tư “Nhất phương tử kỳ” nhanh như điện chớp chỉ cách bả vai chàng độ ba tấc.

Giữa lúc sự chết cách làn tơ kẽ tóc, vạn trạng hung hăng.

Bỗng nhiên đạo kim quang rực rỡ, sáng chói như vòng câ`u, lao đi “vút”...

Cừu Thiên Hiệp vươn tay tả lay động mạnh, gạt ngang hông, phắ`t ngược bên vai, đồ`ng thời thân người như vệt khói vàng bay ngược lên không trung.

- Choeng! koeng!

Hai tiế`ng rít tóe lửa vang lên một lúc làm chát óc mọi người, đồ`ng thời đẩy bật hai bóng người văng ra xa cả trượng, bóng “Chiêu hô`n phan” không chớp động, dường như nương theo làn gió từ tay Thiên Hiệp bô`c đi mắ`t hút.

Bô`n tên “Không Động Tứ Phan” tháo lui ra xa cả hai trượng. Chúng dương đôi mắ`t thao láo đầ`y kinh ngạc, nhìn hai cây “Chiêu hô`n phan” bị gãy vụn nằ`m tro trên đấ`t, cả bô`n người ngơ ngác đê`n độ mắ`t thầ`n.

- Cừu Thiên Hiệp tỳ tay trên chuỗi “Khô` trúc thánh kiế`m” mũi kiế`m chạm mặt đấ`t, chàng dương đôi mắ`t sáng xanh, xạ thẳng vào bô`n khuôn mặt “Tứ Phan Không Động” bắ`ng những tia giận dữ, lại cá`t tiế`ng trong như chuông quát bảo:

- Cừu mỗ xin báo cho các người một lâ`n nữa nê`u các người cô` tình bức bách tiế`p, thì chớ trách Cừu mỗ vô tình nhé!

Bô`n tên “Không Động Tứ Phan” mặt đầ`y sắ`c giận, sát khí bô`c hiện trùng trùng.

Tứ Phan lão đại bước sấn tới trước trâm giọng hét bảo:

Cừu Thiên Hiệp, ngươi phải biết, Không Động Tứ Phan thà mất mạng chứ chẳng mất chiêu lão hủ, thế liên mạng với ngươi!

Vừa nói dứt, hấn đưa cán “Chiêu hồn phan” gãy, nhả ngay Thiên Hiệp ném thật mạnh đồng thời vươn song chưởng toan tấn công tới tấp...

Ba tên “Tứ Phan” đồng bỏ thanh binh khí, vươn ngay sáu chưởng pháp thủ thế, cùng gào to một loạt:

- Gia gia quyết một mạng với ngươi!

Tiếng “hét” liên hồi, làm rung động cả không gian, bốn tên “Tứ Phan” chỉ dùng xích thủ không quyết, vươn tay trái đẩy mạnh song chưởng thế tựa hung thần ác sát, tên nào tên này đều đơm vẽ ác độc khôn cùng, tám đạo mục quang như tia điện kèm theo tám luồng chưởng lực tựa sơn băng, phất ngay vào người Thiên Hiệp.

HỒI THỨ TÁM MƯƠI LĂM

Vào đấ t Phâ n Dương tìm lão bộc

Cừu Thiên Hiệp nhìn thấ y “Không Động Tứ Phan” quyế t liê u thân thi mạng đánh với mình, chàng vội thâu ngay “Trúc kiế m”, nhảy lùi ra sau hai trượng, buột miệng quát to:

- Tứ vị hãy dừng tay mau! Nhường cho Cừu mỗ nói vài lời:

“Không Động Tứ Phan” không dẫ n được cơn giận lại chẳng nghe Thiên Hiệp hét bảo, bớ n tên vẫn giữ theo đà cũ, xông thẳng vào Thiên Hiệp... chưởng phong lay động không ngừng.

Thiên hiệp thồ i bộ vẫn không được, “Khô trúc thánh kiế m” giao qua tay tả, tay hữu đẩy ra một chưởng “Dã chiế n bát hoang” thân hình uố n khúc như con ô c quấ n, đỡ một thê ... công một chiêu. Mỗi chưởng tung ra một hàm chứa vô cùng kinh lực, tỏa thành một vùng sương vụ nhấ m ngay “Tứ Phan” kích mạnh tới.

“Không Động Tứ Phan” công thê bị hóa giải rơi vào khoảng không, , khiế n bọn chúng tức giận bồ i hô i, kêu rô ng thảm liệt, chia ngay bớ n hướng, quyế t liê u mạng đẩy ra những chiêu kế tiế p, tấ n công Thiên Hiệp... Bớ n ngọn chưởng giao nhau, hợp thành luồ ng kinh phong vĩ đại, như chớp giạt liên hô i, ba đào nổi giận, cuồ n cuộn xoắ n vào mình Thiên Hiệp...

Cừu Thiên Hiệp bị bức bách cuồ ng cả tay chân, nên không thể nào nhẫn nại được nữa. Giữa cơn cá p bách chàng tuố t nhanh “Khô trúc thánh kiế m” vẩy nhẹ một hư thê , tay tả đẩy mau một chưởng và hét:

- Chớ trách Cừu mỗ đã tâm!

Vừa nói dứt, thân mình chàng lắ'c lư' mạnh, chưởng thê' tựa cuồ'ng phong bay ra cuồ' n cuồ' n.

“Không Động Tứ Phan” vừa thắ'y chàng đưa ra chiêu thê', thân mình như xác pháo đêm Ngươn Tiêu, bay ra tứ tán, kẻ thố' i Đông, kẻ lui Tây, sang trái, né giữa mỗi người đề' u tháo lui một trượng, cả bô' n tên giương đôi mắ' t trắ'ng nhìn Thiên Hiệp đề' n xuấ' t thắ' n.

Chỉ vì “Không Động Tứ Phan” liệu định không thắ'ng được “Khô' trúc thánh kiế' m”, nên dùng quyề' n chưởng đề' hộ trước ngực, không ngờ Thiên Hiệp xuấ' t thủ quá đột ngột khiề' n bọn chúng trở tay không kịp mới bị lạc bại như thê'.

Cừu Thiên Hiệp đẩy ra một chưởng đánh bại được đố' i phương, nên lắ'y làm thích thú, hào khí bô' c lên đồng dặc quát bảo to:

- Mạo danh tạo ác, tắ' t cả đề' u do Huyề' t Quang Giáo hành động đổ' lỗi cho ta, vì có gì các người mắ' i bức khổ tại hạ?

Tứ Phan lão đại mặt run lên từng só' thịt nặng giọng gắ' m lên:

Ngươi chớ giả bộ' lộng quý' chính ngươi là tay sai của...

Cừu Thiên Hiệp nổi giận xung thiên, bắ'ng giọng quát trắ' m khiề' p bảo:

- Lớn mặt thực!

Vừa hét dứt, chàng cho “Trúc Kiế' m” vào bọc, rùn mình xuồ' ng thắ' p, đẩy nhanh ra sau song chưởng bắ'ng một chiêu lợi hại không cùng.

- Ô' i chao!

Một tiếng rống thảm thiết nổi lên, bóng người nhảy dựng lên cao hàng trượng.

Tứ Phan lão tứ thừa lúc Thiên Hiệp và Lão đại đầu u khấu, hất lên ra sau lưng chàng toan ám hại, không ngờ Thiên Hiệp sớm phát giác, quật song chưởng ra sau lưng, kích mạnh vào người hất...

Ngay lúc đó một tiếng:

- Bung!

Nổi lên khô khan, thân hình to lớn của Tứ Phan lão tứ, từ cao rơi xuống như hòn đá nặng. Hất buột miệng kêu lên “ôi ôi”, hé miệng phun ra một búng máu tươi, trông rất thảm hại.

Tứ Phan lão nhị thấy đồng bọn thảm bại bèn rống to lên:

- Tiểu tử, ngươi tàn nhẫn quá độ.

Vừa nói dứt, hất nhảy bổ tới trước mặt cây “Chiêu hồn phan” gãy, nhả vào Cừu Thiên Hiệp đánh nhào tới như gió loạn, không chiêu thức gì cả.

Luôn Tứ Phan lão đại và lão tam, hai người cũng đẩy nhanh bốn chưởng trợ lực, thế mạnh như bốn làn gió nặng ngàn phương.

Cừu Thiên Hiệp dùng mảy trộn mắt quát:

- Đã ám toán lại hợp công, các ngươi chết là phải lắm!

Vừa hét dứt, chàng tung ra song chưởng làm ba chiêu đưa ra ngự địch.

Lúc đầu, Thiên Hiệp thấy câu chuyện mờ ám muốn bày giải cho chúng rõ chi tiết, không nỡ đả thương bọn chúng nên chỉ đưa ra những chiêu chưởng tầm thường, không sử dụng đến năm thân

lực. Không ngờ đến phút này cả bốn tên đều tỏ ra điên cuồng khát máu, khiến chàng nổi giận xung thiên, đẩy ra hai luồng chưởng tối lợi hại.

Chưởng phong vừa thoát khỏi tay, réo lên “vi vu” hai chưởng biến thành bốn đạo kinh phong, chia ra tám thế, tám thế tỏa ra ba lối nhả ngay Tứ Phan Lão đại, tam, nhị... xoắn như cơn ba đào cuồng nộ, phủ chụp vào đầu đối phương, thế mạnh kinh thiên động phách.

“Không Động Tứ Phan” ba người, tuy nhận biết không chông lại Cừu Thiên Hiệp, nhưng tình anh em rất nặng, khiến cả ba tận lực hy sinh quyết đấu đến hơi thở cuối cùng.

Giữa lúc cả ba hùng hổ xông tới.

Hốt nhiên.

- Bùng!

Một tiếng nổ long trời lở đất, bóng người quay tròn tròn như cơn vụ, tháo nhanh ra xa đạo chưởng phong bốc khói, tỏa thành cơn tro t thổi mạnh cây khô, cỏ úa, cát nhuyển, bụi mê m, cuốn bay lên dậy đất ngất trời, kèm theo đầy máu vọt tứ phương, mùi tanh lạc giọng...

Cừu Thiên Hiệp đứng yên như núi, khoanh tay nhìn đối phương vẻ mặt uy nghi凛冽.

Ba tên trong “Tứ Phan Không Động” thân mình run rẩy, mỗi tên đều đưa tay chùi vết máu chảy đỏ bên khóe miệng, mặt mày xanh nhợt nhạt, hiện đầy vẻ đau đớn bối hời.

Nếu Cừu Thiên Hiệp chẳng nương tay, ắt ba tên không được như thế này?

Cừu Thiên Hiệp đánh ba tên “Không Động” bị thương trong lòng lắ y làm bắ t nhần, bèn cao giọng nói to:

- Người không diệt hồ ý, hồ vẫn muố n ăn người các vị chó trách tại hạ nhé!

Không Động Tứ Phan lão đại một tay ép vào bụng nén cơn đau rên rỉ bảo:

- Hay lắ m! Gã họ Cừu! Mi đã diệt uy danh “Không Động Tứ Phan”!

Cừu Thiên Hiệp cau mày khó chịu, dịu giọng nói:

-Lỗi không do tại hạ!

Không Động Tứ Phan lão tam, nghiê n rằng gượng nén cơn đau kêu rô ng lên:

- Tên Thiên Hiệp họ Cừu! Người hãy giế t hế t chúng ta đi, để sau này khỏi phải hồ i tiế c!

Cừu Thiên Hiệp nhế ch môi cười khô:

- Họ Cừu không bao giờ hồ i tiế c, dù các người có muố n phục cừu báo oán gì Cừu mỗ xin hầ u tiế p...!

Không Động Tứ Phan gượng mỉm cười đau khổ bắ ng giọng âm trầ m khiế p bảo:

Hay lắ m! Ngày mừng hai tháng hai này, Không động phải ắ t có mặt tại chố n triệu tập “Thiên hạ võ lâm” tại Hắ c Ngục Cô c, nợ máu có vay thì có trả!

Cừu Thiên Hiệp gật đầ u đáp ngay:

- Cừu mỗ sẽ chờ đợi!

Tứ Phan lão đại trầ m giọng nói:

- Hay lắ m chúng ta hãy đi thôi!

Vừa nói dứt, lão đưa tay ra hiệu cho ba tên “Tứ Phan” nhị, tam, tứ... đứng lên, tám tròng mắ t trắ ng bạc, chia ra nhiề u tia oán hờn âm độc nhìn thẳng vào mặt Thiên Hiệp, bắ n đôi chân loạn choạng, xiêu tó bước lắ n ra khỏi Hô ã ng Yế n Nham.

Cừu Thiên Hiệp giương mắ t ngó theo, đế n lúc bắ n tên khuắ t bóng sau rắ ng rừng dày vể ngắ n chưa xóa nhòa trên nét mặt.

Vì vô duyên có, bỗng dưng có người đế n gây sự, lại tạo ra sự oán cừu, chính chàng cũng không hiểu được vì đầ u!

Chàng lại nghĩ thầ m:

- “Tại sao Huyế t Quang Giáo lại gieo họa khắ p nơi đầ u đầ u cũng mạo danh, để họ của mình lại!

Nế u đúng như thế , thì bọn chúng đã gieo rắ c oán cừu khắ p xứ nào là trộm “Thiế u lâm chân kinh”, “Võ Đương kiế m phổ” giế t chế t Thầ n y Hoa tử Phong và “Bạch huyế t Kiế m”, trộm Ngũ Long huyế t câ u...

Một chuỗi câu chuyện nắ i dài, đề u do Huyế t Quang Giáo gây ra.

Tại sao bọn chúng phải làm thế ?

Ngày mừng hai tháng hai, tại Hắ c Ngục Cô c mớ i đại hội, sông hội để làm gì?

Nghĩ đến ngày đại hội Hắc Ngọc Cô c, khiến chàng rúng động cả tâm can, nói lầm bầm :

- “Nhan Như Ngọc phải một lão nương đến bảo ta, ngày mừng hai tháng hai không nên đi dự hội, ấ t việc này bên trong có nhiề u uẩn khúc...”.

Nghĩ đến đây tư tưởng chàng gầ n như bế tắ c chỉ vì trong nhấ t thời chàng đã quên mấ t mấ i lo giao đầ u với bô n tên “Không Động Tứ Phan”, nên không kịp suy nghĩ việc này!

- Nhan Như Ngọc! Tại sao căn dặn ta không được đi dự hội mừng hai tháng hai tại Hắc Ngọc Cô c? Chắ c bên trong có ẩ n khúc gì vĩ đại chứ chẳng không!

Còn cái nhân nào, hiện ở đâu? Có lâm vào hoàn cảnh khó xử nào chẳng?

Hay là... hay là nàng đã nghe theo lời Huyế t Quang giáo chủ mà ưng thuận cuộc hôn nhân?

Nghĩ đến đây, giòng máu nóng vọt sôi bùng trong cơ thể khiến Cừ Thiên Hiệp đưa tay ôm lấ y đầ u rên rỉ:

- Nhan Như Ngọc nàng đâu? Có lẽ nào... chàng dám nghĩ tiế p bước lầ n đế n một cái gò cao, leo đứng lên đây, nhìn về hướng Tông Đà Huyế t Quang Giáo nhìn trầ n trố i vào cõi hư không ngơ ngẩn ngẩn như nhà tu đang trầ m tư mặc tưởng tâm linh hướng vào cõi Nát bàn.

Đột nhiên...

- A Di Đà Phật!

Tiếng niệm Phật trong như chuông ngân buổi sớm, đánh thức Thiên Hiệp tỉnh hẳn cơn mơ mộng.

Tiểu thí chủ! Mạnh giỏi nhé!

Giọng nói vừa dứt, vị chương môn Thiếu Lâm Ngô Phi đại sư đã hiện ra trước mắt.

Cừ Thiên Hiệp thốt kinh, vội vòng tay hướng vào Đại sư thi lễ nói:

- Đại sư, vẫn an khang quý thể chứ! Vãn hạ nhờ trời vẫn mạnh!

Chàng liên tưởng đến nhieu vãn đề nan giải, không thể nói ra cùng một lúc, bất giác chàng chép miệng thở dài.

Ngô Phi đại sư tỏ vẻ ngờ vực, nhíu đôi mi bạc, điềm đàm bảo:

- Thiếu Hiệp! Lão nạp thấy ngươi có vẻ bi thương khó nói, có lẽ nào...

Vị đại sư vụt ngưng lại cúi đầu nhìn xuống đất, chợt thấy trên mặt cỏ rây rắt nhieu dấu máu, lại chép miệng thở dài. Một lúc lâu lão mới điềm đàm tiếp lời:

- Có lẽ nào Thiếu hiệp lại lâm vào nghịch cảnh hay sao?

Cừ Thiên Hiệp đầy lòng uất, chưa biết tỏ lộ cùng ai, nên lấy làm cảm động run giọng trả lời:

- Bạch đại sư! Chẳng giầu chi đại sư, vãn hạ mang nhieu nghịch cảnh nào nề... không rõ đã làm gì nên tội... mà người đời đổ vào mình vãn hạ, không biết bao nhiêu việc: Cừ oán, trộm đạo bất lương, khiến cho mọi giới võ lâm đều nhòm góm và coi vãn hạ như kẻ cừ thù! Tội ác bởi ai gây? Chính vãn hạ không hiểu gì cả?

Ngộ Phi đại sư chớp nhanh viên mi bạc điềm đàm hỏi:

- Thiếu hiệp! Người có thể kể lại cho lão nạp nghe được chăng?

Cừu Thiên Hiệp lắc đầu thiếu não, chỉ cúi mặt thờ dài không đáp.

Ngộ Phi đại sư bỗng rực đôi mắt từ hòa miệng niệm Phật hiệu vừa phá lên cười oan h”:

- A... Di Đà Phật... ha... ha... ha!

Lão lại đổi giọng âm trầm đầy ý nghĩa bảo nhẹ:

- Thiếu hiệp hãy an lòng! Theo luật tuân hoàn hơn quả kẻ gieo hạt lành ắt hưởng quả lành ngày nay năm tàn, Đông tận, vận đạo của ngươi đã đến hồi an hảo, Lão nạp sẽ thay ngươi mở mùa xuân mới, đuổi cơn bỉ cực, bắt hồi thái lai và kể từ đây Thiếu hiệp như cánh buồm thuận gió!

Cừu Thiên Hiệp ngẩng mặt nhìn lão sư, mỉm cười khổ sở đáp:

- Đa tạ đại sư có lời an ủi!

Ngộ Phi đại sư nghe qua, sắc mặt răn lại bằng giọng nghiêm trang cùng cực bảo:

- Tiểu thí chủ chớ nghi ngờ Bần tăng chẳng dùng lời an ủi đâu mà chính là sự thật đầy Thiếu hiệp ạ! Có minh chứng hẳn hoi...?

Cừu Thiên Hiệp run bắn người kêu lên:

- Có chứng minh?

Vừa kêu lên, chợt hiểu mình lỡ lời, vì chàng hiểu rõ ngộ Phi đại sư là một vị lão tăng đạo cao đức trọng, chẳng những là Chương môn

thiếu u lâm, mà còn là Minh chủ của Cửu đại môn phái, cho nên tiếng nói của đại sư là khuôn vàng thước ngọc, mỗi khi nói lời gì... là các giới giang hồ tôn cảm, coi như giáo lý chánh truyền, ai ai cũng đều nể trọng...

Ngộ Phi đại sư không đợi Thiên hiệp hồ i đáp, lão đưa tay xô c lại tăng bào, điề m đàm bảo tiế p:

- Thiếu u hiệp! Nếu Thiếu u Hiệp không trọn tin lời của lão tăng, thì người hãy theo gót bầ n tăng đế n phầ n Dương hồ , đế n đây người mới nhận rõ lời nói của bầ n tăng không hư giả!

Cừu Thiên Hiệp thấ t kinh, vòng tay cúi đầ u nói.

- Đại sư bảo chỉ những lời này, đã mang ơn đại sư thương tình, vẫn hạ há chẳng tin sao?

Ngộ Phi đại sư gật đầ u vui vẻ bảo:

- Được như thế người hãy theo ta!

Vừa nói dứt, Ngộ Phi đại sư lại bước lầ n về phía trước.

Cừu Thiên Hiệp tuy rấ t thấ c mắ c không rõ vị chương môn đưa mình về đâu nhưng lão đã lên tiế ng ngăn ngừa trước chàng há dám hỏi nhiề u sao? Do đó hai chân chàng đi đi động bước lầ n theo bóng đại sư.

Từ Qua Dương Trấ n đế n Phầ n Dương hồ chẳng xa lắ m, người thường đi chỉ độ hai ngày đêm là tới nơi.

Song đố i với hai người này có thể gọi là Lão, Thiếu u cao thủ võ lâm thời bắ y giờ, nên mức khinh công rấ t lỗi lạc, họ chẳng noi theo đường quanh ngổ vắ ng mà băng suô i vượt đèo đi như lướt là đà trên trên ngọn cỏ.

Vào khoảng cuối i canh ba cả hai đã đến hồ Phấn Dương.

Hai người đi dọc trên bờ đê, làm kinh đoàn “le le” đang an ngủ dưới rừng lau già, cạnh bờ hồ, bọn chúng vỗ cánh bay lên và kêu lên: Oang oác!

Hồ Phấn Dương là một thảnh cảnh đệ nhất xứ Quảng Đông, hồ rộng mênh mông ước chừng mười mẫu chu vi, mặt hồ về đêm nước trong vắt, thỉnh thoảng vài tiếng cá ngáp bọt làm rung rinh mặt nước, gợn thành vài nếp sóng lăn tăn.

Tuy là nơi thảnh cảnh sơn thủy hữu tình nhưng không kém vẻ cô liêu tĩnh mịch...

Ngô Phi đại sư lại dẫn Cừu Thiên Hiệp rẽ vào một lối nhỏ, đầu lau vách um tùm, vượt qua mấy khúc ngoằn ngoèo như ruột tượng, là đến một cái làng nho nhỏ của ngư dân vẫn nằm cạnh bờ hồ.

Cái tiếng làng xóm nói đây nghe quá đáng, chỉ vì xóm nhỏ ngư dân này tổng cộng độ tám mái nhà tranh song chẳng kém thơ mộng...

Trước mấy dãy nhà tranh có một vườn nho nhỏ bên dòng sông toàn là hoa muôn sắc, bên Tây sông vô số hoa màu: Cải, rau, khoai, củ, lại có nhiều cái mương dẫn nước hồ vào, có vũng sâu sâu. Một đàn vịt ngỗng độ mươi con nổi lên bè trên mặt ao, chui đầu vào cánh ngụy mê man, tiếng chân người không làm chúng tỉnh giấc.

Dưới ánh nguyệt mờ mờ. Chiếu xuống mặt hồ, khiến người ta trông thấy vô số cá nô đùa trên mặt nước, bơi lội một cách tự do thoải mái.

Cừu Thiên Hiệp thấy cảnh sanh tình chép miệng ước ao, quay sang với Ngô Phi đại sư nở nụ cười hoan hỷ bảo:

Thiếu u Hiệp đang độ hoa niên cường tráng, như mặt trời sớm mọc, hoa nở ban mai, phải tua kiêu công lập nghiệp, dương danh cho hậu thế, vội gì phải nghĩ chán đời, vả lại...

Bỗng nhiên một giọng nói khàn khàn cắt đứt câu nói của đại sư:

Dạ xin hỏi vị nào đây?

Ngay lúc ấy, căn lên tranh trước mắt, vụt sáng lên, cánh cửa bằng phen tre mở hoát, từ bên trong bước ra một bà lão tuổi ngoài bảy chục, tóc bạc, da mồi, tay vịn phiến cửa, tay xách lồng đèn thò đầu ra ngoài xem xét.

Nhìn kỹ bà lão không có vẻ lam lũ như con người chài lưới, mừng tượng như khách thị thành, đôi mắt bà ta ráo hoảnh dường như chưa ngủ.

Ngô Phi đại sư vụt bước đến trước mặt bà liền đàm nói:

- Tiệt đại nương! Bà nẵng là Ngô Phi đây... thật quấ y quá, giữa đêm làm phiến đại nương!

Bà lão là Tiệt đại nương, khi nghe tiệt ng nói của đại sư sắc mặt hân hoan đến tột độ lại ẩng đầu tia kính, bà vội vòng tay xá sát đất cung kính nói:

- Đại sư, Phật giá quang lâm, xin thứ lỗi cho mụ không hay để nghênh tiếp!

Vừa nói dứt bà ta xô cửa thò đầu vào trong nhà gọi to:

- Tiệt Trung! Có Ngô Phi đại sư đến, người mau ra đây bái kiến!

Ngô Phi đại sư vội tiếp lời:

- Tiế t đại ca ngủ rồi sao? Thực làm phiền hai vị!

- Đại sư nói vừa dứt, trong nhà chạy ra một người, lại là ông lão tuổi ngoài tám chục, râu tóc bạc phơ.

Cừ Thiên Hiệp vừa trông thấy người này đã giật mình kinh ngạc.

Nguyên vị lão nhon được gọi là “Tiế t Trung, Tiế t đại ca” là một cụ già cao tuổi, gương mặt đầy vết sẹo. Đôi mắt lão mù bày ra hai lỗ sâu “hoả m”, đôi tròng đã mất hẳn, cánh tay tả đã mất, chỉ còn tay áo buông thõng, mái tóc bạc phau phau, chòm râu trắng xóa, thực trông rất dễ sợ.

Vị Tiế t Trung bước ra sân đã buột miệng nói to:

- Đại sư vạn an! Xin đại sư hãy bỏ tên Tiế t Trung, vì tên này đã chế t từ lâu.

Vừa nói dứt lão đã bước đến bên Tiế t đại nương, tuy đôi mắt mù, nhưng lão không dùng gậy dò đường, mà bước đi rất vững chắc, tiếng nói lại trong như chuông.

Ngộ Phi đại sư điềm đạm bảo:

Đừng nói thế Tiế t đại ca ạ! Lão nạp đêm nay chẳng những là một người khách bất đắc dĩ mà lại đưa đến vợ chồng người một người khách quý nữa!

Tiế t Trung ngạc nhiên kêu lên:

- Cũng là đại sư...

Tiế t nương ngắt lời nói to:

- Lão mù! Vị khách là một Thiế u hiệp đây!

Nguyên Tiế t nương đã trông thấy Thiế u Hiệp từ lúc đầ u.

Cừu Thiên Hiệp không thể nói, nên buột miệng tiế p lời:

- Nhị vị lão bá! Nửa đêm đế n làm phiề n thật là mạo muội!

Tiế t Trung vụt run khễ mấ y nề p sọc, dường như xúc động bồ i hờ i. Bắ ng giọng nói run run lạc giọng hỏi.

- Ô! Vị... khách... tiế ng nói sao quen quá! Tiế c rắ ng không trông thấy được mặt.

Ngộ Phi đại sư điề m đàm tiế p lời:

- Thấ y, dù mắ t sáng, Tiế t đại ca vẫn chưa gặp lầ n nào, nhưng vị Thiế u hiệp đây không xa lạ gì đố i với vợ chồ ng người!

Cừu Thiên Hiệp ngạc nhiên, nhìn Ngộ Phi đại sư hỏi nhanh:

- Đại sư! Hai vị lão bá đây là...

Ngộ Phi đại sư ngắ t lời, thản nhiên bảo:

Hãy vào nhà nói tiế p! Câu chuyện rắ t dài!

Vợ chồ ng Tiế t Trung vội kêu lên:

- Húy! Chúng tôi rắ t vô ý, đêm khuya sương nặng xin lỗi mời hai vị vào nhà!

Cừu Thiên Hiệp vội nghĩ vợ chồ ng vị lão nhân này ắ t là trang ả n sĩ giang hồ , danh gia võ hiệp, đế n lúc lớn tuổi tìm chồ n ả n cư xa lánh sự đòi danh lợi.

Vào đế n nhà chàng thấ y tuy túp lầ u tranh, bày biện thật đôn giản nhưng rắ t sạch sẽ và khoáng đắ ng.

Khi mọi người vừa an tọa.

Tiê't Trung nhìn sang vợ vui vẻ bảo:

- Người mang mớ cá vừa câu, đem ra làm món thỏn cơm, rượu mang ra đây, để đãi vị đại sư và vị tiểu khách nhơn dùng đỡ á'm.

Ngộ Phi đại sư đưa tay áo phấ't chặn lại, đồ'ng thời nghiêm giọng bảo:

- Chưa vội hãy đợi lão nạp bàn xong câu chuyện quan trọng, lão nạp nhấ't định ở lại dùng bữa với người!

Cừu Thiên Hiệp lấ'y làm kinh dị.

Chàng không rõ đại sư dẫ't chàng đế'n đây để làm gì?

Chàng không rõ vì sao Ngộ Phi đại sư bảo:

- “Chuyện quan trọng”.

Chàng ngơ ngác chấp lâu. Đột nhiên... Ngộ Phi đại sư đưa tay chỉ Cừu Thiên Hiệp mỉm cười bí mật bảo:

- Thiế'u hiệp, xin thiế'u hiệp tha thứ sự mạo muội của lão nạp, thiế'u hiệp vén tay áo bên trái, vén lên đế'n vai xem nào.

Cừu Thiên Hiệp như rơi vào cái hồ' đầ'y sa mù, ngạc nhiên kêu lên:

- Đại sư...

Thật bất ngờ, chàng chưa nói hế't lời. Tiê't đại nương ngô'ì một bên vút đứng dậy, giương đôi mắ't thấ't thầ'n nhìn thiế'u hiệp, thảng thố't kêu lên.

- Thiế'u... vị đây chính... là...

Bà ta vừa kêu sáng sô't vừa chạy lằng xằng đế'n trước mặt Cừu Thiên Hiệp, chẳng nói, chẳng rằ'ng, vén nhanh cánh tay áo Cừu Thiên Hiệp lên đế'n bả vai.

Cừu Thiên Hiệp hê't sức khó chịu, chính mình đứng vào địa vị khách để cho bà ta vén áo thực rấ't khó coi, mà không để bà ta vén áo càng không ổn.

Tiế't đại nương tay câ'm mí tay áo, đôi mắ't nhìn sững vào bả vai Thiế'u Hiệp kêu lên thấ't thanh:

- Tiế't Trung! Chàng còn nghi ngờ gì nữa! Không sai một nét!

Vừa nói dứt, bà buông nhanh tay áo, hai tay ôm chầ'm lấ'y thiế'u hiệp, gục đầ'u trên vai chàng, tức tưởi kêu lên:

- Cừu thiế'u gia! Tiểu chủ, người tưởng ta chề't rô'ì ư! Người...

Vừa nói đế'n đây, tiế't đại nương vụt khóc rô'ng lên, tiế'ng khóc rấ't bi ai thảm thiế't.

Cừu Thiên Hiệp không rõ sự gì xảy ra ngạc nhiên đế'n độ xuấ't thầ'n, trong nhấ't thời chàng mở miệng chẳng nói ra lời.

Tiế't Trung vụt đứng phắ't dậy, chạy nhanh đế'n bên Thiên Hiệp, đưa tay mò mẫm lấ'y bả vai trái của chàng, vừa chớp mau đôi mày run giọng nói:

- Thật sao? Tiểu chủ... trời! Cừu thiế'u... gia... đây rô'ì.

Vừa nói đế'n đây, giọng nói khô khè dường như tắ't nghẹn ngang cổ.

Cừu Thiên Hiệp ngạc nhiên nổi điên lên nhìn Ngô Phi đại sư nói như hét.

- Đại sư, sao lại thế này...?

Ngô Phi đại sư từ từ đứng dậy, bước đến bên Thiệu Hiệp chậm rãi nói:

- Tiệt đại ca, đại nương hai người nên bình tĩnh lại đôi chút, chẳng nên làm Cừ Thiên Hiệp thất kinh, có chuyện gì thư thả hãy bàn, chúng tôi còn ở lại đây hết đêm này cơ mà!

Tiệt Trung vẫn nắm vai thiệu hiệp, lại quay sang Tiệt bà trầm giọng bảo:

- Chuyện gì cũng do mụ mà rồi lên, mụ có phát khùng hay chẳng? Tại sao khóc rấm rứt thế, mụ làm kinh động đến Cừ Thiệu gia...

Đại Tiệt nương vẫn chưa nguôi tức tưởi, hai tay buông ra, bảnh giọng oán hờn kể lể:

- Chuyện gì cũng do lão mù mà ra cả, nếu người biết dằn lòng nhường nhịn thì đâu đến nỗi đui mù! Lại để Thiệu chủ bơ vơ, bị người cướp đoạt trên tay người.

Vừa nói dứt, dường như quá xúc động Lão bà ôm mặt khóc ngất.

Cừ Thiên Hiệp ngơ ngẩn đứng lặng người bất động, chỉ vì vợ chồng Tiệt Trung lời qua tiếng lại, rõ ràng liên quan đến thân thế của mình.

Việc truy tầm thân thế mơ hồ này, từ lúc rời “Phi lai sơn trang” không ngày giờ nào chàng không nghĩ tới, không ngờ Ngô Phi đại sư đã vì mình mà truy ra tông tích lạc nơi này, vì thế chàng quay nhìn Ngô Phi đại sư gập rút hỏi:

- Đại sư! Chẳng hay chuyện này ý nghĩa nó ra sao?

HỒI THỨ TÁM MƯỜI SÁU

Hắ'c Ngục Cô'c nơi hội ác ma

Ngộ Phi đại sư mỉm cười điề' m đậm bảo:

- Vị lão nhân Tiế't Trung đây là lão quản gia quán xuyế'n má'y đời cơ nghiệp nhà họ Cừu của người đó! Xin tha thứ cho lão này nói thẳng, chính Tiế't đại nương là mẹ vú đã nuôi thiế'u hiệp đế'n lớn đầ'y!

- Cừu Thiên Hiệp nghe qua cả mừng lẫn kinh ngạc, huyế't khí xung lên tận não quan, từ chỗ ghế'ngô'ì nhảy phắ't đế'n bên Tiế't đại nương, ngã nhoài vào lòng bà lão như đứa bé thơ vừa tức tuổi kêu lên:

- Di!

Tiế't đại nương chưa voi đôi dòng lệ, lại bắ't đầ'u khóc ròng lại rắ't thảm thiế't. Tiế't Trung lầ'n đế'n bên thiế'u hiệp, quỳ nhanh xuố'ng đánh "Bịch" một tiế'ng bắ'ng giọng u sầ'u buồ'n bã tiế'p lời.

- Tiểu chủ nhân, mọi việc do lão nô quá bắ't tài, để luy cho Tiểu chủ nhân phải vắ't vả suố't mười má'y năm trời!

Cừu Thiên Hiệp tay chân luồ'ng cuồ'ng, vội gượng rời Tiế't nương, bước đế'n đỡ Tiế't trung dậy hoảng hồ't hỏi:

- Lão công công! Tiế't công... Phụ thân ta...

Tiế't Trung vừa đứng dậy đã đưa tay vào phía nhà sau ghen ngào nói:

- Tiểu chủ! Theo Lão nô vào trong bái kiến Lão chủ nhân!

Cừ Thiên Hiệp vô cùng ngạc nhiên hỏi ngay:

- Gia phụ còn tại thế ư?

Tiểu đại nương vịn vai Cừ Thiên Hiệp đi phía sau buột miệng kêu lên:

- Tiểu chủ! Đừng nghe lão mù nói loạn, chỉ nhậm!

Khi cả ba qua khỏi gian nhà trên, đến căn giữa Tiểu đại nương xô cửa bước vào, bà đánh lửa đốt nhanh cây nến, ánh sáng đèn chiếu u tỏ khắp gian phòng.

Cừ Thiên Hiệp vừa bước chân vào phòng, vội tỳ nhanh xuống đất, vì chàng nhìn thấy... giữa nhà có bàn hương án, trên bàn đầy đủ nhang, đèn, hoa quả, trên tường giữa bàn thờ, treo một bức họa vẽ một hình người thanh thanh mảnh mảnh, tuổi trạc trung tuấn, dưới chân tượng, trên mặt bàn thờ bày ra một cái bái vị bằng Trâm hương, có khắc một giò chữ mạ vàng đề:

- “Cô ân chủ Thành Châu Nhậm Kiến, Cừ tướng công, húy Vô Kỵ, đại nhơn chi thành vị...”.

Cừ Thiên Hiệp gục đầu xuống đất, khóc như mưa, bằng giọng nói nghẹn ngào bi thiết kể lể:

- Con bất hiếu là Thiên Hiệp, không nên được công ơn dưỡng dục sinh thành, không cung phụng gia gia nơi Thiên linh được, tội nghiệt rất thâm trọng, cầu xin gia phụ có linh xin phù trì cho con trả được mối thù nhà, ngày rửa được hận cừu con xin bề kiến về quê, trọn đời chài lưới làm ăn, không xuất diện giang hồ nữa!

Ngay lúc ấy Ngô Phi đại sư và Tiểu Trung cũng vừa vào đến nơi.

Tiê't Trung và Tiê't đại nương, quỳ hai bên Cừ Thiên Hiệp, cả ba người cúi mặt khóc ngất.

Ngô Phi đại sư bước vào phòng đã niệm:

- A di đà Phật! A di đà Phật...

Vừa niệm một tràng Phật hiệu lại từ từ lên tiê'ng:

- Hôm nay chủ bộc các người được trùng phùng đây là hỉ sự của nhà họ Cừ, vả lại chề't là hê't, các người có bị thương chỉ vô ích mà còn hao tổn tinh thần thiê'u hiệp, người có nhiê'u trách vụ, chớ quá bị thương mà hao mòn thân thể!

Cừ Thiên Hiệp cô' dẫn con thô'ng khô'c, vẫn quỳ trên đấ't, song hướng vào vợ chồ'ng Tiê't Trung lạy mắ'y lạy nói:

- Mười mắ'y năm qua, mong ơn thờ phụng vong phụ, thay ta cúng bái xin Tiê't công, Tiê't di nương nhận vài cái lạy tạ này!

Vợ chồ'ng Tiê't Trung vội cúi đầ'u lạy đáp lễ.

Bắ'y giờ Ngô Phi đại sư đưa mắ't nhìn Thiên Hiệp mỉm cười nói:

- Thiê'u hiệp, hiện giờ chúng ta nên bỏ qua những tình tiê't nhỏ nhặt mà bắ't đầ'u nói về' chánh sự!

Cừ Thiên Hiệp bắ'y giờ tâm dạ mẫn loạn như kim châm, dao cắ't, thần thờ' hời:

- Đại sư! Chẳng hay chánh sự là việc gì?

Ngô Phi đại sư điề'm đạm trả lời:

- Lão nạp đi tìm tông tích Thượng thừa Hoa pháp chân kinh mắ'y tháng trước đây, lão nạp đã đi suô't từ Nam ra Bắ'c, đôi hải cò đã

dầm gâ`n mười ba tỉnh Trung Nguyên, hỏi thăm các môn phái võ lâm về` quyền chân kinh của bản tự, trong lúc bất ngờ lão nạp gặp lại vợ chồ`ng Tiế`t đại ca tại Phầ`n Dương hồ` này!

Tiế`t Trung quá hân hoan nên vui vẻ chèn lời:

- Nế`u vợ chồ`ng lão nô không gặp đại sư cho biế`t tin tức Thiế`u chủ ấ`t vợ chồ`ng lão nô sẽ ân hận mãi, khi chế`t cũng chẳng mặt mũi nào dám ngó Lão nhân gia!

Cừu Thiên Hiệp lại đưa nhìn Ngô Phi đại sư bắ`ng những tia trùu mế`n, đồ`ng thời chàng lại nghĩ theo lời nói của đại sư, ấ`t hẳn vì lão đại sư đã tìm ra manh mớ`i quyền “Chân kinh” của Thiế`u Lâm, do đó chàng thuận miệng hỏi ngay:

- Đại sư, đa tạ người lo lắ`ng nhưng không rõ “Chân kinh”...

Ngô Phi đại sư khoát tay chặn lời, chàng mỉm cười bảo:

- Lão nạp nói hai chữ Chánh sự đây, không cô` ý ám chỉ đề`n Thượng thừa Hoa pháp chân kinh của tậ tự đâu.

Cừu Thiên Hiệp ngạc nhiên kêu lên:

- Chẳng hay...

Ngô Phi đại sư cười tủm tỉm, đưa tay chỉ vào mình Thiên Hiệp ngắ`t lời:

- Chánh sự là những điề`u ân oán do bản thân thiế`u hiệp mà ra đầ`y!

Cừu Thiên Hiệp giật mình mắ`ng thầ`m: Ta thật là hồ` đồ`, vừa gặp được người này sự hoan hỷ quá độ, thành ra u mê rô`i quên bắ`ng

đi mớ i thù cha chưa trả, vì thế chàng cảm nghe nóng mặt, ngượng nghịu đáp:

- Nếu đại sư không nhấc nhỏ, vẫn hạ suýt quên rồi!

Ngộ Phi đại sư thở dài, điềm đàm bảo tiếp:

- Thêm vào đây mớ i huyết cừu của Thiên Hiệp đồ i với quyền “Chân kinh” có liên quan với nhau.

Cừu Thiên Hiệp thất kinh, cả mừng nói:

- Thật vậy ư? Ngộ Phi đại sư gạt gù mỉm cười bảo:

- Phải đây thiếu hiệp ạ! Song lẽ cả hai câu chuyện đó một người gây ra... chỉ một người!

Cừu Thiên Hiệp quá sốt ruột hỏi!

- À! Vậy hă n là...

Ngộ Phi đại sư chớp nhanh viền mi bạc nghiêm giọng tiếp lời:

- Thôi mệnh Diêm la Dị Đại Cương!

Cừu Thiên Hiệp kêu lên kinh dị:

- Húy! Là hă n?

Tiết Trung đứng bên ngoài, nghe đến đây lắ n lại sát Thiên Hiệp, bắ ng giọng ắ m như chuông, chèn lời:

- Thiếu chủ! Cừu tiểu gia: Giữa một đêm rắ m vào tiết Trung Thu, mười bảy năm về trước, Cừu lão chủ đã từ biệt giang hồ treo kiế m ẩn cư, không ngờ vào khoảng canh ba, Thôi mệnh Diêm la Dị Đại Cương dắ t theo Tam nghĩa Cửu hiệp cùng một số đông ác ma

hắ c đạo, tổng số có trên trăm người, bọn chúng tủa ra vây phủ “Thầ n châu sơn trang” vây chủ nhơn, giết gia tộc!

Cừu Thiên Hiệp giương đôi mắ t đỏ gầy, ắ n đầ y sát khí vì quá giận chàng hỏi to như quát:

- Tiế t công công! Cha ta đã treo kiế m ắ n cư tại sao chúng lại...?

Ngộ Phi đại sư khoát tay chặn lời chậm rãi nói tiế p:

- Lúc Cừu đại hiệp sanh tiề n gét kẻ ác như cừu thù, Dị Đại Cương lúc khai sáng “Huyế t Quang Giáo” lập căn cứ tại Hàn sơn “Vong hồ n trại” chuyên hành ác sự, cha của người nghe biế t được đang đem đơn thân độc kiế m vào Vong hồ n trại Hàn sơn phá tan hoang doanh trại của chúng và giế t sạch bọn ác ma, Huyế t Quang Giáo vì thế phải hạ cò giải tán bàn hội!

Tiế t Trung sụt sùi như nhớ lại dĩ vãng xa xăm, bèn lên tiế ng nói tiế p:

- Đại sư nói rấ t đúng, Lão chủ nhơn là người khoan nhơn trưởng giả, ít để tâm phòng bị một ai, thành thử Dị Đại Cương trố n thoát ra ngoài hải đảo xa xăm, ngày đêm khổ luyện võ công nuôi chí báo thù, hắ n lại câ u kế t với hắ c đạo, ác ma kế t thành một đoàn người, sau đầ y tìm đế n “Thầ n chân sơn trang” báo hận!

Cừu Thiên Hiệp nóng ran cả mặt, nghiế n răng bảo to:

- Hay lắ m! Ác ma! Cừu Thiên Hiệp này không trả được huyế t cừu, thế chẳng số ng nữa!

Tiế t Trung lại chậm rãi tiế p lời:

- Giữa lúc đêm hôm nguy câ p, Lão chủ nhơn bệ Thiế u gia trao cho lão nô, căn dặn lão nô đem thiế u gia trố n lên núi Chung Nam

Sơn tìm đến Huyền Hư cung, trao cho hạ phu nhân nuôi dưỡng!

Cừu Thiên Hiệp nghe qua rúng động cả tâm can vội nhanh miệng hỏi ngay:

- Hạ phu nhân? Có phải bà này là “Nhất đại yêu cơ” Huyền Cung chủ nhân phải không?

Ngộ Phi đại sư gật đầu, đôi mắt lim dim như hỡi tiếc những thời xuân mộng, bằng giọng êm đềm bảo tiếp:

- Đúng đây thiếu hiệp ạ! Lúc xuân thời ta có nghe nói, Nhất đại yêu cơ, với cha người là cặp nhân tình tuyệt thế, trai tài gái sắc thực ít kẻ sánh bằng về sau không rõ đôi bên thắm thắc thế nào mà cha người và nàng mỗi người đi mỗi ngã, cha người mới kết hôn với một thiếu nữ khác xinh đẹp hơn nàng, và hạ sanh ra người đó, còn nàng lại gả nghĩa với Hạ đình Huy chủ nhân “Huyền cung huyệt ma...” vậy!

Cừu Thiên Hiệp nghe qua sực nhớ lại câu chuyện cũ, lúc nàng đến Chung Nam Sơn, lần đầu tiên gặp “Hạ phu nhân” bà đã tỏ ra niềm nở nói chuyện một thôi dài. Mấy lần sau “Mẹ con Nhất đại yêu cơ” tử tế với chàng, rất mực lo lắng và săn sóc đủ điều, nguyên bà ta tưởng tình cũ ngày xưa mà giúp đỡ cho chàng rất thành thật, ưu ái như người mẹ thương con, nghĩ đến đây, Thiếu Hiệp quay lại nhìn lão Quân gia hỏi tiếp:

- Tiệt công! Rồi... Người có đưa ta đến Chung Nam Sơn không? Hay là Hạ đình Huy lại chẳng nhận chúng ta?

Tiệt Trung thở dài lắc đầu đáp:

Đều chẳng phải!

Cừu Thiên Hiệp ngạc nhiên hỏi:

- Vậy câu chuyện ra sao?

Tiê't Trung nghe qua tái mặt, các vế't se'ot run lên bầ'n bật, gương mặt xấ'u xí càng xấ'u xí hơn trông rấ't khủng khiế'p, chứng tỏ tâm trí lão đang giao động mãnh liệt.

Tiê't đại nương vội lên tiế'ng, nói tiế'p:

- Mọi việc đề'u do lão mù này mà hư hỏng, thực là Quỷ già vô dụng!

Tiê't Trung nghiê'n rằng thành tiế'ng, toàn thân run lên bầ'n bật.

Ngộ Phi đại sư nghiêm giọng bảo:

- Tiê't nương, người chớ nên trách oán đại ca, giữa lúc bao vây “Thầ'n châu nhấ't kiế'm” mỗi tên đề'u là một gã ma đầ'u ác hại, công lực phi phạm, Cừu đại hiệp còn cự' đương không xuể, huố'ng là tài nghệ của Tiê't đại ca?

Cừu Thiên Hiệp thấ'y Tiê't Trung quá bi đát nên động lòng bèn dùng lời an ủi:

- Đại sư dạy rấ't phải, tại hạ đâu dám phiê'n nhị vị ân công.

Tiê't Trung thở dài buồ'n bã nói:

- Chỉ vì lão nô quá nông nổi, lúc lão nô bồ'ng tiểu chủ toan chạy tro'ng thì chẳng may... làm... nhưng... mà

Tiê't đại nương cả giận cướp lời chồ'ng nói:

- Lão Mù, còn gì phải nói nữa mà phải kêu “nhưng mà, nhưng mà” làm gì?

Ngô Phi đại sư đưa tay ngăn lời Tiế t đại nương, ngắ m ra hiệu cho Tiế t Trung kể tiế p.

Cừu Thiên Hiệp trông thấ y hoàn cảnh như thế , nên hiểu ý Đại sư lên tiế ng bảo:

- Tiế t công công! Về ` sau như thế nào?

Tiế t Trung thở dài áo nãu rầ u rĩ tiế p lời:

- Về ` sau ư? Thuộc hạ nhớ lại. Lão nhân gia còn lưu lại một vị tiểu thơ chừng một tuổi không rõ...

Cừu Thiên Hiệp há mồm ngạc nhiên hỏi:

- Tiểu thơ?

Tiế t đại nương nghe qua, vội nhanh miệng trả lời:

- Chính là bảo muội của thiế u gia á y!

Cừu Thiên Hiệp quá mừng hỏi lên như điên khùng:

- Ta mà có bảo muội? Ta có bảo muội... vậy là em gái ta đâu... tên gì...?

Tiế t Trung cau mày nhăn nhó dường như hồ i tưởng chuyện xa xưa, chồ c chồ c thở dài nãu ruột:

Lúc lão nô bệ Thiế u Hiệp ra ngoài, lại sợ phải động thủ hạ chiêu, nên mang tiểu chủ ra sau lưng, nhắ m phía sau hậu viện chạy trốn, không ngờ... ôi! Đau thay: khi vừa đế n giữa sảnh đường, hồ t gặp trên hai mươi cao thủ tủa ra bao vây!

Cừu Thiên Hiệp bóp mạnh hai tay vào nhau mồm hôi rịn ướ bắ ng giọng kinh ngạc kêu lên:

- A! đề n hai mươi cao thủ sao?

Tiê t Trung gật gù nói nhanh:

- Phải đầ y trong số này có nhiề u tên biế t mặt lão nô, bọn chúng không nói nửa lời, tuô t dao dương kiế m vây chặt lão nô, buộc lão nô phải giao Tiểu chủ cho chúng nó, chúng nó bảo nế u lão nô ưng thuận bọn chúng sẽ tha chề t ngay!

Tiê t Trung nói đề n đây, dường như dĩ vãng diễn ra trước mắ t, hai tay lão vỗ mạnh vào ngực, cau mày nghiế n răng nói lớn:

- Ta tưởng có nói với bọn chúng chỉ vô ích và yêu câ u càng uông lời, đồ ng thời cơn giận xung lên tô i mặt, ta tuô t nhanh cặp giản bạc thề chề t mà đánh với bọn chúng, hầ u bảo hộ thiế u gia!

Ngộ Phi đại sư chớp nhanh viề n mắ t bạc, điề m đạm tiế p lời:

Tiê t Trung nghe qua thêm chua xót, run giọng tiế p lời:

- Cũng vì lão nô không tự lượng sức mình, mà hành động mù quáng, nên trong vài ba chiêu thức, đã bị trọng thương, ngắ t đi không rõ gì cả!

Tiê t đại nương rầ u rĩ tiế p lời:

- Sau khi bọn ma đầ u giải tán và đi xa tôi mới đi tìm trong đồ ng xác chề t, lôi lão Tiế t ra, lúc đó tiểu chủ đã mắ t tích, mà lão Tiế t mang trên mình đề n ba mươi mắ y vết thương, đôi mắ t lại bị người dùng gươm khoét mắ t, chỉ còn thở thoi thóp sự chề t đã gầ n kề , tôi mới chạy vào phòng Lão chủ nhân tìm được gói thuố c “Vạn ứng bá bửu tan”, nhờ đó mới cứu lão Tiế t thoát chề t!

Tiê t Trung điề m đạm nói thêm:

- Phải chi ta chết là hay hơn cả, vì sau chuyện này, tôi đâu dám vác mặt đến Chung Nam Sơn, do đó ta mới dấn hiên nội đây, hết qua Đông đến Tây trôi nổi bên bờ sông khắp xứ cũng may cho ta, mặt đầy thương tích, nên đổi cả diện mạo thuở trước, vì thế bọn Ma đâu không một tên nào nhận ra...!

Tiết đại Nương lại dịu giọng tiếp lời:

- Vợ chồng chúng tôi, rày đây mai đó, cốt ý là tìm xem Thiệu gia hạ lạc nơi nào, nhưng ròng rã mười mấy năm trời, vẫn không tìm ra tin tức nào cả. Do đó, vợ chồng chúng tôi mới đến trú ngụ nơi đây, vọng bản thờ cúng Lão chủ nhân, mong chuộc lại những lỗi lầm, cho đến nay, lòng thành đã đến Hoàng thiên, nên xuôi khiên gặp lại Cừ Thiệu gia... ở chốn, này...

Vừa nói đến đây, vợ chồng Tiết Trung đột nhiên xúc động khóc ròng lên, tiếng khóc tan toan thảm khổ, khiên người nghe cũng chua xót bồi hồi.

Cừ Thiên Hiệp nước mắt doanh tròn, song cố ngăn sự uất nghẹn, hỏi tiếp:

- Phụ thân ta sau cùng chết về tay ai? Thi thể vùi lấp tại đâu?

Tiết đại nương đáp nhanh qua giọng lệ nói:

- Lão chủ nhân chưa chết tại dương trường, mà mang tâm thân đầy thương tích, nhắm hướng Thiệu Huyết Bảo chạy như bay đến!

Cừ Thiên Hiệp rung động toàn thân kêu lên:

- Thuyết Huyết Bảo?

Chàng lại sức nhớ đến câu chuyện “Cái thế Ma quân” nên lấy làm hoài nghi, nói:

- Thuyết Huyết Bảo đâu phải là hạng người lương thiện “hắn” giao du đầy dẫy với các tay hắc đạo Ma Đà u. Tại sao gia phụ lại hướng về ngã ấy mà chạy, chẳng hóa ra dâng thịt vào miệng cọp hay sao?

Ngộ Phi đại sư lắc đầu thở dài, bảo:

- Thiệt hiệp! Lòng cha mẹ thương con như biển hồ lai láng!

Cừ Thiên Hiệp lấy làm khó nghĩ, vội hỏi:

- Xin đại sư cho biết ý nghĩa!

Ngộ Phi đại sư chép miệng thở dài, bằng giọng trầm trầm bảo:

- Vì lúc đó Cừ đại hiệp chưa biết người mất tích, nên không ngừng ngại dâng xác vào miệng cọp, cũng chỉ vì người, mà đại hiệp không chạy đến Chung Nam Sơn tỵ nạn, vì sợ kẻ thù theo dõi ý người muôn Tiệt đại ca đưa người đến Chung Nam Sơn cho được an lành!

Cừ Thiên Hiệp kêu lên một tiếng “A” đau đớn vợ chồng Tiệt Trung cảm động rơi lệ đầm đìa Ngộ Phi đại sư chậm rãi nói tiếp:

- Theo lão nạp được biết, lúc nào Thiệt Huyết Bảo, cha người trở oai thần vùng kiếm sát hại trên ba mươi tên cao thủ Thiệt Huyết Bảo, rồi mang tám thân đầy thương tích chạy hướng Tây Bắc, từ đó không nghe tin tức gì nữa!

Cừ Thiên Hiệp nhìn lên bàn thờ bốc khói, đôi mắt mờ lệ, lại trầm giọng hỏi!

- Còn bức chân dung thế nào?

Tiết Trung ghen ngào nói tiếp:

- Về sau Lão nô được tin Lão chủ đã thác tại Hạ Lan Sơn, vì thế Lão nô mới lập thần án, đem bức chân dung để thờ phụng:

Ngộ Phi đại sư điềm đạm nói:

- Theo cá tính của Cừu đại hiệp lúc sanh tiền, nếu đại hiệp chưa chết, ắt là trả mối Cừu rồi, đâu để đến ngày nay!

Cừu Thiên Hiệp ngẩn mặt nhìn thần vị, cúi đầu mặc niệm rất lâu.

Nguyên chàng đã rung động toàn thân, vì bức tượng chân dung Cừu vô Kỵ, giống hao hao một người mà chàng đã gặp qua đôi lần? Chàng cố moi óc suy tư vẫn không nhớ người đó là ai, nhân có ấy chàng quay sang Tiết Trung hỏi:

- Tiết công! Ai đã họa tượng gia phụ thế? Theo bức chân dung có giống gia phụ lúc sanh tiền hay chăng?

Tiết Trung buồn rầu đáp:

- Lão nô mù mắt nào thấy chi, chẳng qua nghe gia nội nói lại, bức chân dung giống như người thật!

Ngộ Phi đại sư đỡ lời nói tiếp:

- Thiếu hiệp giống như Cừu đại hiệp như đúc!

Ngay lúc ấy, Tiết đại nương từ nhà sau bưng lên một mâm com bốc khói, trên mâm có hai chiếc đĩa cá chép hấp cực to, và ba bát rượu hâm nóng.

Nguyên đại nương, thừa lúc mọi người ôn lại ký ức, bà ta lên ra sau nhà làm cơm, rượu.

Khi Tiể t đại nương vừa bước đế n cửa phòng đã nghe rõ mọi việc, bèn đặt mâm cơm lên bàn, lớn tiế ng nói chen vào:

- Tượng! Tượng phải không? Bức tượng đã họa vào mùa xuân, trước kia “Thâ n châu sơn trang” bị tiêu thổ, giữa lúc hỗn loạn, tôi mang tượng chạy đi tro n, toan tìm kiế m Thiế u Gia giao lại, song tìm mãi không gặp tôi mới lấ y ra đặt bàn thờ phụng bức tượng này giồ ng hệt Lão nhân gia, nghe đâu người vẽ ra nó là một đại danh sư đấ y!

Nói đế n đây, bà ta hướng vào Đại sư và Thiên Hiệp mời mọc:

- Đại sư! Tiểu chủ, xin mời dùng bữa cơm hàn giả này!

Cừu Thiên Hiệp không còn lòng nào ăn uố ng, nhưng muố n phụng bô i Ngô Phi đại sư, bấ t đấ c dĩ chàng mới ngô i xuố ng hầ u tiế p khách...

Tiể t đại nương lại vào phòng bưng ra hai đĩa thực phẩm, hào và cải ướp cam thảo trứng gà chung.

Ngô Phi đại sư là người cao tăng đấ c đạo, không kiêng cử chay lạc, chỉ dùng rượu thịt theo thấ tục.

Giữa lúc mọi người câ m đũa, dùng cơm...

Cừu đại hiệp sực nhớ chuyện cũ, bèn câ t tiế ng hỏi:

- Di Tiể t! Vê` việc em gái ta...

Tiể t đại nương bị gọi đột ngột, sượng đỏ mặt điề m đạm trả lời:

- Tiểu thư ư... tiểu thư lại do một người vú khác săn sóc lúc tiểu thư vừa đúng một tuổi trông rất dễ thương đã khỏe lại đẹp Lão chủ nhơn phu phụ, cứng như vàng ngọc.!!

Cừ Thiên Hiệp nóng lòng như lửa đốt hỏi nhanh:

- Em gái ta có giống ta chút nào không, trên bả vai trái có ba nốt ruồi son chứ!

- Không có!

Tiểu đại nương vừa trả lời vừa suy nghĩ, cô ôn lại ký ức, nói lầm bầm:

- Phụng tiểu thư...ư.. giống hệt... không...

Cừ Thiên Hiệp gật gù buông ra một tiếng:

- A?

Nguyên chàng sức tưởng một việc rất vu vơ:

- Chính mình là một trang tu mi nam tử, bị lão Hùng phong vạn lý Nhiệm tử Huệ bắt đi, bắt quá là chịu sự tủ nhục, hay nhọc nhằn về thể xác mà thôi. Chứ em gái ta, nếu bị kẻ thù bắt giữ, ắt em ta sẽ gặp nhiều hoạn nạn. Ôi! Sẽ chịu bị thảm gấp muôn lần... và biết đâu... hậu quả không thể nào lường được...!

Cha mẹ ta đã chết, chết là hết, không còn gì để lo lắng! Nhưng ... người sống...lại là em gái ta...là dòng bào ruột thịt...thà rằng Tử biệt còn hơn phải sanh ly...!

Vì thế, chàng lên tiếng truy vấn:

- Em gái ta là họ Cừ chứ?

Tiê't đại nương khoát tay, lắ'c đầ'u nói nhanh:

- Không - không - Tiểu thư gọi là Hắ'c Phụng do Lão chủ nhân...

Cừu Thiên Hiệp cả kinh đứng phắ't dậy, buột miệng hô to:

- Hắ'c Phụng! Trên đời này sao có sự trùng hợp khéo tuyệt như thế'!

Chàng vừa nói dứt, những người ngô'ì vây quanh bàn vụt đứng phắ't dậy, giương mắ't nhìn Thiế'u Hiệp dò hỏi:

Ngộ Phi đại sư vẻ mặt đầ'y nghi vắ'n buột miệng hỏi:

Thiế'u hiệp...

Lão sư chưa nói hế't lời, bỗng nhiên bên ngoài có tiế'ng chân người, dầm lên sân đá sột soạt, tương tự như nhiề'u người đế'n trước cửa túp lều tranh.

Cừu Thiên Hiệp thắ't kinh kêu to:

- Trước sân có người lạ!

Ngộ Phi đại sư đứng thẳng lên hỏi:

- Vị bên ngoài là ai?

Có tiế'ng đáp dội vào trong:

- Không ngờ nhà sư cũng lại đây à!

Ngay lúc ấy ngoài cửa lều vang lên nhiề'u tiế'ng xôn xao và ngựa hí inh ỏi.

Nhắ't Đại Yêu Cơ mình khoát xiêm lục chẳng đợi chủ nhà lên xô cửa đi thẳng vào nhà, khi đế'n cửa phòng bà vụt đứng khựng lại,

giương đôi mắt tuyệt đẹp như phượng nhãn nhìn chăm chú vào bức họa “Thần châu nhât kiể m” Cừu vô ky đế n ngân ngơ.

Cừu Thiên Hiệp thoát trông thấ y, vui mừng khôn tả, vội chạy bươn bả ra cửa phòng, vòng tay thì lễ nói:

- Tiề n bồ i...

- Nhấ t Đại Yêu Cơ khế lắ c đầ u nói:

- Ta với cha ngươi đã kề t nghĩa... anh em, ngươi phải gọi ta là Cô Cô...!

Vừa nói xong, bà ta lại đưa tay chỉ ra sân, thuận miệng bảo:

- Có Liên Nhi và Hắ c Phượng cùng đi, ngươi mau ra đón bọn chúng vào!

Lúc bấ y giờ từ phương xa tiế ng gà gáy rộ, báo hiệu trời sắ p sáng.

HỒI THỨ TÁM MƯỜI BẢY

Nỗi oan khiên giải thích giữa

... quâ`n hùng ...

Đông tâ`n năm cuô`i, theo định luật của thời tiế`t thì khí.

Hôm nay trời xuân â`m áp, gió xuân phảng phấ`t cảnh sắ`c đua tươi, hâ`u hế`t mọi sự vật ở thê` gian, xem như cùng hòa theo ý xuân mà thay đổi mới, và trở nên tráng lệ huy hoàng.

Ánh mặt trời rực rỡ tựa hồ` như chiế`u đường hanh thông cho Cừu Thiên Hiệp hâ`u thắng tiế`n đế`n một thắ`ng lợi cuô`i cùng.

Trên đường đế`n Sào Hồ`, tuy đầ`y đầy những hoa thơm cỏ lạ, liễu xanh, đào hồ`ng cây lành, suô`i ngọt, nhưng bên ngoài tuy phong cảnh này còn ẩn chứa lò` mờ sát khí, cùng những bắ`t trắ`c hải hùng khôn lường được.

Lầ`n theo con đường ngoắ`n ngoè`o dẫn vào Hắ`c Ngục Cô`c, hôm nay chỉ có dầ`u chân người đầm nát ngoài ra không có một tiế`ng động nhẹ nào, chim không hót, thú không kêu càng tạo cho cảnh hoang liêu đượm mùi tử khí trập trùng.

Hôm nay là ngày mừng hai tháng hai, ngày đại hội võ lâm, trên các nẻo giang hồ`, hào hiệp, hắ`c đạo, ác ma kéo nhau đi từng đoàn hướng về` Hắ`c Ngục Cô`c, họ cúi đầ`u đế`m bước, gương mặt người nào cũng lộ` vẻ trầ`m tư, phút chồ`c họ lại cau mày hàm chứa sự lo âu hoắ`ng nặng, vừa đi họ vừa đưa mắ`t nhìn tứ phía, dường như họ e ngại một tai nạn bắ`t trắ`c theo đuổ`i bên lưng.

Đường vào núi càng sâu, ánh sáng cũng dầ`n dầ`n tồ`i lại.

Ngay Cô c khẩu “Hắ c ngục”, có dựng một tòa lư bô ãng muôn sắ c, hai bên công vào có treo hai bức hoành phi, khắ c theo lối i chân phương đại triện, nề n bắ ãng gõ mun, chữ bắ ãng hoàng sa khắ m.

Bức trên đề : “Thánh địa của Tổng giáo Huyê t Quang”.

Bức dưới đề : “Long niên ngày hội luận kiế m”

Dưới hai bức hoành là hai câu liên đố i bắ ãng nhưng treo dọc hai bên trụ công, nhìn vào hai câu liên khiế n người người ái ngại lo âu, vì ý nghĩa gầ n như đe dọa đầ y khủng bố .

Câu liên bên hữu viế t:

- Huyê t Quang dương uy, nhập cô c hưu tô ãn vọng tương.
“Huyê t Quang trở oai thầ n, vào cô c chớ nên nghĩ quắ y”.

Câu liên bên tả đề :

- Kiế m khí nghi hàn, xuấ t sơn tài toán toàn thân.
- “Kiế m khí rắ t lạnh lùng, ra khỏi nói mới hay còn mạng”.

Vào tòa Lư bô ãng, lại thắ y hai bên vệ đường cỏ bay phắ t phối, đầ y đủ sắ c màu nhìn kỹ lại thắ y là, hiệu kỳ của các môn , phái, bang, hội, xế p bày rắ t thú t.

Hắ c Ngục Cô c ba bên là vách núi thẳng một mặt là ngọn sông sâu.

Giữa cô c là một thung lũng Sào hồ , nơi đây có một khoảnh đầ t rộng lớn, chu vi gầ n ba trăm trượng, giữa trung tâm khoảnh đầ t cá t một tòa “Luận kiế m đài”, đài cao ba trượng, xung quanh treo

hoa, kê t lưạ, mặt đài là một sàn gỗ, rộng trên mười mấ y trượng
vuông, đứng trên đài có thể nhìn thấ y cảnh vật mọi nơi.

Bên tả luận kiế m đài có bầ y ra mười cái bàn gỗ, bảy cái bàn còn
lại trên mặt mỗi cái bàn để một cái hộp sơn son lớn, nhỏ, khác nhau,
ba chiế c bàn còn lại, trên mặt bàn lại để trố ng, chỉ trải một thảm lưạ
che mặt bàn, ngoài ra không có đặt vật gì cả.

Bên hữu luận kiế m đài, có năm chiế c ghế bành bọc da hổ theo
loại Giáo ỹ Thái Sư, xế p thành hang ngang hướng mặt ra khán đài,
trên năm chiế c Giao ỹ vẫn chưa có người ngồ i.

Cách “Luận kiế m đài” năm trượng lệch về hướng đông, có một
tòa khán đài lộ thiên, chứa chừng năm trăm người, song số khán giả
đã ngồ i chật khán đài, trong số khán giả dự hội, đa số là cao thủ
của Cửu đại môn phái, ngoài ra còn có toàn thể cao thủ từ tam sơn,
ngũ nhạc về dự đại hội, hàng đầ u dành riêng cho tôn sư, chương
tôn, chương phái hoặc các danh thủ độc lập, song vẫn còn trố ng một
số ghế chưa có người ngồ i ở hàng đầ u, về mấ y hàng sau đã chật
như nêm.

Bên hữu “Luận kiế m đài” lại có một tòa khán đài lộ thiên song
hơi nhỏ hơn, chỉ chứa độ hai trăm người khán giả của đài này có một
điểm rấ t đặc biệt, là họ vận toán áo cộc quầ n đen, trên ngực mỗi
người đề u có in một bàn tay máu rấ t nổi bật, trông qua rấ t dễ sợ,
đầ y toàn là nhân vật của Huyế t Quang Giáo, gồ m những tên Hắ c
Đạo Ma Đầ u, Áp trại chủ, Đại đầ u Mục, họ không ngồ i yên lặng mà
qua qua, lại lại như phô trương lực lượng, đầ y khát máu, của một
giáo phái lấ y chữ Máu làm phương châm.

Lúc bầ y giờ, mặt trời đã lặn dần dần ở non Tây, mây chiề u hạ
xuố ng thấ p, bức màn đêm u ám cả vạn vật núi đầ i.

Một luồng gió sau hậu trường luận kiếm dài thối tới, từ bên trong nhảy vọt ra hai bóng người theo thế “Băng vân phục vũ” trên tay mỗi người cầm một cây đuốc, họ phân ra thế “Nhị long xuất thủ” lượn mình như con rồng vờn nước, trong nháy mắt, đã châm đốt hàng ngàn ngọn đuốc quanh tráng cháy sang rực.

Ánh trắng non nhọt nhạt, bị hàng ngàn tia sáng đuốc làm át hẳn.

Bỗng nhiên.

- Cheng!

Một tiếng thanh la nổi lên cao vút, làm rung chuyển cả tràng, báo hiệu đã đến giờ khai mạc.

Bây giờ, toàn thể khán giả im phăng phắc, lặng như tờ.

Một bóng người, từ khán đài Huyết Quang nhảy vọt lên sân luận kiếm dài, bằng thân pháp “Phi long nhập vân”, mau như tên bay nhẹ như lá rụng, chỉ chớp mắt đã hạ xuống không gây một tiếng động nhẹ.

Bên khán đài Huyết Quang Giáo vỗ tay hoan hô nhiệt liệt. Trái lại khán đài bên tả lại im phăng phắc chỉ vì khán giả bên tả khán đài nhìn thấy kẻ thượng đài khinh công rất tầm thường, chẳng lấy gì làm lạ. Cũng bởi, họ toàn là cao thủ, công lực bất phàm.

Kẻ thượng đài chính là “Huyết Quang Giáo” Thủ tọa hộ pháp “Kiêu Dương Tán Lôi Thanh Minh”.

Hôm nay, Lôi Thanh Minh khoác đại hồng bào, mang giày da gấu, đầu chít khăn hồng điếu, lưng đeo cây lọng “Thiệt Tán”.

Ngay lúc ấy, Lôi Thanh Minh vòng tay xá vào khán đài bên tả, lại quay sang bên hữu, cất lấy giọng nghiêm trang nói to:

- Long niên luận kiế m đại hội, sắ p đế n giờ khai mạc, bốn giáo chủ sẽ đế n ngay, Lôi mỗ thay mặt “Huyê t Quang Giáo” trước tạ ân quý vị không quản ngại xa xôi, đế n dự rấ t đông đủ, thực lấ y làm hân hạnh cho tậ giáo:

Vừa nói dứt, hắ n vòng tay hướng về khán đài bên tả, cúi khom sát đấ t, tỏ vẻ lễ trọng vô cùng.

Khán giả bên tả khán đài, hỗn loạn dậy lên, tấ t cả đề u vỗ tay đáp lễ.

Ngay lúc ấy, bỗng nhiên ngoài cửa cô c truyê n vào:

- Ủ...u...u!

Nhiê u tiế ng “tù và” sơn dương rít lên chấ n động, tiế p theo, nhiê u giọng nói như vũ lộ hét lên cửa cô c động vào:

- Giáo chủ giá lâm!

Khán đài bên hữu nhao nhao lên toàn thể khán giả đài này đồ ng đứng dậy, cúi đầ u đứng lặng giữ the nghiêm.

Khán đài bên tả lại nhôn nhao, náo loạn kẻ nói được người bảo không, cãi nhộn lên.

Cửu đại môn phái y theo tập tục giang hồ , người đứng lên nghiêm nghị giữ theo lố i khách tân. Các môn, các phái, các ban khác, nhận thấ y ngô ì rấ t khó coi, nên không ai bảo ai đề u đứng phấ t dậy, khác với Lôi Thanh Minh vừa xuấ t hiện.

Sau hậu trường “Luận kiế m đài” tiế ng nhạc hung trời lên rấ t uyên não, pháo nổ “đì đùng”!

Từ cô c khẩu chạy vào năm con tuấ n mã, vỗ gió kêu “lô p, cô p” nhấ m vào giữa sân “Luận kiế m đài” chậm rãi bước tới.

- Đi đầ u, là “Thôi Mệnh diêm la” Dị Đại Cương hắ n ngô ìi chễm chệ trên lưng tuấ n mã, mình khoác đại bào kim tuyế n, tay câ m cây hồ t triề u thiên, oai phong lẫm liệt, tướng mạo đường đường, trông tương tự như vị thiên thầ n giáng thế , hắ n quét đôi mắ t sáng rực nhìn khắ p mặt trăng.

- Con tuấ n mã thứ nhì, chở trên mình một lão quái nhân, cao như tre gầ y như củi, hình thù rấ t quái gở, hắ n có chiế c đầ u nhỏ như beo, đôi mắ t lươn hi hí như mắ t hầ u, sóng mũi cong như mỏ chim ung. Đôi mắ t tuy nhỏ, song chiế u ra những tia nhìn quái đản, long lanh như mắ t cáo, trên mình khoác mảnh da tinh tinh “loài khi đột” phô bày vô số lông mịn như nhung, vai đeo trường kiế m, dáng điệu rấ t hung hăng, chẳng khác nào ác quỷ hung thầ n.

- Trên lưng tuấ n mã thứ ba, ngô ìi chễm chệ một quái nhân đầ u hói.

Toàn thể khán giả bên tả đài, xem thấ y nhôn nhao cả lên.

Chỉ vì, người thứ ba này lưng đeo kiế m trầ n nhìn qua lưới kiế m đủ biế t lai lịch của chủ nhân.

Thanh kiế m dài ba thước, thân kiế m chiế u ra tia sáng rực rỡ trắ ng, đầ y là Hàn Thụy Kiế m.

- Người thứ ba ngô ìi trên lưng xích thố , mặt nâu tóc hoe là Hỏa sơn đảo Đảo chúa Ma Tấ t Chánh, gương mặt âm trầ m lo nghĩ không lộ vẻ tự đắ c như mọi người.

- Sau cùng người cưỡi con ngựa kim, chính là Hô ã ng Hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc. Hôm nay, nàng vẫn mặt bộ xiêm trắ ng như thường

ngày, ngoài mặt lại dờ ỉ sơ làn phấp nhỏng, nhưng không che giấu nổi vẻ tiều tụy, hốc hác hơn ngày thường.

Nhan Như Ngọc ngó ỉ trên lưng tuấn mã khi vừa nhập cở, đã giương đôi mắt phượng nhìn thẳng về phía khán đài, nàng nhìn từng người một dường như tìm kiếm ai, sau cùng nàng buột miệng thở ra khoan khoái.

Nguyên vì...nàng không tìm thấy Cừu Thiên Hiệp Hổ ng hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc cảm thấy lòng mình hân hoan nhưng cũng thất vọng!

Tại sao mâu thuẫn thế? Chỉ vì, Cừu Thiên Hiệp đã y lời dặn dò của nàng, mà không tham dự cuộc thi đại hội này, khiến lòng nàng hân hoan sung sướng, còn nỗi thất vọng là...nàng lại tương tư mãi Thiên Hiệp, không được gặp chàng ngày nào là khổ sở ngày ấy thật đúng với câu:

“Một ngày không gặp cũng như xa cách ba năm”

Giữa lúc nàng đang trầm tư mặc tưởng thì đàn ngựa năm con đã tiến vào trước mặt “Luận kiếm đài”.

Thôi Mệnh diêm la Di Đại Cương dùng ngay chiêu “Phiêu mã thí” tung mình nhảy xuống ngựa, trông rất đẹp mắt, hấn lại quét đôi mục quang khắp khán đài, sau cùng chiếu vào ba mặt vị quái nói to:

- Mời thượng đài!

Ba vị lão quái và Nhan Như Ngọc đáp từ, không tung mình xuống ngựa, mà buộc lại dây cương vào đai yên, sau cùng chỉ nhích khẽ đôi vai, cả bốn người ngay chiêu “yên tử xuyên vân” từ trên lưng ngựa nhấc bổng mình phi thân lên Luận kiếm đài.

- Hay tuyệt...!!

Khán đài bên hữu, là môn hạ Huyê't Quang Giáo bọn chúng vỗ tay hoan hô nhiệt liệt.

Khán đài bên tả, khán giả vẫn im thin thít ngược mặt nhìn lên đài bắ'ng những tia mắ't thần nhiên.

Riêng về` “Hô`ng hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc sử dụng được chiêu thức vừa rô`i, chứng tỏ khinh công của nàng quá vượt bậc, sánh với Cừu Thiên Hiệp là tay cao thủ cũng chẳng kém là bao, tuy hai người này chưa học phép đăng đàn, hay nhập thấ't tinh luyện nhưng họ đã đạt được mười phầ'n công hỏa.

Nhưng về` khinh công của ba lão quái đầ'u, thực là thiên hạ quán chúng đạp gió đùa mây. Thôi Mệnh diêm la Dị Đại Cương về mặt, hiện đầ'y tia kiêu ngạo, hắ'n bước tới, lui vài bước trước khán đài đưa mắ't nhìn gầ'n khắ'p mặt khán giả, bỗng nhiên hắ'n giả bộ kinh hoảng đứng thẳng người như pho tượng, hai chân cứng đờ bắ't động, hai tay giơ thẳng lên trời, thân mình từ từ bay thẳng lên “Luận kiế'm đài”, tựa hồ` như một giây vô hình kéo hẳn lên đài, đầ'y là Dị Đại Cương đã vận dụng chiêu Mê Ly Thầ'n công một môn khinh công tuyệt kỹ.

Khán đài tả, hữu cá't tiế'ng hoan hô vang trời dậy đầ't. Luôn cả vị minh chủ của Cừu đại môn phái, vị cao tăng Chương môn Thiế'u Lâm Ngộ Phi đại sư, phải buột miệng khen thầ'm lão đưa mắ't liế'c Vân Tiêu đạo trưởng “chương môn phái Võ Đường” một cái, Vân Tiêu đạo trưởng gật đầ'u hiểu ý lại tỏ vẻ biểu đồ`ng. Thôi Mệnh diêm la Dị Đại Cương đi lầ'n ra giữa đài, vòng tay hướng vào tả hữu khán đài nói to:

- Bôn giáo đã kính ước mời quý vị đế'n đây, một là theo lệ võ lâm hàng năm có một lầ'n đại hội, hai là hân hạnh giới thiệu tam đại kỳ nhân với chư vị Trung Nguyên võ lâm.

- Ô`!

Khán đài bên tả, nhiều tiếng kêu “Ô`” nổi lên, cùng với những lời nhao nhao nghị luận, vẻ mặt người người đều tỏ ra lo ngại không ít.

Nguyên “Tam đại hơn là ba tên nhát tiếng tốt đời, bọn chúng hùng cứ ngoài hải đảo thuộc hàng đại Ma đầu chỉ tung hoành trên mặt biển, chưa hề đặt bước đến Trung Nguyên. Như hôm nay, Huyết Quang Giáo mời chúng đến đây, chẳng khác nào dấn cướp vào nhà, dẫn voi dầy mã tổ.

Ngay lúc đó, Vị quái nhân mình khoác tấm da tinh tinh, ốm nhom như quỷ đội mồ` khệnh khạng bước ra giữa đài, khẽ cúi đầu chào khán giả, bằng giọng cao ngạo nói to:

- Lão đây hùng cứ Khô lâu đảo (đảo sọ người) xưng hiệu là bạch cốt kiếm (kiếm xương trắng) họ tên là Tiều Bất Động! Giọng nói của hắn vừa phát ra, vừa khó nghe vừa man rợ vô cùng.

Tiếp đây, Lão quái nhân thứ hai là “Hoành thủy Đảo” Đảo chúa Hàn Thủy Kiếm Bạch tịnh Ba.

Bạch tịnh Ba một tay chống vào mạn sườn, một tay vịn mạnh Kiếm hàn Thủy nương theo làn kiếm quang, bước ra giữa đài, hắn nghiêng đầu chào khán giả, bằng giọng nói động la bẻ, oang oang:

Người Trung Nguyên nhìn Hoành thủy Đảo, cho là một địa phương hoang rợ, nên bốn đảo chúa nhìn thấy Trung Nguyên, có dịp thấy qua đều quái dị nhân đó, ta mới quyết tâm vào dấn Trung Nguyên, đem cái công lực man di của Hoành thủy Đảo, ra múa máy vài đường để các người Trung Nguyên thấy qua “Hàn Thủy Kiếm” uy phong là thế nào, thử xem các người có dám gọi Hoành thủy Đảo là dân man rợ hay không?

Giọng nói của hắ n cực kỳ khinh ngạo, biểu dương ý chí kiêu hùng tỏ ra dưới mắ t không người.

Hàng trăm đôi mắ t bên khán đài bên tả, lóe ra những tia phần nộ,

Vị quái nhân thứ ba là “Hỏa sơn đảo, đảo chúa Ma Tấ t Chánh bước ngay ra giữa khán đài, dáng điệu rấ t khiêm cung, trái với thái độ cuồ ng ngạo của hai tên quái nhân kia, hai tay vòng lại hướng vào khán đài, bắ ng giọng nói rấ t đơn giản:

- Hỏa sơn đảo Bồn đảo chúa là Ma Tấ t Chánh vì lời mời dự hôn lễ mà đế n đây!

Vừa nói dứt, lão thô i lui về chỗ cũ.

Thôi Mạng Thiên La “Dị Đại Cương” khẽ giật mình, không rõ vì đâu Ma Tấ t Chánh nói ra những lời êm dịu, lại thêm lời nói có ý đồ lỗi cho Huyề t Quang Giáo.

Thật ra, hắ n có biế t đâu “Hỏa sơn đảo, đảo chúa Ma Tấ t Chánh đã bị Cừu Thiên Hiệp đoản kiế m làm nhục chí,

Ngay lúc đó, bỗng nhiên, từ đường vào cô c, một tên Huyề t Quang Giáo lướt gió chạy như bay, nhấ m ngay hậu “Luận kiế m đài” chạy tới, sau khi lên được trên đài, hắ n khúm núm bước ra sau lưng “Thôi Mạng Thiên La Dị Đại Cương” nói nhỏ vào tai.

Vì tiế ng nói nhỏ, nên phía dưới khán đài tả hữu không nghe được gì cả?

Thôi Mạng Thiên La Dị Đại Cương vừa nghe vừa gật đầ u, tỏ vẻ đắ c ý vô ngắ n, sau cùng hắ n buột miệng nói to:

- Như thế càng hay, hay lắ m...!

Ngô ìi kê bên hắ n, Hồ ñg Hoa Lệnh chủ Nhan Như Ngọc vừa nghe qua, gương mặt tươi tỉnh bỗng biế n thành tím xám, tinh thầ n bô ìi rô ìi rõ rệt.

Khán đài, hai bên khán đài tả hữu: dù tài đoán thố nào cũng không rõ xảy ra sự gì.

Ngay lúc đó, trên đường vào “Luận kiế m đài” vụt hiện ra mấ y bóng người, dùng thuật khinh công chạy như vũ bão, nhìn kỹ thấ y họ gồ m ba gái hai trai tấ t cả đề u nhắ m Luận kiế m đài xông tới. Đi đầ u là một người được cái giới võ lâm chú mục nhấ t là “Cừ Thiên Hiệp”.

Kế đầ y là “Nhấ t đại yêu co” đi giữa, hai bên tả hữu hai cô gái, là Cừ Hắ c Phượng và Điều man công chúa.

Sau cùng “Chung nam sơn Huyề n Cung”. Lão hộ vệ Dư Thiên.

Cừ Thiên Hiệp vừa đề n hai bên tả hữu khán đài nhao nhao lên bàn tán, kẻ trách mắ ng, người hân hoan tán tụng, lời qua tiế ng lại vang dậy, luôn cả tiế ng nói quan trọng của Đài chủ Dị Đại Cương cũng bị át đi,

Thôi Mạng Thiên La Dị Đại Cương vô cùng tức bực, giương đôi mắ t cú vọ nhìn Cừ Thiên Hiệp lom lom tia ra những tia uấ t hận đầ y sát khí.

Cừ Thiên Hiệp lầ n đề n giàng ghề đầ u phía bên tả khán đài.

Toàn thể nhân chúng trong khán đài này, trừ Ngô Phi địa sư và Hồ ì Thanh Kiế m Âu Dương Hồ là hai người thông cảm hoàn cảnh rắ c rô ì của Thiên Hiệp, còn lại bao nhiêu đề u coi chàng như kẻ thù, chỉ vì sự hiểu lầ m quá sâu đậm, chưa giải thích được. Do đó,

chàng bước đến ngồi sau lưng Ngô Phi địa sư song song với Hồ i Thanh Kiếm Âu Dương Hồ...

Bây giờ, người người trong Cửu đại môn phái đều lên tiếng nghị luận gay gắt hơn, nhiều người đưa mắt nhìn về hướng Cửu Thiên Hiệp tỏ vẻ bất mãn khôn cùng.

Cửu Thiên Hiệp miệng niệm tinh công, gạt bỏ mọi tiếng nghị luận, giả như ngu như điếc, tay trái dìu cô em gái Hắc Phượng tay phải đỡ Điều man công chúa để hai người ngồi bên phải còn chính mình ngồi sau lưng Ngô Phi địa sư trò chuyện nhỏ nhỏ.

Bỗng nhiên, một bóng xanh lượn đến, hàng ghế đầu khán đài Hoa Khôi Lệnh chủ Tiết Lệ Hồ ng hiện thân, đến ngồi phía sau lưng Cửu Thiên Hiệp.

Cửu Thiên Hiệp vừa trông thấy cả mừng, vội quay đầu ra sau, hỏi:

- Tiết cô nương vừa đến à?

Hoa Khôi Lệnh chủ Tiết Lệ Hồ ng bữu môi “xì” một tiếng... không đáp:

Ngay lúc đó, hai hồ i thanh la đổ lên:

- Cum! Cum!

Tiếng thanh la chấn động cả mặt tràng, khiến mọi người im phăng phắc, đưa mắt nhìn lên Luận kiếm đài.

Thôi Mạn Thiên La “Dị Đại Cương” lại bước ra giữa võ đài, đồng dục nói:

- Buổi đại hội hôm nay, bất luận thắng hay bại, ai mà giao thủ qua chiêu với một vị trong số “Tam đại kỳ nhân”, được toàn thân mà thôi ra ngoài, bốn giáo chủ đã chuẩn bị xong mười món tặng phẩm, để làm hòa cho người người, tùy theo chiêu số mà lựa chọn ra mười người cao nhất, chẳng những mười người này có tặng phẩm kỳ trân mà được liệt vào hạng thập đại kiêu thủ đương thời do các phái võ lâm cảm úy mà tôn lên có thể nói chỉ một hành động nhỏ mà mưu hoạch được cả danh cùng lợi!

Vừa nói xong, hắc hắc lại bật cười như điên, hắc hắc lại bước xê qua góc đài bên hữu đưa tay chỉ vào mười chiêu c hợp sơn sơn nói:

- Các vị! Chớ nên khinh thường những món tặng phẩm này, chỉ vì... một là, do sự thành tâm thiện ý của bốn giáo hiệp dăng, hai là, các món tặng phẩm đều là vật chí bảo tuyệt đời, không dễ gì cầu mà được!

Cừu Thiên Hiệp nghe qua hắc hắc nói số t cả ruột, sôi cả tim, gương đôi mắt lộ lộ nhìn bức Di đại Cương như chực ăn tươi nuốt sống! Chàng cảm thấy đôi tay run lên, tim đập liên hồi, chàng vận không tung được lên đài, dùng năm, ba chiêu thế, đâm vào lòng ngực Di đại Cương một nhát, cắt lách đầu hắc hắc, đem về phần Dương Hò, tể bái mộ phần tiên phụ nhưng chàng bỗng nhận được, vì thoáng bên tay lời khuyên bảo của Ngô Phi đại sư còn văng vẳng:

- Cừu...! báo thù là một việc đã đành rồi, nhưng hiện nay, nhiều giới võ lâm trong thiên hạ hiểu lầm, mà qui tội cho ngươi, vậy ngươi phải thanh minh và giải thích cho kỳ được, bằng những chứng cứ hiển nhiên, lý luận vững chắc, mới mong lấy lại lòng tin mọi người. Nếu không làm được thế, thì nơi đâu cũng là cừu hận, đến sứ nào cũng gặp kẻ đối địch căm hờn, há chẳng là cô độc lắm ư? Lão nạp chỉ có bấy nhiêu lời...xin thiếp u hiệp hãy ghi vào dạ...!

Nên biết, sở dĩ các môn, các phái đều hiểu lầm Cừ Thiên Hiệp những điều ám muội do Huyết Quang Giáo gây ra và trút cả tội lỗi vào Cừ Thiên Hiệp, nhưng trong số này chỉ có “Ngộ Phi đại sư” chương môn Thiếu Lâm tự, và “Hồi Thanh Kiếm Âu Dương Hồ” chương môn Võ di môn thông cảm và không ngờ vực mảy may. Nhưng hai vị này lại không thể trình bày sự thật với các môn, các phái chịu tin ngay.

Vì thế, Cừ Thiên Hiệp muốn kiếm “Thôi Mệnh diêm la Đại Cương” đem sự thật mà giải thích các điều oan khúc, hiểu lầm, trước mặt các môn phái thanh minh cho mình, thì chánh nghĩa sẽ được nhiều người ủng hộ, tà đạo sẽ bị cô lập lo gì chẳng được người ủng hộ.

Tuy võ công Cừ Thiên Hiệp không nhờ sự giúp đỡ một ai, nhưng mà tinh thần phải nhờ nhiều người cổ vũ.

Quả nhiên, ngoài sự liệu định của Ngộ Phi đại sư.

Trên đài “Thôi Mệnh diêm la Đại Cương” đưa tay chỉ vào chiếc hộp thứ nhất nói to:

- Món tặng phẩm thứ nhất là “toàn bộ” thượng thừa hoa pháp chân kinh của thiếu lâm tự!

- A!

Dưới khán đài bên tả, và số kêu lên một tiếng “A” vang rền, thiếu lâm phái cả tăng lẫn tục đều rung động đứng phắt lên.

Ngộ Phi đại sư vội quét nhìn toàn thể môn đội bảo nhỏ:

- Bọn môn đệ tử hãy chờ xem, chớ nên vọng động!

Trên đài, “Thôi Mệnh diêm la Dị Đại Cương” lại đưa tay vào hộp thứ nhì nói:

- Món tặng phẩm thứ hai toàn pho phi vân kiếm phổ của phái Võ Dương! Có thể nói là Võ Lâm chi bửu!

Võ Dương bát kiếm vội đưa tay chớp nhanh chuôi kiếm toan nhảy ra tranh tài.

Luôn cả vị chương môn “Vân phi đạo trưởng” sắc mặt cũng hiện đầy nét giận dữ. Nhưng, lão đã lo xa tính trước, đối với “Tam đại kỹ nhân” trên đài khó mà thủ thắ ng, vả lại việc này quan hệ đến võ lâm đại cuộc, không chỉ dành riêng cho một môn một phái nào, Võ Dương phái há thay mọi người làm vật thí nghiệm đầu tiên hay sao?

Do đó, Vân Tiêu đạo trưởng chớp mắt mấy cái ra hiệu, tay hữu đưa lên cao giữ mạnh vào số sư môn đệ tử.

Võ Dương phái sư môn, đệ tử thắ y lệnh liền vội ngồ i vào vị trí cũ.

Trên đài “Thôi Mệnh diêm la Dị Đại Cương” lại điếm vào cái hộp thứ ba, trắ m giọng nói:

Món tặng phẩm thứ ba này, là... một vật “vương hóa” Long hồ Sơn, có một tịch đại hàng trăm năm của Thiề n Sư để lại chắ n sơn “Ngũ lôi chánh phù” có thể nói là vật “kỳ trắ n”!

Tiế p theo đắ y, Dị Đại Cương lại tiế p tục giới thiệu từng món tặng phẩm, nào là:

Vân Vụ Phái - Vân Vụ Kim đỉnh.

Võ Di Môn - Võ Di Ngọc Mã,

Không Động Môn – Triêu thiên “Kim Đầu”,

Thiên Sơn Nhứt Phái – “Ty hàn Hỏa Châu”.

Món nào hắ n chỉ đế n, là phái dưới khán đài nhao nhao, hỗn loạn lên.

Nhưng mà, mỗi khi Dị Đại Cương giới thiệu tặng phẩm nào thì mọi người đề u gương mặt nhìn Thiên Hiệp bắ ng những tia cảm hận, phắ t một cách tự nhiên tận đáy lòng nhưng lạ thay, bao nhiêu ánh mặt đề u không được Cừ Thiên Hiệp lưu ý.

Cừ Thiên Hiệp bắ y giờ bị đôi mặt trên đài thu hút cả linh hồn, chỉ vì đôi mặt này chiế u ra những tia đầ y ý nghĩa có đủ cả nhiệt tình, sầ u muộn, bớ i rồ i, lo âu, trong nhắ t thời không phân tách được.

Cừ Thiên Hiệp đã quên hế t những gì trong hiện tại ngơ ngơ ngẩn ngẩn như kẻ mắ t hồn chàng không phân tách nổi “Hồ ãng hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc” muố n nói gì.

Tại sao, nàng chẳng bắ ng lòng ta đi dự hội?

Tại sao đôi mặt nàng, không còn long lanh như trước, mà mờ mịt như mặt thầ n?

Cừ Thiên Hiệp đang suy nghĩ vẩn vơ.

Trên đài “Thôi Mệnh diêm la Dị Đại Cương” oang oang nói tiế p:

- Món tặng phẩm thứ tám, là một vật trắ n môn của Cửu hoa môn “Huyế t long huyế t câ u” vật này do một vị bắ ng hữu câ t giữ, chố c lát tự nhiên y mang tới!

Cừu Thiên Hiệp nghe đến phá lên cười ha hả “lại đưa vào bọc thăm chừng quả “Huyết long huyết câ`u”.

Dị Đại Cương lại cao giọng nói tiếp:

- Tặng phẩm thứ chín và mười, hai món tặng phẩm này là Võ Lâm trọng bửu, cực kỳ quý giá hai vật này hiện ở trong tay một bả`ng hữu, chớ c` nữa vị bạn hữu ấy sẽ dâng lên, không để các vị thất vọng đâu!

Cừu Thiên Hiệp lấy làm hồ` nghi, vội lên tiếng hỏi nhỏ Ngô Phi đại sư:

- Đại sư không rõ vị bạn hữu “hắ`n” nói đó là ai vậy...? Có mặt...

Ngô Phi đại sư điề`m đạm ngắ`t lời bảo:

- Thiế`u hiệp không rõ thật ư?

- Cừu Thiên Hiệp vội đáp ngay:

- Vãn bô`i không rõ hai vật gì là võ lâm trọng bửu, thì làm sao biế`t được vị khách giữ nó là ai?

Ngô Phi đại sư chớp nhanh đôi mắ`t mỉm cười bảo rấ`t khế:

- Vị đó là chủ nhân “Trúc kiế`m”, và hai nhân vật võ lâm kỳ vật là “Bổ thiên tàng thiế`t hạo khí thơ” và “Khô trúc thánh kiế`m” đầ`y... người biế`t là ai rồ`i chứ?

Cừu Thiên Hiệp run lên, cao giọng hét to:

- A! Bọn chúng khinh thường thái thậm!

Vừa hế`t dứt, hai vai chớp động, toan cử thế` nhảy lên đài.

Ngô Phi đại sư vội đưa tay kéo nhẹ tà áo chàng giữ lại, bả`ng giọng hiề`n hòa bảo nhỏ:

- Thiêu hiệp chớ nóng nảy mà hư việc!

Cừu Thiên Hiệp nhú đôi mày kiêu m, nhỏ nhẹ hỏi lại:

- Còn đợi bao giờ?

Ngộ Phi đại sư đưa tay chỉ Dị Đại Cương trên đài, nhìn Thiên Hiệp thân mật bảo:

- Thiêu hiệp, hãy nhường cho “hắ n” ba hoa khoác lác, thử xem đêm nay “hắ n” tìm đâu ra hai vật kỳ trân... và người vẫn còn nhiều cơ hội qua chiêu... Đợi chút lát xem sao?

HỒI THỨ TÁM MƯỜI TÁM

Mưa tạnh mây tan

Oan cừu rửa sạch

Dị Đại Cương từ góc đài bên tả, nhún mình nhảy vọt ra giữa “Luận kiếm đài”, hắ n đưa mắ t nhìn khắ p mặt quầ n hùng, hai bên tả hữu khán đài, bằ ng giọng lạnh như băng nói:

- Luận kiếm mở đầ u bắ t luận môn phái hay ban chúng nào, trai, gái, trẻ, đê u tham dự được, miễn vị nào qua tay giao thủ với Tam đại kỳ nhân mà nguyên vẹn xuố ng đài, bản giáo sẽ hiế n tặng phẩm tận tay, lại được suy tôn là một trong “Thập đại kiế m thủ”. Xin quí vị chớ bỏ qua cơ hội tồ t!!

Vừa nói dứt, hắ n giương đôi mắ t sáng rực rọi vào mặt Thiên Hiệp, lại mỉm cười khiêu khích.

Cừu Thiên Hiệp đưa tay vào bọc nắ m chắc đồ c kiế m, toan nhún mình nhảy tung lên “Luận kiếm đài”.

Bỗng nhiên, một giọng quát âm trầ m vang lên:

- Tiề n mỗ tuy bắ t tài nhưng xin ra mắ t trước!

Tiề ng nói chưa dứt, thì trên khán đài bên hữu đã hiện ra một người là “Đại hô ù ng Sơn” “Thiế t Huyế t Bảo” “Bảo Chúa” “Bàn Vân phục vũ” Tiề n quân, thân mình như cánh én lướt nhanh qua đầ u mọi người bay vọt lên “Luận kiếm đài”.

Thôi Mệnh diêm la Dị Đại Cương trông thắ y thề cau mày, hô t hoảng bảo:

- Tiề`n Bảo chúa! Ngươi chớ...

Thiế`t Huyê`t bảo chúa Tiề`n Quân ngắ`t lời:

- Lão phu xin hiế`n ba chiêu!

Nhanh như chớp, lời nói của Tiề`n Quân chưa dứt, “Hoành thủy Đảo chúa Bạch tịnh Ba vội rời Thái sư ý, nhậ`c mình vọt ngay đê`n trước mặt “Bàn long Phục Vũ” Tiề`n Quân chừng bảy thước.

Tiề`n Quân làm theo thủ tục võ lâm, vòng tay xuô`ng đài thi lễ lại quay sang “Bạch tịnh Ba” vòng tay nói:

- Lão Đảo Chúa! Xin...

Một đạo hàn quang lóe lên như tia chớp “Hoành thủy Đảo chúa Bạch tịnh Ba không câ`n thi lễ giang áo lay động ngay hàn thủy kiế`m.

- Ái!

Bàn Vân Phục Vũ Tiề`n Quân chưa nói hế`t lời đã rồ`ng một tiế`ng “Ái”! Thảm thiết, chiế`c đầ`u to như quả đầ`u bị chém phụt văng xuô`ng đài, thân mình lão đảo ngã luôn xuô`ng đài máu tuôn ra xồ`i xả.

Hoành thủy Đảo chúa Bạch tịnh Ba phát lên cười như điên dại, tỏ vẻ đắ`c ý khôn cùng, Hoành thủy kiế`m lay động vùn vụt không thôi, hắ`n lại quát lên cực to:

- Tài nghệ như thế`! Chỉ để ăn...lên đài làm gì, vô dụng!

Phía dưới khán đài bên tả, quầ`n hùng nhao nhao phản đố`i:

- Thực là dã man! Vô nhân đạo:

Nhanh như chớp, một bóng người người nhảy lên đài.

Cừu Thiên Hiệp thấ t kinh gọi ta:

- Ô i chao!

Vừa kêu lên vừa quay mặt ra sau nhìn Hoa khôi lệnh chủ Tiế t Lệ Hô ãng, hỏi:

- Tiế t cô nương, Ma Quân lên đài để làm gì? Ông â y đã luô ãng tuổi... chỉ e!

Tiế t Lệ Hô ãng sợ tái mặt, tà áo run lên toan nhảy lên đài ứng trợ.

Cừu Thiên Hiệp liê ãn giữ chặt tà áo Tiế t Lệ Hô ãng trầ m giọng bảo:

- Tiế t cô nương, để ta thay thế ...

Vừa nói dứt, đôi vai rẽ động mạnh, dùng “Lôi hành cửu chuyển” nhắ c bổng mình lên “Luận kiế m đài”.

Cùng lúc đó...một tiế ãng hét thanh:

- Ôi chao!

Vang lên, âm điệu cực bí thấ m, tiế p theo:

- Choeng!

Một tiế ãng binh khí chạm nhau téo lửa,

Cái thế Ma Quân Tiế t Nam Hùng vừa lay động cây “Quý đầ ãu truy hờ ãn trảo” đã bị lưỡi “Hàn thủy kiế m” nhắ m vào vai Tiế t Nam Hùng xã xuô ãng nhất cực mạnh.

Diễn tả thì chậm chứ hành động mau không tưởng được.

Đạo Bạch Quang vừa loé lên may thay một luồng kim quang xung lên cản hẳn lại.

Cừu Thiên Hiệp vừa hạ xuống đài, đã vung trức kiếm, tỏa ra đạo hoàng quang xẹt đến mặt Bạch tịnh Ba, đồng thời rõng to như sấm động:

- Bạch tịnh Ba – Chớ vô lễ!

Thật là sự việc xảy ra quá đột ngột, khiến Hoành thủy đảo chúa Bạch tịnh Ba ngẩn người, vô tình chiêu kiếm trên tay đình hoãn lại.

Cái thế Ma Quân Tiệt Nam Hùng thoát chết, lão thừa cơ, biến ngay chiêu Lưu vân xuất tụ nhấc bổng mình lên cao, và đáp nhẹ xuống khán đài, gương mặt tái xám, giọng nói run run đưa tay, vội gọi Tiệt Lệ Hồng:

- Hồng nhi! Chúng ta về đi thôi!

Nhanh như chớp hai cha con Tiệt Lệ Hồng như hai luồng khói trắng, nhấc ngay đường ra Hắc ngục Côc chạy như bay biến.

Cừu Thiên Hiệp cử nhanh hư chiêu cứu thoát Cái thế Ma Quân, chàng lại không lưu ý đến Hoành thủy Đảo chúa Bạch tịnh Ba, mà xôc ngay “khô trức thánh kiếm” để ngang ngực, xê chân bước nhanh đến trước mặt Thôi Mệnh diêm la Dị Đại Cương, chỉ mũi kiếm vào gã, quát cực to:

- Dị Đại Cương, mi là một người ác độc vô lương, thủ đoạn cực kỳ dã man!

Dị Đại Cương phá lên cười lạnh lạnh, vẫn ngồì an nhiên trên giao y, trầm giọng trả lời:

- Luận kiếm đài, chỉ có một việc luận kiếm tử võ, bất luận chuyện gì dù quan trọng đến đâu bốn giáo chủ tuyệt không dám lạm bàn tay đáp ứng được!

Cừ Thiên Hiệp thấy hắn cười hề hề khiêu khích, máu giận càng tăng, rống lên như sấm nổ:

- Nếu như thế, sau khi Luận kiếm Cừ mỗ nhất quyết trừng trị ngươi!

Ngay lúc ấy, người ngỗ ngược bên Thôi Mệnh diêm la Đại Cương là Hồ ng hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc, bỗng nhiên nàng hốt hoảng xanh mặt đứng phắt dậy, kêu lên một tiếng:

-Ồi!

Cừ Thiên Hiệp lấy làm kinh hãi, lại nghe đạo kinh phong như bão táp áp mạnh vào lưng.

Nguyên hoành thủy đảo chúa Bạch Tịnh Ba thấy Cừ Thiên Hiệp xem thường mình, nên nổi giận xung thiên, lia kiếm hàn thủy chém xả vào lưng.

Cừ Thiên Hiệp có môn Lôi hành cử đã nhanh lại mạnh, vừa uổng lưng thân mình đã tránh xa một trượng rưỡi, bẻ gãy giọng giận dữ rống lên ầm ỹ:

- Lão thất phu! Ngươi đánh lén à?

Hoành thủy đảo chúa Bạch Tịnh Ba vừa đẩy ra một chiêu kiếm mãnh liệt, thì bóng dáng đối phương mất dạng, nên lấy làm kinh sợ bỏ đi vội vã, khi nghe Thiên Hiệp nói, vội rống to như sấm nổ:

- Tiểu quỷ! Ta quyết lấy mạng ngươi!

Cừu Thiên Hiệp bữu môi cười khẩy nói:

- Ô! Chưa chắc ngươi chạm được lông ta!

Bạch Tịnh Ba càng giận mãnh liệt hơn, hắ'n gào lên như quỷ đói:

- Hãy xem, “thủy kiế'm” của ta!

Vừa hét dứt, Hàn thủy kiế'm lay động mạnh tỏa ra muôn đợt tia sáng long lanh đầ'y hơi lạnh như tuyết đông giá buồ't, tuôn ra ào ạt, nhắ'm ngay vào Thiên Hiệp xoắ'n tới.

Cừu Thiên Hiệp vừa thấ'y đố'i phương động kiế'm, chiêu thức đã làm chàng hoa mắ't, không phân được bóng địch, làn kiế'm đâu cả, lại không nhận ra chiêu sô' là gì, giữa cơn nguy câ'p, chàng giờ cao “Khô trúc thánh kiế'm” lay động “vù vù” đạo kim quang vàng rực, biế'n tỏa cao rộng hàng trượng, che khắ'p đại huyết châu thân, thậm chí đế'n hơi gió, cũng không chui lọt qua kiế'm quang vào mình.

Bỗng nhiên, khán giả dưới tả, hữu đài kêu rô'n lên kinh ngạc:

- A!

Một tiế'ng do hàng trăm cửa miệng thồ't ra, làm rung chuyển cả Hắ'c ngục cô'c, nguyên mọi người đã thấ'y chuyện quái dị xảy ra vì thanh “Khô trúc thánh kiế'm” vừa lay động lóe ra đạo hào quang vàng chói mắ't, thì ánh thép long lanh của “Hàn thủy kiế'm” tự động lưu mờ, như khô'ì tuyết gặp mặt trời tan chảy dầ'n dầ'n. Ánh Hàn thủy kiế'm cũng thế', hơi lạnh vừa tiêu, sắ'c kiế'm lưu lại cực nhanh trong nháy mắ't đã biế'n thành khúc sắ't tầ'm thường.

Cừu Thiên Hiệp trông thấ'y cả mừng, tinh thầ'n phầ'n khởi, tay kiế'm lạng nhanh như làn gió bão, “Khô trúc kiế'm” chuyển mình biế'n ra chiêu “Thập nhị sanh tiêu” kiế'm pháp, “vút, vút” tựa đầ'u “độc xà” nhắ'm vào ba mươi sáu đại huyết của Bạch tịnh Ba thích tới

tấ p... nhưng mà “thập nhị sanh tiêu” kiế m pháp là môn bí truye`n, chiêu nhanh như chớp, the` hiể n hạ thường.

Cừu Thiên Hiệp lay động “Khô trúc kiế m” vun vút, chớp mắ t đã sử dụng xong một lượt mười chiêu tuyệt kiế m. Đột nhiên chàng cao giọng quát to:

- Buông kiế m mau!

Đạo hào quang vàng như ánh điện, chớp rục giữa đài.

- Koẽng!

Một tiế ng thép rơi kêu lên một tiế ng khô khan lãnh khi bồ c ngộp giữa đài, Hàn thủy kiế m bị chiêu “Sanh mệnh kiế m” hắ t rơi xuố ng nề n “Luận kiế m đài”.

- Hà Hà! Bạch tịnh Ba, ta tha cho ngươi đầ y!

Vừa nói dứt chàng xắ n tới trước mặt một bước, đưa chân dẫm lên mũi kiế m “Hàn thủy” gương mặt hiện ra nét hoan hỉ vô cùng.

Bạch tịnh Ba dù công lực có siêu việt đế n đâu, kiế m pháp có cao điệ u đế n một bậc, cũng phải buôn rơi thanh kiế m, vì nề u cường chồ ng lại, sẽ bị ngọn “trúc kiế m” đảo ngược, gãy rụng cả cánh tay hữu tàn phê` suồ t đời.

Giữa lúc, hoành thủy đảo chúa Bạch Tịnh Ba buông rơi kiế m, đứng trơ như tượng gỗ... thì phía dưới khán đài tả hữu vỗ tay và hoan nghê nh.

- Tuyệt hay!

Hàng trăm cửa miệng hét lên cùng một lúc, vang rề n cả núi rừng â` m không dứt.

Cùng lúc ấy, giữa khán đài bên hữu, một bóng người bay vọt lên “Luận kiếm đài”, thân pháp rất nhẹ nhàng xảo tuyệt, vừa nhún chân đặt xuống gâm đài, hấn đã cao giọng quát to:

- Hay cho tiểu tử, lớn mật!

Tiếng hét trong như chuông ngân, làm chấn động cả mặt đài.

Người này là một thanh niên tuấn tú, mình khoát bộ y phục chẹt màu xanh nước biển, dáng điệu rất uy nghi nhưng tiếng thay trán thấp, gương mặt tái ẩn đầy tà khí, không phải người chánh phái nhân vật.

Thanh niên áo xanh vừa đáp xuống đài, chẳng hỏi trả ắng đen, phân phải quấy, tay hữu vun cây bút phán quan, nhắ m ngay lòng ngực Cừ Thiên Hiệp đâm một nhát khá mạnh, chiêu thế thật hung hăng mãnh liệt.

Cừ Thiên Hiệp vẩy nhẹ ngọn “Khô trúc kiếm” phá ngay chiêu u thế đối phương, trầ m giọng quát to:

- Hãy dừng lại!

Vừa hét dứt, chàng xê mình đế n bên má y cái bàn bày đầy tặng phẩm, mỉm cười lạnh lạnh nói:

- Tại hạ thắ ng một lầ n, xin đa tạ... nhận một tặng phẩm trước! Tung mình nhảy xuống khán đài bên tả, trao ngay Ngộ Phi đại sư, mỉm cười nói:

Đại sư! Đây là bộ chân kinh của quý tự, xin giao hoàn nguyên chủ!

Bắ y giờ. Trên Luận kiếm đài thanh niên áo xanh rồ ng lên như hổ đói quát tháo ầm ỉ:

- Cừ Thiên Hiệp! Hãy tiế'p Thiế' u đảo Chúa, trăm chiêu!

Cừ Thiên Hiệp vừa quay lại “Luận kiế' m đài” nghe hắ' n nói như thế', chàng đã hiểu ngay hắ' n là “Hoành thủy Đảo” Thiế' u đảo chùa Bạch Vân Phi, bắ' t giác ngọn lửa bùng sôi, sóng lòng phát dậy.

- Trăm chiêu? Đừng lớn lớ' i, người sánh bằ' ng lão gia Tịnh Ba không chứ!

Vừa nói dứt, tay hữu chàng lay động nhanh “Khô trúc thánh kiế' m” phát ra đạo kim quang như cái móng trời, lại đồng đặc quát to:

- Qua chiêu, mau!

“Hoành thủy Đảo chúa” Ngọc diện truy phong Bạch vân Phi vì sự báo thù làm chúng hôn ám, chẳng rõ trời cao đấ' t dầ' y, lay động đôi bút phán quan, nhắ' m ngay Thiên Hiệp công tới tấ' p.

Kim quang trào như muôn đợt sóng vàng, hế' t đợt này đế' n đợt khác, chớp nhoáng liên hồ' i.

Cừ Thiên Hiệp lại quát to:

- Coi chừng!

Tiế' ng quát vừa dứt, bằ' u không khí như tồ' i sầ' m lại.

Ngọc diện truy phong Bạch vân Phi kêu rô' ng lên một tiế' ng A! Thảm liệt,

Một cảnh tượng kinh hồ' n làm khiế' p đảm cả đám ác ma luôn quầ' n hùng cũng nhôn nhao.

Nguyên “Hoành thủy Đảo chúa” Ngọc diện truy phong Bạch vân Phi bị ngọn “Khô trúc thánh kiế' m” chém rụng cả hai tay, cánh tay

cầm bút phán quan bị rơi ngay xuống đất, cánh tay tả rơi trên nền “Luận kiếm đài”, máu đổ loang cả đầu tường.

Bạch Vân Phi té ngửa trên gấm võ đài, miệng kêu thê thảm.

Ngay lúc đó, Cừ Thiên Hiệp chạy nhanh đến bàn để tặng phẩm với tay lấy hộp son đựng “Võ di ngọc mã” tung thân nhảy xuống đài, đồng thời nói với lại:

- Món tặng phẩm thứ hai xin miễn tạ ơn!!

Tiếng nói vừa dứt, thì thân người đã đến bên Hồ i kiếm khách Âu Dương Hồ ,

Cừ Thiên Hiệp hai tay đưa hộp tặng phẩm Võ di Ngọc Mã vừa mỉm cười nói:

- Lão trang chủ! Châu về hợp phước xin trang chủ hãy “Hồ i Thanh Kiếm Âu Dương Hồ ” đưa tay ra đón lấy, vừa thốt lời cảm tạ.

Ngay lúc đó, Thôi Mệnh diêm la Di Đại Cương giận tím mặt vụt đứng phắt dậy rồi ngay thái sư ý bước nhanh ra ngoài trâm giọng hét to:

Thiên Hiệp!... Cả gan cho Cừ Thiên Hiệp, hôm nay dù ngươi có tháp cánh cũng khó bay khỏi “Hắc Ngục Cốc” này!

Cừ Thiên Hiệp thấy hấn tỏ ra hung ác liền nhớ ngay đến mô i “Phụ thú bất cộng đái thiên” nhanh như “cắt” đảo ngược mình nhảy phóc lên “Luận kiếm đài”, thuận tay vung kiếm chỉ vào mặt Di Đại Cương quát to như sấm:

- Thiên Hiệp đã đến đây, chưa lấy được đầu ngươi thì ta há quay về không hay sao?

- Thôi Mệnh diêm la Dị Đại Cương tức giận lông lên như hổ điên, hai chân dậm mạnh trên sân đài, quay đầu nhìn một trong Tam đại kỳ nhân là: “Hỏa sơn đảo” Đảo chúa Ma Tắt Chánh đưa mắt ra hiệu nói:

- Xin phiến Ma Đảo chúa...

“Hỏa sơn đảo” Đảo chúa Ma Tắt Chánh sớm đã lãnh giáo Cừu Thiên Hiệp, nên đã hiểu sự lợi hại “Khô trúc thánh kiếm” là thế nào rồi, và lại “Liệt hỏa kiếm” đã gãy, đâu dám rút ra khỏi vỏ,

Bây giờ nghe Dị Đại Cương gọi đến danh, Ma Tắt Chánh uể oải đứng dậy, chậm rãi bước ra giữa “Luận kiếm đài”, dùng giọng êm trầm bảo to:

- Lão phu tự lượng sức mình quá kém, xin giã biệt các vị!

Cừu Thiên Hiệp vốn là người thiện lương, không muốn tạo nhiều sát kiếp, nên nghe Ma Tắt Chánh vừa nói dứt, vội vòng tay hướng vào Ma Tắt Chánh mỉm cười, nói to:

- Lão đảo chủ đầy lòng nhân nghĩa, Cừu mỗ lạy làm cảm tạ!.. Xin đa tạ!

Chàng đã chém gãy “Liệt hỏa kiếm” của Ma Tắt Chánh nhưng chẳng thừa cơ hội này mà đề cập trước mặt mọi người lại dùng lời khiêm nhượng đề cao Ma Tắt Chánh trước mặt thiên hạ võ lâm thật là phong tư của người đại hiệp, ít ai sánh kịp.

Hỏa sơn đảo chúa Ma Tắt Chánh nghe qua đỏ phừng mặt, vì cảm kích bờ vai hô, một mặt lão bước dần ra giữa đài, một mặt nhìn Hoàn thủy đảo chúa Bạch tinh Ba khế bảo:

- Bạch đảo chúa! Trung nguyên võ lâm, ai có ân oán này, chúng ta không nên xen vào việc này thốt danh vô ích... Bạch đảo chúa,

chúng ta hãy quay về!

Nói xong, hắ n bước đế n bên Bạch tịnh Ba , phụ lực với lão này dìu “Ngọc diện Truy phong” Bạch vân Phi gầy cả hai tay đồ ng thời buột miệng nói to!

- Lên!

Vừa hét dứt, cả hai cùng tung mình lên cắ p theo “Bạch vân Phi” như đôi chim ung kế t cánh tha mô i, nhắ m ngõ cửa Hắ c Ngục Cô c chạy ra ngoài như bay. “Hải ngoại Tam đại kỳ nhơn”, chỉ còn lại một người là khô lâu đảo chúa “Tiêu bắ t Đồ ng”.

Thôi Mệnh diêm la Dị Đại Cương xám mặt, nhúu mày nhìn “Tiêu bắ t Đồ ng” dùng lời khích tướng bảo:

- Tiêu đảo chúa! Người chẳng sợ hãi như hai vị kia chứ? Chưa chi đã khiế p đảm trước công lực của tiểu tặc tử? Hà... hà!

Vừa nói dứt, hắ n phát lên cười, giọng cười rắ t gượng gạo để che đậy một sự thắ t bại nào nề .

“Tiêu bắ t Đồ ng” là một tên háo thắ ng, háo sát, vừa bị nói khích đã nhảy dựng lên, bắ ng giọng nói oang oang như chuông bễ quát ầm ỹ:

- Hừm! Lão phu là người trọng chữ tín, giế t tiểu tặc tử tạ thị như giế t một con gà!

Vừa nói dứt, hắ n đưa tay chop nhanh chuôi kiế m “Bạch cô t” rút soạt ra khỏi đây, lưỡi kiế m dài một thước bảy tắ c (mộc), phát ra tia sáng trắ ng ngắ n, vũ lộng “ào,ào” biế n thành một đạo âm phong rít lên nghe rợn gáy, nhắ m ngay cổ Cừu Thiên Hiệp thích một nhát cực mạnh.

“Tiêu bá t Đôn g” là một đại ma đầ u, đứng hạng thứ nhấ t trong Tam đại kỳ Nhơn, công lực cao hơn cả hai người kia một bậc, lại thêm Bạch cô t kiế m là món tà môn binh khí, khi sử dụng, âm phong rít khiế n người chẳng lạnh cũng phải run, toàn thân nổi ô c như da gà.

Cừu Thiên Hiệp nhìn thấ y gió ma cuô n lộng, quỷ khí bô c khắ p người, khiế n chàng không thể chậm trễ, vội lay động ngay “khô trúc thánh kiế m”.

Kiế m trúc vừa vung, cuô ng phong phát nổi từng cơn vàng rực, chứa tỏa khắ p “Luận kiế m đài”.

Hai người giờ hế t binh sanh tuyệt học, phỏ nhanh và chiêu số , làm cho mọi người chóa mắ t mở chẳng ra được ai là ai cả.

Cừu Thiên Hiệp chân đạp Lô i hành cửu chuyển, tay vẩy Thường thắ ng bát kiế m, những thê “Thiê t tho” tuyệt học như vách sắ t tường đôn g, hạt mưa ngọn gió vào không lọt.

Khô lâu lão chúa Tiêu bá t Đôn g đem cả toàn nội lực, vũ lộng thành muôn đạo hàn quang, đem tính mệnh ra đầ u, lấ y tận lực tâ n công, thê như chim ưng giõn song, cao thủ qua chiêu, mau như sao sa, nhanh như điện chớp.

Thật một trường ác đầ u, trong nháy mắ t họ đã giao đầ u, trên năm, sáu mươi chiêu thê , đem so sánh đôi bên, kẻ tám lượng người nửa cân, công lực suýt soát nhau, nên mỗi lúc, càng đầ u nhau mãnh liệt.

Cừu Thiên Hiệp đánh say sưa hứng thú, kiế m chàng đổi ngay chiêu thê , bắ ng một chiêu mới:

- Vụt! Soạt!

Hai tiếng gió rít mạnh, chiêu Mạng vận chỉ kiếm mạnh tay lay động.

Tiếp theo đây, nhiều âm thanh lạnh người nổi lên:

- Kềng!

Hai loại binh khí chạm nhau tóe lửa, cùng một tiếng “Vút” lên như gió “rít” mạnh.

Bạch cốt kiếm bị “thánh kiếm” đoạn gãy bảy tám, văng bắn ra xa năm trượng.

Khô lâu đảo chúa “Tiêu bát Đồ`ng” thét lên một tiếng thảm liệt loạng choạng chạy lùi ra sau cả trượng, bả`ng đôi mắt trắng mắt thầ`n nhìn lại “Bạch cốt kiếm” muố`n ứa lệ, một khắ`c hắ`n qua cho kiếm vào vỏ, gương mặt nhìn Thiên Hiệp trên tro`i, bả`ng giọng bi thương nói lên:

- Cừ Thiên Hiệp ngày nào người còn số`ng, thì bàn đảo chúa tuyệt không vào đấ`t Trung Nguyên... người có câ`n mạng ta chẳng?... vừa nói dứt, đôi mi ứa lệ chảy tròn trên khóe mắt trông rấ`t thảm thương.

Cừ Thiên Hiệp vố`n kẻ hiế`u sinh, không nỡ hại người dưới ngựa. hơn nữa họ Tiên là dân tộc lạc người khiêu khích thỉnh mời, bá`t giác chàng dịu giọng bảo:

- “Tiêu bát Đồ`ng”, Cừ mỗ`n trừ kiếm chớ không hại người, người hãy đi đi!

“Tiêu bát Đồ`ng” vừa nghe qua, vội vòng tay vái một xá thật sâu, đoạn nhắ`c bỗng mình lên phi thân ra ngoài, chớp mắt đã biế`n mình bóng tro`i mắ`n dạng.

Cừu Thiên Hiệp nhìn theo bóng “Tiêu bát Đôn” đến mất hút tâm trí còn ngẩn ngơ chưa định,

Bỗng nhiên, một tiếng hét lạnh lạnh bên tai:

- Dị Đại Cương người chớ hòng trốn thoát!

Lại nghe, Dị Đại Cương gào to lên:

- Người phản ta sao, lão phu sẽ giết người!

Nguyên “Thôi Mệnh diêm la Dị Đại Cương” thừa cơ hỗn loạn chạy trốn, lại bị Hồ ng hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc lên tiếng cản trở.

Cừu Thiên Hiệp thất kinh, quay đầu lại, nhìn thấy kiếm của Nhan Như Ngọc, bị cây triêu thiên hốt của Dị Đại Cương ghì chặt, hấn lại vươn tay tả, xòe năm ngón như vuốt hổ, chộp mạnh vào cổ Nhan Như Ngọc thế mạnh không lường được.

Cừu Thiên Hiệp giận xung thiên quát to:

- Dị Đại Cương, hãy trả mạng phụ thân ta!

Vừa hét dứt, tay hữu lay động “khô trúc thánh kiếm”, phân thể tấn công.

Thôi Mệnh diêm la Dị Đại Cương sợ chết, vội bỏ ngay Nhan Như Ngọc nhấc mình hạ xuống đài co giò chạy như bay.

Lúc bấy giờ toàn thể quần hùng bên tả khán đài, đã cảm phục tài của Cừu Thiên Hiệp vô cùng.

Họ tự hỏi: nếu không có Cừu Thiên Hiệp giàu lòng quả cảm, chắc Dị Đại Cương sẽ gây họa nạn vô cùng!

Họ lại tự nghĩ: Từ bao lâu nay, không ngờ Dị Đại Cương lại giao du với đủ loại tà ma ngoại đạo, đề giờ này bày ra buổi hội, mà tàn sát những cao thủ võ lâm, nếu bọn chúng không thất bại... chẳng rõ tai hại to lớn đến bậc nào!... Dị Đại Cương là tên phản loạn dă t voi dằ y mã tổ, rước sói vào nhà...

Vì thế, nên quầ n hùng la ó lên dậy dắ t, võ khí tuồ t nhanh nhảy ra dàn hàng ngang cản hắ i đi của Dị Đại Cương.

Cửu đại môn phái trừ những người nhảy lên đài thâu hồ i trọng vật của bốn môn, còn lại bao nhiêu đề u tuồ t kiế m, chờ Dị Đại Cương chạy đề n.

Cửu Thiên Hiệp thân như luồ ng gió nhẹ, đuổi sát bên lưng Dị Đại Cương, như hình với bóng, Dị Đại Cương đang chạy như gió, chợt thắ y quầ n hùng cản trước mặt, vội hắ m ngay cước bộ chậm lại nhanh như chớp mũi Trúc kiế m trồ tới điểm vào Ngọc chắ m huyết, Dị Đại Cương sợ toát mồ hời, vội ngừng hắ lại.

Cửu Thiên Hiệp tay kiế m không rời Ngọc chắ m huyết của hắ n, đô ng thời hướng mặt vào quầ n hùng đồng dạc nói to:

- Các vị võ lâm tiề n bớ i, xin nghe tại hạ nói đôi lời!!

Võ lâm quầ n hùng vừa nghe qua, tắ t cả không ai bảo ai đề u nín im phắng phắ c.

Cửu Thiên Hiệp cảm thắ y hùng tâm cao muôn trượng, trắ m giọng tiế p lời:

- Phụ thân của tại hạ là Cửu Vô Ky, treo kiế m ắ n cư, Dị Đại Cương lại bắ t kẻ qui luật đang đềm dắ t người vây phủ “Thầ n châu sơn trang” giế t thắc Mẹ tại hại là một người thiế u phụ, không biế t võ công, bức tử phụ thân tại hạ...

Lúc bây giờ, quâ`n hùng mới rõ Cừ Thiên Hiệp là con của một trang đại hiệp “Thâ`n châu nhấ`t kiế`m” Cừ Vô Ky, nên tấ`t cả lấ`y làm bô`i hờ`i cảm mê`n, chua xót vô cùng.

Cừ Thiên Hiệp lại nói tiế`p!

- Còn buổi hội hôm nay, mọi việc đê`u do Dị Đại Cương chủ xướng, những vị còn lại, đê`u bị sự sai kiế`m của “y” Cừ Thiên Hiệp tôi quyế`t... không truy cứu, hâ`u khỏi tạo thêm sát kiế`p...

Quâ`n chúng bây giờ đã nín lặng lại, khi nghe Cừ Thiên Hiệp vừa nói tấ`t cả đê`u hoan hô to:

- Thiế`u hiệp có lòng khoan dung đại lượng, khiế`n cho chúng tôi kính ngưỡng vô cùng!

Cừ Thiên Hiệp lại trầ`m giọng nói:

- Dị Đại Cương đã biế`t phụ thân tại hạ có người thừa tự, nên dùng “Tá đao chi kế`” (mượn đao người khác giế`t) mượn danh tại hạ gây tội ác khắ`p nơi, nào là giế`t cả tôn trưởng của ta, giế`t người đoạt báu vật, gây sự cừ hận khắ`p giới võ lâm, lại lợi dụng cảm tình của Nhan cô nương đố`i với tại hạ, không chuyện gì “hắ`n” từ bỏ, lại thêm bầ`y ra đại hội, rước ba tên kỳ nhân hải ngoại vào Trung Nguyên, hâ`u tận sát những tay cao thủ, tạo ra một trường sát kiế`p không tiề`n khoáng hậu, thật là một tên dã man như lang sói, ác độc như cạp hùm! Xin các vị tiề`n bô`i, định tội “Dị Đại Cương” thế` nào?

- Sát! Giế`t hắ`n!

- Không giế`t Dị Đại Cương, Trung Nguyên võ lâm sau này hoạn họa vô cùng.

- Giế`t hắ`n!

Hàng ngàn người la to lên vang trời dậy đất, làm chấn động cả Hắc Ngục Cổc

Cừu Thiên Hiệp chưa kịp suy nghĩ khi nghe tiếng vang trời, thì thấy ánh sáng thép chớp liên hồi, bóng kiếm, hình đao, thân roi, chì nặng, vô số loại binh khí, hướng vào thân mình trơ như tượng gỗ của Dị Đại Cương giáng xuống...

Máu bắn vọt như mưa, thịt văng ra như bả nhuộm đỏ ôi mặt trăng. Ô hô!

Một tên gian ác đại ma đầu, đã từng đem xương máu đổi lấy hư danh, hiện giờ không kịp kêu trời một tiếng, đã biến thành bã thịt vụn tanh hôi.

- Ca ca! Ca ca!

Cừu Hắc Phượng buột miệng gọi Thiên Hiệp, vừa đưa tay nắm áo chàng mỉm cười bí mật.

Cừu Thiên Hiệp không rõ gì cả, toan lên tiếng hỏi:

Hắc Phượng nhoẽn miệng cười nói rất nhỏ:

- Nhan cô nương chờ Ca ca ngoài cốc Khẩu, chúng ta mau ra ngoài ấy?

Cừu Thiên Hiệp hoàn hồn khẽ thở dài, chàng lại buông ra một nụ cười hoan hỉ, giữa lúc quàn hùng hoan hô không ngớt, một tay dắt Hắc Phượng tung mình chạy lên ra Hắc Ngục Cổc.

Từ xa xa, nhiều tiếng gà gáy rộ, báo hiệu sắp rạng đông gió xuân thổi đều hiu dịu làm cho Cừu Thiên Hiệp khoan khoái hy vọng ở ngày mai...

HẾT